

دزدگان
خلیج

نوشتۀ عقاب

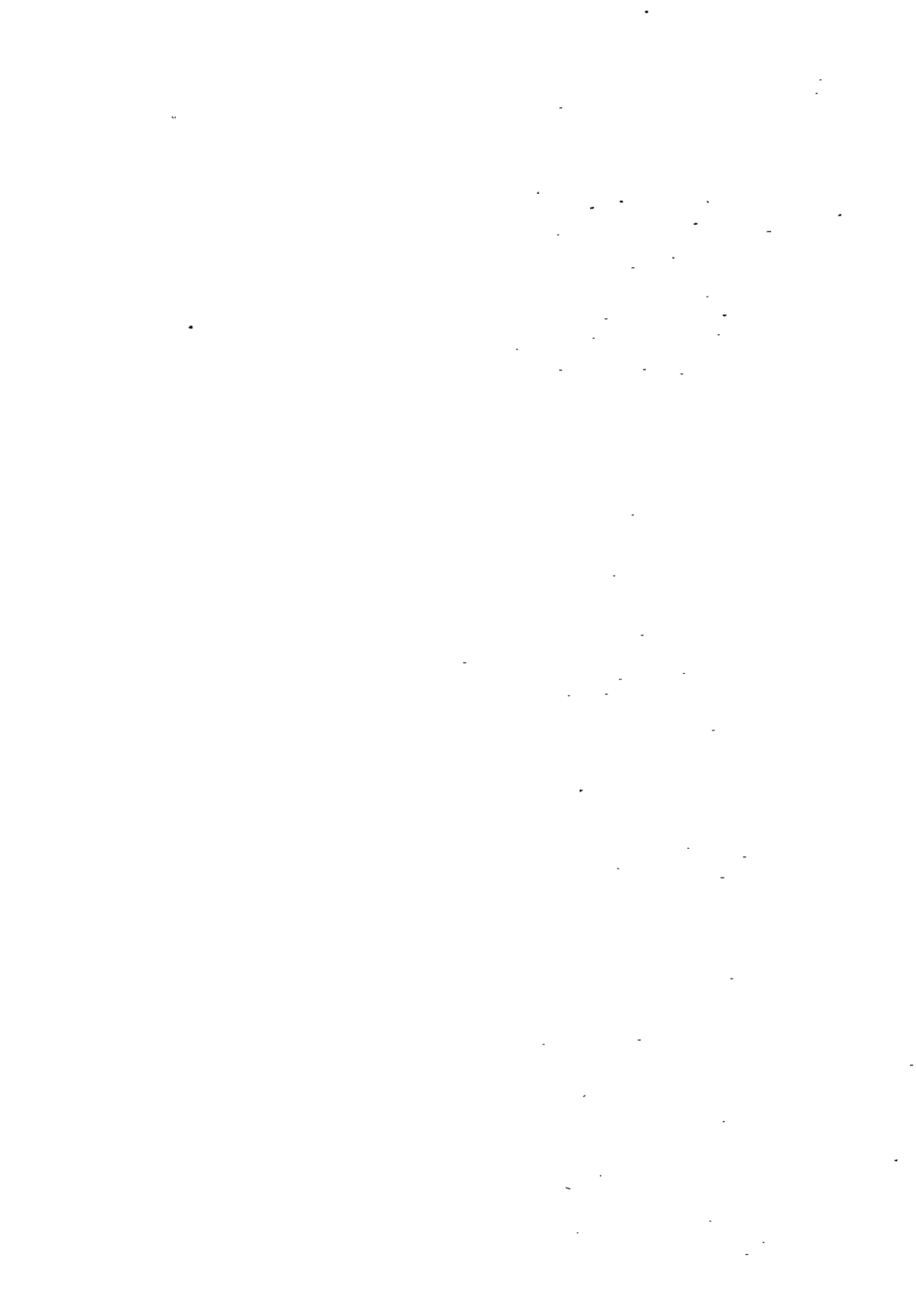
با سپاس از یاریهای:

مهندس رضا راهور

امیر اشراقی

شیرین نقی موسوی

خلیجه خرمی

مقدمه

در زمان سلطنت «شاه عباس صفوی» دسته دسته اروپائیان ماجراجو برای تحصیل ثروت و زندگی بهتر به سمت کشورهای افسانه‌ای شرق حرکت کرده و بیشتر به ایران و هند وارد می‌شدند.

تا این تاریخ مشرق زمین برای اروپائیان دنیائی مجهول و ناشناس بود. اکثر مردم به استثنای عده‌ای خواص و از آن جمله مورخین و علمای جغرافی، از این قسمت کرهٔ ارض اطلاعات کافی نداشتند و تقریباً تصور می‌کردند در سرزمینی پر ثروت که از خاک آن طلای ناب به دست می‌آید، مردمی نیمه وحشی در جنگل‌ها و دشتهای زندگی می‌کنند و از آداب و رسوم تمدن دور و بی‌اطلاع می‌باشند.

در این میان تنها معدودی از مردم اروپا اطلاعاتی آن هم ناقص دربارهٔ شرق داشتند. ولی چون روزنامه و نشریات نبود، این دانستنیها همه عمر برای آنها ناقص می‌ماند و از یکی به دیگری نمی‌رسید. در اواخر قرن شانزدهم یک دسته از دریانوردان اسپانیائی پس از تحمل رنج فراوان به «خلیج فارس» وارد شده و بالاخره موفق گردیدند که یکی از جزایر خلیج را از «پادشاه صفوی» برای مدت ده سال اجاره کنند.

اسپانیائی‌ها سالیانه پانصد تومان مال‌الاجارهٔ جزیرهٔ مذکور را با تشریفات به خزانة سلطنتی می‌فرستادند و در ضمن تحف و هدایای بیشمار برای جلب محبت شاه تهیه می‌کردند.

«شاه عباس» از معامله با اسپانیائی‌ها رضایت داشت و با اینکه از طرف ممالک دیگر اجارهٔ بیشتری پیشنهاد شده بود، معهذا قرارداد با آنها را فسخ نمی‌کرد؛ زیرا طبق نوشتهٔ «اسکندر بیک» مورخ و مؤلف تاریخ «عالم آرای عباسی» شاه عباس معتقد بود که هیچ ملتی بهتر از اسپانیائی‌ها به ارزش واقعی

ابریشم ایران واقف نیستند و برای اینکه بازار ابریشم «اسپانیا» را از دست ندهد، با آنها با مهربانی رفتار می‌کرد.

در آخرین سالهای قرن شانزدهم پرتغالی‌ها نیز به «خلیج فارس» وارد شدند و با همسایه خود یعنی اسپانیایی‌ها به رقابت پرداختند. کار این رقابت بالاگرفت و به زدوخوردها و حوادث خونینی منجر گردید که استخوان‌بندی داستان ما را تشکیل می‌دهد.

این داستان از روی مستندات تاریخی به رشته تحریر در آمده و بیشتر حوادث از روی یادداشتهای خطی تنظیم گردیده است.

دوستدار شما، عقاب!

● فصل اول

یک کشتی بادی عظیم که سی و شش دکل کوچک و بزرگ و بیست و یک بادبان داشت، آرام آرام به دهانه «خلیج فارس» نزدیک می‌شد. باد از جانب شمال می‌وزید، لذا کشتی با مختصری انحراف جلو می‌رفت و همین انحراف از سرعت آن به طور محسوسی می‌کاست. در بالای کشتی چندین پرچم رنگارنگ در اهتزاز بود و در دست باد می‌لرزید و کشیده می‌شد. یکی از این پرچم‌ها، علائم و نشانه‌های دولت پرتغال را داشت و نشان می‌داد که کشتی مذکور پرتغالی است. علامت مخصوصی که روی بزرگ‌ترین بادبان کشتی نقش گردیده و از دور دیده می‌شد، معلوم می‌داشت که سرنشینان کشتی برای صید اقیانوس‌ها را پشت سر گذاشته و تا آنجا آمده‌اند. صیادان نیز علامت مخصوصی داشتند که روی بادبان کشتی فوق‌الذکر همان علامت نقش گردیده بود. روی عرشه کشتی دریانوردان فعالیت می‌کردند. فعالیت آنها به شستن عرشه و یا بستن طناب‌ها و جمع کردن تورها مصروف نمی‌گردید؛ بلکه به تهیه لوازم جنگ و حمله مشغول بودند و هر کس در آن موقع ایشان را می‌دید، می‌فهمید که مقصود خطرناکی دارند و برای رویرو شدن با نیروئی خود را مهیا می‌سازند. جاشویان شمشیرها و خنجرها را به سنگ می‌کشیدند و تیز می‌کردند. دیده‌بانان به آویختن طناب‌های حمله مشغول بودند و بقیه نیز این طرف و آنطرف می‌رفتند و نردبان‌های طنابی را به سر هم گره می‌زدند و به چوب می‌بستند. دریانورد قوی هیکلی که دستمال سرخ‌رنگی به سر خویش بسته بود و ریش

کوتاه و پریشانی داشت، به دیگران فرمان می داد و آنها نیز فرامین او را با سرعت و دقت انجام می دادند.

او همه جای عرشه را بازدید کرده و در پایان از میان توده های طناب گذشت؛ دری را باز کرد و به پلکان باریکی که به اطاق «کاپیتان» منتهی می گردید، قدم گذاشت.

در اطاق «کاپیتان» یک عده پنج نفری گرد میزی نشسته و صحبت می کردند. دریانورد مورد بحث وقتی وارد شد، مذاکره آنها قطع گردید و همه به او نگریستند. یکی از پنج نفر که هیكلی ثمین و جثه ای سنگین و شکمی بزرگ داشت، از او پرسید:

- خوب «فیدو» بچه ها چه می کنند؟!

دریانورد مذکور که بنام «فیدو» موسوم بود، به لبه در تکیه داد و با صدائی کلفت و دورگه گفت:

- همه کارها آماده می شود. بچه ها از اینکه بالاخره بعد از چند ماه به نوائی می رسند، خوشحال هستند. راستی «کاپیتان» نزدیک بود بچه ها شورش کنند. این بلا تکلیفی جان مرا هم به لب رسانیده بود. بچه ها از اوضاع ناراضی بودند و می گفتند عطش خون داریم و هر چه زودتر باید جائی را غارت کنیم و شمشیرهای زنگ زده را به کار بیاندازیم. خوب شد که بالاخره تصمیم گرفتید. در هر حال خوشحالی بچه ها توصیف نشدنی است!

«کاپیتان» - یعنی همان مرد چاق و درشت هیكل - خنده ای بلند کرد؛ دست راست خود را محکم به روی میز مقابل زد و گفت:

- به زودی روزگار کاپیتان «آتونویو» را سیاه می کنم. تردید من برای این بود که می خواستم کار حتماً با موفقیت تمام شود و جای آنها را در «خلیج فارس» بگیریم و با «شاه عباس» کنار بیایم. حالا همه چیز آماده شده؛ فقط طوری باید رفتار کرد که خبر به ساحل ایران نرسد. فهمیدید؟!

«فیدو» که از خوشحالی و نشاط دستها را به هم می مالید و با زبان سرخ رنگش لبها را خیس می کرد، اظهار داشت:

- مطمئن باشید کاپیتان بچه ها قول داده اند که کسی را زنده نگذارند تا به حاکم بنادر خبر برساند. شمشیرها آماده خدمت هستند. فقط شما باید به افراد

وعدۀ بیشتری بدهید که هنگام غارت چیزی برای خودشان مخفی نکنند!

کاپیتان «مروک» پرتقالی که مردی مزور و تیزهوش بود، عقیدۀ «فیدو» را پسندید و در پایان پرسید:

- خوب اکنون در کجای دریا هستیم. می دانی؟!
«فیدو» گفت:

- وارد دهانۀ خلیج شده ایم. امشب به جزیره می رسیم. باد تندی می وزد. اگر این باد نبود، با سرعت بیشتری پیش می رفتیم.

این را گفت و از پله ها بالا رفت که بقول کاپیتان به کار بچه ها یعنی دریانوردان رسیدگی کند.

کم کم هوا تاریک می شد و ظلمت غلیظی از سمت افق، آنجا که آسمان و دریا به هم پیوسته و در یک خط مستقیم متصل بهم به نظر می رسیدند، پیش می آمد.

باد نامساعد قطع شده بود و کشتی به سرعت بیشتری سینۀ آب را می شکافت و جلو می رفت.

□

اسپانیائی ها در جزیره تاسیسات تجارتنی مهمی ایجاد کرده بودند. انبار بزرگی داشتند که ابریشم و نوغان خریداری شده را در آن جمع کرده و در چند توپت به وسیله کشتی های خود به «اسپانیا» می فرستادند.

مأموران دولتی از تمام نقاط ایران ابریشم را به قیمت نازل خریداری کرده و به بهای مساعد در اختیار آنها می گذاشتند.

تجار اسپانیائی غیر از ابریشم به کارهای دیگری نیز اشتغال داشتند. «شاه عباس صفوی» که از آنها رضایت کامل داشت، اجازه داده بود که آزادانه به شهرهای مختلف ایران سفر کرده و هر چه می خواهند، بخرند و با خود ببرند. تنها چیزی که خرید آن برای اسپانیائی ها و سایر خارجیان مسئولیت شدید داشت، جواهرات بود.

خارجیان حق نداشتند با پولی که در ایران پیدا می کنند، جواهر خریده و از کشور بیرون ببرند. سیاست عجیب و شاید بسیار صحیح و دقیق اقتصادی «شاه عباس صفوی» این طور اقتضا می کرد که آنها معامله جواهرات نکنند.

این ممنوعیت وجود داشت، ولی قاچاقچیان در پنهان جواهرات مختلف را با قیمت‌های متفاوت جمع کرده و در نقطه دور دستی از ساحل به اسپانیایی‌ها تحویل می‌دادند.

آنها نیز جواهرات خریداری شده را در لابه‌لای بارهای ابریشم گذاشته و دور از نظر نمایندگان دولتی که در جزیره صدور ابریشم را کنترل می‌کردند، به «اسپانیا» می‌فرستاد.

کاپیتان «آنتونیو» هم رئیس تجار اسپانیایی بود و هم مستاجر جزیره... تمام دریانوردان که در کشتی‌ها و جزیره خدمت می‌کردند، از او اطاعت می‌نمودند و دستورهایش را بدون چون و چرا اجرا می‌کردند.

کاپیتان «آنتونیو» مردی پتجاه ساله بود، اما با این سن نسبتاً زیاد قدی بلند، سینه‌ای پهن، بازوانی کلفت و دیدگانی درخشان داشت.

موی سر و ریش و سبیلش اندکی سیاه بوده و از دور خاکستری به نظر می‌رسید. کاپیتان با قدرتی که در آن جزیره داشت، برای خود حکومتی مخصوص ایجاد کرده و نظمی قابل تحسین به وجود آورده بود.

او در سایه این نظم و ترتیب زندگی مرفهی داشت و به همین علت دختر جوان و زیبایش را نیز از سال قبل به جزیره آورده بود که در کنار آنها و با وجود ایشان سعادت خویش را کامل کند.

دختر او «روزالین» نامیده می‌شد و در زیبایی صورت و تناسب اندام و جاهت رقیب و هم‌تایی نداشت. در «مادرید» همه اعیان و اشراف دختر کاپیتان «آنتونیو» را می‌شناختند و وقتی که می‌خواستند دختر بسیار زیبا و نجیب را مثال بزنند، او را به «روزالین» توصیف کرده و مقایسه می‌نمودند.

«روزالین» در کارهای پدرش دخالت می‌کرد. مثل مردان چکمه می‌پوشید، بلوز ملوانی بتن می‌کرد، شلاق بلندی به دست می‌گرفت و در کارگاهها گردش کرده و همه جا را تحت بازرسی قرار می‌داد.

کاپیتان «آنتونیو» قدرت عجیبی داشت، ولی دستورهای دخترش «روزالین» را زودتر اجرا می‌کردند و گاهی اتفاق می‌افتاد که کارهای کاپیتان را برای انجام فرمان او کنار می‌گذاشتند.

یک چنین دختر زیبا و تربیت شده طبعاً خواستگاران زیادی داشت، ولی

«روزالین» از جوانان نازپرورده و نازک اندام اشراف تنفر داشت و هر گاه صحبت از ازدواج پیش می‌آمد، می‌گفت:

- من در جستجوی مردی هستم که لااقل به تنهایی بتواند با چهار نفر زدو خورد کند. این جوانها که سرآستین توری آهاری به لباس خود می‌دوزند، به درد زندگی نمی‌خورند. آنها عروسک‌هایی هستند که فقط برای روی بخاری سالن مناسب می‌باشند، نه برای زندگی و مقابله شداوند و سختیهای آن!

این عقیده «روزالین» بود و بارها اتفاق افتاده که شاهزادگان نیز از او غیر مستقیم خواستگاری کردند، ولی او جواب رد داد و به بهانه اینکه قصد زندگی با پدرش را دارد، از «اسپانیا» خارج شد که از تعقیب مداوم جوانان آسوده شود.

در جزیره او زندگی آسوده‌ای داشت. آنجا کسی نبود که نسبت به او چشم طمع داشته باشد؛ لذا با فراغ یال به گردش می‌پرداخت و با آن لباس مخصوص همه جا را می‌گشت و خود را به کارها مشغول می‌کرد. یکی از روزها «روزالین» در حالی که شلاق خود را به چکمه چرمی بلند و سیاه‌رنگ خود می‌زد و زیر لب شعر جدیدی را زمزمه می‌نمود، وارد اسکله بندر گردید. عده‌ای از کارگران اسپانیایی و ایرانی در اسکله کار می‌کردند و به بستن بارهای ابریشم اشتغال داشتند. درست موقعی که «روزالین» وارد شد، هیاهویی برپا بود و عده‌ای به سروکول هم می‌زدند.

زدو خورد سختی برپا بود و عده زیادی از کارگران اسپانیایی و ایرانی به هم ریخته و با هر چه به دست می‌آوردند، یکدیگر را می‌کوفتند. در این قبیل مواقع وقتی «روزالین» یا کاپیتان «آنتونیو» را می‌دیدند، دست از جدال کشیده و کنار می‌رفتند. ولی این دفعه زدو خورد آنقدر شدید بود که به «روزالین» نیز توجهی نکرده و همچنان به کار خویش پرداختند.

صدای فریاد و دشنام از همه جا شنیده می‌شد. یکی به ایرانیان ناسزا می‌گفت و آنها را وحشی می‌خواند. دیگری اسپانیایی‌ها را دزد و قطاع‌الطریق و آدمکش می‌نامید. فحشهای رکیک نیز به گوش می‌رسید، ولی آنقدر شلوغ بود که «روزالین» نفهمید چه کسی هدف ناسزاهای آنها است.

«روزالین» چند بار گفت:

- کنار بروید... چه خبر است... آرام باشید!

ولی صدای او در میان هیاهو گم شده و به گوش کسی نرسید. چند بار این جملات را تکرار کرده ولی چون کسی به او اعتنا نکرد، ناچار شلاق را کشید و بدون ملاحظه به زدن آنها پرداخت. هر کس مقابل وی قرار می‌گرفت، ضربتی می‌خورد و چون روی بر می‌گردانید و «روزالین» را می‌دید، متوحشانه کنار می‌رفت و دست از جدال می‌کشید. کم‌کم میدان خلوت شد و همه خون‌آلود و مجروح و نفس‌زنان رقبای خویش را رها ساختند.

«روزالین» روی بشکه‌ای جست. نگاهی به جمعیت افکند و ملاحظه نمود که قریب به سی نفر اسپانیائی با هشت ایرانی زدو خورد می‌کردند، ولی جراحات اسپانیولی‌ها بیشتر از ایرانی‌ها است و چهار پنج نفر آنها نیز از پای درآمده‌اند؛ بطوری که قدرت بلند شدن نداشتند.

«روزالین» که خیلی خشمگین شده بود، گفت:

- مگر از مقررات جدید جزیره بی‌اطلاع هستید؟! مگر نشنیده‌اید که هر کس به زدو خورد بپردازد، سخت مجازات می‌گردد؟. نمی‌دانید که مجازات زدو خورد و بر هم زدن نظم جزیره صد ضربه شلاق است؟! آیا این مطالب را کاملاً می‌دانستید و باز هم دعوا کردید؟.

همه ساکت بودند و چون «روزالین» پاسخی نشنید، یکی از دریانوردان اسپانیائی را به نام خواند و از او پرسید:

- علت دعوا چه بود؟

وی با پشت دست خون‌کنار لب و پیشانی خویش را پاک کرد و جواب داد: - ما مشغول کار خود بودیم که ناگهان صدائی برخاست و چون به طرف صدا نگریم، «فردریکو» را دیدیم که با «سهراب» می‌جنگد و چون «سهراب» به همه اسپانیائی‌ها ناسزا گفت، ما هم وارد دعوا شدیم و در نتیجه عده‌ای از ایرانیان نیز به دفاع از او پرداختند و این ماجرا ایجاد گردید.

«روزالین» «فردریکو» را قبلاً دیده بود و خوب او را می‌شناخت. «فردریکو» جوانی بلندقد، زیبا و خوش صورت بود. بازوانی کلفت و اندامی ورزیده داشت. «فردریکو» جوان‌ترین دریانورد آن ناحیه محسوب می‌شد و بیست و سه سال بیشتر نداشت. او کارمند دفتری یکی از کشتی‌ها بود و قبلاً دفاتر بندر و کشتی‌رانی را می‌نوشت، ولی در آخرین سفر «کاپیتان» از او خواست که وی را با

خود به خلیج ببرد تا آنجا به کار مشغول شود.

کاپیتان «آتونو» نیز چون او را می‌شناخت و می‌دانست که جوان باسواد و زرنگی است، پیشنهادش را پذیرفت و بالاخره «فردریکو» را با خود به ایران آورد.

در میان دریاتوردان و کارکنان جزیره و بندر و کشتی‌ها هیچکس در زدو خورد و کشتی‌های دوستانه حریف «فردریکو» نمی‌شد. با هر کس کشتی می‌گرفت، او را در همان لحظات اول سردست بلند می‌کرد و محکم به زمین می‌انداخت. اسپانیائی‌ها یک‌یک از او شکست خوردند و کنار رفتند، تا این که یک شب یک جوان ایرانی به نام «سهراب» لخت شد و برای کشتی گرفتن با «فردریکو» داوطلب گردید. «سهراب» نیز خیلی جوان بود و بیست و پنج سال بیشتر نداشت.

او نیز جوانی خوش‌هیكل و بلند قامت بود. عمامه کوچکی به سر می‌گذاشت و قبائی می‌پوشید که روی آن شال سبز رنگی می‌بست. هیكل «سهراب» در این لباس به خوبی دیده نمی‌شد. ولی آن شب که لخت شد، همه دیدند که او جوان نیرومند و خوش‌هیكلی است و عضلات پیچیده و محکمی دارد.

«فردریکو» و «سهراب» گلاویز شدند. کشتی آنها بیشتر از پنج دقیقه به طول انجامید و بالاخره «سهراب» گردن «فردریکو» را زیر بغل گرفت و با دست راست کمر بند وی را چسبید و با یک تکان حریف را از زمین بلند کرد. «فردریکو» تلاش می‌کرد که خود را از زیر چنگال «سهراب» خلاص کند. دست و پا می‌زد و در آن حال که روی هوا بود، منظره خرگوشی را مجسم می‌کرد که در دهان گرگی گیر کرده باشد.

«سهراب» قریب به یک دقیقه او را روی هوا و بین زمین و آسمان نگه داشت و بعد با یک تکان سرش را از زیر بغل خود رها کرد و چون هنوز کمرش در دست «سهراب» بود، با شکم به زمین افتاد.

«فردریکو» می‌خواست از جای برخیزد، اما توفیق نیافت؛ زیرا «سهراب» پشت‌پائی زد و او را مانند جوالی به زمین افکند. «فردریکو» به زمین افتاد و ناله‌ای کوتاه کرد و از شدت درد دیگر نتوانست برخیزد.

«سهراب» روی جوانمردی جلو رفت که او را از زمین بلند کند؛ ولی «فردریکو» با ناجوانمردی گردن او را گرفت و فشار آورد که در آخرین لحظه گردن حریف خود را بشکنند. اما «سهراب» به او مهلت نداد و با فشار گردن «فردریکو» را مجدداً از زمین بلند کرد و با ضربتی که با سر به سینه او وارد آورد، مجدداً نقش زمین کرد.

این دفعه چهار دست و پای او به هوا رفت و تماشاچیان بی اختیار از مشاهده حالت خنده آور او خندیدند و او را تمسخر کردند.

از آن تاریخ «فردریکو» ارزش خود را از دست داد و در عوض «سهراب» جای او را گرفت، اما او کینه شدیدی از حریف ایرانی خود به دل گرفته و در پی فرصت مناسبی بود که «سهراب» را از بین برده و باز موقعیت اولیه را تحصیل کند. در جستجوی این فرصت آن روز به بهانه ای کوچک به «سهراب» ناسزا گفت که او را تحریک کند. «سهراب» ابتدا جواب نگفت و سر را پائین انداخت و به کار خود مشغول گردید. «فردریکو» مجدداً گفت:

- مثل این است که می ترسی و یا اینکه غیرت نداری و به فحش علاقمند هستی!

اینجا بود که رنگ «سهراب» تغییر یافت و عمامه را از سر برداشت و قبا را از تن خارج کرد و مثل شیری درنده به طرف «فردریکو» جست. زدو خورد بین آن دو نفر در گرفت. «فردریکو» به ایرانیان ناسزا می گفت و قهراً «سهراب» هم اسپانیائی ها را به باد دشنام می گرفت. دشنام های «سهراب» همشهریان «فردریکو» را تحریک کرد و در نتیجه آن بلوا که شرحش گذشت، پیا گردید و با ورود نابهنگام «روزالین» قطع شد.

«روزالین» «فردریکو» را بنام خواند و اشاره کرد که جلو برود. «فردریکو» که از زیر چشم مراقب «سهراب» بود و دنداتها را بهم می فشرد، با سروروی خون آلود و سینه ای خراشیده و مجروح جلو رفت و مقابل «روزالین» که روی بشکه ایستاده بود، قرار گرفت.

«روزالین» از او پرسید:

- چرا با «سهراب» زدو خورد کردی؟ مگر نمی دانی که زدو خورد با ایرانیان سخت ممنوع است!؟

«فردریکو» خون گوشه لب را با سرانگشت پاک کرد و جواب داد:

- ناسزاگفت و من نتوانستم تحمل کنم.

«روزالین» در حالی که دسته شلاق را در میان انگشتان خود می فشرد، گفت:

- می خواستی شکایت کنی!

- آدم زنده به وکیل احتیاج ندارد. وقتی خودم قدرت مجازات او را دارم، چرا

شکایت کنم؟! شکایت ضعف انسان را نشان می دهد و من مرد ضعیفی نیستم!

این جواب «روزالین» را خشمگین کرد، بطوری که بی اختیار شلاق را کشید و

چند ضربه به سر و روی «فردریکو» نواخت و بعد به دریانوردان دستور داد که او

را به عرشه کشتی برده و در محل مخصوص شلاق زدن به تیر مجازات به بندند.

دستور او فوراً اجرا شد و «فردریکو» را به تیر بستند.

صدای زنگ برخاست. با این صدا همه دریانوردان فهمیدند که می خواهند

کسی را مجازات کنند.

معمولاً وقتی یک نفر به شلاق خوردن محکوم می شد، طبق سنت

دریانوردان او را به تیری روی عرشه کشتی می بستند. سایرین نیز دور آنها حلقه

می زدند و منظره کتک خوردن محکوم را تماشا می کردند. آن روز نیز به محض

اینکه صدای زنگ در بندر طنین افکند، دریانوردان کارهای خود را رها کرده و به

روی عرشه کشتی رفتند. «سهراب» نیز قبای خود را پوشید؛ عمامه را در دست

گرفت و همراه رفقای ایرانی خود از پله های کشتی بالا رفت.

موقعی او رسید که «فردریکو» را به چوب بسته بودند و «روزالین» شخصاً

شلاق می زد. پشت او مجروح گردیده و جای شلاق مانده و رشته های باریکی از

خون به طرف کمرش سرازیر گردیده بود. «فردریکو» بدون صدا، بدون مقاومت،

حتی بدون اینکه ناله کند، سر را روی بازوی راست خود گذاشته بود و ضربات

کشنده و طاقت فرسای شلاق را تحمل می کرد. او می خواست ثابت کند و نشان

بدهد که از مرگ نیز نمی ترسد و چند ضربه شلاق هر قدر سوزنده و دردناک هم

باشد، قدرت مقاومت او را در هم نمی شکند و وی را به استغاثه و التماس وا

نمی دارد.

او دندانها را بهم می فشرد و درد را متحمل می گردید و ناله و فریاد را در

سینه خود محبوس می ساخت، ولی «روزالین» بیشتر عصبانی و خشمگین

می‌شد. گمان می‌کرد که «فردریکو» با سکوت خود قصد تمسخر وی را دارد؛ لذا بر شدت ضربات می‌افزود و چون خودش خسته شد، یکی از نیرومندترین دریانوردان را صدا کرد و شلاق را به دست وی سپرد که او بزند.

وقتی «روزالین» کنار آمد و با دستمال حریر عرق پیشانی را خشک می‌کرد، صف تماشاچیان به هم خورد و صدائی شنیده شد که گفت:

- نزنید... برای چه او را می‌زنید؟!

همه به طرف صدا بازگشتند. متعجب بودند این کیست که با این لحن صحبت می‌کند و از «روزالین» توضیح می‌خواهد.

خود «روزالین» نیز به طرف او بازگشت و ضمناً اشاره کرد که از زدن «فردریکو» خودداری کنند تا اینکه معلوم شود مرد ناشناس چه می‌گوید و چه می‌خواهد.

«روزالین» چون نتوانست صاحب صدا را تشخیص بدهد، با خشونت گفت:

- کی حرف زد؟ چرا خفه شدی؟.. بیا جلو و خودت را نشان بده!

هنوز حرف او تمام نشده بود که باز صف به هم خورد و «سهراب» در حالی که موی سرش آشفته بود و هنوز عمامه‌اش را زیر بغل داشت، جلو آمد و با تندی خاصی به «روزالین» گفت:

- چرا او را می‌زنید؟.

«روزالین» یک قدم به طرف او رفت و به دقت به صورت «سهراب» نگریست؛ و آنگاه پرسید:

- تو کیستی... اسمت چیست؟.

«سهراب» گفت:

- من «سهراب» نام دارم. ایرانی هستم و در بندر کار می‌کنم.

«روزالین» پرسید:

- تو همان جوانی هستی که با «فردریکو» نزاع کرده‌ای؟.

«سهراب» جواب داد:

- بله، من با او نزاع کردم.

- پس چرا حالا از او دفاع می‌کنی؟.

«سهراب» دستی به صورت خود کشید و گفت:

- برای اینکه او را آنقدر گناهکار نمی دانم که به این طریق وحشیانه مجازات شود.

«روزالین» با شنیدن این پاسخ دندان‌ها را از خشم به هم فشرد، ولی خشم خویش را ظاهر نکرد و باز با همان لحن اولیه گفت:

- در شهر و دیار ما رسم بر این است که وقتی یک نفر گناهی مرتکب شد، باید مجازات شود و اگر کسی از او دفاع کرد، مجازات او را نیز تحمل می‌کند.

«سهراب» لبخندی تمسخرآمیز بر لب آورد و گفت:

- مقصود شما چیست؟

- مقصودم این است که آیا تو آنقدر شجاعت داری که برای آزاد کردن رقیب

خود مجازات او را نیز بپذیری؟

«سهراب» باز لبخندی زد و اظهار داشت:

- آن روز که «فردریکو» همه را مغلوب کرده بود، با او دست و پنجه نرم کردم

و پشتش را به خاک رسانیدم و امروز که می‌بینم مورد ظلم قرار گرفته، از او دفاع می‌کنم و طبعاً مجازات او را نیز می‌پذیرم.

این را گفت و بلا درنگ عمامه را به زمین افکند. شال کمر را گشود، قبا را نیز

از تن خارج کرد و با شلوار سفید و گشاد خود جلو رفت. قبل از اینکه دستوری از

طرف «روزالین» صادر شود، ختجر را از کمر یکی از دریانوردان کشید و بندهای

دست «فردریکو» را پاره کرد. بعد او را به دوش گرفت و از سینه به روی توده‌های

طناب افکند و به رفقای خودش اشاره کرد که از او مراقبت کنند. سپس پای تیر

مجازات بازگشت و دست‌ها را به هم چسبانید و در حالی که می‌کوشید نگاهش

به روی «روزالین» نیافتد، گفت:

- مشغول شوید. نماز نزدیک است؛ وقت مرا نگیرید!

«روزالین» محو تماشای هیکل و عضلات پیچیده و بازوان کلفت سهراب

شده بود و در دل به شجاعت و مردانگی او آفرین می‌گفت. دیگران نیز به توبه

خود ساکت بودند و با حیرت و تعجب زایدالوصفی به این صحنه می‌نگریستند

و نمی‌دانستند عاقبت چه می‌شود.

«روزالین» حالی بی سابقه داشت؛ به این معنی که هم عصبانی بود و هم

ناراحت و نگران. خشم او زائیده جسارت «سهراب» و ناراحتی او مولود آن بود

که دلش شلاق زدن جوان زیبائی مثل «سهراب» را گواهی نمی‌داد و تسایید نمی‌کرد.

از این گذشته شلاق زدن یک کارگر ایرانی بازی با آتش محسوب می‌شد و چنانچه این خبر به «شیراز» و از آنجا به دربار «شاه عباس» می‌رسید، فوراً فرمان اخراج اسپانیائی‌ها صادر می‌شد و کار به جاهای خطرناک می‌رسید. در همین موقع به خاطر آورد که بارها حاکم «شیراز» به پدرش کاپیتان «آنتونیو» گفته بود: - از مجازات کارگران ایرانی خودداری کنید و چنانچه یک ایرانی خطائی مرتکب شد، او را به شیراز بفرستید تا به وسیله حکومت «شیراز» مجازات گردد. «روزالین» به همین علت از شلاق زدن «سهراب» وحشت داشت، ولی در عین حال نمی‌توانست جسارت و گستاخی او را نادیده بگیرد. این یکی از علل سکوت ممتد و فکر طولانی «روزالین» بود، اما علت دیگری نیز وجود داشت. دختر زیبا شور می‌زد. منقلب و شوریده شده بود.

احساسات بیسابقه‌ای در او پدید آمده و گوئی دستی قلبش را گرفته بود و در میان انگشتان نیرومند خویش می‌فشرد. ضربان قلبش نیز شدید شده بود. به تندی نفس می‌کشید؛ جهد بیهوده می‌کرد که از پریدگی رنگ و تغییر حالت چهره خویش جلوگیری کند.

نگاهی به اطراف افکند. همه دربانان با دیدگان گشاد شده و نگاه‌های استفهام‌آمیز به او می‌نگریستند و انتظار نتیجه کار را داشتند. ادامه سکوت جز رسوائی و ایجاد هزار گونه تصور نادرست در ملوانان نتیجه دیگری نداشت، لذا «روزالین» نهیبی به دل خویش زد و گفت:

- تو ایرانی هستی و طبق قراردادی که ما با دولت ایران منعقد کرده‌ایم، تنبیه و مجازات ایرانیان متخلف و خاطی بر عهده حاکم «شیراز» محول گردیده است. بعد نگاهی به چهره خندان و صورت مردانه و دوست‌داشتنی «سهراب» افکند، ادامه داد:

- فردا صبح تو را به ساحل می‌فرستم. دو نفر از ملوانان را نیز با تو همراه می‌کنم که مستقیماً تو را به شیراز برده و به حاکم تسلیم کنند. این را گفت و از روی بشکه پائین جست و خطاب به چند نفر از ملوانان که معمولاً این قبیل کارها را انجام می‌دادند، گفت:

- او را در انبار اسلحه و طناب محبوس کنید تا فردا صبح دستور بدهم. مراقب باشید که فرار نکند.

و بعد با قایق به ساحل بازگشت. صف تماشاچیان و ملوانان به هم ریخت. عده‌ای گرداگرد «سهراب» جمع شدند و بقیه در پی کار خویش رفتند.

«سهراب» چهره‌ای بشاش و خندان داشت و ابدأً از این که می‌خواستند او را به «شیراز» بفرستند، احساس نگرانی و ناراحتی نمی‌کرد. یکی از کارگران ایرانی که با او دوستی صمیمانه داشت، در پوشیدن لباس به او کمک می‌کرد و خود «سهراب» نیز به سؤال ملوانان جواب می‌گفت:

در همین موقع «فردریکو» در حالیکه دو نفر از اسپانیایی‌ها زیر بازوانش را گرفته بودند، به سمت او آمد. مقابل «سهراب» ایستاد. به زحمت چشمان خسته و پلک‌های متورم خویش را گشود، لبخند بر لب آورد و گفت:

- من شرمنده و متاسف هستم؛ زیرا تو را تا این درجه جوانمرد نمی‌دانستم. «سهراب» که بند قبای خود را می‌بست، تبسم لبان خود را آشکارتر کرد و اظهار داشت:

- چیز مهمی نیست. من کار بزرگی نکرده‌ام و جای شرمندگی وجود ندارد.

«فردریکو» تکانی به خویشتن داد و دست راست را جلو برد و گفت:

- میل دارم با تو دوست و برادر باشم.

«سهراب» دست او را گرفت، ولی در پاسخ گفت:

- بین ما رسوم خاصی هست. وقتی دو نفر با هم صادقانه دوست می‌شوند و پیوند اخوت و برادری می‌بندند، هرگز دروغ نمی‌گویند و به یکدیگر خیانت نمی‌کنند. دو برادر ممکن است یک روز با هم دشمن شوند، ولی دو نفر که با هم دست برادری دادند، هرگز دشمنی و خصومت نمی‌کنند. من تنها با رسوم مملکت و ملت خودم به دوستی و برادری با تو رضایت می‌دهم.

«فردریکو» دست «سهراب» را محکم فشرد و افزود:

- به هر شرطی که تو پیشنهاد کنی، تسلیم هستم. من، تو و شجاعت و جوانمردی تو را پسندیدم و به شرافت و مردانگی خودم سوگند یاد می‌کنم که به تو با چشمی بنگرم که یک برادر به برادر خویش نگاه می‌کند.

«سهراب» هم دست او را فشرد و گفت:

- و من هم سوگند یاد می‌کنم که چنین باشم.
 وبلا درنگ صورت یکدیگر را بوسیدند و دستها را به دور گردن هم حلقه کردند. صدای هورا و هلهله و سوت ملوانان به آسمان بلند شد، همه شادی می‌کردند و هورا می‌کشیدند... هیاهویی جدید ایجاد شد، ولی این بلوا زیاد به طول نیانجامید؛ زیرا درست در همین هنگام چند ملوان نیرومند «سهراب» را در میان گرفته و به طرف پله‌های انبار کشتی که در طبقهٔ تحتانی قرار داشت، بردند. «سهراب» بدون مقاومت همراه آنها می‌رفت و تنها موقعی که او را به وسط انبار افکنده و درها را به رویش بستند، ابروان خویش را در هم کشید و لب زیرین را از خشم به دندان گزید.

کم‌کم هوا تاریک می‌شد و «روزالین» هنوز با نازاحتی و گرفتگی خاطر در ساحل جزیره قدم می‌زد و فکر می‌کرد. او با دل خود گفتگوها و ستیزه‌ها داشت. عشق کور و کراسه؛ معهذاً دخترک که عادت داشت با چشم باز حوادث زندگی را استقبال کند، نمی‌خواست کورکورانه به جانب «سهراب» برود. برای اینکه دل شیفته و شوریده خویش را آرام کند، «سهراب» را در یک سمت قرار می‌داد و صدها جوان نجیب‌زاده و اشرافی «اسپانیا» و «مادرید» را در جهت دیگر می‌گذاشت و او را با ایشان مقایسه می‌کرد. یک‌یک صفات و خصائل برجسته و امتیازات اجتماعی آن جوانان را می‌شمرد و مشاهده می‌کرد که در عوض «سهراب» فاقد همه چیز است؛ حتی پدر و مادر خود را نیز نمی‌شناسد... در نظر آوردن این همه اختلاف هر دختر دیگری را از «سهراب» سرد می‌کرد، ولی «روزالین» بیش از پیش به سوی وی کشیده می‌شد و خود را ناتوان‌تر از دقایق قبل می‌دید.

چندین بار «روزالین» به سمت ساحل رفت که خود را با قایق به کشتی رسانیده، مخفیانه وارد زندان «سهراب» گردیده و وی را آزاد سازد؛ اما باز پشیمان و قدمهایش سست شد و انجام این کار را به موقع مناسبتری موکول کرد. کارگران در اطراف پراکنده شده و مثل همه شب به شب زنده‌داری و آواز خواندن سرگرم بودند.

این جا و آن جا روشنائی آتش‌هایی که ملوانان در ساحل افروخته و گرد آن

اجتماع کرده بودند، دیده می شد و «روزالین» هنوز قدم می زد.
کاپیتان «آتونویو» چندین بار ملوانی را برای تفحص حال دختر زیبایش
فرستاده و «روزالین» گفته بود:

- کار دارم. یک ساعت دیگر می آیم.

به این امید که شاید خود را آرام کند و بعد به خانه بازگردد؛ ولی موفق
نمی شد.

بالاخره تصمیم خویش را گرفت. ملوانی را احضار کرده و به وسیله او دستور
آزادی «سهراب» را صادر نمود. در ضمن سفارش کرد که «سهراب» را در همان
نقطه ساحل نزد او ببرند.

خبر آزادی «سهراب» به «فردریکو» رسید و او نیز با سرعت در یک قایق پرید
که خود را به کشتی برساند و دوست و برادرش را به ساحل بازگرداند. ملوان
مامور «سهراب» را از انبار خارج کرد و به او گفت:

- «روزالین» در ساحل و در زیر نور مهتاب منتظر تو است.

«سهراب» دهان خویش را گشود که چیزی بپرسد، ولی فرصت این کار را
نیافت. زیرا درست در همین هنگام فریاد جگر خراشی شنیده شد و فریاد دیگری
نیز به گوش رسید که با وحشت و هراس گفت:

- آهای! کشتند... دزدان دریائی حمله کردند... دفاع کنید!

دست «سهراب» به خنجر رفت. «فردریکو» هم که تازه از پله های کشتی بالا
آمده بود، با چند گام بلند و معجلانه خود را به آن دو نفر رسانید.

در تاریکی شب و زیر نور مهتاب دکل های عظیم یک کشتی بادی بزرگ دیده
شد. بعد «فردریکو» و «سهراب» که خود را برای دفاع آماده کرده بودند، دیدند که
ملوانان از روی طناب ها و بادبان ها مثل مور و ملخ به درون کشتی آنها می ریزند
و فریاد کتان همه جا را تصرف می کنند.

در آن کشتی عده زیادی نبود. معمولاً چند نفر جاشو شب ها در عرشه مراقب
زنجر لنگرها بودند، لذا خیلی زود کشتی به تصرف پرتقالی ها درآمد...

«فردریکو» و «سهراب» در جایی ایستاده بودند که دیده نمی شدند. ملاحظی که
همراه آنها بود، از ترس گریخت که شاید خود را در آب بیافکند. ولی هنوز به لبه
کشتی نرسیده، در اثر ضربت شمشیر یکی از پرتقالی ها سرش مثل گوئی سنگین

روی کف چوبی عرشه افتاد و بدن بی سرش چند گام آن طرفتر نقش بر زمین شد. «فردریکو» دست «سهراب» را گرفت و گفت:

- کار خراب است. عده آن‌ها بی شمار است و اگر ما را ببینند، قطعه قطعه خواهند کرد. ما باید هر چه زودتر خود را به ساحل برسانیم و از جان «کاپیتان» و دیگران و اموال و دارائی دولت «اسپانیا» دفاع کنیم. آنها از همه جا بی خبر هستند و غافلگیر خواهند شد.

لحظه به لحظه بر عده مهاجمین که از ماجرا مطلع می شدند، افزوده می گردید. «سهراب» هم شمشیری بدست آورده و می جنگید. در حین زدو خورد «سهراب» به زبان اسپانیایی به «فردریکو» گفت:

- به طرف لبه کشتی عقب نشینی کن. مراقب باش نفهمند که ما قصد فرار داریم.

و هر دو در حال جنگ و گریز به جانب لبه کشتی که به ارتفاع هشت الی ده قدم بالای آب دریا قرار داشت، عقب نشستند. پرتقالی‌ها پس از اینکه عده‌ای از افراد جنگجو و خونخوار را در کشتی «آنتونیو» پیاده کردند، آرام آرام کشتی خویش را به سمت جزیره که پایگاه «اسپانیایی»‌ها و محل تاسیسات و انبار کالای آنها بود، پیش راندند.

«سهراب» گاهگاه دزدانه به طرف دریا نگاه می کرد و کشتی پرتقالی‌ها را می دید که به جزیره رسیده است. یقین داشت که در آن موقع پرتقالی‌ها به ملوانان بدون دفاع و خواب‌آلود اسپانیایی و کارگران از همه جا بی خبر ایرانی حمله ور شده و ایشان را به اسارت گرفته و عده بشمارای را هم کشته و به دریا ریخته‌اند.

بالاخره هر دو به لبه کشتی رسیده و در آب جستند. چند نفر از دزدان دریایی هم در پی ایشان خود را به آب افکندند. «فردریکو» و «سهراب» ابتدا به زیر آب فرو رفتند و کمی آن طرفتر از آب خارج شدند؛ ولی بعد به خط مستقیم افتاده و شناکان به پیشروی پرداختند. هدف آنها ساحل جزیره بود.

دزدان دریایی در حالیکه هر یک خنجری میان دو لب داشتند، خویشان را در پی آندو جوان نیرومند شجاع به آب زده و به تعقیب آنها پرداختند. طبیعی است که دریانوردان، مخصوصاً دزدان دریایی شناگران و غواصان ماهری هستند که از

امواج خروشان دریا بیم و هراسی ندارند، به همین علت خیلی زود فاصلهٔ میان دزدان و «فردریکو» که کمی عقب‌تر از «سهراب» شنا می‌کرد، کم شد و خطر نزدیک گردید.

«فردریکو» به پشت سر خود نگاه نمی‌کرد و به فرض انجام این کار به علت تاریکی غلیظ شب و وجود مه و بخار آب چشمش جایی را تشخیص نمی‌داد و دزدان را که در کار خود مهارت و قدرت کافی داشتند، نمی‌دید. او همچنان به شنا کردن مشغول بود و حتی یک لحظه دستها را از حرکت باز نمی‌داشت که به پشت سر نگاه کند. زیرا خوب می‌دانست که دزدان آنها را تعقیب می‌کنند و تا خونشان را نریزند و جسدشان را طعمهٔ ماهیان قعر دریا نکنند، باز نمی‌گردند.

مقداری از دو کشتی دور شده بودند که به ناگاه دستی نیرومند که به یک حلقهٔ فولادین شباهت داشت، پای او را گرفت و به طرف عقب کشید. بازوان «فردریکو» از حرکت باز ماند و تنها کاری که توانست انجام بدهد، این بود که سر را از آب بیرون کرده، فریادی کشید و گفت:

- «سهراب» مرا دریاب. من را کشتند!

و دیگر فرصت سخن گفتن نیافت؛ زیرا به زیر آب کشیده شد و چند جرعه پی‌درپی آب تلخ و شور و غلیظ دریا به گلویش وارد شد و راه تنفس وی را قطع کرد.

در زیر آب بازویش نیز گیر افتاد و دست دیگری گلویش را در چنگ گرفت. زدو خورد آغاز شد. «فردریکو» با اینکه به خفقان و تنگی نفس دچار شده بود، گاهی یک لگد به سمت چپ و یکی به جانب راست پرتاب می‌کرد و به ضرب لگد آنها را عقب می‌راند... ولی این دفاع برای دور کردن دو دزد دریائی که بازو و گلوی او را گرفته بودند، کافی به نظر نمی‌رسید.

خوشبختانه یک موج قوی که از آنجا می‌گذشت، آنها را به روی آب آورد و «فردریکو» از این فرصت کمال استفاده را برد و چندین نفس پی‌درپی کشید و مجدداً ریه‌های خویش را از هوای تازه پر کرد. تکانی شدید به خود داد و یکی از بازوانش آزاد شد. در تاریکی یکی از دزدان را با مشت کوفت و چهره‌اش را خون‌آلود و فریادش را بلند کرد.

دیگری خنجر را از میان دو لب گرفت و با شدت به هوا بلند کرد که به سینهٔ

«فردریکو» بگوید، لیکن در همین اثناء دستی دیگر رسید و میچ وی را گرفت و با یک مشت محکم به زیر آب رهسپارش کرد. مشت «سهراب» که مانند پتک آهنگران بود، به مغز هر یک از دزدان که کوبیده می شد، به زیر آب فرو می رفتند. چند نفر دیگر از راهزنان دریائی رسیدند و زدو خورد جنبه و شکل دیگری گرفت و مبهم شد. «سهراب» هم از خودش دفاع می کرد و هم از «فردریکو» و در مواقع خطیر که او را در مخاطره می دید، از عقب حریف او را می گرفت و می کشت.

«سهراب» به همین ترتیب زدو خورد را ادامه داد. از دزدان یعنی آن چند نفر که در تعقیب آن دو خود را به آب انداخته بودند، فقط یکی باقی مانده و او نیز با «فردریکو» سرگرم بود.

«سهراب» شتاب کنان به جانب وی رفت. اما قبل از این که آن جا برسد، فریاد جگرخراش «فردریکو» شنیده شد و بلا درنگ رشته باریکی از خون به آب دریا ریخت.

پرتقالی مورد بحث با خنجر شانه راست «فردریکو» را مجروح کرد و چون «سهراب» را پشت سر خود دید، به زیر آب فرو رفت و از آن جا دور شد. «سهراب» ابتدا می خواست او را تعقیب کند؛ ولی مشاهده کرد که «فردریکو» قادر به نگه داشتن خویش نیست و حتماً خفه می شود.

لذا شناکان خود را به او رسانید و دست چپ را از روی سینه اش عبور داد؛ زیر بغل های او را گرفت و به شنا کردن ادامه داد.

چند دقیقه بعد آن قدر از کشتی دور شده بودند که به فرض اگر عده تازه نفسی از پرتقالی ها به آب می ریختند، آن ها را نمی یافتند. اما متأسفانه «فردریکو» دچار اغماء و بیهوشی بود و «سهراب» به زحمت و خستگی او را پیش می برد. او بازوی خود را چندین بار تکان می داد؛ از دو پای خویش کمک می گرفت تا این که هیکل سنگین «فردریکو» را چند زرع جلو می برد. درست در همین هنگام که «سهراب» نیز در شرف غرق شدن بود، از شدت خستگی دچار وسوسه شیطانی شده و می خواست «فردریکو» را برای حفظ جان خویش رها کند؛ قطعه بزرگ تیری که گویا قسمتی از دکل شکسته پرتقالی ها و یا اسپانیائی ها بود، به وسیله امواج جلو آمد و «سهراب» در کمال خوشحالی بدن «فردریکو» را روی

تیر انداخت و اندکی رفع خستگی کرد.

حالا تیر را به دنبال خود می کشید؛ زیرا هم حمل آن آسان تر از حمل هیکل سنگین «فردریکو» بود و هم دوست جدید اسپانیائی را به روی تیر افکنده بود. به هر حال «سهراب» بازوان را به کار انداخت و با سرعت بیشتری به جانب جزیره پیش رفت و امیدوار بود که با این وجود شاید زودتر از راهزنان به آنجا رسیده و کاپیتان «آنتونیو» و دیگر اسپانیائی ها را که در آن ساعت شب همه در خواب غفلت فرو رفته بودند، از ماجرا آگاه کند.

در این حال هر چند دقیقه یکبار به عقب بر می گشت و به «فردریکو» می نگریست که مبادا در اثر حرکت امواج آب از روی قطعه شکسته تخته کشتی بیافتد و غرق شود. او کوشش بسیار مبذول می داشت، اما کشتی پرتقالی ها خیلی زودتر از او به جزیره رسید و قبل از اینکه کسی از ماجرای حمله دزدان خونخوار دریائی مطلع گردد، حمله آغاز شد و تاسیسات به تصرف آنها درآمد. دزدان از تاریکی شب و خواب اسپانیائی ها استفاده کرده، به آسانی و بدون سر و صدا در ساحل جزیره پیاده شدند. پس از حصول این مقصود به جانب اطاق های انبار و دفاتر و تاسیسات دیگر بندر هجوم برده و آن نقاط بی دفاع را بدون زحمت و جنگ متصرف شدند. نگهبانان خواب آلود اسپانیائی یک یک از پای در می آمدند و در خون خویش غوطه می خوردند. آنها می کوشیدند که مقتولین هنگام مرگ فریاد نکشند، لذا قبلاً دهان نگهبانان را می گرفتند و بعد خنجر را تا دسته در قلب و یا شکم آنها فرو می کردند. قسمت زیادی از جزیره به تصرف آنها در آمده بود که ناگاه فریاد یکی از اسپانیائی ها برخاست و همه بیدار شده و به جانب شمشیرهای خویش دویدند.

صدای ترق و تروق چند کارابین و چند تفنگ دهان گشاد و باروتی که اسپانیائی ها برای دفاع از جزیره مهیا کرده بودند، نیز شنیده شد. ولی تمام این صداها در طی یک ساعت زدو خورد خاموش شد و همه ساکنین جزیره اسیر شده و به زنجیر در آمدند.

«روزالین» و کاپیتان «آنتونیو» را پیشاپیش دسته اسیران اسپانیائی برای اعدام به طرف تیر خود کار حرکت می دادند. تیر خودکار که روی پایه ای چوبی قرار داشت، در وسط میدان مستقر گردیده بود. اسیران را در یک خط مستقیم نگه

داشتند و برای اینکه قدرت تبر را امتحان کنند، گردن یکی از اسیران را زیر تیغه آن قرار داده و طناب را رها کردند. به سرعت کله وی جدا شد و مثل گلوله‌ای روی ماسه‌های ساحلی افتاد. دزدان از شادی هورا کشیدند.

بلافاصله «روزالین» را با دست بسته به طرف پله‌های اعدام آوردند. در میان اسیران کاپیتان «آنتونیو» و دختر او «روزالین» که آن شب به امید دیدار «سهراب» لباس راه راه ملوانی و زیبایی پوشیده بود، از همه مهمتر بودند.

—

«سهراب» شناکنان به ساحل نزدیک می‌شد. از دور چیز مهمی تشخیص نمی‌داد. ولی وقتی به پایان آب رسید و هیکل خون‌آلود «فردریکو» را کشان کشان روی ماسه‌های نرم ساحلی کشانید، به اطراف و به جانب تاسیسات جزیره نگریست و در کمال تاسف فهمید که کار از کار گذشته و پرتقالی‌ها در ظلمت شب به همه جا مسلط شده‌اند.

از دور سایه دزدان را می‌دید که در جزیره رفت و آمد می‌کنند و موقعی که از مقابل روشنائی آتش و مشعل‌ها می‌گذشتند، با چشم تشخیص داده می‌شدند. چند دقیقه به همین حال گذشت و «سهراب» همچنان سرگردان و متعیر بود. درست در این هنگام نگاهش به افق مشرق دریا افتاد و خط سفیدی مشاهده کرد. به مشاهده آن خط سفید که لحظه به لحظه پررنگ‌تر می‌شد، از جای جست و زیر لب گفت:

- اوه روز... صبح نزدیک است. باید چاره‌ای اندیشید. این طور نمی‌شود خود را به دزدان تسلیم کرد و مرگ را پذیرفت.

فوراً گوشه‌های لباس خویش را که هنوز خیس بود، فشرد و به کمر زد. «فردریکو» را روی دوش انداخت و با سرعت به طرف انبوه درختان که در سمت مغرب قرار داشت، به راه افتاد.

فاصله ساحل با درختان که به صورت نامرتب قسمتی از خاک جزیره را می‌پوشانید زیاد بود؛ اما «سهراب» با تعجیل و نفس نفس زنان این فاصله را پیمود و خود را به آن حدود رسانید و داخل شد.

«سهراب» بارها برای انداختن درختان به آن نقطه آمده و همه جا را خوب می‌شناخت؛ لذا مستقیماً در میان چندین درخت که مثل دیوار کنار هم قرار

داشتند، رفت و فوراً با شکستن شاخه‌ها و انباشتن آنان در اطراف «فردریکو» را از نظر پنهان ساخت و جایی برای اختفاء فراهم کرد.

پس از فراغت از این کار، به زخم‌بندی مشغول شد و جراحی شانه «فردریکو» را با تکه‌ای از پیراهن خودش بست. آنگاه به کار بهوش آوردن رفیق خود پرداخت و در طی مدتی کوتاه قریب به نیم ساعت اندک اندک «فردریکو» دیده‌گشوده و هوشیار شد. بعد «سهراب» ماجرا را برای او تعریف کرد و افزود:

- فعلاً من اینجا را برای مخفی کردن تو درست کرده‌ام، نگاه کن... جای خوبی است، فقط باید طوری رفتار کنی که سروصدا ایجاد نشده و پرتقالی‌ها متوجه وجود تو در اینجا نگردند.

«فردریکو» با شتاب حرف او را برید و پرسید:

- تو کجا می‌روی؟! چه خواهی کرد؟.

«سهراب» جواب داد:

- دزدان دریائی روی عادت‌هایی دارند، اسیران را می‌کشند. من از حال کاپیتان «آنتونیو» و «روزالین» بی‌خبر هستم و باید از ایشان خبری به دست بیاورم.

«فردریکو» مجدداً سؤال کرد:

- به تنهایی می‌روی؟.

«سهراب» در پاسخ گفت:

- بله، تنها خواهم رفت.

«فردریکو» با خشونت و لحنی که به خوبی آثار عدم رضایت در آن هویدا و آشکار بود، گفت:

- محال است... یا تو هم باید در اینجا بمانی و یا من هم با تو می‌آیم. هر کاری هست، باید به اتفاق انجام دهیم و من راضی نیستم تو به قتل برسی و من زنده بمانم.

لبخندی از روی رضایت بر لبهای «سهراب» نقش بست. «فردریکو» افزود:

- زخم دست من مهم نیست، زیرا از طفولیت عادت کرده‌ام که با دست چپ به خوبی دست راست کار کنم و در واقع من ذوالیمنین می‌باشم.

به دنبال این مذاکره هر دو از خفاگاه خویش خارج شده و به طرف حاشیه جنگل حرکت کردند. «فردریکو» و «سهراب» از پشت درختها به تماشا پرداختند.

در تاریکی تاسیسات و ساختمان‌ها دزدان به تقسیم اموال غارت شده مشغول بودند. «فردریکو» در این موقع با انگشت گوشه‌ای را نشان داد و گفت:

- اوه نگاه کن؛ تبر خودکار... «روزالین» را می‌خواهند بکشند!

تمام بدن «سهراب» به دیدن «روزالین» به لرزش افتاد و دست «فردریکو» را فشرد و گفت:

- چه باید کرد؟. فکری بکن!

«فردریکو» با لحنی آمیخته به یأس جواب داد:

- چه می‌توان کرد... ما دو نفر در مقابل این عدهٔ کثیر چه قدرتی داریم؟.

چاره‌ای نیست. باید ایستاد و مرگ «روزالین» و کاپیتان را تماشا کنیم.

«سهراب» نمی‌توانست حقیقت را برای «فردریکو» فاش کند و بی‌پرده بگوید

که «روزالین» برایش عزیز است. این موضوع هنوز برای خودش هم روشن نبود

و واقعاً نمی‌دانست که شیفتهٔ «روزالین» شده یا احساس دیگری او را به

سرنوشت آن دختر زیبای اسپانیایی علاقمند می‌کند.

به هر حال آنچه که بیش از همه چیز اهمیت داشت، آن بود که می‌خواستند

«روزالین» را با تبر خودکار بکشند و دختر زیبا با مرگ فقط چند دقیقه فاصله

داشت.

پرتغالی‌ها شادی می‌کردند و دست‌افشانی و پای‌کوبی می‌نمودند. عده‌ای به

تقسیم اموال غارت شده اشتغال داشتند و جمعی اجساد مقتولین را در قایق‌ها

نهاده و می‌خواستند وسط دریا برده و طعمهٔ ماهیان سازند. برخی نیز گرداگرد تبر

خودکار و اسیران حلقه زده و با شتاب و عجلهٔ سبعانه‌ای میل داشتند هر چه

زودتر مرگ کاپیتان «آنتونیو» و دخترش «روزالین» را با چشم خود ببینند.

اینجا ذکر یک نکته خیلی لازم و ضروری است و آن تذکر اختلاف طبقاتی

شدیدی بود که در آن عصر و زمان در اروپا وجود داشت. ملت‌های اروپایی

عموماً دچار اختلاف طبقاتی بودند و طبقات پائین اجتماع که فشار و رنج زیاد

تحمل می‌کردند، از اشراف و نجبا کینه‌ای شدید و زایل‌نشدنی در دل داشتند. لذا

هرگاه فرصتی به دست می‌آوردند، این کینه و عناد را با وحشیانه‌ترین قیافه ظاهر

ساخته و از اشراف انتقام می‌گرفتند.

کاپیتان «آنتونیو» که نمایندهٔ دولت «اسپانیا» در «خلیج فارس» و دربار «شاه

عباس صفوی» بود، از طبقه نجبا و اشراف برخاسته و به همین سبب دریانوردان پرتغالی جریان مرگ او را با لذت تمام تماشا می‌کردند و مثل مریض استسقاء عیش دیدن خون او و دخترش را داشتند.

برای اینکه شکنجه بیشتری به کاپیتان «آنتونیو» داده شود، تصمیم داشتند ابتدا دخترش را که بی‌اندازه مورد علاقه او بود، پیش چشمان آن پیرمرد بکشند و بعد سرخودش را از بدن جدا سازند.

شادی‌کنان و در حالی که هورا می‌کشیدند و دست می‌زدند، پله به پله «روزالین» را از سکوی اعدام بالا بردند تا اینکه مقابل تبرهای خودکار قرار دادند. یکی از دریانوردان پرتغالی که اتفاقاً یک چشم هم نداشت، بطور مسخره‌آمیزی بالا رفت و از حفظ به قرائت حکم پرداخت. او با این عمل می‌خواست قوانین و طرز عمل ماموران دولتی را استهزاء کرده باشد. جملاتی بی‌پایه و بی‌معنی بر زبان آورد و در پایان گفت:

- حالا دختر کاپیتان «آنتونیو» با «پرنسس دون ژوان» ازدواج می‌کند و ما هم شاهد این عروسی خواهیم بود!

این جمله را نیز برای بیشتر سوزانیدن دل کاپیتان «آنتونیو» گفت و بعد فرمان داد که سر «روزالین» را زیر تبر قرار دهند. قیافه «روزالین» در موقع اعدام کاملاً آرام بود. اثر ترس و غم و اندوه در چهره‌اش دیده نمی‌شد و راستی مثل این بود که او را به حجله عروسی می‌برند. خطوط صورت او بی‌حرکت به نظر می‌رسید و هیچ‌کس نمی‌توانست اثر ترس و وحشت را حتی در نگاه وی بیابد.

اما کاپیتان «آنتونیو» به خود می‌پیچید و می‌کوشید که سر را پائین گرفته و صحنه دلخراش و جگرسوز مرگ یگانه دخترش را نبیند. او سر را پائین می‌گرفت، لیکن دزدان دریائی پرتغالی به زور و جبر سر وی را بالا گرفته و مجبورش می‌کردند که به سکوی اعدام نگاه کرده و در نتیجه شاهد مرگ «روزالین» باشد.

«سهراب» و «فردریکو» هم در حاشیه جنگل و زیر درختان حالی عجیب داشتند. از فرط خشم دندان‌ها را به هم می‌فشردند و چون خدمتی از دستشان ساخته نبود و نمی‌توانستند «روزالین» را نجات دهند، جز غصه خوردن و به خود پیچیدن کاری نمی‌کردند.

یکی از دریانوردان جلو پرید و مانند دژخیمان پیراهن «روزالین» را درید و سرش را به زور در حلقهٔ زیر تیغه قرار داد. دیگری که نخ بلند کارد را به دست داشت، خویشتن را آماده کرد که به یک اشاره طناب را رها نموده و سر «روزالین» را مثل گوی چندین قدم آنطرف تر بیافکند.

کاپیتان «آنتونیو» فشاری به خود آورد و سر را پائین گرفت. پرتقالی‌ها چند سیلی محکم به او زده و مجبورش کردند که سرش را بالا بگیرد و چون مقاومت می‌کرد، یکی از ایشان به اعدام کنندگان گفت:

- صبر کنید؛ پدرش هنوز آماده نیست! دست نگه دارید که عروسی دخترش را خوب تماشا کند!

و آنها نیز چند لحظه توقف کردند که سر کاپیتان را بالا بگیرند. در این موقع «سهراب» شمشیر خود را کشید و گفت:

- من جلو می‌روم؛ هر چه باداباد! یا کشته می‌شوم و یا اینکه کاپیتان «آنتونیو» و «روزالین» را نجات می‌دهم.

«فردریکو» به شدت بازویش را گرفت و اظهار داشت:

- دیوانه شده‌ای؟! هیچ انسان احمقی جان خودش را اینطور به خطر نمی‌اندازد. اگر یک در هزار هم امید موفقیت بود، من نیز با تو می‌آمدم. ولی ما دو نفر با چند صدنفر دزد خونخوار چه می‌توانیم کرد؟ آرام باش و اختیار خودت را به دست هوی و هوس نده.

هنوز گفتگوی آن دو نفر تمام نشده بود که «سهراب» با دیدگانی پر از اشک و نگاهی مملو از یأس به «فردریکو» می‌نگریست و به سخنان او گوش می‌داد. ناگاه صدای سم اسبی شنیده شد و بلافاصله یکی از دزدان که روی اسب نشسته بود، خودش را به سکوی اعدام رسانید و چیزی به آن عده که آنجا جمع بودند، گفت:

«سهراب» و «فردریکو» صدای او را نشنیدند و چیزی از گفتهٔ او نفهمیدند. همین قدر دیدند که بلافاصله وضع متغییر گردید و دزدان دریائی به هم ریخته و آشفته و پریشان شدند.

سوار مذکور بلادرنگ به سمت دیگر رفت و چند لحظه نیز با آنها که کاپیتان «آنتونیو» و اسیران دیگر را آزار می‌دادند، سخن گفت و بعد با همان سرعت به

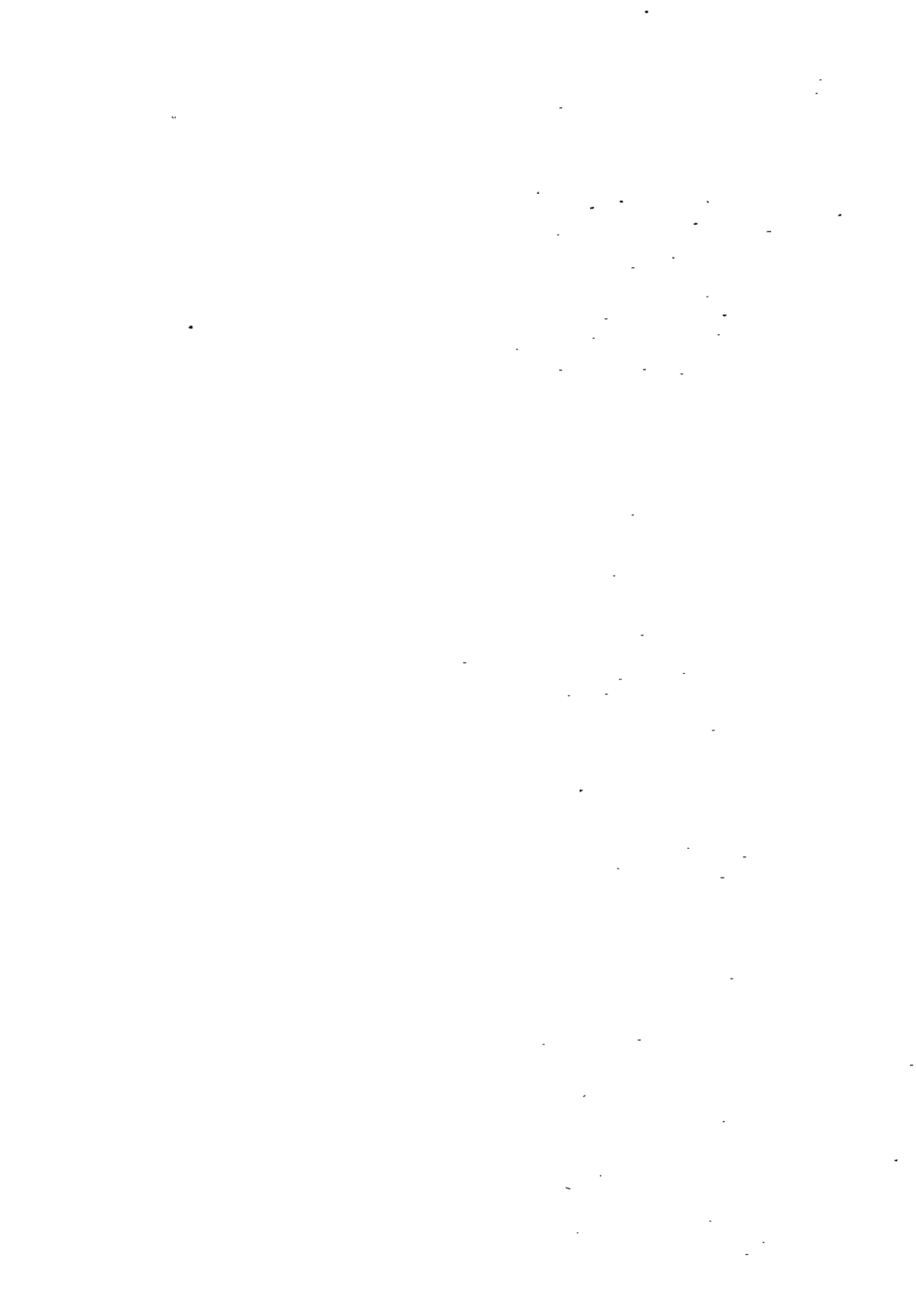
طرف اطاق‌های تاسیسات جزیره رفت.

جنب و جوشی عجیب و غیر مترقبه پدید آمد. مانند دسته‌ای از موشان که گریه‌ای را نزدیک خود دیده باشند، هر یک به طرفی گریخته و پنهان شدند. دو سه نفر با تعجیل تمام «روزالین» را از سکوی اعدام پائین آورده و دوان دوان از آنجا دور کردند.

اسیران و از جمله کاپیتان «آنتونیو» را هم کشیده و از میدان خارج کردند. در طی چند دقیقه میدان خالی شد و سکوی چوبی اعدام و تبر خودکار هم به جای اولیه منتقل گردید.

«سهراب» و «فردریکو» به یکدیگر نگاه می‌کردند؛ بدون اینکه بدانند چه شده و چه حادثه بزرگ و غیر منتظره‌ای اتفاق افتاده است. «سهراب» از ماجرا اطلاعی نداشت، ولی از این خوشحال بود که موقتاً «روزالین» از مرگ نجات یافته و این کار به وقت دیگری موکول گردیده است.

پس از چند دقیقه هر دو نفر تصمیم گرفتند تا از علت به هم خوردن کار اعدام «روزالین» و پدرش آگاه شوند و برای انجام این منظور از داخل جنگل و به طوری که دیده نشوند، به طرف ساحل شمالی جزیره به راه افتادند.

● فصل دوم

در یکی از اطاق‌ها «کاپیتان مروک» پرتقالی و «فیدو» رئیس دزدان دریائی که مردی خطرناک و نیرومند بود، به اتفاق چند نفر دیگر از پرتقالی‌ها به نوشیدن شربت و صحبت دربارهٔ فتح جزیره مشغول بودند.

کاپیتان «مروک» به امیدی تا آنجا آمده و خود را به «خلیج» رسانیده بود. از طرف دولت «پرتقال» هم ماموریتی خطرناک و سنگین داشت؛ یعنی می‌خواست اسپانیائی‌ها را از «خلیج فارس» رانده و پرچم دولت «پرتقال» را در آنجا بی‌افرازد.

کاپیتان «مروک» که مردی حيله‌گر و مزدور بود، برای انجام این مقصود از نیروی دولت «پرتقال» استفاده نکرده و از طریق سیاسی و مذاکره با دربار ایران وارد نشد؛ بلکه یک عده دزدان دریائی را به طمع غارت و چپاول با خود همراه ساخت و با کمک ایشان و همانطوری که دیدیم، جزیره را فتح و اسپانیائی‌ها و کارگران ایرانی بندر را اسیر، همه جا را متصرف شده و همه چیز را غارت نمود. در این هنگام که غافل از همه جا به صحبت مشغول بودند و «فیدو» راجع شیرین‌کاری و شجاعت دزدان صحبت می‌کرد و دیگران را می‌خندانید، ناگهان صدای سم اسبی شنیده شد و تا «فیدو» خواست برای تحقیق از اطاق خارج شود، در باز شد و مردی که ترس و وحشت از چهره‌اش هویدا و آشکار بود، وارد شد و نفس‌نفس زنان گفت:

- آمدند... آمدند!

کاپیتان «مروک» که خنده روی لب‌هایش خشک شده بود، گفت:

- چه کسانی آمدند؟

مرد مذکور که از پرتقالی‌ها و زبانش از ترس بند آمده بود، نتوانست درست حرف بزند و در نتیجه «فیدو» سیلی محکمی به او زد و پس از این چند لگد به پهلو و شکم وی فرود آورد، گریبانش را چسبید و سرش را به دیوار اطاق کوفت: - بگو؛ حرف بزن. تو نمی‌دانی که من از آدمهای ترسو متنفر هستم. از چه

ترسیده‌ای که اینطور قدرت حرف زدن را از دست داده‌ای، بدبخت؟! دریاورد کتک خورده با پشت دست دهان خون‌آلود خویش را پاک کرد و گفت:

- ایرانیان ... ایرانیان با یک قایق به این طرف می‌آیند و پرچم سلطنتی دارند؛ پرچم شیر و خورشید!

این را گفت و در اثر درد لگدها و مشت‌ها از هوش رفت و در کف اطاق نقش بر زمین شد. این خبر راستی و حشت‌انگیز بود. کاپیتان «مروک» و چهار نفر یابانش از جای برخاستند. «فیدو» هم با آن همه ادعا رنگ خود را باخت؛ زیرا اگر ایرانیان به جزیره آمده و از ماجرای حمله مطلع می‌شدند، کار تمام بود و تمام نقشه‌ها نقش بر آب می‌گردید.

کاپیتان «مروک» بازوی «فیدو» را گرفت و گفت:

- زود لباس کاپیتان «آنتونیو» و چند دست لباس دیگر اسپانیائی بیاورید.

و آنگاه به یکی دیگر از همراهان خویش دستور داد:

- آنها را به محل مخصوص پذیرائی هدایت کنید... پرچم «اسپانیا» را پائین نکشید. وضع باید به همان ترتیب سابق باشد، که بود. مواظب باشید که هیچ چیز فرق نکرده باشد... عجله کنید!

دستورهای کاپیتان «مروک» خیلی زود اجرا شد. اسیران را در نقاط مورد اطمینان پنهان کردند و کاپیتان و «فیدو» که هر دو نفر به لباس اسپانیائی ملبس شده بودند، به استقبال ایرانیان رفتند.

قایقی بادی که پرچم شیر و خورشید داشت، به ساحل رسید و چند نفر که عمامه‌های زرین و قبای بلند ابریشمین و شال‌های زربفت داشتند، پیاده شدند. یکی از آنها که جلوتر از دیگران بود، چون به کاپیتان «مروک» رسید، ایستاد و پس از تعارفات معموله گفت:

- از طرف شاهنشاه عالیجاه کیوان بارگاه «شاه عباس صفوی» برای کاپیتان

«آنتونیو» نمایندهٔ اعلیحضرت پادشاه «اسپانیا» و مستاجر جزیره پیامی دارم. کاپیتان «آنتونیو» کجا است؟!

مترجمی که همراه قاصد بود، فوراً گفته‌های او را به زبان اسپانیائی ترجمه کرد. کاپیتان «مروک» تعارفی کرده و مؤدبانه جواب داد:

«کاپیتان «آنتونیو» بیمار و بستری است و من که سمت معاونت او را دارم، با کمال افتخار از عالیجناب و همراهان پذیرائی خواهم کرد. بفرمائید.

عده‌ای از دزدان دریائی که لباس اسپانیائی پوشیده، ولی حرکات نظامی را بلد نبودند، به اشارهٔ «مروک» پیش دویده و راه را به میهمانان نشان دادند. به این طریق فرستادگان «شاه عباس» مورد پذیرائی قرار گرفتند که بعداً با کاپیتان «آنتونیو» ملاقات کنند.

«مروک» و «فیدو» نقشهٔ کار را دقیقانه کشیده و تصمیم داشتند خود را به جای اسپانیائی‌ها معرفی کرده و با رفتار موهن اهمیت آنها را از بین برده و در نتیجه خشم «شاه عباس» را علیه اسپانیائی‌ها که در واقع اسیر و گرفتار بودند، برانگیزد. نقشه خیلی دقیق بود و «فیدو» و «مروک» با مهارت کار را انجام می‌دادند. اگر این برنامه عملی می‌شد، پرتغالی‌ها به مقصود رسیده بودند و صد در صد امید موفقیت داشتند. با «شاه عباس صفوی» پادشاه جبار ایران کسی قدرت شوخی کردن نداشت و پرتغالی‌ها روی همین اطمینان می‌خواستند فرستادگان شاه را مورد اهانت قرار دهند.

اگر چنین خبری را باد به گوش شاه می‌رسانید، بنیاد اسپانیائی‌ها را از جای می‌کند و همهٔ آنها را به دریا می‌ریخت؛ در صورتی که واقعاً آنها بی‌تقصیر بودند و گناهکار واقعی پرتغالی‌ها محسوب می‌شدند.

به هر حال مقصود واقعی این بود و کارتا آنجا که نمایندگان شاه ایران وارد شدند، انجام پذیرفته بود. «فیدو» و کاپیتان «مروک» وارد اطاقی شده و به مشاوره پرداختند.

نزدیک غروب آفتاب هر دو نفر با لباس‌های اسپانیائی وارد اطاق نمایندگان «شاه عباس» شدند که پیام ابلاغ گردد.

رئیس هیئت اعزامی گفت:

«کاپیتان «آنتونیو» را باید ملاقات کنیم تا پیام شاهنشاه کیوان بارگاه به وی

ابلاغ گردد.

«فیدو» گفت.

- کاپیتان «آنتونیو» بیمار و بستری است. ملاقات با او نتیجه‌ای ندارد، زیرا نه کسی را می‌شناسد و نه چیزی می‌فهمد، حالش خیلی وخیم به نظر می‌رسد و باید او را به «اسپانیا» بفرستیم.
وی گفت:

- بسیار خوب، در این صورت به شما که جانشین و قائم مقام او هستید. ابلاغ می‌کنم...

و آنگاه مکث کوتاهی کرد و ادامه داد:

- به اعلیحضرت پادشاه ایران خبر رسیده است که دولت «اسپانیا» بیشتر از میزان معین و مقرر ابریشم صادر می‌کند. البته هر چه صدور ابریشم بیشتر باشد، رعایت خاطر ملوکانه بیشتر جلب می‌گردد. لیکن عیب کمار در این است که مالیات به میزان سابق پرداخت می‌گردد؛ در حالی که سال‌های اخیر صدور ابریشم بیشتر از ده برابر شده است. به این قیاس اگر محاسبه شود، چهار هزار و پانصد و هشتاد و پنج تومان مالیات بر ذمه دولت «اسپانیا» منظور و محرز است و باید بلافاصله پرداخت گردد.

کاپیتان «مروک» و «فیدو» نگاهی رد و بدل کردند و برای اینکه دولت «اسپانیا» را خراب کنند، «فیدو» اظهار داشت:
- تکذیب می‌کنیم و...

سخن وی توسط یکی از اعضاء هیئت قطع شد. وی گفت:

- به علاوه خبر رسیده است که دولت «اسپانیا» مقادیر زیادی جواهرات گرانبها خریداری کرده و صادر می‌کند. این عمل خلاف قرار قبلی است و صدور جواهر و طلا از کشور ایران ممنوع می‌باشد و دولت «اسپانیا» باید خسارت چند سال قاچاق جواهرات را بپردازد.

این دفعه کاپیتان «مروک» اظهار داشت:

- صحیح نیست و ما به صدور جواهرات مبادرت نمی‌کنیم.

یکی دیگر از اعضاء هیئت ایرانی لب به سخن گشود و گفت:

- ضمناً خبر رسیده است که غواصان اسپانیائی در داخل خلیج و اطراف

شطالعرب به صید صدف مروارید می‌پردازند و طبق قرارداد منعقدہ مستاجر یعنی دولت «اسپانیا» حق صید صدف و مروارید از آب‌های «خلیج فارس» را ندارد؛ مگر با تحصیل اجازة قبلی و پرداخت مالیات منظور. از این بابت نیز مبلغ سه هزار و دویست و شصت و هفت تومان خسارت در نظر گرفته شده و بر ذمه دولت «اسپانیا» پرداخت آن مسلم است.

کاپیتان «مروک» باز سر را تکان داد و گفت:

- صحیح نیست!

آنها طوری «تکذیب می‌کنم» و «صحیح نیست» می‌گفتند که شنوندگان یعنی نمایندگان ایران صد درصد یقین حاصل می‌کردند که آنها به این امور اشتغال دارند. باز رئیس هیئت نمایندگی گفت:

- همچنین خبر رسیده است که عده‌ای از کارگران ایرانی را تنبیه می‌کنید؛ در صورتی که در اجاره‌نامه ذکر گردیده و قید شده است که مجازات اتباع مختلف ایران بر عهده حاکم «شیراز» است و اسپانیایی‌ها حق ندارند حتی ساده‌ترین و فقیرترین اتباع ایران را مجازات کنند. گفته‌اند که کاپیتان «آنتونیو» برای اعدام اتباع دولت ایران تبر خودکار مخصوصی تعبیه کرده است و گاهگاه یکی از ایرانیان را اعدام می‌کند که از دیگران چشم زخم بگیرد. البته شما اتهامات وارده را انکار می‌کنید، ولی ما طبق ماده هیجده قرارداد منعقدہ حق داریم تاسیسات و کارگاه‌ها و انبارهای جزیره و کشتی‌ها را بازرسی کرده و صورت برداریم.

در این موقع بود که رنگ از چهره «فیدو» و کاپیتان «مروک» به شدت پرید و زیانشان به لکنت افتاد. بازرسی انبارها و تاسیسات از یک جهت به نفع آنها تمام می‌شد و از جهت دیگر خطری عظیم داشت.

نفع پرتقالی‌ها در این بود که در بازرسی خلاف کاری کاپیتان «آنتونیو» ثابت گردد و خشم «شاه عباس» برانگیخته شود، ولی زیان کار آن بود که اگر انبارها و تاسیسات مورد بازرسی قرار می‌گرفت، نمایندگان ایران با زندانیان روبرو شده و پرتقالی‌ها که خود را در لباس اسپانیایی‌ها نشان می‌دادند، رسوا شده و تمام نقشه‌های ایشان نقش بر آب می‌گردید.

«فیدو» و «مروک» چندین بار از زیر چشم به یکدیگر نگاه کرده و نمی‌دانستند چه بگویند. موضوع کمال اهمیت را داشت و اتخاذ تصمیم به

سهولت ممکن نمی‌شد. صدای رئیس نمایندگان ایرانی مجدداً شنیده شد که گفت:

- ما خود را برای نماز آماده می‌کنیم و وضو می‌سازیم. تا نماز ما تمام می‌شود، شما هم خود را برای نشان دادن انبارها و تاسیسات آماده کنید. فرصت نباید از دست برود. ما هر چه زودتر باید به ساحل بازگشته و به جانب «اصفهان» حرکت کنیم.

این دفعه کاپیتان «مروک» به خود جرأتی داد و سر برداشت و با لحنی که می‌کوشید تند و خشن نباشد و رنجش خاطر ایجاد کند، گفت:

- شب نزدیک است و هوا تاریک شده. در تاریکی بازرسی امکان ندارد. باید تا صبح صبر کنید.

رئیس هیئت ایرانی خیره‌خیره به دیدگان او نگریست و لبخندی پرمعنی بر لب آورد و گفت،

- جواب ما یک کلمه است، یا بله یا نه. اگر موافقت می‌کنید که انبارها بازرسی شود، بدون درنگ پیش افتاده و ما را راهنمایی کنید. و اگر با این امر مخالفت دارید، فقط یک کلمه بگوئید نه و کار را تمام کنید. زیرا ما وقت بیهوده نداریم که در این جزیره بگذرانیم.

قبل از اینکه کاپیتان «مروک» در این باره تصمیمی بگیرد، «فیدو» دهان باز کرد و اظهار داشت:

- خیر، امکان ندارد. هر تصمیمی می‌خواهید، بگیرید! کاپیتان «مروک» که وضع را چنین دید، برای اینکه گوش آنها را با نام «پرتقال» و پرتقالی‌ها آشنا کند، گفت:

- دولت ایران بهانه‌جوئی می‌کند. حقیقت امر این است که دولت «پرتقال» برای اجاره جزایر خلیج مبلغ بیشتری پیشنهاد کرده و شاه ایران برای بیرون راندن ما بهانه‌ای جز متهم کردن به دزدی و عهدشکنی ندارد. بسیار خوب، حالا که کار به اینجا کشیده است، ما امشب با بازرسی موافقت نمی‌کنیم و چنانچه مایل باشید، فردا صبح از انبارها دیدن خواهید کرد.

کاپیتان «مروک» این را گفت و به طرف در اطاق رفت، «فیدو» نیز به دنبال او راه افتاد و موقعی که در آستانه در اطاق قرار داشت، رئیس هیئت نمایندگی ایران

با صدائی مطمئن گفت:

- اسپانیائی‌ها اینقدر بی ادب نیستند. من تعجب می‌کنم این گونه رفتار و این طرز سخن گفتن را از کجا آموخته‌اید؟!

«مروک» به شنیدن این جملات تکانی سخت خورد و عرق بر پیشانی‌اش نشست؛ زیرا فهمید که سوء ظنی در آنها پیدا شده و بعید نیست همین اندیشه آنها را به کشف حقیقت راهنمائی کند.

به هر حال چیزی نگفت و از اطاق خارج شد و رفت.

«فیدو» هم به دنبال او بود.

«سهراب» و «فردریکو» همانطوری که گفته شد، به سمت شمال جنگل رفته و بالاخره به جائی رسیدند که از روی صخره محصور از درختان کهنسال، جاده ساحلی به خوبی دیده می‌شد. هر دو نفر روی صخره خوابیده و از دور به تماشا پرداختند.

آن لحظه درست موقعی بود که کاپیتان «مروک» و «فیدو» به استقبال شتافته و از نمایندگان ایران که تازه از قایق پیاده شده بودند، استقبال کردند.

«فردریکو» با آرنج به پهلوی «سهراب» زد و گفت:

- اینها کیستند؟ از کجا می‌آیند و مقصودشان چیست؟

«سهراب» که لباس هموطنان خود را خوب می‌شناخت و علائم و آثار بزرگی را در لباس و عمامه ایشان می‌دید، اندکی سر را بلند کرد. با دقت بیشتر به تازه واردان نگاه نمود و گفت:

- اینها ایرانی و فرستادگان سلطان صفوی «شاه عباس» هستند.

«فردریکو» مجدداً پرسید:

- در جزیره چه می‌خواهند؟!

«سهراب» اظهار داشت:

- تو تازه به این جزیره آمده‌ای و با سوابق امر آشنا نیستی. همه ماهه هیئتی از «اصفهان» به جزیره می‌آید و انبارها و تاسیسات را بازرسی می‌کند. این کار روی سابقه انجام می‌گیرد، ولی ورود هیئت وقت معینی ندارد که اسپانیائی‌ها بتوانند ظاهر سازی کنند.

سکوتی برقرار شد. «فردریکو» فکر می‌کرد و «سهراب» نیز در اندیشه‌های دور و دراز غرق بود. پس از چند دقیقه یعنی موقعی که میهمانان جزیره وارد اطاق شدند، «فردریکو» گفت:

- فرصت بسیار خوبی به دست آمده است و ما...

«سهراب» حرف او را برید و اضافه کرد:

- من هم در این اندیشه بودم. ما باید خود را به آنها رسانیده و ایشان را از حوادث آگاه کنیم؛ غیر از این چاره‌ای نیست. آنها فقط یک روز در جزیره می‌مانند. اگر فردا عزیمت کنند، «پرتقالی‌ها» بدون درنگ «روزالین» و کاپیتان «آنتونیو» را می‌کشند.

«فردریکو» گفت:

- وقتی هوا تاریک شد، باید خود را از راه ساحل به پشت بنا رسانیده و از پنجره وارد اطاق شده و آنچه را که می‌دانیم، بگوئیم. حسن اتفاق در این است که تو زبان فارسی می‌دانی و به آسانی همه چیز را خواهی گفت. اینطور نیست؟! «سهراب» گفت:

- همینطور است، ولی چطور می‌توانیم وارد اطاق شویم؟ اطراف اطاق‌ها را نگهبان گذاشته‌اند و اگر گربه بگذرد، کشته می‌شود. چه رسد به من و تو که یک سر و گردن از مردهای معمولی بلندتر هستیم.

وقت «سهراب» و «فردریکو» در این گونه صحبت‌ها می‌گذشت و تا موقعی که هوا تاریک شد و یک یک ستارگان در آسمان پیدا گردیدند، هنوز تصمیمی اتخاذ نکرده و چاره‌ای نیاندیشیده بودند. از دور سایه نگهبانان که قدم می‌زدند و این طرف و آن طرف می‌رفتند، دیده می‌شد؛ ولی «سهراب» و «فردریکو» نمی‌توانستند قیافه آنها را تشخیص بدهند. زیرا روشنایی مختصری که از پنجره اطاق‌ها به خارج می‌تابید، آن قدرها نبود که سیمای ایشان را روشن کند. در این لحظات ناگهان «فردریکو» روی صخره سنگ نیم‌خیز شده و با انگشت گوشه‌ای را نشان داد و گفت:

- می‌بینی؟ می‌بینی؟!

«سهراب» نیز سر برداشت و به آن نقطه نگریست؛ ولی چیز مهمی تشخیص

نداد و پرسید:

- چد شده... چه خبر است؟!

- زندانیان را به سمت دریا می‌برند. نگاه کن! از آنجا که برج چراغ دریائی قرار دارد، عبور می‌کنند!

«سهراب» بیشتر دقت کرد. به قوهٔ بینایی خویش فشار وارد آورد و بالاخره آنچه را که «فردریکو» دیده بود، مشاهده کرد و با ناراحتی گفت:

- آنها را کجا می‌برند؟.. مسلماً «روزالین» و پدرش کاپیتان «آنتونیو» را نیز با خود می‌برند. چه مقصودی دارند؟. چه نقشه‌ای طرح شده است؟.
«فردریکو» گفت:

- شاید می‌خواهند ایشان را در تاریکی شب به دریا بریزند. باید جلوگیری کرد. این دور از انسانیت و انصاف است که ما بنشینیم و مرگ فجیع آنها را با دست و پای بسته تماشا کنیم.
«سهراب» گفت:

- قبل از همه باید «روزالین» و کاپیتان «آنتونیو» را نجات دهیم. اهمیت این دو نفر برابر تمام افراد دیگر است و مسلماً برای دولت «اسپانیا» هم ارزش این دو نفر زیاد است.

پرتقالتی‌ها اسیران اسپانیائی را با آرامش از زندان که یکی از انبارهای بزرگ بود، بیرون برده و به طرف ساحل دریا هدایت می‌کردند. پیشاپیش آنها «روزالین» و پدرش کاپیتان «آنتونیو» قرار داشتند و با چهره‌ای غمزده و اندوهگین راه می‌رفتند و به سرنوشت مجهول و آیندهٔ تیره و دردناک خویش می‌اندیشیدند.

«سهراب» و «فردریکو» به سرعت از صخره پائین جسته و به طرف ساحل دریا دویدند؛ ولی در عین حال از حاشیهٔ جنگل خارج نمی‌شدند و طوری پیش می‌رفتند که حتی یک لحظه اسیران را از نظر دور نداشتند. در ساحل دریا چند نفر که مشعل‌هایی به دست داشتند، از درون قایق‌ها خارج شده و به استقبال ایشان شتافتند. در این موقعیت مناسب «سهراب» دقت کرد و «روزالین» را تشخیص داد. «فردریکو» هم «کاپیتان» را دید.

قبلاً «روزالین» و پدرش را از دیگران جدا کرده و کشان‌کشان به طرف یکی از قایق‌ها بردند. «کاپیتان» مقاومت می‌کرد، ولی «روزالین» تسلیم بود و به هر نقطه

که او را می کشیدند، می رفت.

به هر حال هر دو نفر را سوار قایق کردند. چند نفر پرتغالی مسلح نیز سوار شدند و قایق آرام آرام به طرف آب پیش رفت. «سهراب» که این وضع را دید، دست «فردریکو» را گرفت و گفت:

- بیا ... بدو ... عجله کن!

و بلادرنگ شروع به دویدن کرد. «فردریکو» هم در پی او دوید و یک دقیقه بعد هر دو خود را به آب دریا انداختند و شناکنان به طرف قایق که هنوز فاصله زیادی از ساحل دور نشده بود، پیش رفتند.

آن‌ها می دانستند اگر کاپیتان «آنتونیو» به قتل برسد، در واقع سند پیروزی و موفقیت قطعی پرتغالی‌ها امضاء گردیده و بازگشت اوضاع به شکل سابق امکان پذیر نخواهد بود؛ لذا تمام کوشش ایشان برای نجات «کاپیتان آنتونیو» مصروف می‌گردید.

تاریکی و مه مختصری روی دریا را پوشانیده بود، معهذاً مشعل‌ها از دور سوسو می‌زدند و هماهنگ امواج دریا بالا و پائین می‌رفتند و مسیر حرکت «فردریکو» و «سهراب» را معین می‌کردند.

مقداری که پیش رفتند، آثارخستگی در بازوان ایشان پدیدآمد و از طرفی امواج دریا که از جهت روبرو می‌آمد، از سرعت پیشرفت آن دو کاسته و گاهی آنها را به عقب می‌راند. هنوز با قایق‌ها فاصله زیادی داشتند و معلوم نبود در این کار موفق می‌شوند یا نه.

در همین هنگام که علاوه بر عدم موفقیت سیمای سهمگین مرگ و غرق در دریا نیز در نظرشان مجسم گردیده بود، ناگهان «فردریکو» خود را به «سهراب» رسانیده، سر را از زیر آب بیرون آورد و با جملات مقطع گفت:

- نگاه ... نگاه کن ... این قایق .. عقب مانده .. بگیر!

«سهراب» به سمت چپ نگریست و در کمال خوشحالی قایقی را مشاهده کرد که با دو نفر سرنشین از قایق‌های دیگر عقب مانده و در دست امواج بالا و پائین می‌رود. مه و ظلمت مانع از این بود که «سهراب» سرنشینان را بشناسد و تشخیص بدهد که چه کسانی هستند و آیا مسلح می‌باشند یا فاقد اسلحه هستند. به هر حال خیلی زود تصمیم خویش را گرفت و شناکنان به آن سمت رفت.

«فردریکو» نیز به دنبال او شنا کرد و چند دقیقه بعد «سهراب» در نزدیکی قایق زیر آب فرو رفت و درست در کنار آن طوری بیرون آمد که دو نفر سرنشینان قایق او را ندیدند و حتی صدای آب را هم نشنیدند. «فردریکو» به تبعیت از دوست ایرانی خویش زیر آب رفت و در سمت راست قایق ظاهر شد.

دو نفر مردی که در قایق بودند، نمی توانستند بر امواج مسلط گردیده و جهت قایق را حفظ کنند. یا قدرت پارو زدن را نداشتند و یا اینکه بلد نبودند و به همین علت از دیگران عقب مانده و لحظه به لحظه بر فاصله موجود افزوده می گردید. «سهراب» با یک حرکت خود را از لبه قایق بالا کشید. یکی از سرنشینان قایق او را دید و فریادی کشید و با پارو به جانب وی حمله ور شد.

فریاد او توجه دیگری را نیز جلب کرده و هر دو به آن سمت رفتند که «سهراب» را بگیرند. «سهراب» زیر آب فرو رفته بود و آن دو نفر با پارو به روی آب می زدند و منتظر بودند که وی سرش را از آب بیرون کرده و بلادرنگ مغزش را با ضربت پارو متلاشی سازند.

پشت آنها به طرف دیگر قایق بود. لذا آنچه که آنجا می گذشت، نمی دیدند. «سهراب» خودش را به آنها نشان داد و به سرعت به زیر آب فرو رفت و شناکان خود را به «فردریکو» رسانید و به او گفت:

- مشغول شو؛ عجله کن!

و «فردریکو» که گوئی مقصود او را می دانست، شناکان پیش رفت و هر دو دست ها را زیر قایق گذاشته و به سمت بالا فشار دادند.

یک طرف قایق بلند شد و در نتیجه آن دو نفر نتوانستند تعادل خویش را حفظ کنند و با سر در آب دریا افتاده و فرو رفتند.

«سهراب» به محض اینکه آنها افتادند، قایق را به جلو راند که از آن نقطه دور شود. بعد به «فردریکو» گفت:

- برو سوار شو...

«فردریکو» شناکان خودش را به قایق رسانید و در آن جست. یکی از پارو ها کف قایق افتاده بود و دیگری روی آب دیده می شد. «سهراب» آن را برداشت و با چند حمله آن دو نفر را عقب زد و خودش را به «فردریکو» رسانید. ابتدا پارو را در قایق انداخت و بعد خودش سوار شد. هر دو به سرعت پارو زدند و از آنجا

دور شدند.

چند دقیقه بعد که به کشتی نزدیک گردیدند، «فردریکو» گفت:

- از آنها اثری نیست. کجا رفتند؟!

«سهراب» گفت:

- مسلماً به کشتی رسیده و سوار گردیده‌اند. یا در کشتی اسپانیائی هستند و یا در کشتی پرتغالی. خوب نگاه کن. هر جا قایق‌ها را دیدی، بدان در آن کشتی هستند.

به دنبال این مذاکره به سرعت قایق افزوده و رفتند. در نزدیکی کشتی پرتغالی‌ها «فردریکو» گفت:

- اوه؛ آنها هستند... می‌بینی؟.

«سهراب» به مسیر انگشت «فردریکو» نگریست و مشاهده کرد که پرتغالی‌ها زندانیان را از نردبان کشتی بالا می‌برند. عده‌ای از دزدان دریائی با مشعل‌های افروخته در عرشه کشتی دیده می‌شدند و «سهراب» و «فردریکو» نیز در روشنائی همین مشعل‌ها «روزالین» و «کاپیتان» را می‌دیدند.

دزدان آنها را به سرنشینان کشتی سپرده و پس از چند دقیقه صحبت و مذاکره، از نردبان پائین آمده و رفتند. بلافاصله قایق‌های دیگر که حامل اسیران اسپانیائی بود، رسیده و به همان طریق به ملوانان کشتی تسلیم گردیدند.

«سهراب» و «فردریکو» از درون قایق خویش این منظره را می‌دیدند و دندان‌ها را به هم فشردند و خون دل می‌خوردند. «سهراب» گفت:

- به عقیده تو قصد و منظور آنها چیست و چه می‌خواهند بکنند؟.

«فردریکو» گفت:

- کاملاً معلوم است. پرتغالی‌ها از بیم بازرسان ایرانی که آمده‌اند، اسیران اسپانیائی را از جزیره دور می‌کنند که مبادا مشقت آنها باز شود. از این عمل می‌توان فهمید که پرتغالی‌ها خود را اسپانیائی معرفی کرده و ایرانیان نیز ظنن گردیده و می‌خواهند بازرسی کنند. به هر حال کشتی هم در امان نیست.

هنوز حرف «فردریکو» تمام نشده بود که صدای فریادی از درون کشتی شنیده شد که به رسم عهد و زمان گفت:

- به فرمان ناخدا بادبان‌ها را بیاندازید. او هو بادبان اول، سمت شمال... او هو

بادبان دوم، سمت جنوب...

باد این صدا را از عرشه کشتی به گوش «سهراب» و «فردریکو» می‌رسانید و به خوبی افتادن بادبان‌ها را هم می‌دیدند. «سهراب» گفت:

- عجله کن... آنها قصد دارند اسپانیائی‌ها را از جزیره دور کرده و به نقطه‌ای نامعلوم ببرند و یا در دریا غرق خواهند ساخت. به هر حال اگر کشتی به حرکت درآید، کار تمام است و هرگز به آنها دسترسی نخواهیم یافت.

«فردریکو» پرسید:

- به عقیده تو چه باید کرد؟

«سهراب» جواب داد:

- باید به هر طریق که امکان دارد، وارد کشتی شد و خود را در جایی پنهان سازیم، زیرا...

«فردریکو» حرف او را برید و گفت:

- پس عجله کن و پارو بزن.

و هر دو نفر پاروزنان قایق را پیش راندند و به سمت کشتی رفتند.

تعداد زیادی از بادبان‌ها تا موقعی که آنها به کشتی رسیدند، افتاده بود و عده‌ای نیز با سرعت چرخهای عظیم لنگرها را چرخانیده و بالا می‌بردند. این چرخ‌ها با صدائی خشک می‌چرخید و لنگرهای سنگین را از شکم آب بیرون می‌کشید. به همان نسبت که لنگرها جمع می‌شد، حرکت کشتی روی امواج آب بیشتر می‌گردید.

سوز نگهبانان روی برج نگهبانی نرفته بودند و به همین علت قایق

«فردریکو» و «سهراب» بدون برخورد با خطر تا زیر کشتی رسید و پاروزنان و به آرامی خود را به یکی از نردبان‌ها رسانیدند. درست در همین هنگام صدای ناخدا شنیده شد که گفت:

- آهای نردبان‌ها را جمع کنید... دریچه لنگرها را ببندید. سکان‌بان آماده باشد.

به این فرمان آنها که برای انداختن بادبانها روی دکل‌ها بالا رفته بودند، به

سرعت پائین آمدند که برای جمع کردن نردبان‌ها اقدام کنند. معلوم شد کشتی به قدر کفایت ملوان ندارد و کارکنان آن کم هستند.

«سهراب» به شنیدن صدای ناخدا خود را از درون قایق به روی نردبان طنابی انداخت و یکی از پله‌های آنرا گرفت. «فردریکو» هم چنین کرد و با پا قایق را از کنار کشتی دور کردند. تازه به وسط نردبان رسیده بودند که صدائی از بالا شنیده شد. دو نفر از دزدان دریائی برای جمع کردن آخرین نردبان یعنی همان که «سهراب» و «فردریکو» روی آن بودند، آمده و به کار مشغول شدند.

یکی از آنها طناب را کشید و چون سنگینی عجیب آنرا احساس کرد، به دیگری گفت:

... چرا نردبان سنگین شده، شاید کسی روی آن ایستاده است.

قلب «فردریکو» به شدت می‌طپید. اگر چراغی آنجا بود، پریدگی رنگ آنها نیز دیده می‌شد. در یک لحظه تمام روزنه‌های امید مسدود گردید و آنها دست از جان شستند. بدبختانه قایق نیز در دست امواج بالا و پائین رفته و از کنار کشتی دور شده و راه بازگشت و فرار نیز بسته گردیده بود.

اگر دزدان دریائی آنها را می‌دیدند، ناچار بودند خود را در دریا بیافکنند و چون برای فرار نیروی کافی و وسیله نداشتند، همان جا غرق می‌شدند و طعمه ماهیان دریا می‌گردیدند.

«سهراب» بالاتر از «فردریکو» بود و چون وضع را چنین دید، نردبان را تکانی داد و پس از چند بار جلو و عقب رفتن یکی از حلقه‌های آهنین را که به دیواره کشتی برای بستن طناب قایق‌ها نصب شده بود، گرفت و نردبان را آنقدر عقب کشید که اگر از بالا نگاه می‌کردند، نمی‌توانستند چیزی ببینند. با هیاهویی که روی عرشه کشتی وجود داشت، آنها صدای گفتگوی دو نفر دزدان دریائی را می‌شنیدند. اولی در جواب سؤال رفیق خود اظهار داشت:

... چیزی دیده نمی‌شود. گویا طناب‌گیر کرده است.

دومی گفت:

... اگر طناب‌گیر کرده باشد، نردبان این قدر سنگین نمی‌شود. یقین دارم که کسی روی آن ایستاده و شرط می‌بندم و ثابت می‌کنم.

در آن تاریخ بین اروپائیان و مخصوصاً دریانوردان شرط‌بندی و قمار خیلی رواج داشت. آنها نیز فوراً دست به جیب برده و هر یک کیسه کوچکی که محتوی ده سکه پول طلا بود، بیرون آورده و روی لبه کشتی گذاشتند.

شخص ثالثی آن جا نبود که پول را به او بسپارند و در واقع حکم و شاهد شرط‌بندی باشد. دومی به رفیق خود گفت:

- حالا باید خودت پائین رفته و با بالا آوردن جسد کسی که به عقیده تو روی نردبان ایستاده، شرط را برده و پول‌ها را تصاحب کنی!
اولی گفت:

- و اگر کشته شدم، باز شرط را من برده‌ام؟! تو کیسه‌ها را بر نمی‌داری؟! پس تو هم باید با من بیائی!.

گفتگوی آنها به درازا کشید و بالاخره قرار شد که هر دو نفر از نردبان پائین بروند. این مذاکرات را «سهراب» و «فردریکو» جسته و گریخته و به طور مقطع می‌شنیدند و طوری عرق ترس و وحشت بر پیشانی و پشت آنها نشسته بود که با وجود خیس بودن لباس‌ها، سردی و چسبندگی آنرا احساس می‌کردند.

نفس را از شدت بیم و هراس در سینه حبس کرده و خود را به دیواره کشتی چسبانده بودند. درست چند دقیقه طول کشید تا اینکه پای یکی از دزدان دریائی دیده شد که از نردبان پائین می‌آمد.

«فردریکو» با یک دست قلاب را گرفته و با دست دیگر طناب نردبان را، ولی یکی از دست‌های «سهراب» آزاد بود و دلخوشی آنها آن یک دست بود که از خویشتن دفاع کنند.

خوشبختانه تاریکی شب آنقدر زیاد بود که آن دو دزد با اینکه خیلی پائین آمده و به «سهراب» و «فردریکو» نزدیک شده بودند، آنها را نمی‌دیدند و برای اینکه به خوبی علت سنگینی طنابهای نردبان را کشف کنند، ناچار باز هم پائین آمدند.

حالا به جایی رسیده بودند که با آن دو نفر فقط سه پله فاصله داشتند. خوشبختی «سهراب» و «فردریکو» نیز در همین بود که آنها طبق رسوم و عاداتی که داشتند، هر یک خنجری میان دو ردیف دندان‌های خویش گرفته بودند. دست‌های ایشان نیز برای حفظ تعادل بدن به طناب گیر بود.

آن کس که پائین تر بود، در این نقطه سر را خم کرده و چون دو نفر را در انتهای نردبان دید، متوحشانه خویش را روی طناب جابجا کرده و یکی از دست‌ها را به طرف دهان برد که خنجر را برداشته و با فریاد رفیقش را مطلع کند.

اگر او فریاد می‌کشید و بالائی را نیز صدا می‌کرد، سرنشینان کشتی صدای آنها را شنیده و کار را خاتمه می‌دادند.

«سهراب» با یک نظر موقعیت حساس را دریافت. به سرعت تصمیم خویش را گرفت و آن را عملی کرد. او با یک حرکت سریع پای دزد مذکور را گرفت و به طرف پائین کشید... این کشش سبب بر هم خوردن تعادل او شد و برای حفظ بدن ناچاراً دست را پائین آورد که طناب را بگیرد. دستش که پائین آمد، خنجر میان دندان‌هایش ماند و راه فریاد کشیدن مسدود گردید.

ممکن بود خنجر را در آب انداخته و فریاد بکشد، لیکن او این کار را نکرد. زیرا غیر از خنجر اسلحه‌ای نداشت و اگر آن را نیز از دست می‌داد، کشته می‌شد. «سهراب» فرصت فکر کردن به او نداد و با شتاب خودش را روی نردبان طنابی بالا کشید و از عقب کمی بالاتر رفت و قبل از این که حریف برای دفاع از خود اقدامی بکند، بازوی فولادین خویش را به دور گلوی وی حلقه کرد و فشاری سخت وارد آورد.

او با یک دست گلوی او را فشرد و با دست دیگر خنجر را از میان دو لب وی گرفت و پهلویش را درید... خون فواره زد و دست «سهراب» را سرخ و گرم کرد. جسد اولی در آب افتاد و دومی با تعجب به پائین نگرست و به گمان اینکه «سهراب» همان رفیق خودش است، گفت:

— این صدا چه بود؟! —

«سهراب» بجای جواب به سرعت چند پله فاصله را طی کرده و ضربتی کشنده به پشت او زد و جسد دومی را نیز در آب انداخت و آنگاه به «فردریکو» گفت:

— بیا؛ کار تمام شد... بیا! —

«سهراب» و «فردریکو» از پله‌ها بالا رفته و خود را روی عرشه رسانیدند. در این موقع کشتی آرام آرام به حرکت در آمده بود و جلو می‌رفت. «سهراب» دو کیسه پول زرد را که هنوز روی لبه کشتی بود، برداشت و لای شال کمر خویش گذاشت. آنگاه دوان دوان به طرف انبار کشتی دویدند.

انبارهای کشتی در طبقه تحتانی قرار داشت و آن دو در تاریکی در را گشوده و از پله‌ها پائین رفتند. آنجا کانون مرگ و خطر بود و اگر از وجود آنها در آن انبار

آگاه می‌گردیدند، آن دو را قطعه‌قطعه کرده و اجسادشان را در دریا می‌انداختند. «سهراب» و «فردریکو» به خوبی احساس می‌کردند که کشتی از ساحل دور می‌شود، ولی ایشان به این نکته چندان اهمیت نمی‌دادند. زیرا یقین داشتند که «روزالین» و کاپیتان «آنتونیو» در کشتی هستند و همین کافی بود.

آنها قصد نجات آن دو نفر را داشتند و برای جان دیگران چندان اهمیت قائل نبودند. راستی هم چنین بود؛ زیرا اگر کاپیتان به قتل می‌رسید، نفوذ «اسپانیا» در ایران به کلی از بین می‌رفت و پرتغالی‌ها با آن همه فعالیت‌هایی که می‌کردند، جای مستاجرین اسپانیایی را در جنوب ایران و در «خلیج فارس» می‌گرفتند. به هر حال آرام آرام از پله‌ها پائین رفتند. چشمشان در تاریکی جایی را نمی‌دید و هیچ صدائی را نمی‌شنیدند، تا به کف انبار رسیدند. تنها وسیله‌ای که از آن استفاده می‌کردند و به کمک آن پیش می‌رفتند. دست‌هایشان بود. «فردریکو» به چپ رفت. دست به بشکه‌های متفرقه مالید و با صدائی آهسته گفت:

- این کشتی مقدار زیادی مواد منفجره و باروت همراه دارد... این بشکه‌ها همه پر از باروت است!

این صدا در تاریکی به گوش «سهراب» رسید و او نیز دست مالید و عقیده رفیق اسپانیایی خویش را تصدیق کرد. قرار شد همان جا پشت بشکه‌ها مخفی شده و در انتظار حوادث باقی بمانند. «سهراب» نیز نزد «فردریکو» رفت و هر دو در نقطه‌ای پشت بشکه‌ها پنهان گردیده و پاها را دراز کردند.

فعال کاری از دستشان ساخته نبود. می‌بایست از ساحل دور شوند و بعد تصمیم بگیرند، لذا در این مورد صحبت می‌کردند. «سهراب» می‌گفت:

- به عقیده تو چه خواهد شد... اینها کجا می‌روند و چه مقصودی دارند؟
«فردریکو» گفت:

- مقصودشان معلوم است. آنها به نقطه‌ای دور دست و یا به جزیره‌ای دور افتاده و متروک می‌روند. در آنجا باقی می‌مانند تا اینکه اوضاع بندر آرام بشود.
«سهراب» گفت:

- از این کار چه نتیجه‌ای می‌گیرند؟

«فردریکو» اظهار داشت:

- چه نتیجه‌ای باید بگیرند؟! قصد آنها این است که به هر ترتیب جای «اسپانیا» را در «خلیج فارس» بگیرند و برای انجام این مقصود می‌خواهند کاپیتان و «روزالین» را دور کنند. ولی ایشان را نمی‌کشند، چون کشتن آنها ایجاد مسئولیت می‌کند.

«سهراب» حرف او را برید و گفت:

- عجب آدم ساده‌ای هستی؛ چه مسئولیتی؟! مگر ندیدی می‌خواستند سر «روزالین» را قطع کنند... آنها از هیچ چیز نمی‌ترسند.

اندک اندک چشمشان خسته شد و در تاریکی سر را به بشکته‌ها قرار داده و خوابیدند. اندکی بعد به صدای پائی از خواب بیدار شدند. ابتدا «سهراب» چشم گشود، بعد «فردریکو» را بیدار کرد و آهسته گفت:

- گوش بده... دقت کن. مثل این است که چند نفر پائین می‌آیند و حرف می‌زنند.

هر دو نفس‌ها را در سینه حبس کرده و خود را بیشتر پشت بشکته‌ها و بارها مخفی ساختند. صدا نزدیک می‌شد و روشنائی ضعیفی نیز به درون انبار افتاده و بر تاریکی فائق می‌آمد.

«سهراب» آهسته خود را کمی جلوتر کشید و به راه پله‌ها نگریست و مشاهده کرد که سه نفر از دزدان دریائی پائین می‌آیند. نفر اول مشعلی کوچک به دست داشت و چون وارد شدند، برای اینکه آتش مشعل به بشکته‌های باروت سرایت نکند، آن را به جای مخصوص مشعل که به ستون چوبی نصب بود، آویخت و پس از اینکه کمربند خودش را جابجا کرد و چین و چروک لباس را زیر کمربند چرمی به عقب جمع نمود، به رفقای خویش گفت:

- «فیدو» در آخرین لحظه خودش را به کشتی رسانید و سوار شد. اگر یک دقیقه تاخیر کرده بود، کشتی از ساحل دور شده و به هیچ وسیله نمی‌توانست خودش را به کشتی برساند.

دومی با لحنی استهزاء آمیز گفت:

- «فیدو» هم اشراف‌زاده شده. او از پدر و مادر دزد بدنیا آمده! می‌گویند مادرش او را در زندان زائیده است... با این اوصاف چند ماه معاشرت با اشراف او را عوض کرده؛ به طوری که مصالح و منافع دزدان دریائی را از یاد برده است.

او دیگر به درد ما نمی خورد و وجود و عدمش مساوی است.
سر می اظهار داشت:

- این طورها هم که تو می گوئی، نیست. «فیدو» دزد زرنگی است. همکاری او با کاپیتان «مروک» روی مصالح ما بود و حالا هم روی مصلحت به کشتی آمده است و شاید نقشه‌ای دارد که می خواهد از پرتغالی‌ها که در کشتی هستند، مخفی نگه دارد.

همان دزد اولی که قدی بلند و ریشی پهن داشت، گفت:

- راست می گوئی. او دستور داده که اسلحه‌ها را تیز و آماده کنیم!

دومی سخن وی را قطع کرد و با صدائی آهسته گفت:

- به نظرم خیال کشتن اسپانیائی‌ها و تصاحب کشتی را دارد. اگر این کار را بکند، به نفع ما تمام می شود. چون مقدار زیادی غنائم اسپانیائی‌ها که از جزیره به دست آمده، در انبارهای کشتی پنهان است. من با چشم خود دیدم که صندوق‌های پول، طلا و جواهرات کاپیتان «آنتونیو» و دخترش را به کشتی آورده و در انبار شماره یک که زیر اطاق کاپیتان می باشد، پنهان ساخته است. او هنوز حرف خود را تمام نکرده بود که صدای پائی شنیده شد. دزدان ابتدا خود را پشت بشکه‌ها مخفی کردند، ولی چون یکی از رفقای خویش را دیدند، با اطمینان خاطر ظاهر شدند.

تازه وارد نیز یکی از دزدان دریائی بود که شمشیر کوتاه و دو دم بدون غلاف به زیر قلاب کمر بند خویش آویخته و یک قطعه آهن نیز در دست داشت؛ درست مثل این که خود را برای حمله آماده و مهیا کرده بود. وی به محض ورود در روی بشکه‌ای نشست و گفت:

- رفقا گوش کنید. یک خیر خوش دارم، ولی باید قول بدهید که غیر از خود ما کسی از آن مطلع نگردد.

آن سه نفر با خوشحالی پرسیدند:

- چه خبر... آیا کشتی تجارتنی نزدیک می شود؟!

وی شانه‌ها را بالا افکند و گفت:

- نه... از کشتی تجارتنی خبری نیست.

و بعد در حالیکه دستها را به هم می مالید، ادامه داد:

- «فیدو» مخفیانه دستوری صادر کرده است. کشتی نیمه شب از دهانه «خلیج» خارج می‌شود و فردا شب به سواحل «آفریقا» نزدیک خواهیم شد. «فیدو» دستور آماده باش داده. مواظب باشید. به محض اینکه صدای بوق بلند شد، حمله کنید و هر چه پرتقالی و اسپانیائی است، بکشید و اجسادشان را به دریا بریزید. «فیدو» می‌خواهد کشتی را تصاحب کرده و غنائم را بین ما تقسیم کند. پس از تصاحب کشتی به گردش در دریاها پرداخته و مرتباً کشتی‌های تجارتي را غارت خواهیم کرد.

یکی از آنها که بیشتر از دیگران خوشحال به نظر می‌رسید، از روی بشکه پائین جست و در حالی که ریش کوتاه خویش را دست می‌کشید، گفت:
- آفرین بر «فیدو»، دزد اصیل دریائی! من یقین داشتم که او بالاخره به نفع دزدان کار خواهد کرد. خوب نقشه‌ای تهیه کرده است.

دیگری سؤال کرد:

- خوب با «روزالین» و کاپیتان «آنتونیو» چه خواهیم کرد؟

- آنها را نیز می‌کشیم و اجسادشان را به دریا می‌ریزیم. غیر از دزدان دریائی کسی نباید زنده بماند. چه پرتقالی، چه اسپانیائی و چه ایرانی... فرق نمی‌کند. هر کس در کشتی هست و از ما نیست، می‌میرد و به شکم ماهی‌ها فرو می‌رود. چهار نفر دزدان دریائی چند دقیقه دربارهٔ حملهٔ فردا شب خویش صحبت کردند و بالاخره مشعل را برداشته و از انبار مهمات که «سهراب» و «فردریکو» پشت بارهای آن مخفی بودند، خارج شده و پی کار خود رفتند.

پس از عزیمت آنها «سهراب» گفت:

- با این ترتیب وضع خیلی خطرناک است و باید برای نجات اسیران و حتی پرتقالی‌ها اقدام کرد.

«فردریکو» جواب داد:

- راست می‌گوئی؛ چون پرتقالی‌ها نیز فعلاً در معرض خطر مرگ قرار گرفته‌اند و فردا شب همه به قتل خواهند رسید. به عقیدهٔ تو چه باید کرد؟!

«سهراب» لحظه‌ای اندیشید و گفت:

- اکنون نمی‌توانیم تصمیم بگیریم. کاری که از همه مهم‌تر به نظر می‌رسد، این است که از گرسنگی نمیریم! دو روز است چیزی نخورده‌ایم و به هر ترتیب

که هست، باید چیزی برای خوردن و سیر کردن شکم به دست بیاوریم. پس از این مذاکرات باز سر را به بارها گذاشته و به خواب رفتند. موقعی که آفتاب طلوع کرده بود، هر دو به صدائی چشم گشوده و متوحشانه از جای جستند. صدائی از بالا شنیده می‌شد. «سهراب» چند قدم از محل اختفا دور شد و چون به روزنه سقف نگریست، یکی از دزدان دریائی را مشاهده کرد که با ولع خاصی مشغول خوردن نان می‌باشد. از پنجره مشبک سقف دزد مذکور به خوبی دیده می‌شد و «سهراب» و «فردریکو» با حسرت به او و دهانش که هر چند لحظه یک بار پر و خالی می‌گردید، نگاه می‌کردند.

«فردریکو» گفت:

- ای کاش می‌توانستیم مقداری از نان او بدزدیم. من از گرسنگی بی‌حال شده‌ام و چیزی نمانده قالب تهی کنم.

«سهراب» فکری کرده و به سرعت چند بشکه را روی هم گذاشت و از آن بالا رفت. او طوری روی بشکه‌ها قرار گرفت که اگر دست خود را دراز می‌کرد، می‌توانست ظرف غذای دزد مذکور را بردارد. لحظه‌ای فکر کرد و بالاخره تصمیم خطرناکی گرفت و با شتاب دست به زیر شال خویش برد و یک سکه بیرون آورد. این سکه از همان سکه‌هایی بود که دو نفر دزد مذکور برای شرط‌بندی روی لبه کشتی گذاشته بودند و خودشان غرق شدند و «سهراب» آن را برداشت. به آرامی دست را بالا برد و سکه را از سوراخ به سمت راست دزد صاحب غذا انداخت. برخورد سکه به زمین کشتی صدائی مخصوص ایجاد کرد و توجه او را جلب نمود.

مرد مذکور به شنیدن صدای پول نیم خیز شد و به طرف راست خویش نگریست. در زیر نور آفتاب چشمش به سکه طلا افتاد. «سهراب» نیز از فرصت استفاده کرد و با شتاب ظرف غذا و نان را برداشت و به «فردریکو» داد. دزد دریائی برگشت و چون ظرف غذا و نان خویش را ناپدید دید، متحیر گردید و به تفحص پرداخت: همه جای اطراف خویش را جستجو کرد و چون کسی را نیافت، خود را بالای سوراخ انبار رسانید و به درون آن نگریست. بشکه‌ها هنوز روی هم قرار داشت و به محض اینکه آنان را دید، ظنین شده و از پله‌های انبار پائین رفت. در وسط پله‌ها خنجر خود را از کمر کشید و با نوک

پنجه پا جلو رفت. به هر جا می‌رسید، با دقت تمام جستجو می‌کرد. او یقین داشت که کسی از داخل انبار غذای او را ربوده است. پشت بشکه‌ها و بارها و جعبه‌های شمشیر و کیسه‌های چرمی مخصوص ساچمه تفنگ را جستجو کرد و اندک‌اندک به محلی که «فردریکو» و «سهراب» پنهان شده بودند، نزدیک گردید. آنها از بدو ورود مراقب بودند و لحظه‌ای او را از نظر دور نمی‌داشتند. اندکی بعد زدو خورد در گرفت. گاهی «سهراب» او را می‌زد و زمانی دزد دریائی او را می‌کوفت. هر دو خون‌آلود و مجروح شده بودند. نکته‌ای که بیش از زدو خورد در نظر آن دو نفر اهمیت داشت، این بود که مبادا دیگران در اثر صدا متوجه شده و آنها را دستگیر کنند.

«سهراب» در عین حال می‌کوشید که کمتر سر و صدا ایجاد شود. پس از چند دقیقه دزد مذکور که خود را حریف «سهراب» نمی‌دید، از جای برخاست و نوک خنجر خود را گرفت؛ دسته آن را لنگر داد و به طرف قلب «سهراب» رها ساخت. خنجر در هوا چرخ می‌زد و پیش رفت؛ ولی «سهراب» به سرعت خود را عقب کشید و در نتیجه تیغه خنجر به دیوار چوبی انبار فرو رفت. «سهراب» از این فرصت استفاده کرده و خنجر را برداشت.

دزد دریائی که خود را بدون اسلحه یافت، به طرف در انبار دوید. «سهراب» و «فردریکو» به دنبال او دویدند که مانع فرار وی بشوند، ولی بی‌فایده به نظر می‌رسید؛ زیرا فاصله بین آنها زیاد بود. در این هنگام «فردریکو» که کمی از «سهراب» به او نزدیکتر بود، خنجر را به جانب دزد دریائی که به وسط پله‌ها رسیده بود، پرتاب کرد.

خنجر چرخ می‌زد و درست موقعی که او می‌خواست بیچد، به پشتش فرو رفت و تا دسته در بدن وی جای گرفت.

او به محض فرو رفتن خنجر فریادی وحشتناک کشید و به روی پلکان افتاد. بلافاصله صدای گریه‌گریه پای چند نفر که به طرف انبار می‌دویدند، شنیده شد. «سهراب» به ناچار خود را عقب کشید و به «فردریکو» رسانید و گفت:

- آمدند... اگر ما را ببینند، قطعه قطعه خواهیم شد... چه باید کرد؟ آمدند!... رسیدند!

دقایق و لحظات وحشت‌انگیزی بر آن دو می‌گذشت. مرد مجروح در حال

احتضار بود. خودش می دانست که تا چند دقیقه دیگر جان می سپارد، معهذاً می کوشید که تا رسیدن رفقایش خود را نگه دارد و ماجرا را برای آنها تعریف کند. «فردریکو» دست «سهراب» را که مات و مبهوت مانده بود، گرفت و گفت:

- چاره‌ای جز این نیست که تا آخرین قطره خون مقاومت کنیم.

«سهراب» که از وحشت رنگ بر چهره نداشت، جواب داد:

... کار به مقاومت نمی کشد، عده آنها زیاد است و از این گذشته ما اسلحه

نداریم و در اینجا محصور هستیم.

درست در همین هنگام دزدان دریائی به ابتدای پلکان رسیده و یکی از آنها در را گشود. از پنجره آعنی تعداد آنها را می دیدند و حدس می زدند که عده آنها بیش از چهل نفر است. پله‌ها باریک بود، به طوری که دو نفر به زحمت تمام می توانستند در کنار هم پائین بروند. ملوانان با هیکل درشت و بدن عضلانی و شانه‌های پهن به هیچ وجه نمی توانستند با هم از پله‌ها سرازیر شوند و ناچار یک یک قدم به درون گذاشتند، ولی روی پله چهارم با هیکل خون‌آلود ملوان مجروح مصادف گردیدند.

نخستین نفر که از دزدان معروف بود و اثر زخمهای عمیقی روی صورتش دیده می شد، نگاهی به خنجر که تا دسته از پشت در قلبش فرو رفته بود، انداخت و بعد سرش را بالا گرفت و پرسید:

- چه شده؟ چه کسی تو را زده است؟.. حرف بزن.. تو فریاد کشیدی؟.

موقعی که او کنار جسد نیم جان ملوان نشست و به پرسش مشغول شد، ملوانان دیگر هم پشت سر او ایستادند. زیرا پلکان آنقدر تنگ بود که امکان عبور دو نفر وجود نداشت. مرد مجروح چند ناله کرد و دست راست را روی قلب خویش گذاشت و به زحمت گفت:

- دو نفر اسپانیائی... این جا مخفی... دو نفر اسپانیائی در انبار مهمات

هستند!

همین چند دقیقه که دزدان بالای جسد ملوان نیمه جان درنگ و از او سؤال کردند، فرصت مناسبی بود برای «سهراب» و «فردریکو» که برای نجات خویش چاره‌ای بیاندیشند. لیکن چه راه و چاره‌ای می توانستند بیابند؟! آنجا مسدود بود و تنها یک راه داشت و آن راه نیز در تصرف دزدان دریائی بود.

«سهراب» و «فردریکو» در جستجوی محلی که بتوانند خود را مخفی کنند، به اطراف می‌نگریستند و این درست موقعی بود که دزدان دریائی برای برداشتن جسد و عبور از روی آن فعالیت می‌کردند. «سهراب» با انگشت یک ردیف بشکه‌ها را نشان داد و گفت:

- این بشکه‌ها خالی است... می‌توانیم در آنان مخفی شویم!

و برای حصول اطمینان پیش رفت و با انگشت به چند تا از بشکه‌ها تلنگر زد. او راست می‌گفت. بشکه‌ها خالی بود. «فردریکو» با این که عقیده «سهراب» را نپسندیده بود و مخفی شدن درون بشکه‌ها را خطرناک می‌دانست، پیش دوید و با سرعت آنان را پائین ریخت.

بیشتر مقصود «فردریکو» این بود که شاید با بشکه‌های خالی و انباشتن آنان راه را بر دزدان دریائی بگیرد. ولی به محض این که چند ردیف از بشکه‌ها پائین ریخت، صدایی مهیب ایجاد شد و شعله‌های آتش بلند گردید.

یکی از صندوق‌های مملو از باروت در اثر سقوط روی کف انبار مشتعل شده بود و شعله‌های آن به اطراف پراکنده گردید. در همین اثناء دزدان دریائی یک یک وارد انبار شدند و چون آن مکان را در چنان وضع وحشت‌انگیز مشاهده کردند، مرعوب و هراسان به جای تعقیب «سهراب» و «فردریکو» به خاموش کردن آتش پرداختند.

انبار مهمات اطافی مستطیل شکل بود. آتش‌سوزی در ابتدای اطاق حادث گردید و تا صندوق‌های بزرگ باروت فاصله‌ای نسبتاً زیاد داشت. از طرف دیگر دزدان رابطه آتش را با نقاط دیگر قطع کرده و مانع از این شدند که قسمت اصلی انبار دچار حریق شود. اگر ذره‌ای آتش به قسمت عقب انبار می‌رسید، ناگهان همه صندوق‌ها منفجر می‌شد و در نتیجه کشتی در وسط دریا طعمه حریق سهمگین می‌گردید و مرگ سرنشینان آن قطعی بود.

اشتغال دزدان دریائی به خاموش کردن آتش و رسانیدن آب باز فرصت مناسبی به دست «سهراب» و «فردریکو» داد. آنها نیز ترسیده بودند. زیرا هر دو نفر در وسط صندوق‌ها و بشکه‌های چوبی باروت قرار داشتند و اگر آتش به آنجا می‌رسید، آن دو اولین قربانیان حادثه محسوب می‌گردیدند.

خوشبختانه خطر خیلی زود برطرف شد. ملوانان و دزدان دریائی آتش را

خاموش کردند. ولی هر چه بیشتر جستند، از «سهراب» و «فردریکو» کمتر اثری یافتند. حقیقت امر این بود که در آخرین لحظات... موقعی که مرگ از دو سمت آنها را تهدید می‌کرد، چشم «فردریکو» به سوراخ کوچکی افتاد که در بالای دیوار چوبی اطاق قرار داشت و تا آن موقع بشکتهای خالی که روی هم چیده شده بود، آن را مسدود و مخفی می‌کرد.

«فردریکو» با خوشحالی سوراخ را نشان داد و گفت:

- اوه سهراب نگاه کن؛ یک سوراخ!

«سهراب» به بالا نگریست و پس از اینکه خوب سوراخ روی دیوار را ورنانداز کرد، گفت:

- قطر آن آنقدر هست که یک نفر آدم به زور از آن عبور کند.

دیگر جای درنگ و صحبت نبود و هر دو مشغول کار شدند.

ابتدا چند بشکه روی هم گذاشتند. آنگاه «فردریکو» بالا رفت و پای خود را روی شانۀ «سهراب» گذاشت و در میان دود غلیظ که نفس را در سینه بند می‌آورد و حالت خفگی به انسان می‌داد، خود را به سوراخ رسانید و از آن گذشت.

«سهراب» نفهمید که «فردریکو» کجا رفت و چه شد. چند ثایه را با بلاتکلیفی و تردید گذرانیده و بالاخره او نیز مثل دوستش روی بشکه‌ها رفت و با زحمت دست خود را به لبۀ سوراخ رسانید و خویشتن را مقداری بالا کشید. در حین بالا رفتن با لگد به بشکه‌ها زد و آنان را انداخت.

عاقبت «سهراب» نیز بنوبۀ خود از سوراخ گذشت و در اطاق دیگری آن طرف انبار مهمات که تاریک و خالی به نظر می‌رسید، پائین جست. فضای آن اطاق آنقدر تاریک بود که «سهراب» چند ثانیه ایستاد و پلک‌ها را بر هم زد تا اینکه چشمش با تاریکی خو گرفت و توانست اطراف خویش را ببیند.

«فردریکو» در آنجا سرگردان بود و چون صدای افتادن «سهراب» را شنید، با نوک پنجه پایش آمد و در تاریکی او را یافت و گفت:

- اینجا نمی‌دانم کجاست. خیلی تاریک است!

«سهراب» جواب داد:

- حتماً در دارد. بدون در نمی‌شود. باید آنرا یافت. عجله کن؛ شاید به دنبال ما

بیایند.

و در پی این گفتگوی کوتاه به فعالیت برای یافتن در اطاق مشغول شدند. در حین کاوش بیشتر چشمشان با تاریکی خو می‌گرفت و در ضمن نور ضعیفی که از آن سوراخ وارد می‌شد، تا اندازهٔ زیادی آنها را هدایت می‌کرد. ناگهان صدای «فردریکو» برخاست که با خوشحالی، ولی در کمال ملایمت و آهستگی گفت:

«او» «سهراب» بیا، یافتیم. در را یافتیم!

«سهراب» به طرف «فردریکو» دوید و دستگیرهٔ کوچکی را گرفت. ولی هر چه پیچانید و تکان داد، در باز نشد. چنان به نظر می‌رسید که آن در را با میخ‌های فولادین کوبیده و مسدود کرده‌اند.

هنوز چند ثانیه نگذشته بود که صدای ترق ترق ضعیفی سکوت آن اطاق را شکست. گوئی یک نفر با زنجیر بازی می‌کرد و یا می‌خواست قفلی را بگشاید. صدا از همان در بسته بر می‌خاست و باعث وحشت «سهراب» و «فردریکو» گردید. آن دو نفر فکر می‌کردند که شاید دزدان برای دستگیر ساختن آنها می‌آیند. کسی چه می‌دانست؛ شاید حدس آنها درست بود. صدای ترق ترق قطع گردید و به دنبال آن نالهٔ باز شدن در و چرخیدن آن به روی پاشنه‌اش شنیده شد.

به همان نسبت که در باز می‌گردید، روشنائی بیشتری وارد اطاق می‌شد و همه جای آن را روشن می‌ساخت. روشنائی تندی از لای در به درون اطاق می‌تابید و در وسط همین روشنائی بود که هیکل زنی آشکار شد و سایهٔ او مشاهده گردید. سایهٔ یک زن؟! او کیست و اینجا چه می‌کند؟

این سئوالی بود که در آن واحد از مغز آن دو نفر گذشت و پاسخی برای آن نیافتند. زن با نوک پنجهٔ پا جلو آمد و چون به آستانهٔ در رسید، سر را پیش برد و به درون اطاق تاریک نگرید.

«سهراب» از چپ و «فردریکو» از راست به او می‌نگریستند و به محض این که سر او وارد اطاق شد، هر دو تکانی سخت خورده و با خوشحالی نفسی کشیده و گفتند:

«آه... روزالین؟!»

زنی که در را گشوده بود، از شنیدن نام خویش و مشاهدهٔ دو نفر مرد در تاریکی وحشت کرده و چیزی نمانده بود که فریاد بکشد. ولی «سهراب» با یک

جست سریع خود را به او رسانید و دهانش را گرفت. چشمان ترسان و وحشت زده «روزالین» گشاد شده بود و با تردید به اطراف خود می‌نگریست. اما چون قیافه «سهراب» و هیکل «فردریکو» را دید و شناخت، نفسی به راحتی کشید.

«سهراب» دهانش را رها کرد. «روزالین» در حالی که با هر دو دست دست‌های «سهراب» را گرفته بود، گفت:

- آخر... تو... چگونه... اینجا چه می‌کنی؟! بگو... تو زنده مانده‌ای؟!
و بعد به «فردریکو» هم نگاه کرد. مثل اینکه از لحن صمیمانه خویش هنگام صحبت با «سهراب» شرمنده شده باشد، برای جبران گفت:

- شما چگونه زنده ماندید؟ مقصودم هر دوی شما است؟. بگوئید تا خیال من راحت شود. اینجا چه می‌کنید؟!
«سهراب» در پاسخ وی گفت:

- خلاصه این است که ما برای نجات شما و پدرتان از یک طرف و رهائی اسپانیائی‌ها از طرف دیگر و از این مهم‌تر برای حفظ آبروی دولت اسپانیا نزد «شاه عباس» تا این جا همراه کشتی آمده‌ایم و برنامه وسیعی برای کار خود داریم؛ و اگر...

هنوز حرف او تمام نشده بود که ناگهان ضرباتی چند به در اطاق «روزالین» خورد. گوئی چند نفر با نوک پنجه پا در اطاق را می‌کوبند. «روزالین» هراسان و متوحش دست «سهراب» را رها کرد و به اطراف نگریست. نمی‌دانست چه کند.
«سهراب» به «روزالین» گفت:

- ما زیر تخت خواب شما مخفی می‌شویم.
و قبل از این که «روزالین» موافقت خود را اعلام کند، هر دو خود را زیر تخت خواب وسط اطاق افکنده و مخفی شدند. «فردریکو» خنجر را کشیده بود و قبضه آن را در چنگ می‌فشرد. در میان این همه سر و صدا و هیاهو «روزالین» فوراً لباسهای رسمی خود را کند و با لباس خواب شد. بعد پارچه‌ای را از روی تخت خواب برداشت و به روی خویش به مانند چادر زنان مسلمان افکند. سپس به طرف در اطاق رفت و در حالی که می‌گفت:

- کیستید... چه می‌خواهید!؟

در را گشود. قبلاً چشمان خود را مالیده بود که خواب‌آلود دیده شود. وقتی

در اطاق باز شد، عده‌ای از دزدان دریائی، متوحش و خشمگین ظاهر شدند. جلوی آنها «فیدو» ایستاده بود و به محض اینکه «روزالین» را دید، لبخندی زد و کلاه سرخ رنگ خود را از سر برداشت و در حالی که می‌کوشید خیلی مودب باشد، گفت:

- ببخشید... شما خواب بودید؟ مزاحم شدیم... با شما کاری نداریم... فقط اطاق مجاور شما را باید جستجو کنیم.

و بلافاصله به دزدان اشاره‌ای کرد. چند نفر از آنها با شمشیرهای کشیده به درون ریخته و مستقیماً در اطاق مجاور را باز کرده وارد شدند.

«سهراب» و «فردریکو» در زیر تختخواب نگاهی به هم کردند. مسئله‌ای که در نظر آنها خیلی مهم جلوه می‌کرد، این بود که چگونه «فیدو» نسبت به «روزالین» مهربان شده؛ از این گذشته چرا به «روزالین» اطاقی مرتب با تختخواب تمیز داده‌اند... چه شده؟! چه حادثه‌ای اتفاق افتاده است؟! راستی این موضوع مهم بود، زیرا چند روز قبل «فیدو» همین «روزالین» را تا پای سکوی اعدام هم فرستاد.

«سهراب» و «فردریکو» در دل می‌گفتند:

- آیا ممکن است «روزالین» از «فیدو» برای دفع غائلهٔ پرتغالی‌ها استفاده کرده باشد؟!

ولی به این سؤال نمی‌توانستند پاسخ صحیحی بدهند، زیرا هنوز معلوم نبود چه چیز در اخلاق و رفتار رئیس دزدان دریائی موثر واقع گردیده است. به هر حال آنها که برای جستجوی اطاق مجاور رفته بودند، بازگشتند و با اشارهٔ سر به «فیدو» فهماندند که کسی در آن محیط تاریک مخفی نیست.

«فیدو» بدون اینکه در اطاق را ببندد، به دزدان دستور داد و گفت:

- همه جای کشتی را جستجو کنید. خوشبختانه آنها وسیلهٔ فرار ندارند و هر جا باشند، بالاخره گرفتار می‌شوند.

همراهان او با شمشیرهای آخته و خنجرهای کشیده رفتند که فرمان رئیس خود را انجام دهند و تنها «فیدو» باقی ماند.

«سهراب» و «فردریکو» نیز از زیر تخت مراقب بودند و کوچک‌ترین صدا و یا حرکت «فیدو» را نشنیده و ندیده نمی‌گذاشتند. وقتی آنها رفتند، «فیدو» تبسم

کریهی بر لب آورد و مجدداً سر را مقابل «روزالین» خم کرد و در حالیکه آرام آرام قدم به درون اطاق می گذاشت و از دیدگان او شراره های طغیان لهیب می کشید، گفت:

.. بالاخره دختر خانم زیبا جواب مرا ندادید.

«سهراب» و «فردریکو» فهمیدند که «فیدو» قبلاً تقاضائی از «روزالین» داشته و اکنون گرفتن پاسخ را برای ورود به اطاق بهانه کرده است. «روزالین» اندکی خود را عقب کشید و با ترس ساختگی و تصنعی گفت:

.. مگر نمی بینید من خوابیده بودم و به صدای در بیدار شدم؟ خواهش می کنم وارد نشوید.

«فیدو» که مثل گرگ گرسنه به «روزالین» می نگرست، در اطاق را پشت سر خود بست و مجدداً گفت:

.. پاسخ به تقاضای من خیلی ساده است. یا آری، یا نه... اگر به ازدواج با من موافقت کردید، کار تمام است. تمام پرتقالی ها را می کشم و جزیره را به شما باز می گردانم و تا موقعی که شما در خلیج هستید، اجازه نمی دهم هیچ دولت دیگری به سواحل جزیره تحت اختیار شما نزدیک گردد. ولی اگر پاسخ تقاضای من منفی باشد، نه تنها شما را می کشم، بلکه تمام افراد اسپانیولی را به قتل می رسانم. این کار را نیز به سادگی انجام نمی دهم. ابتدا یک دسته را زنده زنده به دریا می ریزم و طعمه کوسه ها که در پی کشتی حرکت می کنند، خواهم کرد. بعد دسته دیگر؛ عاقبت کاپیتان «آنتونیو» و پس از او خود شما را شقه کرده و به دریا می اندازم؛ مسلم است که شما را پس از زجر فراوان خواهم کشت!

اینجا «فیدو» مکث کوتاهی کرد و برای اینکه تاثیر گفته های خود را در چهره رنگ پریده «روزالین» ببیند، به او خیره شد و بعد گفت:

.. امشب نوبت دسته اول اسپانیائی ها است. شما را نیز به عرشه کشتی دعوت می کنم که با چشم خود ببینید کوسه ها چگونه گوشت بدن انسان را می خورند و از این غذای ماکول چه لذتی می برند.

«روزالین» حالا دلگرمی بیشتری داشت. او به «سهراب» و «فردریکو» امیدوار بود و می دانست که آن دو جوان شجاع از او دفاع خواهند کرد؛ معهذاً با شنیدن این جملات رنگ چهره را از دست داد و با لکنت زبان گفت:

- محال است... شما مردم بیگناه را نخواهید کشت!

«فیدو» به قهقهه خندید و گفت:

- عجب! مثل این است که شما تازه از دیر «سن ژان باپتیست» آمده‌اید و از هیچ چیز دنیا خبر ندارید. آیا شما نمی‌دانید که دزدان دریائی چقدر عطش خون دارند؟! هم اکنون افراد من از این که چند روزی است آدم نکشته و بوی مطبوع خون را استشمام نکرده‌اند، دچار کدورت خاطر شده و برای آدم‌کشی و تفریح به من فشار می‌آورند!

قهقههٔ مضمئن کننده و گفته‌های رعب‌انگیز و مرگبار «فیدو» موی بر اندام «روزالین» راست می‌کرد و زنان ناتوان او از شدت وحشت می‌لرزید و دل در سینه‌اش می‌طپید. «سهراب» و «فردریکو» نیز در زیر تخت مات و متحیر مانده و از شدت خشم و نفرت و عصبانیت دندان‌ها را به هم می‌فشرده و نمی‌دانستند آن مرد کثیف و جنایت پیشه را چگونه تنبیه و مجازات کنند که بلوا و آشوب بپا نشود.

هنوز «روزالین» جوابی نداده و سخن دیگری نگفته بود که «فیدو» اظهار داشت:

- شنیده‌ام کاپیتان «روشین» نیز به شما اظهار علاقه کرده است. بسیار خوب... این پرتقالی احمق نمی‌داند که هر گاه تصمیم بگیرم، مثل گنجشک سر از بدنش جدا می‌کنم. دیدید با وجود مخالفت او شما را از زندان به این اطاق منتقل کردم. او می‌خواست خودش این کار را بکند و برای خودش محبوبیتی ایجاد نماید. او فقط کاپیتان این کشتی است، ولی عدهٔ افراد من چند برابر پرتقالی‌هائی است که اکنون با این کشتی سفر می‌کنند.

و به دنبال بیان این مطالب باز قهقهه را سر داد و با صدائی بلند و نفرت‌انگیز خندید. زبان «روزالین» از شدت ترس و وحشت بند آمده بود و نمی‌دانست چه بگوید و چه باید بکند. گوئی وجود «سهراب» و «فردریکو» را نیز فراموش کرده بود.

«فیدو» یک قدم دیگر نزدیکتر شد. «روزالین» باز عقب رفت تا به گوشهٔ اطاق رسید. «سهراب» و «فردریکو» از زیر تخت فقط پای آن دو را می‌دیدند و فاصلهٔ میان آنها را تشخیص می‌دادند.

در آخرین لحظه «فردریکو» تکانی خورد. او می‌خواست برای دفاع از «روزالین» از زیر تخت‌خواب خارج شود، لیکن «سهراب» به سرعت بازویش را گرفت و او را از این کار خطرناک منع کرد.

«روزالین» که وضع خود را بی‌اندازه خطرناک می‌دید، گفت:

- صبر کنید... امشب... صبر کنید... همان‌جا بایستید تا بگویم.

«فیدو» توقف کرد و «روزالین» اظهار داشت:

- امشب را هم برای اخذ تصمیم به من وقت بدهید. همین یک شب را... تنها

یک شب دیگر... فردا صبح جواب خواهم داد!

«فیدو» لبخندی زد، نفسی با آسایش و راحتی کشید و گفت:

- بسیار خوب؛ با مهلت یک شبه موافقت می‌کنم. اگر فردا...

و سخن خود را ناتمام گذاشت؛ روی را برگردانید و به طرف در اطاق رفت.

موقعی که از در بیرون می‌رفت، به عنوان اتمام حجت گفت:

- مراقب باشید که زندگی جمع‌کثیری به پاسخ شما ارتباط دارد.

پس از عزیمت «فیدو»، «روزالین» به سرعت در اطاق را از درون بست و به

«سهراب» و «فردریکو» گفت:

- بیرون بیایید... موقتا خطر رفع شده است!

آن دو نفر از زیر تخت خواب خارج شده و روی صندلی‌ها نشستند؛ ولی آن

چنان آهسته صحبت می‌کردند که «روزالین» به زحمت صدای آن‌ها را می‌شنید.

«سهراب» نگاهی به «روزالین» افکند و گفت:

- ما همه چیز را فهمیدیم. احتیاجی به توضیح بیشتر نیست. تنها نکته‌ای که

مجهول مانده، این است که «روشین» کیست و در این کشتی چه قدرتی دارد؟!

«روزالین» در مقام پاسخ اظهار داشت:

- «روشین» کاپیتان پرتقالی کشتی است و قریب به شصت یا هفتاد نفر مرد

مسلح در اختیار او است. او نیز ...

«فردریکو» حرف او را برید و گفت:

- فهمیدیم... او نیز به شما دل‌باخته است... اتفاقاً شانس شما بیدار گردیده و

هیچ جای نگرانی نیست.

«سهراب» اظهار داشت:

- شما باید از رقابت بین این دو نفر استفاده کنید. «روشین» چه موقع به ملاقات شما می آید؟.

«روزالین» گفت:

- وقتی از پله ها سرازیر شود، من می فهمم. اتاق او درست روی اطاق من است و صدای پایش را نیز می شناسم. معمولاً او هنگام غروب آفتاب این جا می آید. او مرد مودب و خوش برخوردی است.

«فردریکو» گفت:

- چه بهتر... امروز شما باید او را فریب داده و به قتل «فیدو» مجبورش کنید. در این میان هر یک از آن دو نفر کشته شوند، به نفع شما است. وقتی یکی از آنها به قتل رسید، ما نیز دیگری را می کشیم و زندانیان را آزاد کرده و کشتی را تحت تصرف در می آوریم. نکته مهم این است که ...

«روزالین» از فرط شادی دستها را به هم مالید و گفت:

- چه پیشنهاد خوبی!.. من هیچ به این نکته توجه نداشتم که از وجود آنها می توان برای دفع شر و رفع خطر موجود استفاده کرد... آفرین... همیشه مردان شجاع فکر و اندیشه خوب داشته اند!

گفتگوی آنها در این باره ادامه یافت و «سهراب» و «فردریکو» با دقت و سعی و اهتمام تمام مطالب لازم را به «روزالین» آموختند که هنگام صحبت در نظر داشته باشد. «روزالین» چند ظرف آب خوش قواره و مقداری نان و گوشت پخته که در اطاق داشت، به «سهراب» و «فردریکو» داد که با ولع و حرص تمام خوردند. زیرا گرسنگی نزدیک بود آنها را از پای درآورد.

هنوز مقداری از غذا مانده بود که ناگاه «روزالین» از جای جست و در حالی که دستها را تکان داده و آنها را به زیر تخت می فرستاد، گفت:

..اوه مخفی شوید... صدای پای «روشین» را شنیدم... عجله کنید!

«سهراب» و «فردریکو» به سرعت در زیر تخت خواب مخفی شدند و بقیه نان و گوشت پخته را «سهراب» لای شال کمر خود نهاد و پنهان کرد. «روزالین» نیز به سرعت قفل در اتاق را گشود و خود را روی نیمکت مخملی افکند و سر را روی بازوی راست گذاشت و چنان وانمود کرد که در خواب است.

صدای پا اندک اندک نزدیک شد و بالاخره دستگیره تکان خورد و در اتاق باز

گردید. «روزالین» خود را به خواب زده بود و تکان نمی خورد.

«روشین» جوانی سی و چند ساله به نظر می رسید. به سبک پرتقالی ها و اشراف لباس پوشیده و دستمال گردن حریر و توری به گردن بسته بود. گیسوان خرمائی رنگ و بلند خود را مانند اشراف اروپائی فرزده و قسمتی از آن را بالای پیشانی بوکله کرده بود. «روشین» چند ثانیه در آستانه در اتاق مکث کرد و چون «روزالین» را در خواب دید، با نوک پنجه پا وارد و در را پشت سر خود بست.

«روشین» مثل شغالی که برای استشمام بوی مرغ و خروس سر خود را بالا می گیرد و پوزه را حرکت می دهد، چند دفعه پی در پی هوای اتاق را استشمام کرد و پژه های بینی خویش را تکان داد. آنگاه با نوک پنجه پا به طرف نیمکتی که «روزالین» روی آن خوابیده بود، رفت. «روزالین» واقعاً خواب نبود، بلکه به خواب تظاهر می کرد. لذا به محض اینکه «روشین» نزدیک گشت، دخترک از جای جست و سراسیمه در جای خود نشست و گفت:

- اوه؛ شما هستید؟!

«روشین» سر را به احترام خم نمود و با لبخند گفت:

- بله، کاپیتان «روشین» برای دستبوسی زیباترین دختران جهان آمده است؛

ولی افسوس!

«روزالین» با حیرت پرسید:

- افسوس که چه؟!

- افسوس که در اتاق شما بوی عرق تن مرد استشمام می شود. من تعجب

می کنم که چطور در اتاق دختری مثل شما بوی عرق تن مرد به مشام می رسد!

«روزالین» خنده ای کرد و گفت:

- اوه؛ راست می گوئید! این بوی عرق بدن «فیدو» است. آخر قبل از شما او

در این اتاق بود و باز همان مطالب را می گفت و مرا تهدید می کرد.

دل «سهراب» و «فردریکو» شور می زد؛ زیرا فرصت خوبی به دست

«روزالین» افتاده بود و نمی دانستند که آیا او می تواند از این موقعیت مناسب

استفاده کند یا خیر. «روشین» گفت:

- او تنبیه و مجازات خواهد شد!

«روزالین» خنده ای دلفریب کرده و با مهارت گفت:

- من شما را نجیب‌زاده می‌بینم و یقین دارم که از نجبای «پرتقال» هستید. با این وصف خیلی تعجب می‌کنم که چگونه این جسارت را از جانب «فیدو» تحمل نمائید. بین نجبا رسم است که اگر کسی به حدود شرافت آنها تجاوز کرد، باید حساب خود را در دوئل تصفیه کند.

«روشین» با خوشحالی تمام اظهار داشت:

- او، صحیح می‌گوئی. ولی آخر من از جانب شما دلگرمی و امیدواری ندارم.

«روزالین» حرف او را برید و گفت:

- آیا لازم است که من به شما سند امضاء شده بدهم؟! شما نمی‌دانید که این شخص خطرناک مانع از این است که بتوانم به ازدواج با شما جواب مثبت بدهم. - چرا می‌دانم و برای اینکه میزان علاقه خود را ثابت کنم، اکنون در همین ساعت حساب خود را با او رسیدگی می‌کنم... فقط شما به من قول بدهید.

«روزالین» دست خود را به طرف وی دراز کرد و لبخندی دروغین بر لب آورد. «روشین» دست او را گرفت و به آرامی به لب خود نزدیک کرد تا بیوسد.

«روزالین» خیلی زود دست خود را پس کشید و گفت:

- بقیه بماند تا تکلیف «فیدو» معلوم شود.

«روشین» که از فرط خوشحالی در پوست خود نمی‌گنجید، با سرعت روی

برگردانید و در حالی که از اطاق خارج می‌شد، گفت:

- هم اکنون کارها یکسره می‌گردد؛ هم اکنون مطمئن باشید که تا یک ساعت

دیگر جسد بی‌جان او را به دریا می‌افکنم.

او در اطاق را بست و رفت. پس از عزیمت «روشین»، «روزالین» در اطاق را از

داخل محکم بست و آنگاه «سهراب» و «فردریکو» از زیر تخت خواب خارج

شدند. «سهراب» در حالی که می‌خندید، گفت:

- آفرین بر شما؛ وظیفه خود را خیلی خوب انجام دادید. هم‌اکنون بلوایی

عظیم برپا می‌شود و ما نیز باید خود را برای مقابله با عده فاح آماده کنیم.

«روزالین» خنده کودکانه‌ای از روی کمال خوشنودی و رضایت کرد و اظهار

داشت:

- اگر نقشه ما با موفقیت انجام پذیرد، کار را تقریباً باید تمام شده انگاشت.

زیرا هر دو دسته آنقدر ضعیف می‌شوند که از بین بردن دسته فاتح چندان مشکل نیست و...

«فردریکو» مثل اینکه موضوع مهمی به نظرش رسیده باشد، حرف «روزالین» را قطع کرد و گفت:

- راستی «روزالین»؛ ما اسلحه نداریم!

این جمله معترضه، «سهراب» را نیز متوجه نیازها کرد و تازه آنها متوجه شدند که در صورت بروز حوادث خطرناک نمی‌توانند بدون اسلحه کاری را پیش ببرند. چهره «روزالین» بشاش و خندان بود و موقعی که پدیدگی رنگ آن دو نفر قهرمان را از بیم به دست نیابردن اسلحه مشاهده کرد، پرسید:

- برای زدو خورد به چه نوع اسلحه‌ای احتیاج دارید؟

«سهراب» پیشدستی نمود و اظهار داشت:

- اسلحه هر چه کامل باشد، بهتر است. ولی اگر اسلحه مطلوب به دست نیاید، با یک چاقوی آشپزخانه هم می‌توان جنگید. ما فعلاً یک خنجر داریم؛ ولی این یکی کافی نیست.

«روزالین» نگاهی تحسین‌آمیز به «سهراب» افکند و در حالی که از روی لبه تختخواب خود بر می‌خاست، گفت:

- من دو تا چاقوی آشپزی دارم.

چند قدم که از تخت دور شد، در صندوقی را برداشت و با اشاره انگشت درون صندوق را نشان داد و اظهار داشت:

- اینها کافی است؟!

«سهراب» و «فردریکو» با چند قدم بلند خود را به صندوق رسانیدند و چون به داخل آن نگر بستند، از فرط شادی و حیرت دهانشان بازماند. یک صندوق پر از شمشیر و کارابین‌های دهان‌گشاده؛ اوه چه سعادت! هر یک از آن دو نفر شمشیری مطابق سلیقه و قدرت خویش برداشته و به کمر بست. بعداً به انتخاب «کارابین» مشغول شدند و بالاخره دو تفنگ از بهترین انواع موجود در صندوق جدا نموده و آنگاه در آنرا بستند.

«روزالین» در مقام توضیح برآمد و گفت:

- اینجا اطاق کاپیتان «روشین» است. این صندوق اسلحه نیز به تازگی از اروپا

به این نقطه حمل شده و این کارابین‌ها هم از عالی‌ترین انواع تفنگی است که فعلاً در اروپا مصرف می‌شود.

«فردریکو» در حالی که با آستین پیراهن خویش لوله فلزی «کارابین» را پاک می‌کرد و آنرا برق می‌انداخت، گفت:

- حالا نقص کار ما باروت و ساچمه است. اگر مختصری ساچمه به دست بیاوریم... تهیه باروت که در انبار موجود می‌باشد، کار مشکلی نیست. «سهراب» در پاسخ گفت:

- مثل این است که کارها رو به راه می‌شود. دل من روشن است و یقین دارم که در این راه موفقیت به دست می‌آوریم. و بعد از «روزالین» پرسید:

- آیا شما می‌دانید اسرای اسپانیایی که فعلاً در کشتی هستند، به چند نفر می‌رسند؟

«روزالین» جواب داد:

- غیر از اسپانیایی‌ها، عده‌ای نیز از کارگران ایرانی اسیر شده‌اند.

و آنگاه فکری کرد و افزود:

- روی هم رفته به صد نفر بالغ می‌شوند.

هنوز صحبت «روزالین» تمام نشده بود که ناگاه صدای یکنواخت و کرکننده زنگ‌های کشتی برخاست. این زنگ علامت خطر بود، ولی آن‌ها نمی‌دانستند خطر کدام دسته را تهدید می‌کند و وضع از چه قرار و بر چه منوال است.

صدای گریپ گریپ پا شنیده می‌شد و معلوم بود که عده‌ای روی عرشه کشتی این طرف و آن طرف می‌دوند و فعالیت می‌کنند.

در این موقع آن سه نفر فهمیدند که زдохورد آغاز گردیده است.

● فصل سوم

حالا خوب است که با خوانندگان به سراغ دزدان دریائی و پرتقالی‌ها برویم و چند دقیقه «روزالین»، «سهراب» و «فردریکو» را در آن مکان تنها بگذاریم. «روشین» وقتی از اطاق «روزالین» خارج شد، می‌لرزید و از فرط خوشحالی و هیجان خیس عرق شده بود.

او شیفته «روزالین» شده بود و چون از طبقات نسبتاً ممتاز پرتقال بود، امیدواری بسیار داشت که با آرام کردن روح آشفته «روزالین» رضایت او را به ازدواج جلب کند. ضمناً پیش خود نقشه کشیده بود که اگر این کار با رضایت انجام نگرفت، با عنف و زور به مقصود برسد و از دخترک زیباروی و شجاع اسپانیائی کام بگیرد.

روی این سابقه وقتی که پس از آن همه تلخ‌روئی و درشتی آن سخنان فریبنده را از زبان «روزالین» شنید، کنترل فکر و اندیشه خویش را از دست داد و به قتل «فیدو» تصمیم گرفت.

او شاید هنوز خوب دزدان دریائی را نمی‌شناخت و اگر می‌شناخت، به سوابق کار و زندگی «فیدو» آشنائی کامل نداشت. لذا نابخردانه و با سرعت و بی‌فکری از پله‌ها بالا رفت و خود را به اطاق فرماندهی کشتی رسانید.

به محض اینکه وارد اطاق شد، زنگ برنجی را از روی میز برداشت و چندین بار تکان داد. یکی از سربازان پرتقالی با کلاه سرخ رنگ و تفتگ دراز وارد شد و پاهای خود را محکم به هم کوفت.

«روشین» که هنوز نفس‌نفس می‌زد، دستها را از پشت به کمر گرفت. چند بار در عرض اطاق بالا و پائین رفت، بالاخره به سرباز گفت:

- «نیکوم» ... «نیکوم» را اینجا بیاور. زود... عجله کن!.

«نیکوم» افسر کوتاه قد و بدهیکلی بود که در آن کشتی بعد از «روشین» فرماندهی سربازان «پرتقالی» را به عهده داشت. او همیشه داوطلب خطرناک‌ترین مسافرت‌های دریائی می‌شد و از زندگی خویش حوادث وحشت‌انگیزی نقل می‌کرد. «روشین» به «نیکوم» و فکر و درایت او خیلی امیدواری داشت، لذا در این موقعیت حساس تصمیم گرفت از او کمک بگیرد. بالاخره موقعی که صدای «نیکوم» در راهروی پشت اطاق فرماندهی شنیده شد، «روشین» با چند قدم بلند خود را به میز رسانید و قیافه فرماندهی و ریاست به خود گرفت و مرتب و موقر پشت میز نشست.

«نیکوم» وارد شد و پایهای خود را به هم کوفت. دست را روی قبضه شمشیر گذاشت و مودبانه ایستاد. «روشین» بدون اینکه سر خود را از روی دفتر بلند کند، گفت:

- در را ببند و جلو بیا!

«نیکوم» در را بست و جلو رفت. بعد «روشین» گفت:

- گوش بده «نیکوم»! به محض اینکه از اطاق من خارج شدی، همه سربازان را برای یک جنگ فوری و خطرناک آماده می‌کنی. حتی مریض‌ها نیز باید اسلحه بگیرند و آماده باشند. می‌فهمی؟!

«نیکوم»، گفت:

- البته، می‌فهمم. ولی شما نگفتید چه موقع با ماهی‌ها جنگ خواهیم کرد؟!

«روشین» در جای خود نیم خیز شد و گفت:

- موقع شوخی نیست! کار مهمی در پیش داریم.

«نیکوم» اظهار داشت.

- من هم شوخی نمی‌کنم. اینطور که شما می‌فرمائید، جنگ در پیش است.

بسیار خوب ما که با نزدیکترین ساحل لااقل دو روز فاصله داریم، مسلماً می‌خواهیم با ماهی‌های دریا جنگ کنیم!

«روشین» ابروان را در هم کشید و گفت:

- لازم شده است که این دزدان دریائی را تنبیه کنیم. تو با این کار موافقی؟.

«نیکوم» که اتفاقاً از دزدان دل خونینی داشت، گفت:

- البته، خودم سر هفت هشت نفر آن‌ها را مثل گنجشک می‌کنم!
 - پس گوش بده. تو و معاونت شاهد من خواهید بود. به «فیدو» اطلاع بدهید
 که خودش را برای «دوئل» روی عرشه کشتی آماده کند.
 «نیکوم» یکه‌ای خورد؛ ولی چون فرمان جدی بود، ناچار به قراولخانه کشتی
 رفت و معاونش را برداشت و دو نفری نزد «فیدو» که در انبار به نوشیدن و
 خوردن کباب مشغول بود، رفتند.

فضای انبار کشتی از دود توتون و تنباکو که بین دزدان دریائی استعمال آن
 خیلی رواج داشت، پر شده بود و از خلال دود انباشته و متراکم، «نیکوم» با
 زحمت قیافه برافروخته و مست «فیدو» را تشخیص داد و مستقیماً به جانب وی
 رفت.

دزدان در اطراف رئیس خود پراکنده بودند. یکی روی صندوق نشسته و
 دیگری برای اینکه صحنه را تماشا کند و شاهد قمار رفقای خود باشد، به
 زحمت بالای بشکه‌ها جای گرفته بود.

خلاصه هر یک در گوشه‌ای مست و بی‌خبر افتاده و نشسته و به خنده و
 تفریح مشغول بودند که ناگاه ورود غیر منتظره «نیکوم» و معاونش عیش آنها را
 منقص کرد و انبار را سکوتی سنگین فرا گرفت. «فیدو» با پشت دست دهان خود
 را پاک کرد و بعد خنجر تیز و برنده‌ای را که با آن گوشت ماهی را می‌برید، به
 شدت به میز فرو کرد و سر را به طرف «نیکوم» گرفت.

«نیکوم» به رسم آن زمان سر را به احترام پیش روی «فیدو» خم کرد و مطابق
 معمول ابتدا به معرفی خود و رفیقش پرداخت و گفت:

- اسم من «نیکوم» و دوستم...

«فیدو» خنده بلندی کرد. با دست به روی میز کوفت و گفت:

- عجب... با چشم بسته غیب‌گوئی می‌کنی!

«نیکوم» با بی‌اعتنائی به سخن ادامه داد و اظهار داشت:

- ما دو نفر شهود کاپیتان «روشین» هستیم و چون از جانب شما نسبت به
 شرافت و حیثیت ایشان اهانتی به عمل آمده، لذا از جانب کاپیتان شما را به
 دوئل دعوت می‌کنیم. خواهشمندم شهود خود را معرفی کنید و تا نیم‌ساعت
 دیگر در عرشه کشتی حاضر شوید.

«فیدو» آنقدر مست بود که به زحمت پلک‌های چشم خود را باز می‌کرد. چند بار پلک‌ها را بر هم زد و پس از سکوت کوتاهی ناگاه از جای جست و گفت:

- «روشین» مرا به دوئل دعوت کرده است!؟

یک‌یک دزدان از جایی که نشسته بودند، پائین می‌جستند و کمربندهای خود را محکم می‌کردند. مثل اینکه می‌دانستند چه وظیفه‌ای بر عهده دارند و چه حوادثی پیش می‌آید.

«نیکوم، جنر نیب» «شوال» «فیدو» را نداد و با شتاب از انبار کشتی خارج شد و خود را به «روشین» که روی عرشه کشتی ایستاده و منتظر حریف بود، رسانید.

«فیدو» شمشیر یکی از دزدان را گرفت و پس از اینکه چند بار تکان داد و از استحکام آن مطمئن شد، خطاب به زیردستان خود گفت:

- بچه‌ها مراقب باشید. به محض اینکه اشاره کردم، معطل نشوید و یک پرتقالی را زنده نگذارید!.

دزدان یک‌یک و دسته دسته از انبار خارج شده و به گوشه و کنار رفتند. فقط چند نفر از زبده‌ترین آنها همراه «فیدو» در صحنه «دوئل» حاضر شدند. زدو خورد در گرفت. ابتدا «روشین» با سرعت و مهارت شمشیر می‌زد و چند دفعه «فیدو» را تا لبه کشتی برد؛ به طوری که اگر کس دیگری به جای «فیدو» بود، در آب می‌افتاد. لیکن او خود را نجات داد. اندک اندک آثار مستی از «فیدو» می‌پريد و هوشیار می‌شد و به همان نسبت عرصه بر «روشین» تنگتر می‌گردید و کارش به وخامت می‌کشید.

«روشین» عقب عقب رفت تا اینکه به پله‌های اطاق خود رسید. در اینجا خم شد و ناگاه خنجری را که گویا قبلاً لبه نرده چوبی پنهان کرده بود، برداشت و به سرعت به طرف سینه «فیدو» پرتاب نمود. «فیدو» که انتظار چنین ناجوانمردی را نداشت، نتوانست خود را عقب بکشد و در نتیجه خنجر به شانه راست او فرو رفت و خون فوران زد.

«فیدو» از کار باز ماند و شمشیر را به دست چپ داد و به جنگ پرداخت؛ ولی معلوم بود که با دست چپ نمی‌توانست بجنگد. «روشین» که وضع را مناسب دید، حمله‌ای کرد و چند قدم پیش رفت. ولی «فیدو» به او مهلت نداد و هلهله سختی کشید. صدای او که برخاست، دزدان دریائی هجوم نمودند و هر

یک درگوشه‌ای به سربازان «پرتقالی» حمله‌ور شدند.

جنگ سختی درگرفت و اگر «نیکوم» کمک نمی‌کرد، «روشین» در همان لحظات اول به قتل می‌رسید. «روشین» با کمک «نیکوم» خود را به درون اتاقش انداخت و در را از داخل بست. سربازان پرتقالی که آماده بودند، به صدای زنگ یکنواخت از کمینگاه‌ها خارج شدند... ولی دیر شده بود، زیرا دزدان قسمت عمده‌ای از کشتی را متصرف شده و با سرعت پیش می‌رفتند.

درست در همین هنگام ناگهان شعله‌های آتش به هوا برخاست. آتش... آتش... این کلمه‌ای بود که از دهان همه خارج می‌شد و کسی نمی‌دانست چه شد که کشتی آتش گرفت.

«سهراب» و «فردریکو» نیز به این صدا بیرون دویدند؛ ولی هنوز وسط راهرو نرسیده بودند که ناگاه صدای مهیبی برخاست و کشتی تکان سختی خورد. این تکان آنقدر شدید بود که «سهراب» و «فردریکو» نقش بر زمین شدند. «سهراب» ابتدا برخاست. بعد دست «فردریکو» را گرفت، از جای بلند کرد و گفت:

- کشتی سوراخ شده... «روزالین» را نجات بده!

هر دو به طرف اطاق دویدند و «سهراب» با سرعت «روزالین» را سریع دوش گرفت و به طرف پله دوید... لیکن موج و شش‌تاک آبی که از راه‌پله‌ها وارد راهرو می‌شد، او را به زمین افکند.

کشتی تکان‌های شدید می‌خورد و چنان به نظر می‌رسید که قدرت عظیم و فوق‌العاده‌ای آن را مثل پرکاغذی به روی سطح لایتناهی آب اقیانوس تکان می‌دهد.

در اثر شلیک چند گلوله، آتش به انبار اسلحه افتاده و یکی از بشکه‌ها منفجر شد. انفجار همان یک بشکه، تمام مواد منفجره درون انبار را به یک باره محترق کرده و سوراخی عظیم و غیرقابل مرمت در بدنه انبار به وجود آورد. آب مانند ازدها، مثل کوه، بالاخره به مثابه بلای ناگهانی از همان سوراخ وارد کشتی شد و تعادل و توازن آن را به هم زد.

کشتی وقتی تکان خورد و تعادل خود را از دست داد، دست خوش امواج شد و چون یک طرف آن پائین رفت و طرف دیگر بالا قرار گرفت، فشار باد بادبان‌ها

و دکل‌ها را یکی پس از دیگری شکست و در دریای خروشان افکند. به محض این که صدای انفجار برخاست، جنگ و زدو خورد پایان پذیرفت. دزدان دریائی شمشیرها را در غلاف نهاده و با سرعتی عجیب و حیرت‌انگیز به طرف قایق‌های نجات دویدند. کشتی بزرگ سی و شش دکله فقط چهار قایق نجات داشت. هر یک از این قایق‌ها به زحمت می‌توانست بیست نفر را با مقداری آب آشامیدنی و آذوقه حمل کند.

دزدان دریائی با شتاب و مهارتی که در این قبیل کارها داشتند، خود را به قایق‌های نجات رسانیده و هر چهار قایق را متصرف شدند. عده‌ای از آنها مقداری آذوقه و چند بشکه آب به درون قایق‌ها حمل کردند. «فیدو» نخستین نفری بود که با زخم شانه و جراحاتی که داشت، درون یکی از قایق‌ها پرید و اجازه حرکت داد.

موقعی که کشتی اندک اندک به زیر آب فرو می‌رفت، «فیدو» با عده‌ای از همراهان خویش با یک قایق خود را نجات داد و رفت. جای مسامحه و درنگ و تاخیر نبود. هر کس می‌بایست جان خود را بردارد و بگریزد. یک دقیقه، حتی یک ثانیه تعلل به مرگ و نیستی پایان می‌یافت.

دزدان دریائی دومین قایق را نیز پائین فرستادند. در این قایق صندوق‌های پر از پول و جواهرات را جای داده و با خود بردند. حالا سومین و چهارمین قایق مانده بود.

در همین اثناء که کشتی از آب پر می‌شد و هرکسی به فکر جان خویش بود، زندانیان اسپانیولی و ایرانی که در انبارها زیر غل و زنجیر محبوس بودند، از ماجرا مطلع شده و به تکاپو و تلاش و تقلا پرداختند.

در میان زندانیان جوانی بود که او را «پابلاس» می‌نامیدند. «پابلاس» در بندر بارکشی می‌کرد، ولی چون مردی فوق‌العاده قوی هیکل و نیرومند بود، از طرف کاپیتان «آنتونیو» پدر «روزالین» ارتقاء شغل و مقام یافت و در زمره سربازان به پاسداری و نگهبانی مشغول شد.

از شجاعت و قدرت جسمانی «پابلاس» داستان‌ها و حکایت‌های محیرالعقول تعریف می‌کردند. شبی که دزدان دریائی به هدایت و استعانت «پرتقالی‌ها» به جزیره ریختند و همه جا را متصرف شدند، «پابلاس» هم اسیر

شد و پس از چند دقیقه زدو خورد دست و پایش را در زنجیر بستند، و او را نیز به زندان افکندند.

«پابلاس» مثل شیری که گرفتار زنجیر شده باشد، مرتباً می‌گرید و به خود می‌پیچید؛ ولی به ملاحظهٔ حال و جان دیگر همشهریان خویش برای فرار اقدام نمی‌کرد. زیرا می‌دانست که به تنهایی کاری از پیش نمی‌برد.

او نیز به کشتی انتقال یافت و با دست و پای زنجیر شده به گوشهٔ انبار افتاد. دیگر کسی از «پابلاس» غول‌پیکر سخنی نشنید، تا این که آن روز کشتی منفجر شد و در کام غرق شدن قرار گرفت.

به محض این که «پابلاس» از ماجرا مطلع شد، گوئی فراموش کرده بود که در زیر غل و زنجیر محبوس است. تکانی سخت به خود داد و رنگ چهره‌اش سرخ شد و لب‌ها را به هم فشرد. در جای خود نیم‌خیز شد، اما سر دیگر زنجیرها که به کف انبار کوبیده بود، او را به زمین کشیده و مجدداً انداختند. «پابلاس» بازوان خود را جمع کرده، عضلهٔ پاها را منقبض ساخت و تا آنجا که قدرت داشت، بر خویشتن فشار آورد... ولی کاری از پیش نبرد.

در انبار هیاهو و جنجالی عظیم برپا شده بود. در میان تمام زندانیان ایرانی و اسپانیایی فقط سه نفر در بند بودند و بقیه پشت در آهنی قرار داشتند؛ زیرا دزدان دریایی و پرتقالی‌ها می‌دانستند که از آن عده کاری ساخته نیست و اگر خطری متوجه آنها باشد، از ناحیهٔ همان سه نفر است... یکی از آن سه نفر «پابلاس» بود! «پابلاس» از دیگران کمک خواست، ولی صدای او به گوش کسی نرسید. زیرا همه در پشت در آهنین اجتماع کرده بودند که شاید راهی برای فرار خود باز کنند. «پابلاس» که از کمک دیگران ناامید شد، به دور خود چرخ می‌خورد و این دفعه سر را به گوشهٔ دیوار گذاشت و چنان فشاری وارد آورد که حلقهٔ یکی از زنجیرها گسیخت و دست چپ او آزاد شد.

او با کمک دست چپ، دست راست و بعد پایهای خود را از قید زنجیر رهایی بخشید. «پابلاس» مثل کوهی از جای برخاست، ولی در کار خود چندان تعجیل نداشت و برای فرار اقدامی نکرد.

زنجیر دست و پای دو نفر دیگر را نیز گشوده و آنها را نجات داد. آنگاه با سرعت رفقای خود را از پشت در آهنین عقب زد و راه را برای فعالیت گشود.

همه زندانیان به مشاهده «پابلاس» خوشحال شدند، چون می دانستند که او با قدرت عجیب خود هر مانع و هر سدی را از میان بر می دارد. «پابلاس» عقب رفت و یا شانه راست خود چند ضربه به در وارد آورد و آن را خورد کرد. زندانیان مثل مورچه‌ها که از لانه آب گرفته خود فرار کنند، بیرون ریختند و به طرف پله‌ها رفتند؛ اما در کمال تاسف وسط راه و عده‌ای «پرتقالی» مسلح راه را بر آنها گرفته و امر کردند که به زندان باز گردند.

«پابلاس» این موقع در عقب جمعیت بود و سربازان «پرتقالی» هنوز او را ندیده بودند. وقتی زندانیان توقف کردند، «پابلاس» آنها را پس و پیش کرد و خود را به صف جلو رسانید و مثل شیر خشمگین بدون ترس از گلوله و ضربه شمشیر به آنها حمله ور شد.

زدو خورد در گرفت و ترس زندانیان زایل شد. آنها نیز در زدو خورد شرکت کردند، لیکن «پابلاس» قبلاً شش نفر سربازان را از پای در آورده و فرمانده آنها یعنی معاون «تیکوم» را نیز با لگد کشته بود.

زندانیان بیرون ریختند و در سطح کشتی که قسمتی از آن را آب گرفته بود، به این طرف و آن طرف دویدند. «پابلاس» به تکاپو پرداخت؛ گوئی در جستجوی چیزی بود. به یک یک اطاق‌ها سرکشی می کرد و هر جا با یک «پرتقالی» روبرو می شد، تنها با ضربه یک مشت و یا یک لگد او را می کشت و پی کار خود می رفت.

جستجوی «پابلاس» زیاد به طول نیانجامید و چون یکی از اطاق‌ها را بسته یافت، فهمید که کاپیتان «آنتونیو» در همان اطاق زندانی است. در اطاق بسته و میله‌ای آهنین از آن عبور داده بودند که باز کردن و شکستن آن به سهولت امکان پذیر نباشد. «پابلاس» تنها یک تنه محکم به در زد و آن را شکست و کاپیتان «آنتونیو» را روی دست گرفت.

به محض اینکه کاپیتان «آنتونیو» و «پابلاس» به عرشه رسیدند، موجی عظیم برخاست و قسمت دیگر کشتی را که نسبتاً سلامت مانده بود، درهم شکست و در کام دریا فرو برد. کشتی آرام آرام در زیر آب فرو رفت... ساعتی بعد... یعنی یک ساعت بعد از حادثه انفجار، در روی آب دریا جز مقداری تیر و تخته و دکل‌های شکسته و حباب‌های آب چیز دیگری دیده نمی شد.

کشتی که به زیر آب می‌رفت، هوای درون اطاق‌ها را به سطح آب می‌فرستاد و این هوا به صورت حباب‌های کوچک و بزرگ ظاهر می‌شد و بعداً به شکل کف سفید رنگی به یکدیگر متصل شده و با یکی از امواج به نقاط دور دست دریا می‌رفتند.

در آن نقطه که کشتی غرق شد، مقداری تیر و تخته باقی بود و گاهی از کنار همین تخته‌پاره‌ها و دکل‌های شکسته و تیرهای کوتاه و بلند کلهٔ انسانی به چشم می‌خورد که از زیر آب بالا می‌آمد و پس از فریادی دلخراش مجدداً طعمهٔ امواج می‌شد.

آنها که سر خود را از آب بیرون می‌کردند، اگر به سمت جنوب می‌نگریستند، دو قایق را می‌دیدند که در فاصله‌ای دور دست روی آب بالا و پائین می‌روند و اندک اندک از نظر دور می‌شوند. هر یک از این قایق‌ها عده‌ای سرنشین و مسافر داشتند، اما ما نمی‌دانیم آنها که بودند و چگونه سوار شدند و رفتند.

حالا موقع آن رسیده تا به سراغ قهرمانان داستان خود برویم و از یک‌یک آنها خبر گرفته و از حال ایشان مطلع شویم. «فیدو» با عده‌ای از دزدان دریائی سوار قایق شد و رفت. جمعی دیگر از دزدان قایق دوم را متصرف گردیدند و با جمع‌آوری مقادیر زیادی پول طلا و جواهرات در پی قایق نخستین راه دریا را در پیش گرفتند.

قایق سوم و چهارم نیز در دست دزدان دریائی بود. ولی آنها به سهولت نمی‌خواستند و نمی‌توانستند از کشتی و ثروت هنگفتی که درون آن بود، دل برکنند و بروند.

قایقی که در سمت راست واقع بود، دو نفر نگهبان داشت. بدین معنی که دزدان دو نفر مراقب برای قایق معین کردند و خودشان برای ربودن جواهرات به اطاق‌های آب گرفته ریختند. «روشین» فرمانده کشتی که از دور مراقب اعمال دزدان بوده و انتظار چنین فرصتی را داشت، به ناگاه از اطاق خارج شد و با سرعت خود را به پله‌ها رسانید و به درون قایق پرید.

دو نفر دزدان دریائی به محض اینکه او را دیدند، هیاهو و سر و صدا راه انداختند و با خنجر به طرف وی حمله‌ور شدند. لیکن «روشین» اسلحه را کشید و لوله را به طرف دو نفر دزد دریائی گرفت. آن دو دزد از بیم جان طناب کوتاهی

که قایق را به کشتی مربوط می‌کرد، بریده و پارو زنان حرکت کردند. دزدان دریائی وقتی بازگشتند، مشاهده نمودند که قایق نیست. به دریا نگریسته و دریافتند که «روشین» قایق را برده و دسترسی به آن از حدود امکان خارج گردیده است.

دزدان دریائی با یک قایق باقی ماندند و چون آن یک قایق توانائی حمل همه آنها را نداشت، زدو خورد و جدال در گرفت و بالاخره موقعی که کشتی به زیر آب فرو می‌رفت، چهارمین قایق نیز با بیست نفر از دزدان حرکت کرد و رفت. موقعی که موج وارد راهروی کشتی شد، «سهراب» و «روزالین» را به عقب پرتاب کرد. «فردریکو» در اطاق بود و از گزند موج در امان ماند. او به صدای فریاد «روزالین» از اطاق بیرون جست و موقعی خود را به «سهراب» رسانید که جوان شجاع در حال خفه شدن بود.

«فردریکو» ابتدا «روزالین» را کشان‌کشان بالا آورد. در اثر ضربه شدیدی که به سر «سهراب» وارد آمد، او کنترل خود را از دست داده و بیهوش شده بود. حساب کنید که در آن موقعیت خطیر آنها چه حالی داشتند. «فردریکو» نمی‌دانست چه باید بکند. گیج شده بود و فقط دست‌ها را به هم می‌مالید.

«روزالین» با این که از گزند امواج در امان نبود و هر لحظه به طرفی کشیده می‌شد، سر «سهراب» را به زانو گرفت و آنقدر شانه‌های او را مالید و به صورتش سیلی زد تا او دیدگان خود را گشود و بیهوش آمد. بالاخره «سهراب» به هوش آمد، ولی افسوس که خیلی دیر شده بود. زیرا درست در همین موقع بود که کشتی خورد شد و به زیر آب فرو رفت.

در طی چند دقیقه «سهراب» و «فردریکو» و «روزالین» روی آب دریا قرار گرفتند و دست خوش امواج خروشان شدند. «سهراب» با اینکه سرگیجه داشت و نمی‌توانست به خوبی شنا کند، «روزالین» را از آب گرفت و با زحمت به روی تخته پاره‌ای انداخت. «فردریکو» هم شناکنان خودش را به آنها رسانید و هر یک از ایشان قطعه دکل شکسته‌ای را به دست آوردند.

ارزش یک تخته پاره در آن نقطه از دریا زیاد بود. لذا دو نفر از دزدان دریائی که چیزی به دست نیاورده بودند، شناکنان خود را به آنها رسانیدند که دکل‌ها را تصاحب کنند. «سهراب» «روزالین» را به «فردریکو» سپرد و خودش با آن دو نفر

در کام امواج به زدو خورد پراخت و بالاخره هر دو نفر را کشت و نزد آنها بازگشت.

ساعتی بعد هر سه در حالی که به تخته‌ها آویزان شده و به زحمت خود را نگه می‌داشتند، در دست امواج پیش می‌رفتند و نمی‌دانستند چه سرنوشتی انتظار ایشان را می‌کشد.

دریا آرام بود. آفتاب سطح بیکران آب را روشن می‌کرد و منظره‌ای رعب‌انگیز به آن می‌بخشید. معلوم نبود به کجا باید بروند و چه سرنوشتی انتظار آنها را می‌کشید. تخته پاره‌ها در روی آب سرگردان بودند و «روزالین» و «سهراب» و «فردریکو» هر یک خویشتن را روی قطعه‌ای از دکل‌های شکسته افکنده و به اطراف می‌نگریستند.

گاهی یک موج کوچک آب یکی از آنها را به طرفی می‌راند و از دیگران جدا می‌کرد، ولی باز با کوشش و تلاش به هم می‌رسیدند و در کنار یکدیگر قرار می‌گرفتند. اما این وضع قابل دوام نبود و اگر همچنین ادامه می‌یافت، با سرعت به طرف مرگ می‌رفتند و بالاخره دیر یا زود در آب دریا غرق شده و طعمه ماهیان می‌گردیدند.

یکی از همین دفعات دکل شکسته‌ای که «روزالین» خودش را روی آن افکنده و با چنگ خون‌آلود و ناخن‌های شکسته تعادل و توازن خود را حفظ می‌کرد، چرخید و دخترک را در آب افکند.

«روزالین» جیغ کوتاهی کشید و زیر آب فرو رفت. به صدای جیغ او «سهراب» خودش را در آب افکند و به جستجو پرداخت. «فردریکو» روی آب ماند که چوب‌ها را حفظ کند.

«روزالین» یکی دوبار به زحمت سر را از آب بیرون آورد، ولی دیگر نتوانست با وجود لباس‌های سنگین و خیس شده خود را نگه دارد و اندک اندک پائین رفت. «سهراب» نیز سر خود را از آب بیرون آورد و «فردریکو» با انگشت محل «روزالین» را نشان داد. «سهراب» خودش را به آنجا رسانید و «روزالین» را گرفت.

چندین ساعت به همین منوال گذشت، هنوز آنها در وسط آب سرگردان بودند و «روزالین» نیز بیهوش بود. ناگهان «فردریکو» فریادی کشید، «سهراب» را

به نام خواند و گفت:

- نگاه کن! این چیست که به طرف ما می آید؟!

«سهراب» به آن طرف نگریست، ولی در ابتدا چیزی ندید. «فردریکو» توضیح بیشتری داد و گفت:

- مثل این است که حیوان بزرگی به سمت ما می آید. گاهی سرش را از آب بیرون می آورد و مجدداً زیر آب فر می رود. خوب دقت کن!

هنوز حرف «فردریکو» تمام نشده بود که «سهراب» نیز آن را دید. بلافاصله خویشتن را به درون آب افکند و شناکنان به آن جهت پیش رفت. موقعی که از کنار «فردریکو» می گذشت، به او گفت:

- تو مراقب چوب من باش. من آن را دیدم و اگر حدسم درست باشد، نجات یافته ایم.

و بلافاصله «سهراب» به زیر آب فرو رفت و شناکنان از آنجا دور شد. چند دقیقه گذشت. «فردریکو» با زحمت مراقب چوب «سهراب» بود و «روزالین» بیهوش بود. «سهراب» گاهی سر از آب بیرون می کرد و مجدداً زیر آب می رفت، بالاخره از فاصله ای نسبتاً بعید دیده شد که روی چیزی نشسته و به آن سمت می آید.

«فردریکو» خود را بالاتر می کشید که رفیق ایرانی خود را ببیند، ولی از فاصله دور چیزی تشخیص نمی داد. موقعی که آفتاب اندک اندک به دامن افق می رفت و غروب نزدیک می شد، «سهراب» در حالیکه روی تخته بزرگی نشسته بود، به آنجا رسید و با خوشحالی گفت:

- کمک کن و روزالین را بالا بکش.

هنوز «فردریکو» نمی دانست چه شده و «سهراب» چه کرده است. با زحمت «روزالین» را بالا کشیدند و بعد «فردریکو» هم روی تخته قرار گرفت و به اطراف نگریست. «فردریکو» پرسید:

- این چیست؟ مثل این است که جای وسیعی دارد.

«سهراب» جواب داد:

- بله، این یک قسمت از بدنه کشتی است. اما چون قطعات آهن به آن متصل می باشد، قسمتی از آن به زیر آب فرو رفته است. اگر بتوانیم آن قطعات را جدا

کرده و چوب را آزاد کنیم، نجات یافته‌ایم.

«فردریکو» موافقت خود را با آغاز کار اعلام داشت و پس از این که جای «روزالین» را روی بدنه شکسته کشتی محکم کردند و دکل‌ها و تخته‌پاره‌های قبلی را نیز بالا کشیدند، در آب پریده و به کار مشغول شدند.

بدنه کشتی که «سهراب» از روی آب گرفته بود، قریب به ده قدم طول و هفت قدم عرض داشت، لیکن جدار خارجی کشتی که از آهن ساخته شده بود، آن را به درون آب می‌کشید و سنگین می‌کرد.

فعالیت دو جوان آغاز شد و با زحمت و کوشش بسیار چوب را از آهن جدا کردند. این کار سه ساعت طول کشید و موقعی که از انجام کار فراغت یافته و بالا آمدند، هوا تاریک شده و ستارگان در آسمان ظاهر شده بودند.

در تاریکی شب وسعت بدنه کشتی به خوبی دیده نمی‌شد، ولی معلوم بود که به آسانی سنگینی بدن آن سه نفر را تحمل می‌کند و روی امواج آب به طرف نامعلومی پیش می‌رود.

«فردریکو» آنقدر به «روزالین» سیلی زد تا او به هوش آمد و دیدگان خود را گشود. دختر جوان باور نمی‌کرد که زنده مانده است. با تردید و احتیاط به اطراف خود می‌نگریست. چیزی که بیشتر سبب حیرت و تعجب او می‌شد، قایقی بود که در آن سوار بودند. گرچه بدنه کشتی هیچ شباهتی به قایق نداشت و هر لحظه آب از کف آن می‌گذشت، ولی باز وسیله بسیار خوبی برای عبور از روی آب محسوب می‌شد و همین امر حیرت بیش از حد «روزالین» را بر می‌انگیخت.

«سهراب» ماجرا را برای او تعریف کرد و «روزالین» چون از طول و عرض و اندازه آن تخته بزرگ آگاهی یافت، از فرط خوشحالی دستها را به هم مالید و گفت:

- تصور نمی‌کنم با وجود این تخته در آب خفه شویم. اگر قرار بود بمیریم، تا حالا مرده بودیم.

«سهراب» نفسی عمیق کشید و در حالیکه پیراهن خود را می‌فشرد تا آب آن خارج شود، اظهار داشت:

- آن قدر هم نباید خوش بین بود. اگر طبیعت با ما یاری کند و طوفان نشود، امکان نجات موجود است. ولی اگر باد برخیزد و دریا به تلاطم و امواج بیافتد،

به طور مسلم در آب غرق خواهیم شد.

«فردریکو» خاموش بود و فقط گاهگاهی به آسمان می‌نگریست. در این موقع او نیز لب به سخن گشود و با خوشحالی گفت:

- اوه سهراب، نگاه کن! این ستارگان شمال است. روی این حساب ما درست به طرف جنوب می‌رویم. اگر بادبان داشتیم، سرعت ما افزوده می‌شد و قبل از طوفان به ساحل نزدیک می‌گردیدیم.

«سهراب» به چوب‌ها و تخته‌پاره‌ها و بالاخره به سوراخ‌هایی که روی بدنه چوب زیر پای آنها موجود بود، نگریست و گفت:

- با لباس‌های خود می‌توانیم بادبان دست کنیم. لباس‌های «روزالین» پارچه‌های زیادی دارد و اگر از دو طرف پاره شود...

«سهراب» حرف خود را ناتمام گذاشت و از جای جست. یک قطعه از دکال‌های شکسته را برداشت و روی یکی از سوراخ‌ها قرار داد و به «فردریکو» گفت که با قطعه دیگر روی آن بکوبد. «فردریکو» آنقدر کوفت تا این که چوب شکسته در سوراخ فرو رفت و آنجا جای گرفت. وقتی این کار انجام شد، «سهراب» به «روزالین» گفت:

- «روزالین» ما روی خود را برمی‌گردانیم و تو لباس‌های گشاد و بلند خودت را بیرون بیاور و لباس‌های ما را بپوش.

سپس «فردریکو» و «سهراب» لباس‌های اضافی خویش را در آورده و به «روزالین» دادند.

«سهراب» به کار پرداخت و با کمک «فردریکو» بادبان و سکان تهیه کرد. دامن‌های گشاد «روزالین» با هم گره خورد و متصل شد؛ آنگاه به چوب دکال مربوط گردید و بادبانی کوچک ترتیب داد که باد در آن می‌افتاد و تخته‌پاره آنها را با سرعت پیش می‌راند. از این موفقیت هر سه نفر خوشحال بودند و «سهراب» که تخته سکان را در دست داشت، می‌کوشید تا از خط شمال و جنوب منحرف نشوند.

اندک اندک خستگی بر آنها مستولی شد و دیدگان ایشان سنگین گردید و به خواب رفتند. موقعی دیده گشودند که آفتاب در وسط آسمان بود.

خستگی آنها برطرف شده بود و تنها از گرسنگی و عطش زیاد رنج می‌بردند.

آب تلخ و شور دریا برای آشامیدن مناسب نبود و وسیله‌ای برای گرفتن ماهی نداشتند. قایق آنها با سرعت پیش می‌رفت. هوا گرم شده بود. باد پر حرارتی می‌وزید؛ گوئی باد از روی صحراهای خشک و سوزنده بر می‌خاست و به آن جا می‌رسید.

آن روز نیز تا نزدیکی غروب بدون اینکه بدانند به کجا می‌روند و چه خواهد شد، در دست باد و امواج آب پیش رفتند. «روزالین» گفت:

- نگاه کنید؛ غروب آفتاب نزدیک است. یک روز دیگر گذشت. بدن من از گرسنگی سنگین شده. دیدگانم جائی را نمی‌بیند و مثل این است که پرده‌ای سیاه پیش چشمانم کشیده‌اند.
«فردریکو» گفت:

- من هم از گرسنگی در حال مرگ هستم. چه باید کرد؟! بالاخره به جائی می‌رسیم و از این بدبختی و سرگردانی نجات خواهیم یافت. باید صبر کرد! و به دنبال این مذاکره سکوت برقرار شد. یک دقیقه بعد «سهراب» در حالیکه چشم به افق سرخ رنگ دوخته بود، گفت:

- ما وقتی در جزیره بودیم، لباس کلفت می‌پوشیدیم. اینطور نیست؟
«فردریکو» جواب داد:

- بله؛ هوا کم‌کم سرد می‌شد و فصل سرما نزدیک بود.
«روزالین» اظهار داشت:

- اوه راست می‌گوئید، ولی اینجا هوا خیلی گرم است. گویا به خط استوا نزدیک شده‌ایم.
«سهراب» خندید و گفت:

- محال است در ظرف دو روز بیست درجه جغرافیائی را طی کرده باشیم. نه؛ چنین چیزی امکان ندارد!

هنوز حرف «سهراب» تمام نشده بود که ناگاه «روزالین» از جای جست و گفت:

- اوه... نگاه کنید... مرغ‌ها را نگاه کنید!

به شنیدن این دو جمله «سهراب» و «فردریکو» از جای جسته و به مسیر انگشت «روزالین» که گوشه‌ای از آسمان را نشان می‌داد، نگاه کردند. «روزالین»

راست می‌گفت. یک دسته مرغان دریائی از سمت شمال شرقی به طرف جنوب غربی دریا می‌رفتند و هر چه بیشتر نزدیک می‌شدند، صدای آنها با وضوح و آشکارا شنیده می‌گردید.

«سهراب» به اطراف نگریست و گفت:

- باید به طرفی که مرغان می‌روند، برویم. غروب آفتاب نزدیک است و شب هنگام مرغان دریائی به لانه خویش باز می‌گردند. اگر سحر بود، می‌بایست برخلاف جهت مرغها برویم تا به ساحل برسیم. ولی چون غروب نزدیک می‌باشد، عاقلانه این است که در جهت حرکت مرغها حرکت کنیم.

«فردریکو» به طرف سکان دوید و آن را به راست چرخانید. ولی با آن تخته پاره و آن سکان شکسته چگونه می‌توانستند مسیر خویش را عوض کنند؟. کار مشکلی بود، ولی به هر ترتیب که امکان داشت این کار سخت را انجام داده و مسیر تخته را عوض کردند. از حسن اتفاق درست در همین موقع قطعه ابر سیاهی در آسمان ظاهر شد و باد با شدت وزیدن گرفت.

پس از دو روز، دریا برای اولین بار دستخوش طوفان می‌شد آن ابر سیاه نشانه طوفان سهمگین و خطرناکی بود. دل آنها شور می‌زد و چون هوا تاریک شده بود، امید رسیدن به ساحل را نداشتند. طوفان! طوفان!

امواج به حرکت در آمد و تخته پاره آنها را چون پرکاه بالا و پائین می‌برد. هر سه نفر خود را روی تخته افکنده و با چنگال و ناخن خویشتن را به آن می‌چسباندند که در آب نیافتند.

دکل خم شد و بادبانی که از دامن لباس‌های زیر و روی «روزالین» تهیه کرده بودند، پاره شد و در دست باد رفت. معهذا تخته پاره با سرعت پیش می‌رفت و روی امواج حرکت می‌کرد. معلوم نبود چه می‌شود و چه سرنوشت شومی انتظار آنها را می‌کشد.

نیم ساعت به این ترتیب گذشت؛ ناگاه موجی عظیم برخاست و تخته آنها را به ارتفاع پنجاه متر بالا برده و با سرعت به پائین رها کرد. تخته پاره با سرعت عجیبی پائین افتاد، ولی در کمال تعجب موقعی که به سطح تقریبی آب رسید، تکان شدیدی خورد و صدائی هولناک از آن برخاست.

هر یک از سه نفر سرنشینان به طرفی افتادند، ولی خودشان نیز احساس

کردند که به جای بستر نرم آب در نقطه‌ای سخت و ناراحت کننده افتاده‌اند. ابتدا «فردریکو» تکانی به خود داد و از جای برخاست. حیرت او حد و اندازه نداشت، زیرا با خوشحالی سی دید که روی سنگریزه‌های ساحل افتاده و زیر پایش محکم و سفت است.

با سرور و شغف به طرف نقطه سیاهی که در چند قدمی او وجود داشت و در تاریکی شب دیده می‌شد، دوید. این جسم سیاه «روزالین» بود. «روزالین» نیز تکانی خورد و سر را بلند کرد. به محض اینکه کسی را بالای سر خود دید و احساس کرد که زیر بدنش سفت است، گفت:

«آه... اینجا ساحل است! ما به خاک افتاده‌ایم؟»

«فردریکو» او را بلند کرده و جواب داد:

«بله! اینجا ساحل است. ولی معلوم نیست کجا است و چه موقعیتی دارد. به

هر حال باید «سهراب» را یافت.

هنوز حرف او تمام نشده بود که سر و کله «سهراب» نیز پیدا شد. او ده قدم آنطرف تر روی خاک افتاده و در اثر تصادف با سنگ سرش مجروح گردیده بود. هر سه نفر یکدیگر را یافتند و با شادی به طرف انبوه درختان که در چند قدمی ساحل دیده می‌شد، رفتند. مقداری که از ساحل دور شدند، چشم «سهراب» به قایقی افتاد که آن را وارونه روی ماسه‌ها قرار داده و رنگ زده بودند. «سهراب» آن را با احتیاط نشان داد و گفت:

«این قایق از نوع قایق‌های پرتغالی‌ها است. آنها در این جا هستند. باید

احتیاط کرد!»

«سهراب» راست می‌گفت، زیرا آنجا یکی از جزایر استوایی و از متصرفات دولت پرتغال محسوب می‌شد. سربازان و دریانوردان پرتغالی در آنجا پایگاه محکمی داشتند. این مسائل برای «سهراب»، «فردریکو» و «روزالین» مجهول بود و در نخستین لحظه، فقط آن قایق وارونه و رنگ زده توجه آنها را جلب و به احتیاط و آداشان کرد.

بهر حال آرام آرام به طرف جنگل انبوهی که در مقابل قرار داشت، پیش رفتند. آرام و با احتیاط به طرف جنگل رفتند. از گرسنگی و عطش جانشان به لب رسیده بود و فقط امید آن سه نفر را سرپا نگه می‌داشت. امید به اینکه شاید

به زودی در جنگل چشمه‌ای آب خوشگوار و درختان میوه بیابند و شکم خود را سیر نمایند و رفع عطش کنند. امید به آنکه به زودی یک کشتی اسپانیایی برای نجات در ساحل جزیره لنگر بیاندازد و از آن محیط ناشناس و مجهول و آن جنگل انبوه و وحشت‌انگیز دورشان کند.

همین امیدواری‌ها بود که موجب دلگرمی ایشان می‌شد و با اینکه در این مورد با هم صحبت نمی‌کردند و سخنی نمی‌گفتند، هر یک به تنهایی آرزوها را در دل می‌پرورانید و اندیشه‌هایی در سر داشت. آسمان طوفانی چند دقیقه بعد آرام شد. گوئی غیر از خورد کردن تخته‌پاره و رسانیدن آنها به ساحل وظیفه و مقصودی نداشت و چون این کار مهم انجام گرفت، آسمان و زمین و دریا یکباره و با هم خاموش شدند و باز همان سکوت و آرامش اولیه را حکفرما ساختند.

«سهراب» ایستاد. به آسمان نگریست و گفت:

- نگاه کنید؛ ستاره‌ها ظاهر می‌شوند. بعد از طوفان هوا مطبوع می‌شود، ولی افسوس که معلوم نیست کجا هستیم و چه باید بکنیم.

«فردریکو» به درختی تکیه داد. یک لنگه چکمه خویشت را از پای بیرون آورد و آب درون آن را خالی کرد و در حالی که مجدداً می‌پوشید، گفت:

- به هر حال حادثه‌ای است که پیش آمده. خوشحال باشیم که از چنگ دزدان دریائی نجات یافته‌ایم.

«روزالین» که گوئی خاطره پدرش او را رنجه می‌داشت، گفت:

- چه جای خوشحالی است؟!

ولی دیگر جمله‌اش را ادامه نداد و ساکت ماند.

تمام دوستان ما از بین رفته‌اند. پدرم با همه ثروتش که در کشتی بود...

قریب به سه ساعت راه رفتند و بالاخره به نقطه‌ای مسطح و کم درخت رسیدند و چون هنوز تشنه و گرسنه بودند، کنار درختان نشستند تا رفع خستگی کنند. «سهراب» نشست. «فردریکو» نیز به درختی تکیه داده و پاها را دراز کرد. ولی موقعی که «روزالین» می‌خواست بنشیند، ناگاه دستش در آب فرو رفت و با خوشحالی جیغ کشید و گفت:

- آه، آه! آب! آب!

او راست می‌گفت، زیرا جوی آب باریکی از آنجا می‌گذشت و پیش

می‌رفت. هر سه نفر خود را به آب رسانیده و تا توانستند، خوردند. پس از رفع عطش «سهراب» گفت:

«این جوی آب‌دستی است. نگاه کنید، اطراف آن را با سنگ و چوب چیده‌اند!»

با مشاهده این منظره «روزالین» به وحشت دچار گردیده و گفت:

«می‌ترسم. حقیقت این است که فکر می‌کنم پرتقالی‌ها در همین اطراف باشند. خوب است بالای درختان بخوابیم که صبح در مدنظر نباشیم و در صورت وجود خطر بتوانیم خود را پنهان کنیم.»

این فکر را آنها نیز پسندیدند و با زحمت درخت کهنسال کجی را یافته و از آن بالا رفتند. «سهراب» چندین شاخه را شکست و پهلوی یکدیگر چید و دور چوب‌ها را روی دو شاخه موازی قرار داد و بالاخره روی آنها را با برگ درختان پوشانید و یک تخت موقتی برای «روزالین» درست کرد.

تمام این کارها را در تاریکی انجام می‌داد و چند بار نزدیک بود از درخت پائین بیافتد. وقتی از انجام این مقصود فارغ شد، مشاهده کرد که «فردریکو» خوابیده است. «روزالین» نیز به زودی به خواب رفت. آن شب وحشتناک به این ترتیب سپری شد. سحرگاه نسیم بسیار خنکی وزیدن گرفت و تارهای موی «روزالین» را پریشان و او را بیدار کرد.

«سهراب» هنوز در خواب بود، ولی از «فردریکو» اثری موجود نبود و «روزالین» ابتدا به پائین نگریست. فکر می‌کرد که شاید در حین خواب افتاده باشد، اما در پائین درخت هم نبود. هوا تازه روشن شده بود و سپیده صبح اندک اندک همه جای آسمان را از تاریکی شب می‌شست و گسترده می‌گردید. «روزالین» «سهراب» را بیدار کرده و به او گفت:

«فردریکو» نیست. او کجا رفته است!؟

«سهراب» با خونسردی جواب داد:

«پهلوان برای سیر کردن شکم خود رفته است. زود بر می‌گردد!»

«سهراب» که به اخلاق «فردریکو» بیشتر آشنائی داشت، راست می‌گفت. او صبح خیلی زود یعنی به هنگام فجر بیدار شد و چون بی‌اندازه گرسنه بود، از درخت پائین رفت و در جنگل به جستجو پرداخت. در فاصله‌ای کم درخت

نارگیل و موز یافت، ولی او نمی‌توانست از درخت نارگیل بالا برود. لذا دو عدد نارگیل که در اثر طوفان به زمین افتاده بود، برداشت و مقداری هم موز چید. باز به جستجو ادامه داد.

هر چه بیشتر جلو می‌رفت، کمتر اثری از درخت میوه می‌یافت. در سر راه خود تعداد زیادی درخت با انواع میوه‌ها دید؛ ولی چون آنها را نمی‌شناخت، پیمیزی نچید و باز پیش رفت. آن چند دانه موز و نارگیل او را به تنهایی سیر نمی‌کرد، لذا تصمیم گرفت. به هر ترتیب که هست، مقداری میوه تهیه کند. ناچار نارگیل‌ها و موزها را کنار درختی به زمین نهاد و با دست خالی به راه پیمائی ادامه داد.

هنوز فاصله زیادی از آنجا دور نشده بود که صدایی شنید و در جای خود میخکوب شد. پیش خود گفت شاید اشتباه می‌کنم؛ اما او اشتباه نمی‌کرد. نفس را در سینه محبوس ساخت و به دقت گوش داد. همان صبا با وضوح بیشتری به گوش رسید؛ گوئی دو نفر زن با هم حرف می‌زدند.

«فردریکو» که از حیرت دهانش باز مانده بود، به سرعت خود را پشت درختی پنهان کرده و دست را از دو طرف باز کرده و به آن چسبید که دیده نشود. صدا اندکی بعد نزدیکتر شد و عاقبت «فردریکو» وقتی به سمت راست خود نگریست، در کمال حیرت و تعجب دو دختر سیاه پوست را مشاهده کرد که با هم صحبت می‌کنند و به آن طرف می‌آیند.

دختران مقداری میوه چیده بودند و اغلب از همان میوه‌های ناشناسی که «فردریکو» سر راه دیده و نچیده بود، زیر بغل داشتند. از سوء اتفاق یا حسن تصادف؛ آن دو دختر سیاه‌پوست درست به طرف درختی که «فردریکو» در پشت آن مخفی شده بود، می‌آمدند و وضع طوری بود که او نمی‌توانست جای خود را عوض کند و در محل دیگری مخفی شود. چاره‌ای جز این نداشت که بایستد. چه کار دیگری از او ساخته بود. «فردریکو» پیش خود می‌گفت:

این دختران وحشی هستند و به دیدن من یا هیاهویی راه می‌اندازند و وحشیان را مطلع می‌سازند؛ یا می‌گریزند و می‌روند. به هر حال جز ایستادن چاره‌ای ندارم.

او در این افکار بود که دختران سیاه‌پوست صحبت‌کنان و خندان به آنجا

رسیدند و چون «فردریکو» را با آن وضع خنده‌آور، بدون پیراهن و با شلواری کهنه مشاهده کردند، ایستادند.

دختران ایستادند و خیره‌خیره به «فردریکو» نگریستند. «فردریکو» از التهاب و ناراحتی خیس عرق شده بود و نمی‌دانست چه کند و چه بگوید. دو دختر سیاهپوست پس از چند لحظه، به یکدیگر نگریستند و لبخندی زدند. آنگاه یکی از آنها با زبان شکسته و نارسای پرتغالی گفت:

«چرا برای شنا به دریا نمی‌روید؟ نزدیک ظهر همه سربازان به دریا می‌روند. اینجا آب خوب برای شنا نیست.»

دختر مذکور این جملات را با زبان پرتغالی گفت. «فردریکو» گرچه زبان پرتغالی را خوب نمی‌دانست، ولی مقصود آنها را فهمید و در پاسخ گفت:

«بله... اینجا آمده‌ام...»

«فردریکو» چنان دست‌پاچه و هراسان شده بود که نمی‌دانست چه می‌خواهد بگوید. قدر مسلم این بود که دختران سیاهپوست او را با یکی از سربازان پرتغالی اشتباه گرفته بودند. نکته دیگری که برای «فردریکو» کشف شد و باعث ترس و ناراحتی او گردید، این بود که پرتغالی‌ها و مخصوصاً سربازان آنها در همان نزدیکی هستند و به زودی از وجود ایشان آگاه می‌گردند. همین نکات باعث وحشت «فردریکو» شده بود و در نتیجه زبانش لکنت گرفت. چند لحظه تمجمج کرد و بالاخره گفت:

«بله، من اینجا برای میوه چیدن آمده بودم.»

دخترها به مشاهده حالت مشوش او خنده را سر دادند. تصور آنها این بود که شاید او از شوق برخورد و ملاقات ایشان چنین هراسان و ذوق‌زده شده است. «فردریکو» بلافاصله راه خود را در پیش گرفت و به طرف محلی که «سهراب» و «روزالین» بودند، رفت. در راه نارگیل‌ها و موزها را برداشت و دوان‌دوان خود را به درخت رسانید. «سهراب» و «روزالین» هنوز بالای درخت نشسته بودند و صحبت می‌کردند که «فردریکو» دوان و عرق‌ریزان و خسته رسید و از درخت بالا رفت.

هر سه نفر با خوشحالی زایدالوصف به خوردن میوه مشغول شدند. آنقدر گرسنه بودند که از آن همه میوه و موز چیزی باقی نماند و اگر باز هم موجود بود،

می خوردند.

«فردریکو» تا پایان صرف غذا ساکت بود. او نمی خواست با رسانیدن خبر ملاقات دختران و وجود سربازان پرتقالی باعث تشویش آنها شود. لذا وقتی میوه تمام شد، ماجرا را تعریف کرد.

دختران سیاه پوست که انتظار انعام داشتند، چون «فردریکو» را بی اعتنا دیدند، عصبانی شدند. از یک طرف دیگر در کمال حیرت مشاهده کردند که آن مرد نیرومند و پهلوان در خلاف جهت اردو رفت و لباسی نپوشید. یعنی چه؟! یکی از آن دو نفر گفت:

- گمان می کنم که او با یک دختر سیاه پوست در جنگل زندگی می کند. باید او را تعقیب کرد و از ماجرا مطلع شد.

با این تصمیم آرام آرام به دنبال «فردریکو» راه افتادند و همه جا چون سایه در پی او حرکت کردند؛ تا اینکه او به درخت رسید و از آن بالا رفت.

- این زن به نظرم کنیز یکی از فرماندهان اردو است و این دو سرباز او را دزدیده و اینجا مخفی کرده اند. من فرمانده را از ماجرا مطلع می کنم.

دختر دیگر نیز نظر دوست خود را پسندید و هر دو با سرعت و شتاب به طرف اردوی سربازان پرتقالی دویدند.

□

«سهراب» و «فردریکو» و «روزالین» به طور مثلث روی شاخه های درخت نشسته و صحبت می کردند. «روزالین» درست در جایی قرار داشت که راه جنگل به اردو را می دید... همان راهی که دختران آنجا ایستاده و به آن سه نفر نگاه می کردند.

در آخرین لحظات که دو دختر حسود سیاه پوست برای کار خویش تصمیم گرفتند، چشم «روزالین» به پائین افتاده و آن دو نفر را دید و چون «فردریکو» ماجرا را تعریف کرده و همه چیز را گفته بود، به ناگاه از جای جست و گفت:

- اوه، دختران سیاه پوست اینجا بودند. من آنها را دیدم و هم اکنون با سرعت دویدند و رفتند.

رنگ از چهره هر سه پرید. قریب به دو دقیقه هیچ یک قدرت حرف زدن نداشتند. نفس در سینه آنها حبس شده بود و بالاخره «سهراب» این سکوت

ناراحت کننده را شکست و گفت:

- آنها ما را تعقیب می‌کنند. باید فرار کرد!

و به دنبال این جملات گوئی آنها نیز از خواب بیدار شده باشند، تکانی خورده و از درخت پائین رفتند.

«سهراب» از جلو، «روزالین» در وسط و «فردریکو» از عقب به راه افتاده و به سرعت رفتند. چند دقیقه بعد سربازان پرتقالی غرق اسلحه به آنجا رسیدند و چون آثار اقامت عده‌ای را آنجا دیده و بستر موقتی «روزالین» و پوست موزها را مشاهده کردند، به طور یقین دانستند که آنها گریخته و رفته‌اند.

فرمانده پرتقالی دستور داد و گفت:

- به سه دسته ده نفری تقسیم شده و به تعقیب ایشان بروید. من یقین دارم که به زودی آنها را دستگیر خواهیم کرد. زیرا در چند کیلومتری اینجا قبایل آدمخوار سد راه فرارشان خواهند بود و از بیم وحشیان آدمخوار تسلیم می‌شوند. زودتر حرکت کنید!

و بلافاصله پرتقالی‌ها به سه دسته تقسیم شده، به تعقیب پرداختند.

● فصل چهارم

حالا موقع آن است که قهرمانان داستان را در آن جنگل وحشت‌انگیز نزد پرتقالی‌ها رها کرده و موقتاً به سواحل ایران و «خلیج فارس» برگردیم. تمام فعالیت دولت «پرتقال» در این راه مصروف می‌گشت که جای «اسپانیا» را در «خلیج فارس» بگیرد و جزایر خلیج فارس را از «شاه عباس» پادشاه صفوی اجاره کند. برای انجام این مقصود بود که کاپیتان «مروک» با دزدان دریائی و از جمله «فیدو» دزد معروف شریک شد و شبانه از اسپانیائی‌ها خلع ید کرد و جای آنها را گرفت. از سوء اتفاق نمایندگان ایران آمدند و چون رفتار تند کاپیتان «مروک» را دیدند، دچار سوءظن شدند و بر خلاف احتیاط این نکته را بر زبان راندند.

«مروک» قبل از هر کار «فیدو» را مامور کرد که اسراء را از جزیره دور کند و چون از این کار فارغ شد، نزد نمایندگان «شاه عباس» بازگشت و گفت:

- یفرمائید، انبارها برای بازدید و معاینه حاضر است.

یکی از نمایندگان شاه ایران اندکی عمامه زربفت و گلابتون دوزی شده خود را بالا زد و با کف دست عرق پیشانی را پاک کرد و گفت:

- متأسفانه بازدید ما دیگر فایده ندارد؛ زیرا یکی از کشتی‌های شما هم اکنون حرکت کرد و از ساحل دور شد. این چیزی است که ما با چشم خود دیدیم و با زبان خود برای «شاه عباس» نقل خواهیم کرد.

کاپیتان «مروک» تکانی خورد و به اندیشه فرو رفت. نماینده دیگر ایران اظهار داشت:

- حالا فقط ما را نزد کاپیتان «آنتونیو» هدایت کنید. زیرا ما فقط او را به عنوان

مستاجر جزیره می‌شناسیم.

این دفعه نیز کاپیتان «مروک» نگران شد؛ زیرا «آنتونیو» را فرستاده بود و در آن موقع از ساحل فاصله‌ای بعید داشت.

چیزی که بیشتر از هر چیز فکر او را آزار می‌داد، این بود که اگر آن دو نفر به «اصفهان» برسند و شاه را از مشاهدات خود مطلع کنند؛ نه تنها از اعتبار اسپانیایی‌ها کاسته نمی‌شود، بلکه کار به افتضاح می‌کشد و برای همیشه دست دولت پرتغال از جزایر خلیج کوتاه می‌گردد. ناچار پیش خود گفت:

- این دو نفر و مترجم آنها را می‌کشم. مرگ آنها نیز به حساب اسپانیا گذاشته می‌شود و بر مسئولیت کاپیتان «آنتونیو» افزوده می‌گردد. چاره‌ای جز این نیست.

به این طریق یکی از عجیب‌ترین و خطرناک‌ترین تصمیم‌های تاریخی اتخاذ گردید و کاپیتان «مروک» که صددرصد به حسن اجرای نقشه خویش اطمینان داشت و به یقین می‌دانست که در امر بد نام کردن اسپانیایی‌ها و گرفتن جای آنها موفق و به وجه احسن پیروز می‌گردد، بدون اینکه در این باره با کسی صحبت کند و یا عقیده و نظر یکی از مشاورین خویش را بخواهد، دست به کار شد.

نقشه او این بود که نمایندگان ایران و مترجم همراه آنها را بکشد و چون جزیره و بندر و سایر نقاط در تصرف اسپانیایی‌ها تصور می‌شد و کسی از شبیخون پرتغالی‌ها اطلاع نداشت، این عمل خطرناک بنام کاپیتان «آنتونیو» تمام می‌گردید و بالاخره خشم حاکم صفوی نسبت به دولت متبوعه وی برانگیخته می‌شد و فرمان اخراج اسپانیایی‌ها صادر می‌گردید.

اگر این برنامه کلمه به کلمه و حرف به حرف انجام می‌گرفت و با مانع و مشکل روبرو نمی‌شد، کاپیتان «مروک» به آرزوی دیرین خویش رسیده و خدمتی شایسته و بایسته انجام داده بود و طبعاً از دولت پرتغال نشان‌ها و مدال‌های عالی می‌گرفت.

چهره کاپیتان «مروک» بشاش و خندان شد. گره ابرو از بین رفت. تبسمی خفیف گوشه لبانش نقش بست و با قدم‌های آهسته به طرف استراحتگاه افراد خویش رفت. شب تیره و تاریکی بود. آسمان زیر قشر ضخیم و سیاه ابر پنهان گردیده و هیچ روشنائی از ماه و ستارگان در آن همه ظلمت بالای سر دیده نمی‌شد.

مشعل‌های اردوگاه تک‌تک می‌سوخت و کاپیتان «مروک» به هدایت همان روشنائی‌ها پیش می‌رفت. افراد پرتقالی در چند انبار بزرگ و خوابگاه‌های سربازان اسپانیائی خوابیده بودند.

بعضی هنوز بیدار و به حرف زدن اشتغال داشتند و خروپف عدهٔ دیگر سکوت را می‌شکست. گاهی آنقدر شدت می‌یافت که باعث ناراحتی دیگر افراد می‌گردید و آنها را بیدار می‌کرد. در بیرون از آنجا سکوت مطلق، سکوتی سنگین و آمیخته با ظلمت و تاریکی غلیظ حکم فرمائی داشت و فقط کاپیتان «مروک» به هر جا می‌رسید، سکوت به صدای پای او و به صدای ترق‌تروق شمشیر کشیدن نگهبانان شکسته می‌شد.

کاپیتان آنقدر غرق دریای فکر و خیال و اندیشه‌های دور و دراز بود که نه نگهبانان را می‌دید و نه به سلام آنها پاسخ می‌گفت. از پشت هر خوابگاه یا انبار که می‌گذشت، می‌ایستاد و از شکاف در به درون می‌نگریست و در روشنائی ضعیف و لرزان مشعل‌ها و شمع‌ها نگاه خویش را به همه جای اطاق می‌فرستاد و کاوش می‌کرد؛ گوئی در جستجوی چیزی یا کسی بود. یکی از همین دفعات، سر برداشت و به اشارهٔ دست نگهبان را پیش خود فرا خواند و با صدائی آهسته و گرفته پرسید:

- «فینی» جلاد اینجاست!؟

نگهبان به احترام جواب داد:

- بله؛ کاپیتان.

چهرهٔ کاپیتان از شادی گشاده گردید و اندکی خود را در تاریکی عقب کشید و به نگهبان گفت:

- آهسته داخل شو و به طوری که کسی نفهمد، «فینی» را بیدار کن و اینجا

بیاور. بگو لباس بپوشد.

نگهبان برای اجرای دستور فرمانده مستقیماً به قسمت شمال شرقی خوابگاه رفت و بزودی «فینی» غول پیکر را که چون کوهی از گوشت و استخوان و عضلات پیچیده و محکم زیر پوششی خشن خوابیده بود، بیدار کرد.

«فینی» شغل جلادی داشت و اکثراً نیمه شب‌ها او را برای اجرای حکم اعدام مجرمین و محکومین بیدار می‌کردند. لذا عادت داشت و ابداً از این مزاح

آزرده نگردید. به سرعت لباس پوشید. کمر بند خود را که چند خنجر کوچک و بزرگ و پهن و باریک به اطراف آن آویخته شده بود، به کمر بست و با نوک پنجه پا از لای همقطاران خویش گذشت و رفت.

کاپیتان «مروک» از ساختمان دور شده و در تاریکی پناه گرفته بود تا هنگام صحبت با «فینی» جلاد نه کسی او را ببیند و نه صدایش را بشنود. «فینی» نیز همان جا به فرمانده ملحق شد و مودبانه پیش روی او ایستاد. به هر حال آن شب جلاد ریش قرمز روبروی فرمانده خود قرار گرفت و گفت:

.. در خدمتگذاری حاضر و آماده‌ام، حضرت کاپیتان!

کاپیتان «مروک» برای اینکه صد در صد صمیمیت جلاد کهنه کار خویش را جلب کند، دست راست را روی شانه وی نهاد و با لحنی پر از مهربانی گفت:

- خوب «فینی»؛ امشب باید رفع خستگی چند ماهه را بکنی. تو از بی‌کاری خسته می‌شوی؛ من خوب به اخلاق تو آشنا هستم!

«فینی» چیزی نگفت و فقط دستی به ریش قرمزش کشید و دیدگان ریز و نگاههای نافذ خود را به کاپیتان دوخت. «مروک» افزود:

.. امشب باید به مملکت و دولت خود خدمت شایسته‌ای بکنی. این خدمت عبارت از این است که سه نفر محکوم و مجرم واقعی را از بالای برج راهنمای بندر به دریا بیافکنی.

«فینی» دست راست را به روی چشم نهاد و به این ترتیب فهمانید که اطاعت می‌کند. کاپیتان دنباله سخن را اینطور گرفت:

- آنها را در کیسه‌های بزرگ می‌گذاریم و به پای هر یک از آنها سنگی بسیار سنگین بسته، به دریا می‌افکنیم که مستقیماً تا انتهای دریا فرو بروند و میهمان سلطان دریاها باشند!

این دفعه «فینی» به سخن در آمد و گفت:

.. آنها کجا هستند؟!

کاپیتان که چندان به «فینی» اعتماد نداشت و نمی‌خواست هویت آنها برای جلاد آشکار شود، گفت:

.. وظیفه تو فقط این است که آنها را به دریا بیافکنی. بقیه کارها را دیگران انجام می‌دهند. سایرین آن سه نفر را در کیسه نهاده و پائین نردبان برج به تو

تحویل خواهند داد. می فهمی؟! پس برو و پای برج منتظر باش! «فینی» روی برگرداند و مستقیماً به طرف برج راهنما رفت و در تاریکی غلیظ شب روی سنگی که قایقران‌ها بند قایقهای خود را به آن بسته بودند، به انتظار آوردن سه نفر محکومین نشست.

کاپیتان «مروک» سخت خوشحال بود و از پیشرفت کار خود راضی به نظر می‌رسید. فاصله بین آنجا تا اطاق خودش را به سرعت طی کرد و پس از ورود در را بست و به معاونش که پیش پای او مودبانه ایستاده بود، گفت:

- به چند نفر سرباز صدیق و امین احتیاج دارم. آیا بین سربازان چنین اشخاصی پیدا می‌شوند؟! معاون اظهار داشت:

- البته... البته!

و بلافاصله مذاکره آغاز گردید و معاون برای آوردن سربازان رفت. ده نفر از زبده‌ترین سربازان پرتقالی انتخاب شدند و به وسیله معاون به اطاق کاپیتان هدایت گردیدند.

«مروک» دستورهای لازم را به آنها داد، بعد شخصاً سه کیسه محکم از بین صدها نوع کیسه انتخاب کرد. سنگهای سنگین نیز آماده گردید. طناب‌ها هم مهیا شد. تنها کاری که ماند، گرفتن و بستن نمایندگان ایران و مترجم ایشان بود.

موقعی که «مروک» و معاونش مشغول انجام کارهای مقدماتی بودند، «فینی» روی تخته سنگ نشسته و به آواز آب دریا گوش می‌داد. امواج کوچک و بزرگ با سرعت، غلطان و پیچان به ساحل نزدیک شده و با صدائی مهیب یکدیگر را خورد می‌کردند و روی ماسه‌های ساحلی پیش رفته و مجدداً کف آلود و خسته به دریا باز می‌گشتند.

«فینی» صدای آب دریا را از هر صدای خوش دیگری بیشتر دوست می‌داشت. حتی گاهی صدای امواج آب را بر صدای موسیقی ترجیح می‌داد؛ چون بیشتر عمر او در دریا گذشته و هزاران خاطره شیرین و تلخ از آن داشت.

خروش امواج برای او فرح خاصی ایجاد می‌کرد و در حالیکه دیدگان خود را به مشعلی که از دور سوسو می‌زد و از فاصله‌ای بعید دیده می‌شد دوخته بود، به این صدا گوش می‌داد که ناگاه بانگ مشمز کننده جفدی شنیده شد و موی بر

اندام «فینی» که اتفاقاً بی‌اندازه خرافاتی و موهوم پرست بود، راست کرد. چهره‌اش گشاده جلاد به شنیدن این صدا در هم فرو رفت. ابروانش گره خورد و از روی کمال نفرت و خشم آب دهان را پشت دیواره دندان‌ها جمع کرد و با شدت به طرف محلی که صدای گریه جغد از آنجا شنیده می‌شد، پرتاب نمود.

از سوء یا حسن اتفاق صدای جغد شدت یافت و دقیقه‌ای بعد حیوان خرابه‌نشین که بر بالای برج نشسته بود، به پرواز درآمد و چندین بار دور سر «فینی» پرواز کرد.

جغد طوری به جلاد نزدیک می‌شد و از جوار سر و صورت وی پرواز می‌کرد که «فینی» با وجود خروش امواج دریا صدای بالهای پرنده شوم را می‌شنید و حتی چنین احساس می‌کرد که باد حاصله از حرکت بال‌های جغد نیز به صورت وی می‌خورد.

«فینی» دچار حالت عجیبی شد؛ حالتی که تا آن موقع در او بی‌سابقه بود. ترسید، ترس... این اولین دفعه بود که «فینی» از چیزی یا کسی و یا فکر و اندیشه‌ای می‌ترسید و در خود ضعف و زبونی می‌دید.

تصمیم گرفت که از آنجا برخیزد و برود. ولی چون برخاست و به سمت برج نگریست، دیدگان درخشنده و براق جغد را دید که چون دو پولک آتشین در ظلمت غلیظ شب روشنائی داشت. جلاد پیش خود گفت: «این حیوان به من نگاه می‌کند. امشب حادثه شومی انتظار مرا می‌کشد. شاید مرگ حتمی است؛ کسی چه می‌داند» و بعد فکری کرد و زیر لب چنین گفت:

- عجب این سه نفر کیستند که امشب باید به آب دریا سپرده شوند؟! شاید شئامت مرگ آنها گریبانگیر من می‌شود. آخر هیچ آدم احمقی مثل من خود را دست و پا بسته به فرامین و اوامر فرمانده خویش تسلیم نمی‌کند. من نباید بدانم آن سه نفر کیستند که به قتل می‌رسند!؟

صدای جغد مرتباً شنیده می‌شد و «فینی» چون به طرف برج می‌نگریست، چشمان و زرد رنگ پرنده شوم را می‌دید. درست در این لحظات وحشت‌انگیز بود که سایه چند نفر از دور دیده شد. یکی پیشاپیش همه راه می‌رفت و مشعلی به دست داشت.

مشعل دار زودتر از دیگران به «فینی» رسید. مرد ریش قرمز در روشنائی لرزان

مشعل دیگران را دید و عده و بار آنها را تشخیص داد.

کاپیتان «مروک» نیامده و نظارت در حسن انجام کار را به معاون خویش سپرده بود. شش نفر از سربازان سه کیسه سنگین را با زحمت به آنجا می کشیدند و هر چند قدم یکبار محکم به زمین نهاده و رفع خستگی می کردند.

هر دفعه که یکی از کیسه ها به زمین نهاده می شد، شخص دست و پابسته درون کیسه ناله ای ضعیف می کرد و مجدداً خاموش می شد. غیر از نالیدن چه کار دیگری از آنها ساخته بود؟!

درون کیسه اولی مترجم و در کیسه های دوم و سوم نمایندگان پادشاه ایران را طناب پیچ کرده بودند و به سوی مرگ می کشیدند؛ غافل از این که عمل خطرناک و جاهلانه آنها چه عاقبت شوم و رقت انگیزی در پی دارد.

آنها شاید هنوز نمی دانستند که با «شاه عباس صفوی» نمی توان شوخی کرد و او کسی نیست که سریع فریب بخورد. کسی که با یک نگاه از مکنوفات قلبی اشخاص آگاه می شد، از کاپیتان «مروک» و حيله های بچگانه او فریب نمی خورد و در نتیجه میدان را برای غارت و چپاول پرتقالی ها باز نمی گذاشت.

وقتی سه کیسه را در مقابل ریش قرمز به زمین نهادند، او نگاهی به کیسه ها کرده و بعد برگشت و نظری به جانب برج افکند. گوئی جغد انتظار چنین لحظه ای را داشت. زیرا به محض این که «فینی» به دیدگان زرد و درخشان پرنده شوم نگریست، حیوان چندین جیغ مضمئز کننده کشید و به پرواز درآمد.

عجیب این بود که جغد بال زنان پیش آمد و با وجود جمعیتی که آنجا ایستاده بودند، درست روی شانۀ چپ جلاد ریش قرمز نشست و پس از یک لحظه و قبل از اینکه برای گرفتن و یا زدن پرنده اقدامی به عمل آید، پرید و باز روی برج رفت.

عرق سردی بر پیشانی «فینی» نشسته و موی بر اندامش راست شده بود. گوئی جاروی خیس به پشتش می کشیدند. مضمئز می شد و می لرزید و از شدت این حالت دندان ها را به هم می فشرد.

معاون کاپیتان «مروک» که سستی و تعلل و تامل ریش قرمز را مشاهده کرد،

گفت:

- چرا معطلی «فینی»؟! عجله کن!.

«فینی» چین و چروک کمر خود را به پشت برد و کمر بند را یک درجه شل کرد و متقابلاً پرسید:

- همه چیز آماده است؟! سنگها را بسته‌اید؟.

و چون جواب مثبت شنید، اولین کیسه را روی دوش گرفت و به طرف پله‌های برج رفت. کیسه‌ای که دو نفر مرد قوی البنیه به زحمت آن را حمل می‌کردند، ریش قرمز به دوش کشید و از پله برج بالا برد.

موقعی که از پله‌ها بالا می‌رفت، زیر چشمی به جغد نگاه می‌کرد و چون بالای برج رسید، باز هم آن پرنده را لبه دیوارهٔ برج دید.

بدون اعتناء پائین آمد و کیسهٔ دوم و سوم را نیز به بالای برج حمل کرد. در آن تاریکی غلیظ شب، از بالا، آب کف‌آلود دریا مثل مخمل سیاه رنگی به نظر می‌رسید که در معرض باد قرار گرفته باشد.

بک موج بزرگ با همهٔ قدرت وجود و خروش می‌آمد، سر خود را به بدنهٔ سنگی برج می‌زد و باز می‌گشت و خورد شده و کف‌آلود می‌رفت. زانوان ریش قرمز سست شده و جغد نیز به شدت جیغ خود افزوده بود. آنها که پائین ایستاده بودند، انتظار افتادن کیسه‌ها را داشتند.

ولی این انتظار به طول انجامید و بالاخره موقعی که حیرت و تعجب همه برانگیخته شده بود، اولین کیسه به پائین پرتاب گردید و آن گاه دومین و سومین کیسه سقوط کرده و در کام امواج غلطیده و فرو رفتند.

معاون «مروک» که از تاخیر سقوط کیسه‌ها سخت ناراحت و خشمگین شده بود، در تاریکی شب چشم از بالای برج بر نمی‌داشت و گاهگاه به امواج کف‌آلود و خروشان دریا می‌نگریست.

اگر «فینی» چند لحظهٔ دیگر تاخیر می‌کرد، مسلماً معاون «مروک» شخصاً از برج بالا می‌رفت و یا چند تن از سربازان را به آنجا می‌فرستاد که از چگونگی امر مطلع شوند.

معاون «مروک» نفسی به راحتی کشید و دست‌ها را به هم مالید. «فینی» نیز پس از انجام ماموریت خویش نگاهی به اطراف برج افکند و چون از مرغ شوم که تا چند دقیقه قبل مزاحم او بود خبر و اثری نیافت، از پله‌ها پائین رفت.

پلکان پیچ در پیچ و باریک برج دریائی را مشعل یکی از سربازان که به

استقبال او آمده و حامل دستور جدید معاون «مروک» بود، روشن می‌کرد. «فینی» چون روبروی او رسید، ابروان خود را در هم کشید. ثانیه‌ای چند به دیدگان سرباز مشعل‌دار نگریست و چون آنچه که می‌خواست در نگاه و دو چشم وی نیافت، به آرامی پرسید:

- تو خیلی وقت است اینجا ایستاده‌ای؟.

سرباز که مقصود «فینی» را از طرح این سؤال نمی‌دانست، برای اینکه حسن خدمت نشان داده و ابراز صمیمیت و محبت کرده باشد، لبخندی زد و اظهار داشت:

- او... مدت مدیدی است که اینجا هستم. می‌خواستم در تاریکی پله‌ها را روشن کنم که مبادا به زمین افتاده و مجروح شوی.

«فینی» از دو نظر نگران شد. یکی اینکه او گفت من مدتی است اینجا هستم، دیگری در لحن سرباز استهزاء و تمسخر یافت و چون عموماً به همه اطرافیان خود با نظر بدبینی نگاه می‌کرد، اندیشید که شاید سرباز از عمل انجام شده چیزی درک کرده است.

آهسته دست «فینی» بالا رفت تا به قبضه خنجر فولادین خود گرفت و فشرد. دندانهایش نیز از روی کمال خشم و غضب روی هم قرار گرفت و صدای سائیدن فکین او شنیده شد. سرباز به این نکات توجهی نداشت و هیچ نفهمید که «فینی» برای سوراخ کردن قلب وی خنجر را آماده کرده است.

یکی دو ثانیه سکوت برقرار شد. از دیدگان «فینی» شراره‌های نفرت و سوءظن بر می‌خاست. سرباز که حالت چهره «فینی» جلاد خون‌آشام معروف را دگرگون یافت، گفت:

- اگر پای حسابی داشتم، بالاتر می‌آمدم؛ ولی...

او حرف خود را ناتمام گذاشت و سر را پائین گرفت. گوئی نمی‌خواست «فینی» دیدگان سرشک آلود او را ببیند. جلاد بی‌اختیار و بدون اراده درست موقعی که می‌خواست از فرصت پائین بودن سر او استفاده کرده و قلبش را سوراخ کند، به طرف پله‌ای که سرباز روی آن ایستاده بود، نگریست. به ناگاه تکان شدیدی خورد و یک قدم عقب رفت. «فینی» زیر لب و شاید در اعماق روح و جان خود به سخن آمد و گفت:

- ای وای ... خوب شد که این بدبخت را نکشتم. او پا ندارد!

چشم جلاد به زمین و پاهای او افتاد. مشاهده کرد که سرباز مشعل به دست فقط یک پا دارد و پای دیگر او چوبی است. خوب دقت کرد و نوک عصا را در سمت چپ کنار جیب کت نظامی او مشاهده نمود. نگرانی «فینی» از این بود که مبادا سرباز از پله‌ها بالا رفته و موقعی که او برای انداختن سه نفر ایرانی مقدمات کار را انجام می‌داد، اعمال او را دیده باشد. ولی چون مشاهده کرد که سرباز فقط یک پا دارد، از تصور خود پشیمان و معلومش شد که آن تیره‌بخت نمی‌توانست با چنان سرعت بالا رفته و مجدداً به پائین برگردد.

«فینی» نفسی به راحتی کشید و از اینکه سرباز بیگناه را روی یک تصور واهی نکشته است، سخت خوشنود و شادمان گردید و با همان دست که قبضه خنجر را گرفته بود، زیر بغل سرباز را گرفت و گفت:

- تو برای چه اینجا آمده‌ای؟

سرباز اظهار داشت:

- با شما کاری دارم. موضوع خیلی مهم است. می‌دانید... می‌خواهم راجع به یک ثروت بزرگ، ثروتی که شاید عظیم‌ترین ثروت‌های جهان باشد، با شما صحبت کنم!

گوش‌های «فینی» سوت کشید. دیدگانش برق زد و دلش فرو ریخت و در آن حال که زیر بغل سرباز را گرفته بود و او را از پله پائین می‌برد، پرسید:

- این چه ثروتی است که در اختیار تو قرار دارد و چرا برای مذاکره در اطراف آن تنها مرا انتخاب کرده‌ای؟

در این هنگام به پائین پله‌ها رسیده بودند. سرباز ایستاد. عصا را در دست چپ و مشعل را به دست راست گرفت و گفت:

- گوش بده «فینی»، گوش بده. موضوع با حیات من و عده‌ای دیگر بستگی دارد. ثروت عظیمی که از آن صحبت می‌کنم و مسلماً اگر چشم تو به آن بیافتد دهانت از حیرت باز خواهد ماند، در اختیار هیچکس نیست. این گنج عظیم در قبرستان جزیره «قشم» مدفون است و در یک کتاب خطی فارسی رموز آن به حروف عجیبی که فقط علمای فارسی زبان می‌توانند بخوانند و روی اعداد محاسبه و کشف کنند، نوشته شده است.

اندک اندک توجه «فینی» جلب می‌شد و با دقت بیشتری به سخنان او گوش می‌داد. سرباز یکپا سر را خم کرد و در تاریکی شب به روشنائی چند مشعل که به برج نزدیک می‌شد، نگریست و گفت:

- آنها دارند می‌آیند. فرصت زیاد برای حرف زدن نداریم. فقط به طور خلاصه می‌گویم که در میان همه پرتقالی‌های ساکن این ناحیه تو را انتخاب کردم. زیرا با وجود اینکه جلاد و آدمکش هستی، به مردانگی و شجاعت تو و گذشت و جوانمردی تو اطمینان کامل دارم. من خوب می‌دانم که تو از همه شجاع‌تر، با هوش‌تر و مهربان‌تر هستی. اگر قول همکاری و مساعدت بدهی، کار آسان می‌شود. غیر از تو و من یک نفر دیگر نیز هست که با ما شریک خواهد بود.

«فینی» نفس عمیقی از روی کمال خوشحالی کشید و در حالی که زیانش به لکنت افتاده بود، اظهار داشت:

- تو از کجا به این راز آگاه شدی؟

سرباز پیر مجدداً به بیرون نگریست و چون معاون «مروک» و دیگر سربازان خیلی نزدیک شده بودند، با سرعت گفت:

- من از «لیسون» در تعقیب این کتاب هستم. کتاب در اختیار کاپیتان «مروک» می‌باشد و او برای تصاحب گنج به این عمل دست زده و دولت «پرتقال» را به انجام این حيله و تزویر خائنانه مجبور کرده است.

در همین موقع صدای پای آنها که نزدیک می‌شدند، به گوش رسید. سرباز پیر سرفه‌ای کرد و آهسته گفت:

- وعده ملاقات ما فردا ظهر زیر درختان نخل. آنجا که جوی باریک آب می‌گذرد... فراموش نکن!.

«فینی» جواب داد:

- مطمئن باش. ولی در این باره با کس دیگری صحبت نکن که جان خودت را از دست می‌دهی. همه مردم مثل من نیستند که دوستانه با تو رفتار کنند.

«فینی» جلاد خونخواری بود. شرارت و بدقلبی شیوه زندگی و شغل و حرفه او محسوب می‌شد، ولی این از عجایب روزگار است که در مورد اشخاص دیگری غیر از محکومین به اعدام و گناهکاران چنان رفتار دوستانه و محبت‌آمیزی داشت که هر کس او را می‌دید، گمان می‌کرد که به ملایمت و

شفقت تظاهر می نماید.

پس او راست می گفت و شاید کس دیگری مثل «فینی» با او رفتار نمی کرد و چون از اسرارش مطلع می گردید، او را می کشت که در تصاحب گنج بدون شریک و تنها باشد.

از این مقوله می گذریم. معاون «مروک» و سایر افسران که از تاخیر «فینی» تعجب کرده بودند، با سرعت به طرف برج رفتند. ولی در همین موقع «فینی» در حالی که به لنگیدن تظاهر می کرد، از در خارج شد و به طرف ایشان رفت. معاون «مروک» با لحنی که سوء ظن از آن هویدا و آشکار بود، پرسید:
- چرا می لنگی؟ چرا اینقدر معطل کردی؟. چکار داشتی؟!.

«فینی» به دروغ ران خود را با دست فشرد و گفت:

- آه... پایم درد گرفت. موقعی که آنها را از پله ها بالا می بردم، پایم پیچ خورد و چنان درد گرفت که نفس در سینه ام پیچید. این سرباز یکپا اگر با مشعل خود به کمک من نیامده بود، مسلماً در تاریکی هنگام بازگشت می افتادم و مغزم در برخورد با سنگ ها متلاشی می شد.

با این تعریف دروغ که در کمال مهارت انجام گرفت، معاون «مروک» قانع شد و درباره سه نفر ایرانی توضیح خواست. «فینی» گفت:

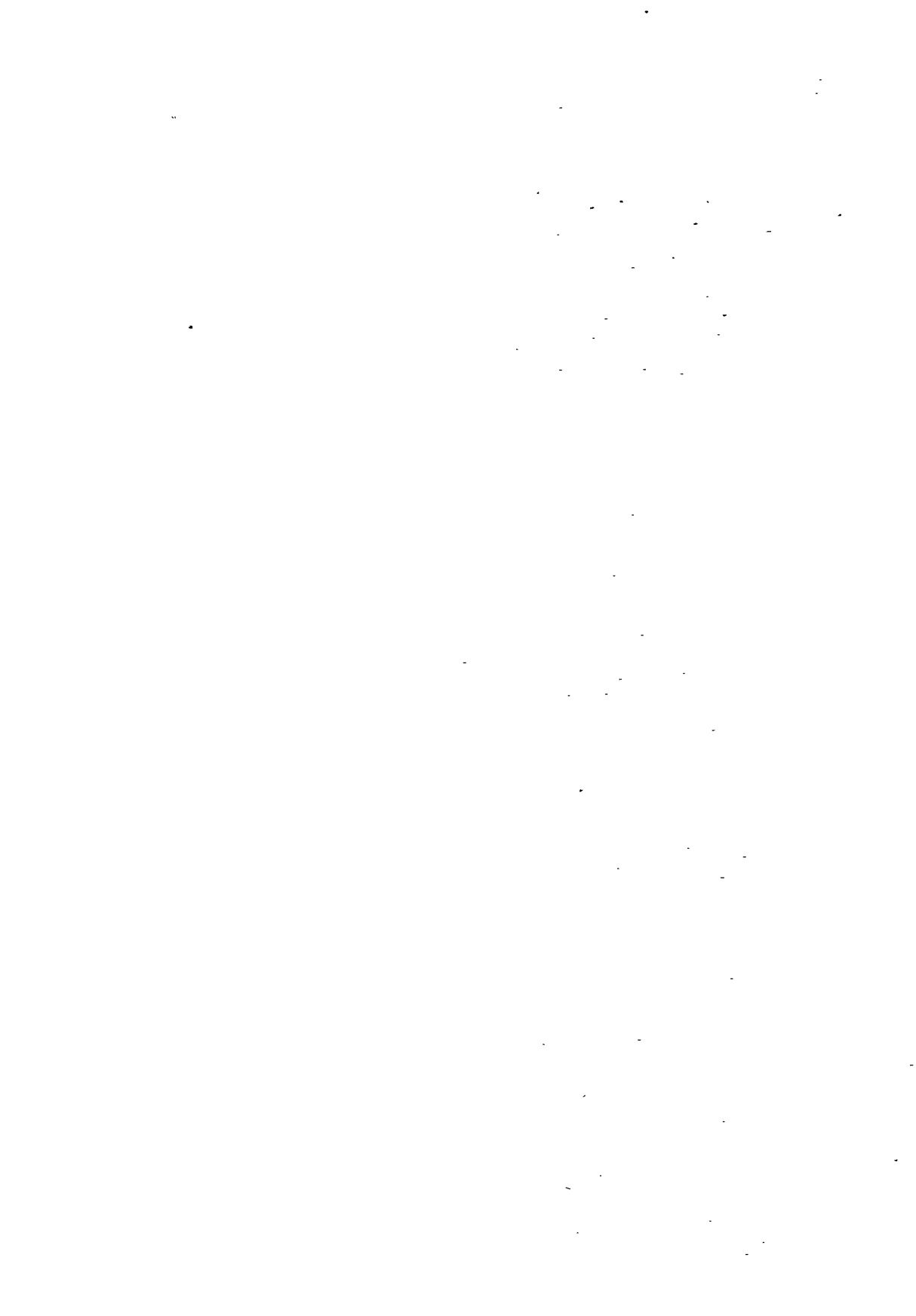
- آنها را مثل سگ دست و پا بسته در دریا افکندم. هم اکنون که من و شما صحبت می کنیم، آنها متلاشی و تقسیم شده و هر یک از ماهیان سهمی برداشته، برده و خورده اند!

گفته های «فینی» که با چند ناله توام بود، باعث خنده افسران شد و همه به راه افتاده و به طرف ساختمان ها رفتند.

«فینی» نیز لنگ لنگان در حالی که به بازوی سرباز یکپا تکیه داده بود، حرکت کرد. از آنجا به بعد فرصت صحبت نیافتند. در پشت خوابگاه از یکدیگر جدا شدند و هر کدام به جای خویش رفته و خوابیدند.

سکوت آمیخته به ظلمت مجدداً بر همه جا مسلط شد. کاپیتان «مروک» و معاونش با آرامش خیال خوابیده بودند؛ گوئی هیچ اتفاقی نیفتاده است. تنها «فینی» با ناراحتی تمام در بستر خود از این دنده به آن دنده می شد و درباره گنج سرباز یکپا فکر می کرد.

خواب به دیدگان او راه نمی‌یافت و مثل اینکه در قلبش آتشی افروخته
باشند، سخت ملتهب و ناراحت بود.

● فصل پنجم

حالا موقع آن است که به سراغ «پابلاس» و کاپیتان «آنتونیو» برویم. «پابلاس» یکی از قهرمانان داستان ما است و در جریان این کتاب نقش مهمی بر عهده دارد. «سهراب»، «فردریکو» و «روزالین» در همین ایام که موضوع وجود گنج مورد مذاکره قرار می‌گرفت، در آن جزیره آفریقائی بودند و پرتغالی‌ها نیز آنها را تعقیب می‌کردند. در فصل آینده از آنها دیدن خواهیم کرد و عاقبت کارشان را نقل می‌نمائیم.

اما از «پابلاس» و کاپیتان «آنتونیو» خبری نداریم. موقعی که کشتی غرق شد و در زیر آب فرو رفت، «پابلاس» و پدر «روزالین» هم مثل دهها نفر دیگر دستخوش امواج آب دریا شدند. آنجا که کشتی ناپدید می‌شد، آب دریا در اثر فرو رفتن جسمی به آن عظمت تکان‌های شدید می‌خورد و در نتیجه آنها که روی آب بودند، در زیر امواج ناپدید شده و به دست مرگ سپرده می‌گردیدند.

«پابلاس» و کاپیتان نیز از همان دسته اشخاص بودند؛ با این فرق که «پابلاس» غولی بود در لباس آدم که بازوانی پیچیده و محکم داشت. او امواج را می‌شکافت و خورد می‌کرد. «پابلاس» ابتدا گیج شده بود و نمی‌دانست چه بکند. چند بار زیر آب رفت و بالا آمد؛ عاقبت تعادل و توازن خویش را به دست آورد و فوراً برای یافتن کاپیتان «آنتونیو» - رئیس خود - به تلاش و کوشش پرداخت. تخته پاره‌ای را که به دست آورده بود، رها کرد و شناکنان به جستجو پرداخت. به هر طرف نگاه می‌کرد و مراقب اشخاصی که در کام مرگ فرو می‌رفتند، بود که شاید کاپیتان را بین آنها بیابد.

کاپیتان از دریانوردان قدیمی بود و خیلی خوب شنا می‌کرد؛ لیکن در اثر

پیری و ضعف حاصله از غذایی که پرتقالی‌ها به او داده بودند، زود خسته شد و دست از جان عزیز شست.

در آخرین بار سر را از آب بیرون آورد و به اطراف خود نگریست. امیدی به نجات نداشت، زیرا شکمش از آب تلخ و شور دریا پر شده و سنگین گردیده بود... با آن نگاه آخرین می‌خواست با دنیا و دریائی که عمر خود را روی آن گذرانیده، وداع نماید.

درست در این لحظه نگاه او روی سر شخصی که از آب بیرون بود، متوقف ماند. فریادی کشید و گفت:

«پابلاس... پابلاس، مرا بگیر!»

این آخرین حرفی بود که او در دریا زد و بعد دیدگان خویش را بست و فرو رفت. هنوز چند متر در سطح آب فرو نرفته بود که دست نیرومندی بازوانش را از عقب گرفت و او را بالا کشید. «پابلاس» کاپیتان «آنتونیو» را یافت و نجات داد. وی تخته پاره‌ای به دست آورد؛ کاپیتان را روی آن افکند و به شنا کردن مشغول شد.

«پابلاس» گاهی شنا می‌کرد و گاهی خود را به روی تخته پاره می‌افکند. به این ترتیب سه یا چهار ساعت شنا کرده و در جهت نامعینی پیش رفت. موقعی که بازوانش خسته شده و از کار بازمانده بودند، ناگاه یک کشتی ماهی‌گیری در کنار آنها ظاهر گردید. این کشتی به اعراب صیاد مروارید تعلق داشت و سرنشینان کشتی قبلاً آنها را دیده و برای نجات آن دو نفر راه خود را اندکی کج کرده بودند.

اعراب بزودی «پابلاس» و کاپیتان را بالا کشیده و در کف کشتی کوچک یک دکله خود افکندند. روز بعد کشتی صیادان مروارید عرب به ساحل جزیره «بحرین» رسید و آنها را پیاده کردند. جوان عربی آن دو را به خانه خویش برده و تحت درمان قرار داد.

«پابلاس» کاملاً بهبود یافته بود، لیکن کاپیتان «آنتونیو» آن روز را نیز در بیهوشی و اغماء به سر برد و غروب آفتاب دومین روز دیدگان خود را گشوده و با حیرت و تعجب به اطراف خود نگریست.

«پابلاس» بالای سر از باب نشسته بود و با چشمان کوچک خود به او

می‌نگریست. کاپیتان ماجرای غرق و نجات را از زبان جوان غول‌پیکر شنید؛ بعد آهی کشید و گفت:

- پابلاس.. گوش بده، من می‌میرم! گریه نکن، مرگ یک امر طبیعی است و دیر یا زود به سراغ همه افراد بشر می‌آید. گوش بده؛ عمر من تمام شده و چراغ حیاتم رو به خاموشی می‌رود.

کاپیتان به شدت نفس‌نفس می‌زد و معلوم بود که این کار را با زحمت انجام می‌دهد. شانه‌هایش هم آهنگ نفس‌های سنگین و شدید او تکان می‌خوردند. پس از لحظه‌ای سکوت ادامه داد:

- گوش بده، موضوع خیلی اهمیت دارد. تو جوان بسیار نجیبی هستی، لذا موقع مرگ اسرار مهمی را پیش تو فاش می‌کنم. در جزیره «قشم» یعنی نزدیک‌ترین جزیره به محل تاسیسات ما گنج عظیمی که میلیون‌ها ارزش آن است، در زیر خاک و در قبرستان پنهان می‌باشد.

دیدگان «پابلاس» برقی زد؛ اندکی خود را جلو کشید و به دقت گوش داد. - من برای یافتن آن کوشش زیاد کردم، اما متأسفانه نیافتم؛ زیرا نقشه گنج را در دست نداشتم. دو شب قبل از حادثه حمله پرتغالی‌ها، پس از سال‌ها جستجو نقشه گنج را یافته‌م و در زیر یکی از آجرهای برج مخفی کردم. گوش بده... آه نفسم نزدیک است قطع شود... «پابلاس» شانه‌های مرا بگیر!

«پابلاس» شانه‌های کاپیتان را گرفت و او به زحمت چنین گفت:

- پله هفتم... آجر نهم از سمت راست.

او دیگر نتوانست گفته خود را تمام کند و به جای سخن عمر او پایان یافت و دیدگانش برای همیشه بسته گردید. رنگ از چهره «پابلاس» پریده بود و بدنش از شوق و ناراحتی می‌لرزید. نقشه گنج در زیر آجرهای پلکان برج... اما کاپیتان نگفت کدام سمت. پله هفتم از بالا یا پائین، آجر نهم از سمت راست یا چپ؟ ای وای چه بدبختی بزرگی!

«پابلاس» در اندوه شدیدی فرو رفت. بدنش خیس عرق شده و مثل این بود که چندین کشتی مال‌التجاره و ثروت بیکران او در دریا غرق شده است. اصولاً جسد کاپیتان «آنتونیو» و موضوع مرگ او را فراموش کرده بود و جز به گنج و علائمی که کاپیتان «آنتونیو» داده بود، نمی‌اندیشید.

«پابلاس» تا چند دقیقه بی‌حس و بی‌حرکت باقی مانده و قدرت هرگونه اقدام از وی سلب شده بود. موقعی که صدای پای جوان عرب صاحب‌خانه شنیده شد و سکوت آن حدود شکست، «پابلاس» به خود آمد و تازه در این هنگام به جسد سرد و بی‌روح کاپیتان «آنتونیو» متوجه گردید.

جوان عرب به اطاق وارد شد و چون از ماجرای مرگ کاپیتان آگاه گردید، ابراز تاسف نمود و بلافاصله ماجرا را به حکومت جزیره اطلاع داد. حاکم جزیره ایرانی بود و پنج‌هزار سرباز قزلباش در جزایر متعدد آن حدود ساخلوی ایرانی را تشکیل می‌دادند و مرکزیت مهمی به وجود می‌آوردند.

«شیخ عبدالله» که از طرف «شاه‌عباس صفوی» به حکومت «بحرین» منصوب گردیده بود، چون از مرگ یک نفر اسپانیائی آگاه گردید، چند سرباز قزلباش را برای انجام مراسم کفن و دفن کاپیتان طبق رسوم مسیحیان مامور کرد و ضمناً دستور داد که دیگری یعنی «پابلاس» را برای بازجوئی نزد او هدایت کنند.

کاپیتان «آنتونیو» را با همان لباس ژنده و پاره‌پاره در قبرستان یهودیان دفن کردند. «پابلاس» در مراسم دفن حضور یافت و همه کارها را شخصاً انجام داد؛ زیرا مسلمانان حاضر نمی‌شدند و به یک نفر مسیحی دست بزنند و او را در قبرستان مخصوص اموات مسلمان دفن کنند.

«پابلاس» پس از انجام این امور در حالی که زیر لب می‌گفت،

«پله هفتم، آجر نهم از پلکان برج راهنمای بندر».

به دنبال سربازان نیزه‌دار کلاه قرمز ایرانی به طرف خانه حاکم که در بازار واقع بود، رفت. «پابلاس» به مراسم آشنائی داشت و خوب می‌دانست که با یک حاکم ایرانی چگونه باید برخورد کرد و چه آداب و رسومی را رعایت نمود. روی این اطلاعات به محض ورود دست را بر سینه نهاد، سر را خم کرده و با لهجه شکسته بسته ناصحیح فارسی گفت:

- سلام بر حاکم و نماینده شاه عباس صفوی.

حاکم بحرینی یعنی «شیخ عبدالله» «پابلاس» را با مهربانی پذیرفت، کنار خود نشاند و دستور داد که برای او قلیان بیاورند.

اسپانیائی‌ها مصرف تنباکو را بلد بودند، ولی نه در قلیان؛ بلکه با پیپ و چپق

می‌کشیدند. «پابلاس» از این همه مهربانی تعجب کرده بود و چون صحبت آغاز شد، بدون پروا و با اعتمادی که در دلش ایجاد گردیده بود، همه چیز را گفت. حاکم «بحرین» انتظار شنیدن همه چیز را داشت، مگر این‌که اتباع یک دولت خارجی آنقدر جرات و جسارت داشته باشند که به قلمرو ایران تجاوز مسلحانه کنند. دهانش از فرط حیرت بازمانده بود و متعجبانه به گفته‌های «پابلاس» گوش می‌داد. «پابلاس» سخنان خود را چنین تمام کرد و گفت:

- یک شب شهرت یافت که چند نفر نماینده از طرف شاه ایران به جزیره آمده است. همان شب ما را به کشتی انتقال داده و به دریا بردند. چند روزی در دریا بودیم که ناگهان آب وارد کشتی شد و معلوم گشت که در حال غرق شدن هستیم. من یقین دارم که پرتغالی‌ها به نمایندگان ایران نیز رحم نکرده و آنها را می‌کشتند. زیرا اگر رازشان فاش شود، انجام مقصود دولت پرتقال برای همیشه محال می‌گردد.

گفتگوی «شیخ عبدالله» حاکم ایرانی بحرین و «پابلاس» مدتی به طول انجامید، کسی نمی‌دانست آنها چه می‌گویند و چه می‌کنند. پس از چند ساعت مذاکره «شیخ عبدالله» یکی از محارم خویش را احضار کرده و دستور داد که برای اقامت «پابلاس» اطاق تمیزی در خانه خودش آماده و از او پذیرائی نمایند.

این دستور اجرا شد و «پابلاس» در خانه «شیخ عبدالله» حاکم ایرانی «بحرین» موقتاً اقامت گزید؛ تا این که کارها انجام شود. غیر از «پابلاس» و «شیخ عبدالله» هیچ‌کس از مذاکره آن روز اطلاعی نداشت و نمی‌دانست بین آنها چه گذشته و چه نقشه‌ای کشیده‌اند.

اطاق «پابلاس» در بیرون خانه «شیخ عبدالله» و به نخلستان زیبایی مشرف بود. در این نخلستان چاه آب بزرگی وجود داشت که چرخ آب‌کش آن شب و روز می‌چرخید و دلوه‌های چرمی که به طناب بسته شده بود، پائین می‌رفتند و پس از پر شدن بالا می‌آمدند و در حوضچه خالی می‌شدند.

دو گاو نر بزرگ چربی چاه را می‌چرخانیدند و صدای خشک آن شب و روز شنیده می‌شد. هر شش ساعت یک بار گاوها را عوض می‌کردند و گاوهای خسته را برای استراحت می‌بردند. آن روز «پابلاس» صبح خیلی زود از خواب بیدار شد و پس از صرف صبحانه بسیار لذیذی که برای او تهیه کرده بودند، برای

گردش به نخلستان رفت.

او از پنجرهٔ اطاق نیز می‌توانست چاه آب و گاوهای چشم بسته و نخلستان زیبا را تماشا کند؛ ولی خودش نیز نفهمید که چه دستی او را به طرف چاه کشانید. به هر حال آرام آرام به آن سوی رفت و چون به چاه رسید، روی تخته سنگ بزرگی که به شکل نیمکت تراشیده شده بود، نشست و به تماشا مشغول شد.

منظرهٔ ریختن آب در حوضچه جالب و تماشایی بود و «پابلاس» در عین حال که به موضوع گنج قبرستان جزیرهٔ «قشم» می‌اندیشید، چشم از آن منظرهٔ تماشایی بر نمی‌داشت.

تازه آفتاب طلوع کرده بود که دو نفر عرب برای عوض کردن گاوها آمدند. دو گاو خسته را باز کردند و دو گاو نر به جای آنها بستند و رفتند. «پابلاس» غرق در دریای اندیشه‌های دور و دراز بود و به رفت و آمد ایشان توجهی مبذول نمی‌داشت.

به همین علت وقتی صدای پای دیگری در پشت سرش برخاست، نه روی خود را برگردانید و نه به دیدن آن کس که به آن طرف می‌آمد، علاقه‌ای نشان داد. دست راست را زیر چانه نهاده و چشم به سطح امواج آب حوضچه دوخته بود و فکر می‌کرد.

صدای پانزدیک و باز هم نزدیک‌تر شد و بالاخره دختری که روی خود را با مقنعهٔ حریر بسته و کوزهٔ بزرگ سفالینی در دست داشت، کنار چشمه رسید. او «پابلاس» را نمی‌دید؛ زیرا «پابلاس» روی تخته سنگ نشسته و به نخل کهنسالی تکیه داده بود و از جهتی که دختر آمد، دیده نمی‌شد.

جوان غول‌پیکر اسپانیولی نیز ابتدا او را ندید، و یا دید و اعتنائی نکرد. ولی بعداً که دخترک برای نوشیدن آب مقنعهٔ خود را گشود و چهرهٔ وی ظاهر گردید، دهان «پابلاس» از روی تعجب باز شد و با شوق به تماشای وی پرداخت.

دهان «پابلاس» خشک شده بود. مثل بیماران تب‌دار که از شدت تب و حرارت درونی بدن می‌سوزند و دهانشان خشک می‌شود، پیشانی‌اش از عرق مرطوب شد و چنان حالتی بر او مستولی گردید که بعدها خودش نیز از تصور آن حالت عجیب متحیر می‌ماند.

متاسفانه یا خوشبختانه این تماشا زیاد به طول نیانجامید و ناگاه چشم دختر سیاه چشم به «پابلاس» قوی هیکل افتاد و از شدت ترس و ناراحتی مشاهده یک مرد بیگانه آه کوتاهی کشید و با سرعت روی خود را پوشانید.

تا این موقع فقط آب نوشیده و هنوز کوزه را از آب پر نکرده بود. وقتی «پابلاس» را دید، با شتاب کوزه را شست و از آب پر کرد؛ ولی آنقدر دچار هیجان و التهاب شده بود که به تنهایی نمی توانست کوزه را از زمین بلند کند.

این کاری بود که هر روز می کرد و به آن عادت داشت؛ لیکن آن روز برخورد با «پابلاس» چنان او را منقلب کرده که کار همیشگی را نیز در قدرت خود نمی دید. دو سه بار دسته کوزه را از این دست به آن دست داد و بالاخره مثل اینکه خجالت کشیده باشد، سر برداشت و از زیر مقنعه نگاهی به «پابلاس» افکند و باز به برداشتن کوزه مشغول شد.

«پابلاس» که می دانست وجود او باعث برهم خوردن آرامش روح دختر شده است، به آرامی از جای برخاست. به روی او لبخندی زد و به طرف اقامتگاه خود که تا آنجا فقط صد قدم بیشتر یا کمتر فاصله داشت، به راه افتاد.

«پابلاس» به ناچار رفت، اما در درونش چنان آتشی افروخته شده بود که ثانیه ای او را آرام نمی گذاشت. وقتی به اطاق خود رسید و به خارج نگریست، دخترک سیاه چشم با کوزه آب رفته و کوچکترین اثری از خود باقی نگذاشته بود. «پابلاس» روی پای خود بند نمی شد. آشفته و ناراحت بود و می خواست هر چه زودتر از هویت آن دختر آگاه شود. آن روز را با همه سختی که همراه داشت، سپری کرد؛ به این امید که شاید فردا صبح مجدداً دخترک برای بردن آب به حوضچه کنار چاه بیاید و باز دیداری تازه گردد. اما از بخت بد آن روز و روز بعد نیز از او اثری دیده نشد و به همین علت التهاب «پابلاس» که شیفته او شده بود، به منتها درجه شدت رسید.

نزدیک غروب آفتاب روز سوم تصمیم خطرناکی گرفت و یکی از خدمت گزاران خانه را به اطاق خود فرا خواند و از او راجع به آن دختر اطلاعاتی خواست، خدمتکار نگاهی به «پابلاس» کرد و با خونسردی گفت:

«او «ریحانه» دختر برادر حاکم بود!»

«پابلاس» با حیرت پرسید:

- بود... حالا مگر چه شده!؟

- رفته است! او دیروز با یک کشتی تجارتمی به ایران رفت. برادر حاکم برای انجام یک ماموریت فوری به طرف «اصفهان» حرکت کرد و دخترش را نیز با خود برد.

این را گفت و بلافاصله از اطاق خارج شد و رفت. مثل اینکه تحقیق دربارهٔ دختر برادر حاکم را از طرف یک بیگانه عمل زشتی می‌دانست و به همین سبب با خشنونت از او دور شد.

«پابلاس» که با مشکل تازه‌ای روبرو شده بود، پس از عزیمت مستخدم همچنان خاموش و بی‌حرکت در وسط اتاق ایستاد و چشم به پنجره دوخت. نمی‌دانست چه باید بکند. بغض گلوریش را می‌فشرد و دلش می‌خواست بگیرد و زاری کند.

او هنوز در وسط اطاق باقی بود که شخصی از طرف حاکم نزد او آمد و آهسته به زیر گوش او گفت:

- حاکم می‌فرمایند کشتی حاضر است. فوراً تغییر لباس بدهید و به بندر بروید.

و به دنبال این خبر بقیچهٔ بزرگ لباسی را به زمین نهاد، در اطاق را بست و رفت. «پابلاس» که در آن جزیره دیگر دلگرمی نداشت، با سرعت بقیچه را گشود و به پوشیدن لباس عربی مستعملی که برای او آماده کرده بودند، مشغول شد. چند دقیقه بعد همان شخص نزد «پابلاس» که به لباس عربی ملبس شده بود، بازگشت و گفت:

- این یک کیسهٔ پول محتوی یک صد سکهٔ طلا و یک صد سکهٔ نقره... این شمشیر و این خنجر را نیز حضرت حاکم فرستاده و گفتند که این دو اسلحه نشانه‌ای دارند که در مواقع سختی شما را نجات می‌دهند. بقیهٔ دستورها را در کشتی به شما می‌دهند. همراه من بیایید.

«پابلاس» و راهنمای او از خانهٔ حاکم خارج شده و به طرف بندر رفتند. بندر شلوغ بود و عمله‌ها به تخلیهٔ چند کشتی مال‌التجاره که از ایران رسیده بود، مشغول بودند. در بندر بازار برده فروشی تشکیل بود و مردم از سر و کول هم بالا می‌رفتند. هیچکس به «پابلاس» که لباس عربی پوشیده بود، توجه نداشت؛ لذا

آنها بدون برخورد به مانع به بندر رسیدند. در کنار اسکله مرد عربی ایستاده بود. به محض اینکه آنها را دید، جلو رفت و سلام گفت. راهنما «پابلاس» را به او سپرده و پی کار خویش رفت. شخص مذکور گفت:

- شما «پابلاس» هستید؟

و چون جواب مثبت شنید، گفت:

- بسیار خوب، کشتی آماده حرکت است. ما به طرف جزیره تحت تصرف پرتغالی‌ها می‌رویم. همانطوری که حاکم نیز به شما گفته‌اند، وظیفه ما تحقیق درباره این است که آیا نمایندگان شاه را کشته‌اند یا خیر. اگر مسلم شد که خبر هجوم پرتغالی‌ها هنوز به ایران نرسیده، مستقیماً به «عباسیه» می‌رویم و از آنجا نیز راه «اصفهان» را در پیش می‌گیریم. ما خود را صیاد مروارید معرفی می‌کنیم و شما نباید حرف بزنید تا از خارجی بودن شما آگاه نشوند.

«پابلاس» و آن مرد که خود را «الیاس» معرفی کرد، سوار کشتی شدند و بلادرنگ کارگران بادبان آن را افکنده و کشتی را به حرکت درآوردند. کشتی کم‌کم از ساحل «بحرین» دور شد و در افق دوردست میان انبوه ابر و مه ناپدید گردید.

● فصل ششم

«سهراب» و «روزالین» و «فردریکو» پای به فرار گذاشتند. ابتدا ترس آنها از این بود که مبادا آن دو دختر سیاه پوست پرتقالی‌ها را از وجود ایشان مطلع سازند و کار را به وخامت بکشانند. روی همین ترس بود که از درخت پائین آمده و به طرفی که نمی‌دانستند کجا است و چه خواهد شد، گریختند.

فرار آنها بدون هدف بود. نه از پیشروی و نه از پشت سر خود اطلاع داشتند، نه از موقعیت محلی آگاه بودند و نه می‌دانستند که چه کسانی به تعقیب ایشان خواهند پرداخت. همین قدر که قصد دور شدن از آن نقطهٔ پر از خطر را داشتند و به سرعت می‌رفتند.

مقداری که دور شدند، پرتقالی‌ها به محل آنها رسیدند و از وجود چند نفر مطمئن گردیده و فرمانده دستور تعقیب آنها را صادر کرد. عجیب‌تر اینکه پرتقالی‌ها نیز نمی‌دانستند در تعقیب چه کسانی هستند. دختران سیاه‌پوست گفته بودند:

- دو مرد هم‌رنگ شما بالای درخت بودند که یکی از آنها را هنگام چیدن میوه در چند قدمی خود دیده بودیم. یک زن سفید پوست که گیسوانش هم‌رنگ بلوط جنگلی بود و برق می‌زد، میان آن دو مرد نشسته و با ایشان صحبت می‌کرد. مردان نیمه لخت بودند، اما زن سفیدپوست لباس مردانه بر تن داشت.

این توضیحات و نشانه‌ها برای شناختن دستهٔ سه نفری مورد بحث کفایت نمی‌کرد و پرتقالی‌ها از روی این علائم نمی‌توانستند به هویت و ملیت آنها پی ببرند. ولی چون آن جزیره از جمله پایگاه‌های مهم نظامی دولت پرتقال محسوب می‌شد و در ضمن سه نفر اشخاص مذکور گریخته و رفته بودند،

فرمانده سربازان حدس می زد که آنها برای جاسوسی و خرابکاری به نفع دول اسپانیا و یا انگلیس به آنجا آمده باشند.

در آن تاریخ غیر از دولت اسپانیا حریف نیرومند دیگری نیز در دریاها برای پرتقال پیدا شده بود. این حریف تازه که مامورین و جاسوسانش با زبردستی و حیله گری فعالیت می کردند، انگلستان و نیروی دریائی آن دولت بود.

فرار آنها ثابت می کرد که ایشان پرتقالی نیستند. پس از هر ملت و ملیتی باشند، به نظر فرمانده پرتقالی کشتن و یا اسارت آنها جوائز و قانونی جلوه می کرد.

غیر از همه اینها که گفته شد، علت دیگری نیز وجود داشت که فرمانده سربازان را بیشتر به گرفتن آن سه نفر تشویق و تحریص می کرد. یکی از دختران سیاه پوست هنگام صحبت درباره آنچه که دیده بود، می گفت:

«آن زن سفیدپوست از دور مثل خورشید می درخشید گیسوانش مثل طلای سرخ برق می زد. او از همه زنهای سفیدپوستی که به جزیره آمده و رفته اند، زیباتر بود.»

سربازان به فرمان او تقسیم شده و حرکت کردند. افسر پرتقالی نیز در رأس یکی از همان دسته های ده نفری قرار گرفت و با شوق و علاقه ای که حتی هنگام غارت شهرهای متصرفی به او دست نداده بود، به تعقیب پرداخت.

جنگل آنقدر انبوه و درختان آن چنان بهم پیچیده و سر در هم بودند که یک نفر به زحمت می توانست راهی برای خود باز کرده و پیش برود. آنجا که انبوه درختان کمتر می شد، زمین مرطوب و باطلاقی بود و فراریان تا زانو در آب و لجن زار فرو می رفتند.

عبور آنها از روی آب ساکن باطلاقها باعث حرکت دسته های عظیم مگس و پشه می شد و حشرات که شکارهای لذیذ و تازه ای را نزدیک خود می دیدند، به بدن لخت «فردریکو» و «سهراب» حمله ور شده و به گزیدن و مکیدن خون آنها می پرداختند.

درد و سوزش حاصل از فرو رفتن نیش مگس ها و پشه ها آنقدر زیاد بود که گاهی از سرعت فرار ایشان می کاست و به ناچار می ایستادند و در وسط مرداب به پراکندن حشرات مهاجم و خونخوار مشغول می شدند.

هر کدام پارچه‌ای را برای دفاع به دور سر خود می‌چرخانیدند و مگس‌ها و پشه‌ها را پراکنده می‌کردند. ولی کجا یک قطعه پارچه کوچک می‌توانست از سیل هجوم هزاران حشره گرسنه و تشنه خون جلوگیری کند؟! درست در وسط مرداب بودند که ناگاه «روزالین» بازوی «سهراب» را گرفت و گفت:

- گوش بده؛ گوش بده... می‌شنوی؟ چند نفر با هم صحبت می‌کنند!

«سهراب» و «فردریکو» دست از تلاش برای متفرق کردن پشه‌ها کشیده و گوش دادند. صدای شخصی شنیده می‌شد که به زبان و لهجه پرتغالی می‌گفت:

- یک‌یک بیائید. جای پای آنها تا کنار آب دیده می‌شود.

این صدا در اثر سکوت و خلوت بودن جنگل به خوبی شنیده شد و بلافاصله نگاهی بین آنها ردوبدل گردید. در بدن «سهراب» و «فردریکو» از جای نیش پشه و مگس‌ها خون جاری شد، ولی وحشت شنیدن صدای پرتغالی‌ها آنقدر زیاد بود که این دفعه حمله حشرات را تحت الشعاع قرار داد. «سهراب» که گویا گوش دقیق‌تری داشت، ناگاه سر خود را خم کرده و در حالی که دولا دولا راه می‌رفت و به طرف ساحل دیگر گنداب می‌دوید، گفت:

- بیائید... آمدند!

«روزالین» بلافاصله به دنبال «سهراب» و به همان ترتیب حرکت کرد و «فردریکو» در پی آن دو خم شد و دوید. «سهراب» نخستین سرباز پرتغالی را در آن طرف مرداب دید و خم شد. تقریباً آنها به موقع به فرار پرداختند، ولی متأسفانه دیر شده بود. زیرا مرد پرتغالی مسلح که از بخت بد همان فرمانده اردو بود، ایشان را دید. فریادی کشید و خطاب به سربازان گفت:

- آنها هستند... بگیرید! شلیک کنید!

او فرمان آتش داد، ولی فوراً پشیمان شد. موقعی که «روزالین» به خشکی رسید و برای عبور از تنه یک درخت که آنجا افتاده بود، اندکی مکث کرد؛ چشم فرمانده به «روزالین» افتاد و در تعقیب گفته‌های قبلی خود با شتاب و عجله اظهار داشت:

- نه... نه... شلیک نکنید. آنها را زنده دستگیر کنید.

او می‌ترسید که مبادا یکی از گلوله‌ها اشتباهاً قلب آن زن را سوراخ کند و نقشه‌های وی را بر باد دهد.

سربازان پرتقالی کارابین‌های دهان‌گشاد را سردست آورده بودند که به طرف آن سه نفر شلیک کنند، ولی فرمان مجدد فرمانده ایشان را متوقف ساخت و تعقیب با سرعت بیشتری ادامه یافت. «روزالین» و «سهراب» و «فردریکو» نیز با همان سرعت می‌دویدند و می‌گریختند؛ ولی اگر آن دو نفر تنها بودند و «روزالین» همراه ایشان نبود، فرار جنبه و شکل دیگری به خود می‌گرفت.

وجود «روزالین» از سرعت آنها می‌کاست. یک زن لطیف، نجیب‌زاده و نازبرورده که در آغوش دایه و پرستار و در میان باغ‌های پرگل و ریاحین بزرگ شده است، در آن جنگل وحشتناک و با وجود آن همه موانع و مشکلات نمی‌توانست پایه‌پای آنها بدود. مرتباً زمین می‌خورد و هر دفعه «سهراب» یا «فردریکو» زیر بازویش را گرفته و او را از روی خاک بلند می‌کردند. اما هنوز چند قدم نرفته بودند که باز «روزالین» نفس نفس زنان نقش بر زمین می‌شد و ناله‌ای کوتاه می‌کشید. اندک اندک از فاصله فی مابین کاسته می‌شد و سربازان پرتقالی نزدیک‌تر می‌گردیدند. از طرف دیگر آنها به وضع جنگل و راه‌های پرپیچ و خم آن آشنائی نداشتند؛ در حالی که پرتقالی‌ها آن حدود را خوب می‌شناختند و برای رسیدن به فراریان نزدیک‌ترین راهها را انتخاب می‌کردند.

«سهراب» چندین مرتبه به عقب برگشت و به تعقیب کنندگان نگریست. فرمانده که حالا صددرصد به موفقیت خویش امیدوار شده بود، فریاد می‌کشید و می‌گفت:

- بایستید... شما کیستید و از کجا آمده‌اید؟! ما با شما کاری نداریم. فقط می‌خواهیم از هویت شما مطلع شویم. بایستید. مطمئن باشید!

او این وعده‌ها را برای فریب آنها می‌داد، اما «سهراب» و «فردریکو» نه تنها فریب نمی‌خوردند؛ بلکه هر دفعه که او چیزی می‌گفت، بیشتر بر سرعت خود می‌افزودند. در همین موقع که امید آن سه نفر به کلی قطع شده بود و مثل کبوتری خسته خود را اسیر چنگال باز می‌دیدند، ناگاه به جائی رسیدند که جنگل انبوه بود و درختان سردرهم و پرشاخ و برگی داشت.

«سهراب» با هوشیاری مخصوصی که داشت، دست «روزالین» را گرفت و او را به پیچ و خم درختان کشانید. «فردریکو» نیز پشت سر آنها رفت و هر سه نفر ناپدید شدند.

آنجا محل بسیار مساعدی برای مخفی شدن بود و چون زمین مرطوب و پوشیده از علف‌های کوتاه و بلند داشت، جای پای آنها باقی نمی ماند و یا اگر باقی می ماند، دیده نمی شد.

وقتی هر سه در پشت شاخ و برگ درختان مخفی شدند، نفسی به راحتی کشیده و اندکی به استراحت پرداختند. نفس «روزالین» نزدیک بود قطع شود. رنگ از چهره اش پریده و دهانش از شدت تنفس و خستگی و عطش خشک شده بود.

از آنجا صدای حرف زدن پرتقالی‌ها که رسیده و به جستجو مشغول شده بودند، به گوش می رسید. فرمانده آنها گفت:

- در همین نقطه جستجو کنید. آنها همین جا مخفی شده اند. من آخرین نفر را دیدم که خودش را لای درختان افکند. از این راه... زود پراکنده شوید و خوب جستجو کنید.

«سهراب» به شنیدن این فرمان لحظه‌ای فکر کرده و بعد خطاب به «روزالین» گفت:

- نشین. تو همین جا نشین و حرکت نکن.

«روزالین» می خواست درباره دستور او و نظری که داشت توضیح بخواهد، ولی فرصت این کار را نیافت. «سهراب» دست را روی شانه او نهاد و مجدداً گفت:

- بنشین! فرصت از دست می رود.

«روزالین» به ناچار نشست و لای علف‌ها مخفی شد. از ترس به خود می لرزید، زیرا هر آن انتظار حمله مار خطرناکی را داشت. «سهراب» بعداً خطاب به «فردریکو» اظهار داشت:

- گوش بده... ما به هر ترتیب که هست، باید با آنها مقابله کنیم؛ در غیر این صورت نابود خواهیم شد. عده آنها آنقدرها زیاد نیست و چون پراکنده هستند، یک یک آنها را می کشیم. عجله کن. تو از این طرف و من این راه!

«فردریکو» اقدام متهورانه «سهراب» را نمی پسندید و آن را جنون مسلم می دانست. چطور با دست خالی می توانند با آن عده مردان مسلح بجنگند. می خواست مخالفت کند، ولی قبل از اینکه دهان بگشاید، «سهراب» رفت.

«فردریکو» یک خنجر داشت؛ همان خنجر که از جاشوی کشتی گرفته و او را کشته بودند؛ ولی «سهراب» حتی آن خنجر ساده را نیز فاقد بود.
 «سهراب» دوان دوان رفت و چند قدم آن طرف تر خم شد. قطعه چوب شکسته‌ای را از روی زمین برداشت و در حالی که دولادولا از زیر شاخه‌ها و تنه کج و کوله درختان انبوه عبور می‌کرد، دور شد. مقداری که از «روزالین» فاصله گرفت، ابستاد و به صدای بند گفت:
 - آهای... آهای!

صدای او در اطراف طنین افکند و به گوش سربازان پرتغالی که به طور پراکنده در حال کاوش بودند، رسید و آنها را به آن سمت کشید.
 هیچ یک از آنها تصور نمی‌کرد که یکی از فراریان این صدا را کرده باشد؛ لذا با اطمینان پیش می‌رفتند. بعضی از سربازان به آنجا نزدیک و چند نفری دور بودند.

«سهراب» در پشت تنه درختی مخفی شد و دقیقه‌ای بعد که سر و کله نخستین سرباز پرتغالی پیدا شد، مثل شیر از کمینگاه خود جست و با یک ضربت چوب که به مغزش کوفت، او را از پای درآورد.

سرباز پرتغالی که انتظار چنین حمله‌ای را نداشت، فریادی کشید و افتاد.
 «سهراب» به سرعت تفنگ و شمشیر و خنجر و کیسه باروت و سرب و نمد و بالاخره سمبه تفنگ او را برداشت و به جای اولیه خود رفت. درست در همین اثناء فریاد دیگری شنیده شد. این صدا از طرف بالا به گوش رسید. و «سهراب» فهمید که «فردریکو» نیز یکی از آنها را کشته است.

حمله دوم «سهراب» با خنجر انجام گرفت و از فاصله دو قدمی سربازی را کشت. اسلحه او نیز به غنیمت «سهراب» رفت. قریب به یک ساعت به همین منوال گذشت و هر دفعه «سهراب» و «فردریکو» یکی از سربازان را می‌کشتند.
 در مراحل آخر صدای شلیک گلوله نیز شنیده می‌شد و فرمانده سربازان که وضع را چنین دید، به صدای بلند فرمان عقب‌نشینی و فرار صادر کرد... ولی در کمال تعجب مشاهده نمود که فقط دو نفر از ده نفر سربازان به وی ملحق شدند. زیرا هشت نفر کشته شده بودند!

فرمانده به امید این که دو دسته ده نفری دیگر را به آن طرف بکشد، گریخت

و رفت. «سهراب» و «فردریکو» که از لای درختان مراقب اعمال و رفتار فرمانده بودند، پس از فرار او با خیال راحت به «روزالین» ملحق گردیده و غنائم و اسلحه‌ها را نشان دادند. حالا از حیث لباس و اسلحه غنی بودند. «سهراب» و «فردریکو» هر یک سربازی را لخت کرده و لباس زیر و روی او را پوشیدند؛ البته بهترین لباس‌ها را انتخاب می‌کردند!

در بین هشت نفر مقتولین بهترین چکمه‌ها را جدا کرده و پوشیدند. «روزالین» نیز کفش‌های خود را عوض کرد که بقیه راه را با کفش راحت به پیماید. آنها عمداً این راه را انتخاب کردند که پرتقالی‌ها نتوانند خط سیرشان را بیابند و تعقیب کنند. در راه با اسلحه‌ای که داشتند، شکار می‌کردند و کباب می‌خوردند و پیش می‌رفتند.

وقتی این کارها انجام شد، هر سه نفر با تعدادی تفنگ و شمشیر و مقدار کافی باروت و سرب و نمذ به طرف ساحل دریا که روی حساب در سمت چپ یعنی مشرق قرار داشت، گریخته و رفتند.

شب‌ها روی درخت می‌خوابیدند و روزها به راه‌پیمائی ادامه می‌دادند. چهار شبانه روز به همین ترتیب در حنگل پیش رفتند، تا اینکه...

از دور صدای امواج دریا به گوش می‌رسید و همین صداهای هولناک و مداوم و یکنواخت به آنها می‌فهمانید که به ساحل دریا رسیده و مقدار بسیار زیاد و قابل اطمینانی از اردوی پرتقالی‌ها دور شده‌اند.

«فردریکو» زودتر از دو نفر همراهانش این صدا را شنید و ایستاد. توقف ناگهانی او توجه ایشان را جلب کرد و چون آن دو نفر نیز توقف کردند و نفسهای خسته آنها آرام گرفت، صدای غلطیدن امواج به روی یکدیگر را شنیده و خوشحالی مشکوکی نشان دادند.

خوشحالی مشکوک برای اینکه نمی‌دانستند در ساحل دریاچه باید چه بکنند و چگونه این فاصله دور و دراز را به پیمایند و خویشتن را به جزایر جنوب ایران برسانند.

در اینجا باز سؤال دیگری توجه ایشان را جلب و خاطرشان را با همه آشفته‌گی مشغول می‌داشت. سؤال این بود که وقتی به ساحل ایران رسیدند، چه کنند؟ با چند نفر عده معدود و انگشت‌شمار ایرانی و اسپانیائی که به فرض زنده

مانده باشند، چگونه می‌توانند پرتقالی‌ها را از جزایر رانده و مجدداً جای آنها را بگیرند. «فردریکو» گفت:

- صبر کنید، من زیر بار تفنگ‌ها خسته شده‌ام! بار شماها نیز از مال من سبکتر نیست؛ کمی تامل کنید تا رفع خستگی شود.

هر سه ایستادند و تفنگ‌ها و کیسه‌های سرب و باروت را روی زمین ریختند. «روزالین» آنقدر خسته و کوفته به نظر می‌رسید که بی‌اراده نشست و پاهای خود را روی زمین مرطوب دراز کرد. «سهراب» گفت:

- بسیار خوب، شما اینجا بنشینید. من به ساحل می‌روم، تفحص می‌کنم و باز می‌گردم. شاید کشتی یا وسیله دیگری برای فرار پیدا کنیم.
«فردریکو» گفت:

- من گرسنه هستم. مسلماً شکم شما از من پرتر نیست. تا تو به ساحل می‌روی، من هم به جنگل برای شکار و چیدن میوه می‌روم.

و به این ترتیب «روزالین» را تنها نهاده و رفتند. هر کدام راهی را پیش گرفتند؛ یکی به جانب ساحل و دیگری به طرف جنگل. «روزالین» چون تنها ماند، سر را به درختی تکیه داد. دیدگان را بست و به اندیشه‌های دور و دراز فرو رفت. شب قبل از حرکت به ایران را به یاد آورد. آن شب که فردای آن قرار بود با کشتی حرکت کند، دایه‌اش او را به گوشه‌ای کشید و به درون یکی از اطاق‌های دور افتاده برد و در را از درون بست.

شمعدان‌ها را روشن کرد؛ «روزالین» را روپروی خود نشانید و گفت:
- دخترم گوش بده... تو دختر شجاعی هستی... دختری هستی که به جرأت ادعا می‌کنم از مردان چیزی کسر نداری. این تربیت را به من مرهون هستی. از کودکی من تو را در آغوش گرفته و بزرگ کرده‌ام. همیشه و همه جا با خانواده تو بوده و به اسرار زندگی آنها آگاهی کامل دارم.

در این موقع دیدگان دایه خانم برقی زد و چهره چروکیده‌اش حالت تاثرانگیزی به خود گرفت. توجه «روزالین» جلب شده بود و احساس می‌کرد که دایه پیر خبر مهمی را می‌خواهد در اختیار او بگذارد. پیرزن گفت:

- گوش بده دخترم؛ پدرت روی حساب تو را به سواحل ایران می‌برد. من پیر شده‌ام و شاید تا بازگشت تو زنده نباشم، پس بگذار با تو خداحافظی کنم و

هنگام وداع یادگاری به تو بدهم. این یادگار اسرار مهمی است که در اختیار تو می‌گذارم.

این دفعه دیدگان «روزالین» برق زد و با دقت تمام به دهان بی‌دندان او خیره شد. پیرزن همچنان حرف می‌زد و می‌گفت:

- پدرت تو را برای این به ایران می‌برد که اگر در اثر حادثه‌ای ناگهانی از بین رفت، تو جای او را بگیری و نقشه‌های او را دنبال کنی. عده‌ای دیگر نیز به دنبال همان نقشه و برای یافتن همین مقصود هستند.

«روزالین» متحیرانه پرسید:

- نقشه چیست؟!

دایه جواب داد:

- نقشه یافتن یک گنج بزرگ و بیرون کشیدن یکی از کشتی‌های غرق شده! این دو رشته جداگانه‌ای است. در سالهای پیش، یکی از شاهزادگان اسپانیایی با یک کشتی که حامل مقدار زیادی طلا و جواهرات گران‌بها بود، به طرف اروپا می‌آمد. کاپیتان این کشتی جد تو و پدر کاپیتان «آنتونیو» بود. وقتی کشتی به دریای هند رسید، از طرف یک عده دزدان دریائی محاصره شد. کاپیتان که خود و کشتی و ثروت پادشاه اسپانیا را در خطر می‌دید، به دریای هند و از آن جا به «خلیج فارس» پناهنده شد؛ به این امید که ماموران دولتی سواحل ایران از آنها حمایت کنند... اما موفق نگردید و در دهانه خلیج زدوخورد در گرفت و پس از چند ساعت جنگ دریائی شاهزاده به قتل رسید و کشتی سوراخ شد.

جد تو نمی‌توانست همه ثروت موجود را نجات دهد، لذا مقداری جواهر و طلا در قایق نهاد و با هیجده نفر جاشویان زنده مانده به یکی از جزایر خلیج پناهنده گردیدند. کشتی قبل از این که به دست دزدان بیافتد، غرق شد و با همه ثروتی که درون آن بود، به اعماق آب فرو رفت. دزدان دریائی که از کشتی ناامید شدند، به تعقیب جد تو پرداختند. ولی پدر کاپیتان «آنتونیو» گنج را در نقطه‌ای که بر ما معلوم نیست، پنهان کرده و به خاک ایران گریخته بود. نقشه گنج همراه او بود و با همان نقشه از بین رفت و مرد.

مرگ او به طور مرموزی انجام گرفت و نامه‌ای که به دست پدرت رسید، فقط به طور اسرارآمیز نقشه محل اختفای نقشه گنج را شامل بود.

این مقدمه‌ای است از آن چه که گذشت. حالا پدرت در جستجوی گنج و مدخل کشتی است. محل اختفای نقشه را پدرت به طور گنگ می‌داند.

«روزالین» همچنان که دیدگان خود را بسته بود، به گفته‌های پیرزن می‌اندیشید که ناگاه صدای پای «فردریکو» او را به خود آورد و رشته افکارش را از هم گسیخت.

«فردریکو» با مقداری میوه و چند مرغ شکار شده آمد و وسایل کباب مرغان را فراهم کرد. ولی «سهراب» همانگونه با احتیاط رفت تا اینکه از حدود جنگل خارج شد و از دور ساحل دریا نمودار گشت. به محض مشاهده دریا، آهی عمیق کشید و فوراً خود را روی زمین افکند و به تماشا پرداخت. زیرا آنچه که او می‌دید، به راستی اعجاب‌انگیز و حیرت‌آور بود.

یک کشتی بادی با چهار دکل بزرگ در وسط دریا لنگر انداخته و بادبانهای آن را جمع کرده بودند. این کشتی پرچم مخصوص جمجمه و استخوان، یعنی علامت «دزدان دریائی» را داشت. در ساحل دزدان با قیافه‌های مهیب خویش مشغول خالی کردن بارهای غارتی کشتی بودند و رئیس آنها که جوان بلند بالا و نیرومندی بود، ایستاده و فرمان می‌داد.

در نقطه‌ای دور دست ساختمان‌های کوچک و بزرگی دیده می‌شد و نشان می‌داد که دزدان دریائی آنجا پناهگاه ایجاد کرده و مخفی می‌شوند.

«سهراب» به دیدن آن منظره خوشحال شد. شادمانی او نه از جهت دزدان بود، بلکه از مشاهده کشتی با چهار دکل بزرگی که داشت، لذت می‌برد. کشتی! چه وسیله خوبی برای فرار!

دزدان پس از خسالی کردن بسارها و گماشتن نگهبان مسلح، به درون ساختمان‌ها رفته و آنجا را خلوت کردند. «سهراب» نیز در این هنگام از جای برخاست و متفکرانه نزد «روزالین» و «فردریکو» بازگشت.

«سهراب» گفت:

گوشت بدهید بچه‌ها، خبر بسیار مهمی دارم.

«سهراب» به تفضیل آنچه را که دیده بود، تعریف کرد و گفت:

کشتی دزدان دریائی بهترین وسیله فرار ما است. اگر دزدان مجدداً به دریا بیروند، سنت مدیدی در این جا خواهیم ماند. این فرصت مناسب را نباید از

دست بدهیم و هر چه زودتر باید خود را به کشتی رسانده و راه دریا را در پیش بگیریم.

«فردریکو» پرسید:

- مقصود این است که کشتی را بر بئیم؟!

- چاره‌ای جز این نداریم؛ زیرا دزدان به طریق دیگر کشتی را به ما واگذار نخواهند کرد!

«روزالین» که در این هنگام به تفکر مشغول بود، میان حرف «سهراب» دوید و گفت:

- بنشینید، غذا حاضر است. کباب خوبی تهیه کرده‌ام، کباب را بخورید تا موضوع بسیار مهمتری را به اطلاع شما برسانم.

«فردریکو» سر برداشت، نگاهی به «روزالین» افکند و با شوخی گفت:

- مسلماً می‌خواهی محل گنج‌های حضرت سلیمان را به ما نشان بدهی! ولی بدان اینجا آفریقا است و در کتاب‌ها نوشته شده که گنج‌های حضرت سلیمان در جنگلها و کوهستان‌های آفریقای مرکزی پنهان است!

«فردریکو» این جملات را بر سبیل شوخی بر زبان آورد، ولی «روزالین» گفت:

- اتفاقاً به گنج مربوط است، اما نه گنج‌های حضرت سلیمان!

غذای گوشت مرغ جنگلی با لذت فراوان صرف شد و هر سه در پایان اعتراض کردند که هرگز چنان غذائی نخورده و آنقدر لذت نبرده‌اند.

پس از صرف غذا «روزالین» در حالیکه به پوست کندن اشتغال داشت و «سهراب» با آتش نیمه خاموش بازی می‌کرد، گفت:

- بالاخره آنچه که نباید بشود، شد و قدرت ما پامال اغراض و امیال مثنی بی سروپا گردید. پرتقالی‌ها به کمک دزدان دریائی آمدند و ما را بیرون کردند؛ اما خود آنها نیز آنجا نخواهند ماند.

«فردریکو» به درخت تکیه داد، نفسی عمیق کشید و اظهار داشت:

- دزدان رفتند و فقط پرتقالی‌ها آنجا مانده‌اند.

- بله، نکته مهم هم همین است! زیرا دزدان دریائی از منظور و مقصود اصلی پرتقالی‌ها آگاهی ندارند.

«روزالین» به تفصیل ماجرای آخرین شب اقامت خود در اسپانیا را تعریف کرد و گفته‌های دایه خود را بازگو نمود و اظهار داشت:

- من به زنده بودن پدرم هیچ امیدی ندارم. مسلماً کاپیتان «آنتونیو» کشته شده است و اسرار بزرگی را با خود به اعماق دریا برده است. او از محل گنج آگاهی داشت، لیکن در این باره با من حرفی نزد و چیزی نگفت. چیزی که در طی این مدت توجه مرا جلب نموده، این است که او بعضی شبها به تنهایی و با یک مشعل خاموش به ساحل دریا می‌رفت و سحرگاهان خاک‌آلود و خسته باز می‌گشت. این عمل چند بار تکرار شد و توجه مرا جلب کرد. یک شب همراه او رفتم. او در نزدیکی برج مشعل را روشن کرده و وارد شد و در پله‌های برج را بست. پس از ساعتی همانگونه خاک‌آلود خارج شد. من یقین دارم که نقشه گنج در برج و در زیر خاک پنهان است و پدرم نیز نتوانسته بود آنرا بیابد. این کاری است که اگر ما به سلامت به ایران رسیدیم، باید دنبال کنیم.

«روزالین» خاموش شد و سکوت سنگینی حکمفرما گردید. پس از چند لحظه «روزالین» افزود:

- برای یافتن این گنج و بیرون کشیدن کشتی باید با هم پیمان ببندیم. پیمان دوستانه، پیمان صمیمانه و موثق!

چند ساعت در این باره صحبت کردند و بالاخره دست یکدیگر را فشرده و قول وفاداری و همکاری دادند. پس از پایان این مذاکره و بستن عهد، «سهراب» نقشه خود را درباره تصاحب کشتی افشاء کرد و گفت:

- من نقشه دقیقی کشیده‌ام که همین امشب باید به مرحله اجراء و عمل درآید.

«فردریکو» با تعجب گفت:

- همین امشب؟! بدون مطالعه و دقت؟

«سهراب» جواب داد:

- مطالعه و دقت لازم نیست، زیرا حساب خیلی ساده است. وقتی هوا تاریک شد، به ساحل می‌رویم و خود را به یکی از قایق‌ها رسانیده و راه دریا را در پیش می‌گیریم. کشتی که چند نفر نگهبان بیشتر ندارد و اگر با مهارت وارد شویم، بر آن چند نفر پیروز خواهیم شد. ما فعلاً بر سر دوراهی زندگی و مرگ

قرار گرفته‌ایم و تنها یک اقدام متهورانه ما را نجات می‌دهد.

«روزالین» و «فردریکو» از این عمل خطرناک می‌ترسیدند، ولی چاره‌ای جز پیروی از او نداشتند. زیرا به هوش و ذکاوت و شجاعت «سهراب» واقف و امیدوار بودند.

«سهراب» خودش این پیشنهاد را کرده بود. در موقع محاسبه و دقت نیز به خوبی در می‌یافت غیر از آنچه که پیش روی آنها قرار گرفته و برای انجامش می‌روند، چاره‌ای دیگر وجود ندارد. آنها در تاریکی شب اسلحه‌ها را آماده کرده و به راه افتادند.

جنگل و درختان انبوه آن حافظ و نگهبان خوبی بود و سه نفر مسافران و گمشدگان را از نظر پوشیده نگه می‌داشت. در زیر درختان جنگل آنها احساس امنیت می‌کردند و آسودگی خیال داشتند؛ ولی به محض اینکه از حدود جنگل خارج شده و به دریا و ساحل نزدیک گردیدند، وحشت بی‌حساب و بی‌سابقه‌ای در درون آنها رخنه کرده و به وجود آمد.

نه تنها «فردریکو» و «روزالین» که اصولاً با این اقدام متهورانه مخالف بودند، می‌ترسیدند؛ بلکه خود «سهراب» که پیشنهاد دهنده بود، نیز متوحش شده و دلش شور می‌زد.

به همان مقدار که از جنگل دور می‌شدند، لرزش زانوان و التهاب دل و روحشان شدت می‌یافت. اگر روشنائی و چراغی وجود داشت، پدیدگی رنگ و کبودی لب و دیدگان وحشت زده آنها به خوبی دیده می‌شد.

اندک‌اندک به ساحل نزدیک می‌شدند. صدای امواج آب دریا که سر به ساحل کوفته و باز می‌گشتند، از آنجا به خوبی و به وضوح کامل شنیده می‌شد.

در تاریکی شب چراغ‌های کشتی سوسو می‌زد و از دور به چشم می‌خورد و دل را در سینه «سهراب» از شوق به رقص وا می‌داشت. معلوم نبود چه می‌شود. کسی نمی‌دانست در کشتی چند نفر از دزدان دریائی به نگهبانی مشغول هستند و چگونه با ایشان برخورد خواهند کرد.

آیا به قتل می‌رسیدند و برای همیشه با دل پر از آرزو و امید جسدشان به اعماق دریا فرو می‌رود؟... یا اینکه پیروز شده و کشتی را تصاحب خواهند کرد؟. راستی چه می‌شود؟.

به این سؤال «سهراب» و «فردریکو» نیز نمی توانستند جواب بدهند. ساختمانهایی که دزدان دریائی در آن اقامت داشتند، در فاصله‌ای نسبتاً بعید قرار داشت؛ معه‌ذا صدای عریده و خنده‌های مستانه آنها به خوبی شنیده شده و معلوم می‌داشت که کاملاً مست هستند و به هیچ چیز و هیچ عالم غیر از خودشان توجه ندارند.

در فاصله‌های دور و نزدیک نگهبانان ساحلی که مراقب دریا و جنگل بودند، ایستاده و به اطراف می‌نگریستند. گاهی متوجه جنگل بودند و گاهی به دریا نگاه می‌کردند. مثل این بود که آن شب احساس خطر می‌کردند و حوادثی را پیش‌بینی می‌نمودند.

خوشبختانه نگهبانان دزدان دریائی آن سه نفر را نمی‌دیدند. تاریکی و ظلمت غلیظی که بر آن محیط تسلط داشت، مانع می‌شد که نگهبانان «سهراب»، «فردریکو» و «روزالین» را ببینند... ولی آنها دزدان را می‌دیدند، زیرا هیکل و سایه نگهبانان در زمینه روشن ساختمان‌ها و تاسیسات ساحلی قابل رویت بود؛ در حالیکه قهرمانان ما در تاریکی غرق و به هیچ وجه دیده نمی‌شدند.

«سهراب» جلوتر از دیگران می‌دوید. «روزالین» در وسط قرار داشت و «فردریکو» پشت سر آن دو نفر قدم بر می‌داشت و می‌کوشید که از حرکات «سهراب» تقلید کند.

«سهراب» گاهی روی زمین می‌خوابید و رفع خستگی می‌کرد و بعد که نگهبانان روی خود را به طرف ساختمان‌ها بر می‌گردانیدند، برخاسته و دوان‌دوان مقداری به ساحل نزدیک می‌شد «روزالین» با زحمت بدنبال او می‌رفت و «فردریکو» با چندین قبضه تفنگ و کیسه‌های سرب و باروت که به دوش داشت، کشان‌کشان پیش رفته و می‌کوشید فاصله فی‌مابین او و «سهراب» از اندازه بیشتر نشود.

به این ترتیب خود را به ساحل رسانیدند، ولی بدبختانه در آن نقطه از ساحل قایقی وجود نداشت. هر سه روی ماسه‌های ساحلی دراز کشیده و نفس را در سینه حبس کرده بودند. «فردریکو» چند نفس عمیق کشید و چون خستگی او رفع شد، خطاب به «سهراب» گفت:

«سهراب»، قایق‌ها را نزدیک ساختمان بسته‌اند؛ چه باید کرد؟. فکری بکن!

«سهراب» به سرعت حرف او را قطع کرده، با دست چپ دهانش را گرفت و به آرامی گفت:

- هیس... آهسته حرف بزن! در ساحل دریا نباید اینطور حرف زد. باد به آسانی صدای ترا به گوش نگهبانان می‌رساند. ساکت باش!

و بعد از لحظه‌ای در حالیکه آستین لباس خویش را جلوی دهان نهاده بود که صدایش به دست باد سپرده نشود، گفت:

- «فردریکو»، گوش بده. یکی از ما دو نفر باید برای آوردن قایق برود؛ یا من و یا تو...

و مثل اینکه خودش در این موقع تصمیم گرفته باشد، ادامه داد:

- تو با «روزالین» اینجا بمان، من می‌روم.

آنگاه بدون اینکه منتظر پاسخ باشد، به بیرون آوردن لباس خود مشغول شد. بعد خطاب به «فردریکو» گفت:

- یک خنجر نیز بمن بده... همین اسلحه برای من کافی است!

بالاخره خنجر را از دست «فردریکو» گرفت و گفت:

- من رفتم. شما در این نقطه بدون حرکت بمانید تا من بازگردم.

و بلافاصله کشان‌کشان خود را به جانب دریا کشید و دقیقه‌ای بعد بدون صدا در آب فرو رفت و از نظر ناپدید شد.

«فردریکو» و «روزالین» در انتظار باقی ماندند و «سهراب» در حاشیه ساحل به پیشروی ادامه داد. هر چند متری که پیش می‌رفت، یکبار سر را از زیر آب بیرون می‌کرد و نفس می‌کشید، به اطراف می‌نگریست و باز به شنا کردن می‌پرداخت.

کم‌کم به ساختمان‌ها و تاسیسات دزدان دریائی نزدیک می‌شد. انبارها طوری ساخته شده بود که با ساحل فاصله زیاد نداشت و گاهی امواج آب دریا به خصوص هنگام مد به دیوارها می‌خورد و مجدداً به دریا باز می‌گشت.

«سهراب» خنجر را میان دو ردیف دندان قرار داده بود و شناکشان پیش می‌رفت. بیش از ده قایق در ساحل قرار داشت و دزدان قایق‌ها را با طناب به چوب‌هایی که در ماسه‌ها فرو رفته بود، بسته و قایق‌ها را روی آب رها ساخته بودند.

«سهراب» به زحمت خود را به آن نقطه رسانید و با خنجر طناب یکی از قایق‌ها را برید و با دست آن را از ردیف جدا کرده و به آرامی پیش راند. چهار پارو در قایق وجود داشت و «سهراب» می‌توانست سوار شده و از پارو‌ها استفاده کند. در این صورت با سرعت بیشتری می‌توانست از آن جا دور شود. ولی این کار را نکرد؛ زیرا نگهبان به طور مسلم او را می‌دید و دیگران را مطلع می‌کرد و آنگاه کار به رسوائی می‌کشید.

«سهراب» نقشه دیگری داشت و می‌خواست قایق را با دست پیش براند و خودش در پناه آن مخفی شده، شناکان فاصله بین آن جا و محل «فردریکو» و «روزالین» را طی کند.

با همین حيله قایق را از ساحل دور کرد. نگهبانی که در همان حوالی قدم می‌زد، «سهراب» را ندید و به دور شدن قایق نیز توجهی نکرد. به فرض اگر نگهبان متوجه می‌شد، جز یک قایق خالی چیزی نمی‌دید.

«سهراب» ابتدا قایق را مقدار زیادی از ساحل دور کرد و مستقیماً به دریا برد؛ آن گاه راه خود را کج نموده و در تاریکی غلیظ شب به محل اولیه نزدیک شد. این کار بیشتر از یک ساعت به طول انجامید. در طی این یک ساعت «روزالین» مثل دیوانگان شده بود. دست‌ها را به هم می‌مالید و هر چند ثانیه یک بار آهی می‌کشید و سر را بلند کرده و به دریا می‌نگریست.

یکی از همین دفعات که «فردریکو» به دریا نگاه می‌کرد، ناگه، در جای خود نیم‌خیز شد و با خوشحالی گفت:

«اوه «سهراب» آمد!»

یک قایق خالی به آرامی به طرف آنها می‌آمد و کم‌کم به ساحل نزدیک می‌شد. «فردریکو» لباس و اسلحه «سهراب» را زیر بغل گرفت و به «روزالین» گفت:

«معطل نشو، بیا!»

و بلافاصله هر دو نفر دولا دولا به طرف قایق رفته و خود را به آب زدند. موقعی که آب دریا تا کمر آنها می‌رسید، به قایق و «سهراب» که بسیار خسته شده بود، رسیده و سوار شدند.

سهراب نیز به درون قایق پرید و با وجود خستگی به پوشیدن لباس مشغول

شد. «فردریکو» به پارو زدن پرداخت و موقعی که «سهراب» لباس می پوشید، قایق را از ساحل دور کرد. چند دقیقه بعد «سهراب» نیز پاروئی برداشت و به این ترتیب بر سرعت قایق افزوده شد و مستقیماً به طرف کشتی که در همان نزدیکی لنگر انداخته بود، پیش رفت. قایق با استفاده از تاریکی شب به کشتی رسید و بدون اینکه توجه نگهبانان کشتی جلب گردد، در پناه آن قرار گرفت. «سهراب» ابتدا از پله‌ها بالا رفت و خود را به لبه کشتی رسانید و به تحقیق و تفحص پرداخت.

یک نفر از دزدان روی قرقره طناب لنگر نشسته، به بشکه‌ای تکیه داده و در همان حال به خواب رفته بود.

«سهراب» به آهستگی و بدون صدا بالا رفت و از عقب دهان وی را گرفت و با ضربه خنجر پهلویش را شکافت. جسد دزد مذکور غرقه به خون روی کف کشتی افتاد.

«فردریکو» و «روزالین» نیز به نوبه خود بالا آمده و اسلحه‌ها را نیز به دنبال خود کشیدند و به عرشه کشتی رسانیدند. تفنگ‌ها که همه پر شده و باروت ریخته بود، بی اندازه مورد لزوم و باعث دلگرمی ایشان بود. زیرا در موقع بروز خطر می توانستند با چند تفنگ چند مرتبه شلیک کرده و شاید چند نفر را از پای درآورند و موقعی که یک نفر به دفاع مشغول بود و شلیک می کرد، دیگری برای پر کردن مجدد تفنگ‌ها فرصت بسیار خوبی داشت. علت اینکه چند تفنگ را به زحمت تمام حمل کرده و کیسه‌های پر از باروت و سرب را به دوش می کشیدند، جز این چیز دیگری نبود.

درست در همین هنگام که «فردریکو»، «روزالین» و «سهراب» در کشتی به جستجو و کشتن نگهبانان سرگرم بودند، در ساحل حوادث عجیبی اتفاق می افتاد.

نگهبانی که مراقب قایق‌ها بود، ناگهان متوجه شد که جای یکی از قایق‌ها خالی است و طناب آن در آب افتاده است. با شتاب پیش دوید و طناب را بیرون کشیده و به محل بریدگی نگریست. با یک نگاه به انتهای طناب همه چیز را فهمید و زیر لب گفت:

- طناب را با خنجر بریده‌اند!

و بلافاصله بوق کوچکی را بیرون آورد و در آن دمید. صدای بوق سکوت آن حدود را شکست و دزدان دریائی را که سرگرم عیش و نوش و باده‌گساری بودند، متوجه خطر کرد.

همه سراسیمه و متوحش بیرون دویده و چون از ماجرا مطلع شدند، به جستجو پرداخته و مشعل‌های خاموش را روشن کردند. از جستجو نتیجه‌ای نگرفتند؛ لذا رئیس آنها دستور داد که هر چه زودتر با قایق خود را به کشتی رسانیده و در صورت وجود خطر با نگهبانان کشتی همکاری کنند.

عده‌ای سوار قایق شده و به سرعت راه کشتی را در پیش گرفتند. در کشتی زدو خورد خونینی جریان داشت و موقعی که دزدان نزدیک شدند، صدای شلیک گلوله را شنیده و دریافتند که به کشتی حمله شده است. از هفده نفر نگهبان کشتی فقط دو نفر زنده مانده و خود را به دریا افکندند؛ بقیه به دست «سهراب» و «فردریکو» به قتل رسیدند.

وقتی کشتی به تصرف آن دو نفر درآمد، «سهراب» گفت:
- مشغول شو... لنگرها را قطع کن! فرصت بالا کشیدن لنگرها را نداریم. چاره این است که لنگرها را قطع کنیم. موقعی که تو لنگرها را می‌بری، من بادبان‌ها را می‌اندازم.

«سهراب» از نردبانهای طنابی بالا رفت که بادبانها را بیافکند و «فردریکو» و «روزالین» به بریدن لنگرها مشغول شدند.

در این لحظه خطرناک دزدان به کشتی نزدیک شده و به پانصد متری رسیده بودند.

«سهراب» با سرعتی عجیب، مثل اینکه سالها دریانورد بوده، از پلکان‌های طنابی بالا رفت و خودش را به نخستین بادبانان رسانید.

بادبان را جمع کرده بودند و روی هم رفته شش بند داشت؛ یعنی در شش نقطه بادبان لوله شده را به دکل موازی کشتی بسته بودند.

«سهراب» خودش را روی چوب رسانید و در حالیکه خنجر را به میان دو لب گرفته بود، به نخستین بند رسید. چند دفعه در اثر شتاب و عجله نزدیک بود بیافتد و مغزش متلاشی شود. اگر «سهراب» از آنجا سقوط می‌کرد، آن‌ا کشته می‌شد؛ زیرا ارتفاع بیش از سی متر بود.

نخستین بند را با خنجر گشوده و بعد کشان کشان خودش را به بند دوم رسانید و آنرا نیز پاره کرد. سومین و چهارمین و بالاخره ششمین بند نیز پاره گردید و بادبان با صدائی مهیب پائین افتاد.

در همین موقع «روزالین» و «فردریکو» یکی از چهار لنگر را بریده بودند. کشتی تکان سختی خورد و به سمت راست مایل گردید. باد در همان یک بادبان افتاده و اندکی کشتی را به حرکت چپ و راست واداشت.

«سهراب» از آنجا به دکل دوم نگاه کرد و بعد به دریا نگریست. از دور لکه‌های سیاهی مشاهده می‌کرد و به خوبی می‌فهمید که آن لکه‌های سیاه قایق دزدان است که به کشتی نزدیک می‌شوند.

«سهراب» پیش خود حساب کرد که اگر از دکل اول پائین آمده و از دکل دوم بالا برود، و قتش تلف می‌شود و ممکن است در همین فرصت کم دزدان به کشتی برسند و کار خراب شود. لحظه‌ای به فکر فرو رفت. پیشانیش عرق کرده و لباس به بدنش چسبیده بود. از خستگی نفس‌نفس می‌زد و باد تندی که می‌وزید، چند مرتبه می‌خواست او را به پائین پرتاب کند.

یک لحظه... فقط یک لحظه فکر کرد و فوراً تصمیم خود را گرفت. در این فرصت «روزالین» و «فردریکو» با زحمت بسیار لنگر دوم را بریده بودند. همه دست از جان شسته بودند. اگر دزدان می‌رسیدند، بطور مسلم هر سه نفر به قتل رسیده و جسدشان طعمه ماهیان دریا می‌شد. پس می‌بایست به یک اقدام متهورانه دست بزنند.

«سهراب» با زحمت طنابی را که از دکل موازی آویزان بود، گرفت و با وجود خستگی بازوان قریب پنج متر پائین رفت و آنگاه خود را به پله‌ها متصل ساخت و بعد رها کرد.

طناب به جولان در آمد و پس از دو بار پس و پیش رفتن به دومین دکل رسید. «سهراب» با یک جست خود را از طناب جدا کرد و با هر دو دست پلکان طنابی را گرفت و نفسی به راحتی کشید.

کاری که در ظرف ده دقیقه می‌بایست انجام بگیرد، «سهراب» در دو یا سه دقیقه انجام داد و خود را به دومین دکل رسانید و با سرعت از آن بالا رفت. در این موقع دزدان به دویست متری رسیده و مرتباً شلیک می‌کردند. گلوله‌ها

به دکل می خورد و معلوم بود که دزدان می خواستند طنابها را قطع و از حرکت کشتی جلوگیری کنند... ولی خوشبختانه هیچ یک از طنابها پاره نمی شد.

«سهراب» نفس زنان بالا رفت و دومین بادبان را هم پائین انداخت. «روزالین» و «فردریکو» نیز کار را تمام کرده و لنگرها را بریده بودند. موقعی که لنگر آخری به اعماق دریا فرو رفت و کشتی آزاد شد، باد تندی وزیدن گرفت و در بادبانها افتاد و کشتی را به حرکت سریع در آورد.

«فردریکو» با خوشحالی فریادی کشید و دوان دوان به سمت اطراف ناخدا رفت، که سگهان را بگیرد و مسیر کشتی را حفظ کند.

«سهراب» نیز از بالای دکل به شاهمانی پرداخت و فریادکنان به «روزالین» گفت:

- آهای «روزالین»، پله های کشتی را بالا بکش! یکم از قایقها به بدنه کشتی رسیده است!

او راست می گفت، زیرا موقعی که کشتی به حرکت در آمد، یکی از قایقها با سرعت به بدنه چپ کشتی رسید. دزدان پاروهای خود را به بدنه گرفته و انحناء آن را چنان به میله آهنین پله متصل ساختند که قایق به دنبال کشتی کشیده شد و با همان سرعت پیش رفت.

آن قایق هفت نفر سرنشین داشت و «سهراب» از بالای دکل آنها را دید؛ ولی نتوانست بفهمد که آیا موفق شده اند یا خیر. برای باز کردن سومین دکل از طرف «سهراب» اقدامی نشد، زیرا کشتی به حرکت در آمده بود و دکل سوم چندان ضرورت نداشت. فعلاً خطر بزرگتری آنها را تهدید می کرد و «سهراب» برای رفع آن خطر از پله ها سرازیر شد و خود را به عرشه رسانید.

موقعی که «سهراب» روی سقف یکی از اطاقها پرید، مشاهده کرد که یکی از دزدان آهسته از پله ها بالا آمد و خنجر خود را از تیغه گرفت که «روزالین» را هدف قرار دهد.

«روزالین» مشغول بالا کشیدن یکی از پله ها و پشتش به آن طرف بود. دزد مذکور دست را عقب برد که خنجر را رها کند، ولی فرصت این کار را نیافت، چون «سهراب» با شتاب یک میله آهنی را برداشت و به طرف او پرتاب کرد.

میله آهنی بدون صدا در هوا چرخید خورد و درست به جمجمه دزد مذکور

اصابت نموده و مغزش را شکافت. او عقب عقب رفت و به دریا سرنگون شد، اما دزدان دیگر بالا آمده و به عرشه رسیده بودند.

«سهراب» شمشیر خود را کشید که به طرف آنها بدود، ولی فوراً پشیمان شد. این کار فایده‌ای نداشت و به تنهایی قدرت دفع شش نفر دزد زبردست شمشیرزن را در خود نمی‌دید. بخاطر آورد که هنگام رسیدن به کشتی تفنگ‌ها را در گوشه‌ای روی هم ریخته بودند. اتفاقاً همه تفنگ‌ها پر بود و برای شلیک و استفاده آمادگی داشت.

«روزالین» به صدای پای دزدان و عربده‌اولی که به دریا افتاد، متوجه خطر شده و خود را به «سهراب» رسانیده بود که به او کمک کند.

«فردریکو» در اطاق ناخدا به کار خود اشتغال داشت و سکان را گرفته و کشتی را با مهارت هدایت می‌کرد و از میان صخره‌های ساحلی می‌گذرانید. «روزالین» و «سهراب» به طرف تفنگ‌ها دویدند و بدون اینکه دزدان آنها را ببینند، خود را پشت انبوه طناب‌ها مخفی کرده و به شلیک پرداختند.

دزدان ناگاه گرفتار آتش شده و سرگردان ماندند. نمی‌دانستند چه بکنند. نه راه بازگشت داشتند و نه جرات پیشرفت. در همان دقایق اول سه نفر هدف گلوله قرار گرفته و به قتل رسیدند. سه نفر دیگر که وضع را خطرناک مشاهده کردند، خود را به دریا افکندند که تا کشتی با قایقشان فاصله نگرفته و از ساحل زیاد دور نشده، خود را نجات دهند.

به این ترتیب کشتی در اختیار «سهراب» و «فردریکو» و «روزالین» قرار گرفت و در طی دو ساعت از حیطة خطر به کلی دور شده و در قلب اقیانوس به پیشرفت ادامه داد. پس از زدوخورد کوچکی که اتفاق افتاد، «روزالین» و «سهراب» اجساد مقتولین را به دریا انداختند و نزد «فردریکو» به اطاق ناخدا رفتند.

«فردریکو» به آنها تبریک گفت و آن دو نیز به او تهنیت گفتند. کار مهمی انجام شده بود و این سعادت عظیم را از بخت خود باور نداشتند. «سهراب» از روزنه‌ی مقابل سکان به آسمان نگریست و از «فردریکو» پرسید:

- در کجا هستیم؟

و «فردریکو» جواب داد:

- من عرض جغرافیائی این نقطه را نمی دانم. امیدوارم که پس از سه روز به دماغه «خلیج فارس» برسیم.

«سهراب» خنده ای کرد و گفت:

- معلوم نیست دریانوردان ناشی چه خواهند کرد؟ ولی من یقین دارم که خداوند با ما است و کشتی سرگردان ما را به طرف ساحل مقصود هدایت می کند. جای نگرانی نیست.

بعد «سهراب» و «روزالین» از اطاق ناخدا خارج شده و خود را به عرشه رسانیدند تا از آن جا وارد اطاق ها و انبارها شده و همه جا را جستجو نمایند.

باد تندی که تا این موقع می وزید و بادبان ها را پر و متورم کرده بود، به نسیم خنک و فرح بخشی تبدیل شد. ستارگان در آسمان صاف می درخشیدند و روی زمینه نیلی رنگ فضا منظره ای جالب و محرک داشتند.

تاریکی همه جا را گرفته بود. چشم سهراب جائی را نمی دید، با این وجود پیش رفت تا اینکه به در اطاق خواب کاپیتان کشتی رسید. با نوک چکمه در را گشود و وارد شد.

تاریکی در داخل اطاق بیشتر از نقاط دیگر بود، زیرا در عرشه کشتی نور ضعیف ماه هلالی شکل و سوسوی کمرنگ ستارگان اندکی از ظلمت می کاست؛ اما درون اطاق جز تاریکی هیچ چیز دیگر به چشم نمی خورد.

درست موقعی که «سهراب» به وسط اطاق رسیده بود، ناگهان صدای ضعیفی شنید و سایه ای را مشاهده کرد که از یک طرف به طرف دیگر رفت و خیلی زود در شکم تاریکی ناپدید شد.

- این چه بود؟! سایه که بود! آیا غیر از ما سه نفر کس دیگری نیز در کشتی است؟.

«سهراب» به اندیشه فرو رفته بود. نه می توانست برای آوردن چراغ بادی دریائی برود و نه قدرت آن را در خود می دید که بدون اعتنا به سایه شخصی که با چشم دیده بود، آنجا بماند.

لحظاتی چند همچنان در وسط اطاق باقی ماند. از زیر چشم مراقب اطراف بود و به همه طرف می نگریست که مبادا ناگهان از پشت سر مورد حمله واقع شود. از این گذشته برای «فردریکو» نیز نگران شده و دلش شور می زد. می ترسید

غفلتاً او را از پای درآوردند!

گاهی «سهراب» پیش خود می‌گفت:

- شاید چشمان من اشتباه کرده و به راستی کسی در اطاق نبوده است.

ولی بعد می‌گفت:

- نه، نه... خودم با چشم خود او را دیدم. یک نفر مرد از این طرف اطاق به

طرف دیگر رفت.

«روزالین» که از ایستادن و درنگ بی‌جای «سهراب» چیزی نمی‌فهمید و علت

آن را نمی‌دانست، به صدای بلند گفت:

- پس چرا ایستاده‌ای؟

«سهراب» نمی‌توانست چیزی بگوید. با نگرانی و احتیاط پیش رفت و کنار

«روزالین» نشست. «سهراب» باز به اطراف نگرست و این دفعه چشمش به راه

پلکان افتاد. در کمال خوشحالی مشاهده نمود که هوا اندک اندک روشن شده و

صبح نزدیک گردیده است.

انوار سیمگون سحرگاهی مثل امواج نقره‌مذاب وارد اطاق شده و هر لحظه

بیشتر از لحظه قبل زوایای تاریک آنجا را روشن می‌کرد.

چند دقیقه بعد «سهراب» همه جای اطاق را می‌دید. وقتی هوا بقدر کفایت

روشن شد، «سهراب» دختر اسپانیائی را روی تختخواب خوابانید و خودش در

اطاق به تفحص و جستجو مشغول شد.

زیر تخت، بالای میز، داخل کسوها و بالاخره درون گنجۀ نقشه‌ها و صندوق

لباس‌ها را جستجو نمود و اثری از شخص مورد نظر و شبیح پیش به دست

نیآورد. باز به اندیشه فرو رفت و پیش خود گفت:

- اینجا کسی نیست. شاید چشم من اشتباه دیده و رویا را به جای حقیقت

گرفته‌ام... آخر کسی در این اطاق نیست. اثری موجود نمی‌باشد. ولی نه؛ من

اشتباه نکرده‌ام. چشمم با وضوح کامل سایه‌مردی را دید که از یک طرف به

طرف دیگر اطاق جست و ناپدید شد. او کجا رفت و چه شد؟. چگونه از در

بیرون پرید که من او را ندیدم و صدای او را نشنیدم؟!.

تخته‌های کف اطاق را مورد معاینه قرار داد، به این امید که شاید دریچه‌ای

بیابد و راه فرار شبیح شب قبل را کشف کند. در این باره نیز جستجوی او به نتیجه

نرسید و «سهراب» متحیر و سرگردان باقی ماند.

«روزالین» خوابیده بود؛ خوابی خوش و سنگین او را در ربوده بود. «سهراب» پوششی روی او افکند، در اطاق خواب کاپیتان را قفل کرد و کلیدش را در جیب نهاد و از آنجا خارج شد.

وقتی به عرشه کشتی رسید، هوا کاملاً روشن شده و مشرق آسمان در اثر طلوع نخستین انوار طلایی رنگ آفتاب زردی دلپذیری به خود گرفته بود. نسیم خنکی می وزید و کشتی به آرامی پیش می رفت.

«سهراب» دوان دوان خود را به «فردریکو» رسانید و به اطاق فرماندهی کشتی وارد شد. «فردریکو» سرگرم کار خود بود و به افق دور دست رو برو نگاه می کرد. «سهراب» انتظار نداشت دوست خود را سلامت مشاهده کند. فکر می کرد که عده ای از دزدان در کشتی پنهان شده، بالاخره آنها را می کشند و باز کشتی را تصاحب می کنند. روی این اندیشه چون «فردریکو» را به کار هدایت کشتی سرگرم دید، شادی کرد و نفسی به راحتی کشید و کنار وی نشست. «فردریکو» گفت:

- کشتی خیلی سریع پیش می رود و اگر باد همینطور بوزد و دریا آرام بماند، تا سه روز دیگر به دهانه «خلیج فارس» می رسیم و از حیطة خطر تا حد زیادی دور می شویم.

«سهراب» گفت:

- مگر باز هم خطری متوجه ما است؟!

«فردریکو» اظهار داشت:

- بله، دزدان دریائی آرام نمی نشینند و هیچ بعید نیست که با کشتی های پرتغالی ها که در ساحل شمالی لنگر انداخته بودند، به تعقیب ما بیایند. در این صورت در وسط دریا گرفتار ایشان خواهیم شد و چون وسیله دفاع نداریم، کارمان خراب می شود.

«سهراب» فکری کرد و گفت:

- ار این مهمتر موضوع شخصی است که من دیشب در کشتی دیدم.

«فردریکو» که انتظار شنیدن چنین خبری را نداشت، متحیرانه سؤال کرد:

- چه گفتی؟! شخصی را در کشتی دیدی؟! چرا او را نکشتی؟ آیا از دزدان بود؟.

«سهراب» در پاسخ گفت:

- نفهمیدم از دزدان بود یا از پرتقالی‌ها. وقتی «روزالین» را برای خواب و استراحت به درون اطاق کاپیتان مشایعت می‌کردم، ناگهان چشمم به سایه‌کسی افتاد که از یک طرف اطاق به طرف دیگر پرید و ناپدید شد. بعد هر چه جستجو کردم، او را نیافتم. مثل آب که روی خاک خشک صحرا ریخته شود، ناپدید گردید و به زمین فرو رفت. راستی که عجیب است!

«فردریکو» خنده‌ای کرد، شانه‌ها را بالا انداخت و گفت:

- اشتباه نمی‌کنی؟! چشمت عوضی ندیده؟. شاید در خواب راه می‌رفتی و آن شخص را در عالم رویا مشاهده نموده‌ای. فکرت را ناراحت نکن.

«سهراب» در عقیده خود پافشاری می‌کرد و توضیح می‌داد که ناگاه صدای جیغ هولناکی شنیده شد. این صدای «روزالین» بود که استمداد می‌کرد و با تمام قوت و قدرت خود جیغ می‌کشید.

«سهراب» شمشیر را کشید و با سرعت هر چه تمام‌تر به طرف اطاقی که «روزالین» خوابیده بود، دوید.

«روزالین» چند بار دیگر جیغ کشید و بالاخره خاموش شد. وقتی «سهراب» از پله‌ها سرازیر می‌گردید، انتظار داشت که با جسد خون‌آلود او روبرو شود. یقین داشت که دزدان مخفی شده او را کشته‌اند. بغض‌گلویش را می‌فشرد و سخت متأثر بود.

از پله‌ها به طرف پائین رفت، ولی در همان پله‌های اول در اطاق کاپیتان را بسته دید. صدای گریه و هق‌هق «روزالین» نیز به او قوت قلب می‌بخشید؛ زیرا ثابت می‌کرد که او زنده و سلامت است.

از آن جا به بعد به آرامی بیشتر جلو رفت تا این که به پشت در رسید. آن را گشود و وارد شد. «روزالین» به صدای در سر خود را بلند کرد و چون «سهراب» و هیکل مردانه او را در مقابل خود دید، خوشحال و گریه‌کنان از جای جست و گفت:

- کجا رفتی؟! من از این اطاق می‌ترسم!

«سهراب» او را دلداری داد و پرسید:

- از چه می‌ترسی؟! چرا وحشت داری؟. از یک زن قهرمان شنیدن این حرف‌ها عجیب و خنده‌آور است. ترس یعنی چه؟.

«روزالین» به شدت گریه خود افزود و بالاخره سر برداشت و گفت:
 - ... گوش بده. من ناگهان به صدای عجیبی از خواب بیدار شدم. مثل این بود
 که کسی در راهروی پشت در اطاق جست و خیز می کرد و بالا و پائین می پرید. با
 ناراحتی از جای بلند شدم که برای تحقیق بروم؛ اما هنوز دو سه قدم برنداشته
 بودم که او در روزنه پنجره بالای در ظاهر گردید. غول با دیدگان سرخ رنگ و
 دریده خود به من نگاه می کرد. صورتی پشم آلود و سیاه، زبان سرخ و دراز و
 دندانهای کثیف و خون آلود داشت؛ او چه وحشت انگیز بود!

«روزالین» از تجدید خاطره قیافه غول چهره را میان دو کف دست پنهان کرده
 و باز گریه را سر داد. «سهراب» دیگر نمی توانست او را دلداری داده و مشاهدات
 او را تصور و خیال قلمداد نماید؛ زیرا کم کم در می یافت که حقایق
 و وحشت انگیزی وجود دارد و غیر از آن سه نفر یعنی خودش و «روزالین» و
 «فردریکو» کسان دیگری نیز در کشتی هستند. اندکی فکر کرد و بعد گفت:
 - تو در همین اطاق بمان. از این جا تکان نخور تا من باز گردم.

«روزالین» دست «سهراب» را گرفت و گفت:

- من هم می آیم. من از تو جدا نمی شوم. می ترسم؛ می ترسم که همان غول
 پشم آلود سیاه باز سراغ من بیاید!

«سهراب» و «روزالین» به اتفاق برای تحقیق و جستجو حرکت کردند.
 «فردریکو» نیز سرگرم هدایت کشتی بود و از ماجرای مشاهده غول هیچ خبر
 نداشت.

● فصل هفتم

«فینی» و سرباز یکپا از فردای آن شب برای بدست آوردن نقشه و بالاخره تصاحب گنج عظیمی که در قبرستان جزیره «قشم» مخفی بود، به فعالیت مشغول شدند.

سرباز یکپا برای رسیدن به قبرستان و جستجو نقشه‌ای طرح کرده بود، ولی یک مشکل بزرگ در کار وی وجود داشت؛ مشکلی که به آسانی رفع نمی‌گردید. مشکل سرباز یکپا آن بود که به درستی محل گنج را نمی‌دانست و از آن مهمتر به دست آوردن نقشه نیز کاری خطرناک و سخت بود.

چند روزی «فینی» و سرباز چلاق یکپا دربارهٔ فعالیت‌های آیندهٔ خود به مشاوره و تحقیق پرداختند.

از طرف دیگر کاپیتان «مروک» که نمایندگان پادشاه ایران «شاه‌عباس صفوی» را به قتل رسانیده و از آیندهٔ خود بیمناک و هراسان بود، تصمیم گرفت هر چه زودتر گنج را از درون خاک خارج کرده و به محل امنی منتقل نماید.

«فینی» و «یکپا» چندین بار برای ربودن گنج به مشاوره و گفتگو پرداختند. در این گونه مباحثات هر دو نفر شریک عقیدهٔ واحدی داشتند؛ لیکن به علت وجود موانع بیشمار از بحث خود نتیجه نمی‌گرفتند و باز کار به وقت دیگری موکول می‌شد.

همانطوری که در پایان فصل چهارم ذکر شد، «یکپا» ریفی داشت که همیشه زیر بغلش را می‌گرفت و در راه رفتن به او کمک می‌کرد. او در مباحثات شرکت نمی‌کرد و فقط تابع امر و عقیدهٔ دوستش «یکپا» بود. در آخرین مرتبه که باز زیر

نخل‌های جزیره جمع شده بودند، رفیق «یکپا» نیز حضور داشت و گفتگوی آنها را می‌شنید. اسم او را نمی‌دانیم و چون مدت شرکتش در این ماجرا خیلی کم است، تا آن تاریخ وی را «خداداد» می‌خوانیم.

«خداداد» گفت:

- ربودن کتابی که نزد کاپیتان «مروک» می‌باشد، کار بسیار آسانی است. ولی چه فایده‌ای از این کار می‌بریم؟! زیرا هیچ یک از ما سه نفر نمی‌توانیم خطوط آن را بخوانیم.

«یکپا» گفت:

- خط آن کتاب فارسی است و فقط علمای ایرانی می‌توانند بخوانند. در این موقع ناگهان فکری مثل برق از مغز «فینی» گذشت و از جای جست. در حالیکه دست‌ها را بهم می‌مالید و مثل دیوانگان می‌رقصید، گفت:

- پیدا کردم... پیدا کردم!

«یکپا» و «خداداد» معنی کارهای او را نمی‌فهمیدند و نمی‌دانستند مقصود «فینی» جلاد از «پیدا کردن» چیست! چه چیزی را یافته و درباره کدام موضوع فکر می‌کنند؟! آیا دیوانه شده است؟!

«فینی» هنوز می‌رقصید و دستهای خود را تکان می‌داد. «خداداد» و «یکپا» نگاهی رد و بدل کردند و بالاخره یکی از آن دو نفر با لحنی استهزاء آمیز گفت:

- معلوم شد که گنج را پیدا کرده‌ای!... پس زودتر سهمیه ما را بده که پی کار خود برویم!

«فینی» دست از رقصیدن برداشت و نفس‌زنان کنار «یکپا» نشست. با دست محکم به پشت استخوانی او کوفت و گفت:

- یکپای ملعون... شیطان لنگ؛ هر چند تو پیر شده‌ای و بزودی می‌میری، ولی اگر بچه یا برادر کوچک و یا قوم خویش جوان داری، به آنها بگو و سفارش کن که در هر حال رحم و انصاف داشته باشند و به مردم نیکی کنند!

باز هم «خداداد» و «یکپا» به یکدیگر نگاه کردند؛ زیرا معنی گفته‌های «فینی» را نمی‌فهمیدند. هر چه بیشتر جلاد مخوف حرف می‌زد، بیشتر آنها به زائل شدن عقل وی معتقد می‌شدند. این دفعه نیز «یکپا» گفت:

- از کارهای خدا انسان متعجب می‌شود. بین قدرت خدا چقدر است که

ناگهان یک جلاد خونخوار و مخوف را به یک کشیش مهربان و یک واعظ دانشمند تبدیل می‌کند! چطور شد که ناگهان کشیش شدی؟! «فینی» جابجا شد؛ خنده‌ای کرد و گفت:

- مسخره نکن شیطان لنگ؛ اول حرفهای مرا گوش بده و مقصودم را بفهم، آنگاه قضاوت کن و نامربوط بگو!.

«خداداد» گفت:

- آخر تو حرف حسابی نمی‌زنی! مثل دیوانه‌ها می‌رقصی و بعد کشیش می‌شوی و حرفهای پوچ و بی‌معنی می‌زنی!.

«فینی» گفت:

- پس گوش بدهید؛ ولی قبلاً این را بگویم که اگر آنچه از من می‌شنوید جای دیگر بگوئید، روده‌هایتان را از نافتان بیرون می‌کشم و دور گردنتان می‌بندم!.

سکوتی کوتاه برقرار شد. «فینی» آب دهان خود را با صدائی ناراحت‌کننده فرو برد و بعد چنین آغاز سخن کرد:

- «یکپا»، آن شب که برای اولین بار با من دربارهٔ گنج صحبت کردی، را بخاطر داری؟! کجا بودیم؟!.

«یکپا» بدون تأمل گفت:

- بله، روی پله‌های برج.

- آن شب من برای کشتن سه نفر ایرانی بالای برج رفته بودم، اما آنها را نکشتم... آن سه نفر را در کیسه گذاشته و سر کیسه را دوخته و با سنگهای بزرگ سنگین کرده بودند که به انتهای دریا فرو روند. موقعی که من آنها را بالا می‌بردم، صدائی از درون کیسه شنیده شد که گفت: ما را نکش، شاید یکروز به درد تو بخوریم و مشکلی در زندگی تو رفع نمائیم. قبلاً نیز جغدی بر بالای برج نشسته بود. من از دیدن جغد و شنیدن صدای نالهٔ آنها دگرگون شدم و تغییر حال دادم. خلاصه با پیشنهاد آنها موافقت کردم و دست و پای آنها را گشوده و سر کیسه‌ها را باز کردم؛ بطوری که وقتی به آب دریا برسند، بتوانند خود را نجات داده و به ساحل برسند. از آن سه نفر ایرانی باز هم خبر دارم و می‌دانم که با یک کشتی کهنهٔ بادی خودشان را به جزیرهٔ «قشم» رسانیده و آنجا منتظر هستند که وسیله‌ای یافته و از راه «بندرعباس» به «اصفهان» بازگردند.

«یکپا» ناگهان حرف «فینی» را برید و گفت:

- اگر پای آنها به «اصفهان» برسد، سربازان قزلباش مثل مور و ملخ به اینجا حمله می‌کنند و همه ما را به دریا می‌ریزند!

«فینی» دستها را به هم مالید و گفت:

- حق با تو است؛ ولی من در امان هستم! شما دو نفر نیز چون با من هستید، مصونیت دارید... خیالتان راحت باشد. به علاوه آنها هنوز در «قشم» می‌باشند و وسیله برای رفتن به «عباسی» پیدا نکرده‌اند.

«خداداد» که تا این موقع ساکت و خاموش بود، شانه‌ها را با حالت مسخره‌آمیزی بالا انداخت و اظهار داشت:

- این قصه که تو گفتی، با «پیدا کردم» و کار ما چه ارتباطی دارد؟! راستی مثل این است که تو دیوانه شده‌ای!

بز دفعه «فینی» با دیدگان دریده و مملو از خشم به صورت «خداداد» تگریست و گفت:

- خفه شو، احمق! گوش بده؛ صبر کن تا حرفهایم تمام شود و بعد اظهار عقیده کن!

«خداداد» که ذاتاً از «فینی» غول‌پیکر وحشت داشت، کمی دست و پای خود را جمع کرد و جوابی نداد. «فینی» به دنبال سخنان خویش گفت:

- من همه چیز را گفته‌ام، ولی شما دو نفر آنقدر نادان و بی‌شعور هستید که مقصود مرا نفهمیده‌اید... اگر از من بپرسند که احمق‌تر از الاغهای «سیسیل» حیوانی سراغ داری، بدون معطلی شما دو نفر را نشان می‌دهم! حیف آن کتک‌ها که کاپیتان «مروک» به شما دو نفر می‌زند. آن همه مشت و لگد را اگر گاوهای پیشانی سفید مقدس مصر خورده بودند، آنقدر باهوش می‌شدند که برای دزدیدن جواهرات فراغنه به زیرزمین‌های اهرام می‌رفتند! آخر شما دو نفر آدم هستید و نان خورده و عمر خود را در دریا سپری کرده‌اید؟! چطور نفهمید که من چه مقصودی دارم؟!!

«خداداد» مثل اینکه کشف مهمی کرده باشد، گفت:

- آهان، فهمیدم! مقصودت این است که کتاب را ربوده و برای مطالعه نزد

ایرانیان ببریم؟!!

«فینی» سر را به علامت تصدیق تکان داد و گفت:

- چه کس دیگری بهتر از آنها می تواند در این باره به ما کمک کنند؟! آن سه نفر جان خود را به من مدیون هستند. از طرفی می ترسند که مبادا رازشان فاش شده و مجدداً گرفتار گردند. لذا هر چه پیشنهاد کنیم، می پذیرند. اینجا بود که چشمان مرطوب و قی کرده سرباز یکپا درخشید و با خوشحالی گفت:

- راست است! فکر خوبی کرده ای. هر چه زودتر باید این کار را عملی کرد. و آنگاه خطاب به «خداداد» گفت:

- معطل چه هستی؟! برو و کتاب را از گنجۀ اطاق کاپیتان «مروک» بردار! «خداداد» در حالیکه از جای بلند می شد و خاک لباس خود را می سترد، اظهار داشت:

- این کار وقت زیادی نمی گیرد، اما باید موقعی کتاب را دزدید که وسیله حرکت به طرف «قشم» آماده باشد و به سرعت از این جا دور شویم. «فینی» زیر بازوی «یکپا» را گرفت و او را از روی خاک زیر درختان نخل بلند کرد و گفت:

- قایق حاضر است... خیالت راحت باشد. من و «یکپا» به ساحل می رویم و قایق را آماده می کنیم. به محض این که تو آمدی، حرکت خواهیم کرد... برو! موقعی که «خداداد» می خواست برود، «فینی» با انگشت گوشه ای را نشان داد و گفت:

- نگاه کن؛ قایق لای نی زار ساحل است. ما نیز آنجا هستیم!

«خداداد» رفت و «فینی» و «یکپا» نیز قدم زنان خود را به نی زار رسانیده و نزد قایق رفتند. صاحب قایق در آن خوابیده بود و موقعی که «خداداد» دوان دوان با کتاب که زیر لباس مخفی کرده بود، بازگشت؛ هر سه نفر سوار شده و بادبان آن را انداختند و حرکت کردند... بدون این که صاحب قایق را از خواب بیدار کنند!

صاحب قایق در وسط دریا از خواب بیدار شد و چون وضع را چنین مشاهده کرد، درصدد اعتراض برآمد. «فینی» به وی وعده پول داد و او که یک ایرانی ماهیگیر بود و «محمود» نامیده می شد، با روئی خوش موافقت خویش را ابراز داشت که آن سه نفر را به «قشم» برساند و دست مزد خوبی بگیرد. وقتی به

«قشم» رسیدند، «فینی» باز در صدد فریب «محمود» برآمد و به او گفت:

- ما برای ماموریت مهمی به این جا آمده ایم و بزودی ثروت بی حسابی را تصاحب خواهیم کرد. اگر با ما همکاری کرده و مجدداً ما را به سواحل ایران برسانی، سهم گزافی نیز به تو خواهیم داد.

«معمود» جوان ماهیگیر باز تسلیم شد، غافل از این که «فینی» و «یکپا» از وجود او برای حمالی و از قایقش برای فرار می خواهند استفاده کنند و در صورت حصول موفقیت پیشیزی به وی نخواهند داد.

جزیره «قشم» نسبت به وسعت خود در آن تاریخ جمعیت زیادی داشت. دارای بازار و معابر مرتب بود و محل اجتماع صیادان مروارید و ماهی گیران محسوب می شد.

همیشه در سواحل شنی جزیره چند کشتی کوچک بادی و پاروئی صف کشیده بود، ولی این کشتی ها فقط برای صید مصرف می شد و نمی توانستند از تنگه عبور کرده و به ساحل ایران برسند، لذا سه نفر ایرانی در جزیره سرگردان باقی مانده و برای این که شناخته نشوند، با مقدار پولی که همراه داشتند، به خرید و فروش مرجان و اسفنج و صدف و خرمهره مشغول گردیده و با تهیه و فروش نظر قربانی و نوشتن دعا زندگی می کردند.

یکی از آنها در میدان جزیره، زیر آفتاب تند و سوزان، با حصیر و نی سایبان درست کرده بود و برای مردم دعا می نوشت و طلسم می کند و نظر قربانی می فروخت. دو نفر دیگر نیز به ساحل می رفتند و از صیادان مرجان و اسفنج می خریدند و پس از دسته بندی و ترتیب برای فروش نزد رفیق خویش می گذاشتند.

«فینی» خیلی زود آنها را یافت و موضوع را با ایشان در میان گذاشت. یکپا و «خداداد» و «محمود» در بیرون سایبان ایستاده بودند. وقتی مذاکره تمام شد، «یکپا» کتاب را از «خداداد» گرفت و نزد دعانویس فعلی و نماینده سابق «شاه عباس» رفت و کنار او و «فینی» نشست.

هیچ کس به آن ها ظنین نمی شد؛ زیرا هر کسی ایشان را با آن کتاب در آن محل می دید، تصور می کرد که «یکپا» برای روئیدن پای خویش می خواهد دعا بگیرد. دعانویس، یعنی همان کسی که یک روز با قدرت و اختیارات تمام برای

بازرسی مقرهای اسپانیائی آمده بود، کتاب را گرفت و ورق زد. ساعتی مطالعه کرد و بالاخره محل مورد نظر را یافت. جملاتی نامفهوم به زبان فارسی نوشته شده بود که می‌بایست با شمارهٔ حروف ابجد حساب شده و به صورت دیگری درآید. او همین کار را کرد و بالاخره اعداد را یافت. باز به حروف تبدیل نمود و گفت:

- بسیار خوب، گوش کنید! از حساب اعداد این جملات به دست آمده است: «من وقتی احساس کردم که کشتی در حال غرق شدن است، مقداری از جواهرات و سکه‌های طلا را در قایق نهادم و خودم نیز سوار شدم. بقیه هر چه بود، در اعماق دریا فرو رفت. محل غرق کشتی را در ورقهٔ مخصوص نوشته و زیر پله‌های برج راهنمای ساحل ایران پنهان کرده‌ام. اگر کسی آن نقشه را بیابد، می‌تواند کشتی را از زیر آب خارج کند و یا لاقط به گنج آن دست یابد. بقیهٔ جواهرات و سکه‌ها را در جزیرهٔ «قشم» در قبرستان دفن کردم و روی آن سنگِ قبری را گذاشتم. سنگ سیاه است و از همهٔ سنگ‌های دیگر بزرگتر می‌باشد. روی نزدیکترین درخت به قبر مذکور علامت پرچم «اسپانیا» را رسم کرده‌ام و زیر درخت در کنار ریشه یک کلنگ دفن نموده‌ام که اگر اتفاقاً درخت در اثر طوفان افتاد، یابنده از روی کلنگ کنار ریشه بتواند آن را بیابد. از آن درخت به سمت مشرق هفده قدم بلند بشمارید و درست به همان قبر که سنگ سیاه دارد، می‌رسید. متأسفانه ممکن نشد نشانهٔ دیگری بگذارم... امیدوارم هر کس به خواندن این سطور موفق شد، گنج را بیابد و به دفینهٔ زیر آب نیز دسترسی پیدا کند».

دیدگان «فینی» و «یکپا» از فرط شادی می‌درخشید. دعانویس کتاب را بست، به دست «فینی» داد و گفت:

- امیدوارم آن را بیابید. دست خدا همراه شما باد!

«فینی» کتاب را گرفت و زیر بغل گذاشت و به اتفاق «یکپا» از زیر سایبان خارج شدند و همراه «خداداد» و «محمود» رفتند. ولی فراموش کردند کاغذی را که دعانویس روی آن حساب ابجد را نوشته بود، بردارند. وقتی آنها از سایبان دور شدند، دعانویس به سرعت آن کاغذ را زیر پای خود گذاشت و روی کاغذ دیگر چند حرف و عدد نوشت و پیش روی خود قرار داد. «یکپا» مقداری

آنطرف تر که رسید، به «فینی» گفت:

- آه! آن کاغذ را نیاوردی! بدو، زود! وگرنه دعانویس از روی آن رونوشت برمی دارد...

«فینی» دوید و نفس زنان وارد سایبان شد و مشاهده کرد که دعانویس به مطالعه کتاب مشغول است و کاغذ همچنان در جای خود باقی است. «فینی» آن را برداشت و رفت. آن چهار نفر روز را با بی صبری به پایان رسانیده و شب هنگام به بیابان و کشتی رفتند. زنی یافتن گنج به قبرستان رفتند. قبرستان مخوف و وحشت انگیز در ظلمت شب هر انسان پردلی را می لرزاند و به وحشت دچار می کرد، ولی «فینی» و «یکپا» که جز به دست آوردن گنج به هیچ چیز دیگر نمی اندیشیدند، متهورانه پیش می رفتند و قبرها را لگد می کردند. عاقبت به محلی که هنگام روز نشانه گذاشته بودند، رسیدند و به کندن زمین مشغول گردیدند.

«خداداد» با مشت به گردن «محمود» کوفت؛ کلنگ را به دست او داد و گفت: - بدبخت، بکن! وقتی گنج درآمد، خودت را زنده زنده دفن می کنیم! «محمود» از شدت درد ناله خفیفی کرد، ولی چیزی نگفت. او تازه تازه می فهمید که فریب خورده است و این اشخاص که از جمله دزدان دریائی هستند، ذره ای رحم و شفقت ندارند و از انسانیت بوئی نبرده اند... تازه متوجه می شد که پس از یافتن گنج برای اینکه اسرارشان مخفی بماند، برآستی او را می کشند و شاید همان طور که «خداداد» گفت؛ زنده زنده در زیر خروارها خاک مدفونش کنند.

بیچاره «محمود» از تصور مرگ خیس عرق شده بود، معهذاً کلنگ را با تمام قوت به زمین می کوفت، خاک را می کند و بعد با بیل بیرون می ریخت. چند دقیقه بعد حلقه آهنی بزرگی ظاهر شد؛ حلقه ای که به یک صندوق متصل می شد و نشان می داد که به گنج رسیده اند!

همه خوشحال شدند؛ غیر از «محمود»!... زیرا او مرگ خود را نزدیکتر و حتمی مشاهده می کرد. «خداداد» از بیم اینکه مبادا «محمود» مقداری از جواهرات را در جیب خود پنهان کند، روی بخل و خست و بدذاتی گریبان جوان بدبخت ماهیگیر را گرفت و با چند مشت و لگد او را از گودال بیرون کشید و

گفت:

- برو کنار بایست، تا موقع مرگت برسد! بقیه را من می‌کنم!

«محمود» لرزان و وحشت‌زده در کنار گودال ایستاد و «خداداد» به کندن خاک پرداخت. وی هنوز چند بیل خاک برنداشته بود که ناگاه صدایی شبیه به صدای گربه‌ای که به گریه دیگر حمله کند، شنیده شد. چیزی شبیه شلاق به دور گردن «خداداد» پیچید. «خداداد» بیل را رها کرد و فریادی وحشت‌انگیز و جگر خراش کشید. مثل اشخاص صاعقه زده از گودال بیرون جست و چون تنه درختی که از پی قطع شود، به زمین افتاد و بی حرکت و خاموش باقی ماند. شلاقی که به دور گردن وی پیچیده شده بود، باز شد و به سرعت لای خاک قبر مذکور فرو رفت. «فینی» به سرعت خودش را به «خداداد» رسانید و دست به روی قلب وی گذاشت. قلب «خداداد» ایستاده بود. «یکپا» چراغ بادی دریائی را که در دست گرفته و تا این موقع خاموش بود، پیش برد. «محمود» با دست لرزان سنگ چخماق زد و فتیله‌اش را افروخت؛ آنگاه هر سه نفر در روشنائی سرخ رنگ چراغ روغنی به صورت «خداداد» نگریستند.

جای دو دندان به چانه «خداداد» باقی مانده و خونابه کمرنگی از آن خارج شده بود. چهره‌اش سیاه و زبانش از دهانش بیرون آمده بود. روی هم رفته آن قدر قیافه‌اش وحشت‌انگیز بود که تصور آن بعدها نیز «یکپا» و «فینی» را مشمئز می‌کرد. علائم نشان می‌داد که مار «خداداد» را گزیده و کشته بود.

«فینی» و «یکپا» مات و متحیر مانده بودند و نمی‌دانستند چه کنند. نه می‌توانستند قبر و گنج را همچنان رها کرده و بروند، و نه قدرت و جرأت داشتند که کار را تمام نمایند... در این صورت مسلماً به سرنوشت «خداداد» دچار و قربانی نیش زهرآلوده مار می‌شدند.

تکلیف چیست؟ چه باید کرد؟ در این موقع «محمود» جلو آمد و گفت:

- همین مار نشانه این است که این جا گنج مخفی است. هر جا گنج هست، ماری نگهبان آن می‌شود. از کار مایوس نشوید و تا صبح همین جا بمانید. وقتی هوا روشن شد، مار را می‌کشیم و کار را دنبال می‌کنیم.

پیشنهاد «محمود» مورد قبول واقع شد و جنازه «خداداد» را دفن کردند. شب وحشتناکی گذشت. از آن شبهای هول‌انگیز که هر کدام به نوبه خود زندگی

خویش را از مانند آن خالی می‌دیدند. «فینی» جلاد، کسی که عمر خود را با حوادث خونین سپری کرده و مناظر دردناکی را با چشم دیده بود، از منظره آن قبرستان، کنار قبر «خداداد»، مقابل گنجی که یک افعی نگهبان آن بود، وحشت می‌کرد. می‌ترسید و معترف بود که در همه عمر شبی به آن درجه سخت و پرمشقت نگذرانده است.

گاهگاه در تاریکی شب، در روشنایی هلال باریک ماه که نور کم رنگی به زمین می‌ریخت، در سایه درختان هولناک قبرستان صدای جیغ جغدی شنیده می‌شد. و بزرگسکوت همه جا را فرا می‌گرفت.

«فینی» با آن همه دل و جرات که در خود سراغ داشت، خیس عرق شده بود و می‌ترسید. می‌لرزید و گاهی از شدت ترس دیدگان را می‌بست و نفس را در سینه خود حبس می‌کرد. حتی از صدای تنفس شدید و التهاب زده خویش نیز وحشت داشت.

موقعی که چشمان خود را می‌بست، در ظلمت غلیظی که درون دیده و مغزش پیدا می‌شد، صدای «خداداد» را از زیر خروارها خاک سیاه و تیره می‌شنید که می‌گفت:

- به این قبر نزدیک نشوید. افعی با دندان‌های زهرآلودش انتظار شما را می‌کشد و اگر امشب شما را نزد من نفرستد، فردا صبح این کار را خواهد کرد! «فینی» این صدا را با وضوح کامل می‌شنید، ولی وقتی به «یکپا» می‌گفت: - می‌شنوی؟ «خداداد» با ما حرف می‌زند. صدایش از داخل قبر شنیده می‌شود!

«یکپا» با صدای دورگه خود می‌گفت:

- اشتباه می‌کنی. «خداداد» راحت خوابیده و به ما کاری ندارد!

او هر چه بیشتر به خود فشار وارد می‌آورد، التهابش بیشتر می‌شد. به راستی نزدیک بود که دیوانه شود.

به هر حال دقایق و ساعات شب می‌گذشت و صبح نزدیک می‌شد.

موقعی که مشرق آسمان روشن و نورانی گردید، «محمود» از جای برخاست و خمیازه‌ای کشید. به اطراف قبرستان که در روشنایی کم‌رنگ صبح منظره عجیب‌تری به خود گرفته بود، نگریست و گفت:

- زودتر مشغول شوید. ممکن است قبر کن‌ها و صاحبان اموات بیایند و ما را اینجا ببینند. عجله کنید!

چشمان «فینی» از بی‌خوابی و خستگی متورم و سرخ شده بود. «یکپا» مثل عزرائیل و مانند شیاطین که در کتابهای قدیمی و تاریخی عکسش را منعکس کرده‌اند، روی سنگ قبر مجاور خوابیده بود و به صدای «محمود» از جای برخاست و روی عصای خود تکیه کرد. «فینی» نیز بلند شد و کلنگ را برداشت. «یکپا» با لحنی خشونت‌آمیز و تند خطاب به «فینی» گفت:

- کلنگ را به «محمود» بده. او باید قبر را بکند و صندوق را خارج کند.
«فینی» اندکی مکث کرد، بعد از گوشه چشم به «یکپا» نگریست و با همان تندی و خشونت گفت:

- او که با ما شریک نیست. این بدبخت چه گناهی مرتکب شده که بخاطر من و تو کشته شود؟! دیدی «خداداد» او را بی‌گناه و بدون علت کتک زد و به چه سرنوشتی دچار شد؟! به علاوه گنج به ما تعلق دارد و ما باید عواقب و خطرات آن را بپذیریم. به «محمود» چه ربطی دارد؟!

به دنبال این جملات برای اینکه «یکپا» را بیشتر مرعوب کند، اظهار داشت:
- مقداری از قبر را من می‌کنم و بعد تو کلنگ را می‌گیری و خاک را می‌شکافی. وقتی صندوق خارج شد، محتویات آن نیز بین من و تو تقسیم می‌شود و اگر دلمان خواست، مقداری به «محمود» می‌دهیم.

رنگ از چهره «یکپا» پریده بود و همان پای منحصر و یکدانه او با وضوح کامل می‌لرزید و زانویش تکان می‌خورد. حالا حساب مرگ و زندگی در بین بود. اگر از کندن قبر خودداری می‌کرد، «فینی» از گنج سهمی به او نمی‌پرداخت و اگر داوطلب می‌شد، به قتل می‌رسید و مار او را نیز می‌گزید.

«یکپا» که قبلاً هم نقشه‌های خود را کشیده بود، با دست روی پیراهن خود مالید. نفسی به راحتی کشید و گفت:

- اینکه دعوا ندارد. من به علت نداشتن پا نمی‌توانم کلنگ بزنم و بیل بردارم. سهم کار مرا تو انجام بده، در عوض دو سوم گنج را تو بردار و یک سوم بقیه را به من بده!

«فینی» خندید و گفت:

- قبول کردم. در مقابل یک سوم سکه‌های طلا و جواهرات، سهم کار تو را من انجام می‌دهم.

و بلافاصله به کندن قبر مشغول شد. مقداری از خاک را کند و بیرون ریخت. «محمود» بالای قبر ایستاده بود و به اطراف می‌نگریست. قطعه سنگی در دست داشت و مراقبت می‌کرد که اگر مار پیدا شد و قصد حمله به «فینی» را کرد، سر حیوان را با سنگ بکوبد و او را بکشد.

موقعی که «فینی» از وی دفاع کرد، «محمود» علاقه مخصوصی نسبت به او در دل خود احساس می‌نمود و می‌خواست محبتش را تلافی و جبران کند. یکبار مار سر خود را از سوراخ بیرون کرد و «محمود» سنگ را محکم به طرف سر حیوان پرتاب نمود. مار وحشتناک مجدداً سر را به درون سوراخ برد و برای همیشه مخفی شد و دیگر جرأت بیرون آمدن نداشت.

«فینی» کار را با سرعت ادامه می‌داد و بالاخره اطراف صندوق را از خاک خالی کرد. بعد با آستین لباس عرق پیشانی را خشک نمود و دسته صندوق را گرفت که از چاله خارج کند.

درست همین هنگام که لبه صندوق روی خاک بالای قبر قرار می‌گرفت و «یکپا» اطمینان می‌یافت که صندوق محتوی جواهرات بیرون آمده است، برای انجام بقیه نقشه خطرناک «یکپا» مناسب بود.

«یکپا» می‌خواست به کمک «خداداد» «فینی» را بکشد و جسدش را در همان جا دفن کند تا گنج را به تنهائی تصاحب نماید. البته بعد از کشتن «فینی» به قتل رسانیدن «محمود» کار مهمی نبود و خیلی زود عملی می‌شد.

متأسفانه و یا خوشبختانه «خداداد» به قتل رسید؛ مار او را گزید و جان سپرد. «یکپا» و «فینی» تنها ماندند، ولی یکپا هنوز از تصمیم خود عدول نکرده و می‌خواست «فینی» را با خنجر جری که زیر پیراهن خود پنهان داشت، بکشد.

از «محمود» نمی‌ترسید، زیرا به عقیده او این جوان ایرانی جرأت ایجاد مزاحمت و دخالت در کار او را نداشت و با دریافت چند سکه ساکت و خاموش می‌شد و کمک و مساعدت هم می‌کرد.

وقتی صندوق روی خاک قرار می‌گرفت و خیال «یکپا» راحت می‌شد، آهسته دستش زیر پیراهن رفت. ابتدا نگاهی به «محمود» افکند. او سرگرم

تماشای صندوق زنگ‌زده و قدیمی بود. «فینی» نیز برای جابجا کردن صندوق به بالای چاله قبر تلاش می‌کرد و خیس عرق شده بود و به هیچ جای دیگر توجه نداشت.

«یکپا» به آرامی خنجر را کشید و خود را پشت سر «فینی» رسانید. بعد ناگهان «محمود» فریادی کشید و با سنگی که برای کوفتن و کشتن مار در دست داشت، محکم به سینه «یکپا» کوفت و او را از عقب نقش بر زمین کرد. «فینی» متوحشانه از چاله بیرون جست و به گمان اینکه «محمود» قصد جان او را داشته، خنجر خود را کشید که قلب جوان را بشکافد... ولی «محمود» باز هم او را عقب راند و گفت:

- خم شو... پرتاب کرد!

هر دو به سرعت روی زمین نشستند و در این موقع خنجری که «یکپا» پرتاب کرده بود، از بالای سر آنها گذشت و آن طرف به درخت فرو رفت. «فینی» با یک نگاه همه چیز را فهمید و بدون فوت وقت خود را به طرف «یکپا» که هنوز روی زمین افتاده بود، انداخت و در حالیکه خنجر را میان انگشتان می‌فشرد، با دست دیگر گریبانش را گرفت. «یکپا» به التماس پرداخت و گریه کنان و با لحنی پر از استغاثه گفت:

- مرا نکش... اشتباه کردم... می‌خواستم «محمود» را بکشم... او را!

«فینی» دندان‌ها را به هم سائید؛ فشاری به گردن «یکپا» فرود آورد و اظهار داشت:

- بدبخت، عذر بدتر از گناه می‌آوری؟! آن بی‌گناه را چرا می‌خواستی بکشی؟! سزای توی چلاق ملعون مرگ است!

این را گفت و با سرعتی عجیب که فقط از «فینی» ساخته بود، خنجر را در پهلوی «یکپا» فرو کرد و برای اینکه از مرگش مطمئن شود، گلویش را نیز فشرد تا رنگ صورت، او سیاه‌گردید و از دست و پا زدن بازماند.

«محمود» صورت را میان دو دست پنهان کرده بود که این منظره را نبیند. «فینی» خنجر خون‌آلود را از پهلوی «یکپا» بیرون کشید و با گوشه شنل او پاک کرد. بعد خطاب به «محمود» که با رنگی پریده آنجا ایستاده بود، گفت:

- مشغول شو! تو جسد «یکپا» را در گودال بیانداز و من در صندوق را

می‌گشایم. شنل او را نیز باز کن. برای بردن پولها لازم می‌شود!

«محمود» به دستور «فینی» شنل «یکپا» را باز کرد و آنگاه جسد او را از رو در گودال انداخت و روی آن را با مقدار نازکی خاک پوشانید. در این فاصله «فینی» در صندوق را شکست و باز کرد؛ ولی دهانش از حیرت بازماند. آهی دردناک از گلویش خارج شد و لگد محکمی به صندوق زد و آن را به گوشه‌ای پرتاب کرد. صندوق سنگین آهنی در اثر ضربات لگد «فینی» چرخید و در گودال افتاد و مقداری استخوان مرده از آن خارج شد. در صندوق به جای جواهرات فقط استخوان مرده دیده می‌شد؛ همین و همین!

«محمود» نگاهی به «فینی» و نگاهی به صندوق واژگون افکند و ناگاه در گودال قبر خم شد. لوله پستی را بیرون کشید و گفت:

- یک نامه... شاید نقشه گنج باشد!

«فینی» آن را گرفت و پرسید:

- کجا بود؟ این را از کجا یافتی؟!

- از داخل صندوق بیرون افتاد.

«فینی» نامه را گشود و با مختصر سوادى که داشت، چنین خواند:

- «ای جویندگان گنج، بدانید و آگاه باشید که گنج در همین قبرستان مخفی است. اما پنهان کننده برای این که به دست نااهل نیافتد، نقشه‌های متعددی باقی گذاشته که فقط یکی از آن نقشه‌ها، نقشه حقیقی گنج است. ما نیز برای بدست آوردن گنج تا این جا آمده‌ایم، اما ما یکی از رفقای ما را گزید و کشت. ما هم جسد او را در این صندوق خالی نهاده و زیر خاک مخفی کردیم. ما به دنبال گنج می‌رویم. شما هر کس هستید، ناامید نشوید و تعقیب کنید. هر چه هست، در آن کتاب است. آن را از دست ندهید!».

امضاء مخدوش بود و خوانده نمی‌شد، لیکن «فینی» از تاریخ نامه دریافت کرد که تقریباً پانزده سال قبل برای یافتن گنج آمده بودند. «فینی» نامه را مجدداً لوله کرد و در جیب بغل خود نهاد. آنگاه به «محمود» گفت:

- کتاب کو؟!

«محمود» اظهار داشت:

- کتاب نزد من نبود، نزد «یکپا» است!

و بعد خم شد و خاک را پس و پیش کرد و کتاب را از زیر لباس «یکپا» خارج نموده و به دست «فینی» داد. او نیز کتاب را در زیر لباس پنهان ساخت و به «محمود» اظهار داشت:

- آیا تو حاضری با من همکاری کنی؟. اگر گنج را یافتیم، با یکدیگر تقسیم خواهیم کرد. من از صداقت و صمیمیت تو خوشم آمد و اگر قول بدهی که همیشه چنین باشی، من هم نهایت دوستی را با تو خواهم داشت.

«محمود» موافقت کرد و هر دو دست یکدیگر را فشردند و به راه افتادند. از مجموع چیزهائی که همراه آورده بودند، هیچ چیز نبردند. چراغ با بیل و کلنگ و طناب را آنجا گذاشتند و رفتند. موقعی که به آنجا می‌رفتند چهار نفر، ولی در بازگشت فقط دو نفر بودند. «فینی» در راه به «محمود» گفت:

- مجدداً باید نزد آن سه نفر ایرانی برویم. آنها امین و مطمئن هستند و کتاب را بهتر از هر کس دیگر می‌توانند بخوانند.
«محمود» گفت:

- دقت کنید. انسان نباید به چشم خودش هم اعتماد داشته باشد. ثروت و طلا و جواهر چیزی است که هر انسان پاک‌دامنی را به خیانت مجبور می‌کند.
«فینی» مقداری دربارهٔ سه نفر ایرانی صحبت کرد و از آنها تعریف نمود. در این موقع به میدان و محل دعانویس رسیده بودند. «فینی» نگاهی به اطراف کرد و گفت:

- مثل این است که عوضی آمده‌ایم!

«محمود» جواب داد:

- چگونه عوضی آمده‌ایم؟! اینجا میدان است و این نقطه محلی است که سایبان دعانویس قرار داشت. نگاه کنید! این نشانهٔ میخ‌های سایبان او است. اینجا جائی است که تخته پوستش را پهن کرده بود. عوضی نیامده‌ایم!

دهان هر دو از حیرت باز مانده بود و نمی‌دانستند چه باید کرد. بالاخره «محمود» یکی از فروشندگان دوره‌گرد را صدا کرد و از او پرسید:

- دعانویسی که اینجا سایبان داشت، کجا رفت؟.

دست‌فرورش دوره‌گرد نگاهی به سراپای آن دو نفر کرد و گفت:

- دیروز یک کشتی نسبتاً بزرگ به بندر آمد و عده‌ای تجار از آن پیاده شدند.

یکی از آنها نزد دعانویس آمد و با او مذاکره کرد و بعداً که او رفت، همه دیدند که دعانویس سایبان خود را جمع کرد و رفت. کسی نفهمید او کجا رفت و چه شد. من هم از او غیر از آنچه که گفتم، خبری ندارم.

«محمود» و «فینی» نگاهی به یکدیگر کردند و بعد «فینی» پرسید:

- آیا کشتی مذکور هنوز در بندر است، یا اینکه حرکت نمود؟

دوره گرد شانه‌های خود را بالا انداخت و جواب داد:

- نمی‌دانم، چون من به بندر نرفتم.

«فینی» دست «محمود» را گرفت و هر دو به سرعت از آنجا دور شدند. وقتی مقداری فاصله گرفتند، دستفروش پسر بچه‌ای را از میان جمعیت صدا کرد و به او گفت:

- به «الیاس» بگو آنها در جزیره هستند و برای یافتن حضرت «شیخ» جستجو می‌کنند. اکنون به طرف ساحل آمدند. مراقب باشند.

طفل دوان‌دوان رفت و دستفروش مجدداً به دوره‌گردی و فریاد زدن برای فروش اجناس خود پرداخت. «محمود» و «فینی» دوان‌دوان به طرف ساحل رفتند و در میان زورقهای بادی سریع کشتی کوچک مورد نظر را که نسبتاً از کشتی‌ها و قایق‌های دیگر بزرگتر و مجلل‌تر بود، یافته و شناختند.

«فینی» ابتدا به «محمود» پیشنهاد کرد که همه جا همراه و مراقب او باشد. ولی چون به اسکله نزدیک شدند، روی خود را برگردانید؛ چند سکه طلا در کف دست «محمود» نهاد و گفت:

- تو برو. تو گناه نداری که به آتش ما بسوزی. من موجود ماجراجویی هستم و بالاخره در اثر حوادث کشته می‌شوم. بگیر؛ این هم دستمزد تو! امروز از کار وامانده‌ای و سزاوار نیست گرسنه باشی.

«محمود» سکه‌ها را گرفت و از «فینی» خداحافظی کرد و به طرف قایق خودش که در همان نزدیکی بود، رفت.

درست همان موقع که «فینی» و «محمود» با هم صحبت می‌کردند، طفلی به سرعت خودش را به اسکله رسانید و از همان جا به شخصی که به چوب بادبان تکیه داده بود، پیام دستفروش را رسانید و از همان راه بازگشت.

شخص مذکور نیز شتابان وارد یکی از اطاق‌ها شد و «الیاس» را از ماجرا

مطلع کرد. در آن اطاق پنج نفر روی فرش نشسته بودند. کشتی مورد بحث مثل کشتیهای بزرگ اسپانیائی و پرتغالی میز و صندلی و نیمکت نداشت. در اطاق ناخدا نیز مثل اطاقهای انگشت شمار و معدود دیگر فرش گسترده و مخده‌ها و تشکچه گذاشته بودند.

آن پنج نفر روی فرش نشسته و به دود کردن قلیان مشغول بودند؛ گوئی در یکی از قهوه‌خانه «اصفهان» نشسته بودند. نی پیچ قلیان را به یکدیگر تعارف می‌کردند و حرف می‌زدند. قبل از اینکه پیام دستفروش به آنها برسد، «پابلاس» صحبت می‌کرد و می‌گفت:

- خدا را شکر که شما زنده هستید. کاپیتان «آنتونیو» مرد و در آخرین لحظات حیات به من وصیت کرد که کارهایش را دنبال کرده و دولت «اسپانیا» را نزد دربار شاهنشاه صفوی تبرئه کنم.

نماینده «شاه عباس» یعنی همان پیرمردی که تا چند ساعت قبل دعانویسی می‌کرد و با کمک «فینی» از یک مرگ حتمی جسته بود، گفت:

- جای نگرانی نیست. خوشبختانه «فینی» جلاد به ما کمک کرد و موجبات رهایی ما را از مرگ فراهم نمود. من بزودی به «اصفهان» می‌روم و خاطر خطیر شاهانه را از حقیقت امر آگاه می‌کنم.

در همین موقع بود که «الیاس» پیام دستفروش را به آنها رسانید و همان پیرمرد که «سلطان یعقوب» فرستاده مخصوص «شاه عباس صفوی» معرفی شده بود، به دنبال گفته‌های خود ادامه داد:

- این شخص به درد ما می‌خورد. می‌دانید، مقصودم «فینی» است! او جلاد نیک‌نفسی است. دیروز به اتفاق یک مرد چلاق کتاب کهنه‌ای را نزد من آورد. من از روی حروف ابجد مقصود او را یافته و در اختیارش گذاشتم. بیچاره‌ها در جستجوی گنج هستند. به هر حال به ما مربوط نیست؛ او اکنون وارد کشتی می‌شود. او را بگیرید، ولی سعی کنید آسیبی به او نرسد... بروید!

«پابلاس» مثل کوه از جای برخاست. کمر بند خود را محکم کرد و به اتفاق «الیاس» از اطاق خارج شد.

«فینی» نیز بدون درنگ از اسکله خود را به طناب پله رسانید و به سرعت بالا رفت و قدم به عرشه کشتی بادی گذاشت. ولی هیچ کس سرراش دیده نشد.

صدائی به گوش نمی‌رسید. همه جا خلوت و آرام بود. «فینی» به چپ و راست نگریست و چون کسی را ندید، به طرف اطاق‌ها رفت. مقصودش این بود که از اولین نفر سراغ پیرمرد دعانویس را بگیرد.

بدون برخورد با مانع پیش رفت تا بالاخره به نخستین اطاق رسید. لگدی به در زد و در باز شد. اطاق خالی بود، لذا «فینی» به سراغ اطاق دیگری رفت. ولی هنوز مقابل در نرسیده بود که ناگاه دستی محکم از پشت گردنش را گرفت و چنان فشاری وارد آورد که نفس در گلوی جلاذ پیچید و صدا در سینه‌اش گره خورد.

«پابلاس» از پشت گردن «فینی» را گرفت و به صدائی محکم گفت:

- «فینی» عاقل و آرام باش! اگر مقاومت نکنی، قول می‌دهم که سلامت و

راحت بمانی؛ در غیر این صورت کشته خواهی شد. می‌فهمی؟!

«فینی» چنان گرفتار بود که توانائی حرف زدن نیز نداشت و «پابلاس» روی

همین اطمینان، اندکی جلو رفت. ولی ناگهان «فینی» لگدی به شکم او زد و هیکل سنگین وی را چند قدم به عقب پرتاب کرد.

«پابلاس» از شدت درد نتوانست تعادل خود را حفظ کند. عقب عقب رفت تا

به زمین افتاد. «فینی» به سرعت برگشت و خود را روی سینه «پابلاس» انداخت و با هر دو دست گلویش را گرفت و گفت:

- بدبخت تو کیستی که اسم مرا می‌دانی؟! حالا با همین اطلاعات که درباره

من داری، خفیات می‌کنم! بمیر؛ ای غول بی‌شاخ و دم!

ابتدا دردی که لگد اولیه در دل «پابلاس» ایجاد کرده بود، او را آزار می‌داد و از

اقدام متقابل باز می‌داشت. چند لحظه بعد، با اینکه نزدیک بود خفه شود، دست

چپ را از زیر زانوی «فینی» خارج کرد و کمر بندش را گرفت. با یک حرکت،

هیکل سنگین «فینی» را از روی بدن خود بلند کرده و چند قدم آنطرف‌تر انداخت.

«فینی» از پشت به زمین افتاد و تازه در این موقع فهمید که حریف «پابلاس»

نمی‌شود و اگر باز هم مقاومت کند، با یک ضربت مشت می‌میرد. «پابلاس» از

جای برخاست و آرام‌آرام به طرف «فینی» که هنوز از پشت افتاده بود، رفت.

وقتی به دو قدمی او رسید، «فینی» دست خود را بلند کرد و گفت:

- خوب... بس است! دعوا که نداریم. بگو تا بدانم مرد دعانویس کجا است؟.

«پابلاس» به جای پاسخ دست «فینی» را گرفت و او را از زمین بلند کرد. «الیاس» که تا این موقع پشت در ایستاده بود، ظاهر شد و خود را به عرشه رسانید و به جاشویان و ملاحان دستور داد تا لنگرها را بکشند و بادبان را بیاندازند. «فینی» با وحشت و ناراحتی پرسید:

- کجا، کجا می روید؟! شما کیستید و مرا کجا می برید؟.

«پابلاس» لبخندی زد و گفت:

- مگر قرار نشد تسلیم محض باشی. آنچه تو می خواهی، در همین کشتی است!.

هنوز حرف «پابلاس» تمام نشده بود که «سلطان یعقوب» از در اطاق مجاور خارج شد و خود را به آنها نشان داد. «فینی» به دیدن او نفسی به راحتی کشید، ولی گفت:

- سزای محبتی که به شما کردم، این است؟! آفرین به مردانگی شما!.

«سلطان یعقوب» گفت:

- آرام باش. صلاح کار تو در این می باشد که با ما مساعدت و همکاری کنی. ولی «سلطان یعقوب» حرف خود را ناتمام گذاشت و به دنبال مکث کوتاهی پرسید:

- پس آن سرباز یکپا کجا است؟. او را چه کردی؟!

«فینی» که از حرکت کشتی ناراضی بود و نمی خواست از جزیره ای که گنج در آن مخفی بود، دور شود؛ گفت:

- او به من خیانت کرد و شکمش را پاره کردم!.

- رفیق دیگری را کجا رها کردی؟.

«فینی» جواب داد:

- او ایرانی است و اجیر ما بود. وی را مرخص کردم.

«سلطان یعقوب» لبخندی زد و پرسید:

- پس کتاب نزد تو است؟!

«فینی» با خشونت دست خود را کشید و روی سینه خود گذاشت و گفت:

- به کتاب کاری نداشته باشید. زیرا اگر برای گرفتن کتاب به من فشار وارد

بیاورید، آن را در آب دریا می افکنم!.

پیرمرد خندید و گفت:

- کتاب مال خودت! ما با کتاب تو کاری نداریم؛ بلکه به وجود خودت محتاج هستیم. خیالت از این جهت آسوده باشد. اگر لازم شد، بدون چشم داشت و دور از طمع آن را برای تو ترجمه هم می‌کنم. نترس!
«فینی» تا اندازه‌ای آسوده‌خاطر شد. کشتی اندک اندک از ساحل فاصله گرفت و دور گردید. «سلطان یعقوب» به «الیاس» گفت:

- بسیار خوب؛ به «فینی» جای مناسبی بدهید. کلید اطاق را نیز در اختیار خودش بگذارید که از داخل در را ببندد تا خیالش از جانب کتاب آسوده باشد!
به این ترتیب «فینی» نیز جزو همراهان و سرنشینان کشتی قرار گرفت و به سوی سرنوشت نامعلومی که انتظار ایشان را می‌کشید، رفت.

«محمود» وقتی از «فینی» جدا شد، بی‌اندازه گرسنه بود. زانوانش از شدت گرسنگی می‌لرزید و دهانش خشک شده بود. یکی از سکه‌ها را در دست گرفت و راه خود را به طرف میدان کج کرد. می‌خواست ابتدا شکم خود را سیر کند و بعد از جزیره دور شود.

در حاشیه میدان، مقداری نان و یک هندوانه خرید و روی خاک نشست. پاها را در سایه درختی دراز کرد و به خوردن مشغول شد. «محمود» در حالی که لقمه‌ها را می‌جوید و به کمک آب هندوانه فرو می‌داد، به رفت و آمد مردم می‌نگریست و چانه زدن خریداران و فروشنده‌گان را تماشا می‌کرد.

ناگهان از دور چشمش به شخصی افتاد که ابتدا انتظار دیدن او را نداشت... یکپا... یکپا! «یکپا» لنگان لنگان، به کمک عصای خود از طرف قبرستان به جانب میدان می‌آمد. لقمه در دهان «محمود» خشک شد. دهانش بازماند. و از فرط حیرت و تعجب نزدیک بود فریاد بکشد. «یکپا» بدست «فینی» به قتل رسیده بود. خودش با چشم دید که چگونه خنجر در پهلویش جای گرفت و خون فوران زد... پس چگونه او زنده شده؟!

فکر می‌کرد شاید خواب می‌بیند. شاید شخص دیگری شبیه «یکپا» در این جزیره زندگی می‌کند؟. اما نه. او نه خواب می‌دید و نه اشتباه می‌کرد. خود «یکپا» بود!

چند دقیقه پس از عزیمت «محمود» و «فینی»، «یکپا» در قبر به هوش آمد.

زخم خنجر کاری نبود و به طور معجزه‌آسا فقط قسمتی از پوست شکم وی را دریده بود. آنها تازه از قبرستان خارج شده بودند که «یکپا» بهوش آمد و به زحمت خود را از قبر بیرون کشید... عجیب اینکه مار نیز او را نگزیده بود!

ابتدا عصای خود را یافت. بعد پیراهن زیرین لباس را پاره کرد و زخم پهلویش را بست. چند دقیقه که گذشت، از شدت درد و فشار خونریزی کاسته شد و لنگ‌لنگان به راه افتاد. او دیگر هدفی جز گرفتن انتقام نداشت. دندان‌ها را بهم می‌فشرد و زیر لب می‌گفت:

- باید خود را به کاپیتان «مروک» برسانم و او را از خیانت «فینی» آگاه کنم. به کاپیتان می‌گویم «فینی» مرا به زور و جبر همراه خود برد که شریک جرم داشته باشد و چون ماجرای سه نفر ایرانی را برای او تعریف کنم، حرفهای مرا باور می‌کند. برای اثبات خیانت «فینی» چه دلیلی از این بهتر که او سه نفر ایرانی را به عوض کشتن آزاد کرده است. اگر او پشت قله کوههای «همیالیا» هم مخفی شود، کاپیتان «مروک» او را می‌یابد و سزای خیانتش را کف دستش می‌گذارد... آری، من تا انتقام نگیرم، نمی‌میرم!

«یکپا» در این قبیل اندیشه‌ها به میدان نزدیک شد. «محمود» درست سر راه «یکپا» قرار گرفته بود و اگر همانجا زیر سایه درخت باقی می‌ماند، «یکپا» او را می‌دید. ناچار هندوانه و نان را برداشت و در میان انبوه جمعیت پنهان گردید... ولی در هر حال «یکپا» را از نظر دور نمی‌داشت و از زیر چشم مراقب کارهای او بود.

«یکپا» مستقیماً به محلی که دعانویس سایبان داشت، رفت و چون از او اثری ندید، از دستفروش که آنجا می‌گذشت، پرسید آن پیرمرد کجا رفته است؟ او همان دستفروشی بود که «فینی» را راهنمایی کرد. لذا وقتی «یکپا» را دید و شناخت، ابتدا نگاهی به لباس خونین و خاک‌آلودش افکند و بعد با تردید گفت:

- دعانویس، با یک کشتی بادی رفت!

«یکپا» نشانی‌های «فینی» را داد و پرسید:

- آیا مردی به این مشخصات با پیردعانویس نرفت؟

«الیاس» قبلاً به دستفروش سفارش کرده بود که «یکپا» و «فینی» را به طرف کشتی بفرستد و چون «فینی» را راهنمایی کرده بود، صلاح در آن دید که «یکپا» را

نیز به آن سمت بفرستد. لذا گفت:

- چرا؛ آنها به اتفاق رفتند. هنوز کشتی در ساحل است. اگر زودتر بروی، به آنها می‌رسی.

«یکپا» راه خود را به سمت ساحل کج کرد؛ ولی موقعی به آنجا رسید که کشتی دور شده بود. سرباز چلاق اندکی استراحت کرد و بعد یک قایق بادبان‌دار را اجاره کرده و به طرف پایگاه کاپیتان «مروک» به حرکت در آمد.

«محمود» که همه جا بدنبال او بود، دوان‌دوان خودش را به قایق رسانید. سوار شد و با تمام قدرتی که داشت، قایق را در آب خلیج پیش راند... به این امید که شاید به کشتی برسد و «فینی» را از زنده بودن «یکپا» آگاه کند.

● فصل هشتم

«سهراب» بیش از هر جا توجهش به انبار مجاور اطاق «روزالین» جلب شده بود و با اینکه هنوز هم نمی‌توانست و نمی‌خواست موضوع غول را باور کند، در صدد برآمد که از این راز پرده برداشته و پس از جستجو لافل خیال «روزالین» را راحت و آسوده نماید.

با این منظور مستقیماً به طرف در انبار رفت و دستگیره آن را گرفت و پیچانید. ولی هر چه زور داد، در باز نشد. اگر در انبار قفل بود، «سهراب» خیلی زود از گشودن آن چشم می‌پوشید و به جایی دیگر می‌رفت؛ ولی در قفل نبود. روز قبل «سهراب» در انبار را نیمه باز دیده و درست به خاطر داشت که از شکاف در چند بشکه آب شیرین به چشم می‌خورد. پس چه کسی امروز در را بسته است؟ از طرف دیگر در مختصری باز می‌شد و بعد به موانعی برخورد می‌کرد و محکم در جای خود متوقف می‌گردید.

«سهراب» تنه خود را به در گذاشت و آنقدر فشار داد تا اینکه باز شد و چند بشکه آب که پشت در قرار داشت، پائین افتاد و یکی نیز شکست و زمین را خیس کرد. تازه وقتی در باز شد و «سهراب» بشکه‌ها را دید، مطمئن گردید که کسی از داخل آن را بسته است. شمشیر را کشید و با صدائی محکم و لحن تهدید آمیزی گفت:

- کیستی؟ خودت را نشان بده، وگرنه سر از بدنت جدا می‌کنم!

تهدید «سهراب» بدون پاسخ ماند، ولی لحظه‌ای بعد صدای خرخر وحشتناکی از گوشه انبار و از پشت بشکه‌ها به گوش رسید که بیشتر باعث حیرت و تعجب آنها گردید. «روزالین» با آن همه جرأتی که داشت، خود را پشت

«سهراب» مخفی کرد و گفت:

- شنیدی؟! صدای خرخر غول را شنیدی!؟

صدای خرخر شدیدتر می شد و با وضوح تمام به گوش می رسید. «سهراب» که محل صدا را تشخیص داده بود، پیش رفت. با پا بشکه ها را پس و پیش کرد و بالاخره آنچه که نباید ببیند، را دید. یک «ارانگوتان» دو ساله خودش را پشت بشکه ها مخفی کرده بود و به محض اینکه «سهراب» را دید، به ناله کردن و زوزه کشیدن پرداخت. ارانگوتان بچه می ترسید و التماس می کرد و اگر همان حیوان بزرگ بود، با یک حمله و یک ضربه دست استخوان های «سهراب» را خورد می نمود.

«سهراب» خندید و پیش رفت. دستی به سر و روی حیوان کشید و زنجیرش را گرفت. معلوم شد که ارانگوتان به رئیس دزدان تعلق داشته و حالا که کشتی در اختیار «سهراب» و «فردریکو» قرار گرفته، حیوان گرسنه مانده و از انبار خارج شده بود. «سهراب» ارانگوتان را از انبار خارج کرد، به عرشه کشتی آورد و غذا داد.

از آن روز ارانگوتان به «سهراب» تعلق یافت و از دست وی غذا خورد و باعث سرگرمی و تفریح و بازی جمع شد. حیوان خیلی زود با آنها انس گرفت. روزها با «روزالین» بازی می کرد و شب ها پشت در اطاق وی می خوابید و اکثر اوقات مراقب صاحبان تازه خود یعنی «روزالین» و «سهراب» و «فردریکو» بود. «سهراب» می گفت:

- این حیوان حالا کوچک است و یکی دو سال بیشتر ندارد. به زودی آنقدر بزرگ و وحشت انگیز می شود که با یک ضربه دست می تواند انسانی را بکشد و استخوانهایش را خورد کند.

معهد ارانگوتان دو ساله وزنی یک برابر و نیم آنها داشت و اگر می خواست، به آسانی می توانست ایشان را بکشد. عیب دیگر ارانگوتان این بود که به زودی بالغ می شد و چون نر بود، طبعاً نمی توانست بدون جنس ماده زندگی کند.

به هر حال کشتی آرام آرام در سطح دریا پیش می رفت. اکثراً روزها هوا آفتابی و شبها آسمان پرستاره و زیبا بود. ملایمت هوا روز به روز بیشتر می شد، زیرا از مناطق گرمسیر دور می شد و به سواحل جنوبی ایران که نسبت به آفریقا بیلاقی

خوش آب و هوا محسوب می‌شود، نزدیک می‌گردیدند.

در یکی از همین روزها، «سهراب» در روی عرشه مشغول شستن لباس‌هایش بود و «فردریکو» نیز در اتاق ناخدا سکان را در دست داشت و کشتی را هدایت می‌نمود. «روزالین» هم در روی عرشه بود و داشت به اورانگوتان غذا می‌داد؛ ناگهان «سهراب» گفت:

- این چیست؟! این چیست؟! مثل قایق است... می‌بینی؟.

«روزالین» دست‌ها را بالای ابرو گذاشت که تابش آفتاب چشمش رازند و پس از لحظه‌ای گفت:

- آره می‌بینم. مثل قایق است. شاید قایق بدون سرنشین باشد! از همان قایق‌ها که دزدان دریائی با آن گریختند.

«سهراب» گفت:

- نه، این از نوع قایق‌های ماهیگیری محلی است. مگر نمی‌بینی چوب بادبان دارد؟!.

هنوز گفتگوی آنها در این باره ادامه داشت که «فردریکو» دوان‌دوان آمد و گفت:

- بچه‌ها یک قایق... یک قایق بادبانی کوچک به ما نزدیک می‌شود. به نظرم دزدان دریائی در آن مخفی باشند!.

«سهراب» گفت:

- در هر حال باید قایق را از نزدیک دید. کشتی را به آن طرف بران!.

«فردریکو» مجدداً به اطاق ناخدا بازگشت و سرکشتی را به سمت جنوب برگردانید و قریب یک ربع بعد قایق محکم به بدنه کشتی خورد و ایستاد. «سهراب» دوید و خود را به جایی رسانید که از آنجا به خوبی درون قایق را می‌توانست ببیند.

در داخل قایق هیچکس مگر یک ماهیگیر ساده نبود و او نیز مرده به نظر می‌رسید؛ زیرا در کف قایق افتاده بود و حرکت نمی‌کرد. چون «سهراب» مطمئن شد که خطری از جانب دزدان دریائی متوجه کشتی نیست، نردبان طنابی را انداخت و پائین رفت و با یک جست وسط قایق پرید. از صدای جستن «سهراب» نیز مرد ماهیگیر حرکت نکرد. راستی مرده به نظر می‌رسید. «سهراب»

پیش خود گفت:

- بیچاره در وسط دریا از تشنگی و گرسنگی مرده است.

«فردریکو» هم پشت سر «سهراب» پائین جست و هر دو نفر کنار مرد ماهیگیر نشستند. «سهراب» روی او را برگردانید و قبل از هر کار گوشش را روی قلب او گذاشت و نفس را در سینه حبس نموده، گوش فراداد و گفت:

- نمرده است، قلبش هنوز ضربان دارد! اگر تا چند ساعت دیگر به همین حال باقی می ماند، از شدت حرارت آفتاب و گرسنگی و عطش جان می سپرد. باید او را نجات داد!

«سهراب» این را گفت و جوان ماهیگیر را روی دوش انداخت و با مهارت از نردبان طنابی بالا رفت. «فردریکو» نیز قایق را با رشته های محکم طناب به کشتی بست که همراه آن کشیده شود.

مرد ماهیگیر به درون حمل شد و «سهراب» به خشک کردن او پرداخت. «روزالین» طشتی آب سرد آماده کرد و دستمال را در آن خیس نموده و به پیشانی جوان نهاد و این کار را آنقدر ادامه دادند تا اینکه او لای پلک های چشم خود را گشوده، ناله ای کرده و به اطراف نگریست.

ابتدا گوئی محل و موقعیت خود را تشخیص نداد، زیرا دیده را بست. ولی لحظه ای بعد مثل اینکه تازه متوجه شده باشد، چشم ها را گشود و خیره خیره به اطراف و چهره «روزالین» و «سهراب» نگاه کرده و بی اختیار گفت:

- شما کیستید؟ اینجا کجا است و من کجا هستم؟!

مرد ماهیگیر این جملات را به فارسی ادا کرده، طبعاً «روزالین» نفهمید. ولی «سهراب» که خودش نیز ایرانی بود، به فارسی جواب او را داد و اظهار داشت:

- تو در کشتی ما هستی. آسوده باش! اسمت چیست و از کجا می آیی؟

جوان ماهیگیر جواب داد:

- نام من «محمود» است. من ماهی گیری می کنم و از «قشم» به اینجا می آیم. و بلافاصله سر خود را بلند کرده گفت:

- تشنه هستم... عطش دارم... کشتی من کجا است؟.

«روزالین» جامی آب خنک آورد و به دهان «محمود» که ما او را خوب می شناسیم، گذاشت. «محمود» جام آب را با ولع و حرصی عجیب نوشید و

تهی کرد، باز «روزالین» آن را پر کرده و به دست وی داد.

وقتی «محمود» از آب سیر شد، نگاهی به «روزالین» کرد و گفت:

- از شما ممنونم؛ خیلی ممنون هستم... اما کشتی من کجاست؟! «سهراب» گفت:

«سهراب» گفت:

- قایق تو را به دنبال کشتی خودمان می‌کشیم. محکم بسته‌ایم؛ خیالت

راحت باشد.

«محمود» گفت:

- مثل این است که من این خانم را دیده‌ام... می‌شناسم.

«سهراب» گفته‌های او را برای «روزالین» ترجمه کرد، ولی هر دو در دادن

جواب محک و مسامحه کردند. «روزالین» میل نداشت کسی او را بشناسد، لذا

ساکت ماند و چیزی نگفت. ولی خود «محمود» فکری کرد و اظهار داشت:

- شما دختر کاپیتان «آنتونیو»ی اسپانیولی نیستید؟! شما «روزالین» نیستید؟.

«سهراب» و «روزالین» به یکدیگر نگاه کردند و بالاخره «سهراب» پرسید:

- تو او را از کجا می‌شناسی؟! «محمود» جواب داد:

«محمود» جواب داد:

- من از اهالی ایران هستم. ایرانی هستم. سال‌ها در موسسات اسپانیایی‌ها کار

می‌کردم و از دست کاپیتان «آنتونیو» نان و نمک چشیده‌ام. دخترشان «روزالین» را

می‌شناسم و برای خدمت به اسپانیایی‌ها نزدیک بود در دریا بمیرم.

دیگر اختفای هویت «روزالین» مورد نداشت، زیرا «محمود» خوب او را

شناخته بود. «سهراب» پرسید:

- چه خدمتی به اسپانیا انجام می‌دهی؟! کار تو چیست؟! مقصودت را

نفهمیدم!.

«محمود» اندکی روی آرنج دست خود بلند شد و قبل از اینکه دنباله صحبت

را بگیرد و جواب سؤال «سهراب» را بدهد، گفت:

- کمی آب به من بدهید! باز هم تشنه هستم.

«روزالین» برای چندمین مرتبه جام را از آب خنک و گوارا پر کرده و به دست

جوان ماهیگیر داد. «محمود» دست پیش برد که جام را بگیرد و چون روی آرنج

دست دیگر تکیه داده بود، یقه پیراهنش از هم باز شد و چشم «روزالین» به

گردن‌بند نقره‌ای «محمود» افتاده و از فرط تعجب و حیرت دهانش باز ماند.
 «روزالین» در گردن «محمود» جوان ایرانی و ماهیگیر فقیر چیزی می‌دید که نمی‌توانست از اظهار حیرت و تعجب خودداری کند. هر کس دیگر به جای او بود و چنان چیزی را به گردن مردی مثل «محمود» می‌دید، عنان اختیار را از کف داده و جیغ می‌کشید و موضوع را که حتی برای خود «محمود» نیز روشن و معلوم نبود، آشکار می‌کرد.

از آن لحظه حال «روزالین» منقلب شد و تا چند دقیقه به کلی هوش و حواس خود را از دست داده بود و خیره خیره به صورت «محمود» نگاه می‌کرد. «محمود» پس از اینکه آب را نوشید، جام را به طرف «روزالین» پیش برد. ولی دخترک نتوانست آن را بگیرد، زیرا منقلب و پریشان شده بود و اصولاً هیچ چیز دیگر مگر گردن‌بند نقره‌ای و صورت جوان ایرانی را نمی‌دید.
 «سهراب» جام را گرفت و در جای اولیه گذاشت و برای شنیدن سخنان «محمود» که معلوم بود جالب و شنیدنی است، بازگشت. سرپا گوش شد و ایستاد. او گفت:

- من ایرانی هستم و به شغل ماهیگیری اشتغال دارم. سابقاً شغل من ماهیگیری نبود و نزد کاپیتان «آنتونیو» کار می‌کردم. ولی وقتی ایشان به «اسپانیا» سفر کردند و با دخترشان بازگشتند، نمی‌دانم چرا او به چه علت صلاح ندانستند که من در آنجا بمانم و این قایق را برای من خریدند و دستور دادند که ماهیگیری کنم. کاپیتان نسبت به من محبت زیادی داشت، به طوری که همین ابراز لطف و موجبات حسد و بغض و کینه کارگران دیگر را فراهم می‌کرد.

«سهراب» و «روزالین» به یکدیگر نگاهی کردند و دختر اسپانیولی به خود جرات داد و به زبان فارسی شکسته بسته و نادرست به زحمت از او پرسید:
 - نمی‌دانی کاپیتان چرا تو را دوست داشت؟.

«محمود» لحظه‌ای مکث کرد؛ مثل اینکه می‌خواست در خاطر خود علت محبت کاپیتان را جستجو کند... و چون چیزی در خاطر خود به دست نیاورد، گفت:

- راستش را بخواهید، من هم نمی‌دانم. گاهی انسان کارگر یا مستخدم زرتنگ و قابل خویش را دوست دارد، ولی عیب کار این بود که من برای کاپیتان کارگر

خوبی نبودم و از کار می‌گریختم. نکتهٔ عجیب‌تری برای شما بگویم و آن این است که کاپیتان شخصاً به کار من علاقه داشت و وقتی به اسکله می‌آمد و مرا عرق کرده و خسته می‌دید، چند سکهٔ طلا آهسته در کف دست من می‌نهاد و می‌گفت؛ برو و سه روز استراحت کن، بعداً نیز در آشپزخانه کار کن. با این ترتیب ملاحظه می‌کنید که کاپیتان نسبت به من محبت مخصوصی داشت و...

«سهراب» حرف او را برید و گفت:

- خوب؛ بقیهٔ ماجرا را تعریف کن! حقیقت موضوع را بگو...

«روزالین» نیز دهان خود را گشود که از «محمود» بخواهد تا دنبالهٔ همان مطالب را بگوید، ولی فوراً پشیمان شد و با وجود اینکه به شنیدن روابط «محمود» با پدرش علاقمند بود و می‌خواست از خلال این گفته‌ها حقیقت را کشف کند، خاموش ماند. «محمود» گفت:

- بله؛ من هفتهٔ گذشته چند نفر را با قایق خود به «قشم» بردم. یکی از آنها «فینی» جلاد معروف و غول‌پیکر پرتغالی بود. دیگری سرباز چلاقی است که فقط یک پا دارد. پرتغالی‌ها او را «یکپا» می‌نامند و مردی است شرور، پرمدعا و خطرناک. یک نفر دیگر نیز همراه آنها بود. این سه نفر در راه صحبت می‌کردند. از مجموع مذاکرهٔ آنها من فهمیدم که برای یافتن نج به «قشم» می‌روند. چیز دیگری که از مذاکرهٔ آنها فهمیدم، این بود که «فینی» جلاد سه نفر ایرانیان فرستادهٔ «شاه‌عباس صفوی» را به جای اینکه بکشد، برخلاف دستور کاپیتان «مروک» آزاد نموده است!

«سهراب» از فرط خوشحالی قدمی پیش رفت و کنار «محمود» روی تختخواب نشست. دست او را میان دو دست گرفت و گفت:

- آفرین بر «فینی» جلاد... آفرین! حالا آنها کجا هستند؟ تو ایشان را می‌شناسی؟

«محمود» گفت:

- صبر کنید. من هم اکنون همه چیز را حکایت می‌کنم.

و بلافاصله ماجرا را بدون کم و بیش تعریف کرد و در پایان اظهار داشت:

- همان کشتی ناشناس که از «بحرین» به «قشم» آمده بود، ایرانیان را سوار کرد.

«فینی» برای یافتن مرد دعانویس به کشتی رفت، ولی باز نگشت و کشتی به راه

افتاد. من یقین دارم که «فینی» به میل خود در کشتی مانده؛ ولی همانظوری که گفتم، سرباز یکپا نیز خون‌آلود و مجروح از قیر بیرون آمد و سوار قایق بادی تندرستی شد و به دنبال کشتی بحرینی حرکت کرد. من که وضع را چنین دیدم، قایق خود را به سرعت در دریا پیش راندم؛ به این امید که شاید زودتر از «یکپا» به کشتی برسیم و «فینی» را از زنده بودن «یکپا» آگاه کنم. من یقین می‌دانم که «یکپا» کاپیتان «مروک» را به غرق کشتی حامل «فینی» و ایرانیان مجبور می‌کند و اگر کشتی فوق‌الذکر در دریا غرق شود، دولت ایران برای مدت مدیدی از تجاوز پرتغالی‌ها به سواحل ایران بی‌اطلاع می‌ماند و شاید همین بی‌اطلاعی سبب استقرار همیشگی پرتغالی‌ها شود و دست اسپانیا برای ابد از تاسیسات ساحلی کوتاه گردد.

نفس «محمود» به شماره افتاده بود و به زحمت می‌توانست حرف بزند. ضعف بر وجود او مستولی گردیده بود، لذا «سهراب» حرف او را برید و گفت: - بسیلر خوب؛ حالا تو باز هم چند ساعت استراحت کن. وقتی حالت بهتر شد، در این باره صحبت می‌کنیم.

«سهراب» و «روزالین» غذائی مطبوع برای «محمود» فراهم کرده، کنار تخت او گذاشتند و خود از اطاق خارج شدند. مقداری دورتر از آنجا «روزالین» دست «سهراب» را گرفت و او را به درون یکی از انبارها کشید. در را از داخل بست و گفت:

- به نخستین گفته‌های «محمود» دقت کردی؟

«سهراب» که از کارهای «روزالین» چیزی نمی‌فهمید و نمی‌دانست پیریدگی رنگ او و بستن در اطاق و آهسته حرف زدن چه علتی دارد، با حیرت جواب داد: - دقت کردم، ولی مقصود تو را نمی‌فهمم. تو چه فهمیدی؟ من به اخلاق و عادات هموطنان خود بیشتر آگاهی دارم و تنها چیزی که می‌دانم و درباره «محمود» که قبل از همه چیز یک جوان متعصب ایرانی است، می‌توانم ابراز دارم؛ این است که «محمود» نیز در مورد روابط خودش با کاپیتان «آنتونیو» مبالغه‌گویی می‌کرد.

«روزالین» که با دقت به حرف‌های «سهراب» گوش می‌داد، سر خود را به علامت منفی به حرکت درآورد و گفت:

- اتفاقاً اشتباه می‌کنی. «محمود» جز حقیقت چیزی نگفت. او راست می‌گوید. من هم شنیده بودم که پدرم یک جوان ایرانی را خیلی عزیز می‌داشت و به او محبت می‌کرد. چندین بار برای یافتن او فعالیت کردم، ولی موفق نشدم تا اینکه دست سرنوشت او را در وسط دریا به من رسانید.

«سهراب» با لحنی استهزاء آمیز و در عین حال آمیخته به سوء ظن و حسادت گفت:

- تو چه علاقه‌ای به شناختن و یافتن او داشتی؟

«روزالین» مقصود «سهراب» را درک کرده و گفت:

- حسود نباش؛ زیرا «محمود» برادر من است! خون خانواده ما در عروق و شراین وی جریان دارد!

«سهراب» که از بسیاری حیرت چشمانش گشاد شده بود، گفت:

- چه گفتی؟ «محمود» برادر تو است؟! راست می‌گویی؟ از کجا فهمیدی؟

چه دلیلی داری؟

«روزالین» آهسته جواب داد:

- یواش حرف بزن. میل ندارم خودش در این باره چیزی بداند. دایه من که از اسرار پدرم آگاهی داشت، به من گفته بود که سال‌ها قبل پدرم در ایران از یک کنیز زیبای ایرانی صاحب پسری می‌شود. باز شنیدم که وقتی من همراه پدرم به ایران وارد شدم، همان پسر بدون آنکه خودش بداند، در دستگاه پدرم خدمت می‌کرده و برای اینکه من او را نبینم و نشناسم، از آنجا دور می‌گردد و به نقطه‌ای دیگر اعزام می‌شود. «محمود» در این باره هیچ چیز نمی‌داند و پدر خود را نمی‌شناسد. زیرا مادرش نیز از هویت پدرم که شوهرش بود، اطلاعی نداشته و جز علامت خانوادگی ما که جزو هدایای پدرم بوده، چیز دیگری در دست نداشته است. علامت خانوادگی ما روی همان پلاک نقره‌ای که به گردن «محمود» آویخته است، منقوش می‌باشد!

«سهراب» روی بشکه‌ای نشست و گفت:

- عجب... من از این ماجرا هیچ چیز نمی‌دانستم! به هر حال به تو تبریک

می‌گویم که برادرت را یافتی. آیا نسبت به او در دل خود محبتی احساس

می‌کنی؟

«روزالین» بدون درنگ جواب داد:

«بله! همان لحظه که نگاهش با نگاه من مصادف شد، دلم تکان خورد. بارقهٔ محبتی شدید در تاریکی قلبم افروخته گردید و احساس کردم که او را بدون شائبه و ریا دوست می‌دارم. خودم متعجب بودم تا اینکه گردن‌بند نقره‌ای را از یقهٔ پیراهنش دیدم و همه چیز را فهمیدم.»

هنوز آن دو نفر سرگرم صحبت بودند که ناگاه صدای پای شخصی روی سقف چوبی انبار شنیده شد. سقف انبار عرشهٔ کشتی چوبی بود و اگر کسی آنجا راه می‌رفت، صدای پایش را در انبار می‌شنیدند. «سهراب» و «روزالین» حرف خود را قطع کردند. در همین اثنا صدای پا روی پله‌ها به گوش رسید و بالاخره طنین آوای «فردریکو» برخاست که متوحشانه و با ترس و بیم گفت:

«سهراب»... «سهراب»... یک کشتی به طرف ما می‌آید! دزدان دریائی، دزدان دریائی! «فیدو» است!»

به شنیدن صدای «فردریکو»، «روزالین» و «سهراب» از اطاق بیرون دویدند و در پله‌ها با او روبرو شدند. رنگ صورت «فردریکو» مثل گچ سفید شده بود. از ترس می‌لرزید، به طوری که وقتی «سهراب» دستش را روی شانهٔ او گذاشت، با وضوح کامل لرزش بدن او را احساس کرد و دانست موضوع خیلی مهم است که «فردریکو»ی شجاع را تا این درجه ترسانیده است.

در همین موقع «محمود» نیز که از خواب بیدار شده بود، از اطاق بیرون جست‌و‌جی و ولی او صبر نکرد که «فردریکو» ماجرا را تعریف کند. دوان‌دوان خود را به عرشهٔ کشتی رسانیده و نظری به دریا انداخت. با همان سرعت به طرف آنها بازگشت و خطاب به «سهراب» گفت:

«دزدان دریائی به سمت کشتی می‌آیند. عجله کنید!»

«سهراب» جواب داد:

«سروشختانه کشتی آنها آن قدرها هم بزرگ نیست و طبعاً عدهٔ ایشان کم است.»

«باید فرار کنیم. کشتی ما سرعت زیاد دارد.»

پرچم سیاه دزدان دریائی با علامت جمجمه و استخوان مرده بالای بلندترین دکا کشتی در اهتزاز بود و در دل آن چهار نفر رعب و ترس بسیار به وجود

می آورد. «فردریکو» به سخن خود ادامه داد و گفت:

- من با دوربین «فیدو» را دیدم! دزدان دریائی نیز خود را برای حمله آماده می کنند.

«محمود» که با دقت اطراف کشتی را نگاه می کرد، گفت:

- شما که چند دستگاه توپ دارید، از چه می ترسید؟ با شلیک توپ مانع نزدیک شدن کشتی دزدان دریائی بشوید. آنها فقط در جنگ تن بتن و پریدن در کشتی مهارت دارند؛ در نبرد دریائی ضعیف می باشند.

«سهراب» نیز عقیده او را پسندید و همه به طرف توپ ها دویدند. بشکه های باروت و بسته های نمد و گلوله ها را از انبار به عرشه کشیده و کنار توپها قرار دادند.

چهار نفر سرنشینان کشتی در موقعیت بسیار خطرناک و وحشت انگیزی قرار گرفته بودند. معلوم نبود چه سرنوشت شومی انتظارشان را می کشد و چگونه به دست دزدان دریائی گرفتار می شوند و می میرند. دزدان دریائی بیشتر از هشتاد نفر بودند، در حالی که کشتی آنها فقط پنج سرنشین داشت که عبارت بودند از سه مرد، یک زن و یک ارانگوتان!

ولی مردان شجاع در هیچ موقع دچار ترس و وحشت نمی شوند و دست و پا بسته خود را به دست دشمن نمی سپارند. مردانگی و شجاعت به آنها فرمان می داد که تا آخرین لحظه مقاومت کنند و تا آنجا که می توانند و جان در بدن دارند... دشمن را در دریا معطل و سرگردان نمایند. بدبختانه کشتی دزدان دریائی نیز با توپ مجهز بود، اما توپ کشتی آنها از نوع بهتر و دقیق تر بود و در صورت جنگ، آسان تر می توانستند از آن استفاده کنند. تنها مانعی که در این راه وجود داشت، این بود که عده کافی برای استفاده از توپهای دو سمت کشتی نداشتند.

برای هر توپ لااقل به سه نفر مرد احتیاج داشتند. یکی برای تیراندازی، دیگری برای باروت ریختن و گلوله نهادن و سنبه زدن، و سومی به منظور حمل وسائل لازم و تهیه مایحتاج توپ... در حالی که آنها فقط چهار نفر بودند و روی این حساب تنها از یک توپ می توانستند استفاده کنند.

موقعی که آنها مقداری باروت و گلوله های فلزی را به عرشه حمل می کردند، ارانگوتان کناری نشسته و به خوردن مشغول بود. چون رفت و آمد و هیجان

ایشان را دید، به تبعیت از حس تقلید شدیدی که در نهاد آن حیوان نهفته است، به انبار رفت و بشکه‌های باروت و کیسه‌های نم‌د و گلوله‌ها را روی دوش گرفت و به عرشه حمل کرد.

«سهراب» از خوشحالی ارانگوتان را در آغوش گرفت و بوسید؛ زیرا کاری که او در طی یک ربع ساعت انجام داد، وقت ده نفر عمه را در نصف روز می‌گرفت. معلوم شد که از ارانگوتان نیز می‌توانند استفاده کنند، ولی نمی‌دانستند غیر از حمالی چه کار دیگری از آن حیوان باهوش ساخته است! ارانگوتان پس از انجام این کار باز به گوشه‌ای رفت و به تماشا پرداخت. ولی موقعی که کشتی دزدان نزدیک شد و هیاهو و مهمه‌ی ایشان به گوش رسید، حیوان به هیجان آمد و به غرش و عربده پرداخت. از دور دندان‌های زردرنگ و کثیف خود را به دزدان دریائی نشان می‌داد.

تیراندازی شروع شد. اولین تیر را «سهراب» شلیک کرد، ولی به هدف نرسید؛ زیرا هیچیک از آنها تیراندازی با توپ را بلد نبودند. «فردریکو» و «محمود» پشت یکی از توپها قرار داشتند و «سهراب» و «روزالین» پشت یک توپ دیگر. دزدان دریائی که انتظار تیراندازی را نداشتند، از هیاهو افتادند و لحظه‌ای بعد با شلیک چند گلوله به تیراندازی آنها پاسخ گفتند. یکی از گلوله‌ها به قسمتی از یک اطاق گرفت و چوب و تخته و میخ و آهن‌پاره‌ها را به هوا پرتاب کرد.

دزدان دریائی می‌کوشیدند که کشتی خود را به کنار کشتی آنها برسانند تا به وسیله طناب در آن بسته و جنگ تن‌به‌تن را آغاز کنند. مهارت آنها در همین بود و اگر قرار می‌شد که تیراندازی و جنگ دریائی ادامه یابد، دزدان شکست می‌خوردند.

چیزی که باعث امیدواری «سهراب» و «فردریکو» می‌شد، این بود که کشتی آنها بزرگ‌تر بود و به علت وجود بادبان‌های وسیع سرعت بیشتری داشت و اگر باد موافق می‌وزید، در طی یک ساعت کشتی دزدان دریائی را به جای می‌گذاشت و از نظر ناپدید می‌گردید. بدبختی در این بود که اصولاً باد نمی‌وزید و کشتی آنقدر آهسته حرکت می‌کرد که گویی ایستاده بود. به همین پشت گرمی «فردریکو» سکان را روی درجه معینی با طناب بسته و کشتی را به دست

حوادث سپرد و خودش برای دفاع به دیگران ملحق گردیده بود. در همین موقع ناگهان «محمود» فریادی کشید و خطاب به «سهراب» گفت:

- نگاه کنید... یکپا... یکپا در کشتی دزدان است! معلوم می‌شود که او دزدان را تحریک کرده و به این جا کشانیده است.

«محمود» راست می‌گفت. «یکپا» پس از دو روز سرگردانی در دریا با کشتی دزدان برخورد می‌کند و روی سابقه قبلی «فیدو» را به تصرف کشتی ایرانیان تحریص و تشویق می‌نماید. لیکن قبل از اینکه کشتی حامل «فینی» و «پابلاس» را بیابند، با «سهراب» و دیگران روبرو می‌شوند و جنگ آغاز می‌گردد. در این گیرودار «یکپا» نیز «محمود» را روی عرشه کشتی می‌بیند. او را به «فیدو» نشان می‌دهد و می‌گوید:

- او را نگاه کن... این همان شخصی است که «فینی» بخاطر او مرا مجروح کرد و در قبر انداخت. او از محل اختفای «فینی» آگاه است و اگر او را زنده دستگیر کنید، هم «فینی» و هم کتاب حاوی اسرار و نقشه گنج را می‌توانیم به دست بیاوریم.

«فیدو» نیز «محمود» را به یاران خود نشان داد و گفت:

- اگر کشتی را متصرف شدیم، مراقب باشید که او نباید کشته شود. او را زنده دستگیر کنید و آن دختر را نیز سلامت و زنده بگیرید!

دزدان دریائی به سرعت تیراندازی می‌کردند و کشتی را پیش می‌رانند. از طرف آنها نیز به گلوله‌ها پاسخ داده می‌شد. «فردریکو» یکبار با توپ یکی از دکل‌ها را انداخت. البته هدف گلوله جای دیگری بود که با دکل فاصله زیادی داشت؛ ولی چون تیراندازی غلط انجام می‌گرفت، دکل شکست و پائین افتاد. در اثر شکستن دکل چند نفر از دزدان به قتل رسیدند و بقیه جنازه آنها را فوراً در دریا سرنگون ساخته و طعمه ماهیان کردند.

در طی چند ساعت چندین بار کشتی «فیدو» به نزدیکی کشتی آنها رسید، ولی در اثر تیراندازی عقب نشست. این وضع همچنان ادامه داشت تا اینکه هوا به تاریکی گرائید و آفتاب به دامن مغرب فرو رفت و خورشید چون سینی آتشین وسط خط افق که آب دریا به دامن آسمان چسبیده بود، قرار گرفت. «فیدو» که از عدم موفقیت خود سخت ناراضی بود، «یکپا» را پیش خواند و

با مشت و لگد به سرور ویش کوفت و با لحنی تهدیدآمیز گفت:
 - بدبخت تو که می دانستی قدرت آنها زیاد است و کشتی آنها توپ دارد، چرا
 مرا به اینجا کشیدی که عده‌ای از بهترین افراد من بقتل برسند؟
 «یکپا» در حالی که با پشت دست دهان خون‌آلودش را پاک می‌کرد و به کمک
 عصا از روی زمین بلند می‌شد، گفت:

- اولاً من شما را به جنگ با این کشتی دعوت نکردم. کشتی «فینی» یک
 کشتی کوچک، ماهیگیری است که در آن حتی یک تفنگ هم یافت نمی‌شود. ثانیاً
 در این کشتی فقط چهار نفر زندگی می‌کنند و عجیب است که شما با این عده
 کثیر و این همه تجربه دریاوردی و مهارت نمی‌توانید کشتی را متصرف شوید.
 «فیدو» مجدداً با مشت به صورت «یکپا» کوفت و اظهار داشت:
 - بدبخت چلاق... مرا مسخره می‌کنی؟. اگر طرح تازه‌ای برای تصرف کشتی
 تهیه نکنی، سر از بدنت جدا می‌کنم و چشمانت را از حدقه بیرون می‌کشم.
 «یکپا» مثل اینکه قبلاً در این باره فکر کرده و نقشه کشیده بود، بلافاصله
 گفت:

- دستور عقب‌نشینی بدهید تا هوا کاملاً تاریک شود.
 «سهراب» و «فردریکو» در پشت توپها آماده نشسته بودند که در کمال تعجب
 دیدند دماغه کشتی دزدان دریائی به سمت مشرق مایل شد و پس از چند دقیقه
 تغییر جهت داد و از نظر ناپدید گردید. آنها از فرط خوشحالی جست و خیزکنان
 یکدیگر را در آغوش می‌کشیدند و به هم تبریک می‌گفتند و نمی‌دانستند «یکپا»
 چه حيله‌ای اندیشیده و چه نقشه خطرناکی طرح کرده است.
 وقتی ستارگان در آسمان ظاهر شدند، «سهراب» و «روزالین» و «محمود» و
 «فردریکو» سر میز نشستند و با خوشحالی غذا خوردند. بعد «فردریکو» به اطاق
 سکان رفت و به هدایت کشتی مشغول شد. هنوز دریا آرام بود و بادی که کشتی
 را به سرعت براند، نمی‌وزید؛ معهداً کشتی به آرامی تمام پیش می‌رفت.
 «محمود» در اطاقی خوابید و سایرین نیز به اطاق خود رفتند. ارانگوتان ناراحت
 بود. می‌گریه و می‌خروشید و مرتباً از پله‌ها بالا و پائین می‌رفت. چند بار
 «محمود» از اطاق خود خارج شد؛ «سهراب» را صدا کرد و گفت:
 - این حیوان ناراحت است. به نظرم امشب اتفاقی می‌افتد و یا طوفان

می‌شود. حیوانات حوادث را پیش‌بینی می‌کنند و ناراحتی ارانگوتان نیز بی‌علت نیست.

«سهراب» آمد و دستی به سر و روی ارانگوتان کشید و گفت:

- چیزی نیست. این حیوان در اثر حوادث امروز عصبانی است و به زودی آرام می‌شود. خیال شما راحت باشد.

«محمود» به اطاق خود رفت، اما نخواهید. همانطور با لباس روی تخت افتاده و به فکر پرداخت. ارانگوتان همچنان ناراحت و خشمگین بود و خرخر می‌کرد. «یکپا» طبق نقشه‌ای که کشیده بود، کشتی را مقداری عقب راند تا از افق دید آنها خارج شد و چون هوا کاملاً تاریک و ظلمانی گردید، بازگشت.

«یکپا» شخصاً فرماندهی را بر عهده گرفته بود و چون می‌دانست که اگر موفق نشود، «فیدو» سر از بدنش جدا می‌کند، به جان می‌کوشید و شجاعانه فرمان می‌داد. در کشتی دزدان حتی یک شمع نیز روشن نبود که مبادا از دور دیده شوند. در تاریکی به کشتی «سهراب» نزدیک شدند... در فاصله‌ای معین «یکپا» دستور توقف داد و عده‌ای از دزدان را انتخاب کرد و گفت:

- شما و من با قایق خود را به کشتی آنها می‌رسانیم و از نردبان‌ها بالا می‌رویم. خیلی مردانه و شجاعانه بجنگید، زیرا در کشتی مورد نظر فقط دو مرد جنگجو یافت می‌شود. سومی آنقدرها شجاع نیست و چهارمین نفر یک زن است.

به این ترتیب در تاریکی غلیظ شب دو قایق با هیجده نفر سرنشین به طرف کشتی حرکت کرد و نیم ساعت بعد به آن رسید. «فردریکو» در جایی قرار داشت که روبروی کشتی را می‌دید، لذا متوجه نزدیک شدن قایق‌ها نگردید. ابتدا دو نفر از زبده‌ترین دزدان نردبانهای طنابی را با قلاب به لبه کشتی انداختند و خود بالا رفتند.

عرشه کشتی خلوت بود و یک چراغ دریائی به تیر آویزان بود و اطراف را روشن می‌کرد. به اشاره آنها بقیه دزدان از پله‌ها بالا رفتند و خود را به عرشه کشتی رسانیدند.

«یکپا» قبلاً در راه بین دو کشتی دزدان را تحت تعلیم قرار داده و به آنها آموخته بود که چه باید بکنند. نخستین هدف حمله آنها اطاق ناخدا بود. اگر

سکان کشتی به دست ایشان می افتاد، «فردریکو» بی صدا به قتل می رسید و قبل از اینکه «محمود» و «سهراب» و «روزالین» بفهمند، کشتی به طرف کشتی دزدان می رفت و بقیه راهزنان دریائی نیز به آن حمله ور می شدند و کار تمام می گردید. «یکیا» به زحمت و با کمک دیگران از طناب عبور کرد و خود را به عرشه کشتی رسانید و با عصای خود به طرف اطاق ناخدا اشاره کرد. چند نفر دزد مسلح و شمشیرزن به طرف اطاق سکان رفتند. دزدان در کار خود مهارت کافی داشتند. لذا قبل از این که وارد اطاق شوند، یکی از آنها با خنجر طناب زنگ خطر را برید و زنگ را بی صدا از جای خود برداشت و در دریا انداخت.

در این موقع «فردریکو» غافل از حوادثی که در شرف وقوع بود، سر را روی سکان گذاشته و چرت می زد که ناگاه صدای در اطاق را پشت سر خود شنید. خوشبختانه «فردریکو» روی عادت و روی حس بدبینی که داشت، همیشه در اطاق را از داخل قفل می کرد. آن شب نیز در را از درون بسته بود. لذا دزدان وقتی دستگیره را پیچاندند، در کمال تعجب در را بسته یافتند. «فردریکو» به صدای چرخیدن دستگیره برگشت و به خارج نگریست و با وجود تاریکی صورت چند نفر نا آشنا را دید و همه چیز را حدس زد.

از فرط ترس و هیجان سکان را بدون اینکه قفل کند، رها نمود. چرخ سکان دو سه بار به چپ و راست چرخید و بالاخره سرگردان ماند.

دست «فردریکو» به سمت طناب زنگ رفت که «سهراب» را آگاه کند. ولی هر چه طناب را کشید، از زنگ صدائی برنخاست. دزدان برای شکستن در فعالیت می کردند و در عین حال می کوشیدند که این کار را بدون سرو صدا انجام دهند. «فردریکو» کاملاً سرگردان و پریشان مانده بود که ناگهان به یاد تفنگها افتاد. روزی که آن کشتی را متصرف شدند، مقداری تفنگ داشتند که همه را در آن اطاق نهاده بودند. «فردریکو» یکی از آنها را از زیر نیمکت بیرون کشید و سینه دزدی را که برای شکستن در بیشتر تلاش می کرد، هدف قرار داد و شلیک کرد. دزد مذکور فریادی کشید و نقش بر زمین گردید.

ولی دزدان دیگر که دیدند کار از کار گذشته، با شدت هجوم بردند. صدای گلوله به گوش «سهراب» رسید و او سراسیمه از جای جست و بی پروا بیرون دوید. به محض اینکه شمشیر به دست از اطاق خارج شد، چند نفر از دزدان به

درون جستند و «روزالین» را دوش کشیده و از اطاق به عرشه کشتی آوردند. «فیدو» دستور داده بود که او و «محمود» را زنده دستگیر کنند.

«سهراب» بالای پله‌ها با دزدان مواجه شد و زد و خورد را به تنهایی آغاز کرد. «یکپا» با اینکه شمشیر در دست راست داشت، چون خود را قادر به جنگ نمی‌دید، فقط فرمان می‌داد و دیگران را به کشتن «سهراب» تشجیع می‌کرد.

«سهراب» که از شدت خشم دیوانه شده بود، شمشیر را لحظه‌ای بی‌کار نمی‌گذاشت و در هر حمله یکی را از پای در می‌آورد. «روزالین» با لباس پاره و اسیر، گوشه‌ای ایستاده و به این صحنه خونین می‌نگریست.

او از شدت ترس می‌لرزید، ولی از گریستن خودداری می‌کرد؛ زیرا نمی‌خواست دختری سست و ضعیف شناخته شود. بر خود فشار وارد می‌آورد و می‌کوشید که سخت‌ترین دقایق عمر خویش را بدون خاطره دردناک و تلخ بگذارند.

راستی لحظاتی که می‌گذشت، تلخ‌ترین دقایق عمر «روزالین» محسوب می‌شد. او در دست دشمن گرفتار گردیده بود و با آن وضع اسف‌انگیز مجبور بود صحنه جدال «سهراب» و دزدان دریائی را تماشا کند.

چه می‌توانست کرد؟. یک چیز را مسلم می‌دانست و آن این بود که «سهراب» در این جنگ شکست می‌خورد و به قتل می‌رسید. دلش می‌خواست جیغ بکشد و او را از ادامه جدال بازدارد و به تسلیم شدن مجبور کند، ولی خجالت می‌کشید. بیم داشت که «سهراب» او را دختری ترسو و جبون بشناسد. آخر «سهراب» چطور می‌توانست با چند نفر مرد مسلح بجنگد و بر آنها پیروز شود؟! او تنها یک دست و یک شمشیر داشت، در مقابل دهها دست و شمشیر به سوی او دراز می‌شد. «سهراب» در شمشیرزنی مهارت و سرعت عمل داشت؛ لیکن یک نفر هر قدر شجاع باشد، نمی‌تواند با عده‌ای زیاد بجنگد.

وضع جنگ اندک‌اندک تغییر می‌یافت. «سهراب» در آغاز کار مانند شیر درنده حمله می‌کرد و مهاجمین را عقب می‌راند؛ ولی بعداً خسته شد. بازوهایش به سستی به چپ و راست و بالا و پائین حرکت می‌نمود. تیغه شمشیرش با سرعت کمتری هوا را می‌شکافت و به سینه و پهلوی دزدان نزدیک می‌شد.

این تغییر وضع به منزله اعلام خطری بزرگ و موحش بود. «روزالین» تنها به

«سهراب» دلخوشی و امیدواری داشت و اگر او از پای در می‌آمد و مجروح می‌شد، چه می‌توانست بکند؟!

چه وحشت‌انگیز بود. در این صورت به دست دزدان دریائی گرفتار می‌شد و در بازارهای برده‌فروشی در معرض معامله قرار می‌گرفت و چه بسا به حرمسرای یکی از شیوخ عرب راه می‌یافت.

«روزالین» در عین حال که به صحنهٔ جنگ روی عرشهٔ کشتی می‌نگریست، چنین اندیشه و افکاری نیز داشت. درست در همین اثناء بود که ناگاه «سهراب» حمله‌ای شدید کرد و تیغهٔ شمشیر خود را پیش راند. پهلو و سینهٔ دو نفر از دزدان را درید و آنها را غرقه به خون در عرشهٔ کشتی سرنگون ساخت.

وقتی آن دو کشته شدند، دیگران به هیجان آمدند. مثل این بود که به آنها امیدواری زیاد داشتند. همه یک جا و یک مرتبه از جلو و عقب و این طرف و آن طرف به «سهراب» هجوم برده و به سوی او شمشیر کشیدند. «سهراب» کاملاً درمانده و بیچاره شده بود. از «فردریکو» خبری نبود معلوم نبود او چه می‌کند و «سهراب» در آن گیرودار تنها مانده بود.

«یکپا» که پشت سر «سهراب» ایستاده بود و انتظار پایان کار را می‌کشید، پس از کشته شدن آن دو دزد دیگران را به کشتن «سهراب» تشجیع و تحریک می‌کرد و لنگ‌لنگان راه می‌رفت و می‌گفت:

- بکشید... این سگ تیره‌بخت را بکشید!

و چون دریافت که از روپرو نمی‌تواند «سهراب» را بکشند، تصمیم گرفت کار او را از پشت یکسره کند و برای این منظور شمشیر تیغه پهن خویش را عقب برد که پهلو «سهراب» را بدرد.

«روزالین» از فاصلهٔ نزدیک مراقب اعمال و حرکات «یکپا» بود و چشم از وی برنمی‌داشت. به محض اینکه از تصمیم او آگاه شد، با سرعت دوید و خود را روی دست «یکپا» انداخت؛ به طوری که او نتوانست تیغهٔ شمشیر را به محل مورد نظر برساند.

دستش در حین حرکت تکان خورد و شمشیر هوا را درید. «یکپا» که انتظار چنین تصادفی را نداشت، با خشونت تمام ضربتی به صورت «روزالین» زد و با پشت دست چند سیلی دیگر حوالهٔ او کرد. «روزالین» جیغ کشید و گریه‌کنان

روی زمین افتاد.

صدای جیغ «روزالین» در همه جای کشتی شنیده شد؛ حتی به گوش «محمود» و «فردریکو» نیز رسید. ولی آنها که به کارهای دیگر اشتغال داشتند و نتوانستند به او کمک کنند. تنها موجودی که به خشم آمد و ناگاه خون مقابل دیدگانش را گرفت، ارانگوتان دو ساله بود.

ارانگوتان تا این لحظه کناری ایستاده و با دیدگان بهت زده به صحنه جدال و رفت و آمد دزدان می‌نگریست و هیاهوی ایجاد شده را گوش می‌داد. گوئی مقصود ایشان را از این همه جنب و جوش نمی‌فهمید و انتظار عاقبت کار را داشت؛ در عین حال حیوان با وفا چشم از «روزالین» بر نمی‌داشت. موقعی که دزدان به طرف دختر زیبا حمله کردند و او را به عرشه کشتی کشانیدند، «ارانگوتان» چند بار غرید و جست و خیز کرد؛ ولی از درون تاریکی خارج نشد. او تا آن موقع موضوع را شوخی می‌انگاشت؛ لیکن وقتی صدای جیغ «روزالین» بلند شد، ناگاه وضع تغییر کرد و خون پیش چشم ارانگوتان را گرفت و وجودش را به یک پارچه خشم و آتش مبدل ساخت.

حیوان یکی دو بار غرید؛ دندانهای خود را نشان داده و آماده حمله شد. «یکپا» پس از اینکه «روزالین» را به زمین انداخت، باز برای کشتن «سهراب» حمله کرد و شمشیر را عقب برد که تیغه آن را در شکم او جای دهد؛ ولی «روزالین» با پا لگدی به دست او زد و برای دومین بار عمل خائنانه‌اش را خنثی کرد.

«یکپا» که از «روزالین» و جسارت او خشمگین شده بود، دشنام‌گویان به جانب وی حمله‌ور شد. و با قبضه شمشیر چند ضربه به سر و روی «روزالین» وارد آورد؛ به طوری که شدت درد دختر را از گریستن نیز واداشت.

ارانگوتان که در این لحظه به آخرین حد خشم رسیده بود، در یک لحظه از تاریکی بیرون جست و وسط معرکه پرید. هدف حمله او «یکپا» بود. می‌خواست آن مرد ناقص را به گناه اینکه «روزالین» را کتک زده، به دریا بیافکند. ولی در سر راه به هر کس می‌رسید، می‌کشت و با ضربات دست و پا و سر به اطراف پراکنده می‌کرد.

دزدان دریائی هراسان شده بودند. حریف جدید قدرت خارق‌العاده‌ای

داشت. از شمشیر نمی‌ترسید و با مشت و لگد از پای در نمی‌آمد. دزدان به طرف میله‌های آهنین دویدند، اما متاسفانه خیلی دیر شده بود.

«ارانگوتان» یکی را سر دست بلند می‌کرد و با شدت و قوت به روی دیگران پرتاب می‌نمود و همه را به زمین می‌انداخت. به این ترتیب دزدان را از سر راه دور کرد و با سرعت تمام خود را به «یکپا» رسانید. «یکپا» از اول متوجه ارانگوتان شد و فهمید که هدف حمله او جز خودش کس دیگری نیست، اما سر ترسید. تمام دستانش را از مقابل حیوان بگریزد و به گوشه‌ای پناهنده شود. او فقط یک پا داشت؛ پای دیگرش چوبی و ناقص بود. یکی دو قدم به عقب رفت و شمشیر را دور سر خود چرخانید که شاید از نزدیک شدن «ارانگوتان» جلوگیری نماید، لیکن حیوان خشمگین از شمشیر نمی‌ترسید؛ زیرا تیغه شمشیر را مانند شاخه نازک درخت سیب شکست و به اطراف انداخت و خرخرکنان خود را به سوی «یکپا» کشانید.

«یکپا» از ته دل فریاد می‌کشید و از دیگران استمداد می‌کرد. در آن گیرودار هر کس به فکر جان خویش بود. همه این حساب را می‌کردند که وقتی «یکپا» به قتل رسید، ارانگوتان به سراغ دیگران می‌آید و آنها را نیز به همان سرنوشت دچار می‌کند. لذا نه تنها جرات کمک کردن به «یکپا» را نداشتند، بلکه از این فرصت استفاده کرده و برای فرار از عرشه کشتی دور می‌شدند.

«سهراب» ابتدا نفهمید چه شده و چرا حریفان او از میدان می‌گریزند و وحشت‌زده فرار می‌کنند. اگر امکان عقلی داشت، تصور می‌کرد که یک کشتی جنگی دولتی «اسپانیا» به کمک آمده که دزدان دریائی آن‌سان ترسیده و می‌گریزند و چون چیزی امکان نداشت، «سهراب» متعجب بود.

به هر حال از این حادثه نهایت استفاده را برد و هر یک از دزدان را که می‌یافت، ضربتی می‌زد و می‌کشت. اما «محمود» در این گیرودار چه می‌کرد؟ او وقتی دزدان را دید، فوراً به فراست دریافت که چه نقشه‌ای برای دستگیری آنها کشیده شده است. پیش خود گفت:

«هم‌اکنون کشتی دزدان به کنار این کشتی می‌رسد و حمله عمومی آغاز می‌شود. باید کاری کرد که دزدان نتوانند کشتی خود را به ما برسانند.

برای انجام این منظور فوراً از پله‌های طنابی بالا رفت و خود را روی دکل

رسانید و بادبان بزرگ را پاره کرد. بادبان بزرگ کشتی که در مواقع طوفان و سرعت کشیده می‌شد، هشت بند بزرگ داشت. «محمود» با آرامش به پاره کردن بندها پرداخت. اولی و دومی و سومی و بالاخره هشتمین بند را نیز پاره کرد و بادبان بزرگ ناگاه پائین افتاده و در جای محکم شد.

از حسن اتفاق درست در همین دقایق باد ملایمی وزیدن گرفت. بادبان متورم شد. باد در آن افتاده و کشتی که تا آن ساعت تقریباً در اثر نوزیدن باد بی‌حرکت مانده بود، تکانی سخت خورد و با سرعت به پیشروی پرداخت.

شاید اگر کشتی تکان نمی‌خورد، دزدان فرار نمی‌کردند. کشتن یک ارانگوتان آنقدرها مشکل نیست. چیزی که آنها را متوحش کرد، این بود که در اثر حرکت کشتی قایق‌های آنها در آب سرگردان می‌شد و برای بازگشت وسیله نداشتند. کشتی «فیدو» نیز با اینکه فاصله کم داشت، نمی‌توانست به آن سرعت خود را به آنجا برساند و آنها را نجات دهد.

آنها که «فردریکو» را محاصره کرده بودند، زودتر گریه‌ختند. «فردریکو» خوشحال و شادمان به هدایت کشتی پرداخت و سکان را چرخانید تا به خط شمالی افتاد. باد در جهت کشتی می‌وزید و به همین سبب بر سرعت آن صد چندان می‌افزود.

«فیدو» که کشتی خود را برای حمله عمومی آماده کرده بود، ناگاه با وضع اسفناکنیز و غیر مترقبه‌ای روبرو شد. دشنام می‌داد، پای بر زمین می‌کوبید و فرمان می‌داد، ولی طبیعت از او نمی‌ترسید و بر سرعت باد اضافه می‌کرد.

ارانگوتان به کار خود مشغول بود و یک یک دزدان را روی دست بلند می‌کرد و به دریا می‌انداخت. «محمود» از دکل پائین آمد. «سهراب» او را دید و فهمید که او موجبات نجات آنها را فراهم کرده است.

به هر حال نخستین کسی که در دریا افتاد، «یکپا» بود. ولی بدبخت سخت جان درست در کنار یکی از قایق‌ها فرود آمد و به محض سقوط دست خود را به لبه قایق گرفت و با زحمت خود را بالا کشید.

چند نفر دیگر از دزدان نیز به این ترتیب نجات یافتند، ولی اکثر آکشته شده و به اعماق اقیانوس فرو رفته و در شکم ماهیان جای گرفتند. ساعتی بعد کشتی به آرامی پیش می‌رفت و «سهراب» جنازه مقتولین را با کمک «محمود» در آب

می‌انداخت و خون را از عرشه کشتی می‌شست. ارانگوتان نیز کناری نشسته و به خوردن موز مشغول بود.

دزدان دریائی در وسط دریا سرگردان مانده بودند. بعضی از آنها که به دریا افتادند، خود را نجات دادند و به زحمت به قایق‌ها کشانیده و سوار شدند؛ ولی دیگران غرق شده و در اعماق اقیانوس فرو رفتند.

«یکپا» سخت متفکر و اندیشناک بود. به «فیدو» می‌اندیشید و در عین حال هزار نوع غم و اندوه قلب و روحش را فرا گرفته بود. برای تبرئه خود نزد «فیدو» نقشه می‌کشید و جهت او پاسخ‌های قانع‌کننده‌ای می‌یافت که در موقع مقتضی جواب چراهای او را بدهد.

«یکپا» قول داده بود که «محمود» و «روزالین» را دستگیر کرده و نزد او ببرد و حالا نه تنها کاری از پیش نبرده و آن دو را گرفتار نساخته بود، بلکه عده‌ای از زبده‌ترین دزدان را نیز به کشتن داده و از بین برده بود. «فیدو» مسلماً او را نمی‌بخشید و سزای خیانت او را با شکنجه می‌داد... شکنجه‌ای دردناک و کشنده!

«یکپا» برای تهیه نقشه فرصت زیادی نیافت، زیرا چند دقیقه بعد کشتی دزدان رسید و قایق‌های سرگردان را بالا کشید. «فیدو» مثل شیر زخم خورده در عرشه کشتی راه می‌رفت و فکر می‌کرد. از «یکپا» و اعمال او سخت عصبانی و خشمگین بود، ولی در آن موقع شب او را مورد بازخواست و مواخذه قرار نداد و این کار را به وقت دیگری موکول کرد.

● فصل نهم

«سلطان یعقوب» پس از اینکه خیالش از جانب «فینی» تقریباً راحت گردید و او را نزد خود در کشتی نگه داشت، به یاد کتاب و نقشه گنج افتاد.

انسان حریص است و ملت و اخلاق و آداب و تربیت در این باره چندان تأثیر مهمی ندارد. چه اسپانیایی، چه اروپائی و چه هر ملیت دیگری وقتی صحبت از گنج و پول و ثروت باد آورده پیش بیاید، دست و دلش می‌لرزد و حرص و آز وجودش را فرا می‌گیرد.

«سلطان یعقوب» فرستاده پادشاه ایران نیز می‌خواست از این فرصت کمال استفاده را بکند و به گنجی که می‌گفتند اسرارش در کتاب نزد «فینی» نوشته است، به آسانی دست یابد.

در نخستین شب «پابلاس» و «الیاس» به اطاق «سلطان یعقوب» احضار شدند. پیرمرد پس از ذکر مقدمه‌ای گفت:

- ما برای انجام مقصود خویش به پول زیاد احتیاج داریم.

«پابلاس» پرسید:

- کدام مقصود؟!

«سلطان یعقوب» جواب داد:

- ما باید پرتقالی‌ها را بدون کمک مرکز از سواحل کشورمان برانیم و اگر چنین موفقیتی به دست بیاوریم، پادشاه ایران پاداش خوبی به ما خواهد داد و مقام و منزلتی رفیع خواهیم یافت!

«پابلاس» با همه دل و جراتی که داشت، گفت:

- بدون کمک سربازان «اصفهان» نمی‌توانیم پرتقالی‌ها را بیرون کنیم. یا باید

چند کشتی از طرف دولت «اسپانیا» به کمک ما بیاید و یا باید سربازان ایرانی به ما مساعدت و همراهی نمایند؛ در غیر این صورت ما چند نفر شکست خورده و به قتل می‌رسیم.

«سلطان یعقوب» اظهار داشت:

- اگر پول داشته باشیم، در ظرف چند روز تعداد قابل توجهی سپاهی داوطلب جمع خواهیم کرد و عده‌ای از پرتغالی‌ها را نیز به جاسوسی واداشته و در داخل تاسیسات آنها آشوب و اغتشاش ایجاد می‌نمائیم.

«پابلاس» پرسید:

- این پول از کجا و کدام راه ممکن است تهیه شود؟!

«سلطان یعقوب» جواب داد:

- خیلی آسان است! «فینی» کتابی همراه دارد که در آن اسرار گنج بزرگی نهفته است. من میل ندارم که این کتاب را به زور و عنف از «فینی» بگیریم؛ بلکه می‌خواهم او نیز با ما همکاری کند.

«پابلاس» گفت:

- شاید مقصود شما گنج کاپیتان «آنتونیو» است!.

- بله... همان گنج! این گنج به دو قسمت شده است. یک قسمت آن در اعماق اقیانوس نهفته می‌باشد و قسمت دیگر در قبرستان «قشم»، فعلاً به قبرستان دسترسی نداریم، ولی کسی چه می‌داند. شاید قسمت اول گنج هم اکنون زیر پای ما در ته اقیانوسی موجود باشد! شما باید «فینی» را به همکاری راضی نمائید. مسلماً او به تنهایی قادر به استفاده از کتاب نیست و به کمک ما محتاج می‌باشد. در این صورت سهم هر یک از شما چند نفر داده خواهد شد و بقیه نیز برای بیرون راندن پرتغالی‌ها مصرف خواهد شد.

«پابلاس» و «الیاس» لحظاتی چند به فکر فرو رفتند و بعد موافقت خویش را

اعلام داشته و برای جلب رضایت «فینی» از اطاق خارج شدند.

«فینی» به همه چیز و همه کس سوءظن داشت. کتاب خود را زیر لباس مخفی کرده و طوری وانمود می‌کرد که هیچکس نمی‌فهمد او کتابی در زیر لباس پنهان دارد. تنها «سلطان یعقوب» با نگاههای تیزبین و موشکاف خویش این نکته را دریافت و فهمید که «فینی» کتاب مورد نظر را زیر لباس مخفی نموده

است.

«پابلاس» و «الیاس» ابتدا از این پیشنهاد ناراضی بودند. هر یک به تنهایی می‌خواستند گنج را یافته و به نفع خود تصاحب نمایند. ولی آن همه ثروت و مکننت که در زیر آب خفته و فراموش شده بود، نمی‌توانست به یک نفر تعلق یابد. از این گذشته هیچکدام به تنهایی قادر به یافتن گنج نبودند.

یکی دو ساعت در این باره فکر کردند و بالاخره پیشنهاد «سلطان یعقوب» را عاقلانه و منصفانه یافته و برای اجرای دستوراتش با هم متحد شده و اقدام کردند.

راضی کردن «فینی» کار مشکلی بود. او از کتاب خطی کهنه و قدیمی مثل جان خود حفاظت و مراقبت می‌کرد و اصولاً وجود کتاب را نزد خودش انکار می‌نمود. «الیاس» و «پابلاس» در آشپزخانه چند دقیقه در این باره صحبت کردند. نمی‌دانستند چگونه با «فینی» وارد مذاکره شوند که راضی شده و کتاب را در اختیار «سلطان یعقوب» بگذارد.

«پابلاس» که زبان «فینی» را بهتر می‌دانست و خویشتن را به او نزدیک‌تر می‌دید، ابتدا وارد اطاق شد. دوستانه سلام گفت و نشست. بعداً «الیاس» به آن دو پیوست و در کناری قرار گرفت و به استماع گفت و شنود ایشان پرداخت. «پابلاس» گفت:

- اگر تو به دست پرتقالی‌ها بیافتی، کاپیتان «مروک» با تو چه می‌کند؟

«فینی» لبخندی زد و اظهار داشت:

- مقصود چیست؟. انسان فقط یک مرتبه می‌میرد. مرگ هم در هر موقع و به هر شکلی که باشد، یکی است... چه کاپیتان «مروک» مرا بکشد و چه ماهیان دریا گوشت و استخوان مرا بخورند. از این گذشته من کسی نیستم که از مرگ وحشت داشته باشم؛ اما چه شده که یکمرتبه این موضوع را عنوان کردی؟. مقصودت چیست؟! بی‌پرده حرف بزن.

«پابلاس» دریافت که حریف زرنگ و با هوش است، معهداً چاره‌ای جز بیان مطلب نداشت و طبق قولی که به «سلطان یعقوب» داده بود، می‌بایست «فینی» را به همکاری و تسلیم کتاب راضی کند. لذا گفت:

- ما برای حمله به پرتقالی‌ها نقشه دقیق کشیده‌ایم. آیا تو حاضری با ما

همکاری صمیمانه داشته باشی؟.

«فینی» بدون درنگ گفت:

- اگر دستم را در غارت باز بگذارند که پس از شکست پرتقالی‌ها هر چه از اموال آنها خواستم و توانستم به نفع خود ضبط کنم، حاضر به همکاری هستم. در غیر این صورت مرا در نخستین بندر سر راه پیاده کنید و خودتان بروید.
«پابلاس» خنده‌ای کرد و گفت:

- من تو را اینقدر تنگ نظر نمی دانستم. فکر می‌کردم تو آدم بلند همتی هستی و در آرزوی رسیدن به هدفهای بزرگ و عالی می‌باشی.

«فینی» از گوشه چشم نگاهی به «پابلاس» افکند و جواب داد:

- نام من «فینی» است و شغلم آدمکشی و جلادی است. چطور می‌توانم آدم بلند همت و بزرگی باشم؟! بزرگترین خوشبختی من روزی بود که یک آدم مشهور را برای کشتن به دست من می‌سپردند و من پس از کشتن او می‌توانستم جیب‌های وی را خالی کرده و پول و جواهرات و مدال و نشان‌هایش را به نفع خود ضبط نمایم. عجیب اینکه هیچگاه بیشتر از ده دوازده سکه طلا در جیب مقتولین نیافته و ثروت و مکنت خودم نیز از همین مبلغ تجاوز نکرده است! چه شده که ناگاه از بلند همتی و وسعت نظر با من صحبت می‌کنی؟! گویا هویت مرا فراموش کرده‌ای! ارادتمند «فینی» جلاد!

از این شوخی «پابلاس» و «الیاس» هر دو خندیدند. صدای قهقهه آنها در خارج نیز شنیده می‌شد، ولی کسی آنجا نبود که صدای ایشان را بشنود و از مذاکراتشان مطلع و آگاه گردد.

- به هر حال بی‌میل نیستی که یک روز ثروتمند شوی!

«فینی» پس از خنده‌ای طولانی گفت:

- البته؛ چه کسی چنین آرزویی ندارد؟.

- در این صورت اگر با ما همکاری کنی، به زودی مقادیر زیادی سکه‌های طلا و دانه‌های الماس و قطعات کوچک و بزرگ جواهرات گران قیمت نصیب تو خواهد شد.

«فینی» نشست، زانوهای خود را به هم چسبانید و خیره‌خیره به چشمان

«پابلاس» نگریست. پس از لحظه‌ای سکوت گفت:

- یک بار گفتم که حاضرم با شما همکاری کنم.
- این کافی نیست! باید قدم‌های بلندتر و محکم‌تری در راه دوستی برداری!
- «فینی» با لحنی مملو از سوءظن و بدبینی پرسید:
- این قدم‌های بلند چگونه باید برداشته شود؟!
- باید کتاب خودت را در اختیار ما بگذاری و ما پس از استخراج گنج و دادن سهم تو مبلغی از آن را نیز صرف تهیه سپاه برای حمله به پرتقالی‌ها کنیم.
- «فینی» ناگهان مثل ابر بهاری غرید و خنده‌ای گوش خراش کرده، دست را روی دل گذاشت و گفت:
- عجب مردم ساده‌لوحی... شما فکر می‌کنید که من چلاق هستم و نمی‌توانم گنج را بیابم که کتاب را به شما بدهم؟!
- «پابلاس» گفت:
- مسلماً تو به تنهایی از عهده این کار بر نمی‌آیی. آیا به این امر اعتراف نداری؟!
- «فینی» فکری کرده و گفت.
- چرا! اعتراف دارم. ولی پیدا کردن یکی دو نفر همکار کار مهمی نیست!
- آیا آنها از تو سهمی نمی‌خواهند؟
- چرا! مقداری نیز به آنها می‌دهم.
- «پابلاس» که چند قدم به مقصود نزدیک شده بود، گفت:
- آیا به کسی که کتاب را برایت ترجمه کند، اعتماد می‌کنی؟ چیزی به او می‌دهی؟
- «فینی» این بار نیز جواب مساعد داد، لذا «پابلاس» اظهار داشت:
- بسیار خوب؛ خیال کن آن سه نفر همکار هستیم. این کار را با کمک ما انجام بده و با خیال راحت گنج را از اعماق اقیانوس بیرون بیاور. و سهم خودت را بردار و سهم ما را نیز بده. ما با سهم خودمان سپاه لازم را برای جنگ با پرتقالی‌ها گردآوری می‌نمائیم. با این پیشنهاد نیز مخالفت داری؟
- «فینی» که پیشنهاد «پابلاس» را کاملاً عادلانه و عاقلانه می‌دید، بدون درنگ و با خوشحالی گفت:
- قبول می‌کنم، ولی از کجا به شما و گفته‌های شما اطمینان داشته باشم؟

«پابلاس» لیخندی پیروزمندانه بر لب آورد و گفت:

- تو عجب آدم بدی هستی. هیچ فکر نمی‌کنی که اگر ما نظر سوئی درباره‌ تو داشتیم، در طی همین امروز یا امشب تو را کشته و کتاب را تصاحب می‌کردیم. جناب «سلطان یعقوب» می‌داند که تو کتاب را زیر لباس پنهان کرده‌ای. «فینی» کاملاً سست شده بود. مشاهده می‌کرد که با کمک آنها به آسانی گنج را می‌یابد و از اعماق اقیانوس بیرون می‌کشد؛ مخصوصاً اینکه «پابلاس» غواص و شناگر قابل‌ی بود.

«فینی» یک ساعت مهلت خواست. «پابلاس» موافقت کرد و از اطاق خارج شد. در طی یک ساعت «فینی» جهات مختلف موضوع را در نظر گرفت و چون پیشنهاد را از هر نظر مساعد و قابل قبول دید، نزد «پابلاس» رفت و گفت:

- قبول می‌کنم. مرا نزد حضرت «سلطان یعقوب» ببرید.

«پابلاس» و «فینی» و «الیاس» نیمه شب به اطاق «سلطان یعقوب» رفتند و «فینی» قبل از اینکه کتاب را تسلیم کند، از آنها قول وفاداری و صمیمیت گرفت و تکلیف سوگند فوری کرد.

«سلطان یعقوب» و «پابلاس» و «الیاس» سوگند یاد کردند و با این تشریفات «فینی» کتاب را به ایشان سپرد و خود را برای عملیات فردا صبح آماده کرد. «سلطان یعقوب» از همان ساعت به کار پرداخت و کتاب را ورق زد و صفحات آن را از نظر گذراند. قسمت مخصوصی را یافت و به ترجمه آن پرداخت. نقشه گنج تعیین شد. فردا صبح وقتی «سلطان یعقوب» مشخصات محل گنج را به دست «الیاس» و «پابلاس» سپرد، هر دو نفر از خوشحالی دستها را به هم مالیده و گفتند:

- در همین حدود است. گنج در همین نزدیکی است! با ما فقط یک ساعت راه فاصله دارد ... یک ساعت!

شور و شعفی در بین آنها به وجود آمد و همه خوشحال و شادمان کشتی را به طرف محل گنج راندند. کشتی به آرامی پیش می‌رفت، ولی حالا سرنشینان آن وضع و موقعیت دیگری داشتند که قابل وصف نیست. دلشان از فرط شادی و امید شور می‌زد. افق دیدشان وسیع شده بود و با امیدواری بسیار به آینده می‌نگریستند.

«فینی» می‌کوشید و سوسه‌های شیطانی و افکار ناراحت‌کننده و آمیخته با سوءظن و بدبینی را از خود براند، از مغز و دل و روح بیرون کند و تا اندازه‌ای در این مورد توفیق حاصل کرده بود؛ تنها گاهگاه که به اطاق خویش می‌رفت و در را می‌بست و کاری جز فکر کردن نداشت. پیش خود می‌گفت:

- اینها با من بیگانه هستند. دو نفر عرب صاحب اختیار کشتی هستند و سومی یک اسپانیائی متعصب و گردن کلفت است که تا نفس در سینه‌اش بالا و پائین می‌رود، با پرتغالی‌ها خوب نمی‌شود. خوب، من با این سه نفر چگونه می‌توانم کنار بیایم؟! این اشخاص مسلماً مرا فریب داده و کتاب را از چنگم خارج کرده‌اند و بعد که خروارها طلا و جواهرات را از اعماق اقیانوس بیرون کشیدند، گوش تا گوش سر مرا می‌برند و از قلبم نیز برای شام خود کباب درست می‌کنند!

از این اندیشه و اینگونه تصورات موی بر اندامش راست می‌شد. نفس در سینه‌اش گیر می‌کرد و گره می‌خورد و چون در آئینه فلزی می‌نگریست، به خوبی در می‌یافت که رنگ از چهره‌اش پریده است.

با پیشانی عرق کرده و ابروان در هم کشیده مدتی در اطاق قدم می‌زد. بالا و پائین اطاق را می‌پیمود و بعد که اندکی می‌گذشت، می‌کوشید که مجدداً به نیروی فکر و خیال و تلقین نفس سرکش و بدبین خویشتن را آرام کند و نسبت به دوستان جدید خود خوش‌بین و صمیمی باشد.

«الیاس» که کاپیتان کشتی بود، دقیقه به دقیقه و ساعت به ساعت دوستان را در جریان حوادث و موقعیت کشتی می‌گذاشت و می‌گفت:

- به نقطه مورد نظر نزدیک شده‌ایم، ولی آنجا خیلی عمیق است و حیوانات خطرناک دارد.

سلطان «یعقوب خان» که یک مرد سیاستمدار و تمام عمر خود را در دیوانخانه گذرانیده بود، با تعجب می‌گفت:

- مگر دریا هم حیوان دارد؟!

«الیاس» گفت:

- دریا مرکز زندگی دهها هزار نوع حیوان مختلف است. برخی از این حیوانات چه کوچک و چه بزرگ باشند، بی‌آزار هستند. ولی دسته‌ای دیگر از مار

کبری و اژدها خطرناک تر می‌باشند و به محض برخورد به انسان او را قطعه قطعه کرده و مانند باقلوا می‌خورند.

سلطان «یعقوب خان» به دقت سخنان او را گوش می‌داد و گاهی ریش خود را دست می‌کشید و سرش را می‌جنبانید. «الیاس» در این موقع اظهار داشت:

- چیزی که بیشتر خیال مرا ناراحت کرده، این است که از پانزده درجه عرض شمالی به بالا، هشت پاهای خطرناک و بزرگی وجود دارد که کار ما را دشوار و وصول به مقصود را برای ما تقریباً غیرممکن می‌سازد.

«فینی» با تعجب پرسید:

- هشت پا؟! تو از کجا می‌دانی که در این ناحیه هشت پا زندگی می‌کند؟

«الیاس» جواب داد:

- همان طوری که تو در سر بریدن و کشتن آدم تخصص داری؛ و همان طوری که تو می‌دانی گردن انسان را چگونه باید از دم خنجر گذرانید که بهتر بریده شود، من هم به وضع دریا مخصوصاً به موقعیت این اقیانوس آشنائی کامل دارم و وجب به وجب دریا را می‌شناسم. سال گذشته یک عده غواص هندی برای صید مروارید به اینجا آمده بودند. آنها بیشتر از سیصد نفر بودند و قریب بیست کشتی در اختیار داشتند. کشتی آنها طوری ساخته شده بود که به آسانی می‌توانست در طوفان‌های سخت و مهیب در یک نقطه بماند. روی هم رفته وسایل کافی در اختیار داشتند و ما یقین پیدا کرده بودیم که غواصان هندی میلیون‌ها عباسی طلا و مروارید صید می‌کنند.

«فینی» که با دقت گوش می‌داد، پرسید:

- خوب؛ بعد چه شد؟ آیا نتوانستند مروارید صید کنند؟

«الیاس» که افق را زیر نظر داشت و گاهی نیز به ابری که در آسمان پیدا شده بود، می‌نگریست؛ گفت:

- نه؛ بیچاره غواصان هندی در اثر وجود اخطاپوتهای بزرگ که کشتی‌های آنها را محاصره کرده بودند، نتوانستند شنا کنند و در نتیجه پس از یکماه بدون اخذ نتیجه به سواحل عربستان رفتند؛ به این امید که شاید آنجا بتوانند چیزی بدست بیاورند و ضرر سالیانه را جبران نمایند.

«پابلاس» هم به فکر فرو رفته بود. روی هم رفته «الیاس» بعد از آن همه

شادی و خوش بینی، خبر ناگواری داده بود و به همین سبب پرده‌ای از غم و اندوه دل آنها را فراگرفت و به جای افق روشن، تاریکی ناامیدی پیش چشمان آنها را پوشانید. معلوم نبود چه می‌شود. هشت پا حیوانی است که با آن نمی‌توان شوخی کرد. یک اخطاپوت برای کشتن دهها غواص کافی است. در اینصورت آنها چگونه می‌توانند با صدها هشت‌پا که «الیاس» از آنها صحبت می‌کرد، مبارزه کنند؟

آن روز هم گذشت. «فینی» گوشه‌ای خزیده بود و فکر می‌کرد. «پابلاس» اسلحه به کمر بسته و در عرشه کشتی قدم می‌زد. او دستها را در پشت سر گره زده بود. «سلطان یعقوب» در اطاق نشسته و به نوشتن گزارش سفر خود وقت می‌گذرانید. «الیاس» نیز بالا و پائین می‌رفت و به عملهای کشتی دستور می‌داد؛ زیرا کم‌کم به نقطه غرق گنج نزدیک می‌شدند و روی علائمی که در کتاب نوشته شده بود، با آنجا فاصله‌ای نداشتند. حالا موقع آن رسیده بود که یک نفر بطور داوطلب به زیر آب رفته و درباره وجود و عدم گنج در اعماق آب تحقیق کند و نتیجه مطالعات و مشاهدات خویش را به اطلاع دیگران برساند.

آن روز چون غروب آفتاب نزدیک بود، اقدامی نکردند و باقیمانده روز را به صحبت و مذاکره سپری نمودند. کشتی در نقطه‌ای که «الیاس» معین کرده بود، متوقف گشت و جاشویان و ملاحان که عموماً عرب بودند، بادبانها را جمع کرده و لنگرهای سنگین مخصوص وسط اقیانوس را که به زنجیرهای کلفت و سنگین مجهز بود، رها کردند.

شب به سختی گذشت. انواع فکر و خیال به مغز سرنشینان کشتی مخصوصاً «فینی» که از طرف دوستانش نیز ناامید بود، هجوم آورده و باعث پریشانی خیال و برهم خوردن آرامش طبیعی ایشان می‌شد. از این بدتر طوفان مهیبی از نیمه شب آغاز شد. صدای باد و غرش تند و خروش ریزش باران مانع از خواب آنها بود و «فینی» که به کلی آشفته و نگران بود، تا صبح بیدار ماند. تا صبح بیدار ماند و مژه بر هم نزد.

قبل از اینکه هوا روشن شود، طوفان خوابید. صبح ملاحان به جنب و جوش و فعالیت پرداختند. هر کس کاری می‌کرد و وظیفه‌ای را انجام می‌داد. چند نفر قلاب‌های بزرگ را به طناب می‌بستند و عده‌ای رشته‌های طناب را به هم

تاب می دادند و بعضی نیز وسائل دیگری را روی عرشه می کشیدند و آماده می کردند.

«فینی» آخرین نفری بود که از اطاق خود خارج شد و قدم به عرشه نهاد. قبل از او «پابلاس» و «الیاس» و «سلطان یعقوب» آنجا حضور یافته بودند. «پابلاس» آن روز لباس نازکی پوشیده و مانند شرقی ها شال پهنی به کمر بسته و خنجری به آن فرو کرده بود.

«فینی» با آن همه قدرت بدنی که در خود سراغ داشت، هرگز، که «پابلاس» را می دید، پیش خود و زیر لب می گفت:

- من نمی توانم با او دشمن باشم. این غول بی شاخ و دم با یک ضربت مشت می تواند مغز مرا پریشان کند. باید با او از در دوستی درآیم و محبتش را نسبت به خودم جلب کنم.

و روی همین فکر همیشه به «پابلاس» محبت می کرد؛ صمیمانه با او صحبت می نمود و هنگام مذاکره می کوشید چهره اش متبسم و خندان باشد. وقتی «فینی» به عرشه و محلی که برای سقوط در آب معین کرده بودند رسید، از «پابلاس» پرسید:

- امروز چه کسی در آب فرو می رود؟

«پابلاس» که از این امر اطلاع داشت، گفت:

- امروز «الیاس» با یک غواص دیگر به آب می جهند. «الیاس» وظیفه مراقبت از جان غواص را برعهده می گیرد و دیگری سعی می کند که با خیال راحت خود را به اعماق اقیانوس برساند و محل گنج را مشخص کند. وقتی غواص خیال راحتی داشته و از جان خود ایمن باشد، با سرعت بیشتری پائین می رود.

«الیاس» چند قدم آن طرف تر مشغول بیرون آوردن لباس های خود بود. غواص دیگر قبلاً لخت و آماده شده بود. «فینی» نگاهی به آنها کرد و بعد از «پابلاس» پرسید:

- پس چرا لباس غواصی پوشیده اند؟

«پابلاس» خندید و گفت:

- اینها به لباس احتیاج ندارند؛ حتی بدون طناب پائین می روند!

دهان «فینی» از فرط تعجب بازمانده بود و برای این که بهتر تماشا کند، جلو

رفت و کنار سلطان «یعقوب خان» ایستاد.

«الیاس» لخت شد. فقط پارچه‌ای به عنوان ستر عورت جلوی خود بسته، خنجر تیز و برنده و بلندی را از داخل جعبه‌ای مخملی بیرون آورد و در دست گرفت. سپس خطاب به رفیق خود گفت:

- خوب تو چه می‌کنی؟

او اظهار داشت.

- من جلو می‌روم و شما بعد از من وارد آب می‌شوید. فقط مراقب اطراف من باشید، اخطاپوت همیشه از بالا به انسان حمله می‌کند و مثل عنکبوت دست‌های خود را دراز کرده و غواص را می‌گیرد. در این صورت شما باید همیشه بالای من باشید؛ ضمناً از جان خودتان نیز مراقبت کنید.

«الیاس» گفت:

- مطمئن باش، ولی نفس من زودتر از تو بند می‌آید. اگر خسته شدم، چگونه به تو اطلاع دهم که بر می‌گردم؟

غواص دستوره‌های لازم را به «الیاس» داد و بعد مقابل یکی از ملاحان نشست و سرش را روی زانوی او گذاشت. ملاح مذکور از شیشه کوچکی چند قطره دارو در چشمان او ریخت و مرد غواص بدون اینکه مجدداً لای پلک‌هایش را باز کند، در آب پرید و مثل ماهی فرو رفت و ناپدید شد. «الیاس» هم پس از آنکه در چشمان خود دارو ریخت، در آب جست.

حالا موقع آن است که چند کلمه نیز درباره «الیاس» و رفیق او نوشته شود: آنها مقدار زیادی بدون برخورد با مانع و مثل ماهی فرو رفتند. ماهیان و حیوانات بی‌آزار دریائی از سر راه آنها می‌گریختند و می‌رفتند؛ گوئی از دیدن آن دو موجود جدید با بدن بدون فلس و صاف تعجب می‌کردند. ماهیان کوچکتر به دنبال آنها می‌دویدند و بعضی نیز از لای دست و پای «الیاس» و غواص جلوئی رد می‌شدند؛ گوئی بازی می‌کردند و از این کار لذت فراوان می‌بردند.

«الیاس» و غواص بدون توجه به رفت و آمد و هراس ماهیان پیش می‌رفتند. ولی هر چه می‌گذشت، اثری از انتهای اقیانوس پیدا نمی‌شد. معلوم نبود چه موقع به کف آب می‌رسند. اصولاً عمق اقیانوس در آن نقطه چقدر است و تاکی باید فرو بروند.

عیب کار در این بود که نمی توانستند مستقیماً فرو بروند و ناچار بودند دور بزنند و در هر دور مقداری پائین تر بروند و عمق بگیرند. تقریباً سه دقیقه گذشت و هر دو نفر خسته بودند که ناگاه به انتهای آب رسیدند و غواص جلوتی به صخره بزرگی که سطح آن را جلبک پوشانیده و از هر طرفش مرجان و گیاهان دریائی روئیده بود، رسید.

حالا موقع تحقیق بود. می باید از گنج سراغ بگیرند... غواص باز هم پائین رفت و در کمال خوشحالی در پناه صخره مقداری سکه طلا یافت که به طور پراکنده و نامرتب ریخته بود. مقدار سکه ها آنقدر زیاد نبود که به جمع کردن آن بی ارزش بود. به علاوه آنها دیگر فرصت نداشتند و هوای داخل ریه هایشان تمام شده و ناچار بودند که هر چه زودتر خود را به هوای آزاد سطح آب برسانند.

برای نمونه و نشانه هر یک چند سکه برداشته و در شال کمر خود پنهان کرده و روی صخره پای کوبیده، به سرعت بالا رفتند. اما هنوز پنج متر از سطح صخره فاصله نگرفته بودند که ناگاه چیزی لیز و نرم مانند بدن ماهی به دور کمر «الیاس» پیچید و به سرعت جمع شد و او را در میان خود گرفت. غواص بالا می رفت و هیچ توجهی به «الیاس» نداشت؛ زیرا او نمی بایست مراقب «الیاس» باشد، بلکه «الیاس» وظیفه حفاظت او را برعهده گرفته بود.

«الیاس» به اطراف خود نگریست و در کمال تعجب دریافت که یک اخطاپوت بزرگ از پناه همان صخره خارج شده و او را گرفته است. «الیاس» تا آمد به خود بجنبد، دو دست دیگر از هشت دست اخطاپوت به دور بدن او حلقه شد و به کلی امید او را از آزادی ناامید کرد. عیب کار در این بود که دیگر «الیاس» در ریه خود هوا نداشت.

«الیاس» در عین حال که برای رهائی خود می کوشید و با خنجر به دست های دراز هشت پا حمله می کرد، سعی داشت از آخرین ذرات هوا که در ریه های خویش داشت، نهایت استفاده را به عمل آورد.

فشاری که پاهای اخطاپوت به بدن «الیاس» وارد می آورد، آنقدر شدید بود که نزدیک بود چشمانش از حدقه خارج شود. «الیاس» دست از جان شست و از همه چیز و همه جا قطع امید کرد؛ ولی در عین حالی که به هیچ جا امیدی نداشت، شخصاً از تلاش و کوشش باز نمی نشست. مرتباً با خنجر به دستهای

دراز حیوان حمله می‌برد و هر دفعه قسمتی از بدن او را مجروح می‌نمود. هشت‌پا یا اطمینان و آرامش به کار خود مشغول بود. گوئی با شکار خویش بازی می‌کرد و بیشتر قصد تفریح و سرگرمی داشت. وقتی «الیاس» با خنجر یک دست او را مجروح می‌کرد، آن را عقب می‌کشید و دیگری را بدور بدن او حلقه می‌کرد و در این حال مقداری پائین‌تر می‌رفت.

غواص اولی روی سطح آب رسیده بود. با شدت سر را از آب بیرون کرد و چند نفس عمیقی کشید و چون از «الیاس» اثری مشاهده نکرد، نگران شد. «فینی» و «پابلاس» و سایرین در عرشه کشتی با بی‌صبری انتظار آنها را داشتند و چون غواص روی آب آمد، همه چشمها به جانب او برگشت و دیده‌ها به رویش دوخته شد.

از نگاه آنها که روی کشتی بودند، شراره‌های امید و شادی بیرون می‌جهید و غواص برای اینکه به این همه امیدوار پاسخی داده باشد و در میان سرنشینان کشتی تخم نشاط پیاورد، چند عدد سکه‌ای را که همراه آورده بود، با شدت به جانب آنها پرتاب کرد. سکه‌ها یکی بعد از دیگری به کف کشتی افتاد و با صدائی دلفریب و جان‌بخش انظار را به سوی خود جلب کرد.

قبل از همه «سلطان یعقوب» یکی از سکه‌ها را برداشت و نگاهی به آن افکند و از فرط شادی خنده را سرداد. بعد «فینی» و بالاخره «پابلاس» هر کدام به نوبه خود سکه‌ای یافته و به تماشای نمونه ثروت بی‌حساب آینده خود مشغول شدند.

همه از حال «الیاس» بیچاره که در دست اخطاپوت گرفتار شده بود، غفلت داشتند. سکه‌های طلا چشم آنها را خیره کرده و «الیاس» را از خاطرشان برده بود. درست در همین موقع صدای غواص شنیده شد که گفت:

«الیاس» کو؟! آیا او روی آب نیامده است؟

این صدا همه را به خود آورد و مانند زنگ خطر سرنشینان کشتی را از خواب غفلت بیدار کرد. دیده‌ها باز شد و گوش‌ها زنگ زد. «پابلاس» که بیش از دیگران بر وجود خود مسلط بود، گفت:

نه؛ نه! از «الیاس» خبری نیست!

ولی او فرصت نیافت حرف خود را تمام کند، زیرا غواص به سرعت پائین

رفت و با شتابی هر چه تمامتر در زیر آب به شنا کردن پرداخت. «پابلاس» نیز لخت شد. او این کار را چنان به سرعت انجام داد که راستی باورکردنی نبود. فقط چند ثانیه کندن لباس‌های او وقت گرفت و بعد جوان اسپانیایی غول‌پیکر مانند اژدهائی غران وسط آب پرید و شناکنان فرو رفت.

«الیاس» آخرین دقایق حیات را سپری می‌کرد. اخطاپوت برای پایان بخشیدن به این صحنه یکی از دستها را به دور گردن او حلقه کرده بود و فشاری طاقت‌فرسا وارد می‌آورد. «الیاس» دیگر نمی‌توانست از خود دفاع کند. تلاش و کوششی مذبح‌خانه داشت. دست و پا می‌زد، ولی نه مثل کسی که از خود دفاع می‌کند؛ بلکه مانند گوسفندی که زیر دست سلاح گرفتار شده باشد.

«پابلاس» فرو رفت، لیکن غواص زودتر خود را به آنجا رسانیده و صحنه وحشت‌انگیز جدال «الیاس» با هشت پای خون‌آشام را دیده بود. جرأت نزدیک رفتن نداشت. اطراف آنها شنا می‌کرد و بالا و پائین می‌رفت. گاهی به هشت‌پا نزدیک می‌شد و با خنجر ضربتی به او وارد می‌آورد، اما از شدت نرس ضربات او موثر واقع نمی‌گردید.

«پابلاس» در آخرین لحظه به آنجا رسید و بدون درنگ خود را میان پاهای هشت‌پا انداخت. او می‌دانست که جدال با این حیوان به منزله بازی با آتش و شوخی با مرگ است؛ معهذا نمی‌توانست مانند غواص اولی مرگ فجیع «الیاس» را با چشم خود ببیند و اقدام نکند. طبعاً جدال با هشت‌پا فرصت زیاد می‌خواست و چون چنین فرصتی وجود نداشت، «پابلاس» تصمیم گرفت ضربات قطعی به حیوان بزند و کار او را خیلی زود یکسره کند. هشت‌پا که حریف تازه نفس و نیرومندی را مقابل خود می‌دید، اندک‌اندک عصبانی می‌شد و برای اینکه «پابلاس» را بتواند بگیرد، طبعاً «الیاس» را رها می‌نمود.

«پابلاس» بازوانی بهتر و عضلاتی پیچیده و نیرومند داشت. با دست نوک یکی از دستهای هشت‌پا را گرفته بود. نوک دست باریکتر از انتهای آن بود، لذا در دست «پابلاس» به خوبی جای می‌گرفت و انگشتان فولادین او به دورش می‌پیچید و حلقه می‌شد.

هشت‌پا برای نجات دست گرفتار خود به تلاش پرداخت، ولی «پابلاس» خیلی نیرومند بود. «الیاس» در وسط آب رها شد. غواص خود را به او رسانید و

به سرعت راه سطح آب را در پیش گرفت. «الیاس» هیچ حرکتی که دلیل زنده بودن او باشد، نمی‌کرد. مثل مرده‌ای بی‌روح در اختیار غواص قرار داشت و همراه او به سطح آب نزدیک می‌شد. «پابلاس» پس از نجات «الیاس» برای پایان بخشیدن به کار هشت‌پا به فعالیت مشغول شد.

گوئی اخطاپوت فهمیده بود که این با شکار اولی فرق دارد. با چشم بزرگی که در کاسه سرش وجود داشت، خیره خیره به «پابلاس» می‌نگریست و هر قسمت بدنش را که خالی می‌دید، از دست‌های هشت‌گانه خود به آنجا حلقه می‌کرد و می‌فشرده.

با این حال «پابلاس» از فعالیت دست نمی‌کشید. دور خود چرخ می‌خورد و دست هشت‌پا را نیز چرخانید. در اثر این چرخش به مرکز بدن حیوان نزدیک شد و توانست با خنجر ضربتی به کاسه سر اخطاپوت وارد آورد.

خنجر به سختی فرو رفت. زیر پوست استخوانی سفت و محکم وجود داشت، معه‌ذا خون به شدت از شکاف حاصله بیرون ریخت و آب اقیانوس را رنگین کرد. «پابلاس» می‌خواست چشم حیوان را کور کند و اگر در این کار موفق می‌شد، هشت‌پا از بینائی محروم می‌گردید و در نتیجه کشتن حیوان بی‌اندازه آسان می‌شد.

اخطاپوت برای نجات دست پیچ خورده خود تلاش می‌کرد و با دست‌های دیگر ضرباتی کشنده به بدن «پابلاس» می‌زد. «پابلاس» چون کوه مقاومت می‌کرد و بر حملات خود می‌افزود. در یک فرصت خیلی کوتاه «پابلاس» به چشم حیوان نزدیک شد.

هشت‌پا مثل اینکه فهمیده بود او چه نقشه‌ای دارد و چه می‌خواهد بکند؛ زیرا خود را عقب می‌کشید و می‌کوشید با دستهای خود «پابلاس» را آنقدر ننگه دارد که در اثر فقدان هوا خفه شود. «پابلاس» به نیروی بدن خود اعتمادی عجیب داشت. به اتکاء همین نیرو دست را بالا برد و پائین آورد و یکی از دستهای هشت‌گانه حیوان را برید.

یکبار دیگر خون آب اطراف را رنگین کرد. حیوان که سخت عصبانی شده بود، به «پابلاس» تکان‌های شدید می‌داد. لیکن «پابلاس» فرصت نیکوئی را که به دست آورده بود، حفظ کرد و به محض اینکه به سر هشت‌پا نزدیک گردید، قبضه

خنجر را در چنگ فشرد و تیغه فولادیش را تا دسته در چشم اخطاپوت فرو کرد. از کاسه چشم او مایعی لزج و غلیظ بیرون ریخت و هشت پا کور شد. حالا اخطاپوت برای نجات جان خود فعالیت می‌کرد و می‌خواست حریف خطرناک را از خود براند و بگریزد. کم‌کم پائین می‌رفت. «پابلاس» که دیگر هوایی در ریه‌های خود نداشت، در تعقیب اخطاپوت پائین رفت و از زیر به او حمله کرد. زیر بدن اخطاپوت مثل گوشت ماهی آزاد نرم است. «پابلاس» با اینکه چندان اطلاعی درباره هشت‌پا نداشت، در حین نبرد این نکته را دریافته بود که شکم اخطاپوت درست زیر کاسه سرش قرار دارد و آخرین ضربت باید به آنجا وارد آید. روی این مقصود «پابلاس» از زیر حمله کرد و با تیغه برنده خنجر شکم حیوان را درید و امعاء و احشاء درون شکم را بیرون ریخت. بعد بدون کوچک‌ترین درنگی بالا رفت.

او دلش می‌خواست باز هم در آنجا می‌ماند و به گردش در زیر آب می‌پرداخت و از محل گنج بازید می‌بهره می‌آورد؛ ولی متاسفانه آنقدر خسته شده بود که بازوانش به سختی حرکت می‌نمود و از طرفی هوای لازم در سینه نداشت و حالت خفگی بر او دست می‌یافت.

ماهیان از هر طرف به سوی جسد اخطاپوت می‌رفتند و «پابلاس» در خلاف جهت ماهیان شنا می‌کرد. پس از چند لحظه خود را به سطح آب رسانید و سینه را از هوای آزاد پر و خالی کرد.

سرنشینان کشتی که با بی‌صبری انتظار رسیدن او را داشتند، طناب انداختند و «پابلاس» خسته به کمک طناب خود را به سطح کشتی رسانید و اولین حرفی که زد، این بود که گفت:

- اخطاپوت را کشتم... «الیاس» چطور است!؟

ملاحی که شانه‌های او را می‌مالید و عضلات خسته بدنش را مشت و مال می‌کرد، با لحنی حاکی از تاسف و اندوه گفت:

- «الیاس» عمر خودش را به شما داد؛ شما جوانمردی کردید و او را نجات دادید. اما حیف، خیلی دیر شده بود. موقعی که به سطح آب رسید، جان در بدن نداشت. اخطاپوت او را کشته بود!

«پابلاس» از مرگ «الیاس» بی‌اندازه متاثر شد. دقیقه‌ای بعد «سلطان یعقوب»

و «فینی» به او پیوستند. «پابلاس» گفت:

- بیچاره «الیاس»! او مرد، ولی ما باید آنقدر در همین نقطه بمانیم تا گنج را بالا بکشیم. اگر از اینجا برویم، دیگر نمی‌توانیم محل گنج را بیابیم. خدا او را رحمت کند. «الیاس» خلیج فارس را مثل کف دست خود می‌شناخت و به وضع طبیعی «بحر عمان» نیز مثل خانه خودش آشنائی کامل داشت.

«فینی» با سکه طلائی که در دست داشت، بازی می‌کرد و وقتی مذاکره درباره «الیاس» پایان یافت، سکه را به «پابلاس» نشان داد و گفت:

- نگاه کن؛ این سکه‌ها را از زیر کمر بند «الیاس» بیرون آوردیم!

«پابلاس» اظهار داشت:

- چرا به خود زحمت می‌دهید. غواصی که با «الیاس» پائین رفته بود، زنده است. او را بیاورید تا مشاهدات خود را تعریف کند.

«سلطان یعقوب» مرد غواص را صدا کرد. او مودبانه مقابل آنها ایستاد و در پاسخ «پابلاس» گفت:

- بله؛ ما وقتی به کف اقیانوس رسیدیم، هیچ هوا در سینه نداشتیم. لذا نمی‌توانستیم زیاد معطل شویم. همین قدر به اطراف نگاهی کرده و به قصد بازگشت حرکت کردیم. در همین موقع سکه‌ها را در اطراف تخته سنگی که گویا محل زندگی اخطاپوت بود، پیدا کردیم و برداشتیم.

«فینی» پرسید:

- آیا سکه‌ها در یک نقطه انباشته بود؟

غواص جواب داد:

- نه؛ بطور پراکنده ریخته بود و این نشان می‌دهد که آب سکه‌ها را از محل اصلی گنج به اطراف پراکنده نموده است.

«سلطان یعقوب» پرسید:

- آیا تو فکر می‌کنی که گنج در نزدیکی محل پیدا شدن سکه‌ها باشد؟

غواص جواب داد:

- یقین دارم و اگر اجازه بدهید، مجدداً پائین می‌روم و خبر صحیح آن را می‌آورم.

«پابلاس» گفت:

- تنها می‌روی!؟

- بله، تنها!.

اجازه صادر شد و غواص در آب پرید و به اعماق اقیانوس فرو رفت. اولین بار بدون جستجو پائین می‌رفت و این بار تجربیاتی آموخته بود که این مرتبه به کار می‌برد. بی‌هوده وقت خود را در راه تلف نکرد. فاصله سطح آب تا کف اقیانوس را به سرعت پیمود؛ به طوری که وقتی به گیاهان آبی کف آب رسید، هنوز برای یک دقیقه دیگر هوا در سینه خود ذخیره داشت.

نگاهی سطحی به اطراف خود افکند و بی‌اراده به سمت چپ رفت. در زیر پایش سکه‌های طلا به طور پراکنده دیده می‌شد، ولی غواص بدون اعتنا پیش می‌رفت. نمی‌خواست وقت خود را به جمع‌آوری سکه‌ها تلف کند. چند ثانیه بعد به محلی رسید که بزرگ‌ترین گنج عالم در آنجا پنهان بود.

در محوطه‌ای به وسعت پنجاه متر مربع تعداد کثیری صندوق باز و بسته دیده می‌شد. غواص به یک نظر فهمید که درون صندوق‌ها جز سکه‌های طلا هیچ چیز دیگر نیست؛ زیرا یکی از صندوق‌ها شکسته و سکه‌های آن با درخشندگی خیره‌کننده‌ای بیرون ریخته بود. سکه‌های پراکنده نیز از محتویات همان صندوق جدا شده بود.

غیر از سکه هزاران شمش طلا، چندین مجسمه کوچک و بزرگ از طلای ناب، دانه‌های الماس و تلی از رشته‌های مروارید و بالاخره کمی آن طرفتر سنگ‌های سبز و قرمز و زمرد و یاقوت چشم او را خیره می‌کرد.

قلب غواص به شدت می‌تپید و نمی‌دانست چه باید بکند. حالش چنان منقلب شده بود که با وجود آن همه تسلط به نفس که در خویشتن سراغ داشت، نزدیک بود دیوانه شود. سرش صدا می‌کرد.

شناکنان به طرف دقیقه پیش رفت. یک شمش طلا، یک رشته مروارید و مشتکی از الماس‌ها برداشت. او نمی‌توانست از آن همه ثروت دل برکند. دلش می‌خواست همیشه می‌توانست آنجا زندگی کند، ولی افسوس که دیگر هوا در سینه نداشت. چند ثانیه نیز بیشتر از حد معمول پائین مانده بود و حالا نمی‌دانست فاصله کف اقیانوس تا سطح آن را چگونه بگذراند که خفه نشود.

شمش طلا و رشته مروارید را به یک دست و دانه‌های الماس و زمرد را در

دست دیگر گرفته بود. در این حال خود را روی یکی از صندوق‌ها رسانید و به شدت پای کوبید و مثل تیری که از کمان جدا شود، از کف اقیانوس به سرعت فاصله گرفت و بالا رفت. با اینکه فاصله را به سرعتی تحسین‌آمیز پیمود، وقتی روی آب رسید، دیگر هیچ رمقی برای زندگی نداشت و اگر «پابلاس» خود را در آب نمی‌انداخت و خیلی زود او را نجات نمی‌داد، خفه شده بود. عجیب اینکه با وجود بی‌حالی با اینکه به آخرین دقیق حیات رسیده و نزدیک شده بود، باز هم شمش طلا و رشته مروارید را از دست رها نکرده و همچنان میان انگشتان خود گرفته بود.

وقتی غواص را روی عرشه کشتی کشانیدند، هیاهویی عظیم برپا گردید. چند نفر برای بهوش آوردن او به تلاش پرداختند و بقیه گرداگرد تحفه‌هایی که غواص از کف آب بالا آورده بود، جمع شده و خیره خیره به آن می‌نگریستند. همه از فرط حیرت هلله می‌کشیدند.

دیدگان همه می‌درخشید. هنوز غواص به حال نیامده بود که مشاهدات خویش را حکایت کند، ولی برای بیان مطلب هیچ چیز قانع‌کننده‌تر و هیچ زبانی گویاتر از آنچه که آورده بود، وجود نداشت.

«پابلاس» و «فینی» و «سلطان یعقوب» جواهرات را به اطاق ناخدا بردند. در را به روی خود بستند و به مشاوره پرداختند، ولی چند دقیقه بعد سکوت آنها به صدای فریاد وحشتناک غواص که به هوش آمده بود، شکست. غواص از جای جست و خود را در آب افکند و شناکنان پائین رفت... او در اثر مشاهده گنج دیوانه شده بود!

همه از اطاق‌های خود بیرون ریخته بودند. هیچ کس به درستی نمی‌دانست چه شده است. همین قدر دیدند که غواص دوان دوان خویشتن را به لبه کشتی رسانید و دیوانه‌وار در آب جست. در این موقع شب فرو رفتن در آب چه معنی داشت؟!

«فینی» و «پابلاس» که بعد از «الیاس» ریاست کشتی را بر عهده داشتند و دیگران از آنها اطاعت می‌کردند، در صدد تحقیق برآمدند. «پابلاس» یکی از جاشویان را فرا خواند و به او گفت:

- چه شد؟! این غواص بود که در آب پرید؟

ملاح مذکور اظهار داشت:

- بله! غواص بیچاره به محض اینکه به هوش آمد، از جای برخاست. ما به گمان اینکه حالش خوب شده و می‌خواهد به اطاق خودش برود، مانع حرکت او نشدیم. ولی چند قدم که جلو رفت، فهمیدیم که دیوانه شده است.

«پابلاس» متوحشانه پرسید:

- دیوانه شده بود؟! ولی چرا؟

- چرا ندارد. گنجی که او دیده، اگر من هم دیده بودم، دیوانه می‌شدم.

«پابلاس» فکری کرد و بعد گفت:

- در فاصله به هوش آمدن تا دیوانگی و فرار حرفی نزد؟. از آنچه دیده بود،

چیزی نگفت؟.

- به هوش آمدن و جنون او هیچ فاصله‌ای نداشت. وقتی چشمانش را باز کرد، دیوانه بود و حرفهای عجیب و غریب می‌زد. چند بار در اطراف راه رفت. دستها را از پشت گره کرد؛ مانند شیوخ و اعیان راه رفت و گفت: «می‌خواهم به شاه عباس پول قرض بدهم که در جنگ با عثمانی‌ها پیروز شود. تمام الماس‌ها را به نامزدم که در اصفهان است، می‌بخشم. سه خروار مروارید ناسفته هم برای فروش حاضر دارم!».

«فینی» و «پابلاس» رنگ چهره خود را باخته بودند. جاشوی کشتی ارقام عجیبی را حکایت می‌کرد و اگر غواص راست می‌گفت، راستی به ثروت بیکرانی رسیده بودند. «پابلاس» حرف او را برید و برای اینکه موضوع صحبت را عوض کرده باشد، گفت:

- دروغ می‌گفت! در اعماق دریا غیر از همان چیزهایی که بالا آورد، چیز

دیگری نبود. خوب، بروید و طناب بباندازید؛ شاید او را زنده بالا بکشید.

ملاح رفت که دستورهای «پابلاس» را اجرا کند و تازه پس از عزیمت او نگاه‌های غرق حیرت و تعجب آن دو نفر با یکدیگر تلاقی کرد. دهانشان باز مانده بود. از فرط شادی قدرت حرف زدن نداشتند. مدتی به سکوت گذشت.

بالاخره «فینی» سکوت را شکست و گفت:

- آیا راست می‌گویید؟. آنچه که غواص حکایت کرد، حقیقت دارد؟.

«پابلاس» همچنان که به دهان و صورت «فینی» خیره شده بود، جواب داد:

- حقیقت دارد و هیچ جای تعجب نیست. من از زبان کاپیتان «آنتونیو» شنیدم که ثروت بی حساب در اعماق دریا است. قسمت اعظم این گنج در جزیره «قشم» و در قبرستان پنهان است. فعلاً آرام و خونسرد باش. اگر ملاحان بفهمند که آنچه غواص گفته حقیقت دارد، شورش می‌کنند و چه بسا شب هنگام سر از تن همه ما جدا کنند!

نفس در سینه «فینی» گره خورده بود. تک تک و به زحمت نفس می‌کشید و چنان به نظر می‌رسید که فشار شادی می‌خواهد او را منفجر کند. «پابلاس» نسبتاً آرامتر و خونسردتر از «فینی» بود و علت آن بود که قبلاً در این باره فکر کرده بود. «پابلاس» بازوی او را گرفت و به درون اطاق کشید. سلطان «یعقوب خان» با رنگ‌پریده در اطاق نشسته بود. حالش غیرطبیعی به نظر می‌رسید و در همان نظر اول «فینی» و «پابلاس» فهمیدند که او در وضعیتی غیر مانوس قرار گرفته و متوحش و نگران است.

آن دو نفر با یکدیگر نگاهی رد و بدل نمودند. می‌خواستند حال سلطان «یعقوب خان» را از هم استفسار کنند. نمی‌دانستند در مدت غیبت آنها بر او چه گذشته و چه شده است. پیش رفتند. «سلطان یعقوب» به دیدار آنها نفسی به راحتی کشید و به مخده تکیه داد و گفت:

- او را دیدید؟! در راهرو بود! به من نگاه می‌کرد. دستش را دراز کرد که جواهرات را بردارد، اما من خود را روی آنها انداخته و مانع شدم.
«فینی» گفت:

- چه می‌گوئید؟! کی در راهرو بود؟ چه کسی می‌خواست جواهرات را از مقابل شما بردارد؟

سلطان «یعقوب خان» از جای بلند شد و با احتیاط و وحشت اطراف اطاق را نگرست. سر را از در اطاق بیرون کرد و درون راهرو را نیز از نظر گذراند. بعد نزد آنها بازگشت و با صدائی لرزان و آهسته گفت:

- من با چشمان خود او را دیدم!

«پابلاس» خنده‌ای مصنوعی کرد و گفت:

- ما همین جا ایستاده بودیم و کسی را ندیدیم.

«سلطان یعقوب» گفت:

- من خیلی ناراحت و نگرانم. می ترسم، دلم شور می زند. حال عجیبی پیدا کرده‌ام. در طول عمر خود چنین حالتی بر من مستولی نشده بود. از آینده سخت نگرانم!

«فینی» موضوع صحبت را با مهارت عوض کرد و با لهجه غلیظ پرتقالی خود به حرف زدن پرداخت. در همین موقع مستخدم غذا آورد. «پابلاس» از او پرسید:

- از غواصی که در آب فرو رفته بود، خبری نشد؟

- نه قربان؛ او دیگر بالا نیامد. رفت که رفت!

«فینی» با تأسف اظهار داشت:

- بیچاره، طعمه حیوانات دریائی شده است.

مستخدم گفت:

- نه! اگر مرده بود، روی آب می آمد. دریا جسد را در خود نمی پذیرد و فوراً به سطح آب می فرستند. به فرض اینکه حیوانات دریائی او را گرفته باشند، می بایست قسمتی از جسد بالا بیاید. در دریا چنین حیوانی نیست که یک انسان را درسته بلعد!

«پابلاس» پرسید:

- پس چه شده؟ کجا رفته؟!

مستخدم جواب داد:

- من چنین عقیده‌ای ندارم و با نظر ملاحان موافق نیستم؛ اما...

«فینی» که برای اطلاع از عقیده ملاحان تعجیل داشت، گفت:

- آنها چه می گویند؟

مستخدم اظهار داشت:

- ملاحان هم اکنون روی عرشه کشتی جمع شده‌اند و صحبت می کنند. وقتی من کاسه‌های غذا را بین ایشان تقسیم می کردم، شنیدم که می گویند انسان‌های دریائی که صاحب اصلی گنج هستند، او را به گناه جسارتی که مرتکب شده، گرفته و به دنیای خودشان برده‌اند!

«فینی» به صدای بلند خندید و گفت:

- دنیای آنها کجا است؟! من شنیده بودم که دریانوردان احمق هستند، ولی تا

این درجه باور نداشتم! آدم‌های دریائی یعنی چه؟! این مزخرفات چه معنی دارد؟

مستخدم که می‌دید آنها با عقیدهٔ او مخالفت می‌ورزند و گفته‌هایش را باور ندارند، ظروف غذا را با سرعت به زمین گذاشت که هر چه زودتر از اطاق خارج شود. در این هنگام سلطان «یعقوب خان» از جای برخاست و با صدائی که از فرط هیجان می‌لرزید، گفت:

- او راست می‌گوید. من هم دیدم! انسان دریائی... بله، همان کسی که یک دقیقه قبل از شما در اطاق ایستاده بود و به من نگاه می‌کرد، یک انسان دریائی بود! من با چشمان خود او را دیدم.

و بعد خیلی آرامتر متل کسی که قصد افشای راز خوفناکی را دارد، سر را به «فینی» و «پابلاس» نزدیک‌تر کرد و افزود:

- می‌دانید چه شده؟ آنها با ما دشمنی دارند. می‌خواهند ما را نابود کنند. هر چه زودتر باید از این ناحیه دور شویم.

این بار نوبت «پابلاس» بود که به صدای بلند بخندد. او قهقهه را سر داد و گفت:

- شما هم باور می‌کنید؟ خوب عیب ندارد. بگذارید آدم‌های دریائی وجود داشته باشند و با ما دشمنی کنند!

ساعتی با نگرانی و سکوت گذشت و بالاخره هر کدام برای خواب به اطاق خویش رفتند. «سلطان یعقوب» در اطاقی می‌خوابید و «پابلاس» و «فینی» نیز با هم در یک اطاق سکنی داشتند.

جواهرات را «پابلاس» در جعبه‌ای قرار داد و به دست «فینی» سپرد. او نیز جعبه را زیر بالش خود نهاد که از جانب آن خیالش راحت باشد و آسوده بخوابد. شب به نیمه نزدیک گردیده بود که ناگهان صدای فریاد هولناکی سکوت کشتی را شکست و عده‌ای از ملوانان را بیدار کرد.

این صدا آنقدر غیر منتظره و وحشت‌انگیز بود که همه را پریشان کرد و از اطاق‌ها بیرون کشید. نگهبانان روی عرشه می‌گفتند جهت صدا را تشخیص ندادیم. هر دو نفر صدا را به یک اندازه قوی شنیده بودند.

«پابلاس» و «فینی» نیز روی وظیفه‌ای که بر عهده داشتند، لباس پوشیده و

بیرون آمدند. ملوانان با رسیدن آنها هیچ اقدامی نکردند. روی عرشه مدتی وقت آنها به مذاکره گذشت. همه حاضر بودند و کسی از میان عده حاضر فریاد نکشیده بود. در این موقع «فینی» متوجه غیبت «سلطان یعقوب» شد و گفت:

- او، شیخ کجا است؟! او نیامده! شاید او فریاد کشیده باشد.

«پابلاس» گفت:

- او اکنون خوابیده است.

ولی چون غیر از سلطان «یعقوب خان» شخص دیگری غایب نبود، ناچار دو نفر از ملاحان به طرف اطاق او رفتند. شمع‌های داخل اطاق خاموش بود و از خارج چیزی تشخیص داده نمی‌شد. یکی از ملاحان پیش رفت و به آرامی در زد. جوابی شنیده نشد. مجدداً در زد. باز هم جز سکوت چیزی نبود. برای مرتبه سوم با شدت و قدرت تمام در اطاق را کوفت. در اثر ضربات دست ملاح در اطاق نیمه‌باز شد؛ ولی «یعقوب» بیدار نگردید.

تصمیم گرفتند که وارد شوند. یکی از آنها دوان‌دوان رفت و یک چراغ بادی دریائی را از روی دیوار راهرو برداشت و آورد. دیگری نیز در را گشوده و وارد شدند.

ملاح چراغ را بالا گرفت. ناگهان فریادی کشید و عقب رفت و گفت:

- آه؛ او را دار زده‌اند! نگاه کن!

ملاح دومی با اینکه چیزی ندیده بود؛ وقت خود را به تماشا و تحقیق تلف نکرد و به سرعت نزد «پابلاس» و «فینی» برگشت و گفت:

- او را دار زده‌اند! او را کشته‌اند! سلطان «یعقوب خان» به قتل رسیده است!

این خبر مانند زنگ خطر در گوش ملاحان صدا کرد. رنگ از چهره آنها پرید و متوحشانه به طرف اطاق سلطان «یعقوب خان» فرستاده «شاه عباس صفوی» دویدند که از حال او جويا شوند.

«پابلاس» و «فینی» وارد شدند. به دنبال آنها ملاحان چندین چراغ به درون اطاق آورده و همه جا را روشن کردند. سایه جسد سلطان «یعقوب خان» روی دیوار اطاق تلوتلو می‌خورد و به چپ و راست می‌رفت.

او را دار زده بودند. چهره‌اش سیاه شده و سر طناب به قلاب سقف محکم بسته شده بود. چه کسی او را دار زده، یعنی چه؟!

«پابلاس» پیش رفت. طناب را پاره پاره کرده و جسد را پائین آورد. بدنش سرد شده و روح نداشت. «فینی» پتوئی روی آن کشید و گفت:
- بسیار خوب؛ بیرون بروید. در اطاق در ببندید تا صبح درباره مرگ او تحقیق کنیم. او را کشته اند!

ملاحان متفکر و وحشت زده به نظر می رسیدند. رنگ بر چهره نداشتند. به یکدیگر نگاه می کردند و در نگاه آنها هزاران سؤال و ابهام وجود داشت. چه کسی سلطان «یعقوب خان» را کشته است؟ آیا راستی آدم‌های دریائی از ملاحان که برای ربودن دفتان زیر اقیانوس آمده اند، انتقام می گیرند؟

عده‌ای این عقیده را باور نداشتند و به همین سبب در جستجوی علت دیگری بودند. کار روشنفکران که در راس آنها «فینی» و «پابلاس» قرار داشتند، مشکل تر بود. زیرا وقتی فکر می کردند که آدم‌های دریائی افسانه‌ای تهی از حقیقت است، ناچار بودند برای مرگ «سلطان یعقوب» دلیل موجه و قانع کننده دیگری پیدا کنند.

دریانوردان یک یک از اطاق خارج شدند و برای گذرانیدن بقیه شب وحشت انگیز به طرف اطاق‌های خود رفتند. دسته ملاحان که به در انبار نزدیک شده بودند، ناگاه یکی از آنها فریادی کشید و خودش را به طرف دیگران انداخت و متوحشانه گفت:
- آه، یک جسد... نگاه کنید!

این صدا مثل پتک به مغز دیگران فرود آمد و رعشه بر اندام دیگران مستولی شد. یک جسد دیگر! باور کردنی نبود که در یک شب دو نفر به طور مرموز و عجیبی کشته شوند. چطور چنین چیزی امکان دارد؟ آخر این دو نفر را چه کسی کشته؟ چگونه این کار را انجام داده که کسی ندیده و نفهمیده؟

او راست می گفت. همه چشمها به طرفی که دریانورد با انگشت نشان می داد، برگشت و در کمال تعجب جسدی که از پا به طناب دکل آویخته شده بود، مشاهده گردید.

جسد نگهبان تکان می خورد و در دست باد به این طرف و آن طرف می رفت و دور خودش می چرخید. اطراف جسد همه‌مه و ولوله‌ای برخاست. سر و صدائی ایجاد شد که به گوش دیگران نیز رسید. ملاحان که برای خواب رفته

بودند، مجدداً از اتاق‌ها بیرون ریخته و به طرف جمعیت دویدند. «فینی» و «پابلاس» بالای جسد سلطان «یعقوب خان» ایستاده و هنوز در اطراف مرگ نابهنگام و عجیب او صحبت می‌کردند که هیاهو به گوششان رسید. دوان دوان از اتاق خارج شدند و خود را به محل حادثه جدید رسانیدند. تا رسیدن آنها هیچ یک از ملاحان جرأت پیش رفتن و تحقیق موضوع را نداشت. همه ایستاده بودند و با دیدگان گشاد و نگاه‌های مملو از وحشت و هراس به جسد آویخته می‌نگریستند و با نگرانی بی‌سابقه‌ای به آینده خویش می‌اندیشیدند. هر کس از خود می‌پرسید:

- آیا به زودی نوبت من نیز می‌رسد؟! -

«پابلاس» جمعیت را پس و پیش کرد و شکافت. به سمت جلو رفت و ناگهان جسد نگهبان دکل که به طناب بلندی آویخته بود، دید و دهانش از حیرت باز ماند. در همین لحظه «فینی» نیز به کنارش رسید و به او پیوست. آن دو نفر قریب یک دقیقه خیره خیره به جسد نگریستند؛ بعد «فینی» سکوت را شکست و خطاب به ملاحان گفت:

- چرا ایستاده‌اید؟ جسد را پائین بیاورید!

و بعد با صدای بلندتری دستور داد.

- مشعل... چراغ... عجله کنید!

هر سه نفر از پله‌های طنابی دکل بالا رفته و جسد را به زحمت پائین آوردند و مقابل پای «فینی» و «پابلاس» قرار دادند. چند نفر مشعل به دست هم رسیدند و آن حدود را با وجود ابر و مه غلیظی که وجود داشت، روشن کردند. «فینی» خم شد و دقیقانه به صورت نگهبان مقتول نگریست.

صورت نگهبان تغییر یافته و اعضای چهره به طور وحشت‌انگیزی جابجا شده بودند. زبان سیاه رنگش از گلو خارج شده، روی لب پائین وی آویزان گشته و چشمانش از حدقه خارج گردیده بود... عجیب اینکه سینه و شکم او نیز تا پائین دریده شده بود.

«فینی» پس از چند لحظه بازرسی از جای برخاست و سر طنابی را که به پای

نگهبان بسته بود، گرفت و زیر و رو کرد. از اطرافیان خویش پرسید:

- آیا سر این طناب همیشه اینطور گره دارد؟ -

یکی از آنها در پاسخ اظهار داشت:

... نه؛ این طناب بادبان بزرگ است. بادبان بزرگ دوازده رشته طناب دارد که این یکی از آنهاست. این را پاره کرده و حلقه نموده و به پای نگهبان آویخته‌اند. آدم‌های آبی مثل انسان همه کار بلد هستند!

«فینی» فکری کرد و گفت:

- نگهبان قبلی دکل کیست؟

یک نفر پیش آمد و گفت:

- من قبلاً روی دکل بودم.

«فینی» با دقت از او پرسید:

- موقعی که تو در بالای دکل هستی؛ اگر کسی از پلکان بالا بیاید و قصد رسیدن به تو را داشته باشد، او را می‌بینی؟

یک نفر دیگر که در کنار «پابلاس» ایستاده بود، گفت:

- طبق قوانین دریائی این کار قدغن است. هیچ کس حق ندارد نزد نگهبان دکل برود و اگر کسی بر خلاف قانون رفتار کند، به جرم خیانت اعدام می‌شود. موقعی که نگهبانان عوض می‌شوند، یکی بالا می‌رود و دیگری که کارش پایان یافته، از نردبان طنابی دیگر پائین می‌آید. تنها در این موقع دو نفر در وسط راه با هم ملاقات می‌کنند.

یکی از دریانوردان که عمامه‌ای به سر خود بسته و سبیلی کلفت داشت، گفت:

- آدم‌های دریائی او را کشته‌اند!

«پابلاس» برای جلوگیری از اشاعه این افکار غلط و مخرب، با خشونت و تندی بی‌سابقه‌ای گفت:

- خفه شو، بدبخت! آدم دریائی چیست؟! این سخنان نامربوط را فراموش کن!.

«فینی» مشغول تحقیق بود. او عقیده داشت که سلطان «یعقوب خان» و نگهبان دکل هر دو نفر به دست کسی کشته شده‌اند که هم اکنون در میان ملاحان است. او در این عقیده مصر بود و سحرگاه وقتی «پابلاس» را از نظر و تحقیق خویش مطلع کرد، دریافت که او نیز با وی هم عقیده می‌باشد. آن شب «فینی»

برای آرام کردن ملاحان گفت:

- جسد نگهبان را نیز در اتاق «سلطان یعقوب» بگذارید. فردا همه چیز را روشن می‌کنم! موضوع خیلی ساده و بی‌اهمیت است.

ملاحان جسد نگهبان را برداشتند و در اتاق کنار جسد سلطان «یعقوب خان» قرار دادند. ساعتی بعد همه به خوابگاه‌های خویش رفته و آرمیدند. «فینی» و «پابلاس» نیز در بستر خود دراز کشیده و صحبت می‌کردند.

خواب به دیدگان آنها راه نمی‌یافت. به آینده می‌اندیشیدند و صحبت می‌کردند. «فینی» عقیده داشت که قاتل در بین ملاحان است و به سابقه خصومت دست به خون ایشان آلوده است. «پابلاس» نظر او را تا اندازه‌ای تأکید کرده، ولی گفت:

- من هم عقیده دارم که قاتل در همین کشتی است. اما... اما... مقصود دیگری دارد!

«فینی» پرسید:

- مثلاً چه مقصودی می‌تواند داشته باشد؟ از قتل دو نفر چه نتیجه‌ای می‌گیرد؟

- این را دیگر نمی‌توانم حدس بزنم. شاید بعدها روشن شود.

درست در همین اثنا که «پابلاس» درباره‌ی نظر خود توضیح می‌داد و استدلال می‌کرد، «فینی» در بستر خویش جابجا شد و دست را بدون اراده و اختیار به زیر بالش زیر سرش کرد و ناگهان مثل کسی که دچار صاعقه زدگی و یا گزش مار شده باشد، از جای جست و گشت و گفت:

- «پابلاس» جعبه‌ی جواهرات را برده‌اند! نیست!

بعد بالش را به طرفی پرتاب کرد و همه جای اتاق و زیر رختخواب را جستجو نمود و در کمال تاسف اثری از جعبه‌ی جواهرات نیافت. «فینی» و «پابلاس» با رنگ پریده و قیافه‌ای گرفته و ابروان درهم کشیده روبروی یکدیگر نشسته بودند. سکوت سنگینی در اتاق حکمفرمایی می‌کرد. هیچ یک چیزی برای گفتن نداشتند. «پابلاس» سکوت را شکست و گفت:

- عده‌ای از ملاحان علیه ما تجهیز کرده‌اند. باید مراقب خود باشیم. موضوع خیلی مهم است و نباید به سادگی تلقی نمود. می‌فهمی؟! کار آنقدر پیچیده و

خطرناک است که شاید خوابیدن ما در اتاق بدون نگهبان نیز صلاح نباشد.
«فینی» جلاد که به خونریزی عادت داشت، سر خود را به علامت تأیید تکان داد و گفت:

- نگران نباش. فردا اگر نتوانستیم قاتل و قاتلین را بیابیم، بدون استثناء همه را به دریا می‌ریزیم تا یکجا کشته شده و خیالمان راحت شود. فردا معنی آدم‌کشی را به آنها می‌فهمانم!

یک ساعت به این ترتیب گذشت. صبح نزدیک شده و هوا تا اندازه‌ای روشن گردیده بود. «فینی» نگاهی به پنجرهٔ اتاق کرد. آسمان نقره‌فام را دید و گفت:
- صبح شد! امروز باید تکلیف همه را روشن کرد.

او هنوز حرف خود را تمام نکرده بود که صدای پائی در راهرو شنیده شد. یک نفر به سرعت به طرف اتاق آنها می‌دوید. «فینی» و «پابلاس» از جای جسته و به طرف در رفتند. «فینی» دستگیره را گرفت و در را گشود.

در همین موقع یکی از ملاحان نفس زنان در میان چهار چوب در ظاهر گردید و متوحشانه گفت:
- اجساد را بروده‌اند! آدمهای دریائی قربانیان خود را به اعماق اقیانوس برده‌اند!

«فینی» از شدت خشم می‌لرزید و پای راست را به زمین می‌کوبید. گریبان ملاح مسلح را گرفت و گفت:

- مگر نگهبان نگذاشته بودید؟!

- چرا، نگهبان مسلح جلوی اتاق ایستاده بود و قدم می‌زد. هر چند دقیقه یک بار نیز در را باز می‌کرد و به درون اتاق می‌نگریست. یکی از همین دفعات مشاهده می‌کند که اجساد در جای خود نیست. وحشت‌زده وارد اتاق می‌شود، ولی اثری از اجساد نمی‌یابد.

- اتاق چند در دارد؟

- یک در و یک پنجره.

«فینی» اظهار داشت:

- پس حتماً اجساد را از پنجره خارج کرده‌اند.

ملاح با افسوس و حالت مخصوصی سر خود را تکان داد و گفت:

- اشتباه می‌کنید. موقعی که من رسیدم، پنجره از داخل بسته بود و اجساد ناپدید شده بودند.

و پس از لحظه‌ای ادامه داد:

- عرض کردم که آدم‌های دریائی اجساد را با خود به اعماق اقیانوس برده‌اند! «فینی» کمر بند خودش را بست و به اتفاق «پابلاس» و ملاح به اتاق «سلطان یعقوب» که شب قبل اجساد را در آن گذاشته بودند، رفت. ملاح راست می‌گفت؛ زیرا وقتی «فینی» پنجره را بازرسی کرد، دریافت که پنجره از مدتها قبل باز نشده است.

«فینی» با پشت دست عرق پیشانی خود را پاک کرد و روی بشکه‌ای نشست. «پابلاس» هم مقابل او قرار گرفت و هر دو به اندیشه فرو رفتند. هنوز یکی دو دقیقه نگذشته و هوا کاملاً روشن نشده بود که چند نفر از دریانوردان یا قیافه‌های جدی و مصمم نزد آنها آمده و مقابلشان ایستادند. «پابلاس» که بیشتر بر اعصاب خود تسلط داشت، سر برداشت و پرسید:

- چه خبر است؟. چکار دارید؟! ما را تنها و آرام بگذارید.
یکی از آنها گفت:

- عرض واجبی داریم. موضوع مهم است.

این بار «فینی» نیز رشته افکارش را گسیخت؛ سر برداشت و پرسید:

- چه می‌گوئی؟. حرف بزن!

ملاح دست‌ها را به هم مالید و پس از چند لحظه تمجیم گفت:

- دریانوردان برای شما پیام فرستاده‌اند.

- چه پیامی؟.

او جرات نمی‌کرد بی‌پروا همه چیز را بگوید. کلمات را می‌جوید و در دهان می‌چرخانید و با ناراحتی ادا می‌کرد. بالاخره گفت:

- می‌ترسند! ملاحان ترسیده‌اند و می‌گویند... بله، می‌گویند که دیگر کار

نمی‌کنیم. کشتی را به ساحل برانید!

«پابلاس» فریادی کشید و گفت:

- غلط می‌کنند؛ محال است! چنین چیزی محال است. من آنها را به کار کردن

وامی دارم. سر همه را می‌برم و کسی قدرت شورش ندارد

صدای «پابلاس» مانند تندر در فضای کشتی طنین رعب‌آوری ایجاد کرد. دو نفر از ملاحان که پشت در ایستاده بودند، دوان‌دوان گریخته و زودتر خود را به انبار بزرگ کشتی رسانیده و به مرد عمامه‌داری که آنجا نشسته بود و قلیان می‌کشید، گفتند:

- «پابلاس» مخالفت می‌کند. صدای او را نمی‌شنوید؟. خوب گوش کنید! او فریاد می‌کشید، عربده می‌زند و از خشم سراپا آتش شده است. باید هر چه زودتر فکری بکنید که تا دیر نشده، از گزند آدم‌های آبی مصون و در امان بمانیم. مرد عمامه‌دار که از جاشویان کهنه کار و قدیمی محسوب می‌شد و از دوستان صمیمی «الیاس» ناخدای مقتول کشتی نیز بود، سر را به علامت تصدیق تکان داد و با صدائی که می‌کوشید به گوش همه برسد، گفت:

- من عقیده دارم که مشت را با مشت و سنگ را با سنگ باید جواب داد. ما همه عرب هستیم. آن یکی دو نفر ایرانی نیز که در بین ما هستند، برادران ما می‌باشند و با دیگران فرقی ندارند. «فینی» و «پابلاس» از قوم نصارا هستند و می‌خواهند ما را به نوکری وادار کرده و به کام مرگ، بفرستند.
- احسنت... احسنت... نعم.. نعم!.

مرد عمامه‌دار که بعدها او را بهتر خواهیم شناخت و از هویت وی نیز آگاه می‌شویم، به شنیدن صداهای تحسین‌آمیز یادی در گلو انداخت؛ چند پک پی‌درپی به قلیان زد. دودش را از گلو خارج نمود و ادامه داد:

- «الیاس» مردی عاقل بود و با ما فرقی نداشت. اگر از او اطاعت می‌کردیم، پیش نفس و عقل خود شرمنده نبودیم. اما این دو نفر کیستند و از کجا آمده‌اند؟! آدم‌های دریائی علیه ما تجهیز کرده‌اند. دیدید که چگونه سلطان «یعقوب خان» به قتل رسید. مشاهده کردید که آدم‌های آبی چسان نگهبان دکل کشتی را پائین انداخته و شکمش را با چنگال و ناخن دریده بودند. باز هم با دیدگان خود مشاهده نمودید که چگونه و به چه طریق از اطاق در بسته اجساد مقتولین را ربوده و به اعماق دریا بردند. اینها انتظار دارند که ما تمام این حوادث خونین و شوم را نادیده گرفته و کورکورانه اختیار خویش را به دست این دو نفر جلاد سپرده و به کام مرگ و نیستی برویم. شاید امشب نوبت من و شما باشد و آدم‌های آبی سر از بدن من و چند نفر دیگر جدا کنند!

کم کم سخنان او حرارت و شدت بیشتری می‌گرفت و در ضمن صحبت ناسزاهای رکیکی نثار «فینی» و «پابلاس» می‌کرد. ملاحان نیز همه دست از کار کشیده و در انبار جمع شده بودند. «فینی» و «پابلاس» پیش از خروج از اطاق به عرشه کشتی آمدند. هر کدام شلاقی به دست داشتند و تفنگی به شانه آویخته و شمشیری به کمر بسته و خنجری به پهلو گذاشته بودند.

از هر جهت مسلح و مجهز بودند، اما افسوس که دو نفر با عده‌ای ملاح و دریانورد خون‌آشام نمی‌توانستند برابری کنند.

«فینی» روی عرشه کشتی به اطراف نگریست. با یک نگاه همه چیز را دریافت و گفت:

- «پابلاس»، خطر بزرگ شده است. همه دست از کار کشیده‌اند. چه باید کرد؟ اگر شورش کنند، کار من و تو تمام است.

«پابلاس» که تازه متوجه غیبت ملاحان شده بود، با خشم و نفرت به اطراف خود می‌نگریست و از شدت عصبانیت دندان‌ها را بر هم می‌فشرد. «فینی» بازوی «پابلاس» را گرفت؛ او را متوقف کرد و آهسته گفت:

- به عقیده من باید طبق دلخواه ملاحان رفتار کرده و از این نقطه دور شویم.

«پابلاس» با غرور جنون‌آمیزی گفت:

- مگر دیوانه‌ای؟! گویا تو دریانوردان را نمی‌شناسی! همه این حرف‌ها بهانه است. یکی دو نفر به طمع کشتن ما و تصاحب گنج زیر اقیانوس دیگران را متوحش کرده و چنین بلوائی را پایه‌گذاری نموده‌اند. آدم آبی کدام است؟! این حرفها یعنی چه؟!

و پس از لحظه‌ای ادامه داد:

- از این گذشته دریانوردان مخصوصاً اعراب بی‌اندازه خودخواه و طماع هستند. در مقابل آنها هر کس اعمال قدرت کرده و زور نشان داد، می‌تواند کار خود را انجام دهد؛ در غیر این صورت او را نابود می‌کنند. به فرض اینکه ما نیز تسلیم عقیده ایشان شده و از اینجا حرکت کنیم، تو فکر می‌کنی که کار تمام است؟! هرگز، فردا بهانه‌ای دیگر می‌تراشند و برای شورش و سیله جدیدی فراهم می‌کنند و باز همین صحنه‌ها تکرار می‌شود. ما فقط یک راه در پیش داریم و آن راه اعمال قدرت است!

«پابلاس» این را گفت و همانطور که بازویش در دست «فینی» بود، او را کنعان‌کشان به طرف انباری که ملوانان آنجا جمع شده بودند، هدایت نمود. معلوم نبود چه می‌شود. هر دو نفر خود را برای مقابله با حوادث خونین و وحشت‌انگیز آماده کرده و حتی مرگ را نیز پذیرفته بودند. در چند قدمی در انبار هر دو ایستاده و به دقت گوش دادند. صدای سخنگوی مذکور به خوبی شنیده می‌شد که می‌گفت:

- پدران ما از آدم‌های دریائی حکایات موحشی نقل کرده‌اند. یکی از دریانوردان پیر موقعی که من بچه بودم و در بندر کار می‌کردم، حکایت می‌کرد که آدم‌های آبی همه سرنشینان یک کشتی را خورده‌اند. او می‌گفت که با چشم خودم آدم‌های دریائی را در حال خوردن گوشت ملاحان دیدم... چه مانعی دارد؛ ممکن است ما را نیز بخورند! ما که با آدم‌های آبی جنگ نداریم؛ چرا بیهوده خود را دشمن ایشان نشان دهیم؟!.

«پابلاس» با آرنج به پهلوی «فینی» زد و گفت:

- نگاه کن! همین شخص اولین نفری است که باید مجازات شود!

«پابلاس» این را گفت و بلادرنگ وسط معرکه جست. با قدم‌های بلند از پله‌های انبار پائین رفت و خود را در مقابل همان مرد عمامه‌ای که تلیان می‌کشید، رسانید و مثل رعد و برق به غرش و خروشیدن پرداخت. «فینی» از عقب مراقب «پابلاس» بود که مبادا مورد حمله و تهاجم قرار گیرد و از زیر چشم یک یک ملاحان را می‌نگریست.

«پابلاس» چند بار عربده کشید. شلاق را در دست خود تکان داد و به اطراف سر چرخانید. در همان حال که صدایش پرده گوش را می‌آزرد، گفت:

- چه می‌گوئید؟! چه کسی قصد شورش دارد؟! آمده‌ام حسابم را با شما یکسره کنم. این آدم‌های دریائی کجا هستند که از من می‌ترسند و فرار می‌کنند؟! چرا شبانه در کمال ناجوانمردی به پیرمردی مثل سلطان «یعقوب خان» حمله می‌کنند و او را می‌کشند؟! اگر شجاعت و مردی دارند، بیایند و مرا بکشند!

و بعد لحن آرامتری به صدای خود داد و گفت:

- این حرفهای پوچ و بی‌معنی را دور بیاندازید. آدم‌های آبی چیست؟! به کار خود مشغول باشید. به زودی گنج‌های زیر دریا را استخراج خواهیم کرد و همه

بدون استثناء ثروتمند خواهیم شد.

همان مرد عمامه‌ای دستی به پیشانی کشید و گفت:

- شما ضمانت می‌کنید که کسی از ما کشته نشود و آدم‌های دریائی به ما حمله نکنند؟!

«پابلاس» که در جستجوی بهانه بود، چند قدم به طرف او رفت. شلاق را در دست لوله کرد و گفت:

- تمام این حوادث را تو و رفقای تو به وجود آورده‌اید. حالا معنی خیانت را نشانت می‌دهم! حالا به تو می‌فهمانم که خطر «پابلاس» بیشتر از آدم‌های دریائی است!.

این را گفت و گریبان آن شخص را گرفت و او را با یک حرکت به طرف زمین کشید. مرد عمامه‌دار چرخ می‌خورد و در کف چوبی انبار افتاد. عمامه‌اش به طرفی پرتاب شد و شال کمرش نیز باز شد و به دور ستون پیچید.

«پابلاس» با یک حرکت سریع لباس او را پاره کرد و با شلاق چندین ضربه به پشت و سینه و پهلوی او وارد آورد. مرد مذکور هیچ عکس‌العملی نشان نداد. مقاومت نکرد و فریاد نکشید. شلاق‌ها را خورد و از جای برخاست و به گوشه‌ای رفت و نشست. دیگران نیز خاموش بودند. «پابلاس» مجدداً شلاق را دور سر خود چرخانید و عربده‌کنان گفت:

- زود سر کار خود بروید! چرا ایستاده‌اید؟! چرا کارها را رها کرده‌اید؟.

تا اینجا ابتکار عملیات در دست «پابلاس» بود. او یکی از شورشیان را شلاق زد و دیگران را نیز پراکنده کرده و به کار واداشت.

خیلی زود اطاق خالی شد و هر کس به کار خودش مشغول گردید. آرامش برقرار شد، ولی «فینی» عقیده داشت که این آرامش قبل از طوفان است و به زودی شورش عظیمی برپا می‌گردد و خون از هر طرف جاری می‌شود. وقتی «پابلاس» فاتحانه گفت:

- دیدی چطور با این ملاحان رفتار کردم. دریانوردان فقط از زور می‌ترسند و

بس!

«فینی» سرش را تکان داد و اظهار داشت:

- نه؛ موضوع به این سادگی‌ها که تو فکر می‌کنی، خاتمه نمی‌یابد. اینها مثل

مار هستند. وقتی خطری احساس کنند، به سوراخ خود پناه می‌برند. ولی در یک فرصت مناسب از سوراخ خارج شده و دشمن را با ضربهٔ قطعی از پای در می‌آورند. باید مراقب خودمان باشیم!

روز گذشت و تاریکی شب همه جا را فرا گرفت. با تاریک شدن آسمان اضطراب و نگرانی بیشتری در درون «فینی» و «پابلاس» رخنه کرد. دلشان شور می‌زد. مثل این بود که حوادث خونینی را پیش‌بینی می‌کردند؛ ولی نمی‌دانستند چه می‌شود.

سکوت همه جا را فرا گرفت. شب تاریک و وحشت‌انگیزی بود. گوئی دریا نیز انتظار حوادثی را داشت. «فینی» و «پابلاس» غذای شامگاهی را خوردند و بدون اینکه لباس را از تن بیورند و اسلحه را از خود دور کنند، در بستر افتادند.

ساعت‌ها پی‌درپی و با کندی می‌گذشت. شب از نیمه گذشته بود. چشم «فینی» و «پابلاس» با همهٔ اضطرابی که داشتند، سنگین شده و کم‌کم به خواب فرو می‌رفتند.

ناگهان «فینی» از جای جست و خود را به لبهٔ پنجرهٔ اطاق که به سمت چپ کشتی گشوده می‌شد، رسانید و به اطراف نگریست. او آهسته گفت:
- پابلاس؛ پابلاس! مثل این است که چند نفر دولا دولا به اطاق ما نزدیک می‌شوند. من سایهٔ آنها را دیدم!

«پابلاس» نیز مانند ستونی سنگی از جای برخاست. کمر بند خود را سفت کرد و در حالیکه قبضهٔ شمشیر را در چنگ می‌فشرد، خود را کنار «فینی» رسانید و گفت:

- من جز تاریکی چیزی نمی‌بینم. اشتباه کرده‌ای! هیچ اتفاقی نمی‌افتد؛ خیالت راحت باشد!

«پابلاس» هنوز حرف خود را تمام نکرده بود که ناگاه سایهٔ دو سه نفر مرد مسلح پیدا شد که از کنار دیوار اطاق‌ها می‌گذشتند و نوک پا، نوک پا به آنجا نزدیک می‌شدند.

«فینی» به طرف شمشیر خود دوید و گفت:

- کار تمام شد. یا باید همه را بکشیم و یا باید کشته شویم. راه سوم وجود

نداردا!

خیلی زود هر دو نفر آماده دفاع شدند. تفنگ و شمشیر و خنجر و چوب دستی و بالاخره هر چیز دیگر که برای دفاع مورد استفاده قرار می‌گرفت، اطرافشان انباشته گردید.

«پابلاس» گفت:

«نباید انتظار رسیدن آنها را داشته باشیم. صبر کن؛ من به استقبال ایشان می‌روم!»

این را گفت، به آهستگی از در خارج شد و در تاریکی شب ناپدید گردید. «پابلاس» از کنار دیوار گذشت و درست در نقطه‌ای که «فینی» از درون اطاق می‌توانست ببیند، ایستاد.

مهاجمین رسیدند. «پابلاس» ناگهان مثل شیر درنده‌ای که کمین کرده باشد، از تاریکی بیرون جست و سر دو نفر از آنها را گرفت و چنان به هم کوفت که مغز یکی از آنها متلاشی شد. فریاد پی‌درپی شنیده می‌شد و این صداها از حلقوم آن دو نفر خارج می‌گردید. بازوان «پابلاس» مثل ستون فولادی و دستش مانند پتک آهنگری به هر کس که می‌خورد، نقش بر زمین می‌شد و دیگر از جای بر نمی‌خواست.

زدو خورد خونینی در گرفت، ولی خیلی زود «پابلاس» در محاصره قرار گرفت. ملاحان از اطراف به او حمله می‌کردند. او نیز به دور خود می‌چرخید و در هر چرخش یکی را می‌گرفت و مثل گوسفند از جای بلند کرده و محکم به زمین می‌کوفت.

صدای شلیک چند گلوله هم شنیده شد، ولی تیرها عموماً هوائی بودند. زیرا ملاحان به درستی در تاریکی شب نمی‌توانستند «پابلاس» را هدف قرار دهند و هیچ بعید نبود که دوستان خود را به جای «پابلاس» به قتل برسانند.

درست در همین موقع بود که «فینی» نیز وارد معرکه شد. او نه شمشیر و نه تفنگ هیچ یک از این دو نوع اسلحه را همراه نداشت. چوب دستی کلفت و پیچیده‌ای به دست گرفته بود. چوب دستی «فینی» از شمشیر خطرناک‌تر بود؛ زیرا به محض اینکه فرود می‌آمد، یک نفر مرد قوی هیکل و نیرومند را به زمین افکنده و استخوان‌هایش را خورد می‌کرد.

«فینی» غفلتاً از پشت حمله کرد و در همان دقیقه اول چهار نفر را انداخت. هیاهو بیشتر شد و صدای خورد شدن در و پنجره به فریادهای جگرخراش آمیخت و سکوت دریا را شکست.

تقریباً یک ساعت جنگ ادامه داشت. «فینی» و «پابلاس» بطوری خسته شده بودند که دیگر نمی توانستند دست خود را حرکت دهند. پشت را به دیوار تکیه داده و تقریباً به آنجا پناه برده بودند. چند دقیقه آرامش برقرار گردید و باز زدو خورد در گرفت.

در مرحله دوم ناگهان «فینی» فریادی کشید و افتاد.

یکی از ملاحان با میله آهنی به قوزک پای «فینی» زد و او را از پای درآورد. به محض اینکه «فینی» افتاد، چند نفر خود را روی او انداخته و دست و پایش را بستند.

پس از گرفتاری «فینی»، «پابلاس» نیز از پای درآمد و ساعتی بعد هر دو نفر را با دست و پای بسته به درون اطاقی انداخته و در را به روی ایشان بستند. موقعی که در را می بستند، «پابلاس» شنید که یکی به دیگری می گفت:

- صبح زود آنها را اعدام می کنیم!

وقتی سکوت برقرار شد، «پابلاس» به «فینی» گفت:

- شنیدی چه می گفتند؟! ما را می کشند! باید فرار کنیم!

«فینی» با عصبانیت گفت:

- به کجا فرار کنیم؟! با کدام وسیله؟!!

- نا هوا تاریک است، باید یکی از قایقها را به دریا انداخته و برویم. تقلا

کن... بیکار نشین... زور بزن و فشار بده، شاید بتوانی بندهای دستت را پاره کنی. رفت را نباید بیهوده گذرانید. با طلوع آفتاب آنها ما را به دار می آویزند!

«فینی» با ناامیدی و یاس جواب داد:

- من نمی توانم... آنقدر خسته شده ام که بازوانم کار نمی کند. قدرت فرار ندارم!

اما هنوز مشغول حرف زدن بود که «پابلاس» مانند غول به خروشیدن و غریدن پرداخت و بر طنابها فشار وارد آورد. رنگ چهره اش مثل خون قرمز و عضلات گردنش متورم گردیده بود. چند دفعه این عمل را تکرار کرد. دفعه آخر طنابها پاره شد و «پابلاس» آزاد گردید.

«پابلاس» به سرعت خودش را به «فینی» رساند و طنابهای او را نیز گشود. هر دو نفر از بند رهائی یافتند. یک دقیقه بعد در را نیز شکسته و خارج شدند. دریانوردان برای مداوای همراهان خویش که مجروح شده بودند، فعالیت می‌کردند و به گمان اینکه زندانیان قدرت فرار ندارند، زندان را بدون نگهبان گذاشته بودند.

به این ترتیب «فینی» و «پابلاس» از اطاق بیرون جسته و دولا دولا به طرف یکی از قایق‌ها رفتند. در نزدیکی قایق نگهبانی ایستاده بود و به اطراف می‌نگریست. «فینی» او را خفه کرد و «پابلاس» دو پارو برداشت و با یک حمله طناب‌های قایق را پاره نمود. قایق با صدائی که در همه جای کشتی شنیده می‌شد، به دریا افتاد. «فینی» و «پابلاس» نیز به درون آن پریدند و به پارو زدن مشغول شدند.

هنوز از کشتی دور نشده بودند که ملاحان متوجه فرار آنها شدند و در صدد تعقیب و دستگیری آن دو برآمدند.

«فینی» به عقب برگشت، نگاهی به سمت کشتی انداخت و به «پابلاس» که با بازوان نیرومند و فولادین خویش سینه‌آقیانوس و صف امواج را می‌شکافت و قایق را پیش می‌برد، گفت:

.. نگاه کن «پابلاس»، فهمیده‌اند که ما فرار کرده‌ایم! ممکن است به سراغ ما بیایند... این ملاحان خیلی سمج و جسور هستند!

«پابلاس» جواب داد:

.. خیالت راحت باشد. ما به قدر کفایت از کشتی دور شده‌ایم. در ضمن اگر بخواهند ما را دنبال کنند، باید کشتی را به حرکت درآورند و این کار از حدود امکان خارج است.

او راست می‌گفت و سرنشینان کشتی نیز خیلی زود متوجه خطای خویش شده و دریافتند که دو نفر زندانیان خویش برای همیشه رفته و دیگر باز نخواهند گشت. همان مرد عمامه‌ای، خنده‌ای کرد و گفت:

.. بسیار خوب؛ بگذارید بروند! آدم‌های دریائی تا چند دقیقه دیگر حساب آنها را می‌رسند و تکلیفشان را روشن خواهند کرد. آدم‌های آبی به علت وجود آن دو نفر با ما دشمنی داشتند و حالا که رفته‌اند، دیگر به کشتی ما وارد نخواهند شد.

و بلافاصله برگشت و عمامه را از سر برداشت و مثل شال به دور کمر خود بست. از زیر عمامه قیافه دیگری ظاهر شد. تا آن لحظه که آن عمامه قرمز را روی سر داشت و قلبان می کشید و ساکت و آرام در گوشه آشپزخانه و یا انبار کشتی می نشست، صورت مرد بی آزار و مهربانی را داشت که جز خیر و صلاح ملاحان چیزی نمی خواهد و هدفی را دنبال نمی کند. لیکن از آن موقع که عمامه را برداشت و مثل قهرمانان شال را کمر خود کرد، به صورت مرد دیگری درآمد. او اولین فریاد خود را کشید و خطاب به چهار نفر متصدیان بادبان گفت:

- بادبان‌ها را ببند ازید. بندها را بگشائید.

و بعد به نگهبان روی دکل گفت:

- آهای؛ جهت باد را معین کن. مراقب اطراف باش و نزدیک شدن کشتی‌ها را اطلاع بده.

به این ترتیب فرمان حرکت کشتی داده شد و ملاحان به کار و فعالیت مشغول شدند. وقتی بادبانها را می انداختند، شخصی خودش را به او نزدیک کرد و آهسته زیر گوشش گفت:

- کریم، کشتی را می خواهی از اینجا دور کنی؟

معلوم شد که نام وی «کریم» است. او روی را به طرف رفیقش برگردانید و با سیمائی مصمم و صدائی محکم گفت:

- بله، حرکت می کنیم!

دوستش اظهار داشت:

- ولی این خلاف عهد و پیمانی است که با دوستان دیگر بسته ایم. قرار بر این شد که اگر آنها بدون زحمت از بین رفتند، همین جا بمانیم و به استخراج گنج‌های زیر دریا پردازیم!

«کریم» با خشونت جواب داد:

- مهم نیست، حرکت می کنیم و مجدداً به همین محل باز می گردیم. یک دایره دو سه روزه می زنیم و...

باز او حرفش را برید و پرسید:

- اگر اینجا را نتوانیم پیدا کنیم، چه می شود؟! روی سطح اقیانوس که نمی شود نشانه گذاشت!

«کریم» که دوستان خود را فریب داده و آنها را به همکاری راضی کرده بود، برای اولین بار پس از عقد پیمان سر یکی از آنها فریاد کشید و گفت:

- خفه شو... برو... به تو گفتم فضولی نکن. همه باید از من اطاعت کنید. من ناخدای کشتی هستم و جان شما در دست من است. می فهمید؟! هر کس نافرمانی کند، طعمه ماهیان دریا می شود!

«کریم» با بیان این جملات که اکثر ملاحان آن را شنیدند و حساب کار را کردند، مشت خویش را باز کرد و نشان داد که برخلاف تصور مردی است خائن و دروغگو که همه را فریب داده است.

«کریم» وقتی از ماجرای گنج مطلع شد، نقشه‌ای کشید. نقشه او با مرگ «الیاس» تکمیل شد. در میان تمام سرنشینان کشتی فقط «الیاس»، او را خوب می شناخت. دیگران از هویت و گذشته ننگین او اطلاعی نداشتند. نقشه «کریم» این بود که کشتی را تصاحب کند و گنج‌ها را نیز به نفع خود از اعماق دریا بیرون بکشد.

او برای از بین بردن «پابلاس» و «فینی» و سلطان «یعقوب خان» به چند نفر دوست احتیاج داشت. در میان ملاحان خیلی زود آنها را یافت و یک شب نشستند، صحبت کردند و هم قسم شدند که پس از احراز موفقیت موجودی را با هم تقسیم کنند. غواص ناپدید شده هم یکی از آنان بود!

به این ترتیب موضوع آدم‌های آبی مطرح شد و دو سه نفر از دوستان «کریم» شب‌ها با بدن روغن مالیده و عریان در کشتی به حرکت درآمدند و خویشتن را به صورت آدم‌های آبی درآوردند. سلطان «یعقوب خان» و نگهبان دکل به وسیله آنها کشته شده و جسدشان در دریا غرق گردید.

«فینی» و «پابلاس» نیز به آن سرنوشت دچار شدند و کشتی به تصرف آنها درآمد. حالا موقع آن بود که «کریم» یاران جدید خود را نیز یک‌یک از بین ببرد تا زمینه برای خودش آماده شود که گنج را بدون رقیب تصاحب کند.

با این مقدمه آنها را به حال خود و کشتی را نیز در حال حرکت می گذاریم و به سراغ «پابلاس» و «فینی» می رویم.

قایق آن دو نفر در افق دور دست ناپدید گردید و رفت. ساعتی «پابلاس» پارو می زد؛ بعد پاروها در دست «فینی» قرار می گرفت و او قایق را می راند. هدف معینی نداشتند و نمی دانستند به کجا می روند و عاقبت چه خواهد شد.

«پابلاس» به طرف شمال پارو می‌زد و در پاسخ «فینی» می‌گفت:

- بالاخره به جایی می‌رسیم.

«فینی» گفت:

- نه آب داریم و نه غذا. اگر نرسیدیم، چه می‌شود؟

«پابلاس» در کمال خونسردی جواب داد:

- هیچ؛ چه می‌خواهی بشود؟! آنگاه است که در کمال بدبختی از عطش و گرسنگی در قایق جان می‌سپاریم. جسدمان در دریا غرق شده و خوراک ماهیان می‌گردد.

پیشانی «فینی» عرق کرده بود. آخرین غذا را شب گذشته خورده بودند و اندک‌اندک آثار گرسنگی و تشنگی در چهرهٔ ایشان ظاهر می‌شد و ابروان آنها فشرده می‌گردید. کمتر حرف می‌زدند. مرگ بالهای سیاه خود را روی قایق آنها گسترده و بر سر آن دو دلاور سرگردان سایه افکنده بود.

تنها این نکته برای آن دو روشن بود که فقط یک معجزه می‌تواند از مرگ حتمی آنها جلوگیری کرده و نجاتشان دهد. حالا این معجزه چگونه انجام می‌گرفت، معلوم نبود.

کم‌کم هوا تاریک می‌شد و نوبت پارو زدن به او می‌رسید. چند ساعتی نیز «فینی» پارو زد و بالاخره هر دو نفر خسته و کوفته، گرسنه و تشنه در قایق افتادند و دیدگان را بستند.

نسیم خنکی می‌وزید. دریا آرام بود و ستارگان در آسمان می‌درخشیدند. قایق آنها روی آب سرگردان بود و این طرف و آن طرف می‌رفت. بالاخره آن روز را نیز «فینی» و «پابلاس» پارو زدند. ولی چون یقین داشتند که به جایی نمی‌رسند، صلاح در آن دیدند که بیهوده انرژی و قدرت خود را مصرف نکنند و در انتظار مرگ بنشینند. به این ترتیب روز دوم هم تمام شد، شب فرار رسید و هوا تاریک گردید.

آن شب هیچ‌کدام نتوانستند بخوابند؛ زیرا از شدت گرسنگی دچار دل‌درد شدید شده و هر دو می‌نالیدند. نزدیک صبح «فینی» بیهوش شد و از رو در کف قایق افتاد. «پابلاس» که مختصر مقاومتی داشت، در گوشه‌ای کز کرده و به امید اینکه شاید بخوابد و در حال خواب جان دهد، دیدگان را بر هم نهاد.

ساعتها به همین منوال گذشت... روز شد و آفتاب سطح دریا را روشن کرد.

● فصل دهم

کشتی بزرگ حامل «روزالین»، «سهراب»، «فردریکو»، «محمود» و «ارانگوتان» به آرامی سینه امواج را می شکافت و پیش می رفت. از آن روز به بعد بین سرنشینان کشتی و «ارانگوتان» انس و الفت بیشتری به وجود آمده بود و همه آن حیوان مهربان که باعث نجات آنها از مرگ شده بود، را دوست می داشتند.

شب‌ها گرد یکدیگر می نشستند و ارانگوتان نیز همه جا را گذاشته و در کنار «روزالین» قرار می گرفت. همه از مشاهده این منظره می خندیدند و اظهار علاقه ارانگوتان را نوعی حس قدرشناسی و محبت طبیعی می دانستند.

کشتی همچنان به راه خود می رفت و روی حساب، «فردریکو» می گفت که به سواحل ایران نزدیک شده و با دهانه «خلیج فارس» فاصله زیادی ندارند. «محمود» وظیفه آشپزی را برعهده داشت. روزها در عرشه کشتی می نشست و نخود و لوبیا پاک می کرد؛ و یا مرغهای هوائی و ماهیان دریا را که شکار کرده بودند، تمیز می کرد و برای غذا آماده می نمود.

آن روز نیز بی خیال به کار خود اشتغال داشت. ارانگوتان هم مثل معمول در عرشه کشتی این طرف و آن طرف می رفت که ناگاه حیوان خرخرکنان و عربده کشان به جست و خیز پرداخت.

«محمود» نگاهی به ارانگوتان کرد و باز به کار پرداخت. حیوان مجدداً عربده کشید و این دفعه دوان دوان نزد «محمود» رفت. دست او را گرفت و به زور و فشار از جای بلند کرد. «محمود» می دانست که ارانگوتان بی علت کاری نمی کند

و مسلماً چیزی دیده که چنین آشفته و منقلب شده است.
 به گمان اینکه باز کشتی دزدان دریائی نزدیک می شود، به افق نگریست. به چپ و راست و بالا و پائین دریا نظر افکند و چون چیزی ندید، دستش را با خشم و تندی از دست ارانگوتان بیرون کشید و گفت:
 - این حیوان دیوانه شده است!

می خواست بجای اولیه خود بازگردد، ولی ارانگوتان مانع شد و راهش را گرفت. «محمود» ناچار بیشتر به حرکات ارانگوتان دقت کرد و متوجه شد که او با دست پهنوی کشتی را نشان می دهد. «محمود» خودش را به لبه کشتی رسانید و به طرف دریا نگریست. در این موقع ناگهان فریاد کشید و گفت:
 - آه یک قایق سرگردان!

«سهراب» به شنیدن صدای ارانگوتان و فریاد «محمود» از اطاق بیرون جست. «فردریکو» نیز سکان را بست و خودش را به کنار آنها رسانید.
 «محمود» با انگشت دریا را نشان داد و گفت:
 - نگاه کنید؛ یک قایق!

درون قایق تقریباً از آنجا دیده می شد، زیرا حرکت امواج آن را به بدنه کشتی نزدیک کرده بود. «سهراب» گردن کشید و گفت:
 - مثل این است که دو نفر در قایق مرده اند. هیچ حرکت نمی کنند!
 «فردریکو» گفت:

- حيله‌ای در کار نباشد؟!!

«سهراب» جواب داد:

- چه حيله‌ای؟! از این دو نفر چه کاری ساخته است؟! عده ما بیشتر است.
 و بلافاصله خطاب به «محمود» گفت:

- طناب و حلقه را بیاور. باید آنها را بگیریم. شاید آشنا باشند.

«محمود» فوراً حلقه و طناب را حاضر کرد و «سهراب» حلقه فلزی سرطناب را به لبه قایق انداخت و پنج دقیقه بعد آن را به کنار کشتی کشید. نردبان طنابی را پائین انداختند و «سهراب» شخصاً خود را به قایق رسانید و به معاینه آنها پرداخت.

اولین کاری که «سهراب» کرد، این بود که دست روی قلب آنها گذاشت و

حرارت بدنشان را سنجید. بدن آن دو نفر گرم بود و قلب ایشان نیز ضربان ملایمی داشت؛ ولی بیهوش بودند و به زحمت نفس می‌کشیدند. «سهراب» سر برداشت و گفت:

- آنها را بالا بکشید. در حال مرگ هستند. عجله کنید!

«محمود» نیز پائین جست و هر دو نفر کمک کرده و یک‌یک آنها را بالا کشیدند؛ ولی در این فرصت اندک «محمود» نتوانست به چهره آن دو گمشده بنگرد و «فینی» را که یک روز جانش را نجات داده و از دست «یکپا» و «خداداد» رها کرده بود، بشناسد.

«محمود» نسبت به «فینی» محبت مخصوصی داشت. یک نوع حس قدرشناسی و سپاس در دل و روحش به وجود آمده بود و همین احساس او را مجبور می‌کرد که همه عمر نسبت به «فینی» وفادار و صمیمی بماند.

در عرشه کشتی «محمود» «فینی» را به دوش گرفت و به اطاق خودش برد. اما چون نوبت به «پابلاس» رسید، همه از حمل او اظهار عجز کردند. نه «محمود» چنین قدرتی را داشت و نه «سهراب» به تنهایی می‌توانست بدن سنگین و ثقیل او را به دوش گرفته و از آن مکان به اطاق حمل کند.

هر کدام یکبار خم شده و «پابلاس» را روی دوش انداختند، ولی هنوز دو قدم نرفته، نشستند و نفس در سینه آنها پیچید. ناچار «سهراب» و «محمود» به کمک یکدیگر «پابلاس» را از عرشه کشتی به درون اطاق بردند و در کنار «فینی» روی تخت انداختند. «روزالین» به کار خودش مشغول بود و برای معالجه دو نفر مغرورین رفت و آمد می‌کرد و وسائل لازم را تهیه می‌نمود.

«سهراب» پس از جابجا کردن آنها به عرشه رفت و با کمک «فردریکو» قایق آنها را نیز بالا کشید؛ ولی چیز مهمی که هویت آنها را معین کند، درون قایق به دست نیامد.

وقتی به اطاق برگشت و یکبار دیگر آنها را معاینه کرد، خطاب به «روزالین» گفت:

- آنها گرسنه هستند!

«روزالین» دوان‌دوان به آشپزخانه رفت و از آب‌گوشت مرغ دریائی لذیذی که

«محمود» پخته بود، برای آنها آورد و قاشق قاشق به دهانشان ریخت.

هنوز کار «روزالین» پایان نیافته بود که «محمود» وارد اطاق شد و این دفعه با دقت و توجه بیشتری به صورت آن دو نفر نگریست و چون خوب به صورت «فینی» دقیق شد، ناگهان دست‌ها را به هم مالید و با شادی و شعف خاصی گفت: - آه؛ «فینی»؟! دوست من!

«روزالین» که درباره «فینی» چیز مهمی نمی‌دانست و اطلاعاتی نداشت،

شده...

- «فینی» کیست؟

«محمود» او را با انگشت نشان داد و اظهار داشت:

- این همان شخصی است که «یکپا» را کشت و مرا نجات داد. «یکپا» و «فیدو» به خون او تشنه هستند. او در کشتی ایرانیان بود و به گمانم کشتی غرق شده است که آنها در دریا سرگردان گردیده‌اند. او اطلاعات زیادی درباره پرتقالی‌ها دارد. خودش هم از پرتقالی‌ها است.

«محمود» این را گفت و با شتاب از اطاق بیرون رفت که «سهراب» را مطلع کند. درست در همین هنگام «پابلاس» چشم خود را گشود و با حیرت و تعجب نگاهی به اطراف خود کرد و زیر لب گفت:

- سوختم... تشنه هستم... آب!

«روزالین» فوراً جام آب خنک و گوارائی پیش برد؛ با دست دیگر زیر سر

«پابلاس» را گرفت و گفت:

- بنوش... آب بنوش!

«پابلاس» که صدای زن می‌شنید و انتظار شنیدن چنین صدائی را نداشت، به زحمت لای پلک‌های چشم را گشود و مجدداً در جستجوی صاحب صدا به اطراف خود نگریست و بالاخره نگاهش روی چهره آشنای «روزالین» متوقف گردید.

«پابلاس» در همین حال که از کام مرگ بازگشته و هنوز به سر منزل هستی نرسیده و به درستی تاب و توان لازم زندگی را بازنیافته بود، چهره او را آشنا یافت و قبل از اینکه آب را بنوشد، زیر لب زمزمه کنان گفت:

- آه، خواب می‌بینم؟! بیدار هستم؟! «روزالین»؟! «روزالین»، دختر سرور و

آقای من؟! این «روزالین» است که من می بینم؟!!

و لحظه ای بعد مثل اینکه تازه متوجه زنده بودن خودش شده باشد، دستی به سر و روی خویش کشید و با خوشحالی کودکانه ای گفت:
- او هو؛ من زنده هستم!.

«روزالین» که از نگاه داشتن سر سنگین و گردن عضلانی «پابلاس» خسته شده بود، گفت:

- آب را بنوش. وقتی حالت بهتر شد، همه چیز را خواهی دانست.

«پابلاس» لاجرعه آب جام را نوشید و بعد نفس عمیقی کشید. سر خود را روی بالش گذاشت و چند لحظه چشمان خود را بست. «روزالین» هر چه بیشتر دقت می کرد، کمتر قیافه «پابلاس» را به خاطر می آورد. حدس می زد که او نیز یکی از افراد پایگاه بوده و به همین علت او را می شناسد. «سهراب» و «محمود» در همین موقع وارد شدند و «روزالین» برای آنها تعریف کرد که یکی از آن دو نفر او را شناخت و نامش را بر زبان راند.

این دفعه «سهراب» هم با دقت به صورت آن دو نفر نگریست و چون نوبت به «پابلاس» رسید، با شادی گفت:

- او هو؛ این «پابلاس» غول پیکر است... این پابلاس است! همان مردی که یکبار با من کشتی گرفت. «پابلاس»!

«سهراب» بر بالین «پابلاس» نشست؛ سر او را به زانو گرفت و به مالبین شانه ها و بازوهای عضلانی او پرداخت.

نزدیک غروب آفتاب، حال «فینی» و «پابلاس» به کلی خوب شده و در کنار دوستان قدیم و جدید خود نشسته بودند. «پابلاس» تعریف کرد که پس از حادثه غرق کشتی به «بحرین» رفتند و آنجا کاپیتان «آنتونیو» پدر «روزالین» مرد. «روزالین» در مرگ پدرش گریست و «پابلاس» برای اینکه او را آرام کرده باشد، گفت:

- او فکر می کرد که شما در حادثه کشتی در دریا غرق شده اید؛ معهذا هنگام مرگ، شما را به من سپرد و اسراری را که در سینه داشت، نزد من فاش کرد و توصیه نمود که برنامه های ناتمام او را با کمک دوستان به انجام برسانم.

همه به یکدیگر نگاه کردند. کاپیتان «آنتونیو» چه اسراری در سینه داشت؟!!

«روزالین» سکوت را شکست و گفت:

- آن اسرار چیست؟ آیا ما صلاحیت شنیدن و اطلاع از آن را داریم؟

«پابلاس» گفت:

- بله و حتماً شما باید بدانید.

و آنگاه به تفضیل همه چیز را تعریف کرد و در پایان افزود:

- یکی از سرنشینان کشتی با کمک چند نفر از اعراب دیگر ملاحان را فریب داده و آنها را از انسان‌های آبی ترسانید. همان شب «سلطان یعقوب خان» و یک نگهبان به قتل رسیده و فردا صبح اجساد آنها از اطاق در بسته مفقود و ناپدید شد. ملاحان علیه ما شوریده و پس از یک جدال خونین ما دو نفر را دستگیر و زندانی کردند. من و «فینی» شبانه گریخته، راه دریا را در پیش گرفتیم و بالاخره به اینجا رسیدیم. من یقین دارم که آنها بلافاصله مشغول بیرون آوردن گنج شده و چون محل صحیح آن را می‌دانند، بدون زحمت زیاد هر چه هست، تصاحب می‌کنند. انجام این کار فقط یک هفته‌الی ده روز وقت آنها را می‌گیرد و اگر این مدت بگذرد، برای همیشه گنج از دست ما خارج خواهد شد.

«محمود» گفت:

- مطمئن باشید که قبل از اتمام کار «فیدو» یا سایر دزدان دریائی آنها را یافته و کارشان را یکسره می‌کنند. «فیدو» در همین نزدیکی است و دریا را تحت کنترل دارد.

«فینی» اظهار داشت:

- شما اگر با ما مساعدت کنید، قبل از رسیدن «فیدو»، من و «پابلاس» به حساب آنها رسیدگی خواهیم کرد!

«پابلاس» حرف او را برید و گفت:

- سلطان «یعقوب خان» مرحوم نیز عیناً عقیده و نظر کاپیتان «آنتونیو» را داشت. او می‌خواست با تصاحب گنج عده‌ای سرباز و ملاح جنگجوی عرب، ایرانی و هندی را اجیر کرده و به پرتغالی‌ها حمله کند و قبل از رسیدن سپاهیان «شاه‌عباس» شخصاً لکهٔ خیانت و ناجوانمردی پرتغالی‌ها را پاک کند؛ تا هم دولت پرتغال به وظیفهٔ خود آشنا شده و ضرب شمشیر ما را چشیده باشد و هم آبروی از دست رفتهٔ دولت «اسپانیا» اعاده گردیده و بدون دخالت پادشاه

«صفوی» کار خاتمه یابد. متأسفانه آن مرد خائن با خیانت خود نقشه ما را به هم زد!

«سهراب» بدون درنگ گفت:

- بسیار پیشنهاد خوبی است. من هم موافقت دارم. از هم اکنون شروع می‌کنیم.

دیگران نیز با نقشه جدید موافق بودند و همه دست یکدیگر را فشرده و هم قسم شدند که تا آخرین لحظه پایداری و مقاومت نشان داده و صمیمیت و داد را حفظ کنند. «فردریکو» که وظیفه هدایت کشتی را بر عهده داشت، از آنها پرسید:

- چطور می‌توان آن نقطه از دریا را یافت؟ ما چقدر در اقیانوس بگردیم که آنها را بیابیم؟!

«فینی» جواب داد:

- متأسفانه «الیاس» در دریا غرق شد. اگر او زنده بود، شخصاً کشتی را به آن طرف هدایت می‌کرد. ولی حالا که او نیست... می‌دانید چیست؟ سه روز راه حساب کنید. زیرا من و «پابلاس» دو روز هوشیار و یک روز نیز بیهوش بودیم.

«سهراب» و «فردریکو» خندیدند. «سهراب» گفت:

- سه روز راه از کدام طرف؟! با کدام سرعت؟! به طرف شمال؛ جنوب؛ شرق؛ غرب؟! آخر سه روز راه به کدام جهت؟!

«پابلاس» فکری کرد و گفت:

- ستارگان دب اکبر و دب اصغر را می‌شناسید؟!

«فردریکو» جواب داد:

- کدام دریانوردی است که ستارگان آسمان را شناسد. بگو!

«پابلاس» بادی در گلو انداخت و فاتحانه گفت:

- شبها من به آسمان نگاه می‌کردم. آن ستاره که مثل بادبادک است، کدام است؟!

«سهراب» گفت:

- دب اصغر را می‌گوئی؟!

- آهان... همان دب اصغر... قایق ما به طرف دنباله آن بود!

«سهراب» و «فردریکو» به یکدیگر نگاه کرده و یکی از آنها گفت:

- روی این حساب شما از شمال غربی به طرف جنوب شرقی آمده‌اید!
«فینی» گفت:

- صحیح است. اگر همین خط سیر را بگیرید و حرکت کنید، خیلی زود به آنها می‌رسید.

«سهراب» پرسید:

- گفتید چند روز در راه بودید؟

- دو روز هوشیار بودیم و شاید یک روز هم در بیهوشی گذرانده باشیم. روی هم رفته سه روز می‌شود.

«فردریکو» حرف او را قطع کرده و گفت:

- سرعت قایق شما خیلی کم است و ما با کشتی خود، فاصله سه روز قایق شما را در بیست ساعت و حداقل دوازده ساعته می‌پیمائیم.

چند لحظه سکوت برقرار شد؛ آنگاه «روزالین» گفت:

- پس معطل چه هستید؟ جهت کشتی را عوض کنید!

«سهراب» نیز عقیده او را تایید کرد و «فردریکو» فوراً به اطاق ناخدا رفت.

سکان را چند درجه به سمت چپ چرخانید و دماغه کشتی را روی خط شمال غربی به جنوب شرقی قرار داد.

«سهراب» و «روزالین» اصرار داشتند که میهمانان جدید یعنی «فینی» و

«پابلاس» شب را به استراحت و آرامش تمام بگذرانند؛ ولی آن دو مرد غول‌پیکر

و نیرومند از خوابیدن خودداری کرده و شب را به تهیه لوازم و وسائل جنگ

سپری کردند. در انبار کشتی دو توپ کوچک وجود داشت که روی چرخهای

آهنین حرکت می‌کرد. «سهراب» قبلاً آن توپها را دیده بود؛ ولی چون فکر می‌کرد

که مورد استعمال و استفاده نداشته باشد، هرگز اندیشه بیرون کشیدن آنها از

مغزش نگذشته و آزمایش نکرده بود.

«پابلاس» توپها را به عرشه کشتی کشید و یکی را در چپ و دیگری را در

سمت راست قرار داد. گلوله و باروت و نمذ فتیله نیز موجود بود. بعد طرز کار و

نشانه گیری با توپها را به «محمود» و «فینی» آموخت و آن دو را مأمور تیراندازی

کرد.

سحرگاه وسائل جنگ آماده شد و سرنشینان آن کشتی مجهز و مترصد حمله

و دفاع بودند. آفتاب هنوز طلوع نکرده بود که «فردریکو» از داخل اطاق خود زنگ را به صدا درآورد و به این وسیله اطلاع داد که خطری آنها را تهدید می‌کند، و یا حادثه‌ای در شرف وقوع است.

«سهراب» و «فینی» و «پابلاس» از اطاق‌ها بیرون جسته و خود را به عرشه کشتی رسانیدند. اولین کسی که از موضوع مطلع گردید، «فینی» بود. او فریادی کشید و گفت:

- کشتی... کشتی... نگاه کنید!.

چشم‌ها به طرف محلی که «فینی» با انگشت نشان می‌داد، برگشت. ابتدا قسمت فوقانی و دکلهای کشتی دیده می‌شد؛ ولی هر چه جلوتر می‌رفتند، قسمت‌های دیگر کشتی نمودار می‌گردید. «پابلاس» فریادی کشید و گفت:

- خود را برای حمله آماده کنید! توپها آماده به آتش... همه گوش به فرمان من!.

«فینی» و «محمود» طبق قرار قبلی و مطابق دستوری که «پابلاس» داده بود، پشت توپها رفته و به باروت ریختن و سنبه‌زنی مشغول شدند. «پابلاس» که از قدرت دفاعی سرنشینان کشتی اطلاع کامل داشت و حتی تعداد تفنگها و اسلحه‌های دیگر آنها را می‌دانست، می‌خواست قبل از اینکه بفهمند در کشتی آنها شش نفر انسان بیشتر نیست، با شلیک چند گلوله توپ روحیه آنها را تخریب و ضعیف کند. شاید می‌خواست بدون جنگ و خونریزی، تنها با نیروی توپ که به کار آنها اطمینان کامل نیز نداشت، «کریم» و یاران ترسوی او را به تسلیم و قبول اطاعت وادار کند.

این نقشه‌ای بود که «پابلاس» طرح کرده و قصد انجام آن را داشت؛ ولی در کشتی «الیاس» حوادثی اتفاق افتاده بود که وضع را به کلی عوض کرده و نقشه «پابلاس» را انجام نشده باقی گذاشت.

حالا سه روز به عقب بازگشته و نزد «کریم» و یارانش مراجعت می‌کنیم.

«کریم» از دزدان با سابقه و از جنایتکاران بی‌رحم بود. به هیچ‌کس رحم نمی‌کرد و آن قدر طماع بود که دلش می‌خواست همه مردم دنیا را گردن بزند و ثروت ایشان را خودش به تنهایی تصاحب کند.

همان طوری که گفتیم، «کریم» برای کشتن یاران وفادار و صمیمی خود که در

کشتن سلطان «یعقوب خان» و راندن «فینی» و «پابلاس» به او کمک کرده بودند، نقشه خونین و بیرحمانه‌ای کشیده بود و تصمیم داشت پس از بیرون آوردن گنج آنها را نیز از بین ببرد و همه طلاها و سنگهای قیمتی را شخصاً تصاحب نماید. برای انجام این مقصود و برای اینکه آنها قدرت مخالفت و گردنکشی نداشته باشند، از همان ساعت اول خشونت ذاتی خود را نشان داد و بدرفتاری را آغاز کرد.

سخت‌ترین کارهای کشتی را به دوستان صمیمی خود محول کرد و حتی یکی از آنها را با شلاق چنان کتک زد که تا چند ساعت بیهوش بود. فقط چند نفر از منظور واقعی «کریم» آگاهی داشتند و بقیه ملاحان تصور می‌کردند که کشتی از بیم گزند آدمهای دریائی از آن نقطه دور می‌شود و به ساحل ایران می‌رود. «کریم» شخصاً کشتی را در دریا به حرکت در آورد و پس از یک گردش یک شبه مجدداً در همان نقطه که برای ملاحان از جهنم هولناکتر بود، توقف نمود. وی دستور داد تا غواصان برای فردا صبح آماده باشند که از دریا جواهرات، شمش‌ها و سکه‌های طلا را بیرون بکشند. ملاحان گرد هم جمع شده و به مشاوره پرداختند.

عقیده عمومی این بود که «کریم» ناخدای جدید کشتی را به حرکت و عزیمت از آن محل مجبور کنند، اما کسی جرأت ابراز این عقیده را نداشت. هر کس نزد «کریم» می‌رفت و چنین سخنی بر زبان می‌راند، بدون شک به قتل می‌رسید تا برای دیگران عبرت و سرمشق و وظیفه‌شناسی باشد.

ناچار به دوستان صمیمی او مراجعه کردند، ولی در کمال تعجب مشاهده نمودند که «کریم» با یاران خود بدتر از بیگانگان رفتار کرده و آنها را به جاشوئی و زیاله‌کشی مجبور نموده است. از حسن اتفاق و یا از بدشانسی «کریم» در طی همان روز اول سه نفر از غواصان که به دریا رفته بودند، دچار هشت پا شده و نابود گردیدند. بقیه که ده نفر بودند، مقدار زیادی از صندوق‌های محتوی سکه و شمش طلا را بیرون کشیده و مستقیماً به اطاق مخصوص «کریم» انتقال دادند. فردای آن روز «کریم» مجدداً فرمان داد که غواصان به دریا بروند، ولی هیچ یک به فرمان او اعتنا نکرده و لخت نشدند.

«کریم» که از فرط خشم مثل گرگ درنده و خطرناک شده بود، همه ملاحان را

جمع کرد و در حضور آنها از غواصان پرسید:

- چرا به دریا نمی‌روید؟

همه ساکت بودند. کسی قدرت جوابگوئی نداشت. رنگ چهرهٔ عموم مخصوصاً رنگ ده نفر غواصان که به یک صف ایستاده بودند، مثل گچ سفید شده بود. «کریم» در حالیکه شلاق چند شاخهٔ خود را حرکت می‌داد و هوا را با صدائی رعب‌انگیز می‌شکافت، مجدداً همان سؤال را تکرار کرد.

این دفعه یکی از آن ده نفر که جوانی قوی هیکل و خوب چهره و در کار خودش بی‌رقیب بود، با صدائی رسا گفت:

- دیروز آدم‌های دریائی سه نفر از رفقای ما را گرفته و به اعماق دریا بردند. امروز نیز نوبت ما است. هر کس پای خود را به آب بزند، همان سرنوشت که دیروز آن سه نفر گرفتار شدند، انتظار او را دارد.

«کریم» فریادی کشید و گفت:

- بدبخت، آدم‌های دریائی کدام است؟! این مزخرفات را من ساختم و به دروغ شایع کردم که شر آنها را از سر خودمان کوتاه کنیم. من سلطان «یعقوب خان» را کشتم؛ من شکم نگهبان دکل را دریده و او را پائین انداختم، نه آدم‌های دریائی! اصولاً آدم دریائی وجود ندارد!

ملاحان که تا آن لحظه چیزی از این جریان نمی‌دانستند و گمان می‌کردند سلطان «یعقوب خان» و نگهبان دکل به وسیلهٔ آدم‌های دریائی کشته شده‌اند، به یکدیگر نگاه کرده و به نجوا و مذاکره پرداختند. ولوله‌ای در گرفت. هر کس با رفیق مجاور خود صحبت می‌کرد. همه ناراحت و عصبانی بودند و نسبت به «کریم» که آنها را فریب داده بود، کینه و نفرت عمیقی ابراز می‌کردند.

برادر نگهبان دکل که به دست «کریم» کشته شده بود، در میان ملاحان بود. او بیش از دیگران ناراحت به نظر می‌رسید، ولی به روی خود نمی‌آورد که سوءظن «کریم» جلب نشود. حقیقت آشکار شد و همه فهمیدند که فریب خورده‌اند؛ لذا در صدد انتقام‌جوئی برآمدند. شراره‌های خشم از دیدگان آنها زبانه می‌کشید و برای خاموش کردن احساسات خویش و به دست آوردن موقعیت مناسب دم فرو بسته و سکوت اختیار کردند.

غواصان نیز از سرسختی خود دست کشیده و نرم شدند. مثل این بود که به

سرعت برق یک اندیشهٔ واحد از مغز فرد فرد آنها گذشت و رازی مخوف زیرگوش ایشان افشا گردید. چهار نفر از غواصان از جمله همان جوان به دریا رفتند و تا غروب آفتاب مقدار زیادی از موجودی گنج دریائی را به عرشهٔ کشتی و بعد به اطاق «کریم» انتقال دادند.

عموم ملاحان خشمگین و عصبانی بودند؛ ولی اگر حادثهٔ زیر اتفاق نمی‌افتاد، شاید موضوع به سهل‌انگاری و بی‌اعتنائی می‌گذشت و در نتیجه «کریم» نقشهٔ شوم و خطرناک خود را کاملاً انجام می‌داد.

موقعی که یکی از صندوق‌های محتوی سکه‌های طلا را از عرشهٔ کشتی به داخل اطاق «کریم» می‌بردند، صندوق از دست ملاح حامل آن افتاده و در آن شکست و مقداری از سکه‌ها به اطراف پراکنده شد. «کریم» به صدای افتادن صندوق خود را پشت پنجره رسانید و به مراقبت پرداخت. ملاح مذکور سکه‌ها را جمع کرد و در جای اولیه ریخت؛ ولی دریانورد دیگری که متصدی طناب چرخ مخصوص بالا کشیدن صندوق‌ها بود، نتوانست خودداری کند. لذا خم شد و چند سکه طلا برداشت و در داخل کفش خود پنهان کرد.

هیچ‌کس او را ندید؛ ولی «کریم» که از پشت پنجره مراقب اوضاع بود، دوان‌دوان خود را به آنجا رسانید و با شلاق دریانورد بخت برگشته را کنک زد. سکه‌ها را از او گرفت و به درون صندوق ریخت. شخص مذکور در اثر ضربات وارده بیمار و بستری شد و همین امر سبب گردید که ملاحان هرگونه گذشت و چشم‌پوشی را در مورد «کریم» تحریم کرده و در انجام کار و خاتمه دادن به شر او متعهد شوند.

شب هنگام بر بالین ملاح بیمار جمع شده و سوگند یاد کردند که هر چه زودتر علیه او بشورند. ولی فردا صبح به محض اینکه صدای دو رگه و خشن «کریم» برخاست، همه سرها را پائین انداخته و گوسفندوار به کار کردن مشغول شدند. هیچکس جرات و جسارت آن را نداشت که شورش را آغاز کند. شاید اگر یک نفر فریاد می‌کشید و در بدو امر به «کریم» دشنام می‌داد، دیگران تهیج می‌شدند و با یک حمله او را قطعه‌قطعه می‌کردند. اما متأسفانه چنین مرد پرجراتی نبود که اولین دشنام و نخستین جملهٔ مخالف‌آمیز را بر زبان جاری کند و در مقابل او قد برافرازد.

دو روز دیگر نیز گذشت. سحرگاه چهارمین روز، یکی از ملاحان دوان دوان خود را به انبار رسانید و زیر گوش یکی از دوستان خود آهسته گفت:
- یک کشتی بزرگ به طرف ما می آید. موقعیت برای شورش مساعد است. فرصت را از دست ندهید!

خبر نزدیک شدن یک کشتی بزرگ به سرعت در میان ملاحان انتشار یافت. همه لباس پوشیده و پوشیده، صبحانه خورده و نخورده برای تماشای کشتی و اطلاع از هدف آن روی عرشه جمع شدند و به مذاکره و اظهار نظر پرداختند. «کریم» که دقیقه ای از مراقبت ملاحان غافل نمی شد، از پشت پنجره آنها را دید. او شلاق خود را برداشت، با قدم های بلند به جمع ایشان نزدیک شد و فریادکنان گفت:

- چرا اینجا جمع شده اید؟! متفرق شوید... کنار بروید!
و ناگهان چشمش به کشتی افتاد و پس از یک لحظه سکوت با لحن ملایم و دوستانه ای گفت:

- کشتی که تماشا ندارد. خواهش می کنم بروید و انضباط کشتی را به هم نزنید. بفرمائید!

تغییر لحن «کریم» آنقدر عجیب و محسوس بود که همه به خنده افتادند. یکی از ملاحان گفت:

- کشتی دزدان دریائی است!

«کریم» نگاهی کرد که او را بشناسد تا بعداً پاداش جسارتش را بدهد؛ ولی چیزی نگفت. در همین اثناء نگهبان بالای دکل فریاد کشید:

- کشتی توپ دارد و لوله های توپ را به طرف کشتی ما نشانه می گیرند!
هنوز حرف او تمام نشده بود که نخستین گلوله توپ شلیک شد و گلوله نفیرزان به گوشه یکی از اطاق ها گرفت و قسمتی از آن را کند و به دریا ریخت. «کریم» با رنگ پریده و صدائی لرزان فرمان داد:

- آماده دفاع باشید. همه اسلحه به دست گیرید!

ولی در کمال تعجب مشاهده کرد که همه ایستاده اند و با چشمان پر از کینه و نفرت به او نگاه می کنند. هیچ کس برای اجرای دستور او تکان نخورد. «کریم» مجدداً فریاد کشید و گفت:

- هر کس دستور مرا اطاعت کند، پنجاه سکه طلا اجرت دارد!.

پنجاه سکه طلا پول گزافی بود، لیکن ملاحان به فرو نشاندن شراره‌های انتقام بیشتر ارزش قائل می‌شدند تا به پول؛ لذا باز هم بی‌حرکت و خاموش باقی مانده و هر کدام در گوشه‌ای نشستند و پاهای خود را دراز کردند! «کریم» از شدت ناراحتی می‌لرزید و خود را کاملاً درمانده و بیچاره مشاهده می‌کرد. چه می‌توانست کرد. او خودش از طبقه ملاحان بود. به خلق و خوی آنها آشنائی کامل داشت و می‌دانست که چقدر لجباز هستند. او خیلی زود فهمید که از اعمال قدرت و فشار نتیجه مثبت نمی‌گیرد، زیرا هیچ دوست و دستگیری نداشت که اکنون یار و مددکار او باشد.

دوستان او یا به قتل رسیده و یا در اثر رفتار خشن و غیرعادلانه‌اش رنجیده‌خاطر گردیده بودند؛ به همین علت با دریانوردان ناراضی همکاری کرده و اطراف «کریم» را خالی گذاشتند. «کریم» می‌لرزید. سخت ترسیده بود و تنها راهی که داشت، این بود که دریانوردان را به پول تطمیع کند... ولی آنها به وعده‌های او هیچ اعتنائی نداشتند و نمی‌توانستند اعتماد کنند.

«کریم» مجدداً و با صدای بلندتری گفت:

- هر کس با من همکاری و از من اطاعت کند، پنجاه سکه طلا پاداش خواهد گرفت.

باز جوابی به او داده نشد. «کریم» برای سومین مرتبه همان جمله را تکرار کرد. این دفعه یکی از جاشویان که سیل‌های کلفت و قیافه زشت و زنده‌ای داشت، از جای برخاست و گفت:

- چرا حالا که یک کشتی ناشناس به ما نزدیک شده، وعده می‌دهی و پول تقسیم می‌کنی؟! تا یک ساعت قبل هر چه از اعماق دریا بیرون کشیده می‌شد، مستقیماً به اطاق خودت انتقال می‌دادی. تو آنقدر طماع هستی که چند سکه طلای یکی از جاشویان را از او گرفتی!

«کریم» موقعیت خوبی به دست آورده بود. فکری مثل صاعقه و به سرعت برق از مغزش عبور کرده و افکار پریشان او را در یک نقطه جمع نمود. پیش خود گفت:

- او را شلاق می‌زنم و دیگران جرات پیش آمدن ندارند. وقتی او کتک

خورد، بقیه حساب کار خود را می‌کنند و من به آسانی بر ایشان مسلط می‌شوم. بله؛ موقعیت از این مناسب‌تر به دست من نخواهد آمد!

این اندیشه در «کریم» قوت گرفت و فوراً شلاق را کشید و پیش رفت. دیدگان همه از فرط حیرت و تعجب باز شد. بعضی از دریانوردان که همیشه رل سایه را به عهده داشتند و از دیگران تبعیت می‌کردند، مرعوب شده و خود را پشت سر دوستان و همکاران مخفی نمودند که «کریم» آنها را نبیند.

دیدگان تیزبین و نگاه‌های کنجکاوانه «کریم» هیچ نکته‌ای را نادیده و نسنجیده نمی‌گذاشت. حتی حرکات آمیخته به ترس و وحشت آن چند نفر را نیز دید و بیشتر جرات و جسارت یافت و با گامهای محکمتری جلو رفت.

دریانورد سبیل کلفت ابتدا گمان می‌کرد که «کریم» از وسط راه باز می‌گردد، لذا با سینه باز و گردن کشیده و چشمان دریده و گستاخ در انتظار مواجه با او ایستاده بود. ولی بعداً که فاصله فیما بین کمتر شد، دچار ترس و بیم گردید و دستها را از پهلوهایی خود برداشت. سر را پائین انداخت. سینه را تو برد و خود را پشت صف ملاحان ایستاده پنهان کرد؛ گوئی در دل «کریم» قند آب می‌کردند.

از خوشحالی در پوست خود نمی‌گنجید. موفقیت را مثل آئینه روشن روبروی خود مشاهده می‌کرد. وقتی مرد سبیل کلفت زشتروی از حرکت «کریم» ترسید، او صد درصد به پیروزی خود اطمینان پیدا کرده و به هوش و درایت خود که چنین راه‌حلی یافته و از موقعیت به این خوبی استفاده کرده بود، آفرین می‌گفت. راستی پیش‌بینی «کریم» درست از آب در می‌آمد، اگر اتفاق زیر سبب به هم خوردن نقشه او نمی‌شد.

فاصله بین «کریم» و آن شخص به چند قدمی رسیده بود. درست در همین اثناء «کریم» به صف ملاحان بی‌اعتنائی که در آفتاب نشسته و پاها را دراز کرده بودند، رسید.

اگر از آخرین نفر آنها می‌گذشت، می‌توانست آن مرد گستاخ را با شلاق بزند و دیگران را نیز مرعوب کند. هنوز چند نفر از صف باقی مانده بود که ناگاه یکی از ملاحان به خود جرات داد و پای راست را دراز کرده و جلوی پای «کریم» گذاشت.

«کریم» که جز به هدف خود به چیز دیگری نمی‌نگریست و فکر نمی‌کرد،

پای ملاح را ندید. نتیجه از حالا معلوم است. پای ملاح در وسط دو پای «کریم» قرار گرفت و او با صورت روی زمین افتاد و شلیک خنده و قهقهه‌های دیوانه‌وار ملاحان به آسمان رفت.

وقتی او افتاد، همه خندیدند. دست زدند؛ سوت کشیدند و عریده را سر دادند. بعضی از فرط شادی و برای تمسخر و استهزاء «کریم» به هوا می‌پریدند و دور خود چرخ می‌زدند. «کریم» برای برخاستن آرنج‌ها را زیر تنه خود اهرم کرد، ولی نتوانست بلند شود. زیرا در همان لحظه یکی دیگر از حاضرین خودش را روی او انداخت و از عقب دست خود را دور گردنش حلقه کرد.

زدو خورد در گرفت. «کریم» می‌زد و می‌خورد. دیگران گرد آن دو نفر جمع شده و دست می‌زدند و هورا می‌کشیدند و حریف «کریم» را به کشتن و خفه کردن او تهیج و تشویق می‌نمودند.

در حین زدو خورد که تا آن لحظه فقط با مشت و لگد انجام می‌گرفت، ناگهان «کریم» خم شد و خنجر عربی هلالی شکلی را از زیر لبه شلوار کشید و بی‌پروا به حریف بی‌اسلحه خود حمله‌ور شد. او انتظار «کریم» را می‌کشید، ولی نه با خنجر تیز و برنده فولادین؛ بلکه با ضربان مشت و لگد. لذا چون او را با خنجر دید، تعادل بدن خود را از دست داد و از پشت بر زمین افتاد.

دیگران می‌خواستند او را نجات دهند و دست «کریم» را بگیرند؛ ولی متأسفانه خیلی دیر شده بود و تیغه خنجر در قلب او جای گرفت و خون فواره زد.

هنوز از روی جسد او برنخاسته بود که عده‌ای به او حمله کردند و ضربات مشت و لگد را به سر و روی شکم و سینه‌اش حواله نمودند. چیزی نمانده بود که دریانوران او با خنجر قطعه‌قطعه کنند و قطعات جدا شده بدنش را به دریا بریزند که ناگهان شخصی از میان جمعیت فریاد کشید و گفت:

- او را نکشید. او باید با شکنجه و عذاب بمیرد. دست نگه دارید. او دلیل بیگناهی ما است و باید زنده بماند!

مهاجمین گفته‌های عاقلانه او را پذیرفتند و تنها به دست و پا بستن «کریم» اکتفا نموده و او را با طناب پیچیده و در انبار محبوس ساختند. برای اطمینان بیشتر یکی از بشکه‌های پراز باروت نیز روی سینه‌اش قرار دادند که به هیچ وجه

قدرت فرار نداشته باشد.

در میانوردان وقتی به خود آمدند که کار از کار گذشته و کشتی بیگانه به نزدیکی کشتی آنها رسیده بود و دیگر دفاع و مقاومت امکان پذیر نبود. همان شخص که دیگران را از کشتن «کریم» منع کرده بود، نگاهی به کشتی «سهراب» افکند و چون علامت مخصوص دزدان را روی آن ندید و پرچم سیاه جمجمه و استخوان را مشاهده نکرد، با شادی گفت:

- رفقا تسلیم شوید. این کشتی متعلق به دزدان دریائی نیست. بهتر این است که تسلیم شویم و کار را با مصالحه و گفتگوی دوستانه بگذرانیم. اصولاً معلوم نیست آنها یا ما چکار دارند.

همه پیشنهاد او را پذیرفتند و فوراً پرچم سفید به عنوان تسلیم بالا رفت. «پابلاس» که روی عرشه کشتی ایستاده بود، به محض اینکه پرچم سفید را دید، با خوشحالی گفت:

- پس از آن همه هیاهو و جنجال که راه انداخته بودند، بدون مقاومت تسلیم شدند. مثل این بود که با خودشان می جنگیدند!

«فینی»، «سهراب»، «محمود»، «فردریکو» و «روزالین» نیز خود را به عرشه رسانیدند و به تماشا پرداختند. «پابلاس» که ریش و سبیل خود را تراشیده و قیافه دیگری به خود گرفته بود، شناخته نمی شد و ملاحان کشتی بی ناخدا از فاصله نزدیک نیز او را نشناختند.

«پابلاس» کشتی را به نزدیکی کشتی آنها راند و بعد با صدائی که دریانوردان شورشی آن می شنیدند، گفت:

- حاضر باشید. به محض اینکه سوت کشیدم، حمله کنید. شاید تسلیم شدن آنها حيله جنگی باشد.

«پابلاس» روی خود را برگردانید و این جملات را طوری ادا کرد که شنونده‌ها فکر کردند عده زیادی در کشتی روبرو خود را برای حمله پنهان کرده و پشت پناهگاه‌ها آماده نشسته‌اند. این حيله موثر واقع گردید و موقعی که کشتی‌ها پهلو به پهلو شدند، چند نفر از شورشیان تخته انداختند که فرماندهان کشتی مهاجم وارد شوند.

«پابلاس» قیافه موقری به خود گرفته بود و خیلی آمرانه صحبت می کرد. به

محض اینکه به عرشه کشتی رسید، با صدای بلند گفت:

- پس چرا مقاومت نکردید؟ من از کسانی که زود تسلیم می‌شوند، متنفرم. مرد باید بجنگد و در جنگ یا کشته شود و یا فاتح گردد. شما چرا تسلیم شدید؟ یکی از ملاحان پیش رفت و نگاهی پرمعنی و عمیق به صورت «پابلاس» انداخت و بعد به رفقای خود نگریست. مثل این که او را شناخته بود و با نگاه سرگردان خود می‌خواست به دیگران هم او را معرفی کند. «پابلاس» معنی نگاه او را دریافت و با خشونت و تندگی گفت:

- هان... چه می‌گوئی؟ تو کی هستی؟

دریانورد مورد بحث آب دهان خود را مثل گریه مرده‌ای که از تنوره آسیای آبی بگذرد، با صدائی زننده و ناراحت کننده فرو داد و پس از یک مکث طولانی اظهار داشت:

- شما... شما همان «پابلاس» دوست و همسفر قدیم ما نیستند؟ ما... بله من هرگز اشتباه نمی‌کنم... خیلی باهوش هستم و قیافه‌ای که بیست سال قبل دیده باشم؛ باز هم اگر ببینم، می‌شناسم. شما همان «پابلاس» هستید! قبل از اینکه «پابلاس» به او پاسخی بدهد، چشمان لبریز از کنجکاو و وحشت او متوجه چهره دوستان «پابلاس» گردید و نگاهش روی صورت «فینی» که همان قیافه سابق را داشت، توقف نمود و بلافاصله با خوشحالی گفت:

- او هم «فینی» است! دیدید اشتباه نمی‌کردم؟! من خیلی باهوش هستم. او مثل آدم‌های ابله و سفیه مرتباً دستها را به هم می‌مالید و خود را باهوش و فهم می‌نامید و خنده‌هایی زننده بدرقه حرفهای خود می‌کرد. در میان ملوانان نیز ولوله در گرفت. همه زیر گوش یکدیگر نجوا می‌کردند و پس از چند کلمه گفتگو با گوشه چشم «پابلاس» و «فینی» را به همدیگر نشان داده و نظریه دوست کم عقل خود را تأیید می‌کردند.

«پابلاس» در طی چند ثانیه فرصتی که به دست آورده بود، فکر کرده و تصمیم قطعی خود را گرفت. او گفت:

- درست حدس زده‌ای. من همان «پابلاس» هستم. دوست من «فینی» نیز زنده است. ما با نیروئی کافی برای تنبیه و سرکوبی شما آمده‌ایم!

هنوز «پابلاس» حرف خود را تمام نکرده بود که یکی دیگر از دریانوردان پیش آمد و به نمایندگی از طرف دیگران لب به سخن گشود و مودبانه گفت: - ما از دیدن شما در عین سلامتی و موفقیت بی اندازه خوشحال هستیم. «پابلاس» عربده‌ای کشید و گفت:

- دروغ می‌گوئید! اگر به ما و زندگی ما دو نفر علاقه داشتید، به دستور «کریم» ما را محبوس نمی‌کردید.

«فینی» به شنیدن نام «کریم» همه کینه و نفرتی را که نسبت به او داشت، زنده کرده و با چند گام بلند خود را به «پابلاس» رسانید و گفت: - «کریم» را حاضر کنید. او کجا است؟ او باید به جرم قتل دوستان ما به قتل برسد.

همان شخص جواب داد:

- اینها می‌خواستند «کریم» را بکشند، ولی من مانع شدم. او اکنون با دست و پای بسته در گوشه انبار افتاده است.

و بعد عقب رفت با انگشت جنازه غرقه به خون مقتول را نشان داد و افزود: - نگاه کنید... این آخرین قربانی «کریم» است. «کریم» او را کشت و ما نیز بر او شوریده و دستگیرش کردیم. او ما را فریب داده بود.

دریانوردان همه چیز را حکایت کردند و خیلی زود معلوم شد که هیچ‌گونه اختلافی فی‌مابین آنها وجود ندارد. «پابلاس» که از ماجرا آگاهی یافته بود و دریانوردان را مستعد می‌دید، گفت:

- شما اکثراً ایرانی هستید. اینطور نیست؟

آنها گفتند:

- بله؛ نه نفر از ده نفر ما ایرانی است.

- بسیار خوب؛ پس گوش کنید. من ایرانیان را خوب می‌شناسم. یک قسمت از خاک وطن شما را پرتقالی‌ها با حيله تصرف کرده و اسپانیایی‌ها را که مستاجر قانونی ایران بودند، بیرون رانده‌اند و هنوز دولت «صفوی» از این ماجرا مطلع نشده است. لذا این وظیفه من و شما و دیگران است که این خیانت را جبران کرده و پرتقالی‌ها را گوشمالی دهیم.

«پابلاس» با مهارت صحبت می‌کرد. او طوری روی رگ ملیت و غرور

ایرانیان انگشت می گذاشت که همه گفته‌های او را با فریادهای شادی تایید می کردند. وقتی «پابلاس» به گفتار خود خاتمه داد، همه با او موافق شده بودند. «فینی» به فرماندهی آن کشتی انتخاب گردید و زمام امور را به دست گرفت. دریانوردان نیز با دلگرمی و علاقه به کار خود مشغول شدند و از روز بعد فعالیت برای بیرون کشیدن گنج آغاز شد.

دو روز بعد گنج معروف سلطنتی «اسپانیا» از اعماق اقیانوس به درون کشتی انتقال یافت و در اختیار «روزالین» که صاحب اصلی آن بود، قرار گرفت. «روزالین» بعنوان خزانه دار انتخاب شد و به کار پرداخت. ملاحان دو قسمت شده و در دو کشتی اقامت گزیدند. هفته بعد دو کشتی در کنار هم به طرف «شط العرب» حرکت کردند.

کشتی‌ها به هر جزیره که می رسیدند، عمده‌ای جنگ‌جو و داوطلب استخدام می کردند. کار آنها در «بحرین» رونق بیشتری گرفت؛ زیرا حاکم جزیره که ایرانی بود، سیصد نفر از زبده ترین مردان خود را با دو کشتی در اختیار آنها گذاشت. حالا آنها چهار کشتی داشتند، ولی باز هم می خواستند کشتی بخرند. ناچار به طرف «بصره» حرکت نمودند.

آنها برای انجام همه کار پول کافی داشتند. سرنشینان کشتی‌ها حقوق خوب می گرفتند و غذای عالی می خوردند و با اینکه هنوز جنگی در نگرفته و معلوم نبود در کدام نقطه جنگ خواهند کرد، انواع عالی اسلحه‌های موجود را در دست داشتند.

هر کشتی فرماندهی جداگانه و نام مخصوصی داشت. یکی از کشتی‌ها را به نام «سلطان یعقوب خان» نامیده و به این ترتیب از او تجلیل کردند. این همان کشتی «الیاس» بود که چون نماینده و بازرس شاه در آن به قتل رسید، به نام او نامیده شد. کشتی دیگر که از دزدان دریائی بوسیله «سهراب» و «فردریکو» ربوده گردیده بود، به یاد کاپیتان، پدر «روزالین» به «آنتونیو» موسوم شد.

سومین کشتی به نام «الیاس» که در راه استخراج گنج به قتل رسید، «الیاس» نام گرفت؛ ولی چهارمین کشتی را «فینی» نامیدند و فرماندهی آن را نیز به خود «فینی» واگذار نمودند!

«فینی» در این پیروزی سهم به سزائی داشت؛ زیرا اولاً پرتغالی بود و با این

وجود، با آنها همکاری و نسبت به هموطنان خود خیانت می نمود. ثانیاً او گذشت عجیبی کرده و کتاب حاوی نشانی گنج را بیدریغ به آنها بخشیده و از سهم خود نیز برای جنگ با پرتقالی ها صرف نظر نموده بود.

«سهراب» فرمانده کشتی «آنتونیو» با دوست نفر سرنشین؛ «فینی» ناخدای کشتی خودش با یکصد نفر سرنشین؛ «پابلاس» فرمانده کشتی «سلطان یعقوب خان» با یکصد و پنجاه نفر سرنشین، و بالاخره «فردریکو» ناخدای کشتی «الیاس» با یکصد و بیست سرنشین بود.

روی هم رفته پانصد و هفتاد نفر مرد جنگنده داشتند و می خواستند پس از جمع آوری عده ای دیگر از «بصره» به طرف مقصد حرکت کنند. روی برنامه ای که طرح کرده بودند، می خواستند فقط یک هفته در «بصره» بمانند؛ ولی حادثه ای پیش آمد که کار آنها را در آخرین روز اقامت به تاخیر انداخت و موقعیت آنها را در مخاطره شدید قرار داد.

● فصل یازدهم

«کریم» همچنان در زیر غل و زنجیر به سر می‌برد و هنوز «پابلاس» و «سهراب» که فرماندهان دوگانهٔ چهار کشتی جنگی بودند، تکلیفی برای او معین نکرده و در این مورد مشاوره ننموده بودند. معلوم نبود با او چه می‌خواهند بکنند. هر وقت نام او بر زبان یکی از آنها جاری می‌شد، عظمت گناه و بزرگی جنایات او در نظرشان مجسم می‌گردید و در نتیجه حیف می‌دانستند که او به آسانی و بدون شکنجه بمیرد.

در بحرین «کریم» را به کشتی جدیدی که حاکم جزیره داده بود، منتقل کرده و در زندان آن محبوس ساختند. وقتی تقسیم‌بندی انجام گرفت، فرماندهی آن کشتی به «فینی» محول گردید و «کریم» نیز به او تحویل داده شد. هر دفعه «پابلاس» «فینی» را می‌دید، به او می‌گفت:

- مراقب «کریم» باش. او مانند شیطان است. گاهی بقدر یک سوزن کوچک می‌شود و از زیر غل و زنجیر فرار می‌کند.

«فینی» که به خودش خیلی اعتماد داشت، با اطمینان خاطر می‌گفت:

- خیالت راحت باشد. اگر او هزار جان داشته باشد، نمی‌تواند یکی را از دست من سلامت بدر ببرد. اگر قصد فرار داشته باشد، مثل موش او را خفه می‌کنم. معهذا «پابلاس» از جانب «کریم» نگران بود و گوئی حدس می‌زد که یک روز او می‌گریزد و بلوائی بزرگ بپا می‌کند. روی همین فکر چندین مرتبه هم پیشنهاد کرد که «فینی» سر «کریم» را جلوی چشم ملوانان ببرد، ولی دیگران مخصوصاً «روزالین» مخالفت می‌کردند.

سرنشینان کشتی «فینی» عده‌ای ملوان جدید بودند که گذشته و سوابق

«کریم» را نمی‌دانستند و تعجب می‌کردند که چرا یک انسان را با چندان وضع رقت‌انگیز نگه داشته‌اند و اگر گناهی مرتکب شده، چرا او را نمی‌کشند و مجازات نمی‌کنند.

«کریم» باهوش و فراستی که داشت، از نظر ملوانان نسبت به خودش آگاه می‌شد و طبعاً قیافه‌ی حق به‌جانبی به خود می‌گرفت که بیشتر در آنها رقت قلب و تأثر خاطر ایجاد کند.

در فاصله‌ی بین «بحرین» و «بصره»، «کریم» به فعالیت بیشتری پرداخت و از بین چهار نفر نگهبانان زندان خودش که به ترتیب عوض می‌شدند، یکی را که از همه ساده‌تر و مهربان‌تر به نظر می‌رسید، انتخاب کرد و برای انجام نقشه‌ی فرار در نظر گرفت.

نگهبان مورد بحث جوانی بیست و چند ساله، ایرانی بنام «رحمان» بود. «رحمان» از غروب آفتاب تا نیمه شب نگهبانی زندان را بعهده می‌گرفت. نیمه شب تا طلوع آفتاب شخص دیگری به جای او می‌ایستاد و سومین نفر از طلوع آفتاب تا ظهر و چهارمی از ظهر تا غروب. در سواحل «بصره»، «کریم» «رحمان» را تحت وسوسه قرار داد. هر روز یک رشته دروغ درباره‌ی حسن سلوک و شفقت و مهربانی خود به هم می‌بافت و بر زبان می‌راند. بالاخره آخرین روز او به «رحمان» گفت:

«من زن و فرزند دارم. مادرم کور و زمین‌گیر است و اگر خبر مرگ من به او برسد، آن‌ا می‌میرد. فرزندان بی‌سرپرست من هر روز انتظار دیدار مرا دارند. اگر تو محبت کرده و مرا آزاد کنی، علاوه بر اجر آخرت پاداش خوبی به تو می‌دهم. و به دنبال این حرفها قطعه‌ی الماسی را که از زیر بالش «فینی» ربوده بود، نشان داد و دیدگان «رحمان» ساده‌لوح را خیره کرد. او به «رحمان» گفت:

«اگر صد سال هم کار کنی، به اندازه‌ی بهای این الماس پول به دست نخواهی آورد. بندهای دست و پای مرا پاره کن و این الماس را بگیر؛ به «بصره» فرار کن و تا عزیمت کشتی‌ها پنهان شو. وقتی کشتی‌ها رفتند، الماس را بفروش و با بهای آن برای خودت قصر و کشتی خریداری کن!»

«کریم» آنقدر گفت که «رحمان» را فریب داد و حاضر شد که بند دستها و پاهای او را پاره کند و الماس را بگیرد. «رحمان» موافقت کرد که بندهای دست و

پای «کریم» را بگشاید، ولی وی حق ندارد در مدت نگهداری او فرار کند. «کریم» این پیشنهاد را پذیرفت، اما در دل به حماقت و سادگی روح «رحمان» خندید و پیش خود گفت:

- این مرد احمق فکر می‌کند که من هم مثل خودش بی‌شعور هستم. انتظار دارد که من در تاریکی شب به خاطر قولی که به او داده‌ام، در زندان بمانم و موقعی که هوا روشن می‌شود و مردان مسلح در ساحل و در کشتی‌ها به حرکت در می‌آیند، راه فرار پیش بگیرم؟! راستی انسان باید خیلی احمق باشد که از یک زندانی محکوم به اعدام چنین انتظاری داشته باشد!

هر چند لحظه یکبار «کریم» قطعه الماس را از زیر شال خود بیرون می‌کشید و به «رحمان» نشان می‌داد. دیدگان نگهداران فقیر از دیدن الماس می‌درخشید و دچار انقلاب می‌شد. دلش شور می‌زد، ولی نمی‌توانست بفهمد که شورش دل او نتیجه شادمانی و یا نشانه بدبختی و مقدمه مرگ و سیاه روزی است. شبی که «کریم» و «رحمان» موافقت کردند، آخرین شب اقامت نیروی «سهراب» و «پابلاس» در «بصره» بود و فردای آن شب حرکت می‌کردند و مستقیماً به طرف سواحل جنوبی ایران می‌رفتند.

«کریم» از همه حوادث اطلاع داشت. می‌دانست که چند نفر مرد مسلح تجهیز کرده و چه نیروئی برای جنگ آماده نموده‌اند. پیش خود حساب می‌کرد که اگر زودتر از بند زنجیر آسوده شود و خود را به کاپیتان «مروک» و پایگاه پرتغالی‌ها برساند و جریان را به او اطلاع دهد، پاداش خوبی می‌گیرد و در ضمن از دشمنان خونین خویش یعنی «پابلاس» و «فینی» نیز انتقام و حشتناکی خواهد گرفت.

آن شب همه جا خلوت، دریا تاریک و آسمان بی‌ستاره و ظلمانی بود. کشتی‌ها در کنار هم ایستاده بودند و بر عرشه هر کشتی چند نگهداران مسلح قدم می‌زدند و به پاسداری و مراقبت مشغول بودند.

آن شب دل «رحمان» شور می‌زد. مثل این بود که روحش حادثه ناگواری را پیش‌بینی می‌کرد، ولی او آنقدر فریفته الماس «کریم» شده و برای تصاحب آن دقیقه‌شماری می‌کرد که نمی‌توانست حال دل خود را درک کند. «کریم» که فرصت را در شرف اتمام و اتلاف می‌دید، به صدای بلند گفت:

- «رحمان»؛ من قبول کردم. پیشنهاد تو را می‌پذیرم. پس چرا نمی‌آیی تا

الماس را بگیری؟.

در آن حدود غیر از «رحمان» شخص دیگری نبود که صدای «کریم» را بشنود و با توجه به سکوتی که حکمفرمائی داشت، «رحمان» به وسوسه شیطانی دچار گردید و آرام آرام به طرف زندان «کریم» به راه افتاد؛ و پس از چند لحظه وارد زندان شد. چهره «کریم» از مشاهده «رحمان» گشوده گردید. لبانش به لبخندی حاکی از رضایت باز شد و گفت:

- «رحمان» الماس را بگیر! از این پس من صاحب این الماس نیستم و چون در آستانه مرگ قرار گرفته و دیر یا زود به قتل می‌رسم، نمی‌توانم امانت تو را نزد خود نگه‌دارم. بیا و این الماس را بگیر و سریع به دنبال سرنوشت خودت برو. من نتوانستم از آن استفاده کنم، ولی امیدوارم تو صاحب مال و منال بسیار گردی. «رحمان» با رنگی پریده و دستی لرزان الماس را گرفت؛ در کف دست خود قرار داد و به آن نگریست. گوئی الماس با درخشندگی خاص خود با او حرف می‌زد و او را به حوادث شوم آینده آگاه می‌کرد. «رحمان» الماس را در زیر شال خود نهاد و نفسی عمیق کشید. با این تنفس می‌خواست همه ناراحتی‌ها را از اعماق دل و روح خود بیرون بفرستد؛ ولی غم نامحسوسی که دلش را می‌فشرد، آرامش ناپذیر بود.

«کریم» قیافه‌ای بی‌اعتنا به خود گرفته و چنان وانمود می‌کرد که دیگر به مال دنیا و علائق مادی توجهی ندارد. او به وارستگی و بی‌نیازی تظاهر می‌کرد و می‌خواست بفهماند که در آستانه مرگ نسبت به همه چیز بی‌علاقه شده است؛ لیکن از زیر چشم مراقب حرکات و صورت «رحمان» بود و کوچک‌ترین تغییر خطوط چهره او را از نظر دور نمی‌داشت. وقتی مطمئن شد که «رحمان» الماس را پذیرفته و در زیر شال لباس خود مخفی کرده است، شادمان شد و پس از سکوت چند لحظه‌ای گفت:

- بسیار خوب «رحمان»؛ حال میل تو است. می‌خواهی دست و پای مرا باز کن، می‌خواهی نکن! من تصمیم گرفته و با خدای خود عهد کرده‌ام که اگر زنده ماندم، بقیه عمر را به عبادت و نماز و روزه بگذرانم. میل دارم از گذشته توبه کنم و در گوشه‌ای دور از نظر مردم به تنهایی زندگی نمایم. اگر تو دست و پای مرا بگشائی، به عبادت من کمک کرده‌ای و نزد خدا نیز اجر و پاداش خوبی خواهی

داشت.

دل «رحمان» برای «کریم» با آن قیافهٔ حق به جانب و آن گفتار فریبنده می سوخت. راستی او باور کرده بود که «کریم» اگر آزاد شود، بقیهٔ عمر را به عبادت می گذراند. او از زشتی نهاد و طبع کثیف و سرنوشت ناپاک «کریم» چیزی نمی دانست و حتی گاهگاه از خود می پرسید:

- این مرد چه گناه بزرگی مرتکب شده است که مستوجب چنین عقوبتی است؟!
به هر حال «رحمان» لب به سخن گشود و گفت:

- من دست و پای ترا می گشایم. اما همانطوری که قول داده‌ای، باید پس از پایان مدت نگهبانی من از کشتی فرار کنی که من مورد سؤال واقع نشوم. آیا باز هم قول می دهی؟!!

«کریم» ابروان خود را به عنوان تائید درهم کشید و اظهار داشت:

- مرد یکبار حرف می زند و چون قول داد، بر سر عهد و پیمان خود می ایستد. برای یک جوانمرد هیچ کاری زشت تر از این نیست که برخلاف قول و قرار خود رفتار کند.

«رحمان» آن چنان تحت تاثیر گفته‌های «کریم» قرار گرفته بود که بدون اندیشه به عواقب وخیم این کار، خنجر را از کمر کشید و به گشودن طنابهای دست و پای او پرداخت. به همان نسبت که بندها پاره می شد، «کریم» آزادتر می گردید و خود را تکان می داد و مثل روباهی که از بند دائم رهائی یافته باشد، قطعات پاره شدهٔ طناب‌ها را به دور می ریخت.

بالاخره کار پایان یافت و مردی که با ریختن خون چندین نفر به دام افتاده و گرفتار شده بود، به این سهولت آزاد گردید و سرنوشت عدهٔ کثیری به تاریکی گرائید و آیندهٔ نیروی متشکله در معرض خطری عظیم قرار گرفت.

«کریم» آزاد شد. از جای برخاست و چند بار مچ دستهای خود را حرکت داد. بازوان را به چپ و راست جنبانید و فشرد و رفع خستگی کرد. «رحمان» گفت:

- بنشین! همانطور سرجای اولیهات بنشین؛ مبادا یکی از فرماندهان برای

بازرسی بیاید و تو را در این حالت ببیند.

«کریم» که می خواست آخرین قسمت نقشهٔ خود را به مرحله اجرا درآورد،

لبخندی زد و گفت:

- آرام باش دوست من؛ خیالت راحت و دلت آسوده باشد. من کاری می‌کنم که هیچ کس از تو بازخواست نکند.

بیچاره «رحمان» آنقدر احمق و ساده بود که مقصود «کریم» را از بیان این جملات درک نمی‌کرد و نمی‌فهمید که چه سرنوشت شومی انتظار او را دارد. «کریم» با پای خود قطعات طناب را پس و پیش کرده، گفت:

- نگاه کن! تو این طناب‌ها را جمع کن و من هم حلقه‌های فولادین را سر جای خودش می‌گذارم که همه چیز حالت طبیعی داشته باشد.

«کریم» از زیر چشم مراقب «رحمان» بود. نگهبان بخت برگشته خم شد که قطعات طناب را جمع کند، ولی درست در همین موقع «کریم» مثل گرگی درنده از جای جست و خودش را روی گردن «رحمان» انداخت و با یک ضربه مشت جوان بیچاره را غافلگیر کرد.

«رحمان» آنچنان غافلگیر شده بود که نمی‌توانست بدنش را روی دو پا نگه دارد و تعادل خویش را حفظ کند. چند ضربه مشت و لگد توازن او را از بین برد و از عقب نقش بر زمین گردید. «کریم» نیز بلافاصله روی سینه او نشست و دستها را به دور گردن او حلقه نمود. دستهای «کریم» مانند دو حلقه فولادین به دور گردن «رحمان» قرار گرفت و هر لحظه تنگ‌تر شد؛ تا جایی که نفس در سینه نگهبان بدبخت حبس گردید و چشمانش نزدیک بود از حدقه خارج شود.

«رحمان» دست و پا می‌زد. بدن خود را بلند می‌کرد و به زمین می‌کوبید. چند بار دهان خود را گشود. مثل این بود که می‌خواست حرفی بزند و چیزی بگوید؛ اما نتوانست. راستی اگر شخص دیگری به جای «کریم» بود و به دیدگان «رحمان» می‌نگریست، عفو و بخشش را از نگاه آشفته او در می‌یافت. ولی «کریم» آن قدر بیرحم و قسی‌القلب بود که اجازه هیچگونه رحم و شفقت به دل و روح خویش نمی‌داد و هر کاری را در نهایت بی‌انصافی به انجام می‌رسانید.

اندک‌اندک بدن «رحمان» سنگین شد. دیگر دست و پا نمی‌زد. نگاهش خورد شد، شکست و مثل رشته‌های شیشه‌ای که در زیر یک ضربه چوب بشکنند، فرو ریخت. دیدگانش بی‌فروغ گردید و پلک‌هایش با سنگینی روی هم افتاد... تنها زبان سرخ‌رنگ او از دهانش بیرون آمده و در همان حال باقی مانده بود. «کریم» با موفقیت از جای برخاست؛ لگدی به صورت «رحمان» زد و بعد

نفسی عمیق حاکی از پیروزی و رضایت کشید. بلافاصله خم شد و قطعه الماس را از شال نگهبان مقتول بیرون کشید و در جای اولیه یعنی زیر شال کمر خودش پنهان کرد. «کریم» به اسلحه نیز احتیاج داشت؛ لذا خنجر را از کمر «رحمان» برگرفت و در درون چکمه خود جای داد و آرام آرام به طرف در رفت.

همه جا تاریک و خاموش بود؛ گوئی آسمان و طبیعت نیز آن شب با «کریم» جنایتکار سر سازگاری و مدارا داشت. زیرا ابر سیاه رنگی روی دریا سایه افکند و جمع ستارگان چشمک زن و ماه جهان تاب را نیز در پشت خود پنهان نموده بود. هیچ صدائی به گوش نمی رسید. مثل این که همه در خواب بودند و یا روی کشتی ها و سرنشینان آن گرد مرده پاشیده بودند که هیچ کس تکان نمی خورد و از جای خود نمی جنبید.

«کریم» در حالیکه از فرط خوشحالی در پوست خود نمی گنجید و در عین حال که از شدت هیجان می لرزید، از در خارج شد و دولادولا خود را به عرشه کشتی رسانید. یکی از اطاق های کشتی روشن بود. سپاهیان همه در ساحل بودند؛ زیرا می خواستند آخرین شب اقامت خود در «بصره» را به شادکامی بگذرانند و بعد به طرف سرنوشت نامعلومی که داشتند، حرکت کنند. به همین علت کشتی ها خالی بود و «کریم» با موفقیت نقشه خود را عملی کرد.

روی اسکله چندین مشعل روشن بود و در روشنائی مشعل ها عده ای که رفت و آمد می کردند، دیده می شدند. یک نفر نیز روی کشتی مجاور که کشتی «سهراب» بود، قدم می زد... ولی فاصله آنها آن قدر زیاد بود که در تاریکی شب نمی توانستند «کریم» را ببینند.

«کریم» با مشاهده تاریکی و سکوت، اطمینان و آرامش خاصی یافت و زیر لب گفت:

«تا اینجا کارهای من با موفقیت انجام گرفت؛ اما ایکاش... راستی پول ها را در کجا پنهان کرده اند؟! سکه های طلا! جعبه های پر از جواهر در کدام اطاق و در کدام کشتی است؟! همه آنها سهم من بود. یک تصادف ساده مرا از سعادت به دست آمده محروم کرده و به این روز سیاه انداخت. نه؛ من به این سادگی و به این سهولت از میدان خارج نمی شوم. همین امشب باید مقداری از جواهرات را بردارم!»

«کریم» غرق افکار دور و دراز در کنار لبه کشتی ایستاده بود و به مشعل های

روی اسکله که از دور سوسو می‌زدند و در دست باد دریا می‌رقصیدند، می‌نگریست و همه جا و همه چیز و همه کس را فراموش کرده بود. قریب به نیم‌ساعت در همان حال باقی ماند. بین عقل و نفس او جدال بزرگی در گرفته بود. او سرگردان و پریشان نمی‌توانست تسلیم یکی از آنها شود. نفس او دچار وسوسه شده بود و می‌خواست به هر ترتیب که امکان دارد، خود را به محل گنج برساند و به قدر توانائی مقداری از جواهرات را به سرعت ببرد؛ ولی عقل او نهیب می‌زد و می‌گفت:

- آهای «کریم»؛ فرصت را از دست نده! مگر دیوانه شده‌ای؟ تا اینجا کار تو با موفقیت انجام گرفته است. نگهبان راکشته و از مرگ حتمی نجات یافته‌ای؛ پس چرا فرصت را خراب می‌کنی؟ خودت را به آب بیفکن و برو! نه... اصولاً چرا به آب بیافتی؟! از همین جا برو روی اسکله و آرام‌آرام راه شهر را در پیش بگیر و در میان ازدحام مردم ناپدید شو. «کریم» هوشیار و آگاه باش و بدان که همیشه طمع انسان را بدبخت می‌کند. حالا که جان خود را باز یافته‌ای، از جواهرات صرف‌نظر کن و برو! برو؛ زیرا جوان همیشه و همه وقت برای ثروتمند شدن فرصت دارد...

«کریم» استدلال عقل خودش را می‌پذیرفت، لیکن نمی‌توانست وسوسه دل را نیز نشنیده بگیرد و از آن ثروت عظیم چشم‌پوشد. پس چه کنند؟! آرام و بی‌صدا به راه افتاد و به طرف پله‌های طنابی بدنه کشتی رفت. می‌خواست از آن راه خود را به اسکله برساند و از طریق اسکله وارد شهر شده و ناپدید گردد. برای خود برنامه‌ای فراهم کرده بود و قصد داشت از راه خشکی به پایگاه پرتغالی‌ها رفته و کاپیتان «مروک» را از ماجرا آگاه کند و انتقام خود را از «پابلاس» و «فینی» بگیرد.

هنوز چند قدم دیگر با پله‌های طنابی فاصله داشت که ناگهان سایه‌ای از دور پیدا شد. مثل کسی که از خوابی سنگین بیدار شده باشد، یکه‌ای خورد و چندین مرتبه پلک‌های چشم را با خستگی به هم زد و دست و پای خود را جمع کرد و روی را برگردانید که شناخته نشود.

دلش مثل زنگ ناقوس کلیسا می‌زد. هر لحظه‌ای که می‌گذشت، بر التهاب و آشفته‌گی روح «کریم» می‌افزود. اولین کاری که کرد، این بود که پای خود را به

آهستگی بالا آورد و خنجر را از درون چکمه بیرون کشیده و در آستین لباس پنهان کند. لافل با خنجر می‌توانست از خود دفاع کند. اگر آن شخص او را می‌دید و می‌شناخت، با خنجر قلبش را سوراخ می‌کرد و می‌گریخت که رسوائی بار نیاید. آری؛ چاره‌ای جز کشتن او نداشت!

حرکات وحشت‌زده و نامرتب «کریم» سوءظن آن شخص را که هنوز معلوم نبود کیست، جلب کرد. شاید اگر بی‌اعتنا و خونسرد در جای خود می‌ایستاد، او نیز پی‌کار خود می‌رفت و هیچ‌به‌او نمی‌نگریست و توجه نمی‌کرد. ولی «کریم» چنان ترسیده بود که نمی‌توانست حرکات بدن خود را کنترل کند. گاهی یک قدم جلو می‌رفت و گاهی دو قدم به عقب برمی‌گشت و روی به دریا می‌ایستاد و سپس صورتش را به طرف کشتی متوجه می‌کرد و مجدداً جلو و عقب می‌رفت.

عاقبت آن لحظه وحشت‌انگیز و حساس رسید و سایهٔ مرد ناشناس چون به نزدیکی «کریم» آمد، با صدائی محکم و رعب‌آور گفت:

- تو کیستی و اینجا چه می‌کنی؟!

«کریم» خنجر را آماده کرده بود که به جانب او حمله کرده و سینه‌اش را بشکافت و بگریزد، ولی فاصلهٔ بین آنها از پنج قدم تجاوز می‌کرد و «کریم» نمی‌توانست با یک جست خود را به او برساند؛ لذا جواب نداد. ناشناس برای دومین بار سؤال کرد:

- تو کیستی و اینجا چه کار داری؟!

این دفعه منتظر پاسخ «کریم» نشد و روی را به طرف دیگر کشتی کرد، دست را نیم حلقه گرد دهان گذاشت. قدرتی به صدای خود داد و با آوائی رسا فریاد کشید و گفت:

- آهای... نگهبان... نگهبانان کیستند که بیایند!

صدای پای یکی از نگهبانان شنیده شد که به طرف آنها می‌دوید. «کریم» نیز فهمید که با «فینی» دشمن نیرومند و کینه‌توز خویش روبرو شده است. «فینی» هر شب برای سرکشی به نگهبانان و زندانی جنایتکار به کشتی می‌آمد و پس از چند دقیقه مجدداً به اسکله باز می‌گذشت و به اقامتگاه خود که در بندر قرار داشت، می‌رفت.

آن شب نیز که آخرین شب توقف در «بصره» محسوب می‌شد، برای سرکشی وارد کشتی شد. ولی هنوز چند قدم پیش نرفته بود که سایه ناآرام و آشفتۀ «کریم» را دید که با ناراحتی و نگرانی به چپ و راست می‌رود و راه فرار می‌جوید. رنگ از چهره «کریم» پریده بود که اگر چراغ و مشعل وجود داشت و روی او را می‌دیدند، گمان می‌کردند مرده است و جسدش راه می‌رود.

چاره‌ای وجود نداشت. صدای پای نگهبان عرشه کشتی نزدیک می‌شد و اگر او می‌رسید، به کلی فرصت فرار از بین می‌رفت و «کریم» پس از آن همه زحمت و کشتن یک آدم بیگناه باز هم گرفتار می‌گردید و این دفعه دست و پایش را با زنجیر و گردنش را با غل و یوغ می‌بستند. «فینی» برای سومین مرتبه پرسید: - گفتم تو کیستی؟

و چون «کریم» باز هم جواب نداد، «فینی» شمشیر خودش را کشید و در حالیکه قبضه آن را در دست می‌فشرد و زیر لب می‌غرید، پیش رفت. «کریم» مشاهده کرد که کار از کار گذشته و اگر چند ثانیه دیگر درنگ کند، برای ابد فرصت را از دست داده است.

آناً تصمیم خود را گرفت و با یک حرکت سریع روی دو پا جست و در هوا چرخی زد و خود را به درون آب دریا انداخت و در تاریکی شب از نظر ناپدید شد. «فینی» با همه سرعت عمل و زرنگی و با همه هوش و ذکاوتی که داشت، فوراً ذهنش متوجه «کریم» شد و پیش خود گفت:

- شاید او نگهبان خویش را کشته باشد. این کارها از او بعید نیست. از این روباه هر عملی ساخته است.

صدای «فینی» عده‌ای را متوجه کرد. نگهبانان کشتی‌های دیگر نیز در عرشه جمع شدند و همه به دریا نگرستند؛ ولی در تاریکی چیزی نمی‌دیدند. «فینی» برای این که وقت تلف نشود، فرمان داد و گفت:

- او را تعقیب کنید. قایق‌ها را در آب ببندازید.

و خودش برای تحقیق دوان‌دوان به اطاق «کریم» رفت. در غیبت او نگهبانان کشتی‌ها قایق‌ها را به آب انداختند و پاروزنان در دریا به جستجوی «کریم» پرداختند.

«فینی» نفس نفس‌زنان وارد اطاق شد و در همان نگاه اول جسد «رحمان» را

دید و دانست که مرغ از قفس گریخته و رفته است. با همان سرعت به عرشه کشتی بازگشت و بوق استخوانی مخصوص خطر را که در هر کشتی وجود دارد، به صدا درآورد. صدای بوق سکوت شامگاهی را شکست؛ در اطراف طنین انداخت و همه را مطلع کرد.

کشتی‌ها عموماً خود را برای حرکت آماده کرده بودند و شاید آن شب آخرین شب تفریح سپاهیان بود؛ زیرا طبق برنامه می‌خواستند فردا صبح به سوی اردوی پرتقالی‌ها حرکت کرده و جنگ را آغاز نمایند.

افراد و فرماندهان در حال استراحت و یا خواب بودند. عده زیادی نیز رفته و در مسافرخانه‌ها و بازارها و کوچه‌ها پراکنده بودند؛ معه‌ها صدای بوق به گوش همه رسید و آنها را از خواب غفلت بیدار کرد. لوله‌ای برپا شد. همه می‌دویدند و هر کس از دیگری می‌پرسید که چه شده و چه اتفاقی افتاده است.

«سهراب» و «فردریکو» و «پابلاس» نیز هر جا بودند، دوان‌دوان خود را به عرشه کشتی «فینی» رسانیدند و گرد او جمع شدند. «پابلاس» نفس زنان به آنجا رسید و بازوی «فینی» را گرفت و گفت:

«چه شده است؟!»

«فینی» گفت:

«چه می‌خواهی بشود؟! صد بار گفتم «کریم» را بکشید و این مار خطرناک را قبل از اینکه آسیبی برساند، سرکوب نمایید. ولی کسی به حرفهای من گوش نداد و در نتیجه این شد که می‌بینی!»

همه فهمیدند که خطری بزرگتر از حمله دشمن آنها را تهدید می‌کند و فرار «کریم» از هر بلایی بزرگتر و مهیب‌تر می‌باشد. «فینی» دست آنها را گرفت و به زندان سابق «کریم» برد. غل و زنجیر گسیخته و طناب‌های پاره شده را به آنها نشان داد و گفت:

«او «رحمان» نگهبان خود را به قتل رسانیده و گریخته است.

«فردریکو» سؤال کرد:

«قبلاً باید فهمید که او چگونه فرار کرده است؟»

«فینی» ابروان را درهم کشید و با تندی و خشونت جواب داد:

«این حرف‌ها را دور بیاندازید. چگونه فرار کرده است، به ما چه مربوط

می‌باشد؟! هر طور فرار کرده، بالاخره از کشتی خارج شده و اکنون در دریا شنا می‌کند و شاید هم به ساحل رسیده است.

«سهراب» گفت:

- راست می‌گوئی... حالا چه کرده‌ای؟

- چکار از دست من ساخته است. عده‌ای را با قایق به تعقیب او فرستاده‌ام؛ ولی هیچ امیدی ندارم که آنها بتوانند «کریم» را دستگیر کنند. این جوان متقلب و سبزه‌باز با زیردستی عجیب نگهبان خود را کشته و گریخته است. طبعاً از چنگ تعقیب کنندگان نیز می‌گریزد و بالاخره خود را به پرتغالی‌ها می‌رساند.

«پابلاس» سر را به علامت افسوس تکان داد و اظهار داشت:

- حادثه بدی بود، اما تقصیر از خود ما است. زیرا موقعی که می‌توانستیم، او را نکشتیم و به این بهانه که باید با شکنجه و آزار کشته شود، زنده نگه داشتیم... هنوز آنها در اطاق زندان سرگرم مذاکره و بحث و گفتگو بودند که صدای پای چند نفر در خارج شنیده شد. بلافاصله در باز گردید و سیمای خسته و گرفته رئیس نگهبانان کشتی‌ها نمودار شد که گفت:

- متأسفانه او گریخت و ناپدید شد.

«فینی» که از شدت خشم و غضب نزدیک بود دیوانه شود، پیش رفت و به نگهبان گفت:

- چطور شما نتوانستید با قایق‌های تندروی خود او را که با دست و پا و لباس در آب دریا شنا می‌کرد، بگیرید؟! راستی خجالت‌آور است! با این زرنگی فردا چگونه در میدان جنگ هنرنمایی خواهید کرد؟ عجب... راستی ما چقدر احمق هستیم که به شما دلخوش شده‌ایم و امیدواری داریم!

نگهبان گفت:

- ناخدا، توجه بفرمائید این به شجاعت مربوط نیست. اصولاً ما او را ندیدیم که بگیریم. همه جای دریا و اطراف کشتی‌ها را جستجو کردیم. اثری از «کریم» بدست نیامد و...

او باز هم می‌خواست حرف بزند که «سهراب» حرف وی را برید. با اشاره دست اجازه رفتن داد و گفت:

- گوش کنید... فعلاً کار از کار گذشته و «کریم» رفته است. باید چاره‌ای

اندیشید. به عقیده شما چه کنیم؟!

«فینی» از فرط ناراحتی نمی توانست حرف بزند. ناچار روی صندوقی خالی که در گوشه اطاق کشتی بود، نشست. سر را روی زانوی راست گذاشت و به اندیشه فرو رفت. هر کس چیزی می گفت، ولی دیگران عقیده او را نمی پسندیدند و رد می کردند. «فردریکو» گفت:

- خوب است عده ای را به تعقیب او بفرستیم تا قبل از رسیدن به پایگاه پرتغالی ها دستگیرش کنند و سرش را ببرند و نزد ما بیاورند.
«پابلاس» سر خود را با نارضایتی تکان داد و گفت:

- هر کس از این راه به دنبال «کریم» برود، زنده بر نمی گردد. او مثل موش در هر سوراخی پنهان می شود و مانند مار دشمن خود را فریب می دهد و چون گرگ گرسنه او را می درد و می خورد.

«فینی» که تا این لحظه خاموش بود، سر برداشت. از روی صندوق پائین جست و در حالیکه با قلاب کمر بند خود بازی می کرد، گفت:

- من مسئول فرار او هستم؛ دیگران چه گناهی دارند که کشته شوند. «پابلاس» راست می گوید. هر کس به تعقیب «کریم» برود، زنده باز نخواهد گشت. از طرف دیگر او به دست من سپرده شده بود و در کشتی من زندانی بود. طبعاً من مسئول فرار «کریم» هستم. خودم دنبال او می روم و کارش را یکسره می کنم. یا کشته می شوم و یا زنده می مانم و او را می گیرم. او به طور یقین از راه خشکی به طرف پایگاه پرتغالی ها می رود. من هم از همان راه با اسب حرکت می کنم و بالاخره او را می یابم.

«پابلاس» و دیگران مخالف بودند و می گفتند نباید تشکیلات فعلی ما به خاطر «کریم» بر هم بخورد و کشتی ها بدون فرمانده بمانند. «فینی» هم پافشاری می کرد؛ بالاخره موافقت شد که او به تعقیب «کریم» برود.

● فصل دوازدهم

«فینی» و «پابلاس» و «سهراب» و «فردریکو» در اطاق کشتی «فینی» که یک روز زندان «کریم» بود، تا نزدیک صبح که هوا اندک‌اندک روشن می‌شد، صحبت و مذاکره می‌کردند. آنها خیلی حرف زدند و برای آینده نقشه وسیعی کشیدند. حالا موقع آن بود که با حزم و احتیاط پیش بروند؛ زیرا دشمن از حمله آنها آگاه بود و اگر هنوز چیزی نمی‌دانست، به زودی «کریم» آگاهشان می‌کرد و برای مقابله و جنگی خونین آمادگی فراهم می‌نمود.

از سوی دیگر «فینی» که یک رکن بزرگ از ارکان چهارگانه قدرت جنگی را تشکیل می‌داد، می‌خواست جدا شود و به سوی سرتوشتی نامعلوم برود. پس می‌بایست بین اعمال خودشان و اقدامات احتمالی «فینی» هم‌آهنگی ایجاد کنند که نقشه‌هایشان نقش بر آب نباشد.

ما از مذاکراتی که در آن اطاق و برای انجام همین مقاصد صورت گرفت، هیچ ذکری به میان نمی‌آوریم. آنها را به حال خود می‌گذاریم و به سراغ «کریم» می‌رویم:

او از هفته‌ها قبل سیمای وحشت‌انگیز مرگ را مقابل روی خود می‌دید و چنگال خفه‌کننده عقرب نیستی را روی گلوی خود احساس می‌کرد. ناچار خویشتن را برای پذیرفتن مرگ آماده نموده بود، ولی... ولی می‌خواست قبل از مرگ از دشمنان خود؛ آنها که کاخ آرزوهای طلایی وی را در هم ریخته و نقش‌های آرزویش را محو نموده بودند، انتقام بگیرد.

او به این امید که خود را به ساحل برساند، در آب دریا جست و موقعی که چندین ذرع آن طرف‌تر سر از آب بیرون کرد، متوجه شد که چندین قایق در

تعقیب او هستند و عده‌ای پارو زنان دریا را برای یافتن وی جستجو می‌کنند. چند دقیقه در همان نقطه به چپ و راست و بالا و پائین نگریست. نفسی تازه کرد و بالاخره راه ساحل نزدیک را پیش گرفت و به شنا کردن پرداخت. خوش‌شانسی او در این بود که به علت تاریکی هوا متعاقبین وی را نمی‌دیدند و از دور نیز صدای دست و پا زدن او و بهم خوردن آب شنیده نمی‌شد.

چندین دقیقه دیگر گذشت. «کریم» تقریباً به ساحل نزدیک شده بود، ولی دیگر بازوانش کار نمی‌کرد. نفس در سینه‌اش گره خورده بود. خستگی زیاد جانش را می‌گرفت و هر چه جلوتر می‌رفت، سنگینی بدنش بیشتر می‌شد. هنوز با ساحل فاصله زیادی داشت. از دور سوسوی چراغ‌ها را می‌دید و در آرزوی رسیدن به ساحل و رفع خستگی آه‌های سوزنده و دردناک می‌کشید. پیش خود می‌گفت:

- حیف است که من در آب دریا خفه شوم. نه... اگر من بمیرم، آنها بدون مانع به مقصود می‌رسند. کاپیتان «مروک» را می‌کوبند، شکست می‌دهند و بر اریکه سعادت تکیه می‌زنند و با ثروت بادآوردی که دارند، موقعیت خود را وسعت می‌دهند. نه... نه... من باید زنده بمانم و انتقام بگیرم. اگر کاپیتان «مروک» از نقشه آنها مطلع شود، شکست نمی‌خورد. موقعیت جنگی می‌گیرد و درصدد دفاع بر می‌آید. آن وقت؛ او... چه خوب است! مثل این که با ساحل فاصله زیادی ندارم! نزدیک شده‌ام. این صدا چیست؟ گوئی همان آدم‌های آبی که خودم ساخته بودم، در دریا حرف می‌زنند و نام مرا بر زبان می‌رانند!

«کریم» نفس را در سینه حبس کرد. به کمک پاها اندکی روی آب توقف کرد تا خستگی بازوان او رفع شد و خوب به صداهای اطراف گوش داد. از اعماق تاریکی صدای گفتگوی چند نفر شنیده می‌شد. بادگاهی این صدا را واضح‌تر و گاهی گنگ و مبهم به گوش او می‌رسانید. او در خلال کلمات نام خود را می‌شنید و نزد خود می‌گفت:

- نکنند آدم‌های دریائی به سراغ من آمده باشند؟! ولی نه، آدم‌های دریائی ساخته و پرداخته اوهام و تصورات بشر است. من آدم زبون و بیچاره‌ای نیستم که این لاطائلات را بپذیرم. اما... پس این چیست؟!

«کریم» با زحمت جهت خود را تغییر داد و به عقب نگریست. ناگاه از درون تاریکی سایهٔ چند نفر را دید که سوار بر قایق به جانب او پیش می‌آمدند. وحشت مانند صاعقه به سرش فرود آمد و مثل خون در عروق و شرایینش دوید و به همه جای بدنش رسید. به دیدن آنها مختصر مقاومتی که داشت، از بین رفت. تعقیب کنندگان نزدیک می‌شدند. صدائی از عمق تاریکی شنیده شد که گفت:

- نگاه کنید. مثل این است که یک نفر جلوی قایق ما شنا می‌کند. آنجا را ببینید! «کریم» است!

دیگری گفت:

- «کریم» اکنون در ساحل است. او دریانورد قدیمی است و خوب می‌داند که چطور در دریا باید شنا کرد.

قایق به هر صورت نزدیک می‌شد. «کریم» برای چند ثانیه، یک مدت خیلی کوتاه کنترل خود را از دست داد. نفهمید چه حالی دارد و چه باید بکند؛ اما زود بر اعصاب و مغز وحشت‌زدهٔ خویش مسلط شد و درصدد چاره‌جویی برآمد. اگر دیگران گفته‌های رفیق خود را پذیرفته بودند و اندکی بر سرعت قایق می‌افزودند و سستی نمی‌کردند، «کریم» در همان نقطه کشته می‌شد و جنایتکاری که قصد ریختن خون هزاران نفر را داشت و برای ایجاد فاجعهٔ بزرگی نقشه می‌کشید، نابود می‌گردید و همه آسوده می‌شدند. لیکن سستی آنها وضع را تغییر داد و سرنوشت جمع کثیری را عوض کرد.

«کریم» درست موقعی که شاید همه می‌توانستند او را با چشم خود ببینند، به زیر آب فرو رفت.

قبل از غوص نفسی عمیق کشید. ریه‌های خویش را از هوای تازه و فرحبخش دریا پر کرد و به زحمت در زیر آب به شنا کردن پرداخت. این کار برای او خیلی آسان بود. می‌دانید چطور؟ یافتن قایق چسبیدن به آن! «کریم» از زیر آب خود را به قایق رسانید و از عقب به آن چسبید. باز نفسی عمیق کشید و بدون اینکه شنا کند، به پیشروی پرداخت.

سرنشینان قایق بروبر می‌نگریستند. تمام توجه آنها به قسمت جلوی دریا بود و ابداً این اندیشه از معز آنها خطور نمی‌کرد که شاید گمشدهٔ آنها خودش را به

پشت قایق چسبانیده باشد. قایق همچنان در دریا پیش می‌رفت و «کریم» همه بدون اینکه شنا کند، روی آب کشیده می‌شد.

خستگی بازوان از کار افتاده‌اش به این ترتیب رفع شد. چه از این بهتر، چه سعادت‌ی از این غیر مترقبه‌تر و بزرگتر! «کریم» پیش خود می‌گفت:

- او؛ به ساحل نزدیک شدم! این بدبختها نمی‌دانند که من پشت قایق آنها هستم. راستی اگر بفهمند، چه می‌شود؟! هیچ... دیگر کاری از دستشان بر نمی‌آید. زیرا خستگی بازوان من رفع شده و به محض احساس خطر زیر آب می‌روم و شناکنان بقیه راه را طی کرده و به ساحل می‌رسم. وقتی پای من به خشکی رسید، هیچ‌کس قادر به گرفتن من نیست. او؛ راستی چراغهای ساحل را ببین! «کریم» تو چه خوشبختی که به دست دشمن از مرگ رهایی می‌یابی! این را باید به فال نیک بگیری.

سرنشینان قایق نیز با خود صحبت می‌کردند. یکی به دیگری گفت:

- دیگر کجا می‌روی؟! برگردیم؛ بازوی من به خاک می‌خورد! به ساحل رسیده‌ایم. اگر «کریم» تا اینجا رسیده باشد، مسلماً اکنون در خانه یکی از دوستانش خوابیده و به ریش ما می‌خندد.

دیگران نیز با او موافق بودند. ناچار شخصی که در قسمت جلوی قایق نشسته بود، فرمان بازگشت را صادر کرد. «کریم» که از چند دقیقه قبل انتظار چنین لحظه‌ای را داشت، زیر آب فرو رفت و به شنا کردن پرداخت. او می‌کوشید که هر چه بیشتر زیر آب بماند.

اندکی بعد پایش روی خاک بود و به آسانی می‌توانست سر را زیر آب نگه دارد. آخرین ذرات هوای درون سینه خود را نیز مصرف کرده و بالاخره آرام آرام سر را از آب بیرون آورد و به اطراف نگریست. از دور قایق را دید که به سمت کشتی‌ها می‌رود.

خطر به کلی رفع شده و «کریم» جنایتکار از مرگ حتمی نجات یافته بود. باز هم صبر کرد که قایق دور شود؛ زیرا بیم داشت که بیرون آمدن از آب صدائی ایجاد کند و همان صدا توجه تعقیب‌کنندگان را جلب نماید. یکی دو دقیقه بیشتر طول نکشید که قایق به کلی از نظر ناپدید گردید. آنگاه «کریم» از آب خارج شد و با زانوان خسته و لرزان راه ساحل را در پیش گرفت و رفت.

اما نه... نه... ما «کریم» را رها نمی‌کنیم. در این فصل از کتاب همه جا به دنبال او هستیم و از کارهای عجیب او مطلع می‌شویم.

«کریم» با لباس خیس نمی‌توانست به شهر وارد شود. قبلاً باید لباس‌های خود را خشک می‌کرد. قیافه‌ای طبیعی به خود می‌گرفت و آنگاه قدم به شهر می‌گذاشت. وسایل برای او فراهم بود. پول داشت و صاحب چندین قطعه جواهر قیمتی نیز بود!

یکبار از روی لباس جواهرات و سکه‌های طلا را لمس کرد و چون مطمئن شد که همه در جای خود باقی است، لبخندی بر لب آورد و روی تخته سنگی نشست و به بیرون آوردن و فشردن لباس‌های خود پرداخت.

هوای «بصره» گرم و سوزنده بود. «کریم» لباس‌ها را فشرد و روی سنگ انداخت. سنگ هنوز از حرارت آفتاب روزگرم بود و همان حرارت بقیه‌آبی را که پس از فشردن در لباس‌های «کریم» باقی مانده بود، خشک کرد.

در طول مدتی که لباس‌هایش خشک می‌شد، «کریم» به تخته سنگ تکیه داده و پاها را روی رمل و ماسه‌های ساحل دراز کرده بود و به آینده و گذشته تاریک خود می‌اندیشید. زیر لب می‌گفت:

- کاپیتان «مروک» مرد مقتدری است و من هم مرد عاقل و دانائی هستم. من از قدرت او و او از عقل من استفاده می‌کند!

در این موقع سر برداشت و به اطراف نگرست. چشمش به گوشه شرقی آسمان افتاد. ناگاه از جای جست و گفت:

- او، صبح شده است! هوا روشن می‌شود!

فوراً به پوشیدن لباس پرداخت. چین و چروک‌های لباس را با دست مرتب کرد. شال را محکم به کمر بست و به راه افتاد و مستقیماً به طرف شهر رفت.

ساعتی را در یک قهوه‌خانه که محل زندگی مسافران و غریبان بود، گذرانید و سحرگاه به میدان مال فروشان شهر رفت. قبل از این که کسی او را ببیند و از هدف و مقصودش مطلع شود، اسبی خریداری کرد و سوار شد. به سرعت از شهر خارج گشت و در دشت پهناور ناپدید گردید.

اسبی که برحسب تصادف نصیب «کریم» شده بود، از نژاد عربی و یکی از بهترین اسب‌هائی محسوب می‌شد که در «بصره» وجود داشت و مورد معامله و

استفاده شیوخ و سوارکاران معروف قرار می‌گرفت. اسب گوئی می‌فهمید که خطر مرگ را کب جنایتکارش را تهدید می‌کند. گوئی با احساس عجیب حیوانی خود درک می‌کرد که او از مهلکه بزرگی گریخته و می‌بایست راه دور و دراز مقابل را با سرعت غیرقابل تصور بپیماید. شاید حیوان نجیب واقعاً می‌فهمید که با آن سرعت می‌رفت و به آن سهولت از «کریم» هم که اتفاقاً در سواری چندان مهارتی نداشت، اطاعت می‌کرد.

«کریم» در پایان روز اول دهانه اسب را به سمت دریا کشید و خود را به ساحل دریا رسانید. او می‌خواست در عین حال خشکی و دریا را زیر نظر داشته باشد که چنانچه کشتی‌های اسپانیایی و ایرانی به طرف پایگاه می‌رفتند، چاره دیگری اندیشیده و یا بر سرعت خود بیافزاید.

یک نوع احساس نامعلوم و غیرمشخص او را به طرف دریا می‌کشید، ولی اگر کسی در آن موقع آنجا حضور داشت و از «کریم» می‌پرسید که چرا راه مستقیم دشت را گذاشته و از ساحل دریا می‌رود، یا جواب قانع‌کننده نمی‌داد و یا می‌گفت:

- برای اینکه دریا را مراقبت کرده و کشتی‌های ایرانی و اسپانیایی را زیر نظر داشته باشم.

این جواب قانع‌کننده نبود؛ زیرا اولاً به فرض اینکه کشتی‌ها را می‌دید، کاری از دستش ساخته نبود. ثانیاً از آنجا کشتی‌هایی که از دریا می‌گذشتند، دیده نمی‌شد؛ مگر اینکه از نزدیکی ساحل عبور نمایند. «کریم» که از درک احساسات درونی خویش نیز عاجز بود و هیچ نمی‌دانست که یک احساس بیسابقه او را به سمت دریا کشیده و سرنوشتی غیرمنتظره و دور از تصور و خیالی برای وی تهیه گردیده است.

در طی نخستین روز «کریم» راهی طولانی را پشت سر گذاشت و مقدار زیادی از منطقه خطر دور شد. ولی همان راه پیمائی او را آنچنان خسته کرده بود که یابای نشستن روی زین اسب را اندک اندک از دست می‌داد و از پای در می‌آمد.

نزدیک غروب آفتاب به واحه‌ای رسید که عده‌ای از اعراب ایرانی چادر نشین آنجا زندگی می‌کردند. همه اهالی آن واحه اسب و شترهای سواری داشتند. از

گاو و گوسفند و اغنام و احشام اثری نبود و «کریم» که در کار خود مهارت داشت و سالها دریانوردی و زندگی در میان ملاحان و دزدان دریائی او را مردی با تجربه بار آورده بود، خیلی زود دریافت که ساکنین آنجا از طریق قاچاق و دزدی و گردنه گیری و سرقت اموال کاروانیان امرار معاش می کنند.

ابتدا در این عقیده چندان استوار نبود و مختصر شک و تردید داشت. ولی وقتی نخستین مردان قبیله را با چهره های بسته و صورت های پوشیده مشاهده کرد، دانست که با یک عده دزد قطع الطریق روبرو خواهد شد. همه او را با دیدگان لبریز از تعجب و حیرت می نگریستند؛ زیرا سابقه نداشت که از راه خشکی مسافری به آنجا برسد. تا آن تاریخ کسانی که به واحه آنها وارد می شدند، دزدانی بودند که از طریق دریا سفر می کردند و برای تبدیل اشیاء و به انجام کارهای ضروری دیگر پهلو می گرفتند.

- یک سوار با سر و روی خاک آلود؛ خسته و کوفته!

هر کس به دیگری می رسید، این خبر را می رسانید و همین سؤال را می کرد. تا اینکه خبر ورود «کریم» به رئیس قبیله که مردی غول پیکر و درشت استخوان و قوی البنیه بود، رسید و فوراً دستور داد تا «کریم» را نزد او هدایت کنند. «کریم» در مقابل یکی از چادرها از اسب پائین جست و به زن جوانی که آنجا نشسته بود، گفت:

- من تشنه ام. اسبم نیز خسته است. ممکن است کمی آب به من بدهید؟
زن چران ابتدا از زیر چشم سراپای «کریم» را ورنانداز کرد؛ بعد سر برداشت و گفت:

- چاه آب در همین نزدیکی است. آن نخل ها را می بینی؟
«کریم» به طرف درختان نگرست و فهمید که برای سیراب کردن خود و اسبش باید به آنجا برود. اما در همین موقع زن جوان از جای برخاست و مثل اینکه دلش برای «کریم» به رحم آمده باشد، گفت:

- صبر کن تا یک دلو به تو بدهم. بدون دلو نمی توانی از چاه آب بکشی.
این را گفت و به درون چادر رفت. هنوز برنگشته بود که صدای سم چند اسب شنیده شد و چون «کریم» روی خود را برگردانید، عده ای سوار را مشاهده کرد که به جانب او می آیند.

به ناگاه دلش فرو ریخت و رنگ از چهره‌اش پرید. سواران همه لباس سیاه بر تن داشتند و صورت خود را به استثنای دو چشم با دستاری سفید بسته بودند؛ به طوری که از تمام صورت فقط بالای بینی و دو مردمک چشمهای آنها دیده می‌شد و شناختن آنها امکان نداشت.

وقتی سواران به «کریم» رسیدند، دهانه اسبها را کشیده و توقف کردند. یکی از آنها پیش آمد. به رسم زمان سلام و خوش آمد گفت و اظهار داشت:

- رئیس قبیله ما با شما کاری دارد.

«کریم» می‌دانست که نپذیرفتن دعوت رئیس با مرگ برابری می‌کند و اگر می‌گفت با رئیس کاری ندارم و او را نمی‌شناسم، به زور و جبر او را می‌بردند و چنانچه مقاومت می‌کرد، با یک ضربت خنجر شکمش را از ناف تا گلو می‌دریدند؛ پس چاره‌ای جز قبول نداشت. لبخندی مودبانه بر لب آورد و گفت:

- چه سعادتتی به من روی آورده است که رئیس شما خواهان ملاقات من می‌باشد. اطاعت می‌کنم؛ اما اجازه بدهید که آب بنوشم. اسبم را نیز آب بدهم که از فرط عطش و گرسنگی جانمان بر لب رسیده است.

همان سوار که از ادب و اطاعت «کریم» خوشش آمده بود، در پاسخ گفت:

- لازم نیست برای کشیدن آب زحمت بکشید... در مهمانخانه رئیس ما همه چیز آماده است و هر کس به اینجا وارد شود، تا روزی که قبیله ما را ترک کند، مهمان رئیس خواهد بود. بفرمائید و سوار شوید!

«کریم» نفسی به راحتی کشید. تا اینجا از اتفاقات راضی بود. او کاری بجز این نداشت که شب را با خیالی راحت به صبح برساند و چیزی جز آن نمی‌خواست که غذائی گرم و لذیذ بخورد و در بستری آسوده و نرم بخواند. لذا بدون معطلی بر اسب جست و به دنبال راهنمایان مسلح خود به راه افتاد.

چادر رئیس قبیله در وسط ردیف چادرها قرار داشت و مثل چادر چهار «چنگیزخان مغول» عده‌ای مردان مسلح از آن نگرهبانی می‌کردند. چادر چهار تیرک بلند داشت. فاصله هر تیر با دیگری بیشتر از پنج متر بود و روی این حساب زمین زیر چادر که به رئیس قبیله تعلق داشت، از یکصد متر مربع بیشتر بود. سواران در نزدیکی چادر از او فاصله گرفتند. فقط یکی از آنها همراه «کریم» وارد شد و جلوی رئیس سر را به احترام خم کرد و گفت:

- مسافری که خبر ورود او را دادیم، همین شخص است.
و بلافاصله قبل از اینکه رئیس چیزی بگوید، همان شخص گفت:
- اسب اصیل خوبی زیر پای دارد. سر و وضع و لباسش به اسبی که سوار آن
است، نمی آید.

آنها به زبان عربی حرف می زدند و «کریم» که عربی را مثل فارسی خوب
می دانست، همه مذاکرات آن دو را می فهمید.

رئیس قبیله مردی چهل و چند ساله و همانطوری که ذکر گردید، درشت
استخوان و غول پیکر بود. او با یک اشاره دست، راهنمای «کریم» را مرخص کرد.
بعد حدقه چشمان را تنگ نمود که «کریم» را بهتر ببیند.

یک دقیقه به سکوت گذشت و بالاخره «کریم» سکوت را شکست و با لحنی
مودبانه سلام گفت. رئیس اشاره کرد که نزدیک شود و چون «کریم» چند قدم
جلو رفت، وی با صدائی خشن و دورگه که موی بر تن هر شنونده ای راست
می کرد، پرسید:

- تو کیستی و از کجا می آئی؟

«کریم» برای جلب توجه رئیس قبیله و روی همان حسابی که پیش خودش
کرده بود، گفت:

- آیا اجازه می فرمائید که حقیقت را بگویم؟!!

رئیس چند بار پلک چشمان خود را بر هم زد و گردنش را بالا گرفت. مستقیم
به چشمان «کریم» خیره شد و گفت:

- بله؛ راست بگو... من از تو سئوالی نکردم که جواب آن دروغ و خالی از
حقیقت باشد... باید راست بگوئی!.

«کریم» مجدداً سر خود را به احترام خم کرد و گفت:

- در این صورت من هم حقیقت را می گویم:

«من ناخدای یک کشتی تجارتي بودم. در دریا عده ای از اسپانیائی و ایرانی ها
را که کشتی آنها غرق شده بود، نجات داده و سوار کردم. چند روزی که گذشت،
فهمیدم که آنها برای یافتن یک گنج بزرگ زیر دریائی آنجا آمده اند و کشتی ایشان
غرق شده است. از موقعیت استفاده کردم و دو نفر از آنها را کشتم و نقشه گنج را
به دست آوردم. بقیه نیمه شب گریختند و با یک قایق رفتند. من به استخراج گنج

مشغول شدم و قسمتی از جواهرات و سکه‌های طلا را بیرون آوردم. متأسفانه ملاحان که طمع داشتند و می‌خواستند هر چه هست با آنها نصف کنم، بر من شوریدند و با کمک همان عده که با یک کشتی بزرگ به آنجا رسیده بودند، مرا دستگیر کرده و گنج را تصاحب نمودند. سپس به طرف «بصره» حرکت کردند. من در «بصره» نگهبان خود را کشتم و گریختم و پس از خرید اسبی که اکنون زیر پا دارم، راه صحرا را در پیش گرفتم و اکنون به اینجا رسیده‌ام!»

«کریم» در این لحظه مکث کوتاهی کرد و بعد این طور ادامه داد:

- من می‌دانم که بین اسپانیایی‌ها و پرتغالی‌ها دشمنی شدید موجود است، لذا می‌خواهم خود را به پایگاه پرتغالی‌ها برسانم که شاید به کمک آنها گنج از دست رفته‌ام را به دست آورم و تصاحب کنم. اگر پرتغالی‌ها به من کمک کنند، تمام گنج را با رئیس آنها نصف می‌کنم.

«کریم» در کار خود مهارت داشت. موضوع را طوری شروع کرد و طوری پایان داد که اگر بعداً حقیقت فاش شود، چندان دروغ نگفته باشد. ضمناً با بیان این مطالب دیگر طمع رئیس قبیلهٔ اعراب را به جوش و خروش آورد و آتش هوس را در سینهٔ او برافروخت. گونه‌های برجسته و عضلانی رئیس قبیله از فرط شادی گل انداخته بود. او نیز یکی دوبار آب دهان را فرو برد؛ بعد گفت:

- خوب؛ نگفتی گنج چقدر بود؟! چقدر جواهر و سکه طلا داشت؟

«کریم» که یک قدم به مقصود خود نزدیک شده بود، گفت:

- حساب ندارد. اینقدر می‌دانم که اگر خاک شهر «بغداد» را و جیبی هزار سکهٔ طلا بفروشند، با آن گنج چندین «بغداد» می‌توانیم بخریم. تا آن روز که من ناخدای کشتی بودم، بیست صندوق لبریز از طلای شمش و سکه از عمق دریا بیرون کشیده و در انبار کشتی پنهان کرده بودم. بعد از من صدها صندوق نیز آنها استخراج کردند.

- عجب... عجب... راستی عجیب است! در دنیا اینقدر طلاست و ما اینجا

بیکار نشستیم؟!

این جملات را رئیس دزدان عرب طوری بیان کرد که نهایت شوق و علاقهٔ او را آشکار می‌ساخت. «کریم» نفسی به راحتی کشید و زانوی راست خود را خم کرد و راحت‌تر ایستاد. رئیس از تشک زربفت خود برخاست؛ دستی به شانهٔ

«کریم» زد و گفت:

- بسیار خوب؛ حالا تو میهمان ما هستی!

بعد شخصی را بنام خواند و به او دستور داد:

- این شخص را به مهمانخانه من ببر و از او پذیرائی کن. اسبش را نیز علیق بدهید و تیمار کنید که برای سفر آماده باشد.

«کریم» همراه راهنمای خود رفت و رئیس را در یکدنیا خواب و خیال طلائی باقی گذاشت. دقیقه‌ای بعد شخصی که «کریم» را به رئیس معرفی نموده بود، وارد شد. فرمانده دزدان خطاب به او گفت:

- می شنیدی چه گفت؟!!

- بله شنیدم... اما حرفهای او باور کردنی نیست!

مرد غول پیکر سر خود را تکان داد و پرسید:

- آیا امشب کشتی می آید؟!

او جواب داد:

- بله... دزدان دریائی طبق معمول می آیند که اموال مسروقه را تحویل داده و پول بگیرند.

- بسیار خوب... «فیدو» رئیس دزدان دریائی که همیشه در دریا است، حتماً از این ماجرا اطلاع دارد. امشب از او سؤال می کنیم. اگر او راست گفته باشد، مجبورش می کنیم که با ما همکاری کند. ولی اگر دروغ گفته باشد، شکمش را با دست خود می درم و قلبش را بیرون می آورم. به هر حال مراقب باشید که تا شب هنگام فرار نکنند.

این فکر خوبی بود. رئیس قبیله اعراب به کار و فعالیت های «فیدو» دزد معروف دریائی آشنائی کامل داشت و خوب می دانست که او از همه حوادث دریا اطلاع مستقیم دارد و اگر شخصاً نیز در آن حوادث دخالتی نداشته باشد، بی اطلاع نمی ماند. در این صورت تنها شخص صاحب صلاحیت برای تعیین صحت و سقم گفتار «کریم»، «فیدو» بود. «فیدو» در دریاهاى اطراف به دزدی و سرقت کشتی ها مشغول می شد و وقتی انبارهایش از اموال مال التجاره پر می گردید و تعداد زیادی دختران و زنان مسلمان و غیرمسلمان را به اسارت می گرفت، مستقیماً کشتی خود را به طرف ساحل ایران می راند تا کارکرد هفته

خود را به رئیس قبیله مذکور بفروشد.

«فیدو» به دریای عمان در خلیج فارس دلبستگی عجیبی پیدا کرده بود و هر چه همکارانش به او توصیه می‌کردند که کشتی را به جوانب دیگر و اقیانوس‌های بی‌ابتدا و انتها براند، موافقت نمی‌نمود و کسی نمی‌دانست چرا «فیدو» به «خلیج فارس» تا آن درجه علاقمند شده است. این راز را فقط «یکپا» می‌دانست و او نیز با کسی سخن نمی‌گفت.

«فیدو» همانطور که می‌دانیم خواهان «روزالین» بود و به خاطر همان دختر با کاپیتان «مروک» مصالحه کرد و در ازای گرفتن «روزالین» از پایگاه اسپانیایی‌ها خارج شد و آنجا را برای پرتغالی‌ها باقی گذاشت. پس از جدال با «روشین» ناخدای پرتغالی و غرق کشتی تصور می‌کرد که «روزالین» در دریا غرق شده و گوشت بدنش طعمه ماهیان گردیده است.

«فیدو» اندوهگین و غم‌زده در همین عقیده باقی بود، تا این که «یکپا» را از دریا گرفتند و حادثه حمله به کشتی «سهراب» اتفاق افتاد. در آن شب فراموش نشدنی «فیدو» یک بار دیگر او را دیده و دانست که «روزالین» زنده و سلامت است.

از آن تاریخ به بعد در «خلیج فارس» به گردش پرداخت که شاید باز هم کشتی گمشده را بیابد و در همین جستجو به هر کشتی دیگر که برخورد می‌کرد، بی‌پروا حمله می‌نمود و هر چه می‌یافت، متصرف می‌شد و پس از چندی به قبیله اعراب می‌فروخت.

«کریم» غافل از همه جا به آنجا رفت و مورد پذیرائی قرار گرفت. غذائی چرب و لذیذ خورد و تا فرا رسیدن شب و لحظه معین در بستری بسیار تمیز خوابید. تازه مشعل‌ها را فروخته بودند که نگهبانان ساحلی چراغ نوک دکل‌های کشتی را دیدند که از دور سوسو می‌زند.

خبر رسیدن کشتی دزدان دریائی به رئیس قبیله رسید و او بلادرنگ بر اسب جست و با عده‌ای از همراهان چهره بسته و نقاب‌زده به طرف ساحل راند. معمولاً رئیس قبیله به استقبال «فیدو» می‌رفت و فوراً به اتفاق دزد دریائی به چادر مخصوص باز می‌گشتند. امور تحویل و تحول به وسیله زیردستان آنها انجام می‌گرفت و پس از تقویم اجناس، رئیس قبیله سکه‌های طلا را مقابل

«فیدو» می‌ریخت.

آن شب نیز برنامه به همین ترتیب انجام شد و «فیدو» و رئیس قبیله در ساحل دریا با هم روبرو شدند. «فیدو» مشت خود را به علامت سلام بالا برد و گفت:

- سلام بر «سلیم»، رئیس شجاع قبیله «تماذ»!

«سلیم» نیز دست را بر چشم راست نهاد و گفت:

- و سلام بر «فیدو»، راهزن جوان مرد دریائی!

دو دوست قدیمی بر اسب نشستند. «فیدو» در آخرین لحظه که می‌خواست از ساحل به طرف قبیله «تماذ» براند، خطاب به زیر دستان خود و از جمله «یکپا» که آنجا حضور داشتند، گفت:

- زنان و دختران را زودتر تحویل دهید. آنها خسته و گرسنه هستند!

و بعد که آرام‌آرام از ساحل دریا دور می‌شدند، «فیدو» به «سلیم» گفت:

- سه روز است که آذوقه کشتی ما تمام شده است. این دفعه حوادث عجیبی برای من اتفاق افتاده و به همین علت چند روز بیشتر از معمول در دریا ماندیم و دچار کمبود آذوقه شدیم. می‌دانی چه شد؟ به من خبر دادند که برادر حاکم جزیره «بحرین» با خانواده خود به وسیله یک کشتی ایرانی به طرف ساحل می‌رود. با اینکه طوفان نزدیک بود، چند روز در مسیر راه کشتی بالا و پائین رفتم و درست در موقعی که طوفان آغاز شد، کشتی را از دور دیدم و حمله کردم. سرنشینان کشتی با دو دشمن روبرو شده بودند؛ یکی طوفان و دیگری افراد خونخوار من! خیلی زود تسلیم شدند. مردان را کشتم. زنان را به اسارت گرفتم و اموال کشتی را نیز غارت کردم. چیزهای خوبی برای تو آورده‌ام که از همه بهتر دختر برادر «شیخ عبدالله» حاکم جزیره «بحرین» است. این دختر «ریحانه» نام دارد و از زیباترین دختران ایرانی است. من یقین دارم که او را به قیمت گزافی خواهی فروخت.

«سلیم» که هنوز از اندیشه گنج و گفته‌های «کریم» فراغت حاصل نکرده بود، سخن او را برید و به تفصیل ماجرای ورود مسافر ایرانی را تعریف کرد و در پایان گفت:

- من حرفهای او را باور نکردم. می‌دانی چرا؟ آخر باور کردنی نیست که

چنان گنج بزرگی در اعماق دریا وجود داشته باشد!

«فیدو» که با رنگ پریده سخنان او را گوش می داد، دهانه اسب را کشید. بازوی «سلیم» را گرفت و با لکنت زیان و ناراحتی آشکار گفت:

- او را چه کردی؟ رفت؟! کجا رفت؟!!

«سلیم» که با وجود تاریکی شب متوجه التهاب و انقلاب «فیدو» شده بود، جواب داد:

- او را نگه نداشته‌ام. با او چکار داری؟ در این صورت حرفهای او راست است. تو هم تصدیق می‌کنی؟!!

«فیدو» نفسی به راحتی کشید و برای اطمینان خاطر مجدداً پرسید:

- راست می‌گوئی؟ تو او را نگه داشته‌ای؟! نکند فرار کرده باشد؟!!

«سلیم» اظهار داشت:

- مطمئن باش. افراد من مراقب او هستند. اسبش را در طویله بسته‌اند. خودش نیز در چادر میهمان خوابیده. خوب... پس چرا مرا راحت نمی‌کنی... جواب بده! آیا او را راست می‌گویدی؟!!

تمام کوشش «سلیم» در این راه مبذول می‌شد که از صحت و سقم ماجرا مطلع شود. لذا موقعی که «فیدو» گفت:

- آری، او راست می‌گوید... هر چه گفته، حقیقت دارد... اما در کشتی آنها غیر از گنج، گوهر گرانبهای دیگری موجود است که من علاقمند آن هستم. من فقط او را می‌خواهم و به هیچ چیز دیگر کاری ندارم. بله... «روزالین» مال من و بقیه هر چه هست، متعلق به دیگران!.

«سلیم» نفس عمیقی کشید. از فرط شادی دستها را به هم مالید و زیر لب گفت:

- بسیار خوب؛ کارها بر وفق مراد انجام می‌گیرد! «فیدو» به گنج چشم ندارد! اسبها شیهه می‌کشیدند و بر سرعت خود می‌افزودند. کم‌کم به چادرهای قبیله نزدیک می‌شدند و به همین نسبت ضربان قلب «سلیم» از فرط شادی شدت می‌یافت.

در ساحل دریا جنب و جوش شدیدی جریان داشت. صندوق‌های مال‌التجاره را از کشتی پیاده می‌کردند و بر پشت استران و شتران می‌نهادند. زنها

را نیز پیاده کرده و در یک ردیف جای دادند که پس از فراغت از بارگیری به مقصد دهکده هدایت کنند.

برخی از اسراگریه می‌کردند. عده‌ای خاموش بودند و با دیدگانی خالی از نور امید به اشخاصی که در مقابل آنها رفت و آمد می‌کردند، می‌نگریستند. سرنوشت سیاه و تاریکی انتظار آنها را می‌کشید و همه می‌دانستند که دیر یا زود در بازار برده‌فروشان در معرض معامله قرار گرفته و برای همیشه از یکدیگر جدا خواهند شد.

در میان آنها تنها یک دختر سیاه‌چشم لبخندی تمسخرآمیز بر لب داشت و از دیدگانش شراره‌های خشم و نفرت برمی‌خاست. آن لبخند آرام و آن نگاه لبریز از کینه و انتقام با هم تناسب و هم‌آهنگی نداشتند؛ ولی هر چه بودند، تضاد عجیبی را که در روح دختر به وجود آمده بود، نشان می‌دادند.

بالاخره کار بارگیری پایان یافت و دختران را بر قاطرها سوار کرده و در میان عده‌ای محافظ مسلح به طرف قبیله حرکت دادند. «کریم» در چادر خود به صدای هیاهویی که از خارج شنیده می‌شد، بیدار شده و در بستر نشسته بود. دلش می‌خواست باز هم بخوابد تا برای سفر دور و درازی که در پیش دارد، آماده‌تر باشد. ولی آن همه صدا و آن جنجال عجیب آرامش لازم خواب را از او می‌گرفت و حس کنجکاووی جوان شرور را تحریک می‌کرد که از حوادث خارج چادر و علت آن هیاهو آگاه شود.

از بستر خارج شد. چکمه‌ها را پوشیده، شال و کمر خود را که زیر سر گذاشته بود، برداشت و محل پنهان کردن جواهرات را بازدید نمود. چون مطمئن شد که چیزی دست نخورده است، شال را به دور کمر بست و به مرتب کردن عمامه خود پرداخت. درست در همین موقع مردی وارد چادر شد و با ادب و احترام گفت:

- «سلطان سلیم» رئیس قبیله برای ملاقات میهمان خود آماده است!

«کریم» دانست که حادثه‌ای اتفاق افتاده و علتی فوق‌العاده سبب شده است که شب هنگام آسایش و آرامش یک میهمان را مختل کرده و او را به چادر میزبان احضار نمایند. ناچار از جای برخاست، ولی دلش شور می‌زد. ناراحت بود. دستی نامرئی قلبش را می‌فشرد و چنان بود که حوادث خونینی را پیش‌بینی

می‌کرد. از خودش می‌پرسید که چه می‌شود؟. چه شده و یا چه خواهد شد، لیکن پاسخ قانع‌کننده‌ای به این سؤال‌ها نمی‌توانست بدهد و همچنان شورش دل و روحش باقی بود.

آورندهٔ پیام در آستانهٔ چادر ایستاده بود و می‌خواست «کریم» را با خود به چادر «سلیم» رئیس غول‌پیکر قبیله ببرد. «کریم» اشاره‌ای به او کرد و یکی بعد از دیگری از خیمه خارج شده و به طرف اقامتگاه رئیس رفتند.

«کریم» مرد فوق‌العاده باهوشی بود. روی همین هوش و ذکاوت بسیار، موقعی که به نزدیکی خیمه و خوابگاه «سلیم» رسیدند، وی نگاهی به اطراف افکند و اوضاع را برخلاف چند ساعت قبل آشفتگی و درهم مشاهده نمود.

عده‌ای غیر عرب در وسط چادرها و معابر قبیله رفت و آمد می‌کردند. تعداد زیادی اسب و شتر و قاطر با بارهای سنگین دیده می‌شد که عده‌ای برای تخلیه فعالیت می‌نمودند. «کریم» با نگاه بیگانگان را شناخت و فهمید که دزدان دریائی آنقدر به افراد آن قبیله انس و الفت دارند که حتی در اطراف چادر زنان و خانه‌های اشخاص نیز بدون ممانعت عبور و مرور می‌نمایند.

زنان «کریم» سست شد و چند قدم آخر را با گامهای آهسته و ملایم پیمود که وقت بیشتری برای فکر کردن داشته باشد. به هر حال فاصله طی شد و به چادر «سلیم» رئیس قبیله «تماذ» وارد شدند. «کریم» با کمال ادب سلام گفت. «سلیم» و «فیدو» که کنار یکدیگر بر سفره غذا نشسته بودند، به او جواب گفتند. «سلیم» به اشارهٔ دست به «کریم» تعارف کرد که بر سفره بنشیند. او نیز نشست؛ لیکن درست در همین هنگام و قبل از اینکه مذاکره‌ای بین آنها انجام بگیرد، شخصی از خدمتگذاران رئیس قبیله وارد شد و گفت:

- با دختران چه کنیم؟.

«سلیم» نگاهی به «فیدو» کرد و گفت:

- «فیدو» دفعهٔ قبل بین اسرای تو چند پیرزن از کار افتاده و فرتوت وجود داشت که من ناچار همهٔ آنها را کشتم؛ زیرا نمی‌توانستم در بازار برده‌فروشان عرضه کنم. این دفعه از تو اجازه می‌خواهم که قبل از تحویل اسیران را مشاهده کنم.

«فیدو» خنده‌ای کرد و گفت:

- خوشبختانه این دفعه پیرزن اصلاً ندارم. هر چه هست، جوان و زیبا است. بگو آنها را به همین جا بیاورند و یک‌یک را در روشنائی مشعل‌ها بین که از وجاهت و زیبایی چیزی کسر نداشته باشند.

«سلیم» نیز خندید و بعد خطاب به همان شخص گفت:

- در این صورت آنها را بیاور.

مامور از چادر بیرون رفت و «فیدو» در این فرصت از «کریم» پرسید:

- تو ناخدای کدام کشتی بودی؟. ماجرا را تعریف کن!

«کریم» نگاهی لبریز از سوءظن و شک و تردید به «فیدو» نمود و متقابلاً

سؤال کرد:

- اجازه می‌فرمائید از شما یک سؤال بکنم؟.

«فیدو» و «سلیم» دیدگان دریده و خون‌آلود خود را به طرف «کریم» برگردانیدند. سکوتی برقرار شد. هیچ‌یک از آن دو نفر انتظار چنین گستاخی را از مسافری ضعیف و غریب چون او نداشتند. او کیست که با چنان جسارت از «فیدو» جلاد «خلیج فارس» سؤال می‌کند و توضیح می‌خواهد؟. او با چه جرات در حضور «سلیم» رئیس خون‌خوار قبیله «تماذ» از پاسخ به سؤال انجام شده، استنکاف ورزیده و متقابلاً چیزی می‌پرسد؟. اصولاً سؤال او چیست؟! «فیدو» سکوت را شکست. لبخندی مصنوعی و نفرت‌انگیز بر لب آورد و گفت:

- بگو؛ حرف بزن... چه سؤال داری؟.

«کریم» اظهار داشت:

- می‌خواهم نام شما را بدانم! می‌دانم که رئیس دزدان دریائی هستید؛ ولی

تردید دارم. نمی‌دانم «پیترو» هستید، یا «فیدو»؟! «خلیج فارس» و «دریای عمان»

و «بحر احمر» به این دو نفر تعلق دارد!

«فیدو» لبخند لبان خود را اندکی عمیق‌تر کرده، سر را به علامت رضایت

تکان داد و گفت:

- من «فیدو» هستم! حالا به سؤال‌های من پاسخ بده. از تو پرسیدم کاپیتان

کدام کشتی بودی و چه کسانی به تو حمله کردند؟.

عضلات صورت «کریم» منبسط شد. دیدگانش که تا آن لحظه نور ناامیدی و

یاس ساطع می‌کرد، درخشیدن گرفت و آب دهان را با شادی محسوس می‌فرو داد. دستها را به هم سائید و خود را برای ادای پاسخ آماده کرد. «کریم» از این که فهمید با «فیدو» دشمن خونین و قدیمی «پابلاس» و «سهراب» و «فینی» روبرو است، از خوشحالی در پوست خود نمی‌گنجید. این برخورد غیر مترقبه را دلیل پیروزی نهائی و شانس خود می‌دانست و به همین سبب تصمیم گرفت تا هر چه هست، بگوید و از معاضدت و مساعدت «فیدو» کمال استفاده را ببرد.

اما هنوز چیزی نگفته بود که پرده چادر بالا رفت و صدای قیل و قال عده‌ای دختر و زن جوان شنیده شد که به داخل چادر رانده می‌شدند. دختران از ورود به چادر ابا داشتند و نمی‌خواستند در روشنائی مشعل‌ها چهره‌های آنها در معرض نگاه‌های ناپاک آن مردان خون‌آشام قرار بگیرد؛ لیکن چه می‌توانستند کرد؟. هیچ کاری از دستشان ساخته نبود. طبق رسوم آن عهد و زمان اسیر بودند و مانند مال‌التجاره و متاع در معرض معامله قرار می‌گرفتند.

چند دقیقه وقت آنها به تماشا گذشت. همه زیبا و همه جوان بودند، ولی یکی از آنها چنان زیبایی خیره‌کننده‌ای داشت که راستی چشم «سلیم» از تماشای او سیر نمی‌شد. «فیدو» با آرنج به پهلوی «سلیم» زد و گفت:

- تماشا کافی است! فعلاً به سخنان این شخص گوش بده تا بعداً راجع به این دختران مذاکره کنیم.

«سلیم» روی خود را برگردانید و «کریم» سخن آغاز کرد و همه چیز را به طور مبالغه‌آمیز تعریف نمود؛ تا اینکه رشته سخن به آنجا رسید که گفت:

- «پابلاس» و «فینی» پس از فرار به کشتی «سهراب» و «روزالین» پناهنده شدند و با حيله و تزویر به ما حمله نمودند. ملاحان کشتی خودم که نان و نمک مرا خورده بودند، مرا اسیر و زندانی کردند و بقیه گنج را از اعماق دریا بیرون کشیدند. حالا آنها صاحب چهار کشتی و عده‌ای مردان مسلح هستند.

این جملات آخر مورد توجه سه نفر از حاضرین قرار گرفت. «فیدو» به شنیدن نام «روزالین» تغییر حالت داد. «سلیم» از استماع سخنان «کریم» درباره گنج لذت می‌برد، ولی سومین نفر «ریحانه» دختر برادر «شیخ عبدالله» حاکم ایرانی «بحرین» بود که به شنیدن نام «پابلاس» رنگ چهره گلگون خویش را از دست داد و صورتش مثل گچ سفید شد. «کریم» همه چیز را تعریف کرد و

بالاخره گفت:

«من فرار کردم و به این ترتیب خودم را به اینجا رسانیده‌ام. قصد دارم نزد کاپیتان «مروک» بروم تا وی را از حمله‌ای که تهدیدش می‌کند، آگاه سازم. اگر کاپیتان «مروک» قبلاً مطلع شود، «سهراب» و «پابلاس» کاری از پیش نمی‌برند و در مقابل استحکامات بندر شکست می‌خورند و در دریا غرق می‌شوند. ولی... تمام هوش و حواس «فیدو» در اطراف «روزالین» دور می‌زد و جز به او به هیچ چیز دیگر فکر نمی‌کرد. «ریحانه» نیز در مغز خود نقشه می‌کشید و پیش خود می‌گفت:

«اگر اینجا بمانم، به «پابلاس» دسترسی خواهم یافت. بله، این فکر خوبی است! چه عیب دارد؟! باید انتقام بگیرم و برای گرفتن انتقام، از هر گونه فداکاری نباید خودداری کرد. قدر مسلم این است که دزدان دریائی مرا به این شخص می‌فروشدند و او نیز ما را در بازار برده‌فروشان عرضه می‌کند... بله؛ باید فداکاری کرد!»

«ریحانه» نگاهی به اطراف کرد و ناگاه چشمش به گوشه‌ی چادر افتاد و نگاهش روی تنبوری که به میخ آویزان بود، قرار گرفت. هنرز «کریم» حرف می‌زد که «ریحانه» به طرف تنبور رفت. مراقب او می‌خواست راهش را بگیرد، ولی «ریحانه» قبل از ممانعت او به تنبور رسید و آن را برداشت و به سینه فشرد. مرد خشن بازوی او را گرفت و کوشید که تنبور را از دستش بیرون بیاورد، ولی «ریحانه» التماس می‌کرد. صدای آنها توجه «سلیم» و «فیدو» را جلب کرد. «سلیم» با اشاره‌ی دست مرد مذکور را کنار راند و خطاب به «ریحانه» گفت:

«تو می‌توانی تنبور بزنی؟ هیچ موسیقی می‌دانی؟»

«ریحانه» با دست روی تارهای تنبور زد و گفت:

«آری، من عاشق موسیقی و شعر هستم و این دو هنر را خوب می‌دانم. «فیدو» بادی در غبغب خود انداخت. «سلیم» که از داشتن چنان کنیز هنرمندی خوشنود بود، در جای خود جا بجا شد و اظهار داشت:

«آفرین! آفرین! برای هنرنمایی تو هیچ مانعی موجود نیست. بزنا!»

این پیشنهاد همان چیزی بود که «ریحانه» آرزویش را داشت. اگر «سلیم» رئیس قبیله هر پیشنهاد دیگری می‌کرد و از هر باب سخن می‌گفت، «ریحانه» در

کار خویش و نقشه‌ای که طرح کرده بود، شکست می‌خورد و ناچار می‌شد از راه دیگری وارد شود و طرح تازه‌تری بریزد. او حالا از زبان «کریم» نام «پابلاس» را شنیده بود و به هیچ وجه دست از تعقیب او نمی‌کشید.

لبخندی حاکی از کمال رضایت و خشنودی لبهای «ریحانه» را که مثل دو نیم برگ گل سرخ روی هم قرار گرفته بود، گشود. نگاهی فاتحانه و پیروزمندانه به اطراف افکند. «ریحانه» آرام آرام جلو رفت و در نیم قدمی «سلیم» بدون تعارف نشست و در حالیکه با سرانگشتان ظریف خویش به پرده‌های تنبور می‌زد و صدای موزون آن را بلند می‌نمود، به مخده تکیه داد.

«فیدو» با دیدگانی غرق حیرت و تعجب به آن دختر جسور می‌نگریست و در عین حال افسوس می‌خورد که چرا طی این چند روز از وجود او در کشتی استفاده ننموده است. وجود یک چنین دختر خوبروی و هنرمند در وسط دریا برای دزدی مثل «فیدو» مغتنم بود، لیکن «ریحانه» هوشیار و زرنگ غیر از زیبایی چهره‌اش که نمی‌توانست آنرا پنهان کند، از آشکار ساختن هنرهای نادیدنی و پوشیده خودداری می‌نمود که توجه «فیدو» نسبت به او جلب نشود. ضمناً «فیدو» خوشحال بود و پیش خود می‌گفت:

- افسوس که فرصت خوبی از دست رفت و اگر حالا بخواهم او را به دریا بازگردانم، «سلیم» با من دشمن می‌شود. بسیار خوب؛ ولی من می‌دانم چه باید کرد! چنان قیمتی برای او می‌گذارم که «سلیم» از خریدن او ناتوان باشد و دخترک مجدداً به کشتی من تعلق یابد.

«ریحانه» هنرنمایی را آغاز کرده و به آواز خواندن مشغول شد. هم خوب می‌خواند و هم خوب تنبور می‌زد. صدای دلنشین و گیرای «ریحانه» هم‌آهنگ با نوای گرم و فریبنده موسیقی بر اعصاب تخدیر شده «سلیم» چنان اثر سحرانگیز و معجزه‌آسایی داشت که گوئی اندک‌اندک به خواب خوش فرو می‌رفت و لحظه به لحظه سست می‌شد. «کریم» نیز حالی دگرگونه داشت و برای اینکه بر اعصاب خود مسلط باشد، به خویشتن فشار می‌آورد.

«ریحانه» از زیر چشم مراقب همه بود و حال حضار را به فراست و هوش زایدالوصفی که داشت، در می‌یافت و خوشحال بود که تا آنجا در کار خود موفقیت حاصل کرده است. او یکی از سرودهای معروف عرب را می‌خواند و با

تنبور چنان ماهرانه همراهی می‌کرد که شنونده نمی‌توانست این همه هنر را از دختری به سن و سال او باور کند.

وقتی آرام شد، تا چند لحظه سکوت ادامه یافت. حضار از حال خلسه و نشاط بیرون نیامده بودند. بالاخره «سلیم» سکوت را شکست و برای اینکه فرصتی برای مذاکره با «فیدو» داشته باشد، رئیس اردوگاه خود را احضار نمود. در این فرصت زبان به مدح و تعریف از «ریحانه» گشود و از وجاهت سرود خوش او سخن گفت و چون رئیس نگهبانان از در وارد شد، خطاب به وی گفت: - گوش بده. «ریحانه» را به چادر بزرگی می‌برید و برای او همه وسائل آسایش را فراهم می‌کنید. او از این لحظه اسیر نیست. می‌فهمی؟. «ریحانه» گوهر گرانبهائی است که به قبیلۀ ما میهمانی آمده است. دختران دیگر را نیز به همان چادر اولیه بازگردانید و برای آنها مامور بگذارید.

دختران را بردند و بعد «ریحانه» از جای برخاست و همراه راهنمای خود به چادر مجلل و باشکوهی که برای او در نظر گرفته شده بود، وارد شد. «سلیم»، «کریم» را نیز مرخص کرد و دستور داد که به چادر میهمان باز گردد. ولی هنوز «کریم» از چادر خارج نشده بود که مذاکرات «فیدو» و «سلیم» دربارهٔ قیمت آغاز گردید. «فیدو» که از معرفی «ریحانه» سخت پشیمان شده بود، می‌خواست او را به هر ترتیب که امکان دارد، به کشتی عودت دهد. لذا وقتی «سلیم» بهای «ریحانه» را پرسید، «فیدو» در پاسخ گفت:

- «ریحانه» یک طرف و دختران دیگر یک طرف. آنها را... ولی صبر کن. اول بگو چه نوع پولی می‌خواهی بدهی. ایرانی یا عربی؟. «سلیم» گفت:

- پول ایرانی. همه را تومان طلای شاه عباسی می‌پردازم. - بسیار خوب، قبول دارم. پس گوش بده. دختران دیگر مجموعاً صد تومان و «ریحانه» نیز به تنهایی صد تومان!.

رنگ از چهرهٔ «سلیم» پرید. سابقه نداشت که یک کنیز صد تومان قیمت داشته باشد. صد تومان پول هنگفتی بود. با این پول می‌توانست یک گله اسب خریداری کند. او؛ صد تومان «ریحانه»؟!.

«سلیم» لب زیرین خود را به دندان گزید و به فکر فرو رفت. خیلی زود فهمید

که مقصود «فیدو» چیست، ولی به روی خود نیاورد. او نه قدرت پرداخت چنان پولی داشت و نه می توانست از «ریحانه» صرف نظر کند. پس تکلیف چیست؟! «کریم» نزدیک در چادر ایستاده بود و به بهانه پوشیدن کفش ها دست به دست و معطل می کرد که از مذاکرات آنها مطلع شود. وقتی سخن به اینجا رسید و «کریم» در روشنائی مشعل چهره رنگ پریده و صورت نگران و آشفته «سلیم» را دید، فوراً همه چیز را فهمید و ناگهان تصمیمی عجیب گرفت.

«سلیم» برای خریدن «ریحانه» پول نداشت. دفعات قبل تمام معاملات آن دو نفر چه کنیز و چه مال التجاره از پنجاه تومان ایرانی و یا هزار و پانصد دینار طلای عرب تجاوز نمی نمود؛ ولی این دفعه فقط بهای «ریحانه» یکصد تومان معین شده بود. ضمناً مسلم می دانست که «فیدو» هر چه آورده، یکجا و یک مرتبه می فروشد و محال است که «ریحانه» را به او بفروشد و بقیه دختران و اموال مسروقه را به کشتی باز گرداند. پس چه باید کرد؟! «کریم» قدمی پیش گذاشت و خطاب به «سلیم» گفت:

- به چه فکر می کنید؟ ما ایرانیان باید در یک چنین مواقعی به درد هم بخوریم و مشکل یکدیگر را آسان کنیم. هیچ جای نگرانی نیست. من یک قطعه الماس به شما تقدیم می کنم. «فیدو» طلب خود را محاسبه می کند و بقیه بهای آن را نیز نقداً با تومان ایرانی می پردازد و این الماس گرانها را که شاید در همه دنیا چند نمونه انگشت شمار داشته باشد، همراه خود می برد. این الماس در گردن بند ملکه «اسپانیا» جای داشته و من از اعماق اقیانوس بیرون کشیده ام.

«کریم» این را گفت و بلافاصله الماس را از زیر شال خود بیرون کشید و روبروی «سلیم» قرارداد. الماس بزرگی بود و در آن موقع زیر انوار سرخ رنگ مشعل های متعدد درون چادر چنان تلولو و درخشندگی پیدا کرده بود که راستی چشم بینندگان را خیره می کرد.

«سلیم» از فرط خوشحالی نفسی به راحتی کشید و با انگشتان لرزان و شوق زده خود قطعه الماس را برداشت و مقابل دیدگان گرفت و به تماشای آن مشغول شد.

دهان «فیدو» نیز از فرط حیرت بازمانده بود. او در همه عمر خود چنان الماس درشتی ندیده و نشنیده بود. پیش خود می گفت:

- این الماس خیلی بزرگ است. خیلی بزرگ و ارزنده، چه خوب بود اگر این الماس به من تعلق می‌یافت. بله، این مال من باید باشد. فقط شایستگی مرا دارد. اما این شخص شاید دروغ گفته. شاید جواهرات زیادی همراه داشته باشد. من از کجا می‌دانم؟! باید معلوم شود! حقیقت باید کشف گردد.

«فیدو» در این افکار از زیر چشم «کریم» و «سلیم» را می‌نگریست و بعد خیره‌خیره به الماس نگاه می‌کرد. سکوت خیلی زود شکسته شد و «سلیم» دانه الماس را مقابل «فیدو» گذاشت و گفت:

- این را چقدر قیمت می‌کنی؟

قبل از اینکه «فیدو» جواب دهد، «کریم» که صد در صد در کار خود موفق شده و با این عمل دوستی «سلیم» را جلب نموده بود، از چادر خارج شد و به چادر خویش رفت و خوابید. «فیدو» لبخندی زد و گفت:

- هر چه بخواهی، می‌دهم. «ریحانه» و دختران دیگر، اموالی که آورده‌ام، همه مال تو! صد تومان طلا هم می‌دهم.

«سلیم» که الماس را مفت بدست آورده بود و بهای واقعی آن را نمی‌دانست، این معامله را پذیرفت؛ لیکن «فیدو» گفت:

- بسیار خوب؛ من هم قبول کردم. اما این شخص، این «کریم» از این الماس‌ها زیاد همراه خود دارد. چرا معطلی؟ همین امشب سر او را در چادرش ببر و الماس‌ها را بیرون بیاور!

«سلیم» ابروان خود را درهم کشید و گفت:

- نه، این نامردی‌ها کار ما نیست. اولاً او مهمان من است و هیچ جوانمردی میباید خود را در خانه‌اش نمی‌کشد. ثانیاً دیدی که او به من محبت کرد؛ در حالی که تو دوست قدیمی من نتوانستی از «ریحانه» که به قول خودت صد تومان قیمت داشت، صرف نظر کنی و او را به من ببخشی!

«فیدو» متعجبانه گفت:

- ولی «کریم» که بیگانه است. شاید روزی باعث دردسر شود.

«سلیم» جواب داد:

- فکر آن موضوع را نیز کرده‌ام. ما فعلاً به او احتیاج داریم!

- چه فکری کرده‌ای؟ نقشه‌ات چیست؟

«سلیم» ادامه داد:

- از وجود «کریم» و اطلاعات او باید استفاده کرد. به زودی کشتی‌های حامل گنج برای جنگ به سواحل ایران می‌آیند. ما قبلاً پرتقالی‌ها را از ماجرا مطلع می‌کنیم و نقشه‌ای می‌کشیم که آنها شکست بخورند. اگر شکست خوردند، من و تو قبل از رسیدن پرتقالی‌ها گنج‌ها را می‌ربائیم و می‌بریم و اگر شکست نخوردند، آن وقت با فرصت کافی نقشه دیگری می‌کشیم.

«سلیم» این جملات را طوری محکم ادا کرد که «فیدو» تسلیم نظر او شد و دیگر چیزی نگفت.

آن شب دزدان دریائی در قبیله «تماذ» بلوائی بپا کرده و جشن و سرور راه انداخته بودند. دسته جمعی می‌خواندند؛ می‌رقصیدند و کباب و شربت می‌خوردند و عریده‌های مستانه می‌کشیدند.

نزدیک نیمه شب همه خسته و کوفته در گوشه و کنار زیر درختان نخل افتاده و به خواب فرو رفتند. تازه سکوت نسبی برقرار شده بود که صدای سم اسبی شنیده شد و بلافاصله سواری تنها، با سرعت وارد حریم قبیله گردید. نگهبانان مسلح جلو دویدند و راهش را گرفتند. همه متعجب و متحیر بودند. این سوار کیست و با چه قدرت و شجاعتی اینجا آمده است؟. سابقه نداشت که یک سوار تنها در آن موقع شب وارد قبیله آنها شود. از این گذشته سالها می‌گذشت که هیچ کس از راه خشکی به آن حدود نمی‌آمد.

کسانی که به قبیله «تماذ» رفت و آمد می‌کردند، عموماً دزدانی بودند که از طریق دریا و به وسیله کشتی خود را به آن حدود می‌رسانیدند و کمتر کسی جرأت داشت که جان خود را به خطر انداخته و با تحمل گرسنگی و تشنگی از راه خشکی به آنجا سفر کند.

حق داشتند متعجب باشند. هر کس از دیگری می‌پرسید:

- این کیست؟.

این «فینی» جلاد شجاع و شمشیرزن بی‌پروا بود که به دنبال «کریم» تا آنجا آمده و خبر نداشت چه حوادث خونینی انتظار او را می‌کشد. به محض اینکه نگهبانان راه را بر «فینی» گرفتند، سوار گفت:

- من مسافر هستم و قصد توقف ندارم. فقط از شما سئوالی دارم. آیا در طی

این دو سه روزه یک سوار تنها از این حدود نگذشته است؟ شما را به خدا جواب مرا صحیح بدهید.

«فینی» به لباس ایرانیان ملبس بود. لهجه و طرز سخن گفتن او کمتر سوءظن شنونده را جلب می‌کرد، لذا هیچکس نفهمید که او ایرانی نیست. یکی از نگهبانان گفت:

- یک سوار دیروز وارد شد و اکنون نیز مهمان رئیس قبیله ما است!

«فینی» مشخصات او را پرسید و دانست که گمشده او یعنی «کریم» در همان قبیله است. لبخندی لب‌های او را گشوده و خطاب به نگهبانان گفت:

- پس امشب مرا در قبیله خود بیدیرید؛ تا فردا صبح که آسمان روشن شد، دوست گمشده خود را ببینم و رئیس قبیله شما را نیز ملاقات کنم.

موقعی که آنها سرگرم صحبت بودند، یکی از نگهبانان فوراً خود را به چادر رئیس رسانید و ماجرا را تعریف کرد. «کریم» نیز از صدای سُم اسبان و آمد و رفت نگهبانان و جنب و جوش مجددی که در قبیله پیدا شده بود، از خواب بیدار شد و از خدمتگذار چادر پرسید:

- چه خبر است؟! گویا اتفاقی افتاده است!

او آنچه را که شنیده بود، تعریف کرد. «کریم» به شنیدن این ماجرا سراسیمه از بستر خارج شد و با سرعتی عجیب لباس پوشید و دوان‌دوان از چادر بیرون رفت. هنوز نگهبانان با «فینی» صحبت می‌کردند و راه را بر او بسته بودند که «کریم» از اعماق تاریکی چهره او را دید و «فینی» را شناخت. زیر لب دشنام داد و گفت:

- ای بدبخت؛ با پای خودت به کام مرگ آمده‌ای! حالا موقع گرفتن انتقام است.

این را گفت و به شتاب به طرف چادر «سلیم» رئیس قبیله رفت. «سلیم» در آن موقع شب بیدار بود و به گنج که سکوت و آرامش زندگی او را به هم زده بود، می‌اندیشید. «کریم» موقعی اجازه ورود گرفت که هنوز خبر ورود «فینی» را به او نرسانیده بودند و «سلیم» اولین دفعه از زبان «کریم» شنید که شخصی سوار بر اسب در آن موقع شب وارد شده است.

«کریم» ماجرا را تعریف کرد و از «سلیم» خواست که دستور بازداشت «فینی»

را صادر کند. این دستور فوراً اجرا شد و «فینی» را دست بسته به درون چادری کثیف انداختند؛ بدون آنکه به او بگویند گناهش چیست و چه تقصیری مرتکب گردیده است.

«فینی» در درون چادر لحظاتی چند به فکر و اندیشه فرو رفت. نمی دانست آنجا کجا است و چرا این اعراب چهره بسته مسلح او را دستگیر کرده و درون چادر انداخته‌اند. اندک‌اندک چشمانش خسته شد و روی هم قرار گرفت و دیگر نفهمید چه شد و چه گذشت.

خواب سنگینی او را در ربود. موقعی به خود آمد که هوا روشن شده بود و عده‌ای در خارج چادر رفت و آمد می‌کردند. «فینی» کشان‌کشان خود را به پرده چادر رسانید و از آنجا که شکاف کوچکی وجود داشت، به خارج نگرست. قریه بزرگی بود. چادرهای متعدد و گوناگونی وجود داشت و جمعیت کثیری از زن و مرد رفت و آمد می‌کردند. «فینی» خوب دقت کرد. اولین نکته‌ای که توانست تشخیص دهد، این بود که در آن قریه دو دسته مردم از دو ملت مختلف زندگی می‌کنند. یک عده اعراب که ساکنین اصلی آن واحه هستند و دیگری دزدان دریائی با البسه مخصوص و قیافه‌های وحشت‌انگیز... «فینی» از خود می‌پرسید:

- اینها کیستند؟ در غیر این صورت اعراب چه خصومتی با من دارند؟

هنوز از این اندیشه‌ها فراغت نیافته بود که صدای پای چند نفر پشت چادر شنیده شد. «فینی» دانست که آنها قصد ورود به زندان او را دارند؛ زیرا آنجا معبری نبود که اهالی رفت و آمد داشته باشند.

بلادرنگ روی زمین غلطید و از پشت شکاف پرده خود را به جای اولیه رسانید و همانجا بی حرکت باقی ماند و برای اینکه قیافه‌ای کاملاً طبیعی داشته باشد، خود را به خواب زد و دیدگان را بست. صدای پای آن چند نفر نزدیکتر می‌شد و درست موقعی که مقابل در رسیدند، یکی از آنها با صدائی خشن و دورگه پرسید:

- تو یقین داری که خود او است؟

شخص دیگری که صدایش به گوش «فینی» بی اندازه آشنا بود، جواب داد:

- من مطمئن هستم؛ هیچ شک ندارم. زیرا دیشب با وجود تاریکی شب او را

با چشم خود دیدم و تشخیص دادم.

صدای سومین نفر شنیده شد که اظهار داشت:

- در این صورت چرا معطل هستید. وارد شوید! همه چیز با مختصری تحقیق روشن و آشکار می‌شود. اگر این طور باشد، من نقشه بسیار خوبی کشیده‌ام!

«فینی» این صداها را می‌شنید. مذاکراتشان را نیز تشخیص می‌داد، ولی نه نام آنها را می‌دانست و نه حدس می‌زد که نقشه آنها چیست؟. به هر حال همه چیز به زودی افشا می‌گردید.

یک دقیقه دیگر پرده بالا رفت و «فینی» از لای پلک‌های نیمه بسته خود سایه سه نفر را تشخیص داد که به ترتیب وارد چادر شدند و مقابل او ایستادند. یکی از آنها که صدایش به گوش «فینی» آشنا بود، گفت:

- خود را به خواب زده... این مار خوش خط و خال شبها نیز فقط دو ساعت می‌خوابد؛ چه رسد به روز!

دیگری فرمان داد:

- او را بیدار کن!

و سومین نفر بدون درنگ پیش رفت و لگد سختی به شکم و سینه «فینی» زد. «فینی» با اینکه از ابتدا مراقب آنها بود، متوحشانه از جای جست و سراسیمه نشست. برای اینکه کمکی به نجات خود کرده باشد، سلام گفت. یک نفر از آنها را در همان نگاه اول شناخت. او همان «کریم» حيله گر بود! همان کسی که «فینی» برای گرفتن او تا آنجا آمده و در این دام خطرناک گرفتار شده بود.

یکی دیگر از آن دسته سه نفری را نیز با اندکی فکر شناخت. او «فیدو» دزد معروف دریائی بود که هیچ کشتی تجارتي بدون گزند او و افرادش از «خلیج فارس» و «دریای عمان» نمی‌گذشت؛ ولی سومین نفر را نمی‌شناخت. از روی قرائن حدس می‌زد که او نیز رئیس قبیله باشد.

هیچ کس سلام «فینی» را جواب نگفت، چند ثانیه به سکوت گذشت و بالاخره «کریم» به سخن آمد و اظهار داشت:

- تو برای گرفتن من آمده‌ای؟! بدبخت؛ گنج و ثروت مرا از دستم ربودید، موقعیتم را خراب کردید. باز هم دست از جان من نکشیده و تا اینجا آمده‌اید؟.

«فیدو» یک قدم پیش رفت و در حالیکه شلاق دسته فلزی درازی در دست خود گرفته و با آن بازی می‌کرد، خطاب به «فینی» گفت:

- دوستان من تصمیم دارند تو را بکشند. البته مرگ تو به سهولت انجام نمی‌گیرد و اگر قرار باشد که تو بمیری، با شکنجه جان خواهی داد. ابتدا پاهایت را قطع می‌کنند. بعد چشمانت را بیرون می‌آورند. آنگاه انگشت‌های دستت را می‌برند و بالاخره پس از یک شبانه روز شکنجه و عذاب جانفرسا شکمت را پاره می‌کنند و جسدت را مقابل سگهای گرسنه می‌افکنند. می‌فهمی چه می‌گویم؟! آنها چنین نقشه‌ای برای تو کشیده‌اند؛ ولی اگر حاضر به همکاری با ما باشی، از هم اکنون آزاد خواهی شد و در بهترین چادرها زندگی خواهی کرد. جواب مرا بده. آیا با ما همکاری می‌کنی؟

«فینی» که تا این لحظه بی‌حرکت و خاموش به آنها می‌نگریست، با دست و پای بسته در جای خود نیم‌خیز شد و با صدائی محکم و قیافه‌ای مصمم و دیدگان خشمگین و شرربار گفت:

- من ابتدا می‌خواستم از شما سؤال کنم که چرا مرا دستگیر کرده‌اید. اما وقتی «کریم» دزد جنایتکار را در میان شما دیدم، از طرح این سؤال منصرف شدم و مقصود نهائی شما را درک کردم. مطمئن باشید که بین آب و آتش، میان روز و شب، سپیدی و سیاهی هیچگونه تناسبی وجود ندارد. همانطوری که آب و آتش نمی‌توانند در یک جا جمع شوند، همکاری من با شما نیز امکان ندارد. من به دوستان خود خیانت نمی‌کنم و با شما جنایتکاران...

«فینی» هنوز حرف خود را تمام نکرده بود که دست «فیدو» با شلاق خاردار بالا رفت و با شدت هر چه تمامتر پائین آمد. سر شلاق به صورت «فینی» اصابت کرد و دور سرش پیچید و از آنطرف به گردن و قسمتی از سینه‌اش رسید. «فیدو» وقتی شلاق را کشید، پوست صورت «فینی» با آن کنده شد و خون از جای شلاق بیرون جست و روی لباسش ریخت؛ معهذا «فینی» نه ناله کرد و نه اظهار عجز و ناتوانی نمود.

قریب به یک دقیقه سکوت برقرار شد و بعد «فینی» این سکوت سنگین را شکست و گفت:

- جوانمردان هرگز شخص اسیر دست بسته را کتک نمی‌زنند. این کمال

ناجوانمردی است که شخصی را با دست و پای بسته بزنند. مردانگی این است که دست و پای مرا بگشایید؛ شمشیری به من بدهید تا به تنهائی سزای اعمال زشت شما چند نفر را بدهم و سر از بدنتان جدا کنم!

«فیدو» بدون درنگ دست را بالا برد و این دفعه با شدت بیشتری شلاق را پائین آورد و صورت و گردن «فینی» را مجروح و خونین نمود. نوک شلاق پلک پائینی چشم راست «فینی» را چنان مجروح کرد که آنآ متورم و سیاه شد و دیگر نتوانست آن چشم را بگشاید. با این وجود نه نالید و نه گریست و نه عجز و ناتوانی نشان داد. همچنان گردن خود را افراشته نگه داشته بود و با بی پروائی سخن می گفت؛ مثل اینکه با جمعی از دوستان صمیمی خود نشسته است و صحبت می کند!

سومین نفر یعنی «سلیم» رئیس قبیله اعراب «تماذ» در این هنگام با دست «فیدو» و «کریم» را عقب زد و خود را به «فینی» رسانید. کنار او زانو بر زمین زد و گفت:

- گوش بده! من از طریق خیرخواهی با تو حرف می زنم، حفظ جان از جمله واجبات است و تو در این موقعیت خطیر وظیفه داری که جان خودت را از خطر حتمی نجات دهی. دوستان تو در جای خود باقی هستند. گوش بده... ما از تو کار بزرگی انتظار نداریم. اگر موافقت کنی، هم اکنون دستهایت را می گشایم. «سلیم» از زیر چشم نگاهی به «کریم» و «فیدو» کرد و چون آنها را موافق دید، به سخنان خود اینگونه ادامه داد:

- اولاً به ما بگو گنجی که از اعماق دریا بیرون کشیده اید، چقدر شده است! - «فینی» با حال وخیم لبخندی زد و گفت:

- از دانستن این موضوع چه استفاده ای می برید؟. حقیقت این است که ما برای پنهان کردن گنج از دو اطاق کشتی استفاده کردیم و آن همه پول و جواهرات و شمش های طلا در یک اطاق جای نمی گرفت.

رنگ از چهره «سلیم» و «فیدو» پرید. «کریم» قبلاً چیزهائی درباره این گنج گفته بود، ولی آنها هرگز نمی توانستند تصور کنند که چنین ثروت عظیمی به چنگ آنها افتاده است و حالا که «فینی» با زبان خودش تعریف می کرد، جای شک و تردید باقی نمی ماند. جملگی از تعجب و حیرت نمی توانستند

خودداری کنند. «فینی» پس از این بیان مطلب گفت:

- اگر بقیه سؤال‌های شماها از همین قبیل باشد، به همه پاسخ خواهم گفت.

«سلیم» آب دهان خود را با ناراحتی فرو برد و پرسید:

- ثانیاً بگو چند کشتی در اختیار دارید و عدهٔ مردان مسلح آماده به جنگ شما

چقدر است؟

«فینی» فکری کرد و گفت:

- پاسخ به این مسوالات خیانت بزرگی است که من به دوستان خود می‌کنم.

ولی برای اینکه بدانید ما چیزی را از کسی پنهان نمی‌نمائیم، به این سؤال نیز

جواب می‌دهم. «کریم» کشتی‌های جنگی دهگانهٔ ما را دیده است. ما ده کشتی

جنگی، هفده توپ بزرگ، هشت توپ کوچک و چهار هزار و پانصد مرد جنگی

در اختیار داریم.

«فینی» هر چه در این باره می‌گفت، ناصحیح بود و برای ارباب آنها ارقام را

بزرگتر می‌کرد و طوری قدرت جنگی «سهراب» را مطرح می‌ساخت که آنها

مرعوب شده و چنانچه هدفی دارند، از تعقیب آن منصرف شوند. باز هم «فیدو»

و «سلیم» نگاهی بین خود رد و بدل نمودند و سکوتی کوتاه حکمفرما گردید.

«سلیم» این سکوت را نیز شکست و گفت:

- فقط یک کار دیگر با تو دارم. اگر اینکار را هم انجام دهی، آنآ تو را آزاد

می‌کنم و بند دست و پایت را می‌کشایم و یکی از بهترین چادرها را در اختیار

می‌گذارم. می‌فهمی؟ فقط یک کار دیگر با تو دارم و بس... گوش بده! تو یک

نامه می‌نویسی. نشانه‌ای نیز همراه نامه می‌کنی که دوستانت به مندرجات نامه

اطمینان و اعتماد داشته باشند. بعد این نامه را به دست من می‌سپاری که برای

یارانت به «بصره» بفرستم.

«فینی» از زیر چشم نگاهی خشم‌آلود به «سلیم» کرد و گفت:

- مضمون این نامه چه باید باشد؟

«سلیم» جواب داد:

- خیلی ساده است. در این نامه به «سهراب» و «پابلاس» می‌نویسی که آنآ به

طرف قبیلۀ ما حرکت کنند و در محلی که ما نشان می‌دهیم، توقف نمایند. بقیهٔ

کارها را ما انجام می‌دهیم. برای تو هیچ زحمتی نیست!

«فینی» پرسید:

- خوب؛ وقتی آمدند، چه خواهد شد؟.

- هیچ؛ چه می خواهی بشود؟. ما آنها را غافلگیر می کنیم و تمام افراد مسلح را می کشیم و گنج را تصاحب می نمایم. «روزالین» را نیز به «فیدو» می بخشیم. البته سهمیه تو از گنج محفوظ است.

«فینی» با یک چشم بسته و صورت خون آلود خنده ای استهزاء آمیز کرد و گفت:

- شما عجب مردم احمقی هستید که از من چنین تقاضائی دارید!

این را گفت و با پاهای بسته چنان لگد محکمی به شکم «سلیم» که روبروی او نشسته بود، وارد آورد که مرد غول پیکر چون دیواری که از بن خراب شود، نقش بر زمین گردید. «فیدو» با شلاق به جانب او حمله ور شد و ضرباتی کشنده زد. «فینی» قدرت دفاع نداشت. تنها کاری که می توانست انجام دهد، این بود که چشمان خود را ببندد که در اثر اصابت نوک شلاق از بینائی محروم نگردد.

«سلیم» نیز مانند شیر زخم خورده از جای برخاست و فریادی کشید. ماموران شکنجه را احضار کرده و دستور داد که بدن «فینی» را در میدان با میله های آهن داغ کنند و آن قدر او را شکنجه دهند که بیهوش شود. با این وجود «سلیم» و «فیدو» و «کریم» امیدواری داشتند و فکر می کردند که «فینی» نمی تواند شکنجه را تحمل کند و بلافاصله تسلیم می شود و نامه مورد بحث را می نویسد و نشانه های قابل اعتماد می فرستد.

اما آن روز تا غروب چندین جای بدن «فینی» را با میله های آهنی که در کوره آتش سرخ کرده بودند، سوزانیدند و داغ نمودند. ولی او تسلیم پیشنهاد آنها نشد و همچنان مقاومت میکرد.

غروب آفتاب «فینی» را با بدن سوخته و مجروح به درون چادر بردند و در گوشه ای از صورت به زمین انداختند و رفتند. یک کوزه آب شور و یک نان جوین سیاه نیز غذای «فینی» بود که برای او گذاشتند.

«ریحانه» در چادر خود غرق اندیشه های دور و دراز بود که صدای فریادهای جگرخراش «فینی» رشته افکارش را گسیخت و توجه او را به حوادثی که در بیرون می گذشت، جلب نمود. یکی از خدمتگذاران به او گفت:

- شخصی را در میدان قبیله شکنجه می‌کنند و بدنش را با میله‌های آهنی داغ می‌نمایند.

«ریحانه» هر چه کوشید، نتوانست از آنجا شخص مذکور را ببیند و چون حس کنجکاوی او سخت تحریک شده بود، خدمتکار را به گوشه‌ای کشید و از او پرسید:

- او کیست؟. آخر چه گناهی مرتکب شده که مستوجب چنین عقوبتی است؟

مستخدم همه چیز را برای او تعریف کرد و در پایان گفت:

- من درست نفهمیدم چه می‌گفتند. همین قدر می‌دانم که او «فینی» نام دارد. «سلیم» از او می‌خواست که نامه‌ای برای دوستان خودش... اسم آنها را نیز بخاطر می‌آورم... «پابلاس» و «سهراب» بنویسد.

به شنیدن نام «پابلاس»، «ریحانه» هوشیار شد و فهمید که یکی از دوستان گرفتار شده و از او می‌خواهند که به آنها خیانت کند. ناگهان فکری مثل برق از مغز «ریحانه» گذشت و پیش خود گفت:

- اگر او را نجات دهم، به کمک او خودم نیز می‌توانم از این مهلکه بگریزم. بله، در این قبیل مواقع باید از جان گذشتگی نشان داد. فداکاری و شجاعت لازم است!

دل دختر جوان بطور عجیب و بی سابقه‌ای می‌طپید و شور می‌زد. در همه عمرش آنقدر هیجان و وحشت حس نکرده بود. حتی موقعی که در وسط دریا دزدان دریایی به کشتی پدرش حمله کردند و شروع به قتل عام مردان کشتی نمودند، «ریحانه» تا آن درجه نترسیده بود. لیکن حالا، قبل از آنکه دست به کاری بزند و قدمی بردارد، قلبش به سختی می‌طپید و نفسش به شماره افتاده بود.

به هر حال چاره‌ای نداشت، جز آنکه به هر تقدیر «فینی» رانجات دهد و به ترتیبی که سرنوشت پیش می‌آورد، برای تهیه موجبات فرار او اقدام کند. چندین دفعه تا پشت پرده چادر رفت و بازگشت. جرأت بیرون رفتن و هیچگونه اقدامی را در خود نمی‌دید و در عین حال آنقدر توانائی نداشت که از شنیدن نام «پابلاس» آرام بنشیند و دست روی دست بگذارد.

قدر مسلم این بود که «ریحانه» به تنهایی قادر به انجام این کار مهم نبود. به

وضع آن قبیله آشنائی نداشت. چادر مرد زندانی را نمی شناخت و به فرض اینکه از چادر خود بیرون می رفت، چون نگهبانان او را هنوز نمی شناختند، دچار سوءظن می شدند و دستگیرش می کردند. پس چاره چیست؟ چه باید بکند؟! از زیر چشم نگاه دزدانه ای به خدمتکار خود کرد و به ناگاه اندیشه ای از مغزش گذشت و پیش خود گفت:

- اگر این دختر از کنیزان باشد، می تواند به من کمک کند و با مساعدت او که با نگهبانان و وضع عمومی قبیله آشنائی کافی دارد، به طور یقین موفق می شوم. این اندیشه به سرعت برق در مغزش قوت گرفت و مثل آتش مذاب در عروق و شرائین وی جریان یافت و حرارتی کم نظیر در بدنش ایجاد کرد. عرق بر پیشانی و پشتش ظاهر شد و در نهایت بلا تکلیفی و ناامیدی لبخندی حاکی از رضایت لب هایش را از هم گشود. دخترک به چیدن موز در ظرف اشتغال داشت و چون خانم خود را بالای سر دید، به احترام او از جای برخاست، «ریحانه» در کمال مهربانی بازویش را گرفت و با مهارت مخصوصی که فقط از زنان ساخته است، گفت:

- آفرین... آفرین... من چند دقیقه ای است که به دست های ظریف و طرز کار تو نگاه می کنم. خیلی باسلیقه و هنرمند هستی. تو باید در بغداد، خانم یک خانه بزرگ و باشکوه باشی و یا در «اصفهان» چندین غلام و کنیز را فرمان دهی. چه شده که در اینجا به خدمت دیگران مجبور شده ای؟

دخترک به شنیدن این سخنان آهی کشید. سر را پائین انداخت و چیزی نگفت «ریحانه» که یک قدم به مقصود نزدیک شده بود، دنباله موضوع را گرفت و اظهار داشت:

- چند وقت است که در این قبیله هستی؟

دختر می خواست باز هم خاموش باشد، ولی مهربانی و خوشروئی «ریحانه» او را به سخن گفتن واداشت و بالاخره مهر سکوت را شکست و گفت:

- من از اهالی «یمن» هستم. پدر و مادر داشتم و چند ماه قبل در حین سفر و هنگام بازگشت از «مکه» دچار دزدان دریائی شدیم. همین «فیدو» که پدر شما را کشت، پدر و مادر مرا نیز به قتل رسانید و همراه با یازده دختر جوان دیگر به اسارت گرفت و هفته بعد به «سلیم» رئیس قبیله «تماز» فروخت. «سلیم» دختران

دیگر یمنی را به «عربستان» فرستاد و در بازار برده‌فروشان فروخت؛ ولی مرا نزد خود نگه داشت. تا دو هفته وضع من خوب بود. در همین چادر که امروز شما مسکن دارید، زندگی می‌کردم و چند خدمتکار داشتم.

در اینجا دختر جوان مکث کوتاهی کرد و بعد گفت:

- سرنوشت شما نیز بهتر از من نیست!

«ریحانه» به شنیدن این مطلب آنقدر منقلب و آشفته شده بود که می‌خواست گریه کند. بغض گلویش را می‌فشرد و به رحمت از ریختن اشک جلوگیری می‌کرد. چند لحظه به سکوت و خاموشی گذشت. در طی این مدت خینی کوتاه «ریحانه» بر اعصاب متشنج خود مسلط شد و با لحن حاکی از شفقت و مهربانی اظهار نمود:

- راست می‌گوئی! اگر آن روز تو هم برای نجات خود اقدام می‌کردی، امروز به این سرنوشت دچار نمی‌شدی.

دختر با حیرت به صورت «ریحانه» نگریست و گفت:

- چه می‌گوئید... برای نجات چه می‌توانید بکنید؟! این فکر را که به بهای جان شما تمام می‌شود، از مغز خود بیرون کنید. زیرا هرگز دختری نتوانسته از چنگ «تماذ» و سواران او فرار کند.

- راست می‌گوئی؛ هیچ دختری به تنهایی قادر به فرار نیست. اما من تنها نیستم. دوست نیرومند و مقتدری دارم که نام او، «سلیم» و یارانش را به وحشت می‌افکند.

دختر از جای برخاست و با سرعت خود را به پرده چادر رسانید. این طرف و آنطرف را نگریست و چون مطمئن شد که کسی سخنان او و خانمش را نمی‌شنود، نزد «ریحانه» بازگشت و پرسید:

- دوست مقتدر و نیرومند شما کیست؟

«ریحانه» پیروزمندانه جواب داد:

- همان «پایلاس» که چند دقیقه قبل نام او را به زبان آوردی... بدون اینکه او را بتناسی و از سوابقش و کارهایش اطلاعی داشته باشی. می‌فهمی؟. نماینده او «فینی» مرد اسیری است که اکنون در چادر زندان افتاده و ناله می‌کند.

دختر بیچاره با رنگ پریده، سخنان «ریحانه» را گوش می‌داد و نمی‌دانست

عاقبت کار چه می‌شود. «ریحانه» گفت:

- اگر تو با من مساعدت کنی، هم من نجات می‌یابم و هم موجبات رهایی تو را فراهم می‌کنم که به شهر و دیار خودت بازگردی و به برادرت ملحق شوی. آیا حاضری؟

دختر آب دهان را با ناراحتی فرو برد و گفت:

- آب از سر من گذشته و کاری که نباید بشود، شده است. من روی بازگشت نزد برادرانم را ندارم، اما بخدا سوگند که هر چه در قدرت داشته باشم، از کمک به شما خودداری نمی‌کنم.

شادمانی «ریحانه» حد و اندازه نداشت. دلش می‌خواست دهان خدمتکارش را بوسه بزند و سرش را در آغوش بگیرد. او گفت:

- بفرمائید از من چه کاری ساخته است؟ هر چه می‌خواهید و بتوانم، انجام می‌دهم.

«ریحانه» اظهار داشت:

- تقاضای من از تو این است که امشب مرا بعنوان گردش در میان چادرها بگردانی و ضمناً چادر مرد زندانی را نیز به من نشان دهی. همین و جز این فعلاً هیچ کاری از تو نمی‌خواهم.
دختر خدمتکار گفت:

- این مهم نیست. زیرا اجازه داده‌اند که هر وقت میل داشته باشید، برای گردش از چادر خارج شوید.

دختران دیگر نیز اکثراً بیرون می‌رفتند و ساعت‌ها در نخلستان و این طرف و آن طرف می‌گشتند و تفریح می‌کردند. «ریحانه» خوشحال و راضی از جای برخاست. مقنعه انداخت و گیوه به پای کرد و همراه خدمتکار سوگند خورده‌اش از چادر بیرون رفت. دختر خدمتکار توضیح می‌داد و هنگام عبور از مقابل چادرها می‌گفت:

- اینجا اقامتگاه زنان «سلیم» است. آن چادر سیاه رنگ چادر زندانی است که دو نفر نگهبان دارد. این دو نفر مرتباً مراقب او هستند.

«ریحانه» پرسید:

- طویله کجا است؟

خدمتکار گفت:

- نزدیک نخلستان. می بینید؟! دسته اسب‌ها در حرکت هستند. طویله‌ها آنجا است. برادر کوچک «سلیم» رئیس اصطبل می باشد.
«ریحانه» با لحن خاصی سؤال کرد:
- آیا «سلیم» برادر دارد؟ او چگونه مردی است؟
خدمتکار گفت:

- او جوان بیست و چند ساله‌ای است که «سلیم» چون جان خود دوستش دارد. در جنگها و حملات شرکت نمی کند، مبادا کشته شود. «سلیم» او را مثل گوهر گرانبهائی محافظت می کند که از دست نرود.
«ریحانه» از همانجا به چادر بازگشت. از گردش خود نتیجه گرفته و نقشه دقیق کشیده بود که نود درصد به موفقیت آن اطمینان داشت. وقتی به چادر رسیدند، «ریحانه» به خدمتکار خود دستورهای لازم را داد و در پایان گفت:
- «ابراهیم» برادر «سلیم» را نزد من بیاور. من خود را برای پذیرائی او آماده می کنم. ترس، «سلیم» نمی فهمد. نمی گذارم «سلیم» آگاه شود.

خدمتکار رفت و «ریحانه» به سرعت به تعویض لباس پرداخت و به آرایش و تنظیم چادر خود مشغول شد. تختخواب خویش را مرتب کرد. چند شاخه عود افروخت که فضای درون چادر معطر و خوشبو باشد.

«ابراهیم» جوان شجاعی بود که با وجود آنهمه محبت نسبت به برادر خود حسن نیت نداشت. علت بدبینی او به «سلیم» محدودیت شدیدی بود که برای وی قائل می شد و از ارتباط او با اهالی قبیله جلوگیری می کرد. آن روز «ابراهیم» تازه از طویله خارج شده بود که ناگهان صدای زنی را پشت چادر شنید و با حیرت و تعجب به آنسوی رفت. در نگاه اول خدمتکار را شناخت و گفت:

- چه می خواهی؟. با من چکار داری؟!

دختر گفت:

- ابراهیم! ستاره اقبال تو درخشیدن گرفته است. دختری که برادرت از «فیدو» برای خودش خریده، سخت عاشق تو شده و هم اکنون مرا فرستاده است که تو را نزد او ببرم.

«ابراهیم» با ناراحتی گفت:

- مگر دیوانه شده‌ای؟! این چه کاری است؟. برادرم مرا می‌کشد. اگر بفهمد، سر تو را مثل گنجشک از بدنت جدا می‌کند. زود برگرد و به او بگو که ابراهیم... اما «ابراهیم» چنان دچار هیجان شده بود که نتوانست جمله را تمام کند. قدرت آنرا نداشت که به خدمتکار جواب رد بدهد. تمام آن روز از دهان این و آن و صف آن دختر را شنیده بود. دزدان دریائی می‌گفتند «او برادرزاده حاکم بحرین است. از خویشان شاه عباس صفوی می‌باشد و آنقدر زیبا است که چشم انسان را خیره می‌کند».

آن روز «ابراهیم» خیلی چیزها شنیده بود و حالا که خدمتکار از طرف همان دختر او را به چادرش دعوت می‌کرد، چگونه می‌توانست دعوت او را نپذیرد؟! «ابراهیم» حتی اگر مسلم می‌دانست که کشته می‌شود، نمی‌توانست این دعوت را رد کند. اندکی مکث کرد و بالاخره گفت:

- برو... برو... من غروب آفتاب که برادرم برای تحویل گرفتن اموال مسروقه از قبیله خارج می‌شود، به چادر او می‌آیم.

دختر به سرعت نزد «ریحانه» بازگشت و چون تا غروب آفتاب مدت زیادی باقی نمانده بود. گفت:

- منتظر باش که او هم اکنون می‌آید. اتفاقاً امشب «سلیم» همراه «فیدو» و «کریم» از قبیله خارج می‌شوند و تا چند ساعت از شب گذشته باز نمی‌گردند. «ابراهیم» تا غروب آفتاب در همان حوالی طویله قدم زد. سخت ناراحت و نگران بود. از این می‌ترسید که مبادا کسی هنگام ورود و خروج به چادر «ریحانه» او را ببیند و به برادرش اطلاع دهد.

تازه آفتاب به دامن افق مغرب فرو رفته بود که «ابراهیم» از پشت چادرها به طرف چادر «ریحانه» رفت. دلش شور می‌زد. قلبش می‌طپید. قیافه آشنای خدمتکار ظاهر شد که تبسم‌کنان گفت:

- بفرما؛ خوش آمدی. خانم من منتظر شما است!.

«ابراهیم» قدم به درون چادر نهاد و مستقیماً به طرف «ریحانه» پیش رفت. قلب «ابراهیم» که به زحمت آرام شده بود، مجدداً به طپش افتاد. معهذاً بر خود فشار آورد. بر نفس سرکش و زیباپسند خویش نهیب زد و تبسمی به لب آورد. «ریحانه» که با یک نگاه حالت او را دریافته بود؛ بدون اینکه از جای برخیزد،

گفت:

- خوش آمدی میهمان زیبا! من از همان لحظه ورود و صف تو را شنیدم و امروز که خودت را دیدم، فهمیدم که زنان قبیله دروغ نمی‌گویند.
«ابراهیم» که از فرط شادی سر از پای نمی‌شناخت، در کنار او روی تخت نشست.

آن دو ساعتها به صحبت پرداختند و «ریحانه» با زرنگی خاصی «ابراهیم» را فریفته خود ساخت. دهان مرد از شنیدن سخنان «ریحانه» بازمانده بود و عقل از سرش پریده بود. به راستی که «ریحانه» نقش خود را به خوبی ایفاء می‌کرد و «ابراهیم» چه ابله بود که حرفهای را قبول می‌نمود.

«ریحانه» به دروغ عالمی قشنگ را پیش چشمان وی مجسم می‌ساخت و می‌کوشید تا او را به وعده زندگی مشترک در نقطه‌ای دور متقاعد سازد. «ریحانه» می‌گفت که در صورت فرار می‌توانند فرسنگها از آنجا فاصله بگیرند و در مکانی دور از آن نقطه ازدواج نموده و به خوشبختی مطلق برسند... و «ابراهیم» بدون کوچکترین شکی حرفهای «ریحانه» را می‌پذیرفت.

«ریحانه» که خود را به نقشه‌اش هر چه بیشتر نزدیکتر می‌یافت، به ناگاه گفت:
- شایسته این است که من و مستخدمم به بهانه گردش سوار اسبهای شده و از قبیله دور شویم. تو نیز بعداً راه می‌افتی و به ما ملحق می‌شوی.

«ابراهیم» بروان خود را درهم کشید و پرسید:

- اسبها را از کجا خواهید آورد؟

«ریحانه» با زرنگی خاصی جواب داد:

- مطمئناً تو که رئیس اصطبل هستی، در حق عروس آینده‌ات چنین کاری خواهی کرد و دو رأس از بهترین اسبها را به ما خواهی داد. پس هنگام غروب آفتاب در اسب اصیل در پشت چادر زندان انتظار ما را خواهد کشید!

«ابراهیم» هیچ نپرسید که چرا اسبها در پشت چادر زندان بایستد؛ برای چه «ریحانه» همه نقاط خلوت قبیله را گذاشته و آنجا را انتخاب کرده است؟! به هر حال «ابراهیم» در حالیکه از شدت شادی سر از پای نمی‌شناخت، از چادر «ریحانه» خارج شد.

«ریحانه» بلافاصله پس از خروج «ابراهیم» مستخدم خود را فرا خواند و

دستورهای لازم را به او داد. حالا همه چیز آماده بود؛ مگر یک چیز! «ریحانه» می‌خواست با «فینی» زندانی ملاقات کند و او را از زندان نجات دهد.

او می‌بایست این کار را طوری انجام دهد که حتی مستخدمش نیز از منظور غائی او آگاه نشود. اقدامی مشکل و کاری سخت و خطرناک بود. دزدان دریائی و اهالی قبیله همه جارفت و آمد داشتند و با یک نظر همه چیز را می‌فهمیدند. اگر «ریحانه» رسوا می‌شد، مرگ او و «ابراهیم» حتمی بود... اما «ریحانه» تصمیم قطعی خود را گرفته بود. او مرگ را بهتر از بندگی و کنیزی می‌دانست.

«ریحانه» تا غروب آن روز به همین مطالب می‌اندیشید و هنگامی که آفتاب به دامن مغرب کشیده شد، چادر و مقنعه انداخت و آرام‌آرام همراه مستخدم وفادار خود به طرف چادر زندان حرکت کرد. او نقشه کار را خیلی دقیق کشیده بود. خوب می‌دانست چه باید بکند و چگونه رفتار نماید. تنها از یک چیز وحشت داشت و آن چیز این بود که مبادا حادثه‌ای غیر مترقبه از انجام کارهای او ممانعت کند.

هوا کم‌کم تاریک می‌شد. هر چه به چادر زندان نزدیک می‌شدند، ضربان قلب «ریحانه» شدت می‌یافت. از زیر سوراخهای مقنعه‌ای که روی چهره‌اش را پوشانده بود، به دقت اطراف را می‌نگریست و رفت و آمد اهالی و دزدان «فیدو» را زیر نظر داشت.

خوشبختانه قبیله خلوت بود. «سلیم» و «فیدو» و «کریم» از قبیله خارج شده و معلوم نبود کجا رفته‌اند. «ریحانه» پیش خود می‌گفت:

.. به من چه مربوط است که کجا رفته‌اند! خدا چنین می‌خواهد که من از این مهلکه نجات یابم و به همین سبب آنها از قبیله خارج شده‌اند. کارها بر وفق مراد انجام می‌گیرد. من امشب موفق می‌شوم. هر مشکلی پیش بیاید، برطرف می‌سازم.

و در این افکار و اندیشه‌ها دسته خنجر فولادین را از زیر چادر در میان انگستان خویش می‌فشرد و آنقدر آمادگی داشت که هر کس راه را بر او بگیرد، سینه‌اش را با یک ضربت بشکافد و قلبش را از هم بدرد.

چند دقیقه بعد به پشت چادر زندان رسیدند. درست در همین موقع یکی از اسبها که کمی آنطرفتر ایستاده بودند، شیهه کشید و توجه «ریحانه» را جلب کرد.

«ریحانه» ایستاد و به دقت اطراف را نگرید. کسی آنجا نبود. محیط آرام و خلوت و خاموش به نظر می‌رسید. فقط دو اسب زین کرده و آماده در پنجاه قدمی پشت یکی از چادرها ایستاده و به جویدن علوفه مشغول بودند.

«ریحانه» لبخندی پیروزمندانه بر لب آورد و آهسته به مستخدم خود گفت:
- خوب؛ چه خبر است؟!

مستخدم اظهار داشت:

- خیال شما آسوده باشد. چادر زندانی فقط یک نگهبان دارد.

«ریحانه» سر خود را به علامت رضایت تکان داد و گفت:

- شمشیر را آورده‌ای؟.

- بله، خانم. شمشیر در زیر چادر من است. هر وقت لازم بود، بفرمائید تا تقدیم کنم.

«ریحانه» گفت:

- آفرین بر تو... آفرین!

این را گفت و با سرعت به طرف پشت چادر زندان «فینی» رفت. قلبش می‌تپید و نفس در سینه‌اش از فرط هیجان می‌ایستاد. صدای ضربان قلب خودش را می‌شنید و عبور خون در شرائین و عروق او به کندی انجام می‌گرفت. گوش‌هایش صدا می‌کرد؛ با اینحال هر صدای نابجائی را می‌شنید و با احتیاط خودش را عقب می‌کشید و با دقت به اطراف نگاه می‌کرد.

به این ترتیب به پشت چادر رسید. یک ثانیه، یک لحظه کوتاه از وقت را نمی‌گذاشت به بیهودگی بگذرد و تلف شود. با سرعت هر چه تمامتر خنجر را از زیر چادر بیرون کشید. شکاف بزرگی بر چادر زندان وارد آورد و بدون درنگ وارد شد.

«ریحانه» این کارها را مانند یک مرد شجاع و یک جنگجوی ماهر و کاردان انجام می‌داد و اگر کسی او را در حین انجام عمل مشاهده می‌کرد، از تعجب و حیرت دهانش باز می‌ماند.

«فینی» که تازه به هوش آمده بود، به شنیدن صدای خفیفی سر خود را بلند کرد و به عقب نگرید. ناگاه از جای جست. پیش خود گفت:

- عجب... این کیست که چادر را می‌شکافد؟ آیا کسی از یاران ما برای نجات

من آمده است؟!!

«فینی» متعجبانه به شکاف ایجاد شده نگاه می‌کرد و به زحمت از جای برمی‌خاست. طناب‌ها به دست و پای او طوری حلقه شده بود که امکان فرار را از او سلب می‌کرد. گردن، دستها و پاها و شکم او را به طناب و زنجیر بسته و سر رشته‌ها را به میخهای اطراف گره زده بودند.

«فینی» به زحمت در جای خود نشست. این کار درست موقعی انجام گرفت که سر و کلهٔ «ریحانه» وارد چادر شد و او توانست نجات دهندهٔ خود را ببیند.
- این کیست؟ این زن اینجا چه می‌خواهد؟ اگر او را بگیرند، به قتل می‌رسانند. این اعراب رحم و شفقت نمی‌فهمند. بین زن و مرد فرق نمی‌گذارند و حقوق زن را رعایت نمی‌کنند. ای وای... این زن؛ این دختر جوان کیست؟ راستی...

دیگر نتوانست دنبالهٔ افکار خود را بگیرد؛ زیرا «ریحانه» به درون چادر جست و با سرعت به پاره کردن طنابها پرداخت و گفت:
- عجله کن؛ وقت می‌گذرد!

«فینی» با حیرت پرسید:

- تو کیستی و از کجا آمده‌ای؟!!

«ریحانه» با همان سرعت جواب داد:

- حالا موقع سؤال و جواب نیست. زود باش... بلند شو!

طنابها پاره شد و «فینی» آزاد گردید. اتفاقاً برخلاف آنچه که «ریحانه» فکر می‌کرد، «فینی» آنقدرها هم از پای درنیامده بود که توانائی فرار نداشته باشد. آن روز او را به حد افراط کتک زده بودند؛ معهداً جلاد معروف قدرت کافی داشت و به چالاکی از جای جست و روی دو پا ایستاد.

یکبار دیگر «فینی» از او سؤال کرد؛ اما «ریحانه» به همان جواب قبلی قناعت نمود و دیگر سخنی نگفت. معمولاً نگهبانان چادر زندان هر چند دقیقه یکبار وارد چادر می‌شدند و از حال محبوس جويا می‌گردیدند.

درست در همان لحظه که «فینی» از جای برخاست و روی دوپا ایستاد، نگهبان بر سبیل عادت پرده را بالا زد و قدم به درون چادر نهاد و چون آن منظره را دید، روی برگردانید که دیگران را مطلع کند... اما «فینی» به او مهلت فریاد

کشیدن نداد. مثل عقاب از جای پرید و گلوی او را گرفت. آنقدر فشرد که جان به جان آفرین تسلیم کرد.

وقتی نگهبان از حرکت باز ماند و دست‌هایش از دو طرف افتاده؛ «فینی» انگشتانش را از دور گردن او باز کرد. از جای برخاست. با پشت دست عرق پیشانی خود را پاک کرد و گفت:

- خوب؛ حالا چه کنیم؟

«ریحانه» متوحشانه نگاهی به جسد بی‌جان نگهبان چادر افکند و گفت:
- هیچ؛ همراه من بیا. اسب حاضر است! ما دو نفر باید خود را با سرعت به «پابلاس» و دیگران برسانیم؛ زیرا خطری بزرگ آنها را تهدید می‌کند و من باید ماجرا را برای او تعریف کنم.

«فینی» با سوء ظن به سراپای «ریحانه» نگریست. می‌خواست بپرسد که او از کجا «پابلاس» را می‌شناسد و روابط آنها از کجا شروع شده و چه چیز فوراً العاده‌ای سبب می‌شود که او دست به چنین فداکاری کم نظیری بزند؛ ولی فرصت این قبیل سؤال و جواب‌ها وجود نداشت و هر ثانیه‌ای که می‌گذشت، خطر مرگ به آنها نزدیکتر می‌شد.

اگر در آن موقع که نگهبان کشته و دست و پای «فینی» گشوده شده بود، باد خیر را به گوش «سلیم» و «فیدو» و مخصوصاً «کریم» می‌رسانید؛ به سرعت برق خود را به آنجا رسانیده و هر دو یا هر سه نفر را به دست جلاد می‌سپردند.

«فینی» به موقعیت کم نظیری که به دست آنها افتاده بود، توجه داشت. لذا بدون گفت و شنود به طرف شکافی که روی بدنه چادر ایجاد شده بود، رفت و با اشاره دست «ریحانه» را نیز بدنبال خود کشانید. «فینی» ابتدا سرخود را از آن شکاف بیرون برد و به اطراف، بالا و پائین، چپ و راست نگریست و چون مطمئن شد که کسی خروج آنها را نمی‌بیند، با یک حرکت سریع بیرون جست و دست «ریحانه» را گرفت و او را نیز بیرون کشانید.

خدمتکار آن طرفتر ایستاده بود و با حرکت سر به آنها اطمینان می‌داد که کسی مزاحم آنها نیست. «ریحانه» نیز شمشیر را به دست «فینی» سپرد و با انگشت اسب‌ها را نشان داد و گفت:

- عجله کن ... عجله کن ... وقت می‌گذرد!

هر دو نفر دوان دوان به طرف اسبها رفتند.

«فینی» ابتدا «ریحانه» را روی زین نشانید و بعد خودش با یک جست روی اسب دیگر پرید و با پهنای شمشیر به کفل اسب «ریحانه» نواخت. آنگاه خودش به اسب نهیب زد و هر دو نفر به حرکت درآمدند. این کار آنقدر به سرعت انجام گرفت که «ریحانه» نتوانست با خدمتکار باوفا و مهربان خویش خداحافظی کند. حتی فرصت آن را نیافت که یک کلمه نیز با او حرف بزند و از خدمات گرانبهائی که انجام داده و باعث نجات آنها شده بود، تشکر کند. تنها موقعی که روی زین جای گرفت، سر را برگردانید و با اشاره دست با او وداع نمود.

دخترک خدمتکار در حالی که چشمانش از اشک پر شده و بغض گلویش را گرفته بود، دست را تکان و با خانم خویش وداع کرد. صدای سم دو اسب که به سرعت دور می شدند، برخاست. نزدیکترین کسانی که از آن حدود می گذشتند؛ به گمان اینکه چند نفر از مردان قبیله از شکار بازگشته اند، توجهی نشان ندادند و حتی به سوی سواران نیز نگاه نکردند.

«فینی» و «ریحانه» با سرعت از قبیله فاصله می گرفتند و به سوی مغرب می رفتند و با اینکه هنوز اطمینان نداشتند که از مرگ نجات یافته و از اسارت و ننگ بندگی رها گردیده اند، خوشحال بودند و گاهگاه به یکدیگر نگاه فاتحانه ای کرده و لبخند می زدند.

● فصل سیزدهم

خدمتکار «ریحانه» همانجا ایستاد. آنقدر ایستاد تا دو سوار فراری به اندازه کافی از حریم قبیله دور شدند. زن وفادار وقتی اطمینان یافت که آنها گریخته و رفته‌اند، فریادی کشید و چند بار پشت سرهم گفت:

«آه؛ کمک کنید! نجاتم دهید... مرا کشتند!»

صدای جیغ پرطنین و زنانه او به گوش چندین نفر رسید و عده‌ای از چادرها بیرون دویده و در جستجوی صاحب صدا برآمدند. خدمتکار وظیفه خود را خوب می‌دانست. پس از چند جیغ دیگر روی زمین دراز کشید و خود را به بیهوشی زد.

ظاهر لباس و موی و روی خود را طوری به هم ریخته بود که هر کس او را می‌دید، تصور می‌کرد پس از زдохورد و کتک مفصلی بیهوش گردیده و آنجا افتاده است.

زن مذکور از زیر چشم مراقب بود و می‌دید که چند نفر به سرعت به طرف او می‌آیند و در ضمن دیگران را نیز خبر می‌کنند. به زودی این خبر وحشت‌انگیز در قبیله انتشار یافت که کتیز تازه «سلیم» با زندانی ناشناس گریخته و خدمتکار را نیز مجروح کرده و به زمین انداخته‌اند.

این خبر براستی عجیب و باور نکردنی بود.

«ابراهیم» برادر «سلیم» که خویشتن را گناهکار می‌دانست، رنگ بر چهره نداشت و به محض اینکه خبر فرار «ریحانه» را شنید، روی زمین نشست. زانوانش از شدت وحشت می‌لرزید و نفس در سینه‌اش گره خورده بود و بالا نمی‌آمد. می‌خواست فریاد بکشد، ولی جرأت نداشت.

چند دقیقه به همان حال باقی ماند و چون اطرافش خلوت شد، با یک حرکت از جای جست و بازاتوان لرزان و تن تپ‌دار و قلبی لبریز از وحشت به سوی چادر سابق «ریحانه» که خدمتکارش را آنجا بستری کرده بودند، رفت. موقعی وارد چادر شد که خدمتکار تازه بهوش آمده بود و اطرافیانش پراکنده شده و پی کار خویش رفته بودند. چند سوار تندرو نیز برای اینکه «سلیم» رئیس قبیله را از ماجرای فرار مطلع کنند، از قبیله بیرون تاخته بودند.

«ابراهیم» حیات و ممات خویش را در دست خدمتکار «ریحانه» می‌دید. اگر او به «سلیم» می‌گفت که «ابراهیم» اسب زین کرده و در اختیار «ریحانه» گذاشته بود، کار تمام می‌شد و سر از بدن وی جدا می‌گردید. لذا هنگامی که چادر خلوت شد، «ابراهیم» خودش را روی پای زن جوان انداخت و متضرعانه از او خواست که در افشای حقیقت امر خوددار باشد و «سلیم» را از ماجرای واگذاری اسب آگاه نکند.

او نیز متقابلاً از «ابراهیم» قول گرفت که آنچه درباره همکاری او و «ریحانه» می‌داند، پنهان دارد و به این ترتیب هر دو نفر متعهد شدند که درباره فرار «ریحانه» و «فینی» چیزی نگویند.

اما «سلیم» به این سهولت نمی‌توانست از «ریحانه» چشم‌پوشد. «کریم» هم قدرت آن را نداشت که فرار «فینی» را نادیده بگیرد. او برای گرفتن انتقام از «فینی» که حالا در چنگ او اسیر بود، برنامه مفصلی تهیه کرده و می‌خواست هر روز دوبار او را در میدان قبیله و در مقابل چشم دزدان دریائی و اهالی بومی شکتجه کند و شلاق بزند.

وقتی «سلیم» از ماجرا مطلع شد، دنیا به دور سرش چرخید و با آن همه قدرت که در خود سراغ داشت، بغض‌گلویش را گرفت. او آرزوهائی داشت. امیدوار بود که به وسیله «فینی» به گنج‌گران‌بھائی که در اختیار «پابلاس» و «سهراب» بود، دست یابد. «فینی» وسیله خوبی بود که او را به مقصود می‌رسانید و حالا که فرار کرده، چنان بود که کاخ آرزوهای طلائی او ویران گردیده است.

«فیدو» نیز از اندیشه چاره عاجز بود. او می‌گفت:

- من یک کشتی بیشتر ندارم و نمی‌توانم تنها به وسیله این کشتی با نیروهای

آنها بجنگم.

ناچار «سلیم» مجدداً دست به دامان «کریم» زد و از او خواست که در این باره فکر بکند. «کریم» پیشنهاد کرد که هر چه زودتر خود را به پرتقالی ها و پایگاه آنها برسانند و به کمک آنها وارد جنگ شوند. «سلیم» گفت:

- خوب... به فرض اینکه شکست خوردند، دست ما به گنج نمی‌رسد. زیرا پرتقالی ها هر چه به دست بیاورند، را تصاحب می‌کنند!

«کریم» و «فیدو» به «سلیم» قول دادند که در صورت شکست اسپانیایی ها و ایرانیان گنج را برابند و به نقطه‌ای که مورد توافق سه نفر قرار گرفته باشد، حمل کنند. مذاکره آنها به این نتیجه رسید که هر سه نفر با تمام قوایی که دارند، به طرف پایگاه پرتقالی ها حرکت کنند و برای اینکه منظور آنها بهتر عملی شود، قرار گذاشتند که «سلیم» و سوارانش با اسب و از طریق خشکی و «فیدو» و دزدان دریائی از راه دریا به آنطرف رهسپار شوند.

در این گیرودار «ابراهیم» که سخت مضطرب شده بود، مانند دیوانگان راه می‌رفت و فکر می‌کرد و با خودش حرف می‌زد. او حال خود را نمی‌فهمید. گاهی به شدت می‌گریست و زمانی با خویشتن حرف می‌زد.

«سلیم» او را به جانشینی خود انتخاب کرد و دستور داد که در غیبت وی امور مربوط به قبیله «تماذ» را اداره کند؛ لیکن «ابراهیم» تصمیم دیگری گرفته بود و می‌خواست همان شب فکر خطرناک خود را عملی کند. او می‌دانست که از آن به بعد زندگی بدون «ریحانه» برای او جهنمی است که جانش را در رنج و عذاب همیشگی قرار می‌دهد و روز و شب را پیش دیدگانش تیره و تیره‌تر می‌سازد. پس بهتر آن دید که هر چه زودتر بر اسب نشسته و بدنبال «ریحانه» برود.

او شنیده بود که ایرانیان و اسپانیایی ها در بندر «بصره» نیروئی جمع کرده و قصد حمله به پایگاه پرتقالی ها را دارند. در این صورت «ریحانه» و زندانی فراری نیز به آنجا رفته‌اند. فاصله قبیله «تماذ» تا «بصره» آنقدرها زیاد نبود و «ابراهیم» می‌دانست که در طی دو الی سه روز به آنجا می‌رسد.

نزدیک غروب آفتاب فردای آن روز که «ریحانه» و «فینی» گریخته و رفته بودند، دزدان دریائی و سواران نقاب پوش قبیله «تماذ» خود را برای حرکت مهیا کرده و وسایل جنگی مفصلی را نیز آماده نموده بودند که در هر نقطه چه دریا و چه در خشکی با دشمن روبرو شوند، متفقاً او را از پای درآورند.

ضمناً قرار گذاشتند که کشتی «فیدو» از نزدیک ساحل حرکت کند، سواران هم طوری با دریا فاصله بگیرند که به محض مشاهده علامت به کمک متفق خویش بشتابند و او را یاری نمایند.

«ابراهیم» که سخت دچار ناراحتی و هیجان جسمی و روحی بود، مستقیماً به طویله رفت. اسب عربی قشنگی که «فینی» با آن آمده و مورد توجه «سلیم» قرار گرفته بود، را زین گذاشت و توبره انداخت. شمشیر و خنجر و شمشال با زوتی برداشت و بعد مقداری پول و آذوقه برای چند روز در توبره پشت اسب نهاد و به حرکت درآمد.

در میدان قبیله آنقدر ازدحام و هیاهو بود که هیچکس متوجه فرار «ابراهیم» نشد. به علاوه اگر هم او را در آن حال مجهز و مهیا می دیدند، گمان می کردند که می خواهد با برادر خود به جنگ برود. به این شکل «ابراهیم» مهمیزی به اسب زد و با سرعتی هر چه تمامتر راه بیابان را در پیش گرفت و در آفتاب زرد رنگ نزدیک شامگاه پشت تپه از دیدگاه اهالی قبیله خارج گردید.

«ابراهیم» به طرف سرنوشت نامعلوم می رفت. نمی دانست چه می شود و چه حوادث خونینی انتظار او را می کشد. تمام وجودش را کینه «ریحانه» تسخیر کرده بود و جز چهره او هیچ نقش دیگری در صفحه خاطر آشفته و نگران خویش نداشت. طول راه و تکان اسب ابداً او را خسته نمی کرد. دلش به شوق دیدار «ریحانه» گرم بود و پیش خود می گفت:

«او به من قول داد. مرا فریب داد. بسیار خوب؛ اگر او را دیدم که هنوز بر سر عهد دیرین هست و مرا دوست دارد، چه از این بهتر. ولی... ولی اگر دروغ گفته و بخاطر نجات از چنگ برادرم به من اظهار علاقه نموده باشد، قلبش را با خنجر سوراخ می کنم و مجدداً به قبیله و دیار خودم باز می گردم. اگر «سلیم» بفهمد که من «ریحانه» فراری را کشته ام، از گناه من می گذرد.

اسب به سرعت پیش می رفت و فاصله بین او و بندر «بصره» لحظه به لحظه کوتاه تر می گردید. «ابراهیم» در اندیشه های دور و درازی فرو رفته بود، ولی بیش از هر چیز امیدوار بود که «ریحانه» را باز یابد.

● فصل چهاردهم

«پایلاس» و «سهراب» و «فردریکو» و «محمود» و «روزالین» از بازگشت «فینی» ناامید بودند. یقین داشتند که او به قتل می‌رسد و یا موقعی باز می‌گردد که آنها رفته‌اند و به این ترتیب ملاقات مجدد آنها به هیچ وجه در حد امکان نیست.

«فینی» موقعی از دوستان خویش جدا شد که تقریباً کار آنها در بندر «بصره» پایان یافته و بزودی می‌خواستند به طرف مقصد - یعنی پایگاه دشمنان خویش - حرکت کنند. شبی که «فینی» رفت؛ آنها با هم مشورت نمودند و برای اینکه دوست وفادار و صمیمی آنها سرگردان نشود، قرار گذاشتند یک هفته دیگر در بندر «بصره» بمانند.

کشتی‌ها یا همه تجهیزات، وسایل جنگی و سپاهیان داوطلب در بندر متوقف ماند. روزها همچنان سپری شد تا اینکه آخرین روز مهلت رسید و چون از «فینی» خبری به دست نیامد، فرمان حرکت صادر شد.

سحرگاه هفتمین روز نخستین کشتی که متعلق به «سهراب» بود، بادبان برافراشت و ننگرها را کشید؛ سکان را به حرکت در آورد و آرام آرام از اسکله چوبی بندر جدا شد. «سهراب» روی عرشه کشتی ایستاده بود و به سایر کشتی‌ها می‌نگریست. کشتی «فینی» به دیگری سپرده شده بود؛ در حالیکه یکروز آن مرد شجاع و صمیمی ناخدای آن بود.

اندیشه‌های گوناگونی از مغز «سهراب» می‌گذشت و بیشتر افکارش متوجه «فینی» بود. افسوس می‌خورد که در چنین موقع چرا او نیست که در کنار هم

بجنگند و پیروزیهای تحویل کنند.

کشتی هنوز با اسکله چوبی بندر پنجاه یا صد قدم فاصله نگرفته بود که ناگهان صدای سُم اسبی شنیده شد و بلافاصله فریادی به گوش «سهراب» رسید که گفت:

- آهای «سهراب» صبر کن؛ من آمدم! «پابلاس» توقف کن که ما رسیدیم!
این آوای آشنا از میان صدای عمله‌ها و باربران و سپاهیان که با دوستان و خویشان خود وداع می‌کردند، گذشت و به گوش «سهراب» رسید. «سهراب» بناگاه بازگشت و به روی اسکله نگریست و بلافاصله «فینی» را روی اسب شناخت.

شادمانی «سهراب» حد و اندازه نداشت. فوراً فرمان توقف صادر کرد و ملاحان که به زحمت بادبانها را انداخته بودند، مجدداً به طناب‌کشی و لنگر انداختن مشغول شدند... بدون اینکه بدانند این توقف نابهنگام برای چیست! شیورچی کشتی «سهراب» در روزنه شیپور خود دمید و به این وسیله دیگران را خبر کرد.

«روزالین» سراسیمه از اطاق خود بیرون جست. از انگو تانش نیز به دنبال او می‌دوید و هر جا «روزالین» می‌رفت، مثل خدمتکاری وفادار او را همراهی می‌کرد. «پابلاس» و «فردریکو» و «محمود» نیز خیلی زود از بازگشت «فینی» مطلع شدند و با شتاب خود را روی اسکله رسانید و گرداگردش حلقه زدند. زن ناشناسی همراه «فینی» دیده می‌شد که چهره خود را با متنعه‌ای سیاه بسته و شالی تیره‌رنگ روی سر انداخته بود. مثل این بود که نمی‌خواست کسی او را ببیند و بشناسد. یک‌یک روی «فینی» را بوسیدند و او را در آغوش گرفتند و به اتفاق روی عرشه کشتی رفتند. «سهراب» و «روزالین» نیز با قایق خود را به آنجا رسانیدند.

در بین راه هر کس از «فینی» می‌پرسید این زن کیست و از کجا با تو آمده؟ «فینی» جواب قانع‌کننده و صریح نمی‌داد. همین قدر که می‌گفت به زودی او را خواهید شناخت؛ تا اینکه «پابلاس» از او سؤال کرد. «فینی» در پاسخ او گفت:

- این همان کسی است که تو او را گم کرده‌ای!

«پابلاس» به اندیشه فرو رفت. موقعی که دیگران صحبت می‌کردند و «فینی»

مأجرای سفر خود و زندان و شکنجه را تعریف می نمود، «پابلاس» در اندیشه بود. از آنجایی که زن مورد بحث یعنی «ریحانه» به اطاق دیگری رفته بود، نمی توانست حدس بزند که او کیست. بالاخره «فینی» مأجرا را به آنجا رسانید که گفت:

- کنیزی که «سلیم» از «فیدو» خرید و به او دل باخت، یک دختر نجیب زاده ایرانی بود که او را «ریحانه» می نامیدند.

«پابلاس» به شنیدن این نام از جای جست و دست «فینی» را گرفت و گفت: - «فینی» راست بگو... تو را به خدا بگو... این که با تو آمده، «ریحانه» است؟! «فینی» هنوز پاسخ مثبت نداده بود که «پابلاس» دوان دوان خود را به اطاق «ریحانه» رسانید و با یک حرکت سریع در را باز کرد و به درون پرید. «ریحانه» نیز مثل اینکه انتظار چنین برخوردی را داشت؛ زیرا به همان ترتیب روی بسته و مقنعه پوشیده آن جا نشسته و فکر می کرد. «پابلاس» ناگهان در وسط اطاق جست و گفت:

- ریحانه... ریحانه... توئی؟!!

«ریحانه» در کمال خونسردی گوشه مقنعه را بالا زد و به او گفت:

- آری منم... من ریحانه هستم!

«پابلاس» از خوشحالی در پوست خود نمی گنجید. نمی دانست چه کند؛ ولی خونسردی و خشکی «ریحانه» ناگهان او را از همه تصمیماتی که داشت، منصرف کرد... گویی یک دلو آب سرد روی سرش ریختند. غفلتاً سست شد و روبروی او روی بشکه ای خالی نشست و گفت:

- چرا با من اینطور حرف می زنی؟! همه چیز را به این زودی فراموش کردی!

- نه؛ من هیچ چیز را فراموش نکرده ام. از آنروز که تو را در کنار چاه آب خانه عمویم دیدم، حتی یک دقیقه نتوانستم فراموش کنم. همیشه و در همه حال به یاد تو بودم. در روی دریا به آینده فکر می کردم. به وسیله مستخدم خانه برای تو پیام فرستادم و گفتم که اگر دوست داری، همراه ما به ایران بیا، تا آنجا با تو ملاقات کنم. ولی بدبختانه قبل از اینکه به ساحل کشورمان برسیم، در وسط دریا دچار دزدان دریائی شدیم و به این سرنوشت دچار گردیدیم. «فیدو» دزد دریائی پدرم را کشت. کشتی او را غرق نمود. همه خدمتگزاران ما را اسیر کرد و

به اسارت فروخت. ثروت و اندخته چندین ساله پدرم که در کشتی بود، همه و همه به وسیله دزدان دریائی به تاراج رفت!

«ریحانه» در حالی که آرام آرام اشک می ریخت، برای «پابلاس» صحبت می کرد، تا جائی که گفت:

«من دست از زندگی شستم. «فیدو» مرا به قبیله «تماذ» برد و به رئیس قبیله فروخت. در آنجا من فهمیدم که یک نفر بنام «فینی» در میان زندانیان است و او را شکنجه می کنند. در حین مذاکراتی که بین او و «سلیم» انجام گرفت، چند مرتبه نام تو و «سهراب» را شنیدم و بالاخره فهمیدم که بین او و تو روابطی موجود است. از همان موقع تصمیم گرفتم که او را نجات دهم و همین کار را هم کردم... و حالا من در این کشتی هستم!»

این گفتگوی کوتاه، حال «پابلاس» را دگرگون ساخت و او را به تفکوری عمیق واداشت. برای آنکه از داستان جلوتر نرفته باشیم، «ریحانه» و «پابلاس» را در اینجا می گذاریم و دنباله حکایت را از چند ساعت بعد آغاز می کنیم.

شب هنگام به مناسبت بازگشت «فینی» مجلس جشنی برپا بود که «ریحانه» نیز در آن حضور داشت. در آن جلسه «روزالین» و «ریحانه» با یکدیگر آشنا شدند و تا پایان شب صحبت و گفتگو کردند.

ورود «فینی» سبب تاخیر حرکت کشتی ها شد و همین تاخیر مقدمه، حوادث خونینی قرار گرفت که بعداً به تفصیل خواهد آمد.

«سهراب» دو روز بعد مجدداً از کشتی و افراد مسلح شان دیدن کرد و چون کشتی «فینی» در مدت غیبت او دچار نواقصی گردیده بود، دستور داد چند نفر جدید استخدام و اجیر کنند که در هیچیک از کشتی ها نقص وجود نداشته باشد. «فینی» نیز این کار را به عهده دیگری محول نموده و اشخاصی جدید از میان داوطلبان انتخاب و اجیر کرد.

چند نفر از آنها اسب داشتند و چون مقداری اسب نیز در کشتی ها نگهداری می شد، سواران را با مرکب خود اجیر گردیدند. یکی از سواران «ابراهیم» برادر «سلیم» رئیس قبیله «تماذ» بود که ریش گذاشته و قیافه جدیدی به خود گرفته بود تا شناخته نشود و خود را در یکی از کشتی ها جای دهد. ابراهیم جز «ریحانه» هیچ هدف و مقصودی نداشت.

«ریحانه» به او قول ازدواج داده بود، ولی در جریان عمل معلوم شد که فریب خورده و دختر سیاه چشم به بهانه یکی از زندانیان را نجات داده و با خود برده است.

«ابراهیم» این ننگ را نمی‌توانست تحمل کند، بنابراین از برادر مقتدر و ثروت عظیم و سعادت‌تی که انتظارش را می‌کشید، صرف‌نظر کرده و راه بیابان را پیش گرفت. بالاخره خود را به کشتی‌ها رسانید و با تمهید و حیلۀ در ردیف خدمتگزاران درآمد.

اما آنجا که ابراهیم خدمت می‌کرد، کشتی «فینی» بود و با جایی که «ریحانه» زندگی می‌نمود، فاصله‌ای بسیار داشت. کشتی‌ها در یک ردیف پشت سر هم حرکت می‌کردند و روزها «ابراهیم» پس از فراغت از کار در کنار کشتی می‌ایستاد و از دور کشتی «پابلاس» را نگاه می‌کرد و آه می‌کشید.

چند روز به آرامی گذشت. در طی آن چند روز هیچ حادثه مهمی اتفاق نیافتاد، ولی دل «ابراهیم» شور می‌زد و سخت ناراحت بود. خودش نمی‌دانست چرا و به چه علت احساس نگرانی می‌کند. گاهی روح انسان حوادثی را پیش‌بینی می‌کند که چندین روز و شاید یکماه بعد اتفاق می‌افتد.

«ابراهیم» نیز دچار دلهره شده بود. دلش شور بی سابقه داشت و هر آن انتظار حادثه‌ای را می‌کشید.

کشتی‌ها به آرامی در دریا پیش می‌رفتند. فرماندهان آماده نبرد بودند که در صورت برخورد با دزدان دریائی، کار آنها را با یک هجوم تمام کنند و نام ایشان را از صفحه روزگار محو نمایند.

یکی از همین روزها که «فینی» به گردش روی کشتی مشغول بود، آرام به طرف اصطبل رفت تا از اسبها بازدید نماید. پای نخستین اسب زخم شده بود. «فینی» از متصدی اصطبل پرسید:

- چرا پای حیوان مجروح گردیده؟!

و او توضیح داد.

- برای انتقال اسبها از روی اسکله به درون کشتی از تخته‌ای پهن استفاده می‌کنیم که وقتی روی لبه کشتی می‌افتد، شیب تندی ایجاد می‌کند. این حیوان از سر بالائی وحشت کرد و در نتیجه یکپای او مجروح گردید.

موقعی که متصدی اصطبل توضیح می‌داد، چشمان «فینی» از روی پای اسب مجروح به نقاط دیگر چرخید. بالاخره روی اسب ابلقی که در آخرین ردیف ایستاده بود، قرار گرفت. ناگهان از جای جست و بی‌اختیار گفت:

- این اسب من است! این کجا بود؟ اینجا چه می‌کند؟!

«فینی» با حیرت زاید الوصفی به طرف اسب می‌رفت. به دیدگان خویش اطمینان نداشت. فکر می‌کرد که شاید عوضی می‌بیند و این اسب فقط با اسب او شبیه می‌باشد.

- اما نه، اشتباه نمی‌کنم! این اسب ابلق من است که با آن به قبیله «تماذ» رفتم... عجیب است!

این جملات را زیر لب می‌گفت و اطراف اسب می‌گشت و علائمی که در مرکب عربی خود سراغ داشت، جستجو می‌کرد. همه نشانه‌ها را یافت. گوش راست اسب اندکی پاره شده بود؛ این نشانه وجود داشت. در گوشه چشم راست اسب او خال کوچکی داشت. این علامت هم به دست آمد؛ پس بدون شک اسب به خود او تعلق دارد!

رنگ از چهره «فینی» پریده بود. از این می‌ترسید که مبدا اشخاصی از قبیله «تماذ» همراه او آمده باشند که در فرصت مقتضی او را به قتل برسانند و کاری که در آنجا انجام نگرفت، در خانه و در کشتی خودش عملی کنند. با صدائی گرفته و مملو از غم و اندوه متصدی اصطبل را به نام خواند و گفت:

- این اسب را از کجا آورده‌اید؟

میرآخور نگاهی به اسب کرد و گفت:

- هفده نفر جدید استخدام کرده‌ایم. نه نفر آنها اسب داشتند و این اسب یکی

از آن اسب‌ها است.

«فینی» پرسید:

- صاحب آن کیست. او را فوراً اینجا حاضر کن!

میرآخور فکری کرد و گفت:

- صاحبش را نمی‌شناسم. باید سؤال کنم که اسب عربی به چه کسی تعلق

دارد.

- نه؛ سؤال نکن. دستور بده تا آن نه نفر سوار اجیر به طویله بیایند و هر کدام

کنار اسب خود بایستند؛ به این ترتیب صاحب این اسب را می‌شناسم. من از طویله خارج می‌شوم و وقتی آنها کنار اسبها ایستادند، باز می‌گردم. موضوع را مهم جلوه نده؛ ولی خودت مطلع باش که من به این واقعه بی‌اندازه اهمیت می‌دهم و برای من جنبه حیاتی دارد.

میرآخور که از ترس رنگ بر چهره نداشت، سر خود را به احترام فرود آورد و به دنبال «فینی» از طویله خارج شد.

«فینی» به اتاق خودش رفت. هزار نوع فکر و خیال به مغز او هجوم آورده بود. به هیچ وجه نمی‌توانست وجود اسب خود را نادیده بگیرد. از چند دقیقه قبل به این طرف که اسب را دیده بود، از همه چیز و همه کس وحشت داشت.

فکر می‌کرد که عده‌ای از جاسوسان «سلیم» در کشتی و بین ملاحان مخفی شده‌اند و قصد کشتن او را دارند. هر کس از مقابل پنجره کابین او می‌گذشت، دل در سینه «فینی» می‌طپید و می‌لرزید. او مرد ترسوئی نبود. بارها شجاعت و شهامت خود را ثابت کرده و نشان داده بود؛ ولی در این مورد بخصوص چون شکنجه‌های کشنده «سلیم» را تحمل نموده بود، وحشت داشت و از فرستادگان ناشناس او می‌ترسید.

میرآخور برای اجرای فرمان «فینی» که فرمانده مطلق العنان کشتی بود، روی عرشه کشتی رفت و به صدای بلند دستور داد تا نه نفر سوار جدید به طویله بروند و هر کس در کنار اسب خودش بایستد.

ابراهیم» در آن موقع به جمع کردن طنابهای بادبان مشغول بود و به تنها چیزی که هرگز فکر نمی‌کرد، این بود که ممکن است یک روز اسب عربی سبب رسوائی و گرفتاری او شود. «ابراهیم» پیش خود گفت:

«رسوا شدم! اگر «فینی» مرا بشناسد، در کشتن من یک لحظه هم درنگ نمی‌کند. حیف است که در جوانی کشته شوم. نه من به این زودی تسلیم مرگ نمی‌شوم؛ مقاومت می‌کنم... چه کسی می‌تواند ثابت کند که آن اسب عربی به من تعلق دارد؟! من در کنار یکی دیگر از اسبهای نه گانه می‌ایستم. پس عجله نکنم.»

به سرعت قدمهای خویش افزود و قبل از اینکه نهمین نفر وارد طویله شود،

خود را به درون انداخت و در کنار اسب دیگری ایستاد. نهمین نفر نیز وارد شد؛ ولی چون شخص دیگری را در کنار اسب خود دید، با بی‌اعتنائی به طرف اسب عربی رفت و آنجا ایستاد.

«ابراهیم» نفسی به راحتی کشید و خوشحال شد که نقشه او تا آنجا به خوبی انجام گرفته است. ولی شخصی که در کنار اسب عربی ایستاد، هرگز فکر نمی‌کرد که بی‌اعتنائی او چه عاقبت شومی دارد و چه گرفتاری بزرگی ایجاد می‌کند. میرآخور وارد طویله شد و چون همه را در جای خود ایستاده دید، نژد «فینی» رفت و پس از چند دقیقه هر دو وارد شدند. «فینی» در حالی که از شدت هیجان و ناراحتی می‌لرزید، به جانب اسب خودش رفت. مقابل مرد ناشناس ایستاد و گفت:

- این اسب متعلق بتو است؟!

سوار در کمال خونسردی اظهار داشت.

- خیر... این اسب مال من نیست. اسب من اسب کهیری است که پشت سر شما قرار دارد.

«فینی» با تعجب سؤال کرد.

- پس چرا اینجا ایستاده‌ای؟! مگر دستور مرا ابلاغ نکردند؛ مگر نگفتند که هر کس کنار اسب خودش بایستد؟!

سوار گفت:

- چرا! دستور شما را شنیدم. ولی موقعی من وارد شدم که شخص دیگری کنار اسب من ایستاده بود و من نیز ناچار در کنار این اسب قرار گرفتم.

«فینی» پرسید:

- اسب تو کدام است؟

مرد مذکور با انگشت اسب کهر و «ابراهیم» را که کنارش ایستاده بود، نشان داد و گفت:

- آن مال من است و آن شخص نیز صاحب این اسب عربی است.

«فینی» با چند قدم بلند خودش را مقابل «ابراهیم» رسانید و از او سؤال کرد:

- اسب عربی مال تو است؟!

- خیر، این اسب من است. فروشنده آن تیز در «بصره» است و در صورت

لرزم می‌توانید کشتی را به ساحل بازگردانید و از او سؤال کنید.

«ابراهیم» می‌دانست که بازگشت به «بصره» از محالات است؛ لذا چنین دروغی گفت و فروشنده آن اسب را مقیم «بصره» معرفی کرد... زیرا چنین چیزی امکان نداشت که به بصره بازگردند و از فروشنده موهوم اسب دربارهٔ صحت و سقم گفتار «ابراهیم» سؤال کنند.

«فینی» فکری کرد و مجدداً به طرف اسب خود بازگشت. نگاهی به سراپای او افکند و بلادرنگ به میرآخور دستور داد که وی را در بازداشت نگه دارد تا حقیقت امر روشن شود.

«ابراهیم» نفسی براحتی کشید و خوشحال شد؛ زیرا خطر بزرگی که او را تهدید به مرگ می‌کرد، از سر راهش دور شده و گریبان موجود تیره روز دیگری را گرفته بود. «فینی» این دستور را صادر کرد و به طرف در رفت؛ ولی شخص مورد بحث یعنی صاحب اسب کهر که «ابراهیم» خودش را صاحب آن معرفی کرده بود، با تضرع خاصی می‌گفت:

- بخدا این اسب عربی مال من نیست. آن جوان اسب کهر مرا تصاحب کرده. آخر من چه گناهی کرده‌ام؟.

اما کسی به حرفهای او گوش نمی‌داد. دو نفر مرد مسلح زنجیر آوردند و دست و پا و گردن او را در زنجیر انداختند و کشان‌کشان به زندان هدایتش کردند. بیچاره شخصی که به جای «ابراهیم» گرفتار گردیده بود، ضجه و مویه می‌کرد. التماس می‌نمود و چون حدس می‌زد که چه سرنوشت خطرناک و شومی انتظارش را می‌کشید، فریاد می‌کشید و می‌خواست در چند دقیقه فرصتی که دارد، بیگناهی خود را ثابت کند... اما نمی‌شد و هر چه بیشتر تضرع و گریه می‌کرد، نگهبانان و مأموران «فینی» بر فشار خود می‌افزودند و او را با سرعت بیشتری به سوی زندان کشتی می‌بردند.

صدای او در گوش «ابراهیم» زنگ می‌زد. دلش به حال او می‌سوخت. خویشتن را مسئول بدبختی او می‌دانست، لیکن کاری از دستش ساخته نبود و نمی‌توانست وجود او را بر وجود خودش مقدم داشته و جان خویشتن را به خطر بیافکند.

«ابراهیم» به آسانی می‌توانست او را نجات دهد. اگر حقیقت را می‌گفت، آن

مرد نگونبخت را آزاد می‌کردند و به سرکارش می‌فرستادند... ولی در این صورت خودش بجای او در زیر غل و زنجیر قرار می‌گرفت و مورد غضب و خشم «فیتی» واقع می‌شد.

اندک‌اندک او را از آنجا دور کردند و صدایش از گوش «ابراهیم» افتاد؛ ولی اندیشه‌ای در مغزش پیدا شده بود که آسوده‌اش نمی‌گذاشت. دلش می‌خواست به نحوی که برای خودش مسئولیت و خطری ایجاد نشود، او را آزاد کند... اما این کار چگونه امکان داشت؟!

«ابراهیم» فکری کرد و بالاخره راه‌حلی برای این مشکل یافت و برای اینکه مقصودش را بنحو احسن انجام دهد، در انتظار فرصت مناسبی باقی ماند. چند روز پی‌درپی گذشت. کشتی‌ها نیز در دریا پیش می‌رفتند؛ ولی چون سرعت مختلف داشتند، از یکدیگر جدا افتاده و با فاصله‌های دور و نزدیک راه می‌پیمودند و سینه‌آب را می‌شکافتند. حالا به پایگاه پرتقالی‌ها نزدیک شده بودند و هر لحظه انتظار حوادثی را داشتند.

طبق قراری که قبلاً گذاشته شده بود؛ کشتی «سهراب» که پیشاپیش کشتی‌های دیگر حرکت می‌کرد و پرچم «ایران» در بالای آن دیده می‌شد، در نقطه‌ای از دریا لنگر انداخت تا کشتیهای دیگر نیز برسند و متفقاً حمله را آغاز نمایند.

جائی که «سهراب» لنگر انداخته بود، بین ساحل ایران و ساحل شمال جزیره پایگاه پرتقالی‌ها قرار داشت و چون هنگام روز از بالای برج راهنمای بندر کشتی‌هایی که از آن تنگه عبور می‌کردند، به خوبی دیده می‌شدند، «سهراب» هنگام شب کشتی را وارد تنگه کرد و به همین ترتیب کشتی‌های دیگر نیز وارد شده و در اطراف «سهراب» لنگر انداختند.

حالا موقع آن بود که «ابراهیم» نخستین قسمت برنامه خود را عملی کند. مردی که به جای او گرفتار گردیده بود، می‌بایست آزاد شود و چون ساحل در نزدیکی کشتی قرار داشت، موقعی مناسبتر از آن شب به دست نمی‌آمد.

«ابراهیم» یکی دو ساعت بعد از غروب آفتاب از اطاق خارج شد و به بهانه قدم زدن و گردش روی عرشه کشتی به سوی انباری که زندان شخص مورد بحث بود، رفت.

«فینی» با قایق به کشتی «سهراب» رفته بود. آن شب در کشتی اولی شورائی تشکیل گردید و فرماندهان می خواستند نقشه حمله فردا را طرح کنند.

خیال «ابراهیم» از جانب «فینی» راحت بود و خوب می دانست که تا نیمه شب باز نمی گردد، لذا در گوشه ای پنهان گردید و به مراقبت مشغول شد.

در مقابل پله های انبار یک مرد نیزه دار که شمشال بلندی نیز روی دوش افکنده بود، قدم می زد. گاهی روی پله ها می نشست و به ستاره های آسمان می نگریست و گاهی به قدم زدن مشغول می گردید و در همه حال از زندان مراقبت می نمود. سایر مردان کشتی و جنگجویان در اطاق ها جمع شده و به پاک کردن اسلحه ها و ترتیب و تهیه لوازم جنگ فردا مشغول بودند. هیچکس به یاد «ابراهیم» نبود و سراغ او را نمی گرفت.

نیم ساعت گذشت. «ابراهیم» از کمینگاه خود خارج شد و در حالیکه قبضه خنجر را در دست می فشرد، به طرف پله های انبار رفت. به محض اینکه نگهبان روی خود را برگردانید، «ابراهیم» در تاریکی پنهان شد و وقتی او به طرف دیگر توجه داشت، به پیشرفت یا نوک پنجه پا ادامه می داد.

به این ترتیب خود را به پشت سر او رسانید و درست در یک لحظه مناسب دهان نگهبان بدبخت را از عقب گرفت و خنجر را از پهلو به قلب او فرو کرد. آنقدر دهان او را نگه داشت تا دست و پا زد و جان داد. وقتی مطمئن شد که مرده است، جسدش را به بالای کشتی برد و در دریا واژگون کرد.

آنگاه با خیال راحت به زندان تاریک وارد شد و کورمال کورمال مرد زندانی را یافت و با میله آهنی که قبلاً تهیه کرده بود، دست و پای او را گشود و گفت:

- گوش بده! «فینی» قصد کشتن تو را دارد؛ ولی من چون می دانم که تو بیگناه هستی، جان خود را به خطر انداختم و تو را نجات دادم. از اینجا تا ساحل ایران و از این طرف تا جزیره راه دوری نیست. با چند دقیقه شنا کردن به ساحل می رسی. بگیر، اینهم پول اسب و حقوق چند ماه خدمت تو در کشتی! امیدوارم یکروز با هم رویرو شویم و من بهتر بتوانم از خجالت تو در آیم.

«ابراهیم» چند سکه طلا از زیر شال خود خارج کرد و در کف دست او گذاشت. در آخرین لحظه که مرد مذکور می خواست از جای خود برخیزد، گفت:

- نام تو چیست؟

- نام من «خلیل» است و برادرم در «بصره» جواهر فروشی دارد.

- بسیار خوب برو؛ خدا همراه تو یادا.

«ابراهیم» او را تا لبه کشتی آورد و بعد «خلیل» آهسته در آب جست و آرام آرام شنا کرد؛ از آنجا دور شد و در تاریکی شب از نظر ناپدید گردید. «ابراهیم» که کار بزرگی انجام داده بود، نفسی عمیق کشید و پس از بازرسی لباس های خود و اطمینان از اینکه خون آلود نیست، وارد اتاق خوابگاه سربازان شد و با خونسردی و بی اعتنائی به کار خود مشغول گردید.

● فصل پانزدهم

کاپیتان «مروک» در نهایت قساوت و بی‌رحمی به حکومت پرداخته و با مهارتی عجیب، اعتماد عمال دولت ایران را جلب نموده بود. همه ماهه استفاده گزافی از راه قاچاق نصیب او می‌گردید و بدون اینکه کسی به هویت اصلی او و همکاران پرتقالیش پی ببرد، بنام اسپانیایی‌ها به کار اشتغال داشت.

به نام دولت «اسپانیا» مقادیر هنگفتی از دولت ایران خرید کرده، ولی پول آن را نپرداخته بود. حکومت «شیراز» به گمان اینکه با دولت «اسپانیا» طرف معامله است، به ضمانت خویش به تجار دستور داده بود که هر چه ایشان می‌خواهند؛ بدهند و وقتی از اسپانیا پول رسید، طلب خویش را دریافت دارند.

کاپیتان «مروک» که خود را معاون «کاپیتان آنتونیو» معرفی کرده و لباس اسپانیایی نیز پوشیده بود، هر دفعه به بهانه‌ای از پرداخت دیون خویش استنکاف می‌ورزید و به این ترتیب می‌خواست تا آنجا که امکان دارد، استفاده ببرد. اجناسی که از ایران خریداری می‌شد، به وسیله کشتی به هندوستان و یا سواحل عربستان حمل می‌گردید و در آنجا یا پول معاوضه می‌شد و پول حاصله به جیب کاپیتان «مروک» می‌رفت.

از طرف دیگر رفتار «مروک» با زبردستان بی‌اندازه غیر انسانی بود. هر کس را می‌خواست، می‌کشت و هر کاری که اراده می‌نمود، انجام می‌داد. در سابق کارگران ایرانی مصونیت داشتند و بیگانگان جرأت نمی‌کردند آنها را مجازات کنند؛ ولی «مروک» برای اینکه روابط دربار ایران و دولت «اسپانیا» را خراب کند،

کارگران را آزار می‌داد و طبقاً این اعمال زشت به حساب اسپانیایی‌ها گذاشته می‌شد.

کاپیتان «مروک» می‌دانست که «شاه عباس» برای زیارت و اعاده امنیت خطه خراسان به ارض اقدس سفر کرده و از پایتخت دور است؛ لذا با خیال آسوده هر کاری که میل داشت، انجام می‌داد.

زیردستان «مروک» چه ایرانی و چه پرتغالی از شدت ظلم و تعدی به جان آمده بودند، اما بجرات اعلام نارضائی نداشتند و در خفا خون دل می‌خوردند و خاموش بودند.

کاپیتان «مروک» به این همه سوء استفاده اکتفا نکرد و برای تحصیل ثروت بیشتر، به کارهای عجیب دیگری نیز متوسل می‌شد که کوچکترین آنها برده‌فروشی و غارت قراء و قصبات داخله خاک ایران بود.

«مروک» عده‌ای از زبده‌ترین افراد خود را به لباس عربی در آورده و با وسائل کافی آنها را به داخل خاک ایران می‌فرستاد. دسته دزدان «مروک» با اسب و شتر به نقاط دور دست حمله می‌کردند و اموال اهالی را غارت نموده و عده‌ای زنان و مردان جوان را نیز به اسارت گرفته و بوسیله کشتی به پایگاه انتقال می‌دادند؛ آنگاه به کمک برده‌فروشان بزرگ اسیران تیره روز را در بازارهای برده‌فروشی عربستان فروخته و پول آنها را به جیب می‌ریختند.

یکروز نگهبانان برج راهنما اطلاع دادند که کشتی «فیدو» دزد معروف دریائی نزدیک می‌شود. «مروک» در آغاز کار به کمک «فیدو» بر اسپانیایی‌ها مسلط گردیده بود؛ ولی حالا از او نفرت داشت و نمی‌خواست بی‌رحم‌ترین دزد «خلیج فارس» از کارهای خلاف او چیزی بفهمد.

طبقاً اگر «فیدو» مطلع می‌شد که «مروک» چقدر ثروت اندوخته و چه راههایی برای تحصیل پول ایجاد نموده، آرام نمی‌نشست و با تهدید و ارباب همه ماهه مقداری باج از او می‌گرفت؛ یا ادعای مشارکت می‌نمود و نصف ثروتش را می‌خواست.

«مروک» از شنیدن این خبر ابروان خود را در هم کشید و دستور داد تا همیشه یک دسته صد نفری از سرباز مسلح آماده باشند که در صورت لزوم، «فیدو» و اعوان و انصار او را از پای در آورند. لیکن وقتی «فیدو» به ساحل قدم گذاشت و

با دوست خود دیده بوسی کرد، معلوم شد که او برای کمک به «مروک» آمده و قصد مزاحمت ندارد.

کاپیتان «مروک» از «فیدو» و همراهانش استقبال شایانی نمود و در بندر با او روبرو شد. طبق رسوم جاری سربازان مسلح او در صفوف منظم ایستادند و با تفنگ، احترامات نظامی به عمل آوردند. «فیدو» ماجرای حمله قشون «سهراب» را به اطلاع «مروک» رسانید و ضمناً گفت:

- «سلیم، رئیس قبیله تماذ و عده زیادی از سواران او از طریق خشکی به اینجا رسیده‌اند. اینها نیز برای کمک آمده‌اند. کشتی بفرست تا آنها را به جزیره بیاورند.

«مروک» دستور داد که «کریم» و «سلیم» و همراهان ایشان را به جزیره منتقل کنند. تمام این حوادث در طی آن روز انجام گرفت و شب هنگام همه در جای خود مستقر بودند و آرامش نسبی برقرار بود.

«سهراب» و «روزالین» همان شب که کشتی‌ها در تنگه لنگر انداختند، از دیگران دعوت کردند تا شام را با هم صرف کنند. «پابلاس»، «فینی»، «فردریکو»، «محمود» و بالاخره «ریحانه» به کشتی «سهراب» رفتند و در میهمانی «سهراب» و «روزالین» شرکت نمودند.

آن شب با اینکه آینده‌ای وحشت‌انگیز انتظارشان را می‌کشید، همه خوشحال و شادمان بودند و می‌خندیدند. پس از صرف شام «سهراب» از جای برخاست و گفت:

- دوستان عزیز؛ ما تا امروز امواج حوادث خونین و خطرناکی را از سر گذرانیده‌ایم. پرتغالی‌ها در نهایت ناجوانمردی به پایگاه دولت اسپانیا حمله‌ور شده و با کمک دزدان دریائی قدرت دفاعی مرحوم «کاپیتان آنتونیو» را مضمحل نمودند... ولی از همان روز ما سوگند یاد کردیم که انتقام بگیریم! تا امشب که به نزدیکی جزیره و بندر رسیده‌ایم، خدا با ما همراه بود و در این ساعت می‌بینیم که همه به آرزوهای مقدماتی خویش رسیده‌ایم. من و «روزالین» یکدیگر را دوست داریم، تا امروز مثل خواهر و برادر با هم برخورد می‌کردیم، ولی امشب نامزدی خود را اعلام می‌کنیم که اگر خدا خواست و در جنگ پیروز شدیم، در اتاقی که یک روز پدرش «کاپیتان آنتونیو» زندگی می‌کرد، مراسم عقد و ازدواج

خویش را انجام دهیم. «روزالین» از امروز به بعد یک ایرانی و یک مسلمان محسوب می‌شود.

همه دست زدند و نامزدی «سهراب» و «روزالین» را تبریک گفتند. «سهراب» تشکر کرد و به سخنان خود اینطور ادامه داد:

- اما مقصود من چیز دیگری است. فردا ما جنگ خونینی را آغاز می‌کنیم و هیچ بعید نیست که کشته شویم. قصد من این است که به شما وصیت کنم اگر فردا من کشته شدم، «روزالین» و «محمود» را به اسپانیا بفرستید!

- چشمان همه به طرف «محمود» برگشت. خود او نیز نمی‌توانست از ابراز تعجب خودداری کند. معنی این جملات برای همه نامفهوم بود. «محمود» تا چندی قبل ماهیگیر گمتامی بود. «فینی» او را با خود به «قشم» برد و بعد حوادث به کمک وی شتافت و سرانجام به کشتی «سهراب» راه یافت.

«فینی» به صدای بلند گفت:

- سهراب؛ در این باره بیشتر توضیح بده!

«سهراب» «روزالین» را نشان داد و گفت:

- بقیه موضوع را او تعریف می‌کند.

- ما می‌دانستیم که پدرم «کاپیتان آنتونیو» در ایران ازدواج کرده و صاحب یک پسر شده است؛ لیکن از محل زندگی او اطلاعی نداشتیم. «محمود» به کشتی آمد. آن گردن‌بند را به گردن او دیدم و علامت خانوادگی خودمان را روی آن مشاهده نمودم. «محمود» برادر من و پسر «کاپیتان آنتونیو» و جانشین اوست. نکته مهمتر اینکه «محمود» شایستگی و لیاقت پدرم را به ارث برده و پس از او می‌تواند زمام امور از هم گسیخته را به دست بگیرد. من او را با خود به «اسپانیا» می‌برم و...

«روزالین» همه را از رازی بزرگ آگاه کرد. «محمود» نیز از فرط حیرت دهانش

باز مانده بود و در ضمن نمی‌توانست از خوشحالی حرفی بزند.

یک یک حاضرین به او تبریک گفتند و برای موفقیت او دعا کردند. همان

شب مراسم نامزدی «ریحانه» و «پابلاس» نیز انجام گرفت و شب‌نشینی ساده و حزن‌انگیز آنها ساعتی بعد از نیمه شب خاتمه یافت. همه به کشتی‌های خود بازگشتند و در انتظار فرمان حمله باقی ماندند.

مشرق آسمان تازه گرگ و میش شده بود که «سهراب» با چشمان خواب آلود و خسته از کابین خود خارج شد و در حالیکه قلاب کمر بند و شمشیر خودش را محکم می کرد، به آسمان نگاهی نمود و بعد به طرف اتاق «محمود» رفت. محمود نیز تازه از خواب بیدار شده و به پوشیدن لباس جنگ مشغول بود. سهراب، محمود را کناری کشید و گفت:

- تو در جنگ شرکت نکن. گوش بده، هزار اتفاق ممکن است پیش بیاید. اگر در جنگ فاتح شدیم که هیچ؛ ولی اگر شکست خوردیم، تو و «روزالین» با این کشتی فرار کنید و به سرعت از معرکه فاصله بگیرید. می فهمی چه می گویم؟ توجه آنها به این کشتی بیشتر از کشتیهای دیگر معطوف است و تو باید کشتی را از چنگ آنها خارج کنی.

«محمود» قبول کرد و قول داد که دستورهای او را اجرا نماید. «سهراب» دستی به شانه «محمود» زد و گفت:

- خداحافظ؛ من رفتم. «روزالین» خوابیده و من او را بیدار نکردم؛ زیرا میل ندارم ناراحت شود.

این را گفت و دوان دوان خود را به عرشه کشتی رسانید و دستور داد که سربازان را بیدار کرده و آماده نمایند. در کشتی جنب و جوش بیسابقه‌ای ایجاد شد. در کشتی‌های دیگر نیز فعالیت می کردند. بادبان‌ها به سرعت افراشته می شد و لوله‌های توپها به جانب ساحل متوجه می گردید.

صدای شیپور ابتدا از کشتی «سهراب» برخاست و آنگاه در کشتی‌های دیگر نیز شیپور زدند. «فینی» زودتر از دیگران به عرشه شتافت و با شمعخال خود گلوله‌ای شلیک کرد و به این ترتیب آمادگی کشتی تحت فرمانش را اعلام داشت. پس از او کشتی «فردریکو» و بالاخره «پابلاس» و دیگران همه و همه آماده شدند و «سهراب» دستور داد تا حمله به طرف جزیره آغاز شود.

«فینو» و «سلیم» و «کریم» و کاپیتان «مروک» صبح زودتر از خواب بیدار شدند و سراسیمه لباس پوشیدند؛ زیرا نگهبانان ساحلی اطلاع داده بودند که چندین کشتی با پرچم ایران و پرچم اسپانیا به جزیره نزدیک می شوند.

مدافعان ساحلی با سرعت آماده می شدند و چندین گاری مرتباً برای آنها باروت و نمذ و گلوله‌های آهن حمل می کرد. سواران «سلیم» اسبها را از اصطبل

بیرون کشیده و به فرمان او به دو دسته تقسیم گردیدند.

«فیدو» نیز به افراد خود که فقط در جنگ دریائی مهارت داشتند، دستور داد که خود را به درون کشتی‌ها بیافکنند و زودتر از همه، کشتی «سهراب» را به تصرف درآورند. «فیدو» گمان می‌کرد گنج در کشتی او پنهان است. آشوب لحظه به لحظه نزدیک می‌شد و هر چه فاصله کمتر می‌گشت، کشتی‌های مهاجمین متفرق‌تر می‌گردیدند. «سهراب» دستور داده بود که حمله از چند نقطه آغاز شود تا اهالی جزیره نتوانند قوای خویش را متمرکز کنند و در نتیجه از قدرت دفاعی آنها کاسته شود.

صدای فریاد به آسمان رفته بود. هر دو دسته برای ایجاد رعب و وحشت هیاهو راه انداخته بودند. مهاجمین با طبل و دهل و فریاد، و مدافعین با شیپور و هورا کشیدن ممتد آن قسمت از دریا را پر جنجال نموده بودند... جنجالی که هرگز سابقه نداشت و شاید موجودات دریائی و ماهیها را نیز به وحشت می‌افکند.

«سهراب» از شدت خشم می‌لرزید. فریادها در او نیز اثر گذاشته و اعصاب او را طوری به هیجان آورده بود که می‌خواست با چنگ و دندان و ناخن هم که شده، دشمنان را قطعه‌قطعه کند.

«فیدو» و «سلیم» و «کریم» و کاپیتان «مروک» ابتدا به برج راهنما رفتند و موقعیت آنها را در نظر گرفتند. بعد متفرق شدند و هر یک در رأس نفرات خویش برای جنگ آماده گردیدند.

کشتی «سهراب» اندک‌اندک به ساحل نزدیک می‌شد. هنوز هیچ گلوله‌ای از دهانه توپهای متعدد که در کشتی‌ها و ساحل وجود داشت، شلیک نگردیده بود. لیکن موقعی که کشتی «سهراب» به کناره رسید؛ ناگهان یکی از توپها که در پشت بوته‌های خار پنهان بود، شلیک کرد و گلوله اول دکل بزرگ کشتی را شکست و واژگون کرد.

این حادثه در روحیه نفرات «سهراب» اثری خطرناک باقی گذاشت؛ معه‌ذا دستور حمله صادر گردید و افراد خود را به آب افکنده و راه ساحل را پیش گرفتند. آنها ناچار بودند که چندین قدم در میان آب راه بروند و بعد به ساحل برسند.

درست در همین موقع که آب تا زانوی نفرات «سهراب» رسیده بود، عده‌ای از سواران «سلیم» از پشت بنای یکی از انبارها بیرون تاخته و هلله‌کنان و در حالیکه به سبک اعراب شمشیرها را دور سر خود می‌چرخانیدند، حمله‌ور شدند. جنگ سختی در گرفت؛ ولی چون افراد «سلیم» سواره بودند، از همان لحظات نخست برتری خود را ثابت کرده و ابتکار عملیات را به دست گرفتند.

«سلیم» عمامه‌ای زریفت و بزرگ به سر گذاشته بود. لباسش فاخر و نعلین‌بند قشنگی به پا کرده بود که حتی در حین جنگ کشتار توجه همه را جلب می‌کرد. دو شمشیر چپ و راست به کمر و خنجرهای گرانبها که روی دسته آن دانه‌های درشت الماس می‌درخشید، به کمر زده بود.

«سهراب» در حال جنگ «سلیم» را دید و در همان نگاه اول فهمید که او فرمانده سواران عرب است. می‌خواست خود را به او برساند؛ ولی کاملاً معلوم بود که اگر با هم روبرو شوند، «سهراب» کشته می‌شود... زیرا «سلیم» سواره بود و او پیاده. هیچیک از آنها یکدیگر را ندیده بودند و نمی‌شناختند. «سهراب» به وسیله «فینی» نام و خصوصیات اخلاقی «سلیم» را شنیده بود و می‌دانست چگونه سردی است.

همچنین «سلیم» نیز نام «سهراب» را می‌دانست و هنگامی که کشتی او با پرچم ایران به ساحل نزدیک گردید، حدس زد که فرمانده افراد آن کشتی همان «سهراب» جوان شجاع و معروف است.

«سلیم» با چشم به دنبال «سهراب» می‌گشت. ولی چون بین او و دیگران وجه تمایزی وجود نداشت و «سهراب» لباس بهتری نپوشیده بود که به وسیله آن بتوان او را تشخیص داد، چند دقیقه آغاز جنگ، وقت او به تفحص و جستجو گذشت. از طرف دیگر «سهراب» نیز می‌خواست خود را به «سلیم» برساند؛ لذا قبل از هر اقدام دیگر با شمشیر یکی از سواران را کشت و به سرعت روی اسب او جست. «سهراب» فریاد کشید و خطاب به افرادش گفت:

- سعی کنید اسب آنها را بگیرید و خودتان سوار شوید!

به دنبال این فرمان چند نفر دیگر از جنگجویان روی اسبهای که سواران و صاحبان آنها کشته شده بود، جستند و به این ترتیب موازنه مختصری بین دو دسته پدید آمد. صدای توپ و شمشال از همه جا شنیده می‌شد. اینجا و آنجا

دسته‌های مختلف فریاد می‌کشیدند و هجوم می‌بردند. «فیتی» و افرادی خود را تا نزدیک ساختمان اصلی رسانیده و «مروک» را تحت محاصره قرار داده بودند. «پابلاس» بدون اسلحه می‌جنگید. با هر دو دست دشمنان را می‌گرفت و بلند می‌کرد، به زمین می‌کوفت و مغز آنها را متلاشی می‌کرد. «سهراب» خودش را از میان چند نفر سوار نجات داد و با سرعت به طرف خشکی تاخت.

«سلیم» عده‌ای محافظ داشت و در همه حال آنها از او مراقبت می‌کردند. وقتی «سهراب» به «سلیم» نزدیک شد، یکی از آنها فریاد کشید و گفت:
- او آمد... او را بگیرید!

«سهراب» یکی از خنجرهای خود را به طرف «سلیم» پرتاب کرد. خنجر در هوا چرخ می‌زد، ولی به هدف ننشست. زد و خورد در گرفت و عده‌ای نیز به کمک «سهراب» شتافتند و دسته‌بندی ایجاد شد. این واقعه موجب گردید که افراد «سلیم» از نزدیک کشتی به خشکی بازگردند و جنگ را در آنجا ادامه دهند.

«سهراب» می‌خواست «سلیم» را به هر طریق که امکان داشت، به قتل برساند و برای انجام این مقصود دست از جان شسته پیش می‌رفت و با شمشیر به این و آن حمله می‌کرد. «سلیم» نیز به استقبال او می‌شتافت. جنگ بین آن دو نفر آغاز شد و چون یکدیگر را شناخته بودند، به جان می‌کوشیدند که حریف را از پای درآورند.

عیب کار در اینجا بود که «سهراب» از پشت سر خود اطمینان نداشت و هر چند لحظه یکبار برمی‌گشت و یکی از دشمنان را که از پشت به او حمله می‌کرد، می‌کشت و باز متوجه «سلیم» می‌شد.

«سهراب» دریافت که اگر وضع به همین ترتیب ادامه پیدا کند، بالاخره افرادی شکست می‌خورند. لذا نقشه تازه‌ای کشید و ناگاه طناب کمند را از بغل زین اسب کشید و آن را برای گرفتن «سلیم» دور سر چرخانید. «سلیم» مشاهده کرد که اگر یکدقیقه درنگ کند، گرفتار کمند می‌شود؛ لذا دهانه اسب را برگردانید که از او دور شود... اما «سهراب» به او فرصت نداد و اسب را به تعقیب او واداشت.

«سلیم» می‌دوید و «سهراب» بدنبال او می‌رفت. سواران که فرمانده خود را در حال فرار مشاهده کردند، دست از جنگ کشیدند و به گمان اینکه شکست

خورده‌اند، عقب نشستند.

افراد «سهراب» هلهله کنان به تعقیب آنها پرداختند و در همین حال با شمه‌خال چند نفر دیگر را به زمین انداختند و اسب آنها را سوار شدند. «سلیم» و یارانش شکست خوردند و گریختند؛ لیکن هنوز دو سه دقیقه نگذشته بود که ناگاه «سهراب» را از حادثه دیگری مطلع کردند. یکی از افراد به او گفت:

نگاه کنید... عده‌ای از دزدان دریائی به کشتی حمله‌ور شده‌اند!

«سهراب» از تعقیب «سلیم» منصرف شد و به سرعت به طرف کشتی بازگشت و به افراد نیز فرمان داد که او را دنبال کنند و هر چه زودتر خود را به کشتی برسانند. «فیدو» و یارانش از غیبت «سهراب» سوء استفاده کرده و بدون مزاحمت به کشتی که فقط «محمود» و «روزالین» و چند نفر آشپز و خدمتکار در آن بودند، وارد شدند.

«محمود» روی حس غرور و نخوت جوانی شمشیری را برداشت که به استقبال دزدان دریائی برود و از نزدیک شدن آنها جلوگیری کند؛ ولی دخترک اسپانیولی که نشانه‌های پدرش را در او دیده بود و «محمود» را یادگار پدر خویش می‌دانست، روی دست و پای او افتاده و با گریه و زاری از عزیمت وی ممانعت به عمل آورد و مجبورش کرد که وارد اطاق شده و در کنار او باقی بماند.

«محمود» هم با «روزالین» به اطاق رفت و در راه به روی خود بست. «فیدو» و دزدان دریائی فاتحانه به کشتی ریختند و مثل مورچه‌هایی که دفعه‌تاً به طرف شیرینی حمله نمایند، همه جا را گرفتند و به جستجو و تفحص مشغول شدند.

«فیدو» دو نقشه داشت. اول اینکه می‌خواست گنج را شخصاً به چنگ بیاورد و به دیگران که تا آن روز با او همکاری کرده بودند، سهمی ندهد. دوم آنکه قصد داشت «روزالین» دخترک خوبروی اسپانیولی را اسیر نماید و او را اسیر و برده‌ی خویش سازد.

حتی «فیدو» برای این کارها نقشه‌های دور و درازی کشیده بود که بدون برنامه نباشد. او چنانچه گنج را به دست می‌آورد، فوراً کشتی را به طرف اروپا می‌راند و در «ایتالیا» و یا در جزیره «سیسیل» قصری بزرگ تهیه می‌نمود و املاک مزروعی می‌خرید؛ خلاصه دستگامی سلطنتی ایجاد می‌کرد و خودش را یکی از دوک‌های اصیل معرفی می‌نمود. مردم که او را نمی‌شناختند. وقتی ثروت

بیکران او را می دیدند، اصالت و نجابت خانوادگی او را می پذیرفتند. این برنامه «فیدو» بود و چون کشتی را خالی از جنگجویان و مدافعین مشاهده نمود، بی اندازه خوشحال شد و به زیردستان خویش گفت:

- شما به سراغ گنج بروید و آن را تصاحب کنید؛ من نیز «روزالین» را می گیرم. زود؛ عجله کنید که فرصت از دست نرود!

همه جا صدای گریه گریه پای دزدان دریائی که می دویدند و در جستجوی گنج اینطرف و آنطرف می رفتند، شنیده می شد. ولی هر چه بیشتر می جستند، کمتر می یافتند. از گنج افسانه ای و معروف که یقین داشتند در کشتی «سهراب» پنهان است، هیچ نشانه و اثری مشاهده نمی کردند. حتی یک سکه طلا نیز نیافتند که باعث دلخوشی آنها باشد. فقط در یکی از انبارهای کشتی جعبه های خالی قدیمی که قبلاً جای جواهرات و سکه های طلا بود، به دست آمد و غیر از آن صندوقهای زنگ زده هیچ چیز دیگر به دست نیامد.

«فیدو» هنوز از نتیجه جستجوی یاران خویش خبر نداشت. از طرف دیگر اطمینان کامل داشت که گنج در همان کشتی است. لذا با خیال راحت به سراغ «روزالین» رفت. چندین اطاق را گشتند و از «روزالین» اثری به دست نیاوردند. کم کم «فیدو» به یکپارچه خشم و غضب تبدیل می گردید که یکی از دزدان او را به نام خواند و گفت:

- اینجا است! دختر کاپیتان «آنتونیو» در این اطاق است!

چند نفر از دزدان پشت در اطاق جمع شده بودند و «روزالین» و «محمود» را که متوحشانه ایستاده و منتظر حوادث خطرناک بودند، مسخره می کردند. با آن قیافه های نفرت انگیز و آن چهره های زخم خورده، با آن سبیل های کلفت و ریشهای کثیف و دندانهای سیاه و کرم خورده در آنجا ازدحام کرده بودند و با انگشت «روزالین» و «محمود» را که هر یک شمشیری به دست داشتند، نشان می دادند و به قهقهه می خندیدند. یکی می خندید و می گفت:

- و هو... آن جوانک را نگاه کن! مثل ترشی فلفل میماند! نگاه کنید... قدش چقدر است! دستهایش را ببینید... چرا به این زن پناه برده و در اطاق را بسته است؟! مگر مرد نیست؟!!

دیگری قهقهه را سرداده؛ لگدی به در کوفت و گفت:

- نه؛ به نظرم مرد نیست. آخر اگر مرد بود، شمشیر می کشید و مقابل ما می آمد و مثل همه مردان دیگر می جنگید.

و سومی اظهار داشت:

- آنوقت ما هم مثل سگ سرش را می بریدیم و زبانش را از پشت گردنش بیرون می کشیدیم!

«فیدو» در همین هنگام دوان دوان خودش را به آنجا رسانید و با دست دزدان را عقب زد تا به پشت در قرار گرفت. ابتدا از لای نرده ها نگاهی به داخل کرد و چون «محمود» و «روزالین» را در کنار یکدیگر ایستاده دید، لبخندی کینه آمیز بر لب آورد و گفت:

- در را باز کنید. بدون مزاحمت و اگر می خواهید زنده بمانید، در را بگشائید. «روزالین» آب دهان خود را به روی نرده و جائی که صورت «فیدو» از پشت آن دیده می شد، انداخت و با لحن مملو از نفرت و خشم جواب داد:

- بدبخت؛ سزای اعمال خود را بزودی خواهی دید! اگر «سهراب» اینجا بود، جواب خوبی به تو می داد. ولی تو مرد ترسو گذاشتی موقعی که او از کشتی دور شد، به اینجا حمله کردی. ای مرد احمق نمی دانی که «سهراب» هر جا باشد، خودش را به کشتی می رساند؟!!

«فیدو» لگد سختی به در زد و مجدداً گفت:

- به شما فرمان می دهم که در را باز کنید، و گرنه یاران من آن را می شکنند و آنگاه به سختی مجازات خواهید شد.

«محمود» گفت:

- بهتر است در را بشکنید. زیرا باز شدن در به روی شما که از مردی و مردانگی بوئی نبرده اید، محال است!

«فیدو» که از خشم چون گلوله ای آتش سوزان شده بود، فریادی کشید و به دزدان که گرداگرد او ایستاده بودند، فرمان داد:

- معطل چه هستید؟! در را بشکنید و این سگها را بیرون بیاورید. زود؛ عجله کنید!

دزدان ناگاه به سوی در هجوم بردند و هرکس با هر وسیله که بهتر تشخیص می داد، در را می کوفت. یکی تنه می زد. دیگری با لگد می کوفت، سومی مشت

به نرده می زد و بالاخره چهارمی می خواست دیوار چوبی اطاق را سوراخ کند. روی هم رفته حمله شدید بود؛ ولی چون قدرت آنها متمرکز نبود، تا چند دقیقه نتوانستند به در آسیبی وارد آورند.

«محمود» و «روزالین» سرگردان و پریشان بودند. نمی دانستند چه باید کرد. اگر در شکسته می شد، کار تمام بود. در آن موقع «محمود» و «روزالین» دست از جان شسته بودند؛ زیرا فقط یک معجزه برق آسا می توانست آنها را از مرگ و بدنامی نجات دهد... و البته چنین معجزه‌ای در حیطة امکان و احتمال نبود.

ناگهان «محمود» فکری به خاطرش رسید و دوان دوان به طرف دیگر اطاق رفت. از راهروئی که بیشتر به یک سوراخ شباهت داشت، گذشت و به سرعت وارد اطاق دیگری گردید و آنجا در قفس آهنین ارانگوتان سیاه «روزالین» را گشود و دستی به شانه حیوان زد و گفت:

- جانم... آفرین... ببینم امروز چه می کنی؟! جان «روزالین» در معرض خطر قرار گرفته است!

حیوان غول پیکر به محض اینکه از قفس آزاد شد، چند عریده کشید و مشت‌های گره کرده خود را به سینه اش کوفت و دندان‌ها را نشان داد. با سرعت به طرف در رفت و چون تعجیل داشت، نتوانست هیکل بزرگش را از لای در عبور دهد. شانه‌هایش به چهارچوب گرفت و تخته‌های کلفت و مستحکم را مثل چوب کبریت خورد کرد و بیرون رفت.

«محمود» به جای اولیه خودش بازگشت. دزدان تازه مقداری از در را شکسته بودند و «فیدو» نیز در ورود به اطاق عجله داشت... غافل از اینکه چه بلائی از پشت سر به آنها نزدیک می‌گردد! دزدان دریائی خود را کاملاً پیروز و موفق می‌دانستند که ناگهان یکی از آنها فریادی هولناک و جگرسوز کشید و روی هوا بلند شد... هیچکس ارانگوتان را ندید تا اینکه پشت سر آنها رسید و با هر دو دست دزد مذکور را بلند کرد و با قدرت تمام روی سر بقیه کوفت.

اجتماع دزدان بر هم خورد و روی سر هم ریختند. هنوز نمی‌دانستند چه شده؛ ولی چون برگشتند و ارانگوتان را مقابل خود دیدند، از شدت ترس و هراس دهان آنها باز ماند و عده‌ای در حالیکه فریاد می‌کشیدند و مثل حیوانات چهار دست و پا راه می‌رفتند، گریختند.

حیوان باوفا به آسانی دست از سر آنها بر نمی داشت و همه جا تعقیبشان می کرد و در هر گوشه یکی از دزدان را می گرفت، بلند می کرد و به زمین می کوفت و یا گردنش را می چرخانید و استخوانهای ستون فقرات او را خورد می کرد و لاشه اش را به گوشه ای پرتاب می نمود.

یاران «فیدو» مثل دسته ای از موشان که گربه بزرگی به لانه آنها حمله کرده باشد، می گریختند و هر کدام از راهی فرار می کردند که شاید جان سالم به در برند. «فیدو» فریاد می کشید، تهدید می کرد و وعده می داد. ولی هر چه می گفت، بی فایده بود و افرادش به هیچ وجه جرأت نمی کردند بازگردند. همگی به طرف نردبان های طنابی کشتی می رفتند که خود را به پائین و بعد به ساحل که در چند قدمی بود، برسانند.

نخستین دسته دزدان به لبه کشتی رسیده بودند که بلائی دیگر نازل گردید و «سهراب» سوار بر اسب در میان جنگجویان پیاده و سواره به کشتی رسیدند و به یک چشم بر هم زدن همه جا را تحت محاصره قرار دادند.

«فیدو» هنوز از رسیدن «سهراب» خیر نداشت، لذا می خواست آن ارانگوتان را با چند گلوله شمشال به قتل برساند تا علت ترس یارانش برطرف شود و به کشتی مراجعت نمایند. برای این منظور یکی دو تیر به سوی ارانگوتان انداخت، ولی نتوانست حیوان وفادار را بکشد. لذا خودش نیز برای فرار به طرف لبه کشتی رفت و در آنجا بود که با «سهراب» روبرو شد.

«فیدو» می دانست که اگر در کشتی جنگ را آغاز کند، در صورت شکست راه گریز ندارد. ناچار روی خاکهای نرم ساحل جست و آنجا شمشیر را کشیده و به زدو خورد پرداخت.

حالا پای جان در میان بود، نه منافع! دزدان برای نجات جان خود جنگ می کردند و به همین علت خیلی وحشیانه شمشیر می زدند و هجوم می بردند. معهذاً «فیدو» وضع را خیلی وخیم مشاهده می نمود و پیش خود حساب می کرد که اگر جنگ به همین ترتیب ادامه پیدا کند، ساعتی بعد اکثریت قریب به اتفاق افراد او کشته می شوند.

«سهراب» سر اسب را برگردانید و خودش را به «فیدو» رسانید. این فرصت مناسبی بود برای اینکه «فیدو» حیلۀ تازه ای به کار برد و جنگ را به نفع خودش

خاتمه دهد. او خیلی زود فکر کرد و تصمیم گرفت و نتیجه افکارش را به مرحله عمل درآورد. موقعی که او «سهراب» به روی یکدیگر شمشیر کشیده بودند، «فیدو» گفت:

- بدبخت؛ برای چه می جنگی؟! من «روزالین» را کشتم. با دست خردم خنجر را به قلبش فرو کردم. دیگر چه انتظاری داری؟!

«سهراب» نمی خواست این خیر را باور کند، ولی فکر و خیال آسوده اش نمی گذاشت. منقلب و آشفته شده بود. دلش شور می زد و بالاخره نیز نتوانست جنگ را ادامه دهد و شتابان به سوی کشتی رفت که از حال «روزالین» جو یا شود. هر کس دیگری به جای «سهراب» بود، قدرت صبر و تحمل را چون او از دست می داد. قریب به یک سال با دختری که او را دیوانه وار می پرستید، زندگی می کرد؛ بدون اینکه دست از آستین عفت و پاکدامنی بیرون بکشد و نسبت به او سرء نیت داشته باشد.

«فیدو» از اینکه حيله اش مؤثر واقع شده بود، بی اندازه خوشحال و شادمان به نظر می رسید. اندکی صبر کرد تا اینکه «سهراب» به قدر کفایت دور شد و چون او را در حال بالا رفتن از کشتی مشاهده نمود، ناگاه بانگ برآورد و گفت:

- آهای فرار کرد. «سهراب» گریخت و شکست خورد. او را نگاه کنید که چگونه می گریزد!

به شنیدن این صدا همه دیدگان به سوی «سهراب» بازگشت و چون سخنان «فیدو» ظاهراً درست تشخیص داده و «سهراب» را در حین فرار مشاهده نمودند، دست از جنگ و ستیز کشیدند.

دزدان دریائی که به این قبیل حيله های ارباب خود آشنائی بسیار داشتند، از موقعیت کمال استفاده را برده و بی پروا به جنگاوران «سهراب» که دست از ستیزه کشیده بودند، حمله نموده و در دقایق اول جمع کثیری از آنها را به خاک و خون کشیدند.

فرار آغاز گردید. افراد «سهراب» که عده ای از دوستان خود را مقتول و مجروح می دیدند؛ برای اینکه جان خویش را حفظ کنند، گریختند و چون نمی توانستند به کشتی بروند و دزدان راه بازگشت آنها را به سوی «سهراب» بسته بودند، معجلانه راه جزیره را پیش گرفته و رفتند.

دسته‌دسته می‌رفتند و دسته‌دسته نیز گرفتار می‌شدند و به قتل می‌رسیدند. فاجعه بزرگی بوجود آمد و «سهراب» موقعی با خبر شد که فریب خورده بود. فیدو، یک حیلۀ ساده جنگی به کار برده که کار از کار گذشته و اینک دزدان بفرمان «فیدو» به سوی کشتی باز می‌گشتند. حالا می‌خواستند «سهراب» و «روزالین» را بگیرند و در طی مدتی کمتر از بیست دقیقه، کشتی «سهراب» با همه افرادش به تصرف درآورند.

«فیدو» هنوز امیدوار بود که گنج در آن جا است؛ به همین علت به افراد خود دستور داد تمام سرنشینان کشتی را زنده دستگیر نمایند و بعد همه جا را جستجو کنند... این بود وضع «سهراب» و کشتی او که پرچم «ایران» در بالای آن به چشم می‌خورد... اما دیگران نیز سرنوشتی بهتر از او نداشتند. عیب کار در این بود که کاپیتان «مروک» قبلاً از ماجرای حمله اسپانیایی‌ها مطلع گردیده بود.

اگر خیانت «کریم» نبود و «مروک» به وسیله او و «سلیم» و «فیدو» از حمله آگاه نمی‌شد، سحرگاه آن روز پرتغالی‌ها غافلگیر می‌شدند و همه از دم شمشیر می‌گذشتند و فتح نهائی نصیب مهاجمین می‌گردید.

بدبختانه «مروک» به سرعت خود را برای دفاع آماده کرد و کمک سواران «سلیم» و دزدان دریائی وضع را به کلی دگرگون ساخت و شکست نصیب «پابلاس»، «فینی» و «سهراب» شد. «فردریکو» با افراد خود به طرف برج راهنمای جزیره رفت، اما در فاصله پنجاه متری ناگاه دو دستگاه توپ پرتغالی‌ها شلیک نمود و به‌طور وحشت‌آوری ایشان را گلوله‌باران کرد. یک گلوله درست به وسط جمعیت افتاد و در همان لحظات نخست «فردریکو»ی شجاع و عده‌ای از یارانش را به قتل رسانید.

زیردستان «فردریکو» چون مرگ فرمانده خویش را دیدند، بدون اینکه با دشمن روبرو شوند و جنگ کنند، فرار کردند و نیمی از آنها تسلیم شدند. دسته‌ای دیگر از افراد «فردریکو» که مرگ فجیع فرمانده خود را به چشم دیدند و در ضمن نسبت به او تعصب شدید داشتند، تصمیم گرفتند از کشتی دفاع کنند و تا آخرین لحظه پایداری نشان دهند.

این عده قلیل برخلاف دیگران که تسلیم شدند، به کشتی بازگشتند و حمله پرتغالی‌ها را تا آنجا که می‌توانستند، دفع نمودند... ولی بالاخره شکست

خوردند و برای اینکه کشتی به دست دشمن نیافتد، آن را دستخوش حریق نمودند.

کشتی آتش گرفت... یک کشتی بزرگ می سوخت و اندک اندک به زیر آب فرو می رفت و به این ترتیب یکی از ارکان پنجگانه نیروی اسپانیایی ها از بین رفت و محو و نابود شد.

نزدیک ظهر «پابلاس» و «فینی» نیز تحت محاصره شدید قرار گرفتند؛ به طوری که نه راه بازگشت داشتند و نه می توانستند گامی پیش ببرند. جنگ وحشتناکی بین آنها در گرفت. مقاومت «پابلاس» و «فینی» که متفقاً با افراد خود می جنگیدند، بسیار شدید بود. از آن طرف کاپیتان «مروک» که می دانست غیر از همان عده بقیه قوای مهاجم تار و مار شده و از بین رفته اند، مرتباً نیروی تازه می خواست و بر شدت محاصره می افزود.

«پابلاس» در همان لحظات حساس و خطرناک که جان خودش در معرض خطر مرگ و نیستی قرار داشت، در اندیشه «ریحانه» بود. به او فکر می کرد و از این تصور که پس از مرگش «ریحانه» اسیر «سلیم» می شود، موی بر اندامش راست می شد.

نمی دانست چه باید بکند. عقلش بجائی نمی رسید و هر چه می کرد، نمی توانست حلقه محاصره را بشکند. از دور کشتی خودش و کشتی «فینی» را که در کنار هم لنگر انداخته بودند، می دید و زیر لب می گفت:

- حداحافظ «ریحانه» عزیز... من می میرم و دیگر روی تو را نمی بینم. افسوس می خورم که دوران ما خیلی کوتاه بود و از این پس که من کشته شوم، تو به دیگری تعلق خواهی داشت. نه... نه... من تو را دختری پاک و در عین حال شجاع می دانم. تو تسلیم هیچ دشمنی نخواهی شد. هنوز هم انتظار فتح مرا داری... اما... چه خوب بود که به وسیله ای تو را از پایان کار خود آگاه می کردم. «پابلاس» نگاهی به اطراف خود کرد و بی اختیار یکی از افراد را صدا نمود. چون نزدیک شد، به او گفت:

- یک خواهش از تو دارم...

- به جان می پذیرم. در این موقع که مرگ روبروی ما قرار گرفته و عفریت نیستی برای بلعیدن ما دهان باز کرده است، چه از این بهتر که جان خود را بر سر

فرمان فرمانده خود بگذارم.

«پابلاس» از روی مهربانی دستی به شانه او زد. بعد چند دانه الماس از زیر کمر بند خود بیرون آورد و به او داد و گفت:

- بگیر؛ اینها مال تو! اگر جان سالم بدر بردی، ثروت هنگفتی است که تا آخر عمر و سائل آسایش تو را فراهم می‌کند. این را بگیر و با هر وسیله‌ای که بتوانی، خودت را به کشتی من برسان و به «ریحانه» بگو... آیا «ریحانه» را می‌شناسی؟! البته؛ البته که می‌شناسم!

این پاسخ ناگهان «پابلاس» را تکان داد و مانند جرقه‌ای که بر خرمن کاه و پنبه بیافتد، درون او آتشی سوزنده از سوء ظن افروخت و پیش خود گفت:

«این شخص کیست؟! من «ریحانه» را به هیچ یک از افراد نشان نداده‌ام. فقط دوستان من مثل «سهراب» و «فردریکو» و «فینی» او را دیده‌اند. چرا او به این صراحت البته البته می‌گوید؟! ولی بعد خودش را آرام نموده و گفت:

- نه؛ بی جهت نباید بدبین باشم. حالا موقع این افکار و اندیشه‌ها نیست. یک سوء ظن بی علت ممکن است جان «ریحانه» را به هدر دهد.

این اندیشه‌ها به سرعت برق از مغز او گذشت و آنگاه به سپاهی مذکور گفت:

- خودت را به کشتی می‌رسانی و به «ریحانه» می‌گوئی که من و افرادم محاصره شده‌ایم. جان خودش را به هر وسیله‌ای که می‌داند، بردارد و بگیرد. او دختر با هوشی است و هزار حيله می‌تواند برانگیزد. از جانب من به او بگو که اگر مرا دوست داری، کاری مکن که دست «سلیم» و دیگران به تو برسد و بعد خداحافظی کن. از طرف من از او خداحافظی و وداع کن...

بغض گلوی «پابلاس» را گرفت و دیگر نتوانست حرف بزند و برای اینکه مرد سپاهی دانه‌های اشک را در گوشه دیدگان او نبیند، با دست اشاره‌ای کرده و به او دستور داد تا برود.

سپاهی خوشحال و شادمان خود را بیرون افکند و راه صحرا در پیش گرفت. گاهی سینه مال سینه مال راه می‌رفت و زمانی سر بر می‌داشت و چون اطراف را خالی می‌دید، می‌گریخت و به سرعت دویدن یک اسب چابک از گودالی به گودال دیگر می‌رفت و در آن پنهان می‌شد.

آنچه که او را می‌دوانید و پیش می‌راند، حسن وظیفه‌شناسی و خدمت به

فرمانده خویش نبود؛ بلکه آتش سوزنده‌ای بود که در درون او شعله‌ور شده و جاننش را می‌سوزانید.

این آتش، آتش انتقام و کینه‌آشتی ناپذیری بود که قلب و روح او را رنج می‌داد و جز با ریختن خون «ریحانه» تسکین نمی‌یافت و خاموش نمی‌شد. حالا خوانندگان بخوبی می‌توانند حدس بزنند که او کیست؟! او «ابراهیم» است. «ابراهیم» برادر «سلیم» رئیس قبیله «تماذ» که «ریحانه» به دروغ به او اظهار عشق نموده و او را فریب داده بود. چنین مقدر شده بود که آن روز «پابلاس» بی‌اراده «ابراهیم» را در میان دهها سپاهی دیگر در نظر بگیرد و این ماموریت به او محول نماید.

«ریحانه» در کشتی آرام نداشت. دلش شور می‌زد و هر چه می‌کوشید خود را به وسائلی سرگرم کند، موفق نمی‌گردید. آن روز سرنوشت او و عده‌کثیری معین می‌شد. یا به سعادت و کامرانی می‌رسیدند؛ یا مجدداً به بدبختی و آوارگی گرفتار می‌شدند.

«ریحانه» یقین داشت که پایان کار از این دو راه خارج نیست؛ اما «ابراهیم» فرجام دیگری در نظر گرفته بود و می‌خواست سینه‌اش را همانگونه که سوگند یاد کرده بود، با خنجر بدرد و شکمش را سوراخ سوراخ کند.

«ریحانه» بالاخره از اتاق خارج شد و خود را به لبه کشتی رسانید و به اطراف نگریست. همه جا را اجساد مقتولین پوشانیده بود. از اینجا و آنجا صدای ناله به گوش می‌رسید. «ریحانه» به دیدن این مناظر لرزید و خیس عرق شد؛ ولی وقتی به نقاط دور دست نگریست، دهانش از وحشت بازماند... زیرا با یک نگاه فهمید که «پابلاس» محاصره شده است.

«پابلاس» و «ریحانه» شب قبل با هم قرار گذاشته بودند اگر وضع به وخامت گرائید، برای اطلاع پرچم برافرازند. به محض اینکه «ریحانه» به سوی تاسیسات بندر نگریست و چشمش به پرچم سیاه افتاد، همه چیز را فهمید و بلادرنگ تصمیم خود را گرفت.

تصمیم گرفت که بگریزد. ولی کجا می‌توانست برود؟! این طرف دریای بیکران و آن طرف دشمن خونخوار و بیرحم... چه کند... کدام سوی را برگزیند؟! همچنان که ایستاده بود و فکر می‌کرد، ناگهان شخصی را دید که با شتاب به

آن سوی می آید. ابتدا خوشحال شد؛ شادی کرد. ولی بعد که قوهٔ بینائی خود را جمع نمود و با دقت بیشتری از بالای کشتی به روی ماسه‌ها و چهره و قامت او نگریست، دهانش از فرط حیرت باز ماند و از شدت وحشت موی بر اندامش راست ایستاد و زیر لب گفت:

- آه... ابراهیم... ابراهیم... این بدجنس خودش را به این جا رسانیده که از من انتقام بگیرد... او برادر «سلیم» است!.

«ابراهیم» به کشتی رسیده بود که «ریحانه» در صدد فرار برآمد. قبل از هر کار دستی به گردن و میچ دست چپ خود کشید و چون مطمئن شد که جواهرات اهدائی «پابلاس» را همراه دارد، به سوی دیگر کشتی دوید و در همان حال گردن بند و دست بند خویش را باز کرد و گوشهٔ دستمالی بست و آن را در جیب خود انداخت.

«ابراهیم» تازه از پله‌های طنابی بالا آمده بود که «ریحانه» به آن سوی کشتی رسید و متوحشانه به آب دریا نگریست. از دو راهی که در پیش داشت، آب دریا را برگزیده و می‌خواست خود را به آب بیفکند و آنقدر دست و پا بزند که یا غرق شود و یا نجات یابد. او بهر حال مرگ را بر اسارت ترجیح می‌داد. قبلاً لباسهای خود را سبک کرد و البسهٔ زیادی را بیرون آورد و در آب انداخت. تازه از کندن لباس فراغت یافته بود که چشمش به کشتی «سهراب» افتاد و از فرط شادی جیغ کوتاهی کشید.

او تا آن لحظه کشتی «سهراب» را در آن نزدیکی ندیده بود. در اطراف کشتی عده‌ای از دزدان آمد و شد می‌کردند و می‌جنگیدند؛ معه‌ذا «ریحانه» پیش خود گفت:

- سه طرف کشتی را دزدان محاصره کرده‌اند، ولی راه دریا باز است. از آنطرف خود را به آنجا می‌رسانم. «سهراب» و «روزالین» در کشتی هستند که آن را محاصره نموده‌اند. اگر کشتی مثل کشتی «پابلاس» خالی بود، کسی به آن کاری نداشت.

«ابراهیم» در همین موقع یک‌یک اطاقها را می‌گشت و فریاد می‌کشید:

- ریحانه... ریحانه... کجائی... جواب بده... برای تو خبر آورده‌ام... «پابلاس»

پیغام داده است!.

«ریحانه» صدای او را می شنید، ولی نه روی برمی گردانید و نه جواب می داد. تمام توجه او به این معطوف شده بود که بگریزد و از راه دریا خودش را به کشتی «سهراب» برساند.

صدای «ابراهیم» نزدیکتر می شد و خطر نیز هر لحظه فاصله خود را با او کمتر می کرد. سرانجام «ریحانه» تصمیم خود را گرفت و با اینکه به یقین می دست گرفتار دزدان دریائی می شود، باز خود را از لبه کشتی بالا کشید و به آب می زد. آن سوی «سرازیر» شد و مثل شناگری ماهر در آب دریا جست. ارتفاع کشتی بیشتر از هفت متر بود؛ معهذاً «ریحانه» بدون ترس در آب پرید و زیر آب رفت؛ مجدداً بالا آمد و بعد شناکان به سوی کشتی «سهراب» رفت. حالا هر چند متر که پیش می رفت. یکبار سر بر می گردانید و به کشتی «پابلاس» نگاه می کرد. می خواست بفهمد که آیا «ابراهیم» از فرار او سطنع می شود یا نه. «ابراهیم» نیز در کشتی به تکاپو افتاده بود و یک یک اسنایق ها را می گشت و از جایی به جای دیگر می رفت. به هر کجا قدم می نهاد، چند بار «ریحانه» را به نام می خواند، ولی پاسخی نمی شنید.

کشتی کاملاً خالی و خلوت بود. «ابراهیم» حتی انبارها را نیز گشت و از گمشده خود اثری بدست نیاورد. بالاخره به عرشه کشتی آمد و در آنجا به تفحص پرداخت. هنگام عبور از سمت چپ کشتی که مشرف به دریا بود، ناگاه چشمش به یک جفت کفش زنانه افتاد. خم شد؛ کفش ها را برداشت. با سر انگشت داخل آن را لمس نمود و گفت:

- گرم است... معلوم می شود که «ریحانه» یک دقیقه قبل همین جا بود!

به اطراف نگریست و زیر لب گفت:

- این بدجنس کجا رفت؟! جرأت آنکه خود را به دریا بیفکند، ندارد. پس...

با این وجود به سوی دریا نگریست و سطح آب را از مدنظر گذرانید و بی اختیار فریادی از خوشحالی کشید و پیش خود گفت:

- اوست... ریحانه است! او است که در آب شنا می کند و می رود! باید خود

را به او برسانم. به سوی کشتی «سهراب» می رود!

«ابراهیم» بدون لحظه ای فوت وقت در آب جست و شناکان به تعقیب «ریحانه» پرداخت و چون فاصله کم بود، خوشحالی می کرد که به زودی او را

می‌گیرد. کشان‌کشان به کشتی باز می‌گرداند و انتقام خویش را از او می‌گیرد. «ریحانه» با دستهای ناتوان و بازوان ضعیف و زنانه‌اش در دریا شنا می‌کرد و پیش می‌رفت. هر چند متر یکمرتبه سر را به عقب بر می‌گردانید و اطراف را می‌نگریست. او می‌خواست بفهمد آیا مورد تعقیب قرار گرفته؟! آیا کسی به دنبال او می‌آید؟ یکی از همین دفعات بود که «ابراهیم» را در عرشه کشتی دید و چند دقیقه بعد وقتی به پشت سر خود و به سطح امواج دریا نگرید، او را مشاهده نمود که به سرعت شنا می‌کند و به دنبالش می‌آید.

از فرط ترس و وحشت نزدیک بود قلبش از حرکت بایستد. راستی وحشت‌انگیز بود و هر کس دیگر جای «ریحانه» و در چنان وضع و موقعیتی قرار داشت، می‌ترسید و به بیم و هراس دچار می‌گردید.

اطراف «ریحانه» مرگ پرواز می‌کرد و نیستی بالهای سیاه و تیره را روی سر او گسترانیده بود. دریا اولین خصم او بود و «ریحانه» در کام این خصم خونخوار و بی‌رحم دست و پا می‌زد و می‌خواست جان ناتوانش را به ساحل برساند و در پناه «سهراب» قرار گیرد.

دشمن دیگر او ضعیف ذاتی و ناتوانی زنانه او بود. او هر اندازه نیرو داشت، باز هم زن بود. یک زن ضعیف و ناتوان چگونه می‌تواند با دشمنان متعدد بجنگد؟!

اطراف کشتی «سهراب» که پناهگاه او بود، دزدان دریائی می‌گشتند و تنها یک سوی آن دریا بود و تقریباً امنیت بیشتری داشت... ولی «ریحانه» از آن طرف که نردبان و راه دیگری برای بالا رفتن و رسیدن به عرشه کشتی نداشت، چگونه می‌توانست خود را به دوستان برساند؟.

دشمن خطرناک دیگری از عقب به او نزدیک می‌شد. «ابراهیم» اگر به او می‌رسید، خویش را می‌ریخت. این هم یک دشمن و «ریحانه» چون خود را در میان این دشمنان تا آن درجه ناتوان می‌دید، دست از جان شست و از خدای بزرگ کمک می‌خواست و زیر لب می‌گفت:

- پروردگارا! من جز تو پناه و جز درگاه تو امیدی ندارم. الهی خودت مرا از گزند این دشمنان خونخوار نجات بده و به ساحل امان و سعادت برسان.
پس از این استغاثه قدرت بیشتری در بازوان خویش احساس می‌کرد و با

توانائی دست و پا می‌زد و پیش می‌رفت. هر چه به کشتی «سهراب» نزدیک‌تر می‌شد، فاصله «ابراهیم» با او کمتر می‌گردید... معهذاً «ریحانه» سعی داشت که قبل از رسیدن «ابراهیم» خودش را به کشتی برساند. از این لحاظ تقریباً نگرانی او از بین رفته بود و اگر منظره دیگری را نمی‌دید، شاید صددرصد به نجات خویش امیدوار می‌شد... ولی ناگاه سر برداشت و به دکلهای متعدد کشتی نگریست و مشاهده نمود بادبانها در شرف افتادن و لنگرها در حال بالا رفتن است.

رنگ «ریحانه» در اثر خستگی پریده بود، لیکن با مشاهده افتادن بادبانها و نزدیک شدن حرکت کشتی که تنها امید او بود، رنگش پریده‌تر و چهره‌اش سفیدتر گردید. بازوانش خسته شده بود و دیگر توانائی شنا کردن نداشت. چند بار به زیر آب فرو رفت و بالا آمد و ناگهان خود را در یک قدمی «ابراهیم» مشاهده نمود.

- ایوای «ابراهیم»! این مرد بیرحم بالاخره خودش را به من رسانید. اما من تسلیم نمی‌شوم. خودم را در دریا غرق می‌کنم و شرافت و ناموس خویش را به دست او نمی‌سپارم. من باید برای «پابلاس» بمانم و یا بمیرم. غیر از این راه دیگری وجود ندارد. یا مرگ یا زندگی شرافتمندانه!

«ابراهیم» قهقهه‌ای پیروزمندانه زد و گفت:

- هان؛ کبوتر فراری من... دیدی بالاخره گیر افتاده‌ای!

«ریحانه» مرتباً به زیر آب فرو می‌رفت و بالا می‌آمد و هر دفعه یکی دو جرعه آب شور دریا را می‌بلعید. در اثر خوردن آب شور و تلخ دریا شکمش متورم و سنگین شده بود و دیگر نمی‌توانست تعادل و توازن خویش را روی سطح آب حفظ کند.

با این وجود از خود دفاع می‌کرد و هر دفعه که دست «ابراهیم» برای گرفتن او پیش می‌آمد، محکم با هر دو کف دست آب دریا را به روی او می‌پاشید و تا «ابراهیم» می‌خواست چشمانش را از ضربت آب حفظ کند، او یکی دو متر فاصله می‌گرفت.

این حملات و دفاعهای عاجزانه چند دقیقه به طول انجامید. یک مرتبه «ابراهیم» چنگ انداخت و شانه «ریحانه» را گرفت و به سوی خود کشید. او از شدت شادی، از شوق اینکه بالاخره فراری را گرفتار کرده و به چنگ

آورده، دو ردهٔ دندانها را به هم می‌فشرد و فقهه‌های وحشیانه می‌زد. «ریحانه» نیز خود را گرفتار و وامانده مشاهده می‌کرد و پیش خود گفت:

- کار از کار گذشت! گرفتار شدم... گیر افتادم؛ ولی نه... من تسلیم نمی‌شوم... هم خود و هم او را در دریا غرق می‌کنم.

این را در دل گفت و سر را برگردانید و دست «ابراهیم» را که چون گیره‌ای از فولاد شانهٔ او را گرفته بود، میان دو ردیف دندانهای سفید و سالم خود قرار داد و آنچه که قدرت و توانائی در خویشتن سراغ داشت، فشرد. دندانهای «ریحانه» به گوشت، پوست و استخوان دست «ابراهیم» فرو رفت و مایع سرخ‌رنگ و شور مزهٔ خون از جای آن بیرون زد و لب و دهان او را رنگین کرد.

«ابراهیم» که انتظار چنین عکس‌العمل شدیدی را نداشت، فریادی جگرخراش کشید و شانهٔ او را رها کرد و با دست دیگر انگشتان مجروحش را گرفت و به دهان برد که شاید با حرارت دهان از شدت درد آن بکاهد.

قبلاً نیز «ریحانه» جیغی کشیده بود. موقعی هم که گرفتار شد، باز هم فریاد کشید. این دو فریاد یکی پس از دیگری در فضای آزاد دریا پیش رفت و پراکنده گردید و حتی به عرشهٔ کشتی و بالای دکلهای نیز رسید. درست در همین موقع که «ابراهیم» و «ریحانه» در پناه نوک کشتی - جائی که دزدان نیز نمی‌توانستند آنها را ببینند - مشغول زد و خورد و نزاع خود بودند، «محمود» و یکی دو نفر از خدمتگذاران و سربازان که به کمک فرمانده خود به کشتی بازگشته بودند، برای انداختن بادبان‌ها بالای دکل رفته و به گسستن طنابها سرگرم بودند.

صدای فریاد اولی - یعنی جیغ «ریحانه» - به گوش «محمود» نیز رسید و او را به حیرت انداخت. «محمود» به گمان اینکه «روزالین» مورد هجوم و حملهٔ دزدان واقع شده، به اطراف نگریست؛ ولی «روزالین» را از پشت پنجرهٔ اتاق مشاهده نمود و مطمئن شد که او سلامت است. لذا پیش خود گفت:

- این زن کی بود که جیغ می‌کشید؟! زن دیگری غیر از «روزالین» در کشتی نیست... شاید، شاید دریا... احتمال دارد که زنی در دریا باشد! این را گفت و با شتاب از دکل کشتی پائین آمد و دوان دوان از روی عرشه گذشت. خود را به لبهٔ کشتی رسانید و به سطح آب دریا نگریست. سمت راست کشتی دزدان و در جانب چپ دریای بیکران دیده می‌شد و چیز دیگری به چشم نمی‌خورد.

«محمود» خود را به نوک کشتی رسانید و از آنجا خم شد و سطح دریا را نگاه کرد. در اولین نگاه و در فاصله‌ای اندک زن و مردی را دید که بر روی هم چنگ می‌انداختند و هر دو در حال غرق شدن بودند. کمی دقت کافی بود که همه چیز را برای «محمود» روشن کند. او خیلی زود «ریحانه» را شناخت و فهمید که شخصی در صدد گرفتن او است. «محمود» بلادرنگ تصمیم خود را گرفت، زیرا «ریحانه» را شناخته بود و خود را برای نجات او موظف و مکلف می‌دانست. پیش خود گفت:

- ابتدا می‌بایست «سهراب» را مطلع کنم. یادبان‌ها افتاده و لنگرها را نیز بالا می‌کشند. می‌ترسم قبل از نجات او کشتی حرکت کند. اما نه؛ باید «سهراب» را مطلع نمایم!

دوان دوان به سوی زنگ رفت و چکش بزرگی را محکم بر روی صفحه فلزی کوفت و به این وسیله «سهراب» را به آنجا طلبید. این صدای زنگ خطر بود و گوش «سهراب» به آن آشنائی کامل داشت. به محض اینکه صدا را شنید، به سوی زنگ دوید و چند ثانیه بعد خود را به آنجا رسانید. «محمود» با بی‌صبری انتظار او را می‌کشید و تا «سهراب» را دید، فریاد کشید و گفت:

- «سهراب»... «سهراب»؛ «ریحانه» در حال غرق شدن است. می‌خواهند او را بگیرند. گویا او به سوی کشتی می‌آید!

موقعی حرف او تمام شد که «سهراب» به لبه کشتی رسیده و با یک نگاه منظره جدال «ریحانه» و «ابراهیم» را به چشم خود دیده بود. وسط دریا «ابراهیم» و «ریحانه» همچنان به زدو خورد مشغول بودند؛ ولی پایان کار نزدیک بود و «ریحانه» مرگ را پیش چشم خود می‌دید. نفسش تنگی می‌گرفت و از آن پس هر بار که زیر آب می‌رفت، به زحمت و پس از نیم دقیقه می‌توانست خود را به سطح آب دریا برساند و نفسی تازه کند.

جانش به لب رسیده بود و اگر وضع تا یکی دو دقیقه دیگر به همان ترتیب ادامه می‌یافت، «ریحانه» در آب دریا خفه می‌شد و جسدش طعمه جانوران دریائی می‌گردید.

«ابراهیم» توانائی بیشتری داشت. او نیز با مرگ روبرو شده بود؛ معه‌ذا دست

از طلب نمی‌کشید و با اینکه هر دفعه «ریحانه» صورت و چشم و بینی و دهان او را با چنگ و ناخن مجروح می‌کرد و او را عقب می‌راند، باز با جسارت بیشتری پیش می‌رفت.

«ریحانه» در آخرین دقایق حیات لگدی سخت از زیر آب به شکم «ابراهیم» زد و او را به عقب راند و خودش نیز غلتی زد و به زیر آب فرو رفت.

«ابراهیم» درد شدیدی در ناحیه شکم خود احساس می‌نمود، با اینحال ضعف و ناتوانی نشان نمی‌داد و چون «ریحانه» را در حال مرگ مشاهده می‌نمود، تصمیم گرفت به هر ترتیب که امکان دارد، جسد نیمه جان او را به عرشه کشتی «پابلاس» برساند که شاید از مرگ نجات یابد و پس از زجر فراوان و تسویه حساب وی را با دستهای خویش خفه سازد.

«سهراب» وقتی فهمید «ریحانه» در معرض خطر قرار گرفته، به پاس دوستی و محبتی که نسبت به «پابلاس» داشت، فوراً لخت شد و در آب دریا جست و شناکنان به سوی آنها آمد. «ابراهیم» ناگهان صدائی شنید... مثل این بود که کسی در عقب شنا می‌کرد و دست و پای او هنگام شکافتن آب دریا صدائی ایجاد می‌نمود. ابتدا توجهی نکرد، ولی بعداً به فکر و خیال فرو رفت و برگشت. نگاهی به عقب افکند و ناگهان رنگ از چهره‌اش پرید و زبان و دهانش از فرط وحشت و نگرانی خشک شد.

«سهراب» را «ابراهیم» شناخت و چون به زور بازو و نیروی بدنی او آشنائی داشت، فوراً فهمید که حریف او نخواهد شد و چاره‌ای جز فرار ندارد. در عین حال نمی‌خواست پس از آنهمه زحمت و رنج، تحمل آن عذاب و ناراحتی، حالا که «ریحانه» را به چنگ آورده و بدون معارض و رقیب صاحب او شده است، وی را به دست «سهراب» بسپارد و پی کار خود برود.

به هیچ وجه نمی‌توانست از «ریحانه» دل بربند... خیلی زود «سهراب» به او رسید و به جای اینکه «ابراهیم» را بگیرد، پای «ریحانه» را گرفت و به سوی خود کشید. «ابراهیم» که شانه او را گرفته بود، در اثر فشار دست «سهراب» به عقب کشیده شد و توقف نمود. همان توقف کوتاه سبب شد که «سهراب» خود را به «ابراهیم» برساند و با یک دست موی سر او و با دست دیگر حلقومش را بگیرد و بفشارد.

«سهراب» همچنان گلوی را «ابراهیم» را می‌فشرد که نزدیک بود خفه شود و چشمانش از حلقه خارج گردد. او نمی‌دانست که «ریحانه» حال و هوش را از دست داده و نمی‌تواند تعادل خویش را حفظ کند. آخرین لحظه که او را دید، هر دو در حال جنگ و زد و خورد بودند. به همین سبب او را به حال خود گذاشت و برای تسویه حساب با «ابراهیم» گریانش را گرفت.

ناگهان متوجه شد که «ریحانه» در کنار آنها نیست. فوراً همه چیز را فهمید و به دنبال «ریحانه» به زیر آب رفت. «ابراهیم» که از مرگ حتمی نجات یافته بود، از موقعیت استفاده کرد و شتابان به شنا کردن پرداخت و از آنجا قاصله گرفت. او اطمینان داشت که بعداً نیز «سهراب» نمی‌تواند او را تعقیب کند؛ زیرا «ریحانه» بیهوش بود.

«سهراب» با افسوس نگاهی بدرقه راه ابراهیم کرد و با صدائی بلند گفت:
- بالاخره حساب ترا می‌رسم و جانت را می‌گیرم! حالا گریختی و رفتی، ولی بعداً راه فرار نخواهی داشت!

بلادرنگ «ریحانه» را به سوی طنابی که «محمود» برای نجات آنها به آب انداخته بود، برد و خیلی زود به آنجا رسید. ابتدا «ریحانه» را با طناب بالا فرستاد و بعد خودش به عرشه کشتی رفت. چند دقیقه بعد کشتی حرکت کرد و از ساحل دور شد.

دزدان دریائی غافلگیر شده بودند و با اینکه تمام قدرت خویش را برای بالا رفتن از کشتی و قتل عام سرنشینان آن مبذول داشتند، نتوانستند موفقیتی به دست بیاورند و در نتیجه، علاوه بر فرار ناگهانی، عده‌ای نیز از سربازان فراری نزد «سهراب» بازگشتند و در آخرین لحظات نیروی قابل ملاحظه‌ای را به وجود آوردند.

در همان موقع که آنها سرگرم جنگ بودند، عده‌ای از افراد فراری و متواری «سهراب» که از حيله «فیدو» مطلع شده بودند، سواره و پیاده خود را به آن نقطه رسانیده و به هر وسیله بود، به کشتی رفتند. عده‌ای از آنها کشته شدند؛ لیکن آنها که سلامت ماندند، از سی بلکه از چهل نفر متجاوز بودند.

«فیدو» با خونسردی و بی‌اعتنائی که داشت، نمی‌توانست این شکست بزرگ را تحمل کند. سرنوشت او در آن جنگ به پیروزی و موقعیت بستگی داشت و

اگر کشتی را تصاحب می‌کرد، به گمان خودش گنج دست نخورده و شایگان دولت «اسپانیا» را به چنگ می‌آورد و برای همه عمر از دزدی و سرگردانی روی دریا آسوده می‌شد.

این بود قسمتی از برنامه «فیدو» برای آینده؛ لذا وقتی کشتی را در حال رفتن مشاهده کرد، کاخ آمال و آرزوهایش واژگون شد و فریاد کشید:

- به طرف کشتی... به سوی کشتی خودمان! آنها را تا سر حد جهنم تعقیب باید کرد! به هر نقطهٔ عالم بروند، از چنگ «فیدو» فرار نخواهند کرد. عجله کنید... به سوی کشتی!.

یاران «فیدو» به سرعت به طرف کشتی خودشان که در همان نزدیکی بود، رفتند و به انداختن بادبان‌ها و کشیدن لنگر پرداختند. ولی موقعی همه چیز برای حرکت مهیا گردید که کشتی «سهراب» در اقیانوس دور دست از نظر ناپدید شده و در میان امواج خروشان دریا از دسترس آنها خارج گردیده بود.

● فصل شانزدهم

«پابلاس» و «فینی» در کمال یاس و ناامیدی با مختصر قوائی که برای آنها باقی مانده بود، در نزدیکی تأسیسات بندر می‌جنگیدند و سعی بلیغ مبذول می‌داشتند که تا رسیدن «سهراب» و نیروی کمکی او تلفات سنگین نبینند. از سرنوشت رقت‌انگیز «فردریکو» و مرگ فجیع وی در اثر اصابت یک گلوله توپ هیچ خبر نداشتند و به همین سبب انتظار می‌کشیدند که از طرف او نیز عده‌ای برای شکستن حلقه محاصره آنها از راه برسد و روزنه‌ای برای رهائی ایجاد شود. «فینی» سرگرم جنگ بود؛ زیرا او غیر از شخص خودش کسی دیگر را در این جهان پهناور نداشت که نگران حالش باشد. در عوض «پابلاس» که دل در گرو مهر «ریحانه» داشت، دیده از راه بر نمی‌داشت. انتظار بازگشت «ابراهیم» را می‌کتید که شاید خبری و پیامی از جانبش برای او بیاورد.

قرار بود «ابراهیم» از همان راهی که رفت، بازگردد؛ لذا «پابلاس» به پیشقراولان نیروی خود و آنها که در قسمت شمال با جنگجویان پرتغالی می‌جنگیدند، سفارش کرده بود که هرگاه او پیدا شد، جنگ را آشفته و دشمنان را سرگرم کنند تا او بتواند از خط محاصره بگذرد.

انتظارش به درازا کشید و از جوانی که فرستاده بود و حتی نامش را نمی‌دانست، خبر و اثری نرسید. «پابلاس» اگر جای خود را عوض می‌کرد، کشتی «سهراب» را هم می‌توانست ببیند. سپاهیان‌ش که در قسمت مقدم جبهه جنگ بودند، برای او خبر می‌آوردند و از وضع ساحل دریا و حوادثی که در آن جا

می‌گذشت و قسمتی از آن به وسیلهٔ دسته‌ای از افراد «فینی» و «پابلاس» دیده می‌شد، برای او حکایت می‌کردند.

یکی از همین دفعات خبر آوردند که کشتی «سهراب» حرکت کرد و رفت. «پابلاس» این بی‌مهری را نمی‌توانست باور کند، اما خودش نیز بالای بشکه رفت و جای کشتی را در ساحل دریا خالی دید. فهمید که «سهراب» آنها را گذاشته و جان به سلامت برده است.

«پابلاس» بی‌اندازه خشمگین و عصبانی بود. خون چشمانش را گرفته بود. دندان‌ها را بهم می‌فشرد و فکر می‌کرد. تقریباً یک ساعت در همین حالت باقی ماند، ولی ناگهان پیش خود گفت:

- «سهراب» ناجوانمرد نیست. او مسلماً «ریحانه» را نیز برده است. به علاوه اگر «ریحانه» را در کشتی من که اکنون در تصرف آنها است، گرفته بودند؛ برای ضعیف کردن روحیهٔ من و پایان دادن به مقاومت ما ارائه می‌دادند. پس «سهراب» او را نیز برده است!

این فکر در او قوت گرفت و بالاخره خویشتن را قانع و متقاعد کرد و اندکی آرامش روحی خود را باز یافت. یک ساعت دیگر چند نفر از افراد فراری «سهراب» به عدهٔ آنها ملحق شدند. «پابلاس» آنها را نزد خود فرا خواند و به تحقیق پرداخت. یکی از آنها گفت:

- ما برای رسیدن به کشتی خیلی فعالیت کردیم. سی چهل نفر از دوستان ما خود را به فرمانده رسانیدند و وارد کشتی شدند؛ اما ما چند نفر در میان ساحل و کشتی تحت محاصره قرار گرفتیم.
«پابلاس» پرسید:

- خوب؛ شما نفهمیدید که «سهراب» زنی را از کشتی من به کشتی خودش برد؟! چیزی به چشم خود ندیدید؟
دیگری گفت:

- چرا؛ من دیدم و به این دو نفر هم نشان دادم! در آخرین لحظه زنی را با طناب به کشتی فرستادند و بعد «سهراب» خودش بالا رفت. ما همه آرزو می‌کردیم که بجای آن زن بودیم!

«پابلاس» از فرط شادی فریادی کشید و ناگهان دیوانه‌وار بسوی «فینی» دوید

و چون به کنار او رسید، گفت:

«خیال من از جانب «ریحانه» راحت شد. حالا باید کار جنگ را یک سره کنیم. می فهمی؟! یا مرگ، یا نجات و افتخار!»

«فینی» شانه‌های خود را بالا انداخت. سر مجروح و خون‌آلودش را با انگشت خارانیده و گفت:

«من و تو بین مرگ و افتخار فرق می‌گذاریم؛ ولی این افراد که اجیر هستند و برای پول و دستمزد می‌جنگند، هرگز جانشان را به خطر نمی‌اندازند و مفت و مسلم شجاعت نشان نمی‌دهند. فکری عاقلانه‌تر بکن که فعلاً من و تو نجات یابیم. برای این افراد هیچ تفاوت ندارد که اجیر ما باشند و یا برای «مروک» خدمت کنند و مزد بگیرند.

«پابلاس» که به کلی عوض شده بود و خون در عروقش از شدت خشم می‌جوشید، اظهار داشت:

«اشتباه می‌کنی! گوش بده. اگر تو که فرمانده نیمی از آنها هستی، موافق باشی، من طی چند دقیقه آنها را آماده جنگ می‌کنم و قول می‌دهم که صددرصد موفق شوم.»

«فینی» از گوشه چشم نگاهی به «پابلاس» کرد و گفت:

«الان حد‌اعلای بدبختی ما این است که اسیر بشویم و اگر اسیر شدیم، این امید هست که روزی فرار کنیم و جان سالم بدر ببریم. ولی می‌ترسم تعصب و خشم تو کار ما را به مرگ بکشد. معهداً برای اینکه نگوئی «فینی» جلال‌مرد تروسوئی بود، حاضرم تو هر نقشه‌ای بکشی، انجام دهم.»

«پابلاس» از خوشحالی دستی به شانه «فینی» زد و بلادرنگ از جای جست؛ خود را به همان بشکه خالی رسانیده و از آن بالا رفت. در ضمن به طبال سربازان گفت که طبیل بزنند و توجه عموم را جلب کند.

وقتی صدای طبیل بلند شد، همه به آنسوی نگرستند و به دیدن «پابلاس» توجه خویش را جمع نمودند. «پابلاس» در حالی که مشت‌ها را گره کرده و رگ‌های پیشانی‌ش متورم شده بود، گفت:

«دوستان من، گوش بدهید! سخنان مرا به دقت و به گوش جان بشنوید؛ زیرا سرنوشت ما به آنچه که من می‌گویم، بستگی دارد.»

ولوله‌ای بین افراد برخاست و چند ثانیه بعد همه خاموش شدند و با دقت و توجه بیشتری چشم به دهان «پابلاس» دوختند. او ادامه داد:

- ما اکنون تحت محاصره قرار گرفته‌ایم... این ننگ بزرگی است که جمعیتی مرد جنگاور و رشید که هر یک برابر ده نفر مرد شمشیرزن قدرت در بازوان خود دارند، اسیر و گرفتار عده‌ای دزد و راهزن بشوند. مرگ برای مردم شرافتمندی مانند شما عروسی است و هزار بار بر اسارت به دست این دزدان دور از شرف و مردانگی رجحان دارد. درود من به شما دلاوران تاریخ!

همه یک صدا برای «پابلاس» هورا کشیدند و ابراز احساسات کردند. «فینی» که انتظار چنین عکس‌العمل مساعدی نداشت، پلک‌های خود را به هم زد و او نیز به سخنان «پابلاس» گوش داد.

«پابلاس» با دست به ابراز احساسات افراد پاسخ گفت و ادامه داد:

- ما باید بین مرگ پرافتخار و ننگ بردگی یکی را انتخاب کنیم و من یقین دارم شما آنقدر شرف دارید که مرگ را بپذیرید. با این همه، اگر مردانه نقشه جنگهای مرا اجرا کنید و همه قدرت خود را به کار برید، راهمی برای نجات هست... همه شما باید به سوی کشتی من بروید. می‌فهمید؛ فاصله ما با کشتی آنقدرها زیاد نیست!

یکی از میان جمعیت فریاد کشید و گفت:

- کشتی را هم اکنون سوراخ کردند. نگاه کنید! قسمت پائین کشتی در ماسه‌ها و آب دریا نشسته و غیرقابل استفاده است.

«پابلاس» به روی خود نیاورد و گفت:

- من می‌دانستم کشتی را سوراخ کردند؛ ولی هدف من این است که خود را به آذوقه برسانیم! در انبارهای کشتی آنقدر آذوقه و مواد غذایی هست که یک ماه زندگی ما را تامین کنند. از این گذشته، بیشتر از پنجاه رأس اسب داریم و از گوشت این اسبها تا مدتی غذای لذیذ و خوبی به وجود می‌آید! اگر در این نقطه بمانیم، مرگ ما در اثر گرسنگی حتمی خواهد بود و این در صورتی است که دشمن با آخرین حمله خود ما را قتل عام نکند. اگر به کشتی برسیم، هم می‌توانیم از بناهای اسکله بندر که در ساحل دیده می‌شود، استفاده کنیم و هم از مواد غذایی کشتی و بالاتر از همه از ماهیهای گوارای دریا و خرچنگهای لذیذ

ساحلی! همه بناید به من جواب بدهید و من چون به شرف و مردانگی شما ایمان دارم، منتظر پاسخ مساعد شما هستم. یکبار دیگر به شما دلاوران درود می فرستم!

«پابلاس» از شدت هیجان خیس عرق شده بود و وقتی سختش به اینجا رسید، آرام گردید. سربازان به هیاهو پرداختند. آنها نیز به هیجان آمده بودند و شمشیرها و شمشالها را دور سر می چرخانیدند و عربده می کشیدند. «پابلاس» با حرکت دادن دست خود آنها را آرام کرد و گفت:

- آفرین بر شما! در این صورت است که نام فرد فرد شما در زمره قهرمانان تاریخ «ایران» و «اسپانیا» ثبت خواهد شد و از یک یک شما دلاوران مجسمه هائی در شهرها ساخته و زینت کوچه و معابر خواهد گردید.
«پابلاس» از زیر چشم نگاهی به «فینی» کرد. بعد شمشیر خود را کشید و گفت:

- گوش به فرمان من... همه به سوی کشتی... پیش... پیش! سربازان فریادکنان به حمله پرداختند. سخنان «پابلاس» با آن صدای خشن و لحن مخصوص و آن نفوذ کلامی که داشت، چنان در افراد موثر واقع شده بود که دیوانه وار فریاد می کشیدند و به سوی خط محاصره پیش می رفتند.
حالا از هیچ چیز نمی ترسیدند. مرگ برای آنها امری آسان شده بود و مثل اینکه برای میهن و مملکت خود می جنگند، بی پروا مقابل شمشیر دشمن می رفتند و سینه را هدف گلوله شمشال و توپ قرار می دادند.
«کاپیتان مروک» کار را تمام شده گرفته بود و روی همین اطمینان که به شکست قطعی «پابلاس» و «فینی» داشت، از راس سربازان اوتیفورم پوشیده خود بیرون رفته بود که ناگاه صدای فریاد و هلهله او را از خواب غفلت بیدار کرد و با حیرت و وحشت بیرون دوید.

حمله شجاعانه «پابلاس» برای کاپیتان «مروک» بمنزله آن بود که عده ای مُرده زنده شده باشند. او یقین داشت که دیگر خطری متوجه افرادش نیست. ولی وقتی وضع را چنین دید، فهمید که فریب خورده و ضربه غیرقابل علاج به او وارد آمده است.

با شتاب به خط جبهه دوید، اما متأسفانه کار از کار گذشته و خط محاصره

شکسته شده بود. «پابلاس» خودش پیشاپیش همه می‌جنگید. او غول‌آسا سپاهیان «مروک» را می‌گرفت و سردست بلند می‌کرد و مثل گوسفند به زمین می‌کوفت و می‌کشت. گاهی سر دو نفر را می‌گرفت و چنان محکم بهم می‌کوفت که مغزشان متلاشی می‌شد. دست و پای هر کس به چنگ او می‌افتاد، از بیخ و بن کنده می‌شد.

خون مقابل دیدگان «پابلاس» را گرفته و شجاعت و قدرت خارق‌العاده بدن او چند برابر شده بود. در آخرین مرحله شکستن خط محاصره یکی از افراد دشمن را گرفت و مثل عروسک با شمشیر به گردن او زد و سرش را از بدن جدا نمود. همانجا دست دیگری را گرفت و با یک حرکت از کتف جدا کرد و روی سر دو نفر از آنها کوفت و آن دو را نیز نقش بر زمین کرد.

سر و رویش غرق در خون و قیافه وحشت‌آوری پیدا کرده بود. همین حادثه سبب وحشت و هراس شد و آن عده که اعمال عجیب و قدرت خارق‌العاده «پابلاس» را دیده بودند، به گمان اینکه یکی از غولهای افسانه‌ای یونان قدیم زنده شده، پای به فرار نهادند و گریختند.

«مروک» کوشش بسیار کرد؛ لیکن باز گردانیدن آنها که ترسیده بودند، کاری غیر ممکن بود و هیچکس فرمان او را اطاعت نمی‌کرد. این وضع تا نزدیک غروب آفتاب ادامه داشت. ولی به محض اینکه هوا تاریک شد، «پابلاس» و یارانش به کشتی رسیدند و منطقه وسیعی را تحت تصرف گرفتند. جایی که در تصرف «پابلاس» قرار گرفت، دو کیلومتر در دو کیلومتر عرض و طول داشت. یک طرف آن به تاسیسات داخلی و طرف دیگر به ساحل دریا متصل بود.

شبانه سنگربندی و ایجاد استحکامات آغاز گردید و صبح وقتی «مروک» دیده از خواب گشود و به بازدید منطقه جنگ پرداخت، فهمید که در داخل حیطة قدرت او حکومت مقتدر دیگری بوجود آمده که دفع آن از جمله کارهای محال است.

«مروک» دیوانه و سرگردان شده بود و به هیچ وجه نمی‌توانست خبر این شکست بزرگ را باور کند.

آن روز صبح سخت‌ترین روزهای عمر «مروک» بود که سپری شد. خون در عروقتش منجمد گردیده بود. با دوربین کشتی به آب نشسته و سوراخ «پابلاس»

را می‌نگریست و افراد پابرنه و بی‌سلاح او را می‌دید که به این طرف و آن طرف می‌روند و کیسه‌های خالی را از ماسه‌های ساحلی پر می‌کنند و بوسیله آن دیوار می‌سازند. او با دیدن این مناظر افسوس می‌خورد و پاهای خود را به زمین می‌کوبید و فریاد می‌کشید.

بالاخره خودش هم فهمید که از فریاد کشیدن و دشنام دادن به این و آن کاری ساخته نیست و باید برای دفع دشمن خطرناکی که در داخل خانه او رخنه کرده است، فکری بکند و نقشه‌ای دقیق بکشد. با اوقات تلخ و قیافه‌ای گرفته و غمگین به درون اطاق فرماندهی رفت. افسران خود را جمع کرد؛ به مشاوره پرداخت و گفت:

- ما دو راه در پیش داریم. یکی اینکه از طریق دریا به آنها حمله کنیم و دیگر آنکه...

هنوز سخنان او تمام نشده بود که ناگهان صدای زنگ خطر شنیده شد. صدای ناقوس بزرگی که در وسط میدان آویخته بودند و به هنگام بروز حوادث بزرگ به صدا در می‌آوردند، شنیده شد. «مروک» مثل جرعه‌ای از روی صندلی برخاست و دوان‌دوان پشت شیشه پنجره رفت. عده‌ای از سربازان با تفنگهای دراز خود می‌دویدند و جمعی از افسران که در حال استراحت بودند، در حین دویدن و راه رفتن مشغول لباس پوشیدن و بستن اسلحه دیده می‌شدند.

«مروک» یکی از افراد را فرستاد که از ماجرا خبر بگیرد. او رفت و دوان‌دوان برگشت و گفت:

- افراد قبیله «تماد» بزرگترین کشتی ما را ربوده و با خود برده‌اند... هم اکنون نیز از ساحل دور شدند و رفتند!

«مروک» با رنگی پریده فریاد کشید و گفت:

- بدبختها... مگر کشتی نگهبان و محافظ نداشت. چرا گذاشتید آنها بروند؟! شخص مذکور جواب داد:

- هفده نفر نگهبان کشتی را با خنجر کشته و اجساد آنها را به ساحل انداخته و رفته‌اند. بعلاوه کسی تصور نمی‌کرد اینها که برای کمک به ما آمده بودند، تا این درجه خائن و خطرناک باشند!

«مروک» دستها را به هم کوفت و گفت:

احتمال جنگ از راه دریا از بین رفت. حالا باید برای تهیه مقدمات حمله از خشکی اقدام کنیم. ما فعلاً به نفرات زیاد احتیاج داریم. اسلحه بقدر کافی موجود است. نفرات می‌خواهیم!

افسران برخاستند و چون در جمع‌آوری افراد اجیر مهارت و سابقه‌ای نداشتند و اهالی آن نواحی نسبت به آنها خوشبین نبودند، با عدم رضایت پراکنده شده و هر کدام به طرفی رفتند. «مروک» غیر از این برنامه‌های دیگری نیز داشت و می‌خواست در میان افراد تحت فرماندهی «پابلاس» تفرقه بیافکند و ترس و وحشت ایجاد کند.

برای انجام این مقصود دستور داد تا چندین چوبه دار در محلی که از پایگاه «پابلاس» بخوبی دیده می‌شد، برپا کنند و عده‌ای از اسیران را برای دار زدن آماده نمایند. مخصوصاً سفارش کرد که اینکار را به آهستگی، فرصت و ملایمت انجام دهند. او می‌خواست نتیجه بگیرد و بیشتر از خود را زدن اسیران، به اثر نامطلوبی که این عمل در روحیه افراد «پابلاس» باقی می‌گذاشت، توجه و علاقه داشت.

بعد از ظهر شخصاً در میدان حضور یافت و دستور داد تا چند نفر از اسرا را حاضر کنند. اسیران بیچاره که نمی‌دانستند چه سرنوشت شومی انتظار آنها را می‌کشد، به گمان آزادی با دست و پای زنجیر شده در میان چند نفر افراد مسلح به حرکت درآمدند.

خوشحال بودند و تصور می‌کردند که «پابلاس» با «مروک» مذاکره نموده و حالا می‌خواهند اسیران دو طرف را مبادله نمایند. با این خوشحالی از زندانها بیرون آمدند؛ اما وقتی به میدان رسیدند و چشمانشان به چوبه‌های دار افتاد، حساب کار خود را کردند و فهمیدند که ساعتی بیشتر از عمرشان باقی نمانده است.

«مروک» فوراً چند نفر طبال و دو نفر جارچی خوش صدا را احضار نمود و دستورهایی به ایشان داد. آنگاه با اشاره انگشت یکی از نیرومندترین زندانیان را فرا خواند و با دست خودش به چوب بست که شلاق بزند. سپس شلاق چند شاخه بزرگی را به دست گرفت و با تفنن و تفریح به شلاق زدن مشغول شد. در همین حال طبال‌زنان و جارچیان که هر کدام بوقی بزرگ در دست داشتند،

با قدمهای موزون و به آهنگ طبل به طرف سنگرهای «پابلاس» رفتند. «پابلاس» و «فینی» در میان افراد ایستاده و به این صحنه غم‌انگیز نگاه می‌کردند که ناگهان شخصی «پابلاس» را صدا کرد و گفت:

- نگاه کن... چند نفر طبل‌زن به این طرف می‌آیند!

«پابلاس» ابتدا نفهمید مقصود آنها چیست و به تصور اینکه صلح و اعلام آتش‌بس در بین است، دستور داد از تیراندازی خودداری کنند. چند دقیقه بعد که طبالها نزدیک شدند و ایستادند، «پابلاس» و «فینی» جریان امر را درک کردند. در همین موقع «پابلاس» تفنگ درازی را از دست یکی از افراد گرفت و گفت:

- باید آنها را تنبیه کنیم!

و بعد خطاب به یکی از فرماندهان درجه دوم گفت:

- دستور بده تا همه اسبها را زین کرده و آماده باشند. پنجاه نفر از بهترین افراد را نیز مسلح و مهیا سوار بر اسب در پشت ساختمانها نگاه دار تا من بیایم. فرامین «پابلاس» با سرعت انجام می‌گرفت و این دستور هم طبعاً خیلی زود جامه عمل پوشید و پنجاه اسب زین کرده در پشت ساختمان تاسیسات بندری که به تصرف آنها در آمده بود، آماده شد. «پابلاس» منتظر ایستاد تا طبالها به نزدیکی رسیدند و یکی از آنها در بوق بلندی که به دست داشت، دمید و گفت:

- آهای سربازان «پابلاس»! کاپیتان «مروک» فرمانده عالیقدر ما مقدم شما را گرامی می‌دارد. هر کس تا فردا صبح خودش را به هنگ ما معرفی کند، عفو خواهد شد و در غیر این صورت به سرنوشت کسانی که هم اکنون مقابل چشمان شما به دار آویخته خواهند شد، گرفتار می‌گردند... تا فرصت دارید جان خود را نجات...

سخنان او به اینجا رسیده بود که دست «پابلاس» بالا رفت. وسط بوق را هدف قرار داد و شلیک کرد. یکی از جارچیان مثل مرغی که تیر خورده باشد، به هوا جست و با مغز روی زمین افتاد و آنجا جان سپرد.

گلوله دهان او را سوراخ کرده و از پشت گردنش خارج شده بود. «مروک» که ابداً انتظار چنین عکس‌العملی را نداشت، متحیرانه به این صحنه نگریست. جارچی دیگر و طبالها جسد رفیق خود را جای گذاشتند و فرار کردند. مثل شغالی که از تله گریخته باشد، می‌دویدند و می‌کوشیدند که خود را پشت

سنگ‌ها و درون چاله‌ها و گودال‌ها پنهان نمایند که گزند گلوله در امان باشند. «مروک» مثل گرگ تیرخورده بخود می‌پیچید و از شدت خشم دندان‌ها را به هم می‌فشرد و لب را گاز می‌گرفت. در همین حال دستور می‌داد که زندانیان و اسیران را دسته‌دسته به آنجا بیاورند و در حضور خودشان به ترتیب دار بزنند. در زندان‌ها باز شد و اسیران را به محل اعدام هدایت نمودند. قریب دویست و پنجاه نفر اسیر را در میدان جمع کردند و اولین دسته پنج نفری را زیر طنابها بردند که به دار بی‌آویزند. درست در همان لحظه که طناب را به گردن آنها می‌بستند، ناگهان «پابلاس» روی اسب جست و به پنجاه نفر سوار آماده و مسلح خود گفت:

... برای نجات زندانیان به پیش...

حمله آغاز گردید و یک دسته سوار مثل صاعقه خود را به آنجا رسانیدند. «مروک» حتی تصور چنین گستاخی را نداشت و در خواب هم اگر می‌دید، باور نمی‌کرد که یک دسته پنجاه نفری سوار به مرکز قدرت او حمله کنند و با آنهامه جسارت و بی‌باکی برای نجات دوستان اسیر خویش اقدام نمایند. لذا هیچ آمادگی نداشت. نمی‌دانست چه باید بکند... گیج شده بود؛ فریاد می‌کشید و می‌دوید و دستوره‌های ضد و نقیض می‌داد.

صدای شیپور برخاست و سربازانی که آنجا حضور داشتند، سراسیمه و وحشت‌زده چند دقیقه تیراندازی و دفاع کردند. ولی چون «مروک» گریخت و رفت، آنها نیز پا بفرار گذاشتند و خود را به درون ساختمان انداختند.

در طی ده دقیقه دسته‌های مسلح افراد پیاده به سواران که مشغول گشودن دست و پای زندانیان بودند، رسیده و ساختمانهای انبار را محاصره نمودند. اسیران دست و پا بسته آزاد شدند و با دست خالی به کمک نجات دهندگان خود برخاستند و روی بغض و نفرتی که از «مروک» در دل داشتند، هر کدام چوب و تخته‌ای به چنگ آورده و به حمله پرداختند.

انبارها به وسیله عده‌ای قریب صد نفر سرباز محافظت می‌شد، ولی اسیران از جاز گذشته سربازان را متواری کردند. جمعی را کشتند و اسلحه و لباس آنها را برداشتند. بالاخره موقعی که «مروک» و سربازانش رسیدند، کار انبارهای آذوقه و مهمات تمام شده و همه به تصرف «پابلاس» در آمده بود.

جنگ نزدیک غروب آفتاب شدت گرفت. دسته‌های مسلح از راه رسیدند و صف‌بندی آغاز شد. حالا وضع عوض شده بود؛ یعنی «پابلاس» و افراد او از داخل ساختمان‌ها می‌جنگیدند و «مروک» و یارانش ناچار بودند از خارج تیراندازی کنند و چون قاعدتاً شکست با آنها بود، صلاح کار را در آن دید که دستور عقب‌نشینی صادر کند.

شب هنگام که شیپور خاموشی زده شد، «پابلاس» و «فینی» و افراد او غرق در شادی بودند. با هفتاد نفر مجروح و مقتول نصف جزیره را به تصرف درآورده و حساس‌ترین پایگاه‌ها را در اختیار داشتند. انبارها مورد بازرسی قرار گرفت. اسلحه به مقدار کافی، باروت و ساچمه و نمد و فتیله و چاشنی و هزار نوع مایحتاج دیگر جنگ در جعبه‌های سربسته روی هم چیده شده بود. در قسمتی دیگر از انبارها بشکه‌های مواد غذایی لوبیا، نخود، عدس و گوشت و چیزهای دیگر و از همه مهمتر نیشکر و برنج بحد وفور یافت می‌شد.

آن شب «پابلاس» و «فینی» از فرط خوشحالی در پوست خود نمی‌گنجیدند و از باده پیروزی و فتح سرمست بودند. افراد آنها نیز همین حال را داشتند. اسیران آزاد شده که از کام مرگ دهائی یافته و با آزادی رسیده بودند، آن شب بدون غل و زنجیر می‌توانستند بخوابند و غذای کافی و خوب به آنها داده می‌شد.

... برعکس در اردوگاه «مروک» سوگواری برقرار بود و او آن شب از فرط خجالت و شرم و از شدت اندوه در اطاق را به روی خود بسته و می‌کوشید که با هیچکس روبرو نشود.

«پابلاس» و «فینی» که تا همانجا پیروزی را کافی می‌دانستند، دستور دادند که چند روز افراد به تحکیم سنگرها مشغول باشند و استحکامات را زیاد کنند. «مروک» هم با همه‌اندوهی که داشت، به فعالیت پرداخت که شاید شکست گذشته را جبران کند.

● فصل هفدهم

«سهراب» شخصاً کشتی را می‌راند و روی سینه امواج دریا پیش می‌رفت. «روزالین» و «محمود» در اطاق برای بهوش آوردن «ریحانه» فعالیت می‌کردند و سربازانی که در آخرین لحظات خود را به کشتی رسانیده و جانی به سلامت برده بودند، مشغول کار بودند و به دستور «سهراب» توپها را آماده می‌کردند که در صورت لزوم در جنگ دریائی شکست نخورند.

یک ساعت بدون هیچ حادثه‌ای گذشت. «سهراب» وقتی بقدر کفایت از ساحل دور شد، سکان را به دست یکی از ملاحان سپرد و خودش به عرشه کشتی رفت و به شمارش افراد و تقسیم‌بندی آنها مشغول گردید. جمعاً هفتاد نفر در کشتی بودند. دسته‌ای از آنها کاری جز جاروکشی و نظافت نمی‌دانستند و در صورت بروز حوادث بزرگ و جنگ قدرت دفاع از جان خویش را نیز نداشتند؛ چه رسد به اینکه از کشتی و جان فرمانده خود دفاع نمایند!

«سهراب» نخستین کاری که کرد، ده نفر از ملاحان سابقه‌دار را بالای دکل‌ها فرستاد تا از دور مراقب اطراف دریا و چنانچه کشتی دزدان دریائی را دیدند، اطلاع بدهند.

بعد به تقسیم‌بندی افراد پرداخت. چند نفر را برای توپها گماشت و بقیه را با شمشیر و خنجر و قلاب و چنگک مسلح کرد و دستور داد که عیناً مثل دزدان دریائی دفاع کنند تا حمله غیر مترقبه و مخصوص دزدان دریائی خنثی شود.

مثل این بود که «سهراب» همه چیز را پیش‌بینی می‌کرد؛ زیرا درست نزدیک ظهر که هوا ابری و طوفانی به نظر می‌رسید و باد در بادبانهای کشتی می‌پیچید، صدای فریاد دیده‌بانها و مراقبین دکل درخواست که خبر دادند کشتی «فیدو» نزدیک می‌شود.

«سهراب» دستور داد حتی‌المقدور بر سرعت کشتی بیافزایند و از آنها فاصله بگیرند. «ریحانه» تازه لای پلکهای خود را گشوده بود که صدای فریاد نگهبان درخواست و به گوش «محمود» و «روزالین» نیز رسید. هر دو وحشت‌زده و هراسان به یکدیگر نگریستند و بالاخره «روزالین» که نمی‌توانست طاقت بیاورد، وحشت و ناراحتی خویش را فرو برد و بالحنی لبریز از نگرانی گفت:

- شنیدی؛ شنیدی «محمود»؟! این فریاد نزدیک شدن دزدان دریائی را اعلام می‌دارد. آنها بالاخره ما را می‌کشند!

«محمود» در پاسخ اظهار داشت:

- آرام باش روزالین، «سهراب» مرد شجاعی است. او آنقدر دزدان را مرعوب کرده که تا سالها هرگاه نام او را بشنوند، بر خود بلرزند و جرأت حمله نداشته باشند!

«روزالین» گفت:

- این حرفها یعنی چه؛ مگر نمی‌بینی نزدیک شده‌اند؟!

«محمود» در پاسخ گفت:

- آنها از جنگ با «سهراب» - اگرچه یکه و تنها باشد - وحشت دارند؛ ولی چیزی که آنها را به حمله وا می‌دارد و به ایشان جسارت و قدرت می‌بخشد، شوق و ذوقی است که برای بدست آوردن گنج در دل نهفته‌اند. آنها به تصور اینکه گنج در کشتی است، با این جسارت به تعقیب ما پرداخته‌اند؛ در حالیکه نمی‌دانند...

«روزالین» که هرچه بیشتر می‌شنید، بیشتر مات و مبهوت می‌گردید، بازوی او را گرفت و گفت:

- چه می‌گویی؟! این حرفها چیست! حقیقتاً که گیج شده‌ام!

«محمود» متضدید و اظهار داشت:

- حق دارید که گیج شوید. چون من هم قبل از اینکه مقصود نهائی «سهراب»

را بدانم، متحیر مانده بودم و نمی دانستم چه می خواهد بکند. لیکن خیلی زود آشکار گردید و هنگامی که کشتی از نزدیکی ساحل حرکت می کرد و عمق آب دریا کم بود، در نقطه ای معین و مشخص صندوقهای سربسته و لاک و مهر شده را در آب انداختیم.

«روزالین» دستها را به هم کوفت و با ترس زایدالوصفی گفت:

- ای وای؛ چه کار بدی کردید! چطور این ثروت عظیم را در آب انداختید؟! «محمود» گفت:

- جای نگرانی نیست. دریا امانت دار خوبی است و محلی که ما صندوقها را به آب انداختیم، فقط ده متر عمق دارد و در هر ساعت که تصمیم بگیریم، می توانیم مجدداً آنان را بیرون بکشیم.

ناگهان در اطاق باز شد. «سهراب» با شمشیر آخته و چهره برافروخته وارد شد و گفت:

- درها را به روی خود ببندید. هیچکس حتی «محمود» حق بیرون آمدن از اطاق را ندارد!

«روزالین» فهمید که کار خطرناک شده و هجوم دزدان دریائی حتمی گردیده است. «محمود» مرد بود و نمی توانست در آن موقعیت حساس خودش را در کنار زنان محبوس کند. هرچند در شمشیر زدن و جنگ و زدو خورد مهارتی نداشت، ولی طبع پر شروشورش اجازه نمی داد در اطاق بنشیند و شاهد زدو خورد و مبارزه دیگران باشد.

«محمود» یکبار دیگر بیاد ارانگوتان افتاد و با سرعت به طرف اطاق مجاور رفت و در را گشود. حیوان با زنجیر کلفتی که دست و پایش را بسته بودند، بازی می کرد و چون «محمود» را در آستانه در مشاهده کرد، خرخرکنان از جای برخاست. چند بار با مشت به سینه پهن و وحشت انگیز خویش کوفت و دندانهای زرد و هراس آورش را نشان داد.

«محمود» پیش رفت و حلقه های زنجیر را گشود؛ اما قبل از اینکه او را رها کند، آهسته خطاب به «ارانگوتان» و مثل اینکه با یکی از دوستان صمیمی خود صحبت می کند، گفت:

- گوش بده؛ هم اکنون دشمنان ما وارد کشتی می شوند. من نیز امروز قصد

جنگ دارم، اما به کمک تو نیازمند هستم. تو باید مراقب جان من باشی و اطراف مرا خلوت کنی که با شجاعت بتوانم بجنگم.

ارانگوتان عربده‌ای هول‌انگیز کشید و با مشت به دیوار چوبی اطاق کوفت. این نشانه‌ی خشم ارانگوتان بود و «محمود» فهمید که برای خروج از اطاق بی‌طاقت است.

در خارج هیاهویی بی‌سابقه ایجاد شده بود. هر کس برای انجام کاری به طرفی می‌دوید و عده‌ای از پله‌های طنابی بالا می‌رفتند و خود را برای مقابله با دزدان دریائی آماده می‌کردند.

«سهراب» در عرشه‌ی کشتی ایستاده بود و فرمان می‌داد. اکثر افراد در قسمت مقدم کشتی جمع شده بودند؛ زیرا دزدان دریائی ابتدا راه فرار را می‌بستند و بعد به کشتی حمله می‌کردند. روی این حساب از قسمت جلو حمله آغاز می‌گردید. دزدان نزدیک شده بودند و آنقدر فاصله نداشتند. «فیدو» روی پله‌های طنابی ایستاده بود و در حالیکه باد او را تکان می‌داد و تا روی آب دریا می‌آورد و باز می‌گردانید، چشم به سرنشینان کشتی «سهراب» دوخته بود و فرمان می‌داد.

چوبهای پهن و بلندی که معمولاً بجای «پل» از آن استفاده می‌شد و دزدان به وسیله آن فاصله دو کشتی را می‌پیمودند، آماده و مهیا گردیده بود. وقتی کشتی پهلو به پهلو کشتی «سهراب» رسید، با یک حرکت سریع پیش رفت. دماغه آن کج شد و راه بر کشتی «سهراب» گرفت. «فیدو» فریادی کشید و گفت:

- حمله کنید ... آفرین بر دزدان عزیز من! حمله کنید و به هیچکس رحم ننمائید!

حمله آغاز شد. چوبها یکی بعد از دیگری روی لبه‌ی کشتی افتاد و دزدان هجوم بردند. کار از نظر «سهراب» و «فیدو» تمام شده به نظر می‌رسید. «فیدو» صد درصد خود را صاحب گنج می‌دانست و «سهراب» هم با آن افراد قلیل و کم تجربه مرگ را پیش چشم خود می‌دید و شکست را قطعی می‌دانست.

تنها یک معجزه بزرگ و غیر مترقبه می‌توانست مسیر حوادث را عوض کند. به عقیده و نظر «سهراب» وقوع چنان معجزه‌ای نیز خیلی دیر شده بود، زیرا در یک لحظه کشتی دزدان خالی شد و همه افراد خونخوار آن روی عرشه کشتی «سهراب» قرار گرفتند و با چهل نفر افراد قابل جنگ او به مبارزه پرداختند.

این حمله آن قدر سریع انجام گرفت که حتی نتوانستند از توپها استفاده کنند. فقط در آخرین فرصت که دزدان هجوم آورده بودند، یکی از توپها بدون اجازه و صدور دستور «سهراب» شلیک کرد و گلوله آن دکل وسطی کشتی دزدان را از کمر شکست.

«سهراب» که همه جا با چشم بدنبال «فیدو» می‌گشت، خیلی زود وی را از لباس سرخ‌رنگی که پوشیده بود، شناخت و به سوی او جست. جنگ میان آنها در گرفت و در نقاط دیگر دزدان دریائی و افراد کشتی نیز زدو خورد می‌کردند.

چیزی که از همان لحظه اول آشکار شد، برتری دزدان بود. عده‌ای از افراد «سهراب» کشته شدند و با این ترتیب کار تمام شده به نظر می‌رسید؛ اما...

ناگهان «فیدو» وضع را دگرگون مشاهده کرد. در کمال تعجب و با چشمان خود می‌دید که دزدان متوحشانه، مثل اینکه از مریض و بایبی فرار می‌کنند، از پله‌های طنابی بالا می‌روند و می‌کوشند خود را از گزند کسی یا چیزی در امان نگه دارند. «فیدو» آنقدر فرصت نداشت که به اطراف خود نگاه کند؛ زیرا یک لحظه غفلت موجب مرگ او می‌شد.

«سهراب» امان او را بریده و با شمشیر خود عرصه را چنان بر وی تنگ کرده بود که اگر «فیدو» سرش را بر می‌گردانید، کشته می‌شد. همچنان دزدان فرار می‌کردند و هنوز «فیدو» موجب اصلی آنها نفهمیده بود.

یکی از همین دفعات مشاهده کرد که یکی از دزدان روی هوا بلند شد و مثل گلوله‌ای دور خود چرخیده و ده بیست قدم آنطرفتر در آب دریا افتاد و فرو رفت. اندکی بعد «فیدو» حقیقت را دریافت و برای نجات جان افراد خود به تلاش و تکاپو پرداخت که شاید از چنگ «سهراب» و آسیب شمشیر او فرار کند.

دزدان بدون اینکه شکست بخورند، فرار می‌کردند و خود را به عرشه کشتی خودشان می‌انداختند و از آنجا به سوی ارانگوتان و «محمود» تیراندازی می‌کردند.

«فیدو» از یک لحظه غفلت استفاده کرد و خود را پشت بشکه‌ای انداخت و با شتاب روی لبه کشتی جست. از آنجا نیز عبور کرد و وارد کشتی خودش شد. با رفتن «فیدو» بقیه دزدان نیز گریختند و چوبها را کشیده و ارتباط دو کشتی را قطع کردند. «فیدو» با وجود عدم موفقیت از کار خود کمال رضایت را داشت و

پیش خود می‌گفت:

- بسیار خوب، مهم نیست. در این حمله افراد او را کشتیم؛ در حمله دیگر که همین امشب انجام می‌دهم، ارانگوتان را می‌کشم. با اینکه دفعه قبل این حیوان وحشت‌انگیز چند نفر از افراد مرا کشت، باز هم وجودش را فراموش کرده بودم. امشب دستور می‌دهم همه با خنجر و چنگک به سوی ارانگوتان حمله کنند و او را از چند طرف محاصره نموده و از پای درآورند.

این امیدواری تا اندازه‌ای از تشویش او می‌کاست، اما خیلی طول نکشید که خبر شکسته شدن دکل کشتی به او رسید و سخت نگران گردید. کشتی «سهراب» که آسیب ندیده بود، با سرعت فاصله گرفت و دور شد. ولی دزدان با دکل شکسته نمی‌توانستند آنها را دنبال کنند و ناچار بودند با سرعت خیلی کمتر راهی را که کشتی «سهراب» رفته بود، ادامه دهند.

«سهراب» از فرط خوشی ارانگوتان را بغل کرده و می‌بوسید. بزودی کشتی دزدان از نظر ناپدید شد و «سهراب» راه ساحل ایران را در پیش گرفت و فرمان داد تا کشتی را به طرف «بندر عباسی» که در میان بنادر دیگر معروفیت و اهمیت بسیار داشت، برانند.

آن روز و آن شب گذشت. سحرگاه نگهبان بالای دکل فریادی کشید و زنگ‌ها را به صدا درآورد. صدای زنگ همه سرنشینان کشتی را از خواب بیدار کرد. «روزالین» «سهراب» را بیدار نمود و گفت:

- زنگ‌ها صدا می‌کند. به نظرم حادثه‌ای اتفاق افتاده است.

«سهراب» همچنان با لباس خوابیده بود؛ لذا برخاست و چکمه‌ها را پوشید. شمشیر را برداشت و با چشمان خواب‌آلود و موئی پریشان بیرون جست. صدای زنگ‌ها مرتباً شنیده می‌شد. «سهراب» دوان‌دوان خود را به زیر دکل رسانید؛ سر را به سوی آسمان بلند کرد و گفت:

- چه خبر است؛ چرا زنگ می‌زنی؟!

نگهبان گفت:

- ناخدا، «بندرعباسی» از دور دیده می‌شود! ساحل ایران مثل خط سفیدی در افق نمودار گردیده است!

«سهراب» با شتاب از پله‌های طنابی بالا رفت و نزدیک محل دیدبان که

رسید، به سوی شمال نگاه کرد و او نیز سوسوی چراغهای بندر را از دور دید. شرق آسمان تازه روشن شده بود. دریا آرام بود و باد ملایمی که از جنوب شرقی می وزید، بادبانهای کشتی را پر می کرد. چراغهای بندر هنوز روشن بود و مخصوصاً چراغ برج نگهبانی از دور روشنائی بیشتری داشت. هاله ای از تاریکی روی بندر افتاده بود و از وراء همان ظلمت نیم شکسته، گاهی ساختمان ها و زمانی کشتیهائی که در بندر لنگر انداخته بودند، دیده می شدند.

«سهراب» با شادمانی پائین آمد و دستور داد که همه خود را برای پیاده شدن آماده نمایند. در کشتی جنب و جوشی نشاط آمیز پدید آمد. همه از خواب بیدار شدند و با شادی به عرشه کشتی رفتند که از دور منظره امیدبخش «بندرعباسی» را که پناهگاه و ملجاء امید ایشان محسوب می شد، به چشم ببینند. متأسفانه به علت بُعد مسافت و ظلمت پایان شب بندر دیده نمی شد و فقط آنها که می توانستند روی بلندترین دکل بروند، آنجا را می دیدند.

«ریحانه» آن شب را بهتر از شبهای دیگر خوابیده بود. دیگر بیم و هراسی نداشت و خویشتن را در امنیت کامل احساس می نمود. «سهراب» برای آنها مدافع خوبی بود و هر کس در پناه وی قرار می گرفت، از هر جهت آسودگی خیال داشت.

مقدمات کار فراهم گردید. «محمود» به معیت چند نفر از جاشویان در انبارها را بستند و قفل های سنگین را به کلونها آویختند. «روزالین» لباس های خود را جمع کرد و زیر بغل «ریحانه» را که در اثر خوردن آب دریا هنوز کسالت و نقاهت داشت، گرفت و به اتفاق «محمود» که از انجام امور محوله فراغت یافته بود، به طرف پله ها رفتند.

بادبان ها را به سرعتی تمام بالا کشیدند و به همان نسبت که بادبان ها جمع می شد، کشتی به بندر نزدیک می گردید و روشنائی صبح نیز بر ظلمت شب تسلط می یافت و اطراف کشتی در معرض دید و نگاه قرار می گرفت. دریا آرامشی مطبوع و دلپذیر داشت.

سپیدی صبح مانند رشته های ابریشم سفید که روی آب ریخته باشند، حاشیه امواج ریز و کوچک دریا را روشن و نورانی می کرد و بر نقاط دیگر سایه ای نیلی رنگ می انداخت.

«روزالین» و «محمود» و «ریحانه» قبل از دیگران از پله‌ها پائین رفتند و بوسیلهٔ یک قایق کوچک به سوی بندر شتافتند. هر چه جلوتر می‌رفتند، ساختمان‌های ساحلی بهتر دیده می‌شد و آرامش قلب و روح آنها افزایش می‌یافت.

«سهراب» فرمان داد که لنگرها را بیاندازند و کشتی آنها درست موقعی که پهلو به پهلو یک کشتی هندی قرار گرفت، لنگرها به اعماق آب فرو رفت. کشتی بزرگ هندی برای تعمیر به «بندرعباسی» پناه آورده بود. «سهراب» فهمید آن کشتی مجلل و زیبا که بادبانهای ابریشمین و رنگارنگ داشت، به یکی از راجه‌های بزرگ هندوستان تعلق دارد.

قایق دستهٔ اول افراد را به ساحل رسانید و بازگشت. ساعتی بعد قایق‌های چهارگانهٔ کشتی کلیهٔ سرنشینان را به ساحل برد. فقط چهار نفر برای نگهبانی باقی ماندند. و قرار بر این نهاده شد که هر شب آن چهار نفر جای خود را به چهار نفر دیگر بدهند و به این ترتیب هر شبانه روز چهار نفر در آنجا پاسداری نمایند. «بندرعباسی» در آن تاریخ شهر بزرگی بود که هر روز دهها کشتی کوچک و بزرگ در آن پهلو می‌گرفتند، بارهای خود را تخلیه می‌کردند و با بار تازه‌ای می‌رفتند.

بازار بندر شلوغ بود و جاشویان و سربازان عجله داشتند که هر چه زودتر مرخص شوند و برای گردش به اطراف بروند. «سهراب» رئیس آنها را احضار کرد. حقوق عقب افتادهٔ همه را تمام و کمال پرداخت. دستوره‌ای لازم را برای نگهبانی داد. ضمناً سفارش کرد و گفت:

- تو رئیس آنها هستی و همه هر روز با تو تماس خواهند گرفت. گوش بده؛ تکلیف ما در این بندر معلوم نیست و من قبل از هر کار باید با فرماندار بندر ملاقات کنم. سفارشی که می‌توانم به تو بکنم، این است که اگر حادثه‌ای اتفاق افتاد و خواستی مرا مطلع کنی، شب هنگام یا چراغ قرمز رنگ دریائی بالای دکل بزرگ را روشن کن و یا هنگام روز یک پرچم به همان رنگ افراشته نگه‌دار. من هر جا باشم، به این نشانه مطلع می‌شوم و خود را به تو می‌رسانم.

رئیس جاشویان به دقت سخنان «سهراب» را گوش می‌داد و می‌کوشید که آنچه را می‌گوید، بخاطر بسپارد.

«سهراب» گفت:

- گوش بده... تو تا پانزده روز انتظار ما را داشته باش. ولی اگر در رأس مدت خبری از من برسی، آزاد هستی که با کشتی به هر کجا که میل دارید، بروید.
«سهراب» سخنان خود را تمام کرد؛ با او خداحافظی نمود و خودش را به «روزالین» و «محمود» و «ریحانه» رسانید. از این لحظه بعد سرنوشت دیگری انتظار آنها را می‌کشید. او از «پابلاس» و «فینی» و همچنین از سرنوشت شوم و تأثرانگیز «فردریکو» هیچ اطلاعی نداشت و گمان می‌کرد همه شکست خورده و متواری و یا کشته شده‌اند. برای آینده خودش و همراهانش هیچ نقشه و برنامه‌ای نداشت. فقط و فقط می‌خواست با فرماندار بندر ملاقات کند و بعد پی کار خود برود.

از جنگ و خونریزی و کشتن روی دریاها و بالاخره از درگیری و سرگردانی خسته شده بود و میل داشت زندگی آرامی برای خود ایجاد کرده و با «روزالین» ازدواج کند. کسی چه می‌داند عاقبت کارها چه می‌شود؟. «سهراب» هم از سرنوشتی که انتظارش را می‌کشید، از حوادثی که سر راه حیاتش قرار گرفته بود، آگاهی نداشت و به گمان خود می‌خواست با گنج بزرگی که در اختیار داشت، بقیه عمر خویش را به خوشی و کامرانی بگذراند.

دوان دوان از رئیس جاشویان جدا شد و خودش را به «روزالین» و «محمود» و «ریحانه» که روی ماسه‌ها نشسته و در انتظار او بودند، رسانید. «ریحانه» به محض اینکه «سهراب» را دید، اشک در دیدگانش حلقه زد و گفت:

- پابلاس کشته شد! او مُرد! او را تنها گذاشتیم!

«سهراب» بخاطر دلداری و تسلی خاطر «ریحانه» گفت:

- نه؛ «پابلاس» کسی نیست که کشته شود. من یقین دارم که او زنده است و اگر نتوانسته باشد کاری از پیش ببرد، گریخته و جان به سلامت برده است. و بلافاصله برای اینکه موضوع صحبت را عوض کرده باشد، گفت:
- راستی... اینجا ایران است!

«روزالین» خندید و به شوخی گفت:

- ما که می‌دانستیم اینجا خاک ایران است!

«سهراب» قیافه‌ای جدی به خود گرفت و افزود:

- شوخی نمی‌کنم. موضوع کاملاً مهم است. نکته‌ای که هیچ یک از شما سه نفر به آن توجهی نداشتید، این بود که اینجا خاک ایران است و «روزالین» نمی‌تواند با سر باز و بدون حجاب در شهر گردش کند و بین مردم رفت و آمد نماید.

هر سه نفر گفتند:

- اوه؛ راست می‌گوئی! به این موضوع هیچ واقف نبودیم.

«سهراب» ادامه داد:

- هموطنان من میهمان دوست هستند و بیگانگان را گرامی و عزیز می‌دارند. ولی کسی که به مقدسات آنها اهانت کند و بی‌اعتنا باشد، مورد بغض و کینه و مجازات شدید قرار می‌گیرد. «روزالین» و «ریحانه»؛ شما نمی‌توانید با این قیافه به شهر وارد شوید. «ریحانه» که ایرانی است و می‌تواند خود را مانند دیگران درآورد؛ ولی تو «روزالین»... تو باید از «ریحانه» تعلیم بگیری و بیاموزی که چگونه باید چادر به سر کرده و چهره پشت مقنعه سیاه و یا سفید پوشانید. از این گذشته من و «محمود» هم باید لباسهای فرم اسپانیائی خود را عوض کنیم. لباس خاکستری رنگ بازرگانان را بپوشیم و دستار به سر خود ببندیم.

«روزالین» گفت:

- این کار برای من خیلی سخت است؛ اما چاره‌ای نیست. قبول دارم. هر لباسی برای من بیاوری، می‌پوشم.

«محمود» گفت:

- شما اینجا باشید. من به بازار می‌روم، لباس می‌خرم و برمی‌گردم.

«سهراب» گفت:

- نه؛ تو بمان! من می‌روم و خیلی زود مراجعت می‌کنم. ضمناً برای ناهار باید چیزی تهیه کرد. جایی نیز برای خوابیدن لازم است.

با این پیشنهاد موافقت شد. «سهراب» از آنها فاصله گرفت و به طرف بازار رفت. بازار شلوغ بود. اینجا و آنجا فروشندگان دوره‌گرد راه را بسته بودند. دکانداران نیز مقابل دکاکین ایستاده و به مشتریان هندی و عرب که از آنجا می‌گذشتند، برای خرید تعارف می‌نمودند.

در بازار روباز و بدون سقف بندر همه نوع آدم دیده می‌شد. هندی و عرب و

چینی و ایرانی؟ با یکدیگر دوستانه رفتار می‌کردند و به خرید و فروش و مبادلهٔ اجناس مشغول بودند.

«سهراب» خود را به یکی از دکاکین لباس‌فروشی رسانید و از فروشنده که ریش سفید خویش را حنا بسته و به رنگ قرمز خرمائی درآورده بود، لباس خواست. فروشنده نگاهی به سر وضع او کرد و لباس‌ها را مقابل وی پهن نمود. «سهراب» در حین انتخاب اجناس سؤال‌هایی می‌کرد و جواب‌هایی می‌شنید. فروشنده گفت:

- مثل این است که شما سالها در ایران نبوده‌اید و هیچ از حوادث خیر ندارید. «سهراب» گفت:

- همین‌طور است. من دریانورد هستم. مدتی از مملکت دور بوده‌ام و خبر ندارم. مگر چه حوادثی اتفاق افتاده؟!

- والله ما از پایتخت خیلی دور هستیم و دیر به دیر از وقایع آگاه می‌شویم. ولی این‌طور که می‌گویید، شاه عباس تازه از جنگ بازگشته و چنان عثمانیان لامذهب را شکست داده که شاید تا صد سال دیگر نتوانند به ایران حمله کنند. آری، مدت‌ها جنگ بود و از جوانان ما هم عدهٔ زیادی به لشکریان قزلباش پیوستند و هنوز هم به بندر بازنگشته‌اند.

«سهراب» پیش خود گفت:

- هان؛ حالا فهمیدم. علت اینکه «شاه عباس صفوی» در مورد پرتغالی‌ها اقدامی نکرده، همین است که او در حال جنگ با عثمانی‌ها بوده. به هر حال وظیفهٔ من این است که جریان واقعه را به وسیلهٔ فرماندار بندر به عرض شاه برسانم.

خرید «سهراب» تمام شد. بقیچه‌های لباس را زیر بغل گرفت و پس از خرید مقداری غذا، به سوی محلی که دوستانش انتظار می‌کشیدند، حرکت کرد.

بعد از ظهر «سهراب» برای «روزالین» و «ریحانه» و «محمود» جایی مناسب و خانه‌ای کوچک تهیه کرد و خودش لباس نو و مرتب پوشید. دستاری فلفل نمکی به سر بست و به طرف خانهٔ حاکم بندر رفت.

خانهٔ حاکم در نزدیکی اسکله و در محلی قرار داشت که از آن جا قسمت اعظم بندر و دریا دیده می‌شد. مقابل خانهٔ حاکم دو نفر مرد مسلح ایستاده بودند.

«سهراب» مستقیماً نزد آنها رفت؛ سلام گفت و اجازه ورود خواست. یکی از آنها جواب داد:

- ما اجازه نداریم. اگر می‌خواهید حاکم را ملاقات کنید، باید آنقدر اینجا بایستید تا منشی و مستوفی خارج شود و به وسیله ایشان از حاکم اجازه ملاقات بگیرید.

«سهراب» سخت ناراحت شد؛ ولی هنوز چیزی نگفته بود که مردی چهل و چند ساله که عباده‌ای زیبا رنگ به سر داشت، از خانه بیرون آمد و چون «سهراب» را آنجا دید، پرسید:

- جوان چه می‌خواهی؟

«سهراب» گفت:

- قصد ملاقات حاکم را دارم. موضوع مهم است. حتماً باید حضرت حاکم را ملاقات کنم و مطالبی به اطلاع ایشان برسانم.

او انتظار داشت که محرر حاکم نیز مشکلی سر راه او قرار داده و مانعی ایجاد کند، اما برخلاف انتظار شخص مذکور با مهربانی پیش آمد. نگاهی به چهره سوخته و آفتاب زده «سهراب» کرد و پرسید:

- آیا حضرت حاکم تو را دیده‌اند. می‌شناسند؟! بگویم چه کسی قصد دیدن ایشان را دارد؟. کار شما چیست؟. آیا مقدور است که من به عرض برسانم و جواب بگیرم؟.

- نه؛ موضوعی است که تنها باید بین خودم و حضرت حاکم مطرح و مورد مذاکره قرار بگیرد.

بالاخره محرر حاکم داخل شد و چون بازگشت، «سهراب» با یک نگاه فهمید که حال او تغییر یافته و در نگاهش آثار کنجکاوی و تفحص دیده می‌شود. وقتی او مقابل «سهراب» رسید، گفت:

- آیا نام شما «سهراب» نیست؟.

«سهراب» یکه‌ای خورد و دهانش از فرط حیرت بازماند. انتظار شنیدن هر مطلب دیگری را داشت، مگر اینکه محرر حاکم بدون آشنائی قبلی و مقدمه نام او را بر زبان بیاورد. رنگش پرید. گوشه‌هایش سرخ شد و با الحنی که بیش از هر چیز حیرت و استفهام از آن مشهود می‌گردید، گفت:

- چرا... نام من «سهراب» است. اما...

- اما چه... حضرت حاکم مدت مدیدی است که انتظار شما را دارند. خیلی خوش آمدید؛ بفرمائید.

«سهراب» حالتی عجیب داشت. سرش گیج می‌رفت. سخنان محرر حکومتی در گوشش زنگ می‌زد و سوت می‌کشید. کلماتی که از دهان او شنیده بود، در مغزش بی‌اراده تکرار می‌شد و پیش خود می‌گفت:

- یعنی چه... این چه رازی است؟! حاکم جادوگر یا ساحر است. چگونه شخصی است که همه چیز را می‌داند؟!

بهر حال چاره‌ای جز ورود نداشت. محرر جلو افتاد و «سهراب» به دنبال او حرکت کرد. از باغ بزرگی که نخلهای کهنسال سر به فلک کشیده داشت، گذشتند و بالاخره قدم به زاهروئی نهادند که کف آن با بهترین فرشها مفروش بود. «سهراب» در وسط زاهرو به اشاره مستوفی حاکم ایستاد و او رفت. پس از چند دقیقه دری را گشود و گفت:

- بفرمائید سهراب‌خان! حضرت حاکم به شما افتخار دادند که شرفیاب

شوید.

«سهراب» که می‌دانست با حکام و ولات چگانه باید برخورد کرد، دو آیه قبا را جمع نمود و دست‌ها را روی هم گذاشت و مودبانه وارد شد. اطاق بزرگ و با شکوهی بود. در بالای اطاق مصطبه‌ای زربفت نهاده بودند و حاکم که سردی سیاه چهره و لاغر اندام بود، بر مخده زیبایی تکیه داده و با نی پیچ قلیان قشنگی که زیر لب داشت، بازی می‌کرد و حلقه‌های دود آن را به هوا می‌فرستاد.

«سهراب» سلام گفت و حاکم با کبر و نخوت خاصی سر برداشت و به روی او نگرست. بدون اینکه جواب سلام «سهراب» را بدهد و یا چیزی بگوید، اشاره کرد و جایی را با انگشت نشان داد. «سهراب» فهمید که باید همان جا بنشیند. برخورد حاکم خوب نبود. دل «سهراب» از این برخورد و مشاهده قیافه پوزخنده و شیطنت حاکم فرو ریخت و سرش داغ شد. دلش شور می‌زد، ولی هر چه فکر می‌کرد، نمی‌توانست بفهمد که حاکم از کجا او را می‌شناسد؟. چرا جواب سلامش را نداد و با چنان سردی و خشونت او را پذیرفت. آیا این شخص با همه کس اینطور رفتار می‌کند و یا به علتی مجهول او را اینطور پذیرفته

است؟!

قریب ربع ساعت به سکوت و خاموشی گذشت. حاکم فکر می‌کرد و صدای قلیان او تنها صدائی بود که سکوت سنگین و ناراحت کننده آن اطاق را می‌شکست. در دل «سهراب» غوغای عجیبی برپا بود و هر لحظه‌ای که می‌گذشت، انواع تازه‌تری از فکر و خیال بر مغز او هجوم می‌آورد. سرانجام حاکم سکوت را شکست. روی را به طرف «سهراب» برگردانید و مثل کسی که سال‌ها با او سابقه آشنائی و رفاقت داشته باشد، پرسید:

- خوب «سهراب» امروز سحر به بندر وارد شدی؟!

«سهراب» مجدداً یک‌ه‌ای خورد، ولی عکس‌العملی نشان نداد و چون حاکم بدرستی از همه چیز آگاهی نشان می‌داد، گفت:

- بله... امروز صبح وارد شدم.

حاکم پرسید:

- بسیار خوب. سعی کن هر چه می‌پرسم، به درستی جواب بدهی؛ زیرا من از همه حوادث اطلاع کافی دارم. آیا سربازان و کارگزاران را مرخص کردی؟
- موقتاً به آنها استراحت دادم.

حاکم نگاهی پرتزویز به صورت «سهراب» کرد و پرسید:

- آن دوزن و آن یک مرد که همراه تو بودند و برای آنها لباس خریدی، کجا هستند؟ یا تو چه نسبتی دارند؟! ملیت آنها چیست؟

«سهراب» در کمال تعجب مشاهده می‌کرد که حاکم همه چیز را می‌داند؛ ناچار در این مورد نیز پاسخ درست داد و «روزالین» و «ریحانه» و «محمود» را معرفی کرد و محل سکونت ایشان را نیز نشان داد.

او لبخندی حاکی از رضایت بر لب آورد. فکری کرد و پس از یک دقیقه سکوت ناگهان سر برداشت و با خشونت غیر منتظره پرسید:

- طلا و جواهرات را چه کرده‌ای؟!

«سهراب» جوان باهوشی بود؛ معه‌ذا تا این موقع نمی‌توانست مقصود حاکم را بفهمد... لیکن با سؤال آخری همه چیز را فهمید و حساب کار خودش را کرد. او نیز به توبه خود لبخندی تمسخرآمیز بر لب آورد و گفت:

- از جواهرات می‌پرسیدی؟! من آنها را مجدداً به دریا ریختم!.

حاکم فریادی کشید و گفت:

- دروغ می‌گوئی... تو گنج را مخفی کرده‌ای و من باید از محل آن با خبر باشم؛ زیرا حضرت سلطان «شاه عباس صفوی» دستور فرموده‌اند.

«سهراب» دانست که او دروغ می‌گوید و شاه دربارهٔ گنج به او دستوری نداده و شاید اصولاً اطلاع نداشته باشد. در این صورت او گنج را برای خودش می‌خواست و کار مشکل شده بود. درست است. کار مشکل شده، ولی «سهراب» چه می‌توانست بکند؟! هیچ! گنج برای او جنبهٔ حیاتی داشت. جانفشانی‌ها کرده و زحمات بسیار متحمل شده بود. به علاوه چندین نفر شریک داشت و هزارها علت دیگر موجود بود. «سهراب» گفت:

- گنج را به دریا ریختم، برای اینکه امید دزدان زمینی و دریائی را برای همیشه قطع کنم. من زحمات بسیار کشیدم و مقادیر زیادی از ثروت خویش را صرف پیروزی نهائی و جنگ با دشمنان وطن کردم. مسلماً خوب می‌دانید که پرتقالی‌ها بجای اسپانیائی‌ها پایگاههای دریائی را گرفته‌اند و به چپاول مردم مشغول شده‌اند. من که ایرانی بودم، نمی‌توانستم تحمل کنم و با ذکر اینکه حق داشتم از ثروت خود به هر نحوی می‌خواهم استفاده نمایم، آن را در راه شکست پرتقالی‌ها مصرف کردم... و حالا نیز به ایران آمده‌ام که جریان حوادث را به عرض ظل الهی برسانم.

حاکم سیاه چهرهٔ عباسی فریادی کشید و گفت:

- خفه شو، بدبخت! ظل الهی به خدمتگذار دزد و خیانت پیشه احتیاج ندارد.. تو دزدی؛ تو قاتلی! تو دریا‌های ایران را ناامن کرده‌ای و من هزار گزارش دربارهٔ تو دارم!

«سهراب» فهمید که حریف او به هیچ وجه از میدان در نمی‌رود و به این سهولت دست از سر او بر نمی‌دارد. حاکم تصمیم داشت «سهراب» را به اعتراف وا دارد و محل اختفای گنج را از او سؤال کند. برای انجام این تصمیم به هر اقدامی دست می‌زد و هر زور و شکنجه و هر بیدادگری و وحشیانه‌ای را اعمال می‌نمود.

از دیدگانش شراره‌های خشم و نفرت زبانه می‌کشید و «سهراب» در حالی که به دیدگان او نگاه می‌کرد، در اندیشه‌های دور و درازی فرو رفته بود و پیش خود

می گفت:

- این است پاداشی که به خدمتگذاران وطن می دهند؟! من جان شیرین خود را به خطر انداختم تا آبروی و طعم حفظ شود. من خواب و راحت و آسایش را به خود حرام کردم که خدمتی به مملکت خویش انجام داده باشم و حالا... آه... این چه زندگی کثیفی است که ما بندگان خدا داریم! چرا هیچکس به حق و حدود خویش قانع نیست. چرا مثل سگ و گربه به جان هم افتاده ایم و...

صدای حاکم رشته افکار او را از هم گسیخت و گفت:

- بهر حال؛ من به آنچه که تو می گوئی، کاری ندارم. نظر ذره پرور حضرت ظل الهی در این است که گنج هر چه هست و در هر کجا که پنهان گردیده، به اصفهان حمل شود و ما خدمتگذاران چاره‌ای جز این نداریم که فرمانبردار باشیم.

«سهراب» نیز به نوبه خود سخن حاکم خائن را برید و گفت:

- شاهنشاه به مال رعیت توجهی ندارند و من وثوق کامل دارم که هر چه مردم غنی تر باشند، شاه خوشحال تر است. در این صورت من نه گنج دارم و نه به کسی می دهم!

حاکم ادامه داد:

- من چند روز به تو مهلت می دهم. از امروز تا روز پنجشنبه و جمعه که بیک حکومتی به طرف «اصفهان» حرکت می کند، فرصت دارید که گنج را بیاورید و به من بسپارید. اگر تا شب جمعه این کار را نکردید، خبر جنایات شما را به «اصفهان» می فرستم و آن وقت هر چه دیدید، از چشم خود خواهید دید. ما در اینجا سیاه چالهای مخوف داریم. غل و زنجیر زندان‌های ما معروف است و هیچ یار کردن کلفتی از زندان‌های مخوف ما جان سالم بدر نمی برد. می فهمی؟! بلند شو برو و به زودی جواب قطعی را برای من بیاور!

«سهراب» برخاست و بدون خداحافظی از اطاق خارج شد. رفتار او خیلی خشن و بی ادبانه بود. همیشه حکام، نماینده شاه در ولایات هستند و بر مردم واجب است که احترام آنها را به خاطر شاه رعایت کنند. ولی «سهراب» پس از آن گفت و شنود هیچ اعتنائی به حاکم نداشت. از جای برخاست و روی را برگردانید؛ در را بهم زد و رفت.

به این ترتیب «سهراب» از حضور حاکم خارج شد؛ ولی آن رشته سری دراز داشت و به این زودی ماجرائی که آغاز شده بود، خاتمه نمی‌یافت.

«سهراب» با ابروان در هم کشیده و چهره‌ای گرفته و قیافه‌ای عبوس از سرای حکومتی بیرون رفت. هر کس او را می‌دید، می‌توانست حدس بزند که غم و غصه بسیار دارد و حوادث ناگواری برای وی اتفاق افتاده است.

محرر حکومت مقابل در خروجی ایستاده بود و گویی در این مورد دستوری گرفته بود. به محض اینکه «سهراب» را دید، گفت:

- «سهراب‌خان؟ تشریف می‌برید؟! بسیار خوش آمدید. زحمت کشیدید؛ ولی اجازه بفرمائید تا یک موضوع را به عرض برسانم...

«سهراب» ابتداء اعتنائی به حرفهای او نداشت؛ ولی بعد پیش خود فکر کرد که او گناه و تقصیری ندارد. لذا ایستاد و با همان قیافه تلخ و ابروان در هم کشیده گفت:

- چه می‌گوئی... حرف بزن!

محرر اظهار داشت:

- موضوع از نظر شخص شما حائز کمال اهمیت است. گوش کنید؛ انسان یک جان بیشتر ندارد. حیف است که این جان شیرین را بر سر لجاجزی و اعمال ضد و نقیض از دست بدهد. شما گنجی یافته‌اید. بسیار خوب؛ تنها همین ارباب من از آن مطلع است. مقداری برای خودتان بردارید و بقیه را به مفر حکومتی بفرستید. من یقین دارم که شما از این گذشت ضرر نخواهید کرد!

«سهراب» که انتظار شنیدن مطالب دیگری را داشت، نتوانست خشم و غضب خود را مهار کند و ناگهان دست خود را بلند کرد و چنان سیلی محکمی به گوش محرر بخت برگشته حاکم زد که او فریادی کشید و چند بار دور خود چرخید و مثل درختی که از بن قطع شده باشد، به زمین افتاد.

«سهراب» نگاهی به او کرد و مشاهده نمود که خون از دو لوله دماغ وی بیرون می‌ریزد. بلافاصله راه خود را گرفت و رفت. نگیبانان اطراف محرر جمع شدند، ولی او مانع شد که برای گرفتن انتقام «سهراب» را تعقیب کنند.

«سهراب» می‌خواست با ایجاد جنجال و زد و خورد نزد مردم حکومت را دشمن خود معرفی کند و موضوع گنج را لوٹ نموده و یا در درجه دوم اهمیت

قرار دهد؛ ولی محرر که وظیفه خودش را خوب می‌دانست، سیلی را خورد و دستور بازداشت «سهراب» را صادر نکرد. تنها کینه شدیدی به دل گرفت و در انتظار به دست آمدن فرصت مناسبی باقی ماند که حساب خودش را با او یکسره کند.

حالا این موقعیت مناسب چه زمانی به دست می‌آمد، هیچکس مگر شخص حاکم نمی‌دانست. او نقشه دقیقی کشیده بود و برای انجام آن به چند روز وقت احتیاج داشت. اگر در طی این چند روز «سهراب» حاضر می‌شد که گنج را به او بسپارد، زهی بخت مساعد و اگر رضایت نمی‌داد، با نقشه قبلی و با مطالعه مقصودش را انجام داده بود.

«سهراب» بدون اینکه دیگر با کسی حرف بزند و حتی به اطراف و جوانب خویش نگاه کند، راه خانه را در پیش گرفت و مستقیماً نزد «روزالین» و «ریحانه» و «محمود» رفت.

آنها با بی‌صبری انتظار او را می‌کشیدند. «سهراب» وقتی وارد شد، همه گرداگردش جمع شدند و به سؤال و تفحص مشغول گردیدند. «سهراب» می‌گفت حاکم با من به خوبی رفتار کرد. هیچ اتفاقی نیافتاد؛ ولی قیافه گرفته‌اش نشان می‌داد که دروغ می‌گوید. مخصوصاً «روزالین» که بیش از دیگران با او و چهره و حالاتش آشنائی داشت، به خوبی حدس می‌زد که واقعه‌ای وی را نگران و ناراحت ساخته است. «روزالین» به هیچ وجه نمی‌توانست شاهد گرفتگی خاطر «سهراب» باشد و آرام بنشیند. لذا به گریه افتاد و با التماس و زاری پرسید:

- چه شده... حقیقت را بگو! به خدا من از غصه خواهم مرد.

بالاخره «سهراب» همه چیز را حکایت کرد و وحشت و هراس عجیبی همه را فراگرفت. «روزالین» با آن همه شجاعت ذاتی رنگ چهره خود را از دست داد. «ریحانه» به گوشه‌ای خزید و «محمود» به اندیشه فرو رفت. بالاخره «سهراب» گفت:

- قدر مسلم این است که شاه از این ماجرا هیچ اطلاعی ندارد. یکی از ما چهار نفر باید خود را به «اصفهان» برساند و قبل از اینکه او بتواند مرا در اثر شکنجه و آزار بکشد، ماجرا را به شاهنشاه صفوی بگوید.

«محمود» گفت:

- بدفکری نیست؛ ولی با این چه می‌کنید؟!

این را گفت و با انگشت بیرون خانه را نشان داد. همه به طرف پنجره رفتند و در کمال تعجب مشاهده کردند که عده‌ای از سربازان مسلح به نیزه و تیر و کمان و شمشال اطراف خانه را محاصره نموده و راه ارتباط را به کلی قطع کرده‌اند. امید آنها قطع شد. «سهراب» سر را میان دو دست گرفت و به گوشه‌ی اطاق خزید. کسی که هرگز نترسیده بود، برای اولین بار احساس وحشت و ناراحتی می‌کرد. نمی‌دانست چه باید بکند. روزنه‌های امید از هر طرف مسدود بود.

سکوتی حزن‌انگیز محیط خانه را فرا گرفت. همه آرام و خاموش بودند و بر چهره‌ی ایشان علائم و نشانه‌های وحشت خوانده می‌شد. آینده‌ی روشن، تاریک و ظلمانی شده بود. «سهراب» به سوی پنجره رفت و به دریا نگرست و در کمال تعجب مشاهده نمود که پرچم بالای دکل در اهتزاز است. این پرچم نشانه‌ی خطر بود و رئیس جاشویان می‌خواست به این وسیله «سهراب» را مطلع کند. ولی او نمی‌توانست به دریا برود. نگهبانان اجازه نمی‌دادند از خانه خارج شده و با کسی ارتباط بگیرد.

چند ساعت گذشت. هوا کم‌کم تاریک شد. شهر در سکوت و آرامش شامگاهی فرو رفت. نگهبانان هنوز در اطراف خانه راه می‌رفتند و با اینکه عده‌ی آنها کمتر شده بود، بر مراقبت و دقت خویش افزوده بودند. نه کسی حق ورود به آن خانه را داشت، و نه کسی اجازه‌ی خروج می‌توانست تحصیل کند. یکی از همان اشخاص برای آنها غذا می‌آورد و لوازم مورد لزوم آنها را می‌خرید و به در خانه می‌داد.

«ریحانه» در گوشه‌ای از اطاق به خواب رفت و «محمود» هم دسته‌ی خنجر خود را تعمیر می‌نمود. همه خاموش و بی‌صدا بودند و به همین علت وقتی صدای خش‌خش بیسابقه‌ای از بام خانه به گوش رسید، همه سراسیمه و وحشت‌زده شدند. «روزالین» اولین کسی بود که این صدا را شنید و تا چشم باز کرد، با ناراحتی و لکنت زبان گفت:

- «سهراب»؛ شنیدی؟! شنیدی؟! این صدا از چه بود؟.

«محمود» خنجری را که به دست داشت، در چنگال فشرد و روی پا ایستاد که اگر خطری متوجه ساکنین خانه بود، دفاع کند. صدا باز هم بیشتر شد. یک یا دو

ثابتیه قطع می‌شد و باز به گوش می‌رسید. هر دفعه با وضوح بیشتر شنیده می‌شد و در این موقع مردی از پشت بام به اطاق پرید. در قیافه بیگانه صفائی وجود داشت که همه آنها را سست کرد و بجای حمله، به دورش جمع شدند. بیگانه به سخن درآمد و اظهار داشت:

- بفرمائید بنشینید. من از کام مرگ گریخته‌ام... و فقط فردا صبح می‌فهمند که مرغ از قفس پرید. بنشینید؛ آنقدرها وقت برای حرف زدن و چندان فرصتی برای زندگی و زنده ماندن نداریم. شاید اگر خبر ورود شما در زندان به من نمی‌رسید، فرار نمی‌کردم. همانجا می‌ماندم و مرگ تدریجی را می‌پذیرفتم.

«سهراب» که از حرفهای او چیزی نمی‌فهمید، گفت:

- آخر تو کیستی؟ از کجا آمده‌ای و با ما چکار داری؟!

- خیلی عجله دارید «سهراب» خان؟! بفرمائید بنشینید! من همه چیز را تعریف می‌کنم... قول می‌دهم که در عالم مردانگی حتی یک کلمه خلاف حقیقت بر زبان نیاورم.

«سهراب» نشست و او را نیز به نشستن دعوت کرد. بیگانه جوان روی زمین قرار گرفت. پاهای خسته خود را دراز کرد. در ضمن جای غل و زنجیر و کبودی‌های شلاق را در پشت و گردن و مچ پای خود نشان داد و گفت:

- نامم «تهمت» است و اهالی مرا به این نام می‌نامند. پدران من در «کرم‌ان» زندگی می‌کردند، اما خودم در شانزده سالگی به این بندر آمدم و همین جا با دختر زیبای یک تاجر هندی ازدواج کردم و جزو نگهبانان حکومتی درآمدم. زندگی من به خوبی می‌گذشت و از هر حیث سعادت‌مند بودم. تا اینکه دو ماه قبل همین جا حاکم شیطان صفت زن زیبای مرا دید و دلباخته او شد. حاکم در حرمسرای خود زنهای فراوان دارد که اغلب آنها را با حيله صاحب شده. برای اینکه مرا بکشد. به دزدی متهم کرد و به زندان انداخت. در زندان مرا خیلی شکنجه کردند، ولی نمردم. یکی از زندانبانان واقعه کار شما را برای من حکایت کرد و همین امروز گفت به شهر وارد شده و نزد حاکم رفته‌اید. نزدیک ظهر خبر آورد که حاکم دور خانه را محاصره کرده و قصد توقیف شما را دارد. من می‌دانستم که اگر به شما کمک کنم، می‌توانم انتقام خودم را نیز بگیرم. لذا با فشار و زور بازوان خود غل و زنجیر را شکستم و از راهی که قبلاً آماده کرده بودم،

گریختم و نزد شما آمدم.

«سهراب» و «محمود» و «روزالین» به یکدیگر نگاهی کردند و خاموش ماندند. نه می‌توانستند حرفهای او را باور بکنند و نه به این زودی و به این سهولت باور کردن گفته‌های یک بیگانه شرط عقل بود. «تهمتن» که آنها را خاموش دید، با صدائی که بیشتر در اثر بغض و گریه می‌لرزید، گفت:

- به خدا سوگند که من دروغ نمی‌گویم. من «تهمتن» هستم. ضعیف و ناتوان نیستم، ولی برای شما سوگند می‌خورم که تشنه انتقام می‌باشم. این غم جان مرا می‌سوزاند و تا از این حاکم سگ صفت انتقام نگیرم، آسوده نخواهم شد. لذا به کمک شما احتیاج دارم و شما نیز بدون کمک من موفق نخواهید شد تا جان خود را از شر و گزند این حاکم لعنتی نجات دهید.

«سهراب» که سخت تحت تأثیر گفته‌های «تهمتن» قرار گرفته بود، گفت:

- به عقیده تو چه باید کرد؟

- به عقیده من شما تنها یک راه برای نجات خود دارید و آن این است که از

این شهر فرار کنید!

- فرار؟! چطور با این همه نگهبان فرار امکان‌پذیر است؟

«تهمتن» گفت:

- از این نگهبانان نترسید. من کله آنها را مثل کله گنجشک از بدن جدا می‌کنم. یک نفره برابر صد نفر آنها مبارزه خواهم کرد. از این گذشته آشنایان و وسیله کافی برای فرار دارم. چند شتر جماز در بیرون شهر حاضر می‌کنم و شبانه فرار می‌کنیم. وقتی به خارج شهر رسیدیم، روی شترها بسته و از راههایی که من می‌دانم، می‌رویم... نترسید... وقتی به «اصفهان» رسیدیم، من وسیله ملاقات شما را فراهم خواهم کرد و چون با «شاه‌عباس» روبرو شدیم، همه چیز را به عرض خواهیم رسانید.

«تهمتن» راست می‌گفت و چاره‌ای جز فرار نداشتند. اگر در شهر می‌ماندند،

حاکم «سهراب» را به اسارت می‌گرفت و با «روزالین» و «ریحانه» نیز همان می‌کرد که با همسر زیبای «تهمتن» کرده بود. در این صورت کار از کار می‌گذشت و زندگی «سهراب» و آرزوها و امیدهای او تمام می‌شد.

تقریباً یک ساعت دیگر با هم صحبت کردند و در پایان همه با هم دست

دوستی و رفاقت دادند. «تهمتن» نیز سوگند یاد کرد که همیشه به قول و عهد خویش وفادار باشد؛ و از آن ساعت یکنفر مرد نیرومند بر عده آنها افزوده شد. «تهمتن» علاوه بر نیروی بدنی، قدرت دیگری داشت که راستی موجب اعجاب می شد. او شعبده باز ماهری بود و کارهای عجیب و غریبی می کرد که دهان بیننده از حیرت باز می ماند. آن شب به آرامی گذشت. «سهراب» و «محمود» «تهمتن» را در گوشه ای از خانه پنهان کردند تا چنانچه موضوع فرار او کشف شده نتوانند در خانه آنها او را پیدا کنند. قرار گذاشتند که شب هنگام «تهمتن» از خانه خارج شود و پس از مهیا کردن جمازها دسته جمعی فرار نمایند.

هر آن احتمال این می رفت که نگهبانان حکومتی وارد خانه آنها بشوند و به پنهانهای مختلف آنجا را جستجو کرده و «تهمتن» را بیابند. لیکن حسن کار در آن بود که بنا به گفته خودش هنوز از فرار «تهمتن» خبر نیافته بودند و نمی دانستند که به گریخته، ضمناً به فرض اینکه از فرار او مطلع می شدند، نمی توانستند حدس بزنند او به خانه «سهراب» که تازه وارد آن شهر شده بود و با هیچکس آشنائی نداشت، پناه برده باشد.

«سهراب» از پشت پنجره و از لای پرده مراقب اعمال و حرکات نگهبانان؛ و «محمود» نیز مانند جاسوسان پشت در خانه چمباتمه زده بود و با تمام حواس خویش کارهای عمال حکومتی را که اینجا و آنجا پراکنده بودند، زیر نظر داشت. «روزالین» و «ریحانه» نیز مانند دو خواهر مهربان از یکدیگر مراقبت می کردند. این سر او را شانه می زد و دیگری گیسوی وی را دو شانه کرده و می بافت و مثل زنان و دختران ایرانی پشت سر می انداخت. «روزالین» ناچار بود که آداب و رسوم ایرانیان را فرا بگیرد. از آن تاریخ به بعد سرنوشت «روزالین» با سرنوشت «سهراب» که یک ایرانی پاکدل محسوب می شد، در هم آمیخته بود. از طرف دیگر قصد داشتند به «اصفهان» بروند و در داخله ایران سفر کرده و خود را به پایتخت - یعنی مرکز مملکت - برسانند.

یک حرکت خلاف و یک جمله ناصحیح و نامربوط و بالاخره یک بی پروائی کوچک در نپوشانیدن موی سر و چهره، باعث رسوائی آنها می شد و همه می فهمیدند که «روزالین» یک زن خارجی است... و این چیزی بود که «سهراب» از آن وحشت داشت.

«ریحانه» طرز صحبت، آداب غذا خوردن و نشستن سر سفره، شستن دست، طرز پِچادر سر افکندن و پوشانیدن صورت، طریقهٔ صحبت یک زن با یک مرد نامحرم و هزاران چیز دیگر را به «روزالین» آموخت.

تقریباً مقدمات کار از هر جهت فراهم شده بود. «تهمتن» وقتی از زندان گریخت و به خانهٔ «سهراب» وارد شد، لباس پاره‌پاره و فوق‌العاده کثیف به تن داشت که زخم و جراحات سینه و پشت او از پارگیهای پیراهن وی تشخیص داده می‌شد. پایش برهنه بود و پای‌پوش و یا کفش نداشت که ریگیهای نوک تیز راه پای مجروحش را بیش از پیش جریحه‌دار و خون‌آلود نکند.

با چنین وضعی که «تهمتن» داشت، نمی‌توانستند راه بین بندر «عباسی» و «اصفهان» را طی کنند. این بی‌احتیاطی ممکن بود به قیمت رسوائی آنها تمام شود و حاکم که دل خونی از ایشان داشت، محتملاً همین امر را بهانه می‌نمود و «تهمتن» و یا «سهراب» و «محمود» را به قتل می‌رسانید.

«سهراب» از لباس قبلی خودش و «محمود»، و چیزهایی که خریده بودند، برای «تهمتن» لباسی تهیه کرد. به خفاگاه برد و به او داد تا بپوشد. اما «تهمتن» آنقدر قوی و هیکل و درشت اندام و نیرومند بود که حتی لباس «سهراب» رشید نیز به اندام او نمی‌خورد و چنان بود که مردی لباس بچگانه به تن کند.

به ترتیب از آنچه که موجود بود، لباس تهیه کردند و «تهمتن» به زحمت پوشید. هر جای پیراهن که در اثر تنگی پاره می‌شد، «روزالین» و «ریحانه» با محبتی خواهرانه می‌دوختند و وصله می‌کردند. سرانجام کار لباس مرتب شد و بدن مجروح «تهمتن» پوشیده گردید؛ اما کفش هیچکس به پای او نمی‌خورد. واقعاً «تهمتن» اسم برازنده و خوبی بود که روی او نهاده بودند! کفش «سهراب» فقط به نوک پنجهٔ او می‌رفت و «تهمتن» وقتی وضع را چنین دید، گفت:

- مهم نیست؛ من برای خودم هم اکنون کفش درست می‌کنم!

این را گفت و خنجرش را کشید. قطعه چرمی را از یک زین پاره و بی‌مصرف که کنار یکی از اطاق‌ها افتاده بود، پاره کرد. با مقداری قطعات نخ و چند قطعهٔ کوچک طناب برای خودش چارقی تهیه نمود و پوشید و گفت:

- خوب است... هر چه هست، پای مرا می‌پوشاند و من هم جز این چیزی

نمی‌خواهم! اما آنقدرها هم بد نشده؛ درست مثل چهار پاداران که از ترکمنستان

سرازیر می‌شوند و به شهرهای خراسان بار می‌برند!

از این شوخی همه خندیدند و «تهمتن» برخاست. کمربندی را که میخهای نقره‌ای روی آن کوبیده بود، به کمر بست. خنجر را آویخت و گفت:

- همین خنجر برای من کافی است و اگر نزاع شد، می‌توانم از خود دفاع کنم. این را گفت و به طرف در رفت تا از طریق بام خودش را به خانه‌های مجاور برساند و از چند بام آنطرفتر به کوچه جهیده و به خارج شهر برود که جمازه‌ها را حاضر کند. «سهراب» دست «تهمتن» را گرفت و گفت:

- خوب... تکلیف ما چیست؟! چه باید بکنیم؟

«تهمتن» اظهار داشت:

- شما در غیبت من آماده حرکت بشوید. من می‌روم و خیلی زود باز می‌گردم. البته رفتن و بازگشتن من هیچ لزومی ندارد و دوستانم همیشه جمازه حاضر دارند. ولی برای اطمینان خاطر و اینکه در محل سرگردان نمائیم، من می‌روم. همینطور که دیدید، شب هنگام از عده نگهبانان کاسته می‌شود. تا یکی دو ساعت دیگر این چند نفر هم تقلیل می‌یابند؛ بقیه را نیز به خوبی می‌توانیم از پای درآوریم!

او این را گفت و با یک جست خود را بیرون افکند و راه بیابان را در پیش گرفت. «سهراب» و «روزالین» و «محمود» و «ریحانه» هم به اطاق بازگشتند و به مذاکره پرداختند. هیجان و التهاب ایشان شدید بود. هر کدام چیزی می‌گفتند و عقیده‌ای ابراز می‌داشتند. این صحبت‌ها و مذاکرات وقت آنها را چنان سپری کرد که خودشان نیز متوجه نشدند. دو ساعت و نیم گذشته بود و هنوز آنها گرم صحبت بودند. آنها برای آینده نقشه می‌کشیدند که صدای پائی روی بام شنیده شد.

«سهراب» به گمان اینکه فقط چند دقیقه گذشته، از بازگشت «تهمتن» متعجب بود. «تهمتن» که با کفش ساخته خودش خیلی بی‌صدا و آرام مانند گریه حرکت می‌کرد و جست و خیز می‌نمود؛ قبل از این که «سهراب» خارج شود، به درون اطاق پرید و با قیافه‌ای بشاش و لبی خندان گفت:

- آماده باشید؛ نقشه من عوض شد! فکر کردم که بیرون رفتن شما از خانه مشکل است. به فرض اینکه بتوانیم یکی از نگهبانان را به درون راهرو کشیده و

بکشیم. بقیه به مرکزشان اطلاع می‌دهند، کمک می‌طلبند و ما را در حال فرار می‌گیرند...

«روزالین» که برای دانستن نقشه «تهمتن» بیش از دیگران تعجیل داشت، پرسید:

- خوب؛ پس شما چه نقشه‌ای کشیده‌اید؟! چگونه می‌توانیم از چنگ نگهبانان خلاص شویم؟. خیلی مشکل بنظر می‌رسد!

- نه؛ آنقدرها مشکل نیست ولی به شرط این که به هدایت و راهنمایی من عمل کنید.

«تهمتن» نشست؛ با دقت نقشه خود را تشریح کرد و موافقت همه را جلب نمود. درست نیم‌ساعت بعد صدای زنگ یکنواخت قطار شتری که نزدیک می‌شد، شنیده شد. گوئی یک قطار شتر با بار گندم از آنجا عبور می‌کرد و هر لحظه به خانه نزدیکتر می‌شد.

سه نگهبانی که روبروی در خانه نشسته بودند، به دو نفر دیگر که آن طرفتر بودند، گفتند:

- چه خبر است؟.

یکی از آن دو نگهبان سر خود را پیش برد و در پیچ رهگذری چشمش به قطار شتری که نزدیک می‌آمد، افتاد و گفت:

- یک قطار شتر است!.

اما وقتی ساریان پنج جمازه نزدیکتر آمد، همان شخص گفت:

- جمازه است!.

یکی از آن سه نفر که گوئی بر بقیه فرماندهی داشت، آمرانه اظهار داشت:

- برو ببین جمازه‌ها را به کجا می‌برد. این وقت شب جمازه حاضر برای چیست؟! نگاه کن؛ جمازه‌ها را جل انداخته‌اند! دهانه بسته، یراق کرده؛ مثل این است که عده‌ای می‌خواهند از کویر بگذرند. برو و تحقیق کن!.

نگهبان پیش رفت و از ساریان پرسید:

- آهای برادر؛ کجا می‌روی؟. جمازه‌ها را برای چه کسی حاضر کرده‌ای؟. از

این راه به کجا؟!

ساریان با صد

- یکی از غلامان حضرت حاکم خبر کرد که پنج جمازه برای خدمتگذاران حکومتی حاضر کنم و چهار ساعت از مغرب گذشته به دیوانخانه ببرم.
نگهبانان نگاهی با هم ردوبدل کردند و سرانجام یکی از آنها گفت:
- جمازه‌ها را نگه دار. یک نفر را باید بفروستیم تا کسب تکلیف کنیم. تو هم در همین جا کنار ما بایست!

ساربان مثل اینکه انتظار چنین دستوری را داشت، توقف نمود و از گوشه چشم به پنجه‌ای نطق که «سهراب» و «تهمتن» از پشت پرده آن به خارج نگاه می‌کردند، نگرست و دروغی به سرفه کردن پرداخت. «تهمتن» صدای سرفه را شنید و به «سهراب» گفت:

- با شمارش من بیرون می‌رویم. یک... دو... سه!

به شماره سه هر دو نفر بیرون جستند و مثل اجل روبروی دو نفر نگهبان اولی که پشت به دیوار ایستاده بودند، قرار گرفتند. آنها که انتظار چنین برخوردی را نداشتند، با نیزه حمله‌ور شدند. یکی از آنها فریادی کشید و دشنام‌گویان گفت:
- روباه‌های حيله‌گرا! زندگی شما دیگر تمام شد! بدبختها، آماده مرگ باشید!

حمله او به سرعت دفع شد، ولی «سهراب» که می‌دانست اگر چهار نفری با نیزه به سوی آنها حمله کنند کشته می‌شوند، درصدد برآمد به هر نحو که امکان دارد، خودش نیز صاحب نیزه شود.

او چنین فکری داشت، اما «تهمتن» قبل از او دست به کار شد. مثل عقاب از جای جست و با پهنای شمشیر چنان به صورت نگهبان زد که جهان پیش چشمش تیره و تار گردید. او دو سه بار دور خود چرخید و به زمین افتاد. «تهمتن» روی به «سهراب» نمود و گفت:

- عجله کن. سینه‌اش را بدران و نیزه‌اش را بردار!

«سهراب» هم همین کار را کرد. شمشیر را ابتدا به سینه نگهبان فرو کرد و بعد بدون زحمت نیزه را به دست گرفت. «سهراب» وقتی نیزه را برداشت و به سوی دیگران حمله کرد، خیلی متعجب شد. زیرا مشاهده نمود که «تهمتن» با چنان سرعتی که باور نکردنی به نظر می‌رسد، یکی دیگر را کشته و نیزه‌اش را به دست گرفته است.

مهارت «تهمت» «سهراب» را به تحسین واداشت و برای این که خودش نیز ابراز وجود کرده باشد و شجاعتش را نشان دهد، تصمیم گرفت دو نفر نگهبان باقی مانده را خودش به قتل برساند که با «تهمت» همدوشی کرده باشد.

برای انجام این تصمیم پیش رفت، ولی باز «تهمت» قبل از رسیدن او کار آن دو نفر را تمام ساخته بود. یکی را بانیزه به دیوار دوخت و دومی یعنی آخرین نفر از دسته چهار نفری را نیز با شمشیر از پای در آورد. هر دو از خستگی خیس عرق شده بودند؛ معهداً «تهمت» به صدائی بلند گفت:

- محمود؛ بیرون بیا و سریعاً زنها را سوار کن!

و به طرف جمازه‌ها رفتند؛ ولی هنوز سوار نشده بودند که ناگهان صدای پای چند نفر به گوش رسید که با شتاب به سوی آنها می‌آمدند.

«تهمت» نگاهی به عقب کرد و در ظلمت غلیظ شب یک دسته بیست سی نفری از نگهبانان پیاده را دید که شمشیر کشیده و آماده نبرد و در حال حرکت هستند. اگر یک دقیقه وقت آنها تلف می‌شد و اگر یک لحظه فرصت از دست می‌رفت، جان همه در معرض خطر حتمی قرار می‌گرفت.

«محمود» ابتدا «روزالین» را روی جمازه نشانید، ولی برای سوار کردن «ریحانه» معطل شد. «تهمت» پیش جست و «ریحانه» را مثل بچه گربه بلند کرد و روی جمازه نهاد. «سهراب» و «محمود» هم سوار شدند و بعد خود «تهمت» با یک جست روی جماز پرید. در طی این مدت ساربان بیهوده داد و فریاد می‌کرد و به دروغ می‌گفت:

- ایوای؛ به فریادم برسید! ای حضرت حاکم، ای خدا... ای پیغمبر... ثروت و دار و ندارم را بردند! زندگیم را غارت کردند... خانه‌ام را خراب نمودند.

وقتی «تهمت» روی جماز سوار شد، دهانه را کشید. حیوان جست و دیگران هم به لگد او بلند شدند. همه در یک ردیف پشت سر هم به حرکت در آمدند و نگهبانان پیاده که وضع را چنین مشاهده کردند، بر سرعت قدم‌های خویش افزودند... ولی متاسفانه دیگر دیر شده و جمازه‌ها با چنان سرعتی که دارند، در پشت کوچه و در پیچ رهگذر از انظار ناپدید گردیدند. یکی از نگهبانان فریاد کشید و گفت:

- بایستید... دستگیر می‌شوید. بیهوده بارگناه خود را سنگین نکنید. هر جا

بروید، گرفتار خواهید شد. جلوی دروازه راه شما را می‌گیرند! آنها این صداها را می‌شنیدند، ولی اعتنا نمی‌کردند و همچنان با سرعت پیش می‌رفتند. همان شخص وقتی یقین حاصل کرد که آنها رفته‌اند و با پای پیاده نمی‌تواند فراریان را گرفتار کند، شاخ سیاهی را از کمر خود باز کرد. زبانه‌اش را در دهان نهاد و در آن دمید.

شاخ سیاه دو وجب قد و دهانه‌ای نسبتاً گشاد داشت. صدای آن بر خلاف تصویری که بیننده از قد آن می‌کرد، آنقدر زیاد بود که اطرافیان گوش خود را می‌گرفتند و مانند شیپور میدان‌های جنگ صدائی مهیب و حشت‌زا داشت. نگهبان در شاخ دمید و به صدای آن دروازه بانان و سواران گشتی و تمام کسانی که در شهر بودند، فهمیدند که شخصی در حال فرار است و باید او را بگیرند. دروازه‌بان‌ها مسئولیتی بیش از دیگران داشتند؛ لذا دروازه‌ها را بسته و مترصد نشستند که هر کس قصد خروج داشته باشد، دستگیرش کنند. کوجه‌ها و معابر خلوت بود و حیثاً اگر کسی هم رفت و آمد می‌کرد، به آنها توجهی نداشت... زیرا پای شترها صدا نمی‌کرد و قبلاً زنگ را نیز از گردن آن حیوانات باز کرده بودند که صدا نکند.

عبور آنها از همه جابدون حادثه جدید انجام گرفت. فقط دروازه شهر بود که خیال «سهراب» و مخصوصاً آئینه دل زنها یعنی «روزالین» و «ریحانه» را کدر و تاریک می‌کرد. نمی‌دانستند چگونه از دروازه خواهند گذشت. مسلماً حاکم خون آشام شهر آرام نمی‌نشست. تا آن لحظه که جمازه‌ها مقابل یکی از چند دروازه برسند، سواران نیز رسیده‌اند و کار جنگ و خونریزی بالا می‌گیرد.

«سهراب» چند دفعه جمازه خود را به نزدیکی «تهمتن» رسانید. می‌خواست، از او درباره کیفیت فرار و چگونگی نقشه او برای عبور از دروازه چیزهایی سؤال کند؛ لیکن هر دفعه موفق نمی‌شد و به علتی یا «تهمتن» جلو می‌رفت و یا «سهراب» از وی جدا می‌افتاد و مذاکره امکان‌پذیر نمی‌گردید... معهداً او آرام نداشت و با نگرانی و تشویشی غیر قابل تصور به آینده خیلی نزدیک می‌نگریست.

- دروازه... دروازه...

این اسم خطرناک در مغز «سهراب» بزرگ شده بود و چون خنجری پولادین

در سینه و قلبش فرو می‌رفت و آزارش می‌داد. سرانجام به دروازهٔ شمال غربی شهر نزدیک شدند.

آن یکی از محکم‌ترین دروازه‌های شهر محسوب می‌شد و جمعیتی افزونتر از پنجاه تن همیشه با اسلحه و تجهیزات کافی از آن حراست می‌کردند. علت وجود آن عدهٔ نسبتاً کثیر در آن ناحیه، وجود دزدان صحرائی خطرناکی بود که گاه و بیگاه دسته جمعی به شهر هجوم می‌آوردند و اگر سستی محافظین شهر را می‌دیدند، همچنان سواره به درون شهر می‌تاختند و بازار نزدیک و خانه‌های مجاور را غارت می‌نمودند و به همان طریق نیز می‌گریختند و می‌رفتند.

بارها این اتفاق پیش آمده و هر دفعه دزدان چند تن از زیباترین زنان و دختران را به اسارت برده و در بازارهای برده فروشی عربستان به بازرگانان برده فروش فروخته بودند.

محافظین دروازهٔ شمال غربی به همین مناسبت همیشه آمادهٔ جنگ بودند و اشتباه «تهمتن» نیز در همین بود که همراهان را به سوی آن دروازه کشانید و آن راه را برای فرار انتخاب کرد. طبیعی است که دروازه در آن موقع بسته بود و چراغ بزرگی که قتیلهٔ آن با روغن حیوانی می‌سوخت، در یک حباب شیشه‌ای بالای یکی از باروهای شهر روشن بود و تقریباً اطراف را نیز به زحمت روشن و شیاء و اشخاص را قابل رویت می‌کرد. دروازه‌بانان به صدای شیپوری که شنیده بودند و به دستور حاکم که قبلاً عده‌ای سوار را برای آگهی فرستاده بود، برای جلوگیری آمادگی داشتند و به محض شنیدن صدا از اطاق‌ها بیرون ریختند و با شمشیرهای آخته راه را بر فراریان گرفتند.

«تهمتن» پیشاپیش دیگران می‌تاخت و قبل از همراهان، بانگهبانان دروازه رو برو شد. او روی جمازه سوار بود و مدافعین پیاده بودند. «تهمتن» از یک فرصت چند ثانیه‌ای استفاده کرده، و شمشیرش راکشیده و یکی از دروازه‌بانان را از پای درآورد.

اما شمشیر در آن لحظات کاری از پیش نمی‌برد، زیرا برای فرود آوردن ضربات قاطع می‌بایست خم شود و همین امر قدرت دست وی را می‌کاست. ناچار نیزهٔ بلندی را که از یکی از مقتولین جلوی خانه گرفته بود، از کنار شتر کشید و با آن سینهٔ دومین نفر را مجروح کرد.

در این گیرودار «سهراب» نیز یک نفر را از زمین بلند کرده و بسوس با دستش سوراخش نمود و مجدداً بر خاک افکند.

کشتن سه نفر چند ثانیه و شاید یک دقیقه وقت گرفت و این همه سرعت عمل در نظر جنگجویان شهر آنقدر عجیب جلوه می‌کرد که سبب وحشت آنها شد. آنها ترسیدند، ولی این ترس دلیل آن نبود که دروازه را بگشایند.

«تهمتن» با یک نظر دقیق موقعیت را سنجید و به «سهراب» گفت:

- برگرد... برگرد... جای درنگ نیست. این عده ما را مشغول می‌کنند و بالاخره دسته‌های دیگر می‌رسند و دستگیرمان می‌سازند. برگرد!

«تهمتن» این چند کلمه را در حالی به «سهراب» گفت که «ریحانه» و «محمود» نیز شنیدند و هر پنج نفر با شتابی قابل تحسین میدان را خالی کردند و از همان راهی که آمده بودند، بازگشتند. در یک کوچه باریک «سهراب» گفت:

- تکلیف چیست؟ همه دروازه‌ها به همین ترتیب بسته است و ما در دام آنها گرفتاریم.

صدای شوم اسب سواران حاکم که تازه به محل دروازه رسیده بودند، شنیده می‌شد. «تهمتن» گفت:

- می‌شنوی، سواران نیز رسیدند! کار مشکل شد، اما من از آنها هوشیارتر هستم. بیا!

این را گفت و در انتهای همان کوچه باریک شتر را به درون خرابه‌ای هدایت کرد. حیوانات صبور و نجیب به آسانی از پستی و بلندی خرابه می‌گذشتند. پنج تن جمازه سوار از ویرانه عبور کردند و به یک کوچه پهن و گشاد وارد شدند.

مردم همه در خواب بودند و هیچ از حوادثی که پشت در خانه آنها می‌گذشت، اطلاع نداشتند. «تهمتن» که جلوتر از دیگران بود، از شتر پیاده شد و در خانه‌ای را با لگد کوفت. «سهراب» تعجب می‌کرد که «تهمتن» چرا در این خانه را می‌کوبد. در بزرگ بود؛ آنقدر بزرگ که شترها به آسانی می‌توانستند از آن بگذرند. «تهمتن» چند لگد دیگر به در زد و بعد به «سهراب» که همچنان سوار بوده گفت:

- پیاده شو... باید این در را از جای بکنیم!

«سهراب» پائین جست و هر دو نفر با کمک هم در را کتندند و تازه در این

موقع بود که «سهراب» فهمید آنجا ویرانه‌ای بزرگ است! شترها را از در عبور دادند و به آنجا وارد شدند. در آغاز مقدار زیادی خار و خاشاک و سنگ و کلوخ زمین را ناهموار می‌کرد و بعد چمنزاری بود وسیع که پشت آن خندق گود و عظیم شهر نمودار گردید. آن طرف خندق، بیابان با همه شکوه و جلال خود نمایان بود و دل «سهراب» را به سوی خود می‌کشید. روح بینندگان از شوق فرار و آزادی به سوی صحرا پرواز می‌کرد. دلشان می‌خواست می‌توانستند آزادانه به هر جا که میل دارند، بروند. «سهراب» با تعجب گفت:

- شترها را رها می‌کنی؟! پیاده باید برویم؟.

«تهمتن» جواب داد:

- نه ... نه؛ چرا شترها را رها کنیم؟! این حیوانات ناجی ما هستند و به وسیله همین جمازه‌های لاغر و با همین پاهای استخوانی و نازکی که دارند، باید دهها فرسنگ راه را طی نمائیم.

او هنوز مشغول حرف زدن بود که صدای سُم اسب سواران به گوش رسید و اولین دسته آنها آن طرف کشتزار نمایان گردیدند.

- عجله کنید. من جلو می‌روم و شما بدون اینکه دهانه شترها را بکشید، به دنبال من بیایید. جمازه‌ها می‌دانند که چگونه از خندق بگذرند.

این را گفت و سرازیر شد. «تهمتن» شتر خود را با مهارت به درون خندق هدایت کرد و بلافاصله پشت سر او «روزالین» و بعد «ریحانه»، آنگاه «محمود» و بالاخره «سهراب» وارد خندق شدند.

سواران به سرعت خود را به لبه خندق رسانیدند و همانجا متوقف شدند، زیرا بیشتر از آن نمی‌توانستند پیش بروند. سواران ماندند و جمازه سواران یعنی فراریان قهرمان داستان به سرعت گذشتند و پس از عبور از یک فاصله زیاد از طرف دیگر بالا رفتند. آنها بالاخره به بیابان آزاد رسیدند. «تهمتن» از آن طرف خندق فریاد کشید و خطاب به سواران که همانطور سرگردان مانده بودند، گفت:

- من «تهمتن» هستم! از طرف من برای ارباب و مولای خود پیام بیرید و به

او بگریید که «تهمتن» گفت به زودی یکدیگر را ملاقات خواهیم کرد و آن روزی است که خودم چشمانت را بیرون می‌آورم؛ زبانت را از حلقوم بیرون می‌کشم و بعد از شکنجه و آزار سر از بدنت جدا می‌کنم!

سواران تیر و کمان خود را به کار انداختند و چند تیر سوی آنها رها نمودند. ولی در تاریکی شب که جز صدا اثر دیگری از آنها احساس نمی‌شد، تیرها به خطا رفت... فراریان راه صحرا را در پیش گرفتند و با سرعت دور شدند.

● فصل هیجدهم

حاکم بندر «عباسی» را از حادثهٔ وحشت‌انگیزی که اتفاق افتاده بود، آگاه کردند. هر کس می‌تواند حال او را به هنگام شنیدن این خبر قیاس کند. او مرد خون‌آشام و کینه‌توزی بود. موجودی بود که برای ارضای نفس و برآوردن تمنیات خویش هر جنایتی را مرتکب می‌شد و به هر اقدامی - هر قدر خطرناک بود - دست می‌زد.

او در آرزوی گنج شایگانی که «سهراب» به چنگ آورده بود، می‌سوخت و تصور به دست آوردن گنج چنان لذتی به او می‌بخشید که مست می‌شد و پلک چشمانش روی هم می‌رفت و در حالتی شبیه مستی و اغماء و بی‌خبری می‌افتاد.

جاسوسان و خبرگزاران وی خبر آوردند که «سهراب» به بندر آمده است و چون «سهراب» به ملاقات او رفت، صد درصد یقین حاصل کرد که به گنج دسترسی یافته و دیگر رهائی «سهراب» از چنگ او امکان‌پذیر نیست... ولی آرزوهای او نقش بر آب شد و «سهراب» به همان ترتیبی که دیدیم، گریخت و یکی از خطرناک‌ترین دشمنان حاکم یعنی «تہمتن» را نیز با خود برد.

آن شب حاکم تا صبح در اطاق خود راه می‌رفت و سحرگاه مثل شیری خشمگین به بیدار کردن خدمه و کارکنان حکومتی پرداخت و فرمان داد تا مشاورینش برای حضور در جلسهٔ تبادل نظر به آنجا بیایند.

حاکم چند نفر مشاور داشت که همه در هوش و فراست بی‌مانند بودند و

ولینعمت خود را در امور هدایت می‌کردند. یکی از آنها همان محرر حکومتی بود. ساعتی بعد مشاورین حاکم حاضر شدند و پس از اینکه از ماجرا آگاه گردیدند، حاکم چنین گفت:

- من یقین دارم که آنها به سوی پایتخت می‌روند و دیر یا زود به اصفهان می‌رسند. این جوان جسور که من دیدم، بالاخره خود را به شاه می‌رساند و آنچه که از ما می‌خواهد، می‌گوید.

محرر پرسید:

- به عقیده شما تکلیف چیست؟ چه فکری در سر دارید؟

حاکم جواب داد:

- نظر من این است که آنها نباید به پایتخت برسند. به هر ترتیب که امکان دارد، باید در بین راه کشته شوند و «سهراب» و آن دخترک زیبا را زنده نزد من بیاورند.

یکی دیگر از آنها اظهار داشت:

- اگر همه راه را با جمازه بروند، هفده روز طول می‌کشد که به پایتخت برسند. در این هفده روز ما خیلی کارها می‌توانیم انجام دهیم. به عقیده من بهترین اقدام این است که آن زن بیگانه را گول بزنیم و به هر حيله‌ای که امکان دارد، به اینجا بکشانیم. شنیده‌ام که «سهراب» سخت به آن زن دلبستگی دارد و اگر ما بتوانیم او را به دست آوریم، «سهراب» با پای خودش به اینجا می‌آید و در قبال آزادی او گنج را به ما می‌سپارد. البته وقتی گنج را به دست آوردیم، کشتن آنها کاری است آسان...

حاکم گفت:

- این فکر بدی نیست؛ ولی چه کسی می‌تواند آن زن را بفریبد و به اینجا

بیاورد؟!

- این کار از «سالار» بر می‌آید. «سالار» زبان چرب و نرمی دارد و شیطان را نیز فریب می‌دهد. از جادوگری و کارهای عجیب و غریب نیز اطلاع دارد و با همین کارها می‌تواند دختر زیبای بیگانه را فریب دهد.

«سالار» نام یکی از مشاورین حاکم بود. او در ایام معمولی به جادوگری اشتغال داشت و برای مردم شهر جادو می‌کرد و مشکلات آنها را به این وسیله

آسان می نمود. در روزهای سخت نیز مشاور حاکم بود و قدرت زبان و توانائی خاص خود را در اختیار حاکم می گذاشت. «سالار» مردی چهل و چند ساله بود و خودش می گفت که از بچگی در هندوستان ریاضت کشیده و اعمال خارق العاده آموخته است. قیافه ای آرام و بی آزار داشت؛ اما به ضرورت می توانست قیافه ای دیگر بگیرد و هر وقت لازم می شد، خودش را به صورت مردی جوان و یا پیرمردی شصت و یا هشتاد ساله درمی آورد.

صدایش را چنان تغییر می داد که حتی همسرش او را نمی شناخت. قیافه و شکل خویش را نیز در طی چند دقیقه آنقدر با مهارت عوض می کرد که حتی نزدیکترین اشخاص به او از شناختنش عاجز می ماندند. با این ترتیب «سالار» را مامور کردند که بدنبال فراریان برود و هر جا به آنها رسید، دختر بیگانه را بفریبد و با خود برگرداند.

مشاورین رفتند، ولی حاکم «سالار» را نزد خود نگه داشت و چون اطاق خلوت شد، به او گفت:

- برای آوردن دختر خیلی تلاش کن. ولی اگر دیدی موفق نمی شوی و آنها قصد رفتن دارند، به تو اجازه می دهم که همه آنها را به قتل برسانی. بله، آنها را مسموم کن! بکش که نتوانند نظر شاه را نسبت به من برگردانند! می فهمی؟! «سالار» گفت:

- قربان، جان نثار و وظیفه خود را خوب می داند. به یقین بدانید که من «سهراب» و دختر را دست بسته نزد شما می آورم. اگر توقیفی حاصل نشد، آنگاه همه را می کشم که آرزوی رسیدن به اصفهان را به گور ببرند!

ساعتی بعد «سالار» به اتفاق یک دسته سوار شمشیر زن که همه لباس کاروانیان را پوشیده بودند، از شهر خارج شدند و برای اینکه کسی نسبت به آنها ظنین نشود، مقداری مال التجاره نیز روی شترها نهادند که به راستی هیئت بازرگانان و کاروانیان را داشته باشند.

«سالار» با فرمانده سواران قرار گذاشت که در نزدیکی محل اقامت آنها از هم جدا شوند و هر گاه او علامت داد، سواران او بریزند و به او کمک کنند... با این وضع راه بیابان را در پیش گرفتند و به بدنبال فراریان رفتند.

□

و اما «سهراب» و «تهمتن» و «روزالین» و «محمود» و «ریحانه» با جمازه‌های تندروئی که زیر پا داشتند، به سرعت هر چه تمامتر از حریم بندر «عباسی» دور شدند و برای اینکه مورد تعقیب واقع نگردند، راه صحرا را در پیش گرفتند و به سوی شمال رفتند.

در راه غیر از گرسنگی و تشنگی هیچ حادثه مهمی برای آنها اتفاق نیافتاد. دو روز اول مقداری مختصر آذوقه و مواد غذایی که همراه داشتند؛ خوردند و بعد که موجودی آنها تمام شد، در صحرای بی‌آب و علف دچار گرسنگی گردیدند. نه آبادی دیده می‌شد، نه چاه آب به چشم می‌خورد، نه شهر و دیار و قصبه‌ای نزدیک بود و نه در آن کویر بزرگ و بی‌انتهای سایبانی وجود داشت که دقیقه‌ای بیاسایند و از گرمای کشنده آفتاب در امان باشند.

از همه بدتر جمازه‌ها نیز گرسنه و تشنه بودند. با مقداری خار خشک صحرا سدجوع کردند، ولی آب... حسن کار در این بود که با شتر سفر خود را آغاز کرده بودند و این حیوان در مواقع سخت، روزهای متمادی می‌تواند بی‌آب و بدون غذا زندگی کند.

آنها در صحرای بی‌آب و علف سرگردان مانده بودند. چند ساعت به چپ می‌رفتند و ساعتی راه را عوض کرده و مسیر دیگری را انتخاب می‌نمودند. ولی چون به جایی نمی‌رسیدند، باز می‌گشتند و مدتی نیز از همان راهی که آمده بودند، می‌رفتند.

چهل و هشت ساعت گذشت؛ بدون اینکه آنها غذایی بخورند و آبی بنوشند. «روزالین» و «ریحانه» زودتر از دیگران از پای درآمدند و در گوشه‌ای افتادند. آنها دچار دل درد شدید حاصله از گرسنگی شده بودند. «روزالین» در بچگی داستانی از یک دسته سیاح خوانده بود که همه چیز آن را بخاطر می‌آورد:

... جهانگردان در صحرای «تبت» دچار گرسنگی شدند و دو نفر از آنها پس از یک دل درد شدید جان سپردند.

«روزالین» با بیاد آوردن ماجرای جهانگردان به خود می‌لرزید و یقین داشت که دل درد او نیز مقدمه مرگ فجیع از گرسنگی است.

«تهمتن» ساعتی فکر کرد و بالاخره یکی از شترها را جدا نمود و به گوشه‌ای

از صحرا برد. وقتی «سهراب» به او پیوست، مشاهده نمود که «تهمت» جماز را کشته و گوشت آن را قطعه قطعه کرده است. این فکر بدی نبود. با گوشت شتر موقتاً از مرگ رهائی می یافتند و سد جوع می کردند... اما بقیه راه را چگونه طی می نمودند؟! «تهمت» گفت:

- مهم نیست، «ریحانه» و «روزالین» با یک جماز می توانند سفر کنند.

از گوشت شتر یک کباب مفصلی درست کردند و خوردند؛ اما با رفع گرسنگی عطش بیشتر شد. زبانشان خشک گردید و لبهایشان از خشکی ترک خورد. نزدیک غروب آفتاب همگی ساکت و خاموش نشسته و در اندیشه مرگ فجیعی که به سرعت نزدیک می آمد، غوطه ور بودند. «تهمت» به آسمان می نگریست و فکر می کرد. ناگهان از جای جست و با خوشحالی گوشه ای از آسمان را به «سهراب» نشان داد و گفت:

- نگاه کن؛ نگاه کن! کلاغ... کلاغ!

همه چشمها به آسمان برگشت و چون در مسیر انگشت «تهمت» نگریستند، دسته ای کلاغ سیاه را مشاهده کردند که به سوی شمال غربی می رفتند. «سهراب» پرسید:

- این نشانه چیست؟!

«تهمت» گفت:

- کلاغ فقط در جایی که آب هست، زندگی می کند. سرشت کلاغ این است که روز برای یافتن طعمه به صحرا می رود و شب هنگام به خانه خود باز می گردد. هیچ حیوانی مثل کلاغ به خانه و خانواده خود پای بند نیست. محال است که کلاغ شب را در جایی دیگر غیر از لانه خود بگذراند...

«روزالین» که تا اندازه ای نیروی از دست رفته را باز یافته بود، سؤال کرد:

- حالا چه باید کرد؟!

- هیچ؛ سوار شوید تا در همین خط سیر که کلاغها می روند، برویم. بالاخره به آبادی می رسیم.

«تهمت» درست حدس زده بود، زیرا ساعتی بعد به یکی از واحه های صحرائی رسیدند و از چاه عمیقی که وسط واحه وجود داشت، آب کشیدند و رفع عطش کردند. به این ترتیب از مرگ نجات یافتند و در واحه مزبور که به نام

«طین» خوانده می‌شد، موقتاً اقامت گزیدند تا با یک راهنمای محلی به سوی «کرمان» رهسپار شوند.

راهنمایان محلی برای هدایت یک کاروان بزرگ خارج شده و دو روز دیگر باز می‌گشتند؛ لذا فراریان داستان ما ناچار شدند که دو روز در آن محل بمانند... غافل از اینکه «طین» چه حوادث خونین و چه ماجراهای هول‌انگیزی برای آنها در سینه خود نهفته و آماده کرده است!

«طین» واحه‌ای کوچک بود که مردمی فقیر داشت. اکثر اهالی واحه «طین» به خارکنی و قلیچ‌بری اشتغال داشتند و خارهای کنده شده از کویر را به اشخاص مخصوصی می‌فروختند و آنها بر شتر بار کرده و به شهرهای نزدیک می‌بردند تا به مصرف سوخت حمام‌ها و دکاکین ناتوائی برسد.

جسمی از اهالی و مخصوصاً جوان‌های واحه صحرائی «طین» نیز شغل راهنمایی داشتند و بلد کاروانها و کاروانیانی می‌شدند که از راه کویر می‌خواستند به «توس» و «طیس» بروند. «طین» از انواع درختان و نباتات و گیاهان فقط چند اصله درخت خرما داشت که در کنار چاه آب روئیده بود و از فاصله بعید دیده می‌شد... زیرا خانه‌های واحه که با حصیر و نی و علف‌های خشک ساخته می‌شد، آنقدر کوتاه بود که یک انسان معمولی برای ورود به خانه می‌بایست سر خود را خم کند و دولادولا وارد شود.

موضوع دیگری که در همان لحظات اول توجه «سهراب» و «تهمتن» را جلب کرد، این بود که تمام اهالی آنجا صورت خود را هنگام خروج از خانه با یک پارچه کلفت می‌بستند.

روز اول گذشت. روز دوم «سهراب» و «تهمتن» و «محمود» که مختصر استراحتی کرده بودند، تصمیم گرفتند از خانه خارج شوند و در کنار چاه آب و بیرون آبادی قدم بزنند و گردش کنند.

صاحب خانه آنها پیرمرد مهربانی بود که می‌گفت از طفولیت در «طین» اقامت داشته و هرگز قریه و آبادی و شهر و دیار دیگری را ندیده است. او خیال می‌کرد همه جای جهان مثل «طین» خشک و بی‌آب و علف است و وقتی «سهراب» و «تهمتن» از کشتی و دریا‌های بیکران و طرفان و ماهی‌ها برای او صحبت می‌کردند، دهانش از حیرت باز می‌ماند و می‌گفت:

- عجب... خدا چه چیزهایی خلق کرده!.

پیرمرد صاحبخانه به نام «یحیی» نامیده می‌شد و مرد مهربانی بود که اتفاقاً قیافه‌ای دلنشین، صورتی روحانی و ریش سفید قشنگی داشت. دیدگانش با وجود کهولت می‌درخشید و با میهمانان تازه خود در نهایت مهربانی و صفا رفتار می‌کرد. هنگام خروج از خانه «یحیی» خطاب به «تهمتن» گفت:

- جوان؛ صورتت را ببند!

و بعد خطاب به «سهراب» و «محمود» اظهار داشت:

- شما هم صورت خود را ببندید.

سهراب با تعجب سؤال کرد:

- چرا... چه علتی دارد که حتماً باید صورت را مثل دیگران بست؟!

«یحیی» پیر جواب داد:

- در کویر طوفانهای خطرناک شن برپا می‌شود و ماسه‌های داغ و سوزنده داخل کویر، در دست باد با شدت هر چه تمامتر حرکت می‌کند. هر یک از ذرات رمل با آن سرعت و حرارت به پوست بدن و یا به صورت شما برسد، فرو می‌رود و می‌سوزاند و چه بسا که انسان را می‌کشد. از من بشنوید و صورت خود را با شال ببندید.

پیرمرد برای محافظت آنها در مقابل طوفان شن توصیه کرد که صورتشان را بپوشانند. آنها نیز اطاعت کردند و چهره را بستند و بدون اینکه شناخته شوند، در واحه به گردش پرداختند. «طین» محلی برای گردش نداشت. یا در اطراف چاه زیر درختان نخل می‌بایست قدم بزنند و یا از واحه خارج شده و در بیرون خانه‌ها به تماشای کویر پردازند. «سهراب» و «تهمتن» و «محمود» هر دو کار را کردند. یعنی ابتدا کنار چاه رفتند و بعد به گردش در بیرون پرداختند.

کویر هنگام غروب آفتاب منظره‌ای تماشایی داشت. خورشید مثل سینی مسین سرخ‌رنگ در افق پائین می‌رفت و انواری به رنگ خون به اطراف پراکنده می‌ساخت.

تهمتن در نقطه‌ای نشست و دیگران را نیز به نشستن تعارف کرد تا غروب آفتاب را تماشا کنند. درست در همین موقع صدای زنگ شترها شنیده شد. «تهمتن» که زودتر صدا را شنیده بود، از جای جست و دست را بالای ایوان قرار

داد که نور خورشید چشمانش را نیازارد و آنگاه به اطراف نگرست.
در نقطه‌ای خیلی دور کاروانی را مشاهده کرد که آرام‌آرام به «طین» نزدیک می‌گردید و هر چه فاصله کمتر می‌شد، صدای زنگ شترها و هیاهوی کاروانیان بهتر به گوش می‌رسید. «سهراب» با شادمانی کودکانه‌ای دستها را به هم مالید و گفت:

- راهنمایان بازگشتند... چه خوب شد! اقامت اجباری ما در این واحه غم‌افزا خاتمه یافت و بزودی به هدایت چند بلد به طرف مقصد حرکت می‌کنیم.
«تهمتن» گفت:

- بیهوده خوشحالی می‌کنی... من این کاروان را طور دیگری می‌بینم! اهالی «طین» اسب ندارند؛ در حالیکه این کاروان چند سوار همراه دارد!
«سهراب» جواب داد:

- این دلیل نمی‌شود. شاید در این سفر چند رأس اسب خریده باشند.
گفتگوی آنها در همین زمینه ادامه یافت و مدتی به مذاکره و جر و بحث پرداختند، تا اینکه کاروان نزدیک شد. حالا «تهمتن» و «سهراب» و «محمود» به خوبی آنها را می‌دیدند؛ اما هنوز نمی‌توانستند تشخیص بدهند که کاروانیان از اهالی محل هستند و یا بیگانه‌اند. شاید در آن موقع هر کس دیگری آنجا بود، نمی‌توانست آنها را بشناسد... چنانکه «تهمتن» با همه سابقه‌ای که در خدمت به دستگاه حکومتی بندر «عباسی» داشت، سواران و همکاران قدیمی خود را در لباس کاروانیان نشناخت!

«سالار» مرد حيله‌باز و خطرناک با آن قیافه مردم فریب و آن دیدگان لبریز از کینه و حيله و نیرنگ پیشاپیش همه بر شتری سوار بود و چرت می‌زد. پشت سر او شترهای حامل مال التجاره دیگر و بالاخره سواران مسلح حکومتی که لباس مبدل پوشیده بودند، در اطراف کاروان حرکت می‌کردند و اسبها جلو عقب می‌راندند و از همه جای کاروان مراقبت به عمل می‌آوردند.

«سالار» وقتی چشمش به سه نفر مرد چهره بسته افتاد، به گمان اینکه آنها از اهالی «طین» هستند و می‌توانند آنها را راهنمایی کنند، دست را به عنوان فرمان توقف بلند کرد.

کاروان ایستاد و «سالار» چیزی خطاب به یکی از سواران گفت.

سوار مذکور به تاخت نزد «تہمتن» و «محمود» و «سہراب» آمد و مقابل آنها از اسب پائین جست و گفت:

- سلام بر شما!

ہر سه پاسخ دادند:

- سلام بر تو و همراهانت!

سوار مذکور کہ بی اندازہ خستہ و خواب آلود بہ نظر می رسید، لیخندی بہ لب آورد و گفت:

- «طین» واحہ صحرائی است؟!

«تہمتن» گفت:

- بلہ؛ اینجا «طین» نام دارد. شما از کجا می آئید؟

سوار پاسخ داد:

- ما خدمتگذاران حضرت شیخ هستیم. از «ہندوستان» می آئیم و بہ «اصفہان» می رویم. شنیدہ ایم کہ سلطان ایران شاہ عباس صفوی مقدم دانشمندان و ہنروران را گرامی می دارد و قدر ہنر و دانش را خوب می داند. بہ ہمین سبب حضرت شیخ کہ مدتی جلای وطن کردہ بودند، بہ ایران باز گشتہ اند.

«تہمتن» نگاہی بہ شترہای حامل بار کردہ و گفت:

- مثل این است کہ مقداری بار ہم ہمراہ دارید.

سوار جواب داد:

- آری؛ از ہندوستان مقداری مال التجارہ آورده ایم کہ در «اصفہان» بہ بہای بہتری بفروشیم. این روزها دانشمندان باید از طریق دیگری زندگی خود را تأمین کنند تا فرصت مطالعہ و تحقیق داشته باشند. حضرت شیخ ہم تجارت می کنند، ہم بیماران و معلولین را با دم عیسی نفس خود معالجہ می نمایند؛ ہم مطالعہ و تحقیق دارند و بالاخرہ تدریس نیز می کنند و شاگردان را تربیت می دهند.

«تہمتن» بی اختیار گفت:

- خوشا بحال شما کہ چنین مولائی دارید و از وجود گہربار او استفادہ

می برید.

«تہمتن» بدون اینکه خودش بداند چرا و بہ چہ علت، بہ آنها ظنین شدہ بود.

گفته‌های آن سوار را نادرست و خلاف واقع تشخیص می‌داد؛ لذا هنگام محاوره و صحبت جستجو می‌کرد که شاید دلیل قاطعی برای سوء ظن و بدبینی خود بیابد. سوار گفت:

- شما از اهالی «طین» هستید؟

«سهراب» دهان گشود که بگوید:

- نه؛ ما هم رهگذریم.

اما «تهمتن» که خوب مراقب همه چیز بود، حرف او را ناتمام گذاشت و برای اینکه دروغ نگفته باشد، گفت:

- تقریباً... بله؛ ما از اهالی «طین» هستیم... نه خیلی اهل «طین»؛ همچنین یک

کمی... بله؛ یله اصلاً اهل اینجا هستیم.

«سهراب» سبب تناقص گوئی «تهمتن» شد و اگر او همچنان ساکت و بی‌سخن باقی می‌ماند، شاید «تهمتن» به وجه احسن و وظیفه خود را انجام می‌داد و از هویت اصلی آنها سر در می‌آورد. سوار خنده‌ای دوستانه کرد و گفت:

- خوب؛ به هر حال شما می‌دانید آیا در «طین» جایی هست که ما یک شب

خستگی از تن بگیریم؟

«تهمتن» و «سهراب» نمی‌دانستند که آیا واقعاً در «طین» چنین جایی هست یا

نه... ولی از آنجا که خودشان نیز بیگانه و مسافر بودند، گفتند:

- بله؛ بله... جای بسیار خوبی هست. بفرمائید؛ اهالی «طین» مهربان و

میهمان‌نواز هستند!

سوار دگرگون شده بود. از همان موقع که «سهراب» و «تهمتن» با هم حرف زدند و نامربوط گفتند، سوار طرز مکالمه را تغییر داد و با احتیاط سخن آغاز کرد.

در طول صحبت خیره‌خیره به چشمان «تهمتن» و «سهراب» و «محمود» که از شکاف سربند دیده می‌شد، می‌نگریست و می‌خواست آنها را از چشمانشان بشناسد. اکثر سواران حکومت بندر عباسی «تهمتن پهلوان» را می‌شناختند، ولی «تهمتن» نمی‌توانست قیافه همه را به خاطر بیاورد... کما اینکه آن روز سوار مذکور و دیگران را شناخت و بازرگان هندی تصور کرد.

فرستاده «سالار» بخاطر راهنمایی آنها ابراز امتنان کرد و روی اسب جست:

نزد شیخ قلبی برگشت و ماجرا را چنانچه دیده و شنیده بود، حکایت کرد و در

پایان گفت:

- قدر مسلم این است که «سهراب» و «تهمتن» و زنها در این واحه هستند. اثر پای آنها تا چند فرسنگی موجود بود؛ از این گذشته در این مسیر واحه دیگری وجود ندارد و آنها ناچار باید به همین جا آمده باشند... اما اینکه آیا این سه نفر همان گمشدگان ما بودند یا نه؛ من نمی دانم... نامربوط می گفتند و نشان می دادند که اهل محل نیستند.

«سالار» لبخندی پیروزمندانه بر لب آورد؛ سر را به علامت رضایت خاطر تکانی داد و گفت:

- بسیار خوب؛ همه چیز را فهمیدم! سوار شو تا به «طین» برویم. کارها بر وفق مراد انجام می گیرد و فراریان نمی توانند از چنگ «سالار» فرار کنند... هر جا بروند، گرفتار می شوند!

مرد مذکور روی اسب جست و کاروان شیخ دروغی هندی حرکت کرد و وارد «طین» شد. «سهراب» و «تهمتن» و «محمود» نیز دقیقه ای بعد به واحه وارد شدند و مستقیماً به سوی محل اقامت خود رفتند؛ اما وقتی از کنار چاه آب می گذشتند، آنجا را شلوغ و پر از دحام دیدند. اهالی از پیر و جوان و زن و مرد که انتظار چنان کاروانی را نداشتند، گرد آنها جمع شده و به کاروانیان که بنظرشان جالب می آمد، نگاه می کردند.

عمامه زریفت شیخ توجه زنان را جلب نموده بود و آرزو می کردند که مقداری از آن داشتند و برای خود چادر زری و یا برای دخترانشان پیراهن عروسی درست می کردند. اطفال نیز از تماشای اسبهای کمر باریک تندرو لذت می بردند؛ زیرا اهالی «طین» اسب نداشتند و تنها از شتر استفاده می کردند. به همین علت کودکانشان اصولاً اسب ندیده بودند و چیزی که خیلی بیشتر سبب شادی اهالی شد و ناگهان مثل گلوله توپ در همه خانه ها و بین همه اهالی صدا کرد، این بود که شیخ کاروانسالار بزرگان پزشک قابلی است و مانند مسیح، بیماران و معلولین غیر قابل علاج را بهبود می بخشد و سلامت از دست رفته آنها را باز می گرداند. بهتر از همه آنکه شیخ داروی مجانی می داد و اطرافیانش می گفتند:

- حضرت شیخ از ادویه هندی که شخصاً با زحمات چندین ساله از

کوهستان‌های هند چیده و تهیه کرده‌اند. برای معالجه استفاده می‌نمایند و این کار را بخاطر خدا و رضایت حق مجانی انجام می‌دهند.

پیرمردان واحه جمع شدند و حضرت شیخ تقلبی را با عزت و احترام به بهترین خانه هدایت کردند و آنچه وسیلهٔ آسایش و رفاه در اختیار داشتند، برای او آماده نمودند. بارها را از شترها برگرفتند و حیوانات را به شترخان بردند و آب و علوفه دادند. سواران را نیز بین خود تقسیم کردند و با همهٔ فقر که از در و دیوار واحه می‌بارید، به همه برگرفتند از اطرافیان همراهان حضرت شیخ عیسی اوج پذیرائی بنمایند.

تنها کسی که در این پذیرائی شرکت نکرد و اصولاً نزدیک نرفت و اعتنائی به تازه واردین نداشت، «یحیی» پیرمرد خورش سیمای صاحبخانهٔ آنها بود. «یحیی» یکبار در همان ساعت اول به کنار چاه رفت و بازگشت و چون «تهمتن» از او پرسید:

- چرا تو در پذیرائی شرکت نمی‌کنی؟

پیرمرد نیکدل و جهان دیده گفت:

- در چشمان شیخ آثار صفا و پاکی ندیدم. خود شیطان هم آدم‌نما هست و انسان نباید تنها به گفتهٔ اشخاص اعتماد کند.

«تهمتن» یگه‌ای خورد و گفت:

- مثلاً در چشمان شیخ چه چیزی وجود داشت که شما را ناراحت کرد؟!

پیرمرد خندید و اظهار داشت:

- فرزند؛ من قریب هشتاد سال در این دنیا زندگی کرده‌ام و خیلی چیزها دیده و شنیده‌ام. مردم بسیاری را امتحان کرده و سنجیده‌ام. اگر چه هشتاد سال تمام از این واحه خارج نشده و بجای دیگر نرفته‌ام، ولی شما را همان روز اول که دیدم، فهمیدم در حال فرار هستید و گرفتاری بزرگی دارید که فکر و روح و خیال شما را ناراحت می‌کند. نمی‌دانم آن گرفتاری چیست و چگونه است؛ اما هر چه هست، بین شما پنج نفر مشترک است. امروز این شیخ را نیز دیدم. اطرافیان را هم سنجیدم و همه چیز را با دقت از نظر گذرانیدم. مردم مرا دیوانه تصور می‌کنند و می‌گویند بعد از گمشدن پسر «عبدالله» تو دیوانه شده‌ای... اما حقیقت این است در چهرهٔ این شیخ آثار تقلب و نیرنگ دیدم. دیدگانش مثل

چشم مار، مثل دیدهٔ افعی می‌درخشید و در اطراف می‌گشت. حدس می‌زنم که دنبال چیزی می‌گردد و گمشده‌ای دارد. دستهای او را نیز خونین دیدم! شاید از شنیدن این حرف به من بخندید، ولی با چشم ضمیر خود او را مردی جنایتکار و خونخوار دیده‌ام...

پیرمرد آنها را در بهت و سکوت و حیرت باقی گذاشت و زمزمه کنان پی‌کار خود رفت. «سهراب» نگاهی به «تهمتن» کرد و «تهمتن» با دقت به دیدگان «سهراب» خیره شد و هر دو شانها را تکان دادند. «روزالین» سکوت را شکست و گفت:

- او راست می‌گوید. من به حرفهایش اعتقاد عجیبی پیدا کرده‌ام.

«تهمتن» نیز به دنبال گفتهٔ «روزالین» گفت:

- اتفاقاً من هم همین حدس را می‌زدم و در همان نظر اول حقیقت را کشف نمودم. ناراحت نباشید؛ «تهمتن» از آنها عاقل‌تر و هوشیارتر است. بعد از «سهراب» برسید:

- تو این عده را چه نوع آدمهائی دیده‌ای؟!

«سهراب» که بنوبهٔ خود در هوش و دقت بی‌نظیر بود، جواب داد:

- البته به آنها ظن شده‌ام. علت سوءظن من نیز این است که در این کاروان می‌گفتند همه بازرگان عمده می‌باشند و غیر از همان شیخ حیل‌باز و مستقلب پیرمرد دیگری وجود ندارد... در حالیکه اکثر بازرگانان عمده مردان سالخورده هستند، نه جوانان بیست تا سی ساله! هیچ مراقب بودی؟ به استثنای همان شیخ بقیهٔ کاروانیان همه جوان و نیرومند، بازو و سینهٔ ستبر و فراخ داشتند. آیا بازرگانان این عهد و زمانه ورزش بدنی می‌کنند و عضلات پیچیده دارند؟!

«تهمتن» که به این موضوع ابداً توجه نداشت، گفت:

- او؛ راست می‌گوئی! غیر از آن شیخ تقلبی همه جوان هستند... در اینصورت کاسه‌ای زیر نیم کاسه هست و این عده مسلماً به دنبال ما می‌باشند. «محمود» و «سهراب» با دقت به حرفهای او گوش می‌دادند. «روزالین» و «ریحانه» نیز در گوشه‌ای نشسته و سرآپا گوش بودند.

- فرستادگان حاکم عباسی هستند و به تعقیب ما آمده‌اند!

- عجب کشف خوبی کردی؛ ولی این کشف تنها کافی نیست. باید دلیل هم

به دست بیاوریم و بعد برای نجات خود و نابودی آنها نقشه‌ای دقیق تهیه نمایم. آن روز و آن شب وقت «تهمتن» و «سهراب» به بحث در همین باره سپری شد. «تهمتن» گاهگاه از خانه بیرون می‌رفت و کنار چشمه آب یکی از بازرگانان را می‌دید و پس از اینکه خوب به سراپای او دقیق می‌شد، باز می‌گشت. اگر آنها «تهمتن» را می‌دیدند، فوراً می‌شناختند؛ زیرا همانطوری که گفته شد، همه سپاهیان حکومت «عباسی» او را می‌شناختند... اما او با همه فراستی که داشت، نمی‌توانست قیافه چند هزار نفر را بخاطر بسپارد و در آن روز بخاطر بیاورد.

«تهمتن» سر و روی خود را به رسم مردان محلی بسته بود؛ لذا هر چه دقت می‌کردند، او را نمی‌شناختند. غروب آفتاب روز بعد «تهمتن» و «سهراب» هر دو نفر به کنار چاه آب رفته بودند. سر روی آنها بسته بود و شناخته نمی‌شدند. در همین هنگام دو نفر از همراهان سالار که گویا برای همین منظور ماموریت یافته بودند، به کنار چاه آمدند و چون بین «تهمتن» و «سهراب» و مردان محلی فرقی نمی‌گذاشتند، کنار ایشان نشستند و سر صحبت را باز کردند.

یکی از آنها مشتکی کشمش از کیسه خود بیرون آورد و به آن دو نفر تعارف کرد. اهالی و ساکنان واحه‌های کویر به ندرت سعادت خوردن خشکبار را پیدا می‌کردند، لذا «سالار» دستور داده بود که برای فریب و جلب توجه مردان و زنان محلی، پسته و بادام و کشمش و تنقلات دیگر به آنها تعارف نمایند.

«تهمتن» و «سهراب» کشمش گرفتند و چند دانه از شکاف شالی که به سر و روی خود بسته بودند، به دهان گذاشتند و خوردند. همان شخص گفت:

- شما کشمش خورده‌اید؟! -

«تهمتن» که می‌دانست در کویر انگور به دست نمی‌آید، جواب داد:

- در «طین» غیر از خرما محصول دیگری نداریم؛ ولی از «اصفهان» و شهرهای دیگر به اینجا می‌آورند.

صحبت از همین جا شروع شد و آن دو مرد با مهارت رشته کلام را به جایی کشیدند که می‌خواستند. دومی پرسید:

- آیا قبل از ما مسافران دیگری به این واحه وارد نشده‌اند؟ -

«تهمتن» در پاسخ این سؤال مردد ماند. اما اولی برای اینکه به او جرأتی داده

باشد، گفت:

- مقصود ما این است که هنگام رفتن آنها را نیز با خود ببریم و کاروانمان را توسعه بدهیم که امنیت و اهمیت بیشتری داشته باشد.
ولی چون باز هم «تهمتن» و «سهراب» جواب سؤال آنها را ندادند، دیگری اظهار داشت:

- یکی از بچه‌های «طین» به ما گفت که سه نفر مرد و دو نفر زن با چهار جمازه به «طین» وارد شده‌اند. خیلی میل داشتیم که آنها را ملاقات کنیم و با خودمان ببریم. راستی در کدام خانه منزل دارند؟
«تهمتن» نگاهی به «سهراب» کرد که هزارها معنی و مفهوم داشت. معلوم بود که آنها واقعاً از زبان کسی این مطلب را شنیده‌اند. زیرا اگر دروغ می‌گفتند، شترها را پنج نفر ذکر می‌کردند. «تهمتن» گفت:

- صحیح است. سه مرد و دو زن با چهار جمازه دو روز قبل به «طین» وارد شدند و در خانه یکی از ساکنین اینجا منزل کرده‌اند.

دیدگان آن دو نفر از خوشحالی برقی زد و برای اینکه صمیمیت بیشتری بین خودشان و آنها ایجاد نمایند، دست به کیسه فرو کردند که مقداری پسته و بادام و فندق تعارف نمایند. چشم تیزبین «سهراب» و «تهمتن» مراقب همه چیز و همه جا بود و وقتی که یکی از آن دو نفر دامن قبای خود را بالا زد، «تهمتن» شمشیری را که زیر قبا بسته بود، دید. حالا همه چیز آشکار شده بود. دیگر به هیچ وجه حق نداشتند در هویت آنها شک داشته باشند. اولاً آنها شمشیر بسته بودند، در حالیکه هیچ وقت بازرگانان شمشیر نمی‌بستند. ثانیاً آن دو نفر رسماً درباره آنها تحقیق می‌کردند.

«سهراب» و «تهمتن» حساب کار خود را کردند. هر کدام یک مشت پسته و فندق گرفته و به خوردن مشغول گردیدند. اما در ضمن فکر می‌کردند و درباره حوادث خونین آینده می‌اندیشیدند. فکر می‌کردند که با این اشخاص چه باید کرد و چگونه می‌توانند از چنگ ایشان بگریزند.

برای اینکه اطمینان بیشتری پیدا شود، یکی از دو نفر بازرگانان دروغین گفت:

- راستی؛ آیا شما با این مسافران همسایه هستید؟ هیچ آنها را دیده‌اید؟

ایندفعه «سهراب» جواب داد:

- بله؛ خانه ما در مجاورت خانه آنها است.

همان شخص سؤال کرد:

- هیچ می دانید اسم آنها چیست؟

و بعد خودش اضافه کرد:

- آیا یکی از آنها «تهمتن» نامیده نمی شود و دیگری «سهراب» نام ندارد؟!

«سهراب» اظهار داشت:

- ما اسم آنها را نمی دایم...

سکوتی سنگین حکمفرما گردید.

«تهمتن» و «سهراب» سخت اندیشناک شده بودند و چون بیش از این
علاقه ای به ادامه گفتگو نداشتند، خداحافظی کردند و رفتند. چند قدم که دور
شدند، «تهمتن» پشت سر خود را نگرید و آهسته گفت:

- «سهراب»؛ دیدی که سوءظن من هرگز بی جا و بی علت نیست؟! حالا به تو

ثابت شد که اینها فرستادگان حاکم خونخوار «عباسی» هستند و قصد جان ما را
دارند؟! آنها مامور شده اند به هر ترتیب که می توانند، ما را بکشند و از رسیدن به
«اصفهان» جلوگیری نمایند.

«سهراب» فکری کرد و پرسید:

- خوب؛ همه حرفهای تو صحیح و درست است، اما تکلیف چیست؟! چه

باید کرد؟! آیا می توانیم بدون راهنما یکبار دیگر جان خویش را به خطر
بیاندازیم و برویم؟

- نه؛ اگر برویم، در کویر سرگردان شده و نابود خواهیم شد.

- پس چاره چیست؟

«تهمتن» جواب داد:

- راستش را بخواهی، عقل من هم عاجز مانده و نمی دانم چه باید کرد. هم

اکنون آنها نزد شیخ فرمانده خود می روند و ماجرا را حکایت می نمایند. شیخ نیز
برای کشتن ما نقشه می کشد و چون تعداد آنها چندین برابر ما است، مسلماً در
جنگ کشته خواهیم شد.

«سهراب» گفت:

- پس خوب است با «روزالین» و «ریحانه» نیز مشورت کنیم... شاید آنها بتوانند راه حلی بیابند. گاهی اتفاق می افتد که عقل زنان بر مردان می چربد. «تهمتن» حرف او را برید و گفت:

- نه؛ نه... در این مورد با «روزالین» و «ریحانه» حرف زن. خوب است که آنها ندانند. اگر بفهمند که اهالی این کاروان همه سپاهیان جنگ آزموده حاکم «عباسی» هستند، وحشت می کنند و ترس و هراس آنها موجب می شود که ما هم نتوانیم کاری از پیش ببریم.

«سهراب» هم موافقت کرد که «روزالین» و «ریحانه» را از وجود آن عده بی خبر بگذارند و تنها اشتباه آنها هم در این بود. زیرا اگر «روزالین» می فهمید که آن شیخ چه مرد متقلبی است و کیست و از کجا آمده، شاید گرفتاری هائی که در فصل آینده به تفصیل نوشته می شود، پیش نمی آمد.

«تهمتن» و «سهراب» باز هم در راه با هم صحبت کردند و بالاخره تصمیم گرفتند که از «یحیی» پیرمرد روشندل مصلحت جوئی کنند. او می توانست به آنها کمک کند. با این تصمیم وارد خانه شدند و «یحیی» را نزد خویش خوانده و برای مشاوره و صحبت به گوشه خلوتی رفتند.

در واحه خاموش و آرام «طین» جنب و جوش بیسابقه ای پدید آمده بود. بیماران چند ساله نزد حکیم باشی می رفتند و از او دارو می گرفتند و خوشحال بودند که در حال عمومی آنها بهبود کلی پیدا شده است.

«سالار» قیافه یک پزشک حکیم دانشمند را به خود گرفته بود و مثل شاگرد «جالینوس» و «بوعلی سینا» از بیماران عیادت می کرد و نبض ایشان را می گرفت. زبانشان را می نگریست و از صندوقی که همراه داشت، داروهائی بیرون می آورد و به آنها می داد. تا آن تاریخ اهالی «طین» از کدخدای ده برای درمان بیماریهای خود کمک می گرفتند و او نیز جز دعا نوشتن کاری از دستش ساخته نبود. اما حالا حکیمی حاذق به واحه آنها وارد شده بود که علاوه بر معالجه امراض غیر قابل درمان، کسالتهای روحی را نیز بهبود می بخشید و از این مهمتر دعاها و طلسم هائی تهیه می کرد که در حل مشکلات تاثیر فوق العاده داشت.

اطرافیان «سالار» حقه باز و حيله گر بیشتر کار او را با هو و جنجال و تبلیغ رونق می دادند و چون خود را بیگانه معرفی می کردند، سخنانشان تاثیر داشت.

مثلاً یک نفر می‌گفت:

- عجب حکیم حاذقی است! در راه ما به شهری رسیدیم که در آنجا حکمای بزرگ بود. وقتی خبر رسیدن شیخ انتشار یافت، همه حکما به محضر او شتافتند و تازه معلوم شد که عموم آنها شاگردان وی بوده‌اند.

دیگری اظهار می‌داشت:

- در یک شهر بیماری را نزد او آوردند که کور مادرزاد و هر دو چشمش در کاسه‌ها خشک گردیده بود. حکیم‌باشی با تهیه یک دارو بینائی از دست رفته را به وی باز گردانید.

سومی می‌گفت:

- اینکه مهم نیست... در یکی از شهرهای هندوستان حکیم‌باشی نزد راجه محل رفت و به او گفت: «حضرت راجه، عمر شما فردا ظهر تمام می‌شود». راجه از حرف او عصبانی شد و از در بیرونش کرد. اما فردا ظهر که شد، جمعی علیه او شورش کردند. راجه را کشتند و طبعاً حکیم‌باشی را نیز آزاد کردند. بیشتر هنر او در سحر و جادو و ساختن طلسم و نوشتن ادعیه بزرگ است. این شایعات سبب می‌شد که عده‌ای از زنان و مردان «طین» نزد او بشتابند و با تقدیم تحف و هدایا حل مشکلات زندگانی خویش را از او بخواهند.

□

ما در چهارمین روز ورود به قریه «طین» به سراغ «سالار» می‌رویم و موقعی وارد می‌شویم که عده‌ای از اهالی نزد او نشسته‌اند. چند تن از سربازان بازرگان نیز در اطراف او ایستاده بودند. کدخدای قریه «طین» می‌گفت:

- حضرت شیخ بر ما منت بگذارند و یک هفته دیگر مهمان ما باشند. این محبت نزد خدا هم بی‌اجر و مزد نمی‌ماند.

دیگران هم بنوبه خود التماس می‌کردند. شیخ پذیرفت و قول داد که یک هفته دیگر آنجا باشد. اهالی که موافقت حکیم‌باشی حیل‌باز را جلب نموده بودند، برای رسانیدن این بشارت از آنجا بیرون رفتند. پس از خروج آنها شیخ امروز و سالار دیروز خنده نفرت‌انگیزی کرد و خطاب به یاران خودش گفت:

- راستی عجب مردم احمقی هستند! ولی اگر این مردم احمق نباشند، ما

چگونه می‌توانیم در این دنیای بزرگ زندگی کنیم؟!

یکی از حضار که رئیس سربازان بود، گفت:

- حضرت سالار حالا چه تصمیم دارند؟ برنامه چیست؟ معلوم شد که آنها در خانه «یحیی» هستند. اگر صلاح بدانید، بنده معتقدم که یک شب به خانه آن مرد حمله کنیم و «تهمتن» و «سهراب» و «محمود» را بکشیم و زنان را برائیم و راه صحرا را در پیش بگیریم!

«سالار» ابروان خود را بالا انداخت و گفت:

- نه؛ نه. این کار عاقلانه نیست! «قاسم» من ترا مرد باهوشی می‌دانستم. فکر نمی‌کنی که اهالی وقتی فهمیدند، علیه ما قیام می‌کنند و کاروانمان را در هم می‌ریزند؟!

«قاسم» - فرمانده سواران همراه «سالار» - پرسید:

- پس چه باید کرد؟

«سالار» پاسخ داد:

- صبر داشته باش. نقشه من این است که «روزالین» را از پای درآورم. وقتی از پای درآمد، «تهمتن» و «سهراب» ناچار آن قدر می‌مانند تا حال او بهبود یابد و چون بهبودی او نیز در دست من است، با خیال راحت و فرصت کافی کار خود را انجام می‌دهم. به علاوه فراموش نکنید که ما باید «سهراب» را زنده نزد حاکم ببریم تا محل گنج را فاش کند.

«قاسم» سؤال کرد:

- «روزالین» را چگونه از پای در می‌آورید؟

برای این کار نقشه خوبی کشیده‌ام. صبر داشته باش. من کاری رویه نمی‌کنم. امروز یکی از همسایگان آنها نزد من آمده بود. او زن ساده‌لوحی بود و خیلی زود فریب می‌خورد. من به او گفتم که یک زن موطلائی در همسایگی تو هست که تا او نزد من نیاید، کار تو و شوهرت اصلاح نمی‌شود. او قول داد که زن موطلائی را نزد من بیاورد و چون غیر از «روزالین» بقیه زنهای دارای موی سیاه و مجعد هستند، بدون شک امروز «روزالین» را فریب می‌دهد و اینجا می‌آورد!

«قاسم» خندید و گفت:

- «روزالین» هم آنقدرها ساده نیست که از یک زن صحرائشین فریب بخورد و

اینجا بیاید.

«سالار» جواب داد:

- من دیشب تا بحال مشغول خواندن اوراد مخصوص هستم و به یقین می دانم که او نزد من خواهد آمد.

هنوز گفتگوی آنها ادامه داشت که یکی از نوکران وارد شد و گفت:

- زنی که فرمودید هر وقت آمد بدون معطلی نزد شما هدایت شود، پشت در حاضر است.

«سالار» از خوشحالی جست و گفت:

- تنها است؟! کسی همراه او نیست؟! زن دیگری...

- تنها است.

- بسیار خوب؛ مانعی نیست. او را نزد من بیاورید.

«سالار» قیافه‌ای حکیمانه به خود گرفت و زن مذکور وارد شد. سلام گفت و

در گوشه‌ی اطاق دو زانو نشست. «سالار» لبهای خود را بهم می زد و نشان می داد که به خواندن دعا اشتغال دارد. پس از چند دقیقه گفت:

- خوب؛ چه کردی؟!!

زن با شرمندگی گفت:

- حضرت حکیم؛ این زن اولاً زبان فارسی خوب نمی فهمد؛ ثانیاً به دعا و

طلسم و جادو عقیده ندارد. به نظرم کافر و بی دین است؛ چون به من گفت این

جادوگران دروغ می گویند و اگر کاری از دستشان ساخته بود، اول برای خودشان

انجام می دادند!

«سالار» دستها را به سوی آسمان گرفت. حالت خاصی به چشمان خود

بخشید و گفت:

- خدایا از تقصیر کسانی که قدرت تو را منکر می شوند، درگذر!

و بعد خطاب به همان زن گفت:

- حالا شوهر تو کجا است؟!

او جواب داد:

- شوهر من بلد قافله هائی است که از اینجا می گذرند. هر ماه بیست روز و

شب در اصفهان و بین راه است و فقط هفت الی ده شب نزد من می آید. شنیده ام

که در اصفهان به یک زن زیبا دل بسته و قصد طلاق گفتن مرا دارد. می‌خواهم کاری کنید که مرا طلاق ندهد!

«سالار» نگاهی از زیر چشم به قاسم - فرمانده سواران - افکند و گفت:
- بسیار خوب؛ این کار خیلی آسان است و من همین امروز طلسمی برای تو می‌نویسم که اگر آن را در آستر قبای شوهرت بگذاری و بدوزی، او همیشه تو را دوست خواهد داشت و از زنان دیگر - هر قدر هم زیبا باشند - متنفر می‌شود... اما...

زن بدبخت که از خوشحالی در پوست نمی‌گنجید، پرسید:
- اما چه... هر چه بخواهید، می‌دهم! بیست عباسی طلا دارم و همه را تقدیم می‌کنم. این عباسی‌های طلا اندوخته مادرم بود که به من ارث رسیده. اما چه... بفرمائید!

«سالار» گفت:

- سکه‌های طلا مال خودت؛ من احتیاج ندارم و از مال دنیا بی‌نیاز هستم. مقصود من این است که بندگان خدا خوشبخت و سعادتمند باشند و در راه راست قدم بگذارند. مثلاً همین زن موطلائی با این افکار و عقاید که تو گفتی، خیال مرا ناراحت کرده و تا او را به راه مستقیم خداپرستی و ایمان نکشم، آسوده نمی‌شوم. من طلسم را برای تو مجانی می‌نویسم؛ اما به یک شرط... شرط من این است که پسته‌هایی را که بتو می‌دهم، به آن زن موطلائی بخورانی. من به این پسته‌ها دعا خوانده‌ام و به محض اینکه از گلوی او پائین برود، هدایت می‌شود و ایمان از دسته رفته خود را باز می‌یابد.

زن به شادی گفت:

- اینکه مهم نیست. هر چه بگوئید، انجام می‌دهم. از جان خود نیز دریغ ندارم.

«سالار» بلافاصله مقداری پسته از یک کیسه کوچک بیرون آورد؛ در دست زن دهاتی نهاد و گفت:

- مبادا از این پسته‌ها به کس دیگری بدهی. حتماً همان زن موطلائی باید بخورد! ضمناً اگر از این بابت با کسی حرف بزنی و راز این پسته‌ها را فاش کنی، نه تنها اثر طلسم از بین می‌رود، بلکه باعث جوانمرگی شوهرت و یا خودت

می‌شود... مراقب باش که زیانت بیهوده نچرخد و حرفی نزن که به مرگ شوهرت خاتمه یابد و همیشه بیوه و عزادار بمانی!

زن قول داد و سوگند یاد کرد. پسته‌ها و طلسم را گرفت و از خانه خارج شد... پس از عزیمت او سالار قهقهه‌ای زد و گفت:

- خوردن پسته‌ها همان و بیمار شدن «روزالین» همان! من این پسته‌ها را در داروی مخصوصی که از گیاهان صحرائی گرفته‌ام، خوابانیده و مجدداً خشک نموده و بر داده‌ام. هر کس یکدانه بخورد، چنان بیمار می‌شود که هر حکیمی ببیند، گمان می‌کند طاعون گرفته است. داروی شفابخش آن نیز نزد خود من است.

«قاسم» گفت:

- از بیماری «روزالین» چه نتیجه‌ای می‌گیریم؟

سالار گفت:

- احمق؟ وقتی «روزالین» بیافتد، آنها نمی‌توانند فرار کنند و در چنگال ما خواهند بود. از طرف دیگر در اینجا پزشک و دارو نیست و به فرض اگر هم باشد، علاج او امکان ندارد. ناچار نزد ما می‌آیند و از من کمک می‌خواهند و چون «سهراب» دیوانه‌وار عاشق «روزالین» است، در قبال شفای او اسرار گنج را فاش می‌کند و ما نیز به سهم خود صاحب همه چیز می‌شویم. صبر داشته باش. بزودی افکار من بر تو روشن و آشکار می‌گردد!

زن دهاتی طلسم را در سینه خود نهاد و پسته‌ها را نیز در دستمال کوچکی بست که مفقود نشود. وقتی به خانه رسید، به بهانه‌ای نزد «روزالین» رفت و مثل هر روز سر صحبت را با او باز کرد. «ریحانه» در اطاق نشسته بود و «روزالین» نیز در کنار پنجره قرار داشت. زن دهاتی به حرف زدن مشغول شد و از همه جا سخن گفت، تا اینکه ناگاه اظهار داشت:

- او؛ راستی فراموش کردم. شما میهمان خانه ما هستید. بفرمائید و چند دانه پسته بخورید. شوهرم این پسته‌ها را از اصفهان می‌آورد.

این را گفت و دستمال را گشود و مقابل «روزالین» گرفت.

«روزالین» که اتفاقاً به پسته‌های عالی ایران علاقه فراوان داشت و مدت مدیدی پسته نخورده بود، از مشاهده پسته شادمان گردید و دست پیش برد که

مقداری بردارد. ولی ناگهان دست خود را عقب کشید و با دقت و فراست تمام به پسته‌ها نگرست. چند ثانیه در همین حالت باقی ماند. زن بدطینت همسایه سخت دچار ناراحتی شده و بیم آن داشت که مبادا نقشه او بهم بخورد و نتواند در کارش موفقیت حاصل کند.

از این مهمتر اگر «روزالین» دچار سوءظن می‌شد، بدون شک موضوع را با «سهراب» و «تهمتن» در میان می‌نهاد و چون آنها مطلع می‌شدند، برای او خطراتی بوجود می‌آمد و چه بسا پنهانی او را می‌کشتند. ولی زود به امید جادوی حکیم و به دست آوردن شوهر افتاد. به دنبال این فکر دست خود را جلوتر برد و با لحنی که می‌کوشید لبریز از مهربانی و شفقت باشد، گفت:

- بفرمائید بخورید. پسته‌های مملکت ما خیلی خوش طعم است. اگر چه رنگ و روی قشنگی ندارد، اما در طعم و مزه بی‌مانند می‌باشد.

برقی در مغز «روزالین» درخشید و در درون خود گفت:

- راست می‌گویید. شاید پسته‌های بعضی نواحی این رنگ باشد. ولی چرا... و بلافاصله دست پیش برد و چهار پسته از کف دست او برداشت و به تماشا کردن رنگ و حالت غیرطبیعی آن پرداخت. تعارف پی‌درپی و مداوم زن همسایه که خود را با کامیابی نزدیک مشاهده می‌کرد، سبب شد تا قوای مقاومت «روزالین» درهم شکسته شود.

کار از کار گذشت و «روزالین» یکی از پسته‌ها را شکست. در دهان خود نهاد و دندان را با سطح خارجی مغز پسته‌ها آشنا کرد؛ سپس جوید و با علاقمندی فرو برد... گوئی در دل زن زشت سیرت همسایه قند می‌سائیدند. از خوشحالی رنگ چهره‌اش به سرخی گرائید و لبانش از فرط شغف و شادی می‌لرزید.

چهار پسته کفایت می‌کرد که «روزالین» را از پای درآورد. «سالار» هم دستوره‌های لازم را داده بود؛ لذا او دیگر اصرار نکرد و بقیه پسته‌ها را در جیب خویش گذاشت و «روزالین» را به حال خود رها کرد که در تنهایی سه پسته باقیمانده را بخورد.

آرام آرام پی‌کار خویش رفت و دقیقه‌ای بعد پشت در خانه مجاور از نظر پنهان گردید. در طی این مدت هیچکس او را ندید. کسی از آنجا نگذشت که زن همسایه را با «روزالین» در حال صحبت و مذاکره مشاهده نماید. «ریحانه» هم در

درون اتاق به کاری اشتغال داشت و آنقدر سرگرم بود که توجهی به «روزالین» نمی‌نمود.

«روزالین» اکثر روزها در درگاه اطاق می‌نشست و دو پای خود را در آفتاب دراز می‌کرد و به این وسیله از نور آفتاب که در دریا و کشور خودش «اسپانیا» نایاب بود، استفاده می‌برد. آن روز هم در چنین موقعی زن همسایه را مشاهده کرد و گرفتار و سوسه‌های شیطانی او گردید.

پسته نخستین مزه‌ای مطبوع و دل‌انگیز داشت. پسته از بهترین محصولات ایران بشمار می‌رفت و در آن روزگار که ارتباط بین ممالک و محل کالاها به سختی و دشواری تمام انجام می‌گرفت، پسته ایران شهرت و محبوبیت به سزا داشت و هر اروپائی که از کشور ما عبور می‌کرد، وقتی به سرزمین خودش می‌رسید، از پسته حکایتها همراه می‌برد و دهان شنوندگان را پر آب می‌ساخت.

«روزالین» همچنان در اندیشه‌های دور و دراز غوطه‌ور بود. دومین پسته را نیز شکست و در دهان نهاد. دندان‌ها را بر آن سائید و فرو برد؛ ولی این دفعه مثل اینکه خوشش نیامد. بوی عطر طبیعی فرح‌بخشی که از مغز پسته معمولاً استشمام می‌شود، جای خود را به بوی زننده دیگری داده بود که فوراً موجبات انزجار و نفرت دختر زیبا را فراهم کرد و برای اینکه بقیه مغز پسته موجود در دهانش را فرو نبرد، آب دهان را جمع کرد و بیرون افکند. اما حالش منقلب شده بود... دلش بالا و پائین می‌رفت. سرش دوران داشت. چشمانش به سنگینی در حدقه می‌چرخید و پلکهایش چنان بود که هر کدام وزنه ثقیلی به خود دارند.

این چه حالت است؟! چرا اینطور شدم؟! هر یک دقیقه‌ای که می‌گذشت، «روزالین» بیشتر از پیش دچار انقلاب و آشفتگی می‌گردید. دوران سرش افزایش می‌یافت. گلویش فشرده می‌شد و رگهای پیشانی‌ش متورم شده و نبضش به سختی و تندی می‌زد.

فوراً فهمید که حالش در اثر خوردن پسته‌ها دگرگون گردیده است و درصدد چاره‌جویی برآمد. کوشید که از جای خود برخیزد؛ خویشتن را به «ریحانه» برساند و او را برای اطلاع «سهراب» و «تهمتن» و «محمود» از خانه بیرون بفرستد.

روی این عزم دستش را به دیوار گرفت. دست دیگرش را به چارچوب

قرار داد و برخویشتن فشاری سخت وارد آورد که برخیزد... لیکن کوشش بیهوده مصرف می‌گردید و تلاش وی بلااثر می‌ماند؛ زیرا به محض برخاستن مجدداً به پائین کشیده می‌شد و در جای اولیه قرار می‌گرفت.

چند بار این کار را تکرار کرد و سرانجام فهمید که دیگر نمی‌تواند از جای خود بلند شود. ناچار بادی در گلولی خویشتن افکند؛ بر خود فشار وارد آورد و به صدائی که می‌کوشید حتی الامکان رساتر باشد، فریادی کشید و گفت:

- «ریحانه»... «ریحانه»... به من کمک کن! مُردم! مرا... مرا... بگیر!

همین چند کلمه را نیز نتوانست به درستی ادا کند. کلمات آخر نیز بطور مقطع و بریده از میان دو لب وی خارج گردید و ناگهان بی‌اراده به زمین غلطید. «ریحانه» به دوختن لباس پاره خود اشتغال داشت و بیاد «پایلاس» و دوران کوتاهی که با او به سر برده بود، دل خوش بود که ناگهان صدای ناله ضعیف و افتادن شیئی را شنید و فهمید که آن صدا از «روزالین» است. سراسیمه و هراسان سوزن نخ را بطرفی انداخت و از جای جست و به سوی پنجره اطاق دوید. به محض اینکه چند گام پیش رفت، «روزالین» را دید که مثل جسد بیروچی آنجا افتاده و چون بیماران محتضر دست و پا می‌زند و شاید آخرین دقایق حیات خویش را سپری می‌کند.

ظواهر امر نیز این اندیشه را تایید می‌کرد. رنگ «روزالین» از پریدگی به سبزی گرائیده و رنگ لبش کبودی می‌زد. دیدگانش فرو رفته و گونه‌هایش متشنج بود. پای دیدگانش کبود بنظر می‌رسید و روی هم رفته نشان می‌داد که مسموم شده و دقایق واپسین عمر را طی می‌کند. «ریحانه» به مشاهده این وضع با هر دو دست به سر خویش کوفت و گریان و نالان گفت:

- ای خاک بر سرم... تو چرا به این حال و روز افتاده‌ای؟! چه شده؟! «روزالین» مرا نگاه کن!.

و خود را روی دختر جوان انداخت. شانه‌هایش را گرفت و سرش را از روی زمین بلند کرد و در حالیکه می‌کوشید به چشمان وی بنگرد و نگاهش را از عالم بی‌حالی و بی‌حسی بیابد، گفت:

- حرف بزن! «روزالین» به من نگاه کن... چه شده؟! چه اتفاقی افتاده؟! آخر

تو چرا اینطور شدی... بگو!

«روزالین» شاید صدای «ریحانه» را می‌شنید. شاید او را می‌دید. شاید حواس پنجگانه وی کار می‌کرد، ولی یارای پاسخگوئی نداشت. دهانش را باز کرد؛ زبان و لبها را تکانی داد و بدون اینکه صدائی از حلقومش خارج گردد، مجدداً بی‌حس و حال افتاد و پلک‌های سنگینش را بست.

«ریحانه» دانست که دوستش قدرت سخن گفتن ندارد. شواهد حال نشان می‌داد که او به سختی مسموم گردیده و اگر دیر درصدد چاره برآید، شاید برای همیشه از دست برود و در این واحه صحرائی، در غربت و بی‌کسی، دور از یار و دیار و کشور خودش جان بسپارد. راستی چه مصیبتی! «ریحانه» می‌خواست فریاد بکشد. دلش فشرده می‌شد. بغض گلوی نازکش را می‌فشرده و در همین حال به اطراف می‌نگریست و در جستجوی کسی بود که او را برای آگاهی «سهراب» و «تهمتن» و «محمود» به خارج از خانه بفرستد.

خودش اگر از خانه بیرون می‌رفت، زود آنها را در کنار چاه آب و یا روبروی مسجد می‌یافت؛ ولی در آن موقعیت خطرناک، دور از حزم و احتیاط به نظر می‌رسید که «روزالین» را تنها بگذارد و بیرون برود.

هر لحظه این احتمال وجود داشت که «روزالین» ظرفی آب بطلبد. آخرین جرعه آب را بنوشد و جان بسپارد. مرگ او حتمی جلوه می‌کرد. «ریحانه» کار او را تمام شده می‌انگاشت و دست از وی شسته بود و به شدت گریه می‌کرد... اگر در اثر تصادفی «روزالین» زنده می‌ماند و حیات را از سر می‌گرفت، معجزه‌ای غیرقابل تصور به وقوع پیوسته بود. از طرف دیگر اگر یک دقیقه در اطلاع «سهراب» و «تهمتن» تاخیر می‌گردید، شاید فرصت از کف می‌رفت و هرگز نمی‌توانستند «روزالین» را چاره و مداوا نمایند.

دیدگان «ریحانه» مثل ظرفی که از آب پر باشد، از اشک لبریز گردیده بود و هر چند لحظه که بحران اندوه درونی وی فزونی می‌یافت، یک رشته سرشک مانند گردن‌بندی مروارید بر صفحه سیمگون و مرمین چهره وی می‌غلطید و پائین می‌ریخت. سینه او آنچنان از اندوه پر بود که دلش می‌خواست فریاد بکشد و آن همه غم و درماندگی را به وسیله فریاد بیرون بفرستد.

درست در این موقع که خود را بی‌نهایت درمانده و بیچاره مشاهده می‌نمود و همه درهای نجات و فرج را به روی خویشتن بسته می‌دید. ناگاه در خانه باز

شد و «یحیی» پیرمرد صاحبخانه - مرد روشندل و پاک نهاد داغ‌دیده - قدم به درون نهاد و طبق معمول و عادت مسقیماً برای تفحص حال دوستان مسافر خویش به جانب اطاق رفت. «یحیی» قاعدتاً و در مواقعی که مردها در خانه نبودند، در آستانه در اطاق می‌ایستاد و از حال آنها جو یا می‌شد. تحقیق می‌کرد که به چیزی و کاری احتیاج ندارند؛ بعد دعای خیر می‌گفت و پی کار خویش می‌رفت. ولی ایامی که مردها در خانه بودند، وارد اطاق می‌شد. بین «سهراب» و «تهمتن» می‌نشست؛ قصه‌های شیرین می‌گفت و با سخنان دلپذیر از روزگاران گذشته اوقات تنهایی آنها را به خوشی سپری می‌کرد.

آن روز «یحیی» می‌دانست که «سهراب» و «محمود» و «تهمتن» در خانه نیستند؛ زیرا هنگام عبور از رهگذر ایشان را کنار دیوار مسجد دیده بود که با شتریانان و دسته اول راهنماها که همان روز وارد شده بودند، مذاکره می‌کردند. «ریحانه» صبر نکرد تا «یحیی» نزدیک شود و چون صدای آهسته و ملایم پای او را می‌شناخت، از همانجا بانگ برآورد و گفت:

- آهای «یحیی بیک»... «یحیی»، کمک کن! بشتاب که خواهرم از دست رفت!

پیرمرد به شنیدن این صدا بر سرعت گامهای خود افزود و شتابان و با تعجیل، خویشان را به آستانه اطاق رسانید و با یک نگاه همه چیز را دید و فهمید که بلائی به سر «روزالین» آمده است. پوست صورت «یحیی» پیرمرد روشندل که در اثر آفتاب‌زدگی تیره و قهوه‌ای رنگ شده بود، به مشاهده حال «روزالین» انسان پریده رنگ گردید که بیننده از دیدن او وحشت می‌کرد.

با اینحال چند گام بلند فاصله را به سرعت طی کرد و چون بالای سر «روزالین» رسید، نگاهی عمیق و کنجکاوانه به او کرد. آنگاه با دست پلک چشمان او را برگردانید و به دقت نگریست و آهسته گفت:

- زنده است... هنوز نمرده؛ ولی حال او وخیم به نظر می‌رسد! چه شده؟!!

«ریحانه» ماجرا را حکایت کرد و «یحیی» بدون اتلاف وقت از خانه بیرون جست و خویشان را به مسجد و جائی که سه مرد مسافر در آفتاب ایستاده بودند، رسانید و آهسته زیر گوش «سهراب» گفت:

- زود به خانه بروید. «روزالین» در حال بدی به سر می‌برد.

«سهراب» مثل اشخاصی که در بیابان دچار صاعقه شده باشند، یکه‌ای سخت خورد. پشتش را به دیوار تکیه داد و با رنگی سفید و زبانی لکنت گرفته گفت:

- «روزالین؟! مرده؟! راست بگو... او را کشتند!»

«یحیی» گفت:

- هنوز نمرده؛ اما اگر... بهر حال زود به دنبال من بیائید؛ شاید به امید لطف خداوند بتوانیم او را نجات دهیم.

«تهمتن» و «محمود» هم قسمت‌های آخر مذاکره آنها را شنیدند و زودتر از همه «تهمتن» روی به راه نهاد و دوان دوان به سوی خانه رفت. پیرمرد نفس نفس زنان در تعقیب آنها به راه افتاد و چون به خانه رسید و آنهمه هياهو و آشفتگی خاطر آنها را مشاهده کرد، گفت:

- بیهوده سر و صدا نکنید. درد این دختر بیگانه با زور بازو و ضربت شمشیر علاج نمی‌شود. باید چاره‌ای اندیشید.

«تهمتن» می‌گفت:

- هر چه هست، زیر سر این مسافران مرموز است! من خودم شمشیرها را دیدم که زیر لباسشان بسته بودند. یقین دارم که آنها فرستادگان حاکم بندر «عباسی» هستند. آنها برای قلع و قمع ما آمده‌اند و بیم آن دارند که مبادا به اصفهان برسیم و شاه را از خیانت‌های او مطلع گردانیم. من گردن همه آنها را از دم شمشیر می‌گذرانم. به هیچ یک رحم نمی‌کنم و انتقام «روزالین» بیگناه را می‌گیرم.

«سهراب» مات و مبهوت مانده بود. مثل دیوانگان بی‌آزار، کنار دیوار ایستاده بود و به صحنه جان‌کندن و دست و پا زدن محبوب خویش می‌نگریست. گوئی سینه و دلش را با خنجر پاره می‌کردند و روی زخمها نمک و فلفل می‌پاشیدند و با آتش رگ و ریشه و پی و جودش را می‌سوزانیدند.

حال خودش را نمی‌فهمید و در نهایت عجز و درماندگی ایستاده بود و چون امیدی به بهبود و نجات «روزالین» نداشت، آرزو می‌کرد که زودتر جان بکند و از عذاب طاقت‌فرسای جان دادن آسوده گردد. «محمود» آرام آرام می‌گریست و تنها «ریحانه» به صدای رسا شیون می‌زد. «تهمتن» هم دشنام می‌داد؛ فریاد می‌کشید و

خشمگین و خروشان، در و دیوار و بام خانه را با مشت و شمشیر تهدید می نمود.

در یک چنین حالت بود که «یحیی» پیرمرد وارد شد و چون حال پریشان آنها را دید، دست راست را اهرم وار به دیوار گذاشت، نفسی تازه کرد و اندکی خستگی راه و دویدن را رفع نمود. سپس با کلمات و جملات مقطع خطاب به «تهمتن» گفت:

- زود... شما از اطاق بیرون بروید! همه مردها خارج شوند. فقط «ریحانه» بماند!

«تهمتن» و «سهراب» و «محمود» مثل کسانی که در آخرین دقایق حیات فرشته نجات را پیش روی خود دیده باشند، نگاههای پر از استفهام و کنجکاوی را به روی او دوختند و خاموش ماندند تا بیشتر توضیح دهد. «یحیی» به «ریحانه» گفت:

- گوش بده ریحانه؛ با تو هستم! وقتی مردها بیرون رفتند، تو لباسهایش را بکن و او را کاملاً لخت کن.

«تهمتن» که کمتر از دیگران گیج و گنگ شده بود، پرسید:

- چه می خواهی بکنی؟. وی را مسموم کرده اند و به عقیده من نجات او امکان ندارد.

پیر روشن بین پاسخ داد:

- من هم همین عقیده را دارم، اما چه می توان کرد؟! ما مسمومین را به این وسیله که برای او مهیا می کنیم، نجات می دهیم و اکثراً نیز معالجه می نمائیم. چاره ای جز این کار نداریم و حالا که موجبات تا اندازه ای فراهم می شود، شرط عقل نیست که دست روی دست بگذاریم و او را به حال خود رها کنیم.

«یحیی» دیگر وقت خود را برای مذاکره و توضیح درباره فکر و نقشه ای که داشت، تلف نکرده. با گامهای یلند که از مرد سالخورده ای چون او بعید می نمود، به حیاط خانه رفت و ساعتی بعد با یک بشکه بزرگ مخصوص انبار کردن ذخیره آب بازگشت. بشکه را به کمک «محمود» در گوشه ای نهاد؛ نفسی عمیق کشید و گفت:

- در راه دستور دادم که بیاورند. هم اکنون حاضر می شود. شما بیرون بروید.

آنها نمی دانستند که «یحیی» برای تهیه چه چیز دستور داده است و چه برنامه‌ای دارد. به همین طریق نمی فهمیدند و نمی توانستند حدس بزنند که او تا چه حدود و اندازه در کارش موفقیت حاصل می کند. هنوز حرف «یحیی» تمام نشده بود که صدای در خانه برخاست و آوای چند نفر به گوش رسید که می گفتند:

- محکم بگیر... سرش را سفت کن که نریزد!

این جملات شنیده می شد، اما معلوم نبود که آنها چه می آورند. انتظار زیاد به طول نیانجامید و دقیقه‌ای بعد چهار مرد قوی هیکل وارد اطاق شدند. هر یک از آنها مشک بزرگی به دوش داشتند. پیرمرد خطاب به آنها گفت:

- بیائید و در این بشکه بریزید.

آن چهار مرد مشک‌ها را بالای بشکه بردند و یک‌یک سر آن را گشودند و چون اولین مشک خالی شد، همه دیدند که «یحیی» پیرمرد شیر شتر فراهم کرده و قصد دارد «روزالین» را در شیر بخواباند.

شیر شتر! آیا می تواند برای مسمومیت به آن شدت علاج قطعی باشد؟! بهر حال تنها چاره همان بود و وقتی همه درها به روی انسان بسته باشد، یک روزنه کوچک امید موجب شادمانی بی انتها می گردد.

«سهراب»، «تهمتن» و «محمود» از اطاق بیرون رفتند و «یحیی» دستورهای لازم را به «ریحانه» داد و خودش نیز خارج شد. «ریحانه» دختر زورمندی بود، معهذاً به زحمت توانست به تنهایی لباس‌های «روزالین» را از تنش بیرون بیاورد و او را از زمین بلند کرده و در بشکه شیر بگذارد. پیرمرد مرتباً از خارج اطاق می پرسید و حال او را جویا می شد. وقتی مطمئن شد که تمام بدن «روزالین» را شیر پوشانیده است، به دیگران گفت:

- حالا بیائید؛ عیبی ندارد. بدن او زیر شیر پنهان است و دیده نمی شود.

دسته جمعی به درون اطاق رفتند و پیرمرد پارچه سفیدی را روی بشکه انداخت؛ به طوری که فقط سر «روزالین» بیرون بود. آنگاه ظرفی پر از شیر کرد و به «سهراب» گفت:

- بیا... بیا فکین او را باز کن تا من از این شیر به دهان او بریزم. آنقدر باید شیر

بخورائیم که شیر بریده از گلویش خارج شود.

«سهراب» با علم به اینکه «روزالین» به این وسیله معالجه نمی شود و کار او تمام شده است، پیش رفت و به «یحیی» که در نهایت صمیمیت کار می کرد و زحمت می کشید، کمک و مساعدت نمود. پس از اینکه مقداری شیر در دهان «روزالین» ریختند، او دچار تهوع گردیده و شیر بریده سبز رنگی از دهانش بیرون ریخت... عجیب تر آنکه شیر درون بشکه نیز اندک اندک بریده شده و دلمه دلمه می گردید و به صورت پتیر شل بی نمک در می آمد.

این کار ادامه یافت و «یحیی» چند دفعه دیگر به دهان «روزالین» شیر ریخت. ساعتی بعد همه در کمال تعجب دیدند که رنگ صورت او باز می شود و ضربان قلب و رنگ لب هایش به حالت طبیعی در می آید. «یحیی» شادی کنان گفت:

- خطر برطرف شد... معجزه ای به وقوع پیوست؛ خدا می خواست!

«سهراب» نمی توانست گفته های «یحیی» پیرمرد دهاتی را باور کند. «روزالین» طوری سیاه شده بود که هیچ کس - در قدر هم خوشبین بود - نمی توانست به بهبودی او امیدی داشته باشد. نا آن لحظه در کمال یأس به چهره سیاه شده، لبهای کبود، پای چشم طوق انداخته و بالای لب بالا جسته و بینی تیغ کشیده او می نگریست و در دلش غوغا از غم و اندوه برپا شده بود؛ اما ناگهان نگاهی به صورت «روزالین» افکند. کمی بیشتر دقیق شد و آثار بگری بجای آنچه قبلاً موجود بود، مشاهده کرد.

گوئی صورت او عوض می شد. کبودی و سیاهی جای خود را به رنگ پرینگی و زردی می داد. لب بالای او که مثل جسد مردگان بالا جسته بود، به حال طبیعی بازگشت و رگ گردنش که سیاه و متورم شده بود، محو گردید. روی هم رفته آثار و علائم حیات به چهره «روزالین» بازگشت و خودش نیز از کام مرگ بیرون جست.

«یحیی» پیرمرد روشندان دهاتی با عمل شجاعانه و سریع، جان «روزالین» را از یک مرگ حتمی رها نید. مقداری از شیر بریده شده بشکه را برداشتند و دو مشک باقیمانده را در آن خالی کردند. «یحیی» نبض او را گرفت. بعد پلکهای چشمش را برگردانید و پس از چند لحظه به آرامی گفت:

- او از مرگ نجات یافت. بطور طبیعی نفس می کشد. نبضش نیز آرام می زند.

ساعتی بعد حال او به کلی خوب خواهد شد؛ دیگر جای نگرانی نیست.

سپس روی خویش را به سمت «سهراب» برگردانید. لبخندی زد، دستی بر زیر چانه او کشید و گفت:

- فرزند نگران نباش؛ «روزالین» بهبود خواهد یافت. اما موضوع باید روشن شود. به خصوص باید بفهمیم که چه کسی او را مسموم کرده است. «سهراب» مثل اینکه از خواب سنگینی بیدار شده باشد، پلکهای چتم را بر هم زد و گفت:

- راست می‌گویی پدر؛ درست است! ما باید دوستان و دشمنان خود را بشناسیم. اما من حدس می‌زنم که این بازرگانان دروغی فرستادگان حاکم عباسی «باشند که به تعقیب ما آمده‌اند. البته این گناه از ما است که تا امروز شما را از حوادث گذشته زندگی خویش آگاه نکرده‌ایم. همینقدر بدانید که حاکم بدر «عباسی» به طمع تصاحب گنجی واهی و یا حقیقی که فعلاً در دسترس هیچ یک از ابناء بشر نیست. قصد جان ما را دارد و چون از چنگ او گریختیم، این اشخاص را برای دستگیری ما فرستاده است.

پیرمرد گفت:

- آنچه گفتید درست؛ لیکن انسان نباید تا این درجه بدبین باشد. شما از کجا می‌دانید که این اشخاص فرستاده دشمن شما باشند؟! شاید همانطوری که خودشان مدعی هستند، بازرگانانی باشند که به «اصفهان» می‌روند و قصد فروش مال‌التجاره و امتعه محصول هندوستان را دارند. نه فرزند؛ همیشه سعی کن...

پیرمرد قبل از اینکه جمله خود را تمام کند، مکث نمود. به فکر فرو رفت و چند لحظه همه را در سکوت باقی گذاشت. او فکر می‌کرد؛ سرش را پائین گرفته بود. مثل این بود که با نفس خودش جدالی خورن داشت و می‌خواست بر چیزی که در اعماق روحش به وجود آمده بود، غلبه کند.

دیگران نیز ساکت بودند. به او نگاه می‌کردند و هیچ نمی‌فهمیدند چرا ناگهان خاموش شد و به چه می‌اندیشد. خود پیرمرد سکوت عجیب و ناگهانی را شکست و بالاخره گفت:

«تولی نه... نه.. حق با تو است. من می‌خواهم تو را هم از جاده اصلی منحرف کنم. آنچه می‌گویم، چیزهایی است که بر خلاف دل و روحم می‌گویم.

گوش بده؛ حقیقت این است که من هم روز اول در چشمان این شیخ مزور حینه گر آثار بدجنسی و حقه بازی دیدم. اگر به شما بگویم که او آدم خوبی است، دروغ گفته‌ام و شاید از این رهگذر زبانی متوجه همه شما گردد... کما اینکه از آغاز مراقبت نکردید و امروز «روزالین» مسموم شد. بهر حال حق با تو است. به عقیده من این اشخاص فرستادگان همان حاکم «عباسی» هستند و برای تعقیب شما آمده‌اند؛ اما نمی‌دانم از مسموم کردن «روزالین» چه هدفی دارند.

«تهمت‌ن» که تا این دقیقه ساکت بود و به سخنان آن دو نفر گوش می‌داد، قدمی جلو نهاد و گفت:

- خیلی روشن است که مقصود او از مسموم کردن «روزالین» چیست. او می‌خواهد با کشتن «روزالین» توجه ما را از خودش به مرگ او جلب نماید. به علاوه با مرگ یکی از ما پنج نفر حرکت بقیه به تاخیر می‌افتد و همین تاخیر کافی است که او نقشه خود را عملی کند.

«یحیی» پیرمرد گفت:

- نه؛ هدف او چیز دیگری غیر از این است. من کشف می‌کنم. اینطور که من شنیده‌ام تا دو روز دیگر راهنمایان ما می‌رسند. من شما را با نخستین راهنمایی که برگردد، روانه اصفهان می‌کنم. در ضمن خودم در جستجوی شخصی هستم که «روزالین» را مسموم کرده است. شما هم می‌توانید اقدام نمایید.

پیرمرد این را گفت و بیرون رفت. حال «روزالین» دو ساعت بعد کاملاً رضایت‌بخش بود. به آرامی نفس می‌کشید و نبض وی نیز طبیعی می‌زد. تنها مانده کماتی که در خواب باشند، در حال اغماء و بیهوشی به سر می‌برد. «ریحانه» او را از بشکه بیرون آورد و در بستر خوابانید و مرتباً در دهانش شیر می‌ریخت.

«تهمت‌ن» و «سهراب» و «محمود» هم در گوشه‌ای نشسته و به صحبت مشغول بودند. غروب آفتاب «یحیی» پیرمرد روشن‌دل و کاردان وارد اطاق شد و مستقیماً بر بالین «روزالین» رفت و حالش را پرسید. «ریحانه» گفت:

- حال او ظاهراً خوب است. فقط بیهوش افتاده و هر چه می‌کوشم، چشمانش را باز نمی‌کند.

«تهمت‌ن» گفت:

- ما هم از صحبت‌های خودمان نتیجه نگرفتیم. اگر «روزالین» بهوش بیاید، کار ما بی اندازه آسان می‌شود و او می‌گوید که چه کسی او را مسموم کرده است. «یحیی» فکری کرده و گفت:

- بسیار خوب؛ صبر کنید! من می‌روم و خیلی زود برمی‌گردم.
این را گفت و بیرون رفت. چند دقیقه بعد با مقداری علف خشک برگشت. علفهای خشکیده را در ظرفی ریخت و جوشانید و خطاب به «ریحانه» اظهار داشت:

- این جوشانده را کم‌کم به «روزالین» بخوران. تا وقتی چشمانش را باز نکرده، ذره ذره از این جوشانده در دهان او بریز، اما به محض اینکه دیدگانش را گشود، بقیه جوشانده را دور بریز.

پیرمرد هنوز در اطاق بود و با «تهمتن» و «سهراب» صحبت می‌کرد که «روزالین» بهوش آمد. «ریحانه» از خوشحالی فریادی کشید و گفت:

- بهوش آمد... بیدار شد... بیاید!

«روزالین» ناله‌ای کرد. پلک‌های سنگین خود را گشود و نگاهی خالی از فهم و تشخیص به اطراف افکند و آهسته گفت:

- آب... تشنه‌ام... آب بدهید!

«ریحانه» ظرف آب را به دهان او نزدیک کرد و «روزالین» مقدار زیادی آب نوشید. همه خوشحال بودند و از اطراف بستر او دور نمی‌شدند. تنها «تهمتن» از فرط خشم و ناراحتی دندان‌ها را بهم می‌فشرد و در اطاق قدم می‌زد و هر چند دقیقه یکبار زیر لب می‌گفت:

- او را می‌کشم. سر بریده‌اش را برای اربابش می‌فرستم. به خدا همه آنها را با دست خودم خفه می‌کنم!

معلوم بود که از «سالار» و عمل ناجوانمردانه او خیلی عصبانی است و برای گرفتن انتقام نقشه می‌کشد. آن شب هیچیک از آنها نخوابیدند. حتی «یحیی» صاحبخانه بیدار ماند و در کنار بستر «روزالین» نشست و آنقدر منتظر ماند تا اینکه حال او بهتر شد و توانست بنشیند.

در این موقع پیرمرد اشاره‌ای کرد و به «سهراب» فهمانید که می‌تواند حرف بزند. «تهمتن» بجای «سهراب» پیش دوید؛ کنار بستر او نشست و با صدائی

آهسته گفت:

«روزالین» حالت چطور است؟

«روزالین» پیشانی خود را با دست مالید و بعد از آه عمیقی گفت:
 - حال خوب است، سرم درد می‌کند. گوئی سنگی در سرم آویخته‌اند.
 نمی‌دانم چرا خوابیدم. چه بر من گذشته؟! این بشکه چیست؟. چرا وضع اطاق
 درهم ریخته؟.

«تهمتن» جواب داد:

- چیزی نیست. حال تو کمی بهم خورد، ولی با کوشش صاحبخانه بهبود
 حاصل کرده‌ای. اما نمی‌دانیم چرا تو منقلب شدی؟! هیچ به یاد نمی‌آوری که چه
 خوردی؟.

«روزالین» مثل اینکه چیزی را گم کرده باشد، دستش را گشود و نگاهی به
 کف دست خود انداخت و بعد به «ریحانه» گفت:

- راستی ریحانه؛ چند دانه پسته در کف دست من بود. پسته‌ها را چه کردی؟!
 «تهمتن» و «سهراب» و «یحیی» نگاهی رد و بدل نمودند و پیرمرد بدون
 اینکه به کسی حرفی بزند، از جای برخاست و سر لباسهای قبلی روزالین رفت و
 چند دانه پسته را پیدا کرد. «روزالین» ماجرا را همانطور که اتفاق افتاده بود،
 حکایت کرد. هنوز حرف او تمام نشده بود که «یحیی» پسته‌ها را آورد و گفت:
 - نگاه کنید... «روزالین» با خوردن این پسته‌ها مسموم شده است! من حدس
 می‌زنم که این چند پسته مسموم را همان شیخ متقلب به زن همسایه داده که با
 حیل و تزویر به او بخوراند.

«تهمتن» که نمی‌توانست بر اعصاب خود مسلط باشد؛ گفت:

- من گردن او را مثل سر گنجشک از بدنش جدا می‌کنم و سزای عمل
 خیانت‌آمیزش را کف دستش می‌گذارم.

«یحیی» گفت:

- خدای را شکر کنید که بدون دادن قربانی هویت آنها بر شما معلوم شد.
 ایجاد نزاع و جنگ، به ضرر شما تمام می‌شود؛ زیرا عده آنها زیاد است و اگر
 زدوخوردی شروع شود، شما شکست می‌خورید. به اهالی این قریه نیز امیدی
 نداشته باشید؛ زیرا من همسایگان خودم را بهتر از شما می‌شناسم!.

«سهراب» گفت:

- پس چاره چیست؟! چه باید کرد؟.

پیرمرد جواب داد:

- اگر نصیحت مرا گوش کنید، سود خواهید برد. آنها یقین دارند که به علت نبودن راهنما شما در واحه هستید. خوب است از این اطمینان استفاده کنید و قبل از رسیدن راهنمایان، بگریزید و بروید. موقعی آنها متوجه فرار شما می‌شوند که فرسنگ‌ها از آنها فاصله گرفته‌اید.

«سهراب» و «تهمت» نگاهی به هم کردند؛ بعد «سهراب» گفت:

- بدفکری نیست... اما ما بدون راهنما، بخصوص شب هنگام چگونه

می‌توانیم وارد کویر بشویم؟!

- من راهنمایی شما را به عهده می‌گیرم و تا جایی که بتوانید جاده را پیدا

کنید، همراهتان می‌آیم. زود باشید. بارها را ببندید... عجله کنید!

«روزالین» بهتر شده بود، اما نه چندان که بتواند روی شتر بنشیند؛ معهذاً

خودش گفت:

- حال من خوب است. نگران نباشید. من هم می‌آیم!

جنب و جوشی در آن دسته پنج نفری پیدا شد و هر کس بنحوی به فعالیت مشغول شد. «یحیی» پیرمرد صاحبخانه از خانه بیرون رفت و در تاریکی شب خودش را به شترخانه رسانید و به کسی که شترها را نگهداری می‌نمود، سفارش کرد تا هر چه زودتر شتر جمازه مسافران را آماده نماید. ضمناً یک جمازه نیز برای خودش انتخاب نمود و موقعی به خانه برگشت که «تهمت» و «سهراب» همه کارها را انجام داده و در انتظار بازگشت او ایستاده بودند.

□

زن همسایه پس از اینکه پسته‌ها را به «روزالین» خوراند؛ چون موقعیت خود را حتمی مشاهده می‌کرد، با عجله بیرون رفت. قریب نیم‌ساعت پشت دری که دو خانه را به هم مربوط می‌کرد، ایستاد و به دقت گوش داد. هنگامی که صدای جیغ و فریاد «ریحانه» برخاست، خوشحال شد و فهمید که کار «روزالین» انجام گردیده و حالا موقعی است که نزد شیخ برود و پاداشش را از او بگیرد.

«سالار» با دو سه نفر از همراهان خود سرگرم صحبت بود که زن همسایه وارد

شد و ماجرای پسته‌ها را تعریف کرد. شیخ بی اندازه خوشحال شد. از فرط شادی دست‌هایش را بهم مالید و بدون ملاحظه در اطاق حرف می‌زد و در حضور هر بیگانه‌ای می‌گفت:

- کار تمام شد. راه ما نزدیک گردید. از همین جا برمی‌گردیم و «سهراب» و «تہمتن» و «روزالین» را نزد حضرت حاکم می‌بریم. اگر توانستیم، در راه آنقدر «سهراب» را شکنجه می‌دهیم که جای گنج را نشان دهد. چنانچه بتوانیم گنج را نیز برای حضرت حاکم ببریم، بیشتر از ما خوشنود خواهد شد.

از آن لحظه اخبار درون خانه «یحیی» پیرمرد مرتباً به شیخ می‌رسید. گاهی او خوشحال و شادمان می‌گردید و زمانی اندوهگین و پریشان‌خاطر می‌شد و از روی افسوس سر خود را حرکت می‌داد. یکبار خبر آوردند که «یحیی» پیرمرد صاحب‌خانه «روزالین» را در بشکه‌ای از شیر شتر انداخته است. شیخ به شنیدن این خبر بی‌اندازه عصبی شد؛ ولی کاری از دستش بر نمی‌آمد. فقط به یکی از محارم خویش گفت:

- این دختر در شیر بهبود خواهد یافت. نقشه ما بهم خورد. این «یحیی» کیست و از کجا می‌دانست که شیر علاج مسمومیت او است؟! شب هنگام نیز چند بار برای شیخ خبر آوردند و چیزهائی زیر گوش او گفتند که چندان اهمیت نداشت؛ ولی در آخرین مرتبه یکی از همراهان وارد شد و آهسته گفت:

- حضرت سالار! آنها رفتند!

«سالار» از جای جست و گفت:

- چه گفتی؟! رفتند؟! کجا رفتند؟

همان شخص جواب داد:

- رفتند... من با چشم خودم دیدم که آنها روی شتر نشستند و بارها را نیز پشت خود بستند و رفتند. همه؛ همه؛ همه آنها رفتند!

رنگ شیخ مثل گچ سفید شده بود. او «روزالین» را با آن زحمت مسموم کرد که نتواند از چنگ او بگریزند. از طرف دیگر بدون راهت‌ما کجا می‌توانستند بروند؟! راهنمایان نیز هنوز بازنگشته بودند. چند مرتبه دیگر همان سؤال و جواب بین آنها ردوبدل شد.

شیخ می پرسید و او جواب می گفت. بالاخره سالار فریادی کشید و به همراهان خود گفت:

- بدبختها! چرا نشسته اید؟! منتظر چه هستید؟ آنها رفتند. به هزار زحمت خود را به آنها رسانیدیم؛ حالا که می بینید مرغ از قفس می گریزد و می رود، شما آرام و بی حرکت نشسته اید؟! کار از کار گذشته و باید پرده از روی راز برداشته شود. مهم نیست مردم قریه بفهمند یا نفهمند؛ اهمیت ندارد. به هر قیمت که هست، باید آنها را بگیرید. عجله کنید!

و بعد از آن شخص پرسید:

- به کدام سمت رفتند؟

او پاسخ داد:

- به سمت شمال غربی... همین سوی!

مردان شیخ، بازرگانان، قباهای دراز بازرگانی را از روی لباس کردند و با لباس نظامی و شمشیر و اسلحه های لازم دیگر به طرف اسبها دویدند. «سالار» هم عمامه شیر و شکری بزرگ را که به سبک هندیان بسته بود، برداشت. دستار کوچکی بست و به دنبال آنها از خانه بیرون پرید و قبل از دیگران، پشت زین اسب قرار گرفت.

ده دقیقه بعد یک دسته سوار مسلح به تیر و کمان و ژوبین و شمشیر و سپر از قریه بیرون تاختند. اهالی که به شنیدن هیاهو و سروصدای سواران از خانه بیرون ریخته بودند؛ وقتی با این منظره روبرو شدند، نتوانستند از حیرت خودداری کنند. یکی به دیگری می گفت:

- عجب؛ اینها که بازرگانان بی آزار بودند! چطور شد که یک مرتبه شیطان در قالب آنها حلول کرد؟!

دیگری جواب داد:

- از روز اول معلوم بود که بازرگان نیستند. من فهمیدم که دروغ می گویند؛ زیرا همه اینها زیر لباس اسلحه بسته بودند و دقیقه ای بدون شمشیر قدم بر نمی داشتند.

سومی گفت:

- کجا رفتند؟ به نظرم دنبال مسافران قبلی بیرون رفتند. آخر یک ساعت قبل

«بابایحیی» شخصاً آنها را به طرف «اصفهان» حرکت داد. وقتی آنها می رفتند، من بودم و دیدم که چقدر با احتیاط و بی سر و صدا می رفتند. نیم ساعت بعد اهالی متفرق شدند. هر کس به خانه خود رفت و درها را بستند.

«یحیی» مانند جوانان سواری می کرد و روی پشت شتر با مهارت می چرخید و آنقدر در این کار استادی داشت که در حال سرعت، جهت خود را عوض می کرد... بدون اینکه تعادلش را از دست بدهد! «روزالین» دچار سر درد بود. می نالید و گاهی برای اینکه موجب نگرانی دیگران نشود، صحبت می کرد... ولی کاملاً معلوم بود که در اولین منزل بین راه از پای درمی آید و بستری می شود. «یحیی» شتر خود را جلوتر از دیگران حرکت می داد و از جایی می رفت که زمین سفت باشد و جای پای شترها روی رمل کویر نماند. به آنها نیز سفارش کرده بود که درست پشت سر او حرکت کنند.

بعد از «یحیی» «سهراب»، و پس از سهراب «تهمت»، آنگاه «روزالین» و «ریحانه» و بالاخره «محمود» پشت دیگران شتر خود را می راندند. در تاریکی شب پیش می رفتند و «یحیی» از روی ستاره های آسمان مسیر خود را تشخیص می داد و چون سالها از همان طریق سفر کرده بود، راه را خوب می دانست. جمازه ها هر چه جلوتر می رفتند، بر سرعت خود می افزودند و در ظلمت شب بدون وحشت می دویدند و آنها را از حیطة خطر دور می کردند. ساعتی بعد «یحیی» گفت:

- از اینجا تا منزل اول نیم ساعت راه است؛ ولی ما به آنجا نمی رویم. یک کاروانسرای خرابه سراخ دارم که از سالها قبل غیر مسکونی است. همگی به آنجا می رویم و تا صبح می مانیم. وقتی خطر رفع شد، بیرون آمده و سفر را ادامه می دهیم. اگر امشب ما را پیدا نکنند، هرگز موفق به یافتن ما نخواهند شد. زیرا سحرگاه که باد شمال می وزد، رملها را حرکت می دهد و هر چه جای پای شتر باقی مانده باشد، پر می کند و به این ترتیب آنها ما را گم خواهند کرد.

«تهمت» پرسید:

- آنجا چطور جایی است؟

- یک آب انبار ویرانه است که از سالهای قبل خراب شده و غیر قابل

استفاده مانده است. اطراف آب انبار دیواری هست که اگر به داخل دیوار پناه بریم، نمی‌توانند ما را پیدا کنند و به فرض اگر از یک طرف بیایند، از طرف دیگر می‌گریزیم. جای خوبی است؛ همراه من بیائید. در این کویر بهتر از آب انبار جایی پیدا نمی‌شود.

همه موافقت کردند و جمازه‌ها را مجدداً به حرکت درآوردند. صدای یکنواخت زنگ شترها در سکوت ممتد شب از دور شنیده می‌شد و جز همان صدای زنگ هیچ صدای دیگری به گوش نمی‌رسید. مقداری که جلو رفتند، «یحیی» دهانه را کشید و ایستاد. دیگران هم توقف کردند. بعد به سرعت از روی جمازه پائین جست و خودش را روی خاک انداخت. گوش راست را به زمین گذاشت و به دقت گوش فرا داد. پس از یک دقیقه سر برداشت و گفت:

- بچه‌های من...

«تهمتن» از لحن «یحیی» فهمید که خبر بدی می‌خواهد بدهد. پیرمرد گفت:

- بچه‌ها... آنها به سرعت به دنبال ما می‌آیند. صدای سُم اسب آنها را می‌شنوم! با ما آنقدرها فاصله ندارند... عجله کنید زود... یکرعب دیگر به ما می‌رسند.

پیرمرد با مهارت و بدون اینکه جمازه را بخواباند، پشت آن جست و حرکت کرد. بهت و حیرت همه را فرا گرفته بود. «تهمتن» مثل شیر زخم خورده می‌خروشید و می‌گفت:

- بگذارید بیایند! همین جا بمانید! من شخصاً جلوی آنها را می‌گیرم. ولی جنگ با آن عده کثیر کاری احمقانه بود و «یحیی» مرتباً او را نصیحت می‌کرد و همراه می‌برد. بالاخره به آب انبار ویرانه رسیدند و از شکاف دیوار وارد شدند.

سکوت و تاریکی وحشت‌آوری همه جا را فرا گرفته بود... سکوتی سنگین، موحش و خسته کننده! «روزالین» بیمار را از روی زین شتر گرفتند و به زمین نهادند. «سهراب» نشست و سر او را روی زانوی خود گذاشت و در حالی که مراقب اطراف بود و به سخنان دیگران گوش می‌داد، انتظار حوادث را می‌کشید.

«یحیی» مانند نگهبانان زبردست و مثل کسی که از جان عزیزترین اشخاص و کسان خود محافظت می‌نماید، لحظه‌ای غفلت روا نمی‌داشت و حتی مژه

نمی‌زد و چشم به ظلمت قیرگون شب دوخته بود. نفس نمی‌کشید و اگر تنفس می‌کرد، مقطع و بریده انجام می‌داد که چنانچه صدای سُم اسب متعاقبین شنیده شد، بتواند بشنود.

«تهمت» خشمگین و عصبی بود. غرشی می‌کرد که موی بر اندام شنونده راست می‌نمود و هر کس را به وحشت می‌انداخت. دستش از روی قبضه شمشیر برداشته نمی‌شد و از گوشه چشم بیابان و راهی را که قرار بود فرستندگان «سالار» جادوگر برسند، می‌نگریست. لبها را به دندان می‌گرید و چیزهایی می‌گفت که نامفهوم بود. او دلش می‌خواست تنها به استقبال آنها برود و راه را بر ایشان بگیرد و یک تنه همه را از پای درآورد.

معلوم نبود آنها چند نفر هستند و چه اسلحه‌ای دارند و تا چه اندازه شجاعت و دلاوری از آنها دیده می‌شود؛ معهذاً «تهمت» به هیچ یک از این مسائل اعتنائی نداشت و هر چند دقیقه یکمرتبه از آنها می‌خواست که جلوی دشمنان برود. خشم او از این بود که چرا دوستانش مخالفت می‌کنند و نمی‌گذارند جانش را به خطر بیاندازد.

چند دقیقه به سکوت گذشت. آب‌انبار مخروبه و متروک آنقدر تاریک بود که به خودی خود ایجاد بیم و هراس می‌کرد. باد از روزنه‌های متعدد اطراف و بالای دیوارها وارد محوطه آن می‌شد و در فضای خالی می‌چرخید و صدائی مهیب ایجاد می‌کرد و می‌رفت.

این صدا شبیه همهمه چند نفر بود که با هم صحبت می‌کردند و هل‌هله می‌نمودند. «ریحانه» که خیلی ساده‌دل بود و به جن و پری اعتقاد داشت، سخت دچار وحشت گردیده بود و برای اینکه کمتر بترسد، دیدگان را می‌بست و سر را روی دو زانو می‌نهاد و نفس را نیز در سینه نگه می‌داشت.

«روزالین» هم زن بود و قاعدتاً می‌بایست متوحش باشد؛ اما چون حال خوبی نداشت، به هر چیز دیگر بی‌اعتنا بود و شاید اصولاً هیچ صدائی را نمی‌شنید و از حوادثی که در اطرافش وقوع می‌یافت، خبر نداشت.

هر چند دقیقه یک مرتبه سکوت با صدای «یحیی» و یا «تهمت» شکسته می‌شد. «تهمت» غرغرنان چیزی می‌گفت و به تعقیب کنندگان دشنام می‌فرستاد؛ ولی «یحیی» پیرمرد سالخورده و جهان دیده که عاقلتر بود، با

روشن بینی. به امور می‌نگریست و در پاسخ «تهمت» می‌گفت:
 - عاقل باش فرزندی. آنها هر قدر هم ترسو باشند، چون تعدادشان بیشتر است، پیروز می‌شوند و از این کار هیچ نتیجه‌ای نخواهی گرفت. جانم را از کف می‌دهی و دشمنانت بر جنازه‌ات می‌خندند. کاری کن که تو بر جنازه دشمن بخندی. ما در این آب‌انبار متروک پنهان هستیم و اگر آنها به این جا بیایند، طبیعی است که بهتر می‌توانیم از خود دفاع کنیم. هر کدام وارد شوند، کشته می‌گردند و چون دسته جمعی نمی‌توانند به درون بریزند، ناچار یک‌یک می‌آیند... صبر کن... بزودی...

هنوز سخنان او تمام نشده بود که ناگهان «محمود» پیش دوید و در تاریکی بازوی «تهمت» را گرفت و فشرده و گشت:
 - نگاه کن... می‌بینی... در ظلمت... آنچه همان قسمت روبرو... من سایه چند نفر را دیدم که به سرعت نزدیک می‌شدند.
 «تهمت» جوابی نداد و به تاریکی خیره شد که آنچه «محمود» نشان می‌دهد، ببیند... ولی «یحیی» به جای او گفت:

- این محال است؛ چنین چیزی امکان ندارد! آنها سوار بر اسب هستند و قبل از اینکه خودشان دیده شوند، صدای شمشیر آنها به گوش می‌رسد... آنهم در این سکوت سنگین شب... من قدرت این را دارم که صدای شمشیر را از نیم فرسخی بشنوم و اگر گوشم را به زمین بگذارم، از یک فرسخی هم صدای شمشیر را تشخیص می‌دهم.

«محمود» سوگند می‌خورد که چنین چیزی را دیده و اشتباه نکرده است؛ اما «تهمت» هر چه بیشتر خیره شد، کمتر موفق شد و بالاخره گفت:
 - به نظرت آمده. در این فکر بوده‌ای و اشباحی پیش چشمانت مجسم شده! «یحیی» راست می‌گوید. قبل از خودشان صدای شمشیر آنها باید شنیده شود. ولی نه؛ «محمود» اشتباه نکرده بود! یک دقیقه به سکوت گذشت. «محمود» متقاعد شد و پیش خود گفت:

- شاید آنها راست می‌گویند؛ به نظرم آمده! آنچه دیدم، حقیقت نداشته است!

اما درست در همین هنگام که به بیابان ظلمانی روبرو می‌نگریست و زیر لب

چیزهایی می‌گفت، همان سایه‌های متحرک را دید و شتابان و هراسان اظهار داشت:

«دوباره دیدم... بعداً دیدم؛ اشتباه نمی‌کنم. این دفعه خوب دقت کردم. چند نفر در تاریکی می‌دویدند و به این طرف می‌آمدند. یقین دارم که شما اشتباه می‌کنید. دقت کنید! آنجا... مسیر انگشت مرا نگاه کنید. باز هم معلوم هستند. گاهی یک‌یک و بطور انفرادی می‌دوند.

هنوز «محمود» مشغول حرف زدن و استدلال بود که «تهمتن» از جای خود تکان سختی خورد. نیم‌خیز شد و در حالی که خیره‌خیره به تاریکی می‌نگریست، اظهار داشت:

«اِه؟ من هم چیزی دیدم!». «محمود» حق دارد. گوئی یک عده پیاده به این سوی می‌آیند! حاضر باشید. «سهراب»؛ «محمود» عجله کنید!

«سهراب» از جای برخاست و نیم‌تنه خویش را زیر سر «روزالین» نهاد. شمشیرش را از نیام کشیده و با یک گام بلند به طرف «تهمتن» که پشت خرابه آب‌انبار ایستاده بود، رفت و گفت:

«چه شده؟! من حاضر هستم.

«یحیی» که به علت ضعف چشم هنوز چیزی ندیده بود، نمی‌توانست قانع شود و باز هم می‌گفت:

«اشتباه نمی‌کنید؟ آخر چطور ممکن است چند نفر سوار اسبهای خود را وسط صحرا رها کنند و پیاده به سوی دشمن بروند. این دور از عقل است!

«تهمتن» جواب «یحیی» را نداد؛ زیرا مسئله کاملاً برای او حل شده و تعقیب کزندگان را با چشم خود دیده بود. «سهراب» خودش را کنار «تهمتن» جای داد، به خارج نگاهی کرد و پرسید:

«نمی‌توانی بفهمی که چند نفر هستند؟»

«تهمتن» جواب داد:

«چرا... من هم همین را می‌خواستم بگویم... خوشبختانه عده آنها خیلی بگویم مجموعاً ده دوازده نفر باشند.

«ریحانه» که با وحشت و ترس به حرف‌های آنها گوش می‌داد، به شنیدن این جمله یکه‌ای خورد و گفت:

- چه خونسرد... دوازده نفر کم است؟! شما سه نفر بیشتر نیستید. «یحیی» که قادر به جنگ نیست. هر چهار نفر با یک نفر از شما روبرو خواهند شد و کارتان را یکسره می‌نمایند... ای وای؛ چه بلای بزرگی! چه بدبختی عظیمی! «تهمتن» از این اهانت خوشش نیامد. مانند شیر خشمگین روی را به طرف «ریحانه» برگردانید و گفت:

- ده نفر آنها مال من... دو نفر بقیه را «سهراب» و «محمود» بگیرند. من شخصاً ده نفر را از پای در می‌آورم!

«تهمتن» هنوز جنگیدن «سهراب» و شمشیر زدن او را بنحو شایسته و کامل ندیده بود. یکبار زد و خوردی کوچک اتفاق افتاد، ولی «سهراب» در طی آن زیاد شهامت نشان نداده بود... لذا «تهمتن» او را شمشیرزنی عادی تصور می‌کرد. «سهراب» حرفی نزد و صبر کرد تا اینکه به جای حساس برسد، آنگاه به «تهمتن» نشان دهد که معنی جنگیدن و شجاعت چیست!

به هر حال چند دقیقه سکوت برقرار شد. همه دلها در سینه می‌طپید. رنگها پریده بود، اما به علت تاریکی کسی دیگری را نمی‌دید که پریدگی رنگ چهره‌اش را تشخیص دهد. «یحیی» هم دقیقه‌ای بعد سایه‌های متحرک را در اعماق ظلمت شب مشاهده کرد و تازه به صحت اظهارات «محمود» اعتراف نمود. «ریحانه» خودش را به «روزالین» رسانیده و در آن حال که چشمش جانی را نمی‌دید، از او مراقبت و پرستاری می‌کرد و آهسته آهسته دلجوئی می‌نمود. او با سخنان امیدبخش به آینده امیدوارش می‌کرد و حال «روزالین» آنقدرها خوب نبود که بتواند از آنچه که در اطرافش می‌گذرد، چیزی بفهمد. گاهی چشمانش را باز؛ دیدگان را می‌بست و به حال اغماء و سستی فرو می‌رفت. «تهمتن» گفت:

- بچه‌ها؛ صبر کنید! بگذارید آنها کاملاً نزدیک شوند؛ آنگاه حمله می‌کنیم!

«یحیی» حرف او را برید و ادامه داد:

- نه؛ نه... این کار عاقلانه نیست. اجازه بدهید آنها وارد آب‌انبار بشوند، آنگاه حمله نمائید. اینجا وسعت زیادی ندارد و بهتر می‌توانید آنها را غافلگیر کنید.

این پیشنهاد را همه پسندیدند؛ اما معلوم نبود آنها چه می‌کنند. آیا وارد آب‌انبار می‌شوند؟! «یحیی» افزود:

- نگران نباشید؛ راه فراهم موجود است. من شترها را دم در دیگر آب‌انبار نگه

داشته‌ام؛ به طوری که اگر صدا نکنند، کسی از وجودشان مطلع نمی‌شود. من سوراخ‌ها و گوشه کنار این محل را خوب می‌شناسم. اگر لازم شد، از آن راه فرار می‌کنیم.

«تهمت» گفت:

- فرار یعنی چه... باید بایستیم و از آنها زهر چشم بگیریم تا دیگر جرات نداشته باشند ما را تعقیب کنند! تا موقعی که یکی از آنها زنده است، نباید میدان جنگ را خالی گذاشت.

«سهراب» با دست بازوی «تهمت» را فشرد و او را به سکوت دعوت کرد. زیرا سایه‌ها آنقدر نزدیک شده بودند که ممکن بود صدای صحبت آنها را بشنوند و هوشیار گردند. حالا همه آنها را می‌دیدند. ماه در آسمان نبود، ولی روشنائی ستارگان تا اندازه‌ای از ظلمت غلیظ شب می‌کاست.

یک نفر که پیشاپیش دیگران راه می‌رفت، شمشیری بلند در دست داشت و یگه و تنها با فاصله سی چهل متر به طرف آب‌انبار می‌آمد. هر چند یکمتر به می‌ایستاد؛ نگاهی به اطراف خرد می‌کرد و چون مطمئن می‌شد که کسی نیست، باز هم می‌دوید و فاصله فیما بین را کمتر می‌کرد. پشت سر او با فاصله سی متر یک دسته سه نفری پیش می‌آمدند. آنها نیز به تبعیت از نفر اولی راه می‌رفتند و کاملاً مراقب اطراف بودند. بعد از دسته سه نفری یک دسته شش نفری پیش می‌آمدند. آنها هم دو دسته شده بودند، چهار نفر و دو نفر...

«تهمت» خوب به اعماق ظلمت خیره شد و فهمید که غیر از آن ده نفر کسی نیست و اگر هم باشند، در آن نزدیکی‌ها نیستند و مسلماً کنار آنها که در محل دورتری نگه داشته شده، ایستاده‌اند.

اولین نفر دوید و خودش را به دیوار خرابه رسانید. او با دقت و تخصص گوش داد. به همه جا نگاه کرد. طوری راه می‌رفت که صدای پایش شنیده نشود. یک دقیقه بعد برگشت و با نوک پنجه پا دوان‌دوان خود را به دسته سه نفری رسانید و آهسته چیزی گفت. بعد هر چهار نفر به سرعت به طرف آب‌انبار آمدند. شش نفر بقیه نیز بر سرعت افزودند که به دوستان خویش ملحق شوند. «یحیی» به آرامی گفت:

- از جلوی پنجره خرابه کنار بروید. در دو طرف در بایستید. آنها بالاخره

طاقت نمی‌آورند و وارد می‌شوند.

تعقیب‌کنندگان نقشهٔ دقیقی کشیده بودند و می‌خواستند آنها را غافلگیر و در آب انبار محاصره نمایند؛ لذا پیاده آمده بودند و تا آنجا آهسته صحبت می‌کردند. اما وقتی رسیدند و اطمینان حاصل کردند که فراریان در همانجا هستند، سکوت را شکستند.

فرمانده آنها اولین کسی بود که به صدای رسا حرف زد و فرمان داد و گفت:
- محاصره کنید... آب انبار را محاصره کنید. شش نفر مراقب درها باشند و بقیه با من بیایند. مشعل‌ها را بیافروزید.

شش نفر طبق فرمان او پخش شدند و گرداگرد آب انبار را فراگرفتند. یک نفر با سرعت قتیله و سنگ چخماق درآورد و مشعلهای سه گانه را روشن کرده و به محاصره‌کنندگان داد. یکی را هم خودش در دست گرفت که به کمک روشنائی آن به داخل راه یابند.

کار به نظر آنها انجام شده بود و هیچ مشکل و مانعی در بین نبود. به تنها چیزی که هرگز فکر نمی‌کردند، این بود که از طرف «سهراب» و «تهمتن» و «محمود» مقاومت دیده شود.

ده نفر مرد شمشیرزن کار آزموده و جنگ دیده آنقدر به خود اطمینان و اعتماد داشتند که می‌خواستند با یک اشاره آنها را به تسلیم و اسارت مجبور کنند. «سهراب» و «تهمتن» و «یحیی» و «محمود» خود را پشت دیوارها پنهان کرده و هرگاه فرصتی می‌یافتند، نگاهی به خارج می‌افکندند و اوضاع را در نظر می‌گرفتند. «یحیی» گفت:

- ببین! «تهمتن»! تو در حین جنگ باید آن بوق شاخی را که فرمانده آنها به کمر خود آویخته، برداری!

«تهمتن» با بی‌اعتنائی و بطور تمسخر گفت:

- این بوق طلسم است؟! چیست که من توجه خود را به آن معطوف نمایم و کشته شوم؟!

یحیی «اظهار داشت:

- نه فرزند طلسم نیست. گوش بده. هر چه باشد، من بیشتر از تو سرد و گرم روزگار را چشیده‌ام. اگر آنها وضع خود را وخیم مشاهده کنند، ناچار می‌شوند که

از دیگران کمک بگیرند و آنگاه است که فرمانده آنها در این بوق شاخی می دمند و با صدای آن سواران دیگر را که در چند صد قدمی اینجا اسبها را نگه داشته‌اند، خبر می‌کند. تا وقتی که صدای بوق برنخیزد، آنها به این طرف نمی‌آیند... اگر چه با چشم خود شکست و کشته شدن این اشخاص را ببینند. سواران دولتی انضباط دارند و اگر بتوانی بوق را بریائی، خیالمان از جانب دسته کمکی راحت می‌شود. «تهمت» نگاهی به خارج کرده و فرمانده را با بوق شاخی دید و آهسته گفت: - سمت راست او آویخته. مشکل نیست. همین که سرش گرم شد، بوق را با دست می‌گیرم و می‌کنم.

درست در این اثناء فرمانده سواران سه نفر یارانش را که قرار بود با او وارد آب‌انبار بشوند، فرا خواند و چهار نفری با مشعل به طرف در ورودی حرکت کردند.

در دو طرف «تهمت» و «سهراب» شمشیر به دست انتظار آنها را می‌کشیدند و قبضه شمشیرها را می‌فشردند. چهار نفر مرد مسلح آرام آرام پیش رفتند تا اینکه به در رسیدند. ابتدا فرمانده آنها نگاهی به دو طرف انداخت و بعد به یکی از آنها گفت:

- وارد شو...

او با اکراه قدم به درون گذاشت و بدون برخورد با مانع دو قدم جلو رفت. «سهراب» می‌خواست با شمشیر فرق او را بشکافد، ولی «تهمت» با اشاره چشم و لب او را از این کار منع کرد. زیرا اگر اولین نفر کشته می‌شد، سه نفر بقیه می‌ماندند و با دسته شش نفری طور دیگری حمله می‌کردند. پس «تهمت» اجازه داد که او وارد شود تا دیگران فریب بخورند و با اطمینان به درون بیایند.

همینطور هم شد و سه نفر بقیه از جمله فرمانده آنها به داخل محوطه رفتند و درست در همین هنگام بود که شمشیرهای «سهراب» و «تهمت» در هوا چرخشی زد و فرود آمد. یکی از چهار نفر فریادی کشید و افتاد و در دم جان سپرد؛ چون شمشیر «سهراب» فرق سر او را شکافته و تا نزدیک گردنش پائین رفته بود. به صدای فریاد او فرمانده برگشت و خودش را با سرعت قابل تحسینی به طرف «تهمت» انداخت. آن دو نفر هم به سوی «سهراب» پریدند و زدو خورد خونینی در گرفت.

«محمود» و «یحیی» نیز کناری ایستاده بودند و به این منظره نگاه می‌کردند و در جنگ دخالتی نداشتند. فرمانده که گمان می‌کرد «تهمتن» را در همان لحظه اول از پای در می‌آورد، به زودی فهمید که کار خیلی مشکل گردیده و حریف او از دلاوران برجسته به شمار می‌رود و در شمشیرزنی مهارتی به سزا دارد.

«تهمتن» او را کلافه کرده بود و دستش مثل صاعقه با شمشیر به سر او فرود می‌آمد. فرمانده از هر طرف دفاع می‌کرد، از سوی دیگر مورد حمله نوک تیز شمشیر «تهمتن» قرار می‌گرفت... به طوری که در تمام مدت از خودش دفاع می‌کرد و حتی یک ثانیه هم فرصت حمله به دست نیاورد و او تا آن زمان - با آنهمه سابقه جنگ و نبرد - با چنان دلاوری روبرو نگردیده و هرگز خودش را آنقدر ضعیف مشاهده ننموده بود.

«سهراب» هم آن دو نفر را عاجز کرده بود. هر چه می‌کوشیدند، نمی‌توانستند نوک شمشیر خویش را به بدن «سهراب» نزدیک کنند. حریف خیلی ماهر و زبردست بود و گاهی شمشیر را دور سرش می‌چرخانید و خودش نیز چرخ می‌زد و از دو طرف به دو حریف خویش هجوم می‌آورد و آنها را عقب می‌راند. وضع وخیمی برای آن سه نفر پیش آمده و با مقاومتی غیرمنتظره روبرو شده بودند؛ لذا احتیاج مبرمی به کمک داشتند. فرمانده آنها فریادی کشید و گفت:

- بیائید! کمک کنید!

اما بجای اینکه دوستانش به این صدا بشتابند، «یحیی» پیرمرد سالخورده و «محمود» به طرف در آب‌انبار دویدند و چون شش نفر شمشیرزن‌ها رسیدند، راه را بر ایشان مسدود کردند.

«محمود» در جنگ آنقدرها مهارت نداشت. تنها از خودش دفاع می‌کرد و می‌کوشید راه را بر آنها بگیرد و چون وسعت دهانه در کم بود، موفق می‌شد که آنها را نگه دارد. اما «تهمتن» و «سهراب» وقتی به آن طرف نگاه کردند، در کمال تعجب مشاهده نمودند که «یحیی» پیرمرد چنان با مهارت شمشیر می‌زند که راستی دهان انسان باز می‌ماند. این همه شجاعت و مهارت از پیرمردی چون او بعید به نظر می‌رسید؛ حتی حریفانش نیز متحیر شده بودند. یکی از آنها در آغاز کار خندید و بطور مسخره گفت:

- پیرمرد، تو آنقدر پیر شده‌ای که باید بچه‌های خانه را سرگرم نمائی! تو را چه به جنگ و شمشیر زدن؟!

اما بعد که ضرب دست او را چشیدند، نتوانستند از تحسین خودداری نمایند. یکبار هر شش نفر هجوم آوردند، ولی نوک شمشیر «یحیی» شکم یکی از آنها را سوراخ کرده و خون فواره زد و بیرون ریخت. جسد او روی زمین در آستانه در افتاده و کار ورود را بر پنج نفر بقیه مشکل تر کرد. «سهراب» نیز با دو نفر می‌جنگید. یکی از آنها که مشعل به دست داشت، به رقیش گفت:

- تو او را سرگرم کن... من می‌آیم! و فوراً به سوی «روزالین» دوید که با تهدید به کشتن او «سهراب» را مجبور به تسلیم کند. اما هنوز دو قدم نرفته بود که فریاد رقیش برخاست و چون به عقب نگریست، مشاهده کرد که شمشیر «سهراب» تازه از سینه او بیرون آمده است.

فرمانده وقتی وضع را اینطور دید، خم شد و بوق را گرفت که در آن بدمد. ولی هنوز به دهان نگذاشته بود که شمشیر «تهمت» میج دست او را مجروح کرده و بوق با رشته زنجیری که به آن وصل بود، یاز در جای خود افتاد. دست او مجروح شد. «تهمت» در این فرصت هم بوق را گرفت و هم دست و بازوی راست فرمانده را مجروح و خونین نمود. فرمانده از بیم مرگ به دیوار تکیه داد و با دست چپ به دفاع پرداخت. «تهمت» نوک شمشیرش را روی سینه او قرار داد و گفت:

- شمشیرت را به زمین بیانداز!

او شمشیر را انداخت. از ترس نزدیک بود قالب تهی کند؛ می‌لرزید و التماس می‌کرد. «تهمت» گفت:

- به سوارانت بگو که تسلیم شوند؛ وگرنه گردنت را سوراخ می‌کنم و شکمت را می‌درم.

او با زبان لکنت گرفته فرمان داد:

- تسلیم شوید... شمشیرها را به زمین بیاندازید.

شش نفر بقیه همین کار را کردند و در یک ردیف پشت سر هم ایستادند. «سهراب» و «محمود» به سرعت به بستن دست و پای آنها پرداختند و در طی چند دقیقه همه را بستند و در گوشه‌ای انداختند. فرمانده آنها را نیز بستند و بعد

یحیی: گفت:

- عجله کنید؛ «روزالین» را روی جمازه سوار نمائید. بقیه هم سوار شوید. هر چه زودتر باید حرکت کرد. موقعی آنها می فهمند که ما کاملاً از اینجا دور شده ایم. زود باشید!

یحیی: دچار التهاب و هیجان گردیده بود و یا در اثر پیری و ناتوانی و خستگی شمشیر زدن می لرزید. به هر حال هنگام سخن گفتن صدایش لرزش داشت؛ لیکن این لرزش نشانه ضعف و بیم و هراس او نبود.

دستور «یحیی» پیرمرد جهان‌دیده و نیکوکار خیلی زود اجرا شد. همه مثل اینکه بزرگی و فرماندهی او را قبول کرده و با جان و دل پذیرفته بودند، و با بخاطر احترامی که نسبت به او داشتند، هر برنامه‌ای طرح می‌کرد و هر نقشه‌ای که می‌کشید، مورد قبول دیگران واقع می‌گردید. «روزالین» را با همان حال نزار و ناتوان روی جمازه نشاندند. «سهراب» «محمود» را مخاطب قرار داد و بدون اراده گفت:

- محمود: تو از خواهرت مراقبت کن.

هر کس به کاری که واگذار شده بود، مشغول گردید. «سهراب» و «تهمتن» عقب جبهه را گرفتند و سایر جمازه‌ها را جلو انداختند که در صورت بروز هرگونه حادثه‌ای راه را بر دشمن بگیرند. «یحیی» نیز پیشاپیش به راه افتاد که هم راه را نشان دهد و هم مراقب باشد. به این ترتیب همه حرکت کردند و با شتابی غیرقابل توصیف در ظلمت فیرگون شب ناپدید گردیدند.

خوشبختانه «کویر» چاله و گودال و فراز و نشیب نداشت و جمازه‌ها با راحتی حرکت می‌کردند و مانند روز در جاده‌ای صاف می‌دویدند. «یحیی» حتی در تاریکی راهها را می‌شناخت. پس از اینکه مقداری از آب‌انبار ویرانه دور شدند، پیرمرد دهانه جمازه را کشید و متوقف گردید. ابتدا پائین جست و گوش را به زمین گذاشت و چون مطمئن شد که هنوز مورد تعقیب قرار نگرفته‌اند، با خیال راحت به آسمان نگرست و در طی چند ثانیه ستاره مورد نظر خود را یافت. از روی محل ستاره خط سیر را معین کرد. بلافاصله روی شتر جست و به همراهانش گفت:

- از این راه بیائید. به زودی به جاده اصلی می‌رسیم!

«سهراب» پرسید:

- تا سحر چند ساعت باقی است؟

پیرمرد جواب داد:

- صبح دیگر نزدیک است.

مسیر عوض شد و همانظوری که «یحیی» گفته بود، درست یک ساعت بعد

به جادهٔ عمومی افتادند. «سهراب» پرسید:

- این کدام جاده است؟

پیرمرد اظهار داشت:

- می‌دانید چقدر راه آمده‌ایم؟ نمی‌توانید حدس بزنید که این راه به کجا

می‌رود!

«تهمتن» جواب داد:

- جادهٔ «اصفهان» است. اینطور نیست؟

«یحیی» گفت:

- نه فرزند؛ این جادهٔ «یزد» است. من عمداً این راه انتخاب کردم که شما

آسوده‌تر باشید. کمی راهتان دور می‌شود و چند روز بیشتر وقت می‌گیرد؛ اما در

عوض سفر راحتی می‌کنید و بدون برخورد با مانع ابتدا به «یزد» می‌روید و پس

از چند روز استراحت به طرف «اصفهان» حرکت می‌کنید.

«تهمتن» اظهار نمود:

- راست می‌گویی، اینطور بهتر است. به علاوه «روزالین» بیمار است. ما باید

چند روزی در یک شهر بزرگ بمانیم و او را نزد پزشک و حکیم ببریم و معالجه

نماییم.

«یحیی» روی شتر جای خود را عوض کرد. از این ران روی ران دیگر نشست

و گفت:

- اما باید خیلی مراقب خودتان باشید. این عده که من دیدم، به آسانی دست

از شما برنمی‌دارند. من نمی‌توانم حدس بزنم که علت اختلاف چیست و آنها چه

می‌خواهند. لیکن هر چه هست، اهمیت حیاتی دارد و آنها مامور هستند که تا

سرحد جان خود کوشش کنند و «سهراب» را زنده و بقیه را کشته و مقتول به

چنگ بیاورند. با این وضع شما نباید احتیاط را از دست بدهید. من یقین دارم راه

را عوضی می‌گیرند و از جادهٔ عمومی به «اصفهان» می‌روند و در آن خط سیر به جسنجوری شما می‌پردازند؛ معهذ! هیچ بعید نیست که آن شیخ متقلب و حیل‌باز با نیروی رمل و اسطرلاب خط سیر جدید شما را تشخیص بدهد و تا «بزد» هم دست از تعقیب برندارد. این شیخ که من دیدم، خیلی کارها می‌تواند بکند. او مرد خطرناکی است و از جفر و حساب مطلع است. رمل و اسطرلاب را خوب می‌داند و به کمک همین کارهای شیطانی می‌خواهد شما را از پای درآورد.

«تهمتن» گفت:

- خیالت راحت باشد پدر؛ من هم آنقدرها بیکار و بی‌عرضه نیستم. من هم بنوبهٔ خود نقشه‌ای کشیده‌ام و انشاءالله کار را طوری ترتیب می‌دهم که نتوانند ما را دستگیر کنند.

حالا «تهمتن» در کنار «یحیی» شتر خود را می‌راند و با او صحبت می‌کرد. آنها سرگرم همین مذاکرات بودند که اندک‌اندک ظلمت غلیظ و قیرگون شب شکست و مشرق آسمان تیره‌فام و سفید گردید. نسیم خنکی وزیدن گرفت و تارهای طلائی گیسوان «روزالین» را که در اطراف سرش پیریشان گردیده بود، به لرزش و حرکت درآورد. «یحیی» نگاهی به افق مشرق انداخت و گفت:

- تا اینجا راه را درست آمده‌ایم. حالا می‌توانی ببینی. نگاه کن. این برجستگی‌های سنگی را ببه‌وده در صحرا نگذاشته‌اند. آنها علایمی هستند که برای کاروانیان می‌گذارند تا راه را گم نکنند.

بعد مکنی کرد و ادامه داد:

- بسیار خوب؛ حالا موقع نماز است. پیاده شوید! هم نماز بگذاریم، هم کمی استراحت کنیم و شترها را در میان بوته‌های خار و قلیچ کویر به چرا و داریم...

محمود» به آرامی شتر «روزالین» را خوابانید. دیگران هم پیاده شدند و به نماز ایستادند... حتی «روزالین» هم در کنار پارچه‌ای به سر خود بسته و نماز می‌گذاشت.

۲

پس از عزیمت فراریان، در آب‌انبار سکوت و خاموشی برقرار گردید. فقط گاهگاه صدای نالهٔ یکی از مجروحین دست و پا و دهان بسته سکوت را

می شکست. فرمانده سواران از شدت خشم و غضب خون می خورد و به خود می پیچید و برای رهائی خویش از طناب‌هائی که «تهمتن» و «سهراب» به دور بدن و دست و پای او و شش نفر دیگر بسته بود، فعالیت می کرد... ولی کاری از پیش نمی برد.

نیم ساعت بعد همه خسته شدند. تا آن موقع هر کدام که سلامت بودند، برای نجات دست از فعالیت و کوشش نمی کشیدند. اما وقتی مایوس گردیدند، در انتظار رسیدن کمک دوستان خود که در خارج ایستاده بودند؛ به گوشه‌ای افتادند و در ظلمت شب چشم به در آب‌انبار دوختند. یک ساعت گذشت و بالاخره یکی از سواران که مأمور نگهداری اسبها شده بود، از توقف و بلا تکلیفی خسته گردید و به دوستان خویش گفت:

- چرا خبری نشد؟ قرار بود بوق بزنند و در هر حال، چه موفقیت و چه شکست ما را مطلع کنند... اما یک ساعت شاید بیشتر گذشته و هنوز صدای بوق برنخاسته است. خیال من ناراحت شده و مثل این است که شورشی در درون دل و روحم پدید آمده است. نکند بلائی به سر فرمانده و دوستان ما آمده باشد؟! یکی از آنها که مردی چاق و لاقید و خوشگذران بود، جواب داد:

- ای بابا چه حرفهائی می زنی... ده نفر یل گردن کلفت به جنگ دو نفر زن و سه مرد رفته‌اند. آن پیرمرد را هم که نباید به حساب آورد؛ زیرا چوب نمی تواند به دست بگیرد، چه رسد به شمشیر! در اینصورت چطور ممکن است... دیگری حرف او را قطع کرد و گفت:

- کاری ندارد. خیلی زود می توان فهمید که آنها در چه حالی هستند. یک نفر سوار شود. آهسته برود و فوراً هم برگردد. اگر به کمک ما احتیاجی نداشتند، چه بهتر، همین جا می خوابیم و تا صبح استراحت می کنیم.

همه با این پیشنهاد موافقت کرده و یکی از سواران بر اسب جست و با سرعت از دوستان خود جدا شد. به او سفارش کرده بودند که آهسته فاصله آنجا تا آب‌انبار را طی کند؛ ولی خودش هم نفهمید چرا وقتی روی زمین نشست، مهمیز زد و حیوان را با سرعت به حرکت درآورد و بتاخت به طرف آب‌انبار پیش رفت.

چند دقیقه بعد سوار به نزدیکی آب‌انبار رسید و در همان نگاه اول فهمید که

حادثه نامطلوبی به وقوع پیوسته است. زیرا مشعل بزرگی که فرمانده همراه برده بود، خاموش و هیچگونه صدائی هم شنیده نمی شد. از سرعت اسب کاست و به آرامی پیش رفت. می ترسید که مبادا برای او هم دامی گسترده باشد. با احتیاط هر چه تمامتر خود را به در ویرانه آب انبار رسانید. همان جا از روی زین پائین جست و با صدائی که می کوشید آهسته و موثر و کافی باشد، گفت:

- فرمانده... الیاس... کمال... یوسف بیک...

«الیاس» و «کمال» و «یوسف بیک» دوستان او بودند که همراه فرمانده برای جنگ آمده و حالا اثری از ایشان وجود نداشت؛ پاسخی هم به صدای او داده نشد. وحشت سراپای او را فرا گرفت. پشتش می لرزید و دهانش خشک شده بود. سوار تازه وارد نفس را در سینه نگه داشته، با احتیاط بیرون می فرستاد و مجدداً ریه ها را پر می کرد... گویی آنقدر محتاط بود که حتی نمی خواست صدای تنفسش را نیز بشنوند.

در آستانه در آب انبار اولین چیزی که توجه او را جلب کرد، یک شمشیر شکسته بود. شمشیری که از وسط دو نیم شده و هر قسمت آن جائی افتاده بود. در تاریکی شب نمی توانست نوع شمشیر را تشخیص دهد، اما حدس زد و یقین پیدا کرد که برای فرمانده و همراهانش حادثه ای خونین اتفاق افتاده است.

به آرامی شمشیرش را کشید. ناگهان به درون آب انبار جست و به گمان اینکه در دو طرف در برای به دام انداختن او کسانی ایستاده اند، شمشیر را به حرکت درآورد... لیکن هیچگونه عکس العملی ندید. نفسی به راحتی کشید و درصدد تحقیق برآمد. ظلمت خیره کننده مانع از آن بود که چشمان او جائی را تشخیص دهد. ناچار چند قدم به چپ و چند قدم به راست رفت. در مرحله دوم ناگهان چیزی جلوی پایش را گرفت... جسمی سنگین و بزرگ بود! سوار خود را عقب کشید و گفت:

- اهه؛ این چیست؟!

اول خم شد و بعد نشست. دست و پای خود را به یاری چشمانش فرستاد و آن شیئی را لمس کرد. ناگاه از جای جست؛ آهی کشید و گفت:

- ای وای؛ این جسد یکی از دوستان ما است! آنها را کشته اند؟! هنوز برای این سؤال در خاطر خود جواب نیافته بود که صدای ناله ضعیفی

از جانب چپ شنیده شد. او شمشیر را به سرعت دور خود چرخانید و برگشت و پرسید.

- کی بود؛ کی ناله کرد؟! کیست؟

این چند کلمه را دو سه بار تکرار کرد و بلندتر ادا نمود. صدای ناله اندکی رساتر به گوشش رسید و این بار توانست جهت و محل تقریبی آن را تشخیص دهد. درنگ و معطلی جایز نبود؛ زیرا کاملاً تشخیص می داد که دوستان خودش کشته و یا زخمی و اسیر شده اند. اگر غیر از این بود، می بایست آنها حضور داشته باشند. پس چه شده؟ آیا واقعاً آنها را کشته اند؟!

آهسته به طرف ناله رفت. هر دو سه قدم یکبار صدا می کرد و صاحب ناله او را با کمک صدای ناله خود هدایت می نمود. در راه یکی دیگر از اجساد را مقابل پای خود یافت و پس از لمس کردن زیر لب گفت:

- تا اینجا دو نفرشان را کشته اند!

ده قدم آن طرفتر، بالای پله های طولانی و پهن آب انبار، پایش به شیئی سبکی خورد و چون خم شد و آن را برداشت، فهمید که مشعل را یافته... گلوله کنف و کتان روغنی درون مشعل هنوز باقی بود؛ لذا برای آسان شدن کار جستجو، قبل از هر کار دیگری، چخماق و فتیله را بیرون آورد و مشعل را افروخت.

مشعل ابتدا دود کرد و بعد شعله گرفت و همه جا را روشن نمود. سوار چندین بار پلک های چشم را بر هم زد و چون دیدگانش با روشنائی خو گرفت، به اطراف خود نگریست. در همان نگاههای اول یاران خود را یافت و جلوتر از همه فرمانده را مشاهده نمود که با وضعی رقت انگیز روی زمین افتاده و دست و دهانش را بسته اند. بدون معطلی مشعل را کنار دیوار گذاشت و با تیغه شمشیری که هنوز به دست داشت، بندهای دست فرمانده را پاره کرد و بعد دیگران را رها نمود. «فرمانده» به محض رهائی از جای برخاست و شتابان گفت:

- معطل نشوید؛ عجله کنید... باید برویم!

سواران که تازه نجات یافته بودند، هنوز دست و پای خود را می مالیدند و جای طناب را که روی گوشت مچ دست ایشان فرورفتگی ایجاد نموده بود، مالش می دادند. هنگام راه رفتن تلو تلو می خوردند و نمی توانستند تعادل

خویش را حفظ نمایند؛ معه‌ذا برای انجام دستور فرمانده خویش به طرف در دویدند. وقتی اولین نفر به دهانه در آب انبار رسید، فرمانده فریادی کشید و گفت: - صبر کنید... نروید... بی فایده است! آنها خیلی دور شده‌اند. باید جریان را به حضرت «سالار» اطلاع بدهیم و از او یاری بخواهیم.

او حق داشت و راست می‌گفت؛ چون فزاین ساعتها قبل رفته و خیلی از آنجا دور گشته بودند و آن دسته کوچک از تعقیب ایشان هیچ نتیجه‌ای نمی‌گرفتند. جنازه سه نفر مقتول را به دوش کشیدند و به طرف محلی که اسبها را باقی گذاشته بودند، رفتند و نیم‌ساعت بعد در نهایت شرمندگی و خجلت به طرف قریه حرکت نمودند تا جریان را به «سالار» حیل‌باز و مودی گزارش کنند. «سالار» تمام شب را با بی‌صبری انتظار بازگشت آنها را داشت. بستر او را گسترده بودند؛ ولی نمی‌توانست بخوابد. مرتباً راه می‌رفت، فکر می‌کرد و از پنجره کج و معیج اطاق کاه‌گلی خانه روستائی به خارج می‌نگریست.

چند دقیقه یکبار در بستر می‌افتاد. چشمان خود را می‌بست و به این ترتیب می‌خواست استراحت کند؛ اما این حالت زیاد طول نمی‌کشید... فوراً از جای می‌جست و به طرف صفحه اسطرلاب خویش می‌رفت و مهره‌های رمل را در آن می‌افکند و به محاسبه می‌پرداخت.

او در مورد بیشتر کارهای خود به همین وسیله متوسل می‌گردید و از محاسبه روی موازین فلکی و انجم و ستارگان آسمانی نتیجه می‌گرفت و اتخاذ تصمیم می‌نمود. آن شب بحرانی را نیز به همین وضع گذرانید. دهها بار حساب کرد؛ رمل انداخت و صفحه اسطرلاب را از نظر گذرانید و چون نتیجه نگرفت، بطرف پنجره رفت و به خارج نگریست.

اندک‌اندک شب سپری گردید و هوا روشن شد. «سالار» که از فرط خستگی روی پای خرد بند نمی‌شد، به طرف در اتاق رفت و سر را از میان دولنگه در بیرون کرد و به صدائی که می‌کوشید اهالی خانه را بیدار نکند، گفت:

- «زین‌الدین... آهای «زین‌الدین»!

یک دقیقه بعد در روبروی اطاق او گشوده گردید و سر مردی چهل و چند ساله از آن بیرون آمد که گفت:

- چه می‌فرمائید ارباب... من تمام شب بیدار ماندم و منتظر رسیدن این

بیچاره‌های بی‌عرضه بودم. بفرمائید!». «زین‌الدین» چاکر شما در خدمت حاضر است!

ما از «زین‌الدین» برای شما سخنی نگفته‌ایم. این مرد که در حقه‌بازی و حینه‌گری دست کمی از «سالار» نداشت، دستیار و معاون او بود و در بسیاری از کارها به او مساعدت می‌کرد. او هوش و ذکاوت فوق‌العاده داشت و با جان و دل خدمت «سالار» را می‌نمود؛ زیرا می‌خواست کارهای عجیب، حسابهای ریاضی، جادوها، دعاها و بالاخره طرز تهیه سموم و داروهای مختلف را از او یاد بگیرد و بعد از بندر «عباسی» به شهر دیگری برود و در خدمت یکی از امرای محلی و خوانین بزرگ درآید و به کار مشغول شود. «زین‌الدین» تقریباً به حد کمال رسیده و بدون اینکه «سالار» بفهمد، بیشتر کارهای او را فراگرفته و از روی تعداد زیادی از کتابهای او نسخه‌ پنهانی برداشته و رونوشت تهیه نموده بود.

«زین‌الدین» مردی چهل و چند ساله و بلندقد بود. چهره‌ای سرخ‌رنگ و آبله‌گون داشت. بینی بزرگ او بیشتر از هر چیز دیگر توجه بیننده را جلب می‌کرد که سایه ناپسند و زشتی روی دهان و قسمت پائین چهره‌اش انداخته بود. «سالار» به دیدار او گفت:

- بیا... بیا...

«زین‌الدین» بند قیای خود را بست و نزد «سالار» به درون اطاق رفت. «سالار» گفت:

- «زین‌الدین» می‌بینی؛ هوا روشن شده... تو همین جا باش و مراقبت کن که مبادا از پشت سر مرا بیافکنند. من روی حساب کشف کرده‌ام که بالاخره یک روز از عقب مرا با خنجر می‌کشند. معلوم نیست کی این اتفاق می‌افتد، اما من احتیاط را از دست نمی‌دهم و همیشه یک نفر را پشت سر خود نگه می‌دارم.

ناگهان صدای سُم چند اسب از خارج شنیده شد و پس از چند لحظه، در اطاق بازگردید و فرمانده سواران وارد گردید. «سالار» فقط سر را بلند کرد و گفت:

- می‌دانم کاری از پیش نبرده و دست خالی آمده‌ای. من از روی حساب اسطربلاب فهمیدم! مهره‌های رمل من سمت شمال را نشان می‌دادند. چند بار مهره‌ها را انداختم و به طرف ستاره قطبی ایستادند. یقین پیدا کردم که آنها از چنگ تو گریخته و به سمت شمال رفته‌اند. حالا خودت همه چیز را حکایت کن.

فرمانده با شرم و سرافکنندگی ماجرا را حکایت کرد. «سالار» آهی کشید و بعد به فرمانده گفت:

- برو و دستور بده بارها را ببندند. کاروان را آماده کنند که به طرف «اصفهان» حرکت کنیم!

فرمانده بیرون رفت. آنگاه «سالار» با دست به «زین‌الدین» اشاره کرد و گفت: - بیا بنشین؛ با تو حرفی دارم!

«زین‌الدین» مؤذنبانه مقابل استاد خود نشست و «سالار» اینطور به سخن ادامه داد:

- گوش بده؛ آنها از چنگ ما گریختند و رفتند. ما نیز دیگر در اینجا کاری نداریم و باید به طرف «اصفهان» حرکت کنیم. اما آنها به سوی «یزد» رفته‌اند؛ می‌فهمی اسطرلاب من اینطور می‌گوید و من یقین دارم که این صفحه فولادی اشتباه نمی‌کند!

«سالار» چند ثانیه فکر کرد و آنگاه گفت:

- علت اینکه من بدنبال آنها به «یزد» نمی‌روم، این است که مرا می‌شناسند و سواران همراه من نیز همه همکاران سابق «تهمتن» بوده‌اند و او کمابیش قیافه آنها را بخاطر می‌آورد. پس من آنها را با همان وضع کاروانی به «اصفهان» می‌برم و تو را با یک نفر یا دو نفر دیگر به «یزد» می‌فرستم.

«زین‌الدین» دست روی چشم گذاشت و گفت:

- اطاعت می‌کنم!

- این اولین ماموریت توست که تنها انجام می‌دهی. باید هوش و درایت خود را ثابت کنی. در این سفر دو وظیفه داری. اول اینکه دقت کن! آن روز حضرت حاکم می‌گفت که «سهراب» گنج را به دریا ریخته. گنج به آن بزرگی را «سهراب» تنها نمی‌تواند حمل کند و به دریا بریزد. مسلماً با شخص دیگری همراه بوده... «تهمتن» در «عباسی» با او آشنا شد. «ریحانه» و «روزالین» هم زن هستند و مرد عاقل به زن اعتماد نمی‌کند. پس هر چه هست، این «محمود» لاغر و استخوانی از آن آگاه است. تو باید به هر وسیله می‌دانی و می‌توانی. «محمود» را فریب داده و محل گنج را از او سؤال کنی. داروئی بتو می‌دهم که اگر به او بخورانی، به خواب می‌رود و آنچه از او بپرسی، در حال خواب جواب

می دهد...

دوم آنکه نامه‌ای به تو می‌دهم، به امضای جعلی حاکم «عباسی» بنام حاکم یزد... این نامه برای احتیاط است. اگر رسوا شدی و اگر دیدی که آنها می‌خواهند از چنگ تو بگریزند، نامه را به حاکم نشان بده تا آنها را دستگیر نموده و به بندر «عباسی» گسیل دارند.

«زین‌الدین» دست روی چشم گذاشت؛ «سالار» آهسته آهسته به گفته‌های خویش ادامه داد و تا موقعی که آفتاب از پنجره به داخل اطاق تابید، همچنان حرف می‌زد و به او دستورهای لازم را تلقین می‌کرد. مذاکرات آنها هنگامی که آفتاب خانه‌ها را نیز روشن کرده بود، پایان پذیرفت و سرانجام «سالار» خطاب به «زین‌الدین» گفت:

- بسیار خوب، حالا من تا نامه را می‌نویسم و به نام حاکم «عباسی» امضاء جعلی می‌کنم؛ تو افرادی را که می‌خواهی، انتخاب و وسائل را آماده و مهیا کن که معطلی پیش نیاید. این را نیز بدان که باید با لباس مبدل وارد شهر «یزد» بشوی و طوری رفتار کنی که کسی متوجه تو و اطرافیانت نباشد.

«زین‌الدین» دست بر چشم گذاشت و رفت. در میان دهها نفر همراهان «سالار» «زین‌الدین» شش نفر را انتخاب کرد. آنها از زبده‌ترین همراهان «سالار» بودند و در شمشیرزنی و نیروی بدنی همتا نداشتند. هر یک از آنها به تنهایی چندین نفر را حریف می‌شدند و هنگام نبرد و جنگ با نیزه و شمشیر هنرنمایی می‌کردند. «زین‌الدین» یقین داشت که در صورت بروز زود و خورد به آسانی می‌تواند سایرین را از پای درآورد و «محمود» را به چنگ آورد.

لباس‌ها نیز از همان ابتدا معلوم بود که چه باید باشد. «زین‌الدین» مثل سابق لباس بازرگانان پوشید و به همراهانش نیز لباس غلامان خاصه پوشانید و چندین شتر و جماز برداشت که هر کس کاروان کوچک ایشان را ببیند، در صحت گفتارشان شک نداشته باشد.

«زین‌الدین» نزد «سالار» بازگشت. همراهانش آماده در کناری ایستاده بودند. اسب عالی خودرو نیز برای خود «زین‌الدین» انتخاب شده بود. آن اسب را هم زین کرده و مهیا نگه داشته بودند که به محض صدور فرمان حرکت کوچکترین مانع در کار نباشد. «سالار» خطاب به «زین‌الدین» گفت:

- گوش بده... در این سفر تو تنها هستی و آنچه در این مدت از من آموخته‌ای، باید مورد استفاده قرار دهی. طوری رفتار کن که در کارت موفق باشی و اگر در هیچیک از دو مورد که من گفتم موفق نشدی، سعی کن که آنها را در «یزد» معطل نگه داری تا من زودتر به «اصفهان» برسم و مقدمات را آماده کنم.

آنگاه زیر گوش سخنانی گفتند و شنیدند و «سالار» لوله کاغذی را به دست او داد. یک کیسه محملی کوچک محتوی گرد زهرآلود مورد بحث را نیز در کف او نهاد و سخنانی گفتند و از یکدیگر جدا شدند. «زین الدین» روی اسب جست و با همراهان خود به طرف شمال حرکت کرد.

«یحیی» و «تهمتن» و «سهراب» و «محمود» پس از نماز به خوردن غذائی مختصر که همراه داشتند، پرداختند و پس از فراغت از صرف غذا «یحیی» گفت:

- بسیار خوب فرزندان من... گوش کنید! از اینجا من باز می‌گردم. راه شما مشخص و معلوم می‌باشد و طوری نیست که در بیابان سرگردان و گم بشوید. از همین جا که نشسته‌ایم، مستقیماً به طرف شمال می‌روید. غروب امروز به قریه‌ای بزرگ می‌رسید و شب را در آنجا می‌مانید. باز صبح حرکت می‌کنید و نزدیک غروب روز بعد به شهر «یزد» وارد خواهید شد.

«تهمتن» گفت:

- خیلی از شما ممتون و متشکریم. ما محبت‌های شما را هرگز فراموش نخواهیم کرد.

«یحیی» گفت:

- اما این تنها کافی نیست. من فرزند گمشده‌ای دارم. خواهش من از شما این است که با نشانی‌هایی که به شما می‌دهم، هر جا فرزند مرا دیدید، به او بگوئید که پذیرت چشم به راه و منتظر است.

مدتی در این باره صحبت کردند و سرانجام «یحیی» خطاب به «تهمتن» گفت:

- خوب؛ از این هدفها گذشته تو قبلاً به من گفتی که من نقشه‌ای دارم. نقشه تو چیست؟! «تهمتن» جواب داد:

- خیلی ساده است. شعبده باز هستم و از این کار بخوبی آگاهی دارم!

«محمود» و «سهراب» خندیدند و یکی از آن دو گفت:

- تو شعبده بازی از کجا فرا گرفته‌ای؟

«تهمتن» گفت:

- آزمایش این کار خیلی آسان است. هم اکنون چند نمونه تردستی برای شما می‌کنم و خواهی دید که من در این کار چقدر استادی دارم. کدامیک از شما چند سکه طلا دارید؟

«سهراب» گفت:

- من دارم!

و بلافاصله دست در کیسه برد و چهار سکه طلای بزرگ بیرون آورد و در دست «تهمتن» گذاشت. «تهمتن» نگاهی به سکه‌های طلائی که هر کدام دو برابر سکه‌های طلای عباسی بود، کرد و گفت:

- اینها سکه شاه عباسی نیستند. این پولها را از کجا آورده‌ای ناقلا؟! چقدر از اینها داری؟

و بعد هر چهار نفر خندیدند. «سهراب» گفت:

- راستش را بخواهی، دهها صندوق از همین نوع سکه‌های طلا دارم. چند جعبه کوچک و بزرگ هم الماس و مرواریدهای غلطان «خلیج فارس» و مقدار زیادی زبرجد و زمرد و سنگهای قیمتی دیگر هم دارا هستم. اما فعلاً که در خدمت شما نشسته‌ام، فقط سی چهار سکه همراه آورده‌ام! بقیه را در اعماق دریای وسیع به امانت گذاشته و برای اطلاع به صاحب اصلی آن یعنی «شاه عباس صفوی» به «اصفهان» می‌روم!

باز همه خندیدند و «تهمتن» نگاهی عمیق به سکه‌ها کرد و به کار خود مشغول شد و اظهار داشت:

- بسیار خوب؛ نگاه کنید... این چهار سکه طلا است. دو تا در این دست و دو تا در این دست من. برای اینکه مطمئن باشید، دستهای مرا ننگه دارید.

«یحیی» دست راست «تهمتن» را باز کرد. در آن دو سکه قرار داشت. وقتی مطمئن شد، دستهای او را گرفت. «تهمتن» زیر لب چیزی گفت و بعد به «یحیی» فرمان داد که دستهایش را رها کند. «یحیی» دستهای او را باز کرد. در دست

چپش هیچ سکه نبود، ولی در دست راست او چهار سکه دیده می‌شدند.
دهان همه از تعجب باز ماند، زیرا «یحیی» دستهای «تهمتن» را محکم گرفته بود و معلوم نشد او چگونه دو سکه را از این دست به آن دست داد. «تهمتن» گفت:

«حالا این مهم نیست، بگیر... این چهار سکه را یک نفر از شماها بگیرد!»
«یحیی» چهار سکه را گرفت و به دستور او در کلاه نمدی خویش انداخت و دستمالی روی آن گذاشت.

«تهمتن» زیر لب دعائی خواند و موقعی که دستمال را برداشتند، سکه‌ها در آن نبود. پرسیدند سکه‌ها کجا است و «تهمتن» گفت در جیب پیراهن «ریحانه»! همه تعجب کردند و گفته او را قبول نداشتند؛ زیرا «ریحانه» ده قدم آنطرفتر کنار «روزالین» نشسته بود. معه‌ذا وقتی دست در جیب کرد، چهار سکه در جیب او بود!

«سهراب» که متعجب شده بود، گفت:

«راستی تو شعبده‌باز خوبی هستی. من نمی‌دانستم! حالا بگو با این هنر که داری، برای آینده چه نقشه‌ای کشیده‌ای؟»

«تهمتن» پاسخ داد:

«ما چند نفر به لباس کولی‌ها در می‌آئیم. می‌دانید که کولی‌های هندی لباس مخصوصی ندارند. فقط شلوارگشاد می‌پوشند که ما هم داریم. در ضمن دستاری به سر خود می‌بندند و دسته‌های آن را آویزان می‌کنند.»
«یحیی» گفت:

«هر چه دارید، بیاورید. من هم اکنون لباس شما را عوض می‌کنم. فوراً دست به کار شدند و ساعتی بعد همه به لباس کولی‌ها ملبس گردیده و پس از خداحافظی با «یحیی» به راه افتادند.»

● فصل نوزدهم

آن شب در یکی از قهوه‌خانه‌های معروف بازار «یزد» غوغائی برپا بود. از چند شب قبل در تکیه‌ها و در حسینیه‌ها اعلام کرده بودند که در شب تولد حضرت امیر در قهوه‌خانه بازار بزازها نمایشی جالب انجام می‌شود و همه اهالی می‌توانند این نمایش را تماشا کنند.

غروب آفتاب که اهالی کارها را تعطیل کردند، مستقیماً به طرف قهوه‌خانه بازار بزازها راه افتادند و آنها که زرنگتر بودند، در جلوی صحن و نزدیک دستگاه برای خود جائی گرفته و به تماشا نشستند.

شب هنگام دیگر جائی برای نشستن نبود و هر کس وارد می‌شد، ناچار پشت نیمکت‌ها و در عقب سکوها می‌ایستاد. مشعل‌ها و چراغ‌های متعدد فضای قهوه‌خانه را روشن کرده بود. در اطراف صحن تعداد هشت چلچراغ بزرگ گذاشته بودند که درون هر چراغ آن یک شمعدان چهار شاخه می‌سوخت. در وسط هر دو محفظه نیز یک لاله‌الوان قرار داده بودند و همین لاله‌های رنگارنگ بر جلوه و جلال صحن قهوه‌خانه صد چندان می‌افزود.

قبل از شروع نمایش یکی از غلام بچگان قهوه‌چی یک منقل بزرگ پر از آتش آورد و در اطراف چرخانید. غلام بچه دیگری که همراه او بود، از یک ظرف برنجی مشت مشت اسپند بیرون می‌آورد و در آتش می‌ریخت. بوی خوش اسپند با دود عطرآگین کندر و عود و عنبر فضا را معطر کرده بود.

بزرگترهای شهر که در صف جلو نشسته بودند، مرتباً قلیان نی‌پیچ

می‌کشیدند و چون تازگی‌ها شاه استعمال تنباکو را مجدداً آزاد کرده بود، این کار را با رغبت خاصی انجام می‌دادند و هر چند دقیقه یکبار قلیان‌ها را تجدید کرده و به یکدیگر تعارف می‌نمودند.

قبل از شروع نمایش اصلی، یکی از مداحان بزرگ و معروف شهر آمد. در وسط ایستاد و شروع به خواندن اشعار و قصایدی در مدح شاه عباس و شاه مردان کرد. مداح مذکور آوازی خوش داشت و صداهای دلنواز و روح‌پرور او همگی را در حالت خاصی فرو برد. در پایان کار یکی از ریش سفیدان به صدای بلند گفت:

- خداوند در آخرت شما را بدون شفیع نگذارد. یک صلوات ختم کنید!
همه صلوات فرستادند و بلافاصله مردی بلند بالا که لباس ارغوانی رنگ اطلسی پوشیده و دستاری از همان پارچه به سر بسته بود، وارد شد. ما این شخص را خوب می‌شناسیم؛ زیرا او تهمن بود! «تهمن» درست به لباس هندیان ملبس گردیده و ظاهرش را طوری آراسته بود که هر کس وی را می‌دید، یقین پیدا می‌کرد که به تازگی از هندوستان آمده است.

حقه‌بازی‌های عجیب و حیرت‌انگیز او شروع شد. «تهمن» بهترین کارهای خود را در آن شب به نمایش گذاشت و برای اینکه محبت و توجه مردم را جلب کند؛ آنچه از استاد فرا گرفته بود، نمایش می‌داد. دهان همه از حیرت بازمانده بود. ساکت و بی‌صدا؛ با چشمان لبریز از حیرت و تعجب به او و کارهایش می‌نگریستند. همه خاموش بودند؛ اما در آخرین صف تماشاچیان چند نفر با هم صحبت می‌کردند:

- نگاه کن؛ خود اوست! اما با او کاری نداریم...

دیگری پرسید:

- پس با کدامیک کار دارید؟

شخص آبله‌گون که همان «زین‌الدین» شاگرد «سالار» بود، گفت:

- ما آن جوانک لاغر اندام را که با او همکاری می‌کند، کار داریم.

آن شخص جواب داد:

«من اسم او را می‌دانم، او «محمود» نامیده می‌شود و دائماً با استادش همراه

است.

«زین الدین» حرف او را برید و گفت:

- بسیار خوب؛ من صد سکه نقره به شما می‌دهم که آن جوانک را دستگیر کنید و به کاروانسرائی که من هستم، بیاورید. دیگر با شما کاری ندارم. اما تصور نمی‌کنم...

مرد مذکور که سیبلی کلفت داشت، جواب داد:

- خیال شما راحت باشد. من و دوستانم که همه از لوتی‌های این محله هستیم؛ هر کاری را که بخواهیم، به آسانی انجام می‌دهیم! از این دو نفر چه کاری ساخته است؟! آخر شب که از قهوه‌خانه بیرون رفتند، در یکی از کوچه‌های خلوت جلوی راهشان را می‌گیریم و کار را تمام می‌کنیم.
«زین الدین» گفت:

- بسیار خوب... من نزد دوستان خود باز می‌گردم و منتظر شما می‌نشینم. هر گاه او را آوردید، صد سکه نقره به شما تقدیم می‌کنم!
مرد سیبلی کلفت گفت:

- خیال شما از هر جهت راحت باشد... بفرمائید؛ بروید!

«زین الدین» از جای برخاست و آهسته از در خارج شد و رفت. اما با همه دقتی که در مخفی نگه داشتن خود می‌کرد، چشمان تیزبین «تهمتن» او را دید. «تهمتن» بدون اعتنا به کار خود مشغول بود و یک‌یک حقه‌بازی‌های عجیب خودش را نمایش می‌داد. مردم برای تشویق «تهمتن» و شاگردش مرتباً صلوات می‌فرستادند و احسنت احسنت می‌گفتند.

بالاخره کار تمام شد. یکی از غلام بچه‌ها سینی کوچکی را در دست گرفت و در مقابل صف تماشاچیان به گردش درآمد و طبق معمول به نیاز جمع کردن پرداخت. هر یک از حضار به فراخور حال خویش سکه و یا سکه‌هایی از طلا و نقره در سینی می‌انداختند. این کار ادامه یافت، تا سینی پر شد. مردم یک‌یک و دسته دسته از در بیرون رفتند و ساعتی بعد قهوه‌خانه به کلی خلوت شد.
«تهمتن» آهسته به «محمود» گفت:

- محمود؛ من «زین الدین» را دیدم! او هم اکنون اینجا بود!

«محمود» جواب داد:

- این چه حرفی است؟! اشتباه کرده‌ای! محال است که او در اینجا باشد.

- من اشتباه نمی‌کنم. اما چیزی که من نمی‌دانم، این است که آنها چرا به اینجا آمده‌اند. اگر قصدی داشته باشند، هدف آنها من نیستم. با تو هم کاری ندارند. پس...

«محمود» حرف او را برید و گفت:

- مهم نیست؛ ما باید سریع به خانه بازگردیم... مبادا برای «روزالین» و «سهراب» حادثه‌ای پیش آمده باشد. خیال مرا ناراحت کردی!

«تهمت» پول‌ها را در کیسه ریخت. کیسه را نیز در پر شمال کمر خویش پنهان کرد و گفت:

- عجله کن... زودتر باید برویم!

صاحب قهوه‌خانه پیش آمد؛ با آنها تعارف کرد و دعوت نمود که هفته دیگر نیز نمایش بدهند. «تهمت» گفت:

- انشاءالله؛ اگر زنده بودیم!

این را گفت و همراه «محمود» از قهوه‌خانه بیرون رفت. کوچه‌ها تاریک بود. در سر هر سه راه یا چهارراه چراغ‌های روغنی در داخل محفظه خود سوسو می‌زد و اطراف را تا چند گام روشن می‌کرد. «تهمت» و «محمود» در کنار یکدیگر به سرعت گام بر می‌داشتند و پیش می‌رفتند. ابتدا چند تن از گزبه‌ها را دیدند؛ ولی بعد که به کوچه‌های پشت بازار نزدیک شدند، سکوت و خلوت همه جا را گرفته بود و هیچ کس دیده نمی‌شد.

از چند معبر دیگر نیز گذشتند تا به کوچه باریکی رسیدند. اگر از آنجا نیز عبور می‌کردند، به گذرگاهی وارد می‌شدند که در انتهای آن، خانه مسکونی خودشان قرار داشت. درست در وسط کوچه ناگهان صدائی شنیده شد که گفت:

- آهای بایستید... بایستید؛ با شما کار دارم!

«تهمت» دست «محمود» را گرفت و هر دو ایستادند. صدا از عقب به گوش می‌رسید و چون به آن سوی نگرستند، سه مرد قوی هیکل را دیدند که به طرف آنها می‌آیند. از سمت دیگر کوچه نیز دو نفر ظاهر شدند و به این ترتیب از دو طرف راه را بستند.

«تهمت» دست را روی قبضه شمشیر گذاشت. «محمود» هم تیغه شمشیرش را تا نیمه کشید و هر دو منتظر ایستادند. لوتی‌ها شاید نمی‌دانستند که آنها

شمشیر دارند و یا اگر می دانستند، برای شمشیر زدن دو نفر مرد کولی آنقدرها اهمیت قائل نبودند؛ لذا در کمان بی اعتنائی و خونسردی پیش آمدند. «تهمت» به «محمود» گفت:

- پشتت را به دیوار نگه دار که از عقب مورد حمله واقع نشوی. نترس؛ من حتی المقدور نمی گذارم تو را از پای در آورند. جسور و دلدار باش!
این را گفت و با صدائی رسا پرسید:

- چه می گوئید... چه می خواهید... شما کیستید؟!
یکی از آن سه نفر اولی برای اینکه آنها را گمراه کند، قیل از عنوان کردن هر مطلب دیگری اظهار داشت:

- امشب خوب کاسبی کردید. سهم ما را بدهید. زود؛ معطل نشوید! هر چه پول در کیسه ها دارید، روی زمین بگذارید؛ و گرنه...
«تهمت» با بی اعتنائی پرسید:

- خوب؛ اگر ندهیم چه می شود؟!
همان شخص پاسخ داد:
- اگر ندهید، سرهای شما از بدن جدا می گردد. خیلی ساده و سریع این کار

انجام می گیرد و شمشیرهای ما...
«تهمت» گفت:

- ای وای؛ رسم شهر شما این است که وقتی میهمان غریبی وارد می شود، او را لخت می کنید؟! از مردی و مردانگی شما یزدی ها خیلی تعریف می کردند!
شخص مورد بحث اظهار داشت:

- شماها عوضی آمده اید. محله مردها جای دیگری است. در این ناحیه انسان را لخت می کنند و...
«تهمت» حرف او را برید و گفت:

- بسیار خوب؛ ببخشید که شما را معطل کردیم. چون پولها زیاد است، دو نفر از شما جلو بیایید که تقدیم کنم!
«تهمت» این جملات را آنقدر با بی اعتنائی و آنچنان طبیعی ادا

کرد که آنها راستی باور کردند. شخص سیبل کلفت به یکی دیگر از لوتی ها آرنج زد و آهسته گفت:

- دیدی چطور آنها را ترسانیدم؟!

او این جمله را در نهایت آهستگی و به زبان محلی گفت؛ اما «تهمت» کارآزموده و جهان دیده خیلی خوب فهمید و در تاریکی لبخندی زد و دست را پر شال خویش برد که به باز کردن کیسه‌ها تظاهر کند. مرد سبیل کلفت و رفیقش که بر دیگران ریاست داشتند، جلو آمدند. «تهمت» از زیر چشم مراقب قدم‌های آنها بود و فاصله را اندازه می‌گرفت. «محمود» هم انتظار داشت تا اقدام کند. وقتی درست به یک قدمی رسیدند، ناگهان دست «تهمت» از پر شال به قبضه شمشیر چسبید و برق تیغه فولادین در ظلمت غلیظ شب درخشیدن گرفت.

به سرعت صاعقه دو تیغه شمشیر در هوا چرخید و با همان مهارت و قدرت که خاص «تهمت» بود، پائین آمد. شمشیر «تهمت» بر شانه چپ اولی فرود آمد؛ ولی شمشیر «محمود» که از راست و افقی حرکت می‌کرد، بر بیاض گردن دومی نشست. دو نفر با هم فریاد کشیدند. سر یکی از آنها مانند هندوانه‌ای که از روی شانه به پائین پرتاب شود، بر زمین افتاد. جسد بدون سر آن شخص چند قدمی دوید و بعد به دیوار روبرو خورد و دست و پا زنان بر خاک افتاد.

دهان سه نفر لوتی باقی مانده از حیرت باز مانده بود؛ معهذا برای اینکه انتقام دوستان خود را گرفته باشند، قمه‌های پهن خویش را کشیدند و به سوی دو مرد کولی حمله‌ور شدند. زد و خورد در گرفت؛ لیکن از همان لحظات اول پایان کار معلوم و مشهود بود. مرد سبیل کلفت که شانه‌اش دریده شده روی زمین افتاده بود، سر برداشت. نالان و گریان نگاهی به صحنه جنگ کرده و بعد گفت:

- آه... آه... این حوامزاده‌ها کولی نیستند! کولی‌ها با سیخونک جنگ می‌کنند، ولی این دو نفر خبیث لعنتی مانند دلاوران شمشیر می‌زنند. گول خوردیم!

تازه می‌فهمیدند که «زین‌الدین» با زبان چرب و نرم و وعده صد سکه نقره آنها را فریب داده است؛ اما متأسفانه کار از کار گذشته بود و چاره‌ای جز جنگ نداشتند. یک نفر کشته، یک نفر زخمی و سه نفر دیگر گرفتار حریفان چیره‌دست بودند.

آن سه نفر لوتی حمله نمی‌کردند. اصولاً فرصت حمله به دست آنها نمی‌افتاد؛ چون «تهمت» شمشیر را مانند فلاخن دور سر خویش می‌چرخانید و هر بار به سر یکی از آنها فرود می‌آورد که اگر یک آن غفلت می‌کردند، فرقاشان تا

پائین سینه می شکافت و هلاک می شدند. «تهمت» در حین جنگ حرف هم می زد و برای فریفتن آنها می گفت:

- شما گول «زین الدین» را خوردید. آفرین به لوتی های این شهر! معلوم می شود که یک بچه می تواند شما را گول بزند. شانس شما در این است که «سهراب» با ما نیست. اگر او بود، حتی یک نفر از شما زنده نمی ماند که نزد «زین الدین» باز گردد و او را از انتظار بیرون بیاورد. آخر او چه دشمنی و خصومتی با شما داشت که اینطور فریبتان داد و به کام مرگ فرستاد؟! یکی از لوتی ها گفت:

- ما انتقام رفیق خود را از شما دو نفر خواهیم گرفت. مطمئن باشید که همین امشب کشته می شوید!

«تهمت» با چند حمله آنها را عقب راند و بعد که میدان وسیع تری باز کرد، گفت:

- من نمی خواهم شما را بکشم. قصدم این است که خسته شوید و بروید. شخصی گفت:

- نمی توانی؛ بدبخت! قدرت نداری و آن یک نفر را نیز غافلگیر کردید. «تهمت» خندید و گفت:

- برای اینکه به شما ثابت شود، حاضرم امتحان بدهم. نفر وسطی از خودش دفاع کند. حالا لباسهای او را از بدنش در می آورم. نگاه کنید. شما هم می توانید از او دفاع نمائید.

«تهمت» این را گفت و با دو ضربت، اولی و سومی را از دو طرف وسطی دور کرد و در یک لحظه حساس با تیغه شمشیر شال کمر او را برید؛ بدون اینکه زخمی به بدن او وارد شود! شال بریده شد و بازگردید... افتاد و دور دست و پای صاحبش پیچید! او می خواست شال را جمع کند، ولی جرأت نمی کرد. می خواست دفاع کند و در اثر حرکت بدن، شال بیشتر به دور پاهایش می چرخید و سفت می شد.

«تهمت» خندید و باز آن دو نفر را از اطراف وی راند و با شمشیر، دستار فلغل نمکی را که به سر او بود، انداخت. شخص مورد بحث هراسان شد؛ زیرا در کمال تعجب می دید که او هر چه می گوید، می کند و در یکی از همین فرصتها

می تواند قلبش را سوراخ نماید. ناچار خودش را به زمین انداخت و چرخید. روی خاک غلطید و از میدان مخاصمه دور شد. وقتی به آن طرف دیوار رسید، نفسی به راحتی کشید و شانه و پشت خویش را به دیوار تکیه داد و زیر لب گفت:

- آه! این شیطان لعنتی کیست؟! اهل کجاست؟! این چه نوع کولی است که در شهر ما پیدا شده؟!!

یکی از سه نفر میدان را خالی کرد و گریخت. دو نفر بقیه که وضع را اینطور دیدند، دچار وحشت شدند... ولی نه جرأت گریختن داشتند و نه یارای ایستادن! می ترسیدند فرار کنند و «تهمن» از عقب حمله کرده، ایشان را دستگیر نماید. خودشان خوب می دانستند که چاره‌ای جز فرار ندارند. پس ناچار اندک اندک عقب رفتند و ناگهان هر سه نفر گریختند. با سرعت دویدند و در تاریکی شب از نظر ناپدید گردیدند. «تهمن» به قهقهه خندید و شمشیرش را با لباس مقتول پاک کرد و به «محمود» گفت:

- برویم؛ اینها دیگر باز نمی گردند. برویم که بچه‌ها منتظر ما هستند.

و بعد شمشیرها را در نیام نهادند و مثل اینکه هیچ اتفاقی نیفتاده، راه خانه را در پیش گرفتند و دور شدند. «لوتی» مجروح که تا این لحظه خودش را به بیهوشی زده بود، از زیر چشم نگرست و چون مطمئن شد که آنها رفتند و دور گردیده‌اند، آهسته آهسته از جای بلند شد و لنگ‌لنگان در پی دوستان فراری خویش رفت.

در آن ایام عبور و مرور هنگام شب ممنوع بود و از دو ساعت از شب گذشته، هیچ کس حق نداشت در معابر و کوچه‌ها باشد. گزمه‌ها می گشتند و «عسس»‌ها دو نفری و سه نفری کاوش و جستجو می کردند و هر جا با اشخاص مظنون روبرو می شدند، دستگیرشان می کردند و به «دوساچی» تحویل می دادند تا صبح هویت او معلوم شود.

سه نفر فراریان اولی از کوچه‌های خلوت گذشتند. به زحمت از چنگ گزمه‌ها گریختند و خود را به کاروانسرای محل اقامت «زین الدین» رسانیدند؛ ولی لوتی چهارمی که از ناحیه چپ به سختی مجروح بود و به زحمت راه می رفت، به چنگ «عسس» گرفتار گردید. دو عسس بدون اینکه به جراحت و

زخم هولناک اعتنائی بکنند، او را کشان کشان به «دوساق خانه» بردند و به زندان تحویل دادند... و اگر زندانیان به او کمک نمی کردند، مسلماً در اثر شدت خونریزی هلاک می شد.

«زین الدین» در پشت در کاروان سرا انتظار می کشید. دو نفر از سواران خویش را نیز پشت در خوابانیده بود که به محض شنیدن صدای پای آنها - قبل از اینکه کاروانسرادار مطلع شود - در را بگشایند. خودش هر چند دقیقه یک مرتبه به درون حجره می رفت و چون نمی توانست آرام باشد، مجدداً پشت در باز می گشت و سراغ لوتی ها را می گرفت؛ و هر بار به او می گفتند: «هنوز خبری نشده؛ نیامده ات».

یک دو... سه ساعت از شب گذشته بود که غفلتاً صدای پای چند نفر شنیده شد. دو نگهبان به آرامی در را گشودند و سه نفر لوتی ها را به درون کاروانسرا راه دادند. هر سه خون آلود و مجروح بودند. یکی کفش به پا نداشت و دیگری دستار و شال کمر را گم کرده بود. سومی یقه دریده و شلواری بدون پاچه داشت. «زین الدین» آنها را به درون اطاق برد و در روشتائی شمعدان ها به سراپای ایشان نگریست همه چیز را از ظاهر حدس زد و گفت:

- نتوانستید و شکست خوردید؟! عجب لوتی هائی هستید که از دو نفر کولی ترسیدند و فرار کردید!

هر سه نفر آنقدر خسته بودند که به شدت نفس نفس می زدند. پس از یکی دو دقیقه که اندکی آرام گرفتند، همان شخص بی شال و دستار از جای بلند شد و با تنزی و خشونت گفت:

- شما ما را فریب دادید! آنها را می شناختید و می دانستید که چه شیاطین خطرناکی هستند. با این همه سوار که همراه دارید، برای دستگیری آنها اقدام نکردید و ما را به کام مرگ فرستادید...

دو می دستها را به هم مالید و با تعجب و حیرت افزود:

- همان کولی شعبده باز از بهترین دلاوران «شاه عباس» هم پهلوان تر است و خیال نمی کنم در تمام پایتخت شمشیرزنی مانند او پیدا شود.

«زین الدین» با تمسخر گفت:

- برای اینکه شما را شکست داد؟!!

سومی گفت:

- او می‌توانست هر پنج نفر ما را بکشد؛ ولی خدا پدرش را پیامرزد که رحم کرد و فقط یک نفر را گردن زد؛ یک نفر را نیز از ناحیه‌ی شانه‌ی چپ مجروح نمود و ما را گریزانید!

«زین‌الدین» با حیرت پرسید:

- یک نفر را گردن زد؟!!

- بله! همان جوان لاغر و زرد چهره که می‌گفتی مثل موش ناتوان است، با یک ضربت گردن رفیق ما را انداخت. ده سال است که ندیده‌ام کسی با یک ضرب شمشیر گردن دیگری را بیافکند.

«زین‌الدین» که صحبت با آنها را بی‌فایده می‌دانست، یکی از همراهانش را صدا زد و به او گفت:

- یک صد سکه را که وعده داده‌ام، به آنها بده و به اطاق دیگر هدایتشان کن که شب را بگذرانند و صبح پی کار خویش بروند.
و بعد خطاب به آن سه نفر گفت:

- از این مقوله یا کسی حرف نزنید. با اینکه کاری انجام نداده‌اید، صد سکه را به شما می‌دهم که ساکت باشید و ابداً در این باره سخن نگوئید. در غیر این صورت من هم شما را متهم می‌کنم و شهادت می‌دهم که سه نفری رفیقتان را کشته‌اید تا پولش را بردارید!

لوتی‌ها به اطاق دیگر رفتند و خوابیدند؛ لیکن «زین‌الدین» آرام و قرار نداشت. مرتباً در طول و عرض اطاق راه می‌رفت؛ فکر می‌کرد و با خودش حرف می‌زد. اگر «سالار» می‌فهمید که او شکست خورده و در مأموریت خود موفق نگردیده، سخت خشمگین می‌شد. از طرف دیگر یکی از لوتی‌ها به قتل رسیده و ممکن بود فردا افتضاح به پا شود و پای او را در این جنایت دخالت دهند. قریب نیم‌ساعت فکر کرد. بعد همان شخص را صدا زد و پرسید:

- عبدالله؛ آنها خوابیدند؟

«عبدالله» که رئیس سواران همراه «زین‌الدین» بود، گفت:

- بله قربان. لوتی‌ها خیلی خسته بودند و روی یونجه‌های خشک به خواب

رفتند.

این پاسخ «زین الدین» جنایتکار را تکان داد. چهره‌اش از هم باز گردید و گفت:
- عبدالله... من می‌ترسم که فردا این سه نفر لوتی ما را رسوا کنند!
«عبدالله» جواب داد:

- بعید نیست. از این ناجوانمردان هر چه بگوئید، ساخته است. حالا
می‌فرمائید چه کنم؟. تکلیف چیست؟!
«زین الدین» جلوتر رفت تا سینه به سینه «عبدالله» قرار گرفت. آنگاه آهسته
اظهار داشت:

- تو گفتی که آنها روی یونجه‌های خشک خوابیده‌اند!
- بله قربان؛ اطاق تا کمر پر است از یونجه خشک... خشک مثل گوگرد
احمر!

«زین الدین» مکثی کرد و پرسید:
- کسی نمی‌داند که آنها به این کاروانسرا آمده‌اند. غیر از من و تو هیچکس از
این راز آگاه نیست؟.

«عبدالله» جواب داد:
- چرا؛ یک نفر دیگر هم هست که می‌داند...

«زین الدین» با تعجب پرسید:
- او کیست؟.

«عبدالله» جواب داد:
- خدا... قربان غیر از من و شما، خدا نیز می‌داند که آنها به این کاروانسرا پناه
آورده و خوابیده‌اند.

«زین الدین» گفت:
- این مزخرفات را دور بیاور! خدا چکار دارد که ما چه می‌خواهیم بکنیم.
من می‌ترسم که این سه نفر لوتی فردا در حضور حاکم پرده از راز بردارند و آنگاه
است که من و تو و پنج نفر دیگر همراهان به اتهام جنایت و قتل در زندان
بیافتیم.

«عبدالله» ساکت ایستاده بود و به حرف‌های او گوش می‌داد. «زین الدین»
افزود:

- راه چاره این است که انبار یونجه را آتش بزنیم! ما در این طرف کاروانسرا

هستیم و آنها در آن طرف... خوب شد که آنها را در اطاق مجاور خوابانیدی. وقتی انبار آتش گرفت، در یک چشم بهم زدن یونجه‌ها مشتعل می‌شود و آن سه نفر لوتی کباب و بعد جزقاله می‌شوند و خیال ما آسوده می‌گردد.

«عبدالله» گفت:

- قربان؛ جان تثار معذور است. من نمی‌توانم انبار را آتش بزنم. ولی چون نان و نمک شما را خورده‌ام، قول می‌دهم که این راز را پنهان نگه دارم.

«زین‌الدین» خیره‌خیره به چشمان «عبدالله» نگریست. بعد خنده‌ای کرد و گفت:

- بسیار خوب؛ من خودم این کار را انجام می‌دهم! آن مشعل را به من بده... تو هم برو بخواب.

«عبدالله» مشعل را افروخت؛ به دست «زین‌الدین» داد و او را روانه انبار یونجه کرد. همه مسافران در خواب بودند و هیچ‌کس «زین‌الدین» را ندید که چه می‌کند. او نیز کمال احتیاط را مرعی می‌داشت و طوری راه می‌رفت که نه کسی صدای پایش را می‌شنید، و نه روشنائی مشعل سبب جلب توجه اشخاص می‌گردید. به این ترتیب خود را به انبار یونجه رسانید. در را گشود و از همان لای در مشعل را به درون برد و روی تل یونجه‌های خشک انداخت.

دسته‌های نخ بسته یونجه خشک مثل کبریت می‌سوخت. شعله آن لحظه به لحظه بالا می‌رفت و با سرعتی غیرقابل تصور همه جای اطاق را فرا می‌گرفت. «زین‌الدین» آنقدر عجله داشت که حتی برای شنیدن صدای جیغ و فریاد قربانیان خویش درنگ نکرد و از پشت طویله‌های پر از حیوانات، خود را به اطاق رسانید و خوابید.

مسافران و کاروانسرادار و مهتران و دیگر ساکنین کاروانسرا هراسان بیرون ریختند و به سوی آب دویدند. عده‌ای نیز بیل و کلنگ برداشتند که اطاق را خراب کنند و از اشاعه آتش به نقاط دیگر جلوگیری نمایند. فریاد زنان و اطفال به هوا برخاست. هیاهوی عجیبی برپا گردید و به زودی یک قسمت بزرگ شهر در اثر نور خیره‌کننده آتش روشن شد و به علت جیغ و فریاد زنان و اطفال اهالی خواب‌آلود بیدار شدند.

هیچ کس نمی‌دانست چه اتفاقی افتاده است. بیچاره مسافران هم در خواب

سنگینی غوطه‌ور بودند. قیاس غلظت خواب مسافران کاروانسرا کار آسانی است و تنها باید وضع سفر آن تاریخ را در نظر مجسم نمود.

عده‌ای که در یک خط سیر حرکت می‌کردند، جمع می‌شدند و کاروانی را تشکیل می‌دادند. چندین راس اسب و الاغ و قاطر برای بارکشی و حمل محمولات و مال‌التجاره خویش داشتند و مسافران اکثراً پیاده حرکت می‌کردند. بندرت اتفاق می‌افتاد که شخص استطاعت آن را داشت که هنگام سفر اسب و یا شتر و قاطر و مادیان برای سواری داشته باشد و اگر صاحب چنین موقعیت مناسبی بود، بدون شک همسر و اطفال وی حق تقدم را دارا بودند و آنها بر اسب می‌نشستند و باز خودش پیاده طی طریق می‌نمود.

به این ترتیب تمام مسافران که غروب آفتاب از راه رسیده و منزل گرفته و به خواب رفته بودند، خوابی خوش و سنگین داشتند. هیاو و مهمه آنها را از خواب بیدار کرد. با دیدگان خواب‌آلود و متورم هر کس به سوئی می‌دوید. زنان جیغ می‌کشیدند. اطفال مادران خویش را می‌خواستند و به شدت می‌گریستند. مردان جمعی برای اطفاء حریق با دیگران همکاری می‌کردند و دسته‌ای به انتقال اموال مسافران اشتغال داشتند.

در این قبیل مواقع هر کس گرانبهاترین اشیاء خویش را بر می‌دارد که از مهلکه بگریزد و «زین‌الدین» که پیروزمندانه به این صحنه می‌نگریست، مراقب اعمال و حرکات مردم بود و در پی فرصت مناسب می‌گشت تا چند چشمه شیرین کاری دیگر نیز بکند.

مرد بیچاره‌ای که صندوق محتوی سکه‌های طلای خود را زیر بغل گرفته بود و خواب‌آلود و متوحش، پای برهنه و نیمه‌عریان، به سوی در کاروانسرا می‌دویده، از میان مردم گذشت... ولی در اثر تاریکی شب و شلوغی و سر و صدا راه را گم کرد و بجای اینکه از در بزرگ خارج شود و خود را به بازار برساند، اشتباهاً وارد راهروی شد که «زین‌الدین» در آستانه آن ایستاده بود.

«زین‌الدین» با یک نگاه فهمید که شخص مذکور صندوقی زیر بغل دارد و آن صندوق محتوی اشیاء گرانبها است. مزورانه نگاهی به چپ و راست و بالا و پائین افکند و چون مطمئن گردید که کسی او را نمی‌بیند، از عقب به او نزدیک شد و با یک قطعه سنگ محکم بر مغز ناشناس کوفت.

مرد مذکور آنقدر متوحش و خواب‌آلود بود که ضربه ناگهانی فرود آمد و حتی ناله‌ای از حلقوم وی خارج نگردید. فقط آهی کشید، دور خود چرخید و نقش بر زمین شد. «زین‌الدین» فوراً صندوقچه را برداشت و در جای مطمئنی مخفی کرد. بعد دو نفر از همراهان خویش از جمله «عبدالله» را صدا کرد و به آنها گفت:

- این شخص مجروح عوضی به این اطاق آمد. گویا سنگ و آجر از بالای بام روی سرش افتاده و مغزش را شکسته باشد! بهر حال به محض اینکه وارد اطاق شد، افتاد. او را بیرون ببرید و در دالان کاروانسرا بیافکنید. مراقب باشید کسی شما را نبیند، زیرا ممکن است او بمیرد و شما را به مرگ وی متهم کنند!

«عبدالله» نگاهی به «زین‌الدین» کرد. فوراً خم شد و ناشناس را به دوش گرفت و از اطاق خارج کرد. در همین دقایق دهشت‌انگیز اطاق محترق را ویران کردند. طاقش را خراب نمودند و از اشاعه آتش به اموال و بارهای تجار جلوگیری به عمل آوردند.

وقتی آتش خاموش شد، اندکی از هیاهو و ازدحام کاسته گردید. خیال مردم راحت شد و یک‌یک و دسته‌دسته به کاروانسرا بازگشتند و به حجره‌های خویش رفتند و مجدداً خوابیدند. یک ساعت بعد «زین‌الدین» نفسی به راحتی کشید. از دور نگاهی به اطاق ویران شده و سوخته که هنوز دود از آن برمی‌خاست، افکند و زیر لب گفت:

- بسیار خوب؛ خیالم از جانب آنها راحت شد! حالا موقع آن است که بروم و آسوده بخوابم.

لبخندی پیروزمندانه لبهای کثیف و سیاه و کلفت او را گشود و در حالیکه زیر لب هنوز با خودش حرف می‌زد و برای فردا و آینده خیلی نزدیک نقشه می‌کشید، گوشه‌ای افتاد و عبا را به سر کشید و خوابید.

نقشه او کاملاً معلوم و مشخص بود. می‌خواست فردای آن شب نزد حاکم «یزد» برود؛ نامه جعلی را به او بسپارد و شفاهاً شمه‌ای در اطراف جنایات و حقه‌بازی‌های «تهمتن» و «سهراب» سخن بگوید و دروغ‌پردازی کند. طبعاً حاکم «یزد» به آنها ظنین می‌شد و ماجرای آتش‌زدن کاروانسرا، کشته شدن بازرگان ناشناس و قتل دو لوتی معروف را نیز به آنها نسبت می‌داد و به همین جرم هر

سه نفر را به زندان می‌افکند. وقتی محکومیت آنها محرز می‌شد، «زین‌الدین» به آسانی می‌توانست با وعده آزادی «محمود» را بفریبد و از داروی عجیب و سحرآسا به او بخوراند و محل گنج را از او سؤال کند.

«زین‌الدین» تا آخرین لحظات که بیدار بود؛ درباره همین مطالب می‌اندیشید و با همین اندیشه‌ها نیز به خواب رفت.

● فصل بیستم

حاکم یزد «میرزا مهدی خان استاجلو» از قزلباش‌های وفادار «شاه‌عباس» بود و در هوش و درایت، خدمتگذاری و تأمین رفاه حال مردم در ردیف اولین حکام ولایات محسوب می‌گردید.

«میرزا مهدی خان» در ضمن از مشاورین شاه بود و سالی یکی دو بار - و به خصوص هنگام بروز حوادث بزرگ - به اسفهان می‌رفت و مورد مشورت قرار می‌گرفت. از کاردانی و تیزهوشی «میرزا مهدی خان» که خودش ثروت هنگفت و املاک بسیار در آذربایجان و گیلان داشت، حکایات بسیار نقل می‌کردند و همه این حکایات معرف او بودند.

صبح آن روز حاکم «یزد» با وضع غیرعادی روبرو شد. به او می‌گفتند: - دیشب در کوچه پشت بازار یک نفر را گردن زده‌اند. قاتل او معلوم نیست؛ ولی مقتول از لوتی‌های معروف شهر است.

«میرزا مهدی خان» هنوز از تعجب بیرون نیامده بود که خبر آوردند: - یکی دیگر از لوتی‌های بنام شهر را از ناحیه شانه چنان مجروح کرده‌اند که تیغه شمشیر تا استخوان ترقوه او فرو رفته و شانه‌اش را دریده است. لوتی در بیهوشی به سر می‌برد و حکیم‌باشی زندان حکومتی مشغول مداوای او است. «میرزا مهدی خان» متحیرانه اظهار داشت:

- عجب؛ دیشب چه حوادثی اتفاق افتاده؟! «عسس‌ها» کجا بودند؟! چه می‌کردند؟ چرا به موقع در محل حاضر نشده‌اند که از خون‌ریزی جلوگیری

کنند؟. به محض اینکه لوتی مذکور بهوش آمد، از او تحقیق کنید که چه کسی به وی حمله نموده... شاید کار او با قتل لوتی دیگر که کشته شده، ارتباط داشته باشد.

او هنوز با داروغه شهر در همین باره حرف می زد که به ناگاه در باز شد و یکی دیگر از خدمتگزاران به دورن آمد و جریان آتش سوزی مهیب کاروانسرا را حکایت کرد. در ضمن گفت:

- در این گیرودار یکی از بازرگانان را نیز از پای درآورده و کشته اند. معلوم نیست چه کسی او را زده است. آنچه فهمیده شده، این است که با سنگ به سر وی کوفته، از شلوغی و هیاهو استفاده نموده و نقدینه او را که همراهش بوده، ربوده و برده اند.

«میرزا مهدی خان» که از شدت خشم می لرزید، گفت:

- راستی حیرت انگیز است. شما از کجا دانستید که او نقدینه داشته؟!

معاون داروغه اظهار داشت:

- او تا نزدیک سحر زنده و به کاروانسرادار که بر بالین او حضور داشت، به زحمت گفته بود که صندوقچه پول و جواهراتم را بردند و دیگر نتوانسته حرف بزند. فقط با انگشت گوشه کاروانسرا را نشان داده و جان سپرده.

داروغه رشته افکار در هم و آشفته «میرزا مهدی خان» را برید و گفت:

- من فکر می کنم که چهار حادثه دیشب با هم ارتباط داشته؛ زیرا جنایات همه یکسان و با نیم ساعت و یک ساعت فاصله پشت سر هم اتفاق افتاده است. حاکم سر را تکان داد؛ ولی چون عادت نداشت هیچ عقیده ای را بدون دلیل قانع کننده و قاطع بپذیرد، گفت:

- باید در این باره تحقیق کنید. موضوع بغرنج و پیچیده است؛ ولی...

درست در همین لحظه مستخدمی به درون طالار آمد. مقابل حاکم تعظیمی کرد و مودبانه گفت:

- قربان، نمایندگان حکومت بندر «عباسی» تقاضای شرفیابی و ملاقات حضرت حاکم را دارند. اجازه می فرمائید؟.

«میرزا مهدی خان» همه کس را می پذیرفت. خانه او دربان و حاجب نداشت. رعایای «بیزد» بدون جلوگیری تا پشت در اطاق او می رفتند و اشخاص سرشناس

هم هر گاه تصمیم می گرفتند، می توانستند با او ملاقات کنند. «زین الدین» آن روز صبح بهترین لباسهای خود را پوشیده و با «عبدالله» به آنجا آمده بود که حاکم را ملاقات کند و نقشه شوم خویش را عملی سازد. «میرزا مهدی خان استاجلو» اجازه داد چند دقیقه بعد «زین الدین» و «عبدالله» در حالیکه دستها را بهم گرفته و خیلی مودب راه می رفتند، وارد شدند و سلام گفتند. «میرزا مهدی خان» به احترام آنها نیمه خیز شد و تعارف کرد که بنشینند. «زین الدین» زیر دست حاکم نشست و «عبدالله» نزدیک در اطاق دو زانو قرار گرفت. پس از تعارفات متداول و معمول «زین الدین» اظهار داشت:

- ولینعمت جاننثار، حاکم بندرعباسی، بهترین درود و سلام خویش را به وسیله بنده و همراهان به حضور جنابعالی تقدیم نموده است و امید بسیار دارند که حضرت «میرزا مهدی خان استاجلو» مراتب ارادت و صمیمیت ایشان را بپذیرند. در ضمن نامه ای نوشته اند که هم اکنون تقدیم می کنم. این را گفت و لوله کاغذ مهموری را که درون حریر آبی رنگی بسته شده بود، بیرون آورد و دو دستی مقابل حاکم «بزد» گرفت. «میرزا مهدی خان» نگاهی به چهره پرابله و کریه «زین الدین» افکند. لبخندی بر لب آورد؛ دست پیش برد و نامه را گرفت. مهر نامه را به دقت بازرسی نمود و بعد شکست؛ لوله کاغذ را باز کرد و مضامین آن را مطالعه نمود. هر چه جلوتر می رفت، چهره اش گرفته تر و ابروانش بهم فشرده تر می شد. از چشمانش ناراحتی مثل آتش شراره و تأثر پدید می آمد.

«زین الدین» با دقتی وافر مراقب اعمال و حرکات «میرزا مهدی خان» بود و هیچ تغییری را در حال و وضع او نادیده نمی گذاشت. لذا وقتی تأثیر مطالب نامه را در قیافه او مشاهده نمود، خوشحال و شادمان گردید و بدون اینکه کسی متوجه شود، به «عبدالله» چشمک زد و به او نیز فهمانید که نامه جعلی حاکم «عباسی» کار خودش را کرده است. «میرزا مهدی خان» دیدگان خشمگین و نگاههای شرربار خویش را به روی «زین الدین» دوخت و گفت:

- اینها کیستند؟! شما شخصاً این سه نفر را می شناسید؟

«زین الدین» گفت:

- آری قربان. من آنها را در «عباسی» دیده ام و اگر باز هم ببینم، خواهم

شناخت. ضمناً اگر اجازه بفرمائید، شفاهاً مطالبی به عرض برسانم که در روشن شدن ذهن حضرت حاکم مؤثر باشد.

«میرزا مهدی خان» که با دقت به دهان «زین الدین» می‌نگریست، گفت:

- بگوئید! هر چه می‌دانید، بگوئید! من گوش می‌کنم.

«زین الدین» حیلہ گر، شاگرد محیل و محتاط «سالار» ساحر، نفسی به راحتی کشید و از شادی اینکه نقشه‌اش صددرصد با موفقیت قرین است، دستها را بهم مالید و اینطور به سخن ادامه داد:

- اینها پنج نفر هستند. هر یک از این پنج نفر به تنهایی شیطان را درس می‌دهند و روی توافق اخلاقی و اشتراک منافع با هم متحد گردیده‌اند و چندین شهر را آشفته و در هم نموده، عده‌ای را به قتل رسالیده و جمع کثیری را بی‌خانمان کرده‌اند.

«میرزا مهدی خان» ابروان را در هم کشید و گفت:

- عجب... عجب... راستی حیرت‌آور است. پس اینطور که شما می‌گوئید،

این شیاطین در «یزد» هستند؟! در همین شهر ما؟!

«زین الدین» پیروزمندانه تبسمی کرد. دندانهای زرد و کثیفش را نشان داد و در

پاسخ گفت:

- بله... آنقدرها هم حیرت‌آور نیست. این عده سحر و جادو می‌دانند و در

یک چشم بر هم زدن از شهری به شهر دیگر می‌روند و از فاصله‌ای بعید اشخاص مورد نظر خود را می‌کشند!

داروغه شهر که تا این موقع کنار اطاق بدون صدا دست بر سینه ایستاده بود، در مذاکرات هیچگونه شرکت و دخالت نمی‌کرد. فقط گاهی نگاه‌های استفهام‌آمیز و پر از سوءظن «میرزا مهدی خان استاجلو» را تحویل می‌گرفت و سرش را تکان می‌داد. حرکات سر داروغه از اهمیتی بود که برای موضوع قائل می‌شد؛ اما هر کدام از آنها - یعنی حاکم و داروغه - در مغز خود افکار و اندیشه‌هایی داشتند و درباره آنچه که می‌شنیدند، فکر می‌کردند. «میرزا مهدی خان» رشته سخنان «زین الدین» را برید و روی را به جانب داروغه برگردانید و به او گفت:

- داروغه باشی؛ چطور تو از ورود این اشخاص بی‌اطلاع هستی؟! چگونه

ممکن است که داروغه ورود و خروج بیگانگان را زیر نظر نداشته باشد؟. اینطور که در نامه حاکم «عباسی» نوشته شده، یک نفر زن کافر نیز بین آنها است که بدون چادر و حجاب در مجامع و محافل حضور می یابد.

داروغه جواب داد:

- من از وجود این اشخاص در «یزد» مطلع هستم. شب قبل هم یکی از آنها در قهوه خانه بازار به معیت شاگردش شعبده بازی می کرد و اکثر اهالی جمع بودند و کارهای او را تماشا می کردند. اما درباره وجود یک زن کافر در بین آنها باید به عرض برسانم که زن مذکور با چادر و حجاب به شهر وارد شد و ما از کجا می دانیم که او مسلمان نشده است... ما بدون علت و سبب نمی توانیم برای مردم مخصوصاً اشخاص غریب که در شهر ما میهمان هستند، مزاحمت ایجاد کنیم! «میرزا مهدی خان» از پاسخ داروغه شادمان شد و لیخندی زد. چیزی نگفت، لیکن «زین الدین» حرف او را برید و با عجله و شتاب اظهار داشت:

- نه؛ نه؛ حضرت داروغه این حرف را نزنید. این اشخاص ساحر و جادوگر هستند و جنایات بیشماری مرتکب گردیده اند. حکومت «عباسی» آنها را لازم دارد. باید مجازات شوند و سزای جنایاتی را که در آن حدود انجام داده اند، ببینند.

«میرزا مهدی خان» سرش را پائین گرفته بود. یکی دو دقیقه فکر کرد و بالاخره سر برداشت و به «زین الدین» که با بی صبری انتظار پایان کار را داشت، گفت:

- خوب؛ می فرمائید چه باید کرد؟! من برای عقیده شما احترام می گذارم. خوشا به حال حکومت «عباسی» که چنین مشاورین کاردان و شایسته ای دارد! «زین الدین» بادی در گلوی خویش انداخت و پس از اظهار امتنان و تشکر گفت:

- ما آنها را باید مجازات کنیم؛ البته اگر شما لطف بفرمائید!

«میرزا مهدی خان» حرف او را برید و گفت:

- بسیار خوب؛ فهمیدم! مقصود شما این است که... بیا... داروغه برو و آنها را دستگیر کن!

داروغه فوراً از اتاق بیرون رفت و با عده ای سوار به سوی محل اقامت

«تهمت» و «سهراب» حرکت کرد. فاصله آنقدرها زیاد نبود و پس از چند دقیقه مقابل در خانه توقف نمودند.

در آن موقع «تهمت» به خنده و شوخی مشغول بود و جریان حوادث شب قبل را برای آنها حکایت می‌کرد. «سهراب» می‌خندید و «محمود» را که با یک ضربت گردن یک نفر را زده و سرش را انداخته بود، استهزاء می‌نمود. موقعی که همه می‌خندیدند، ناگهان صدای در برخاست. «تهمت» سر خود را از پنجره بیرون کرد و چون به کوچه نگریست، رنگ از چهره‌اش پرید و گفت:
- آمدند...

«سهراب» متعجبانه پرسید:

- چه کسانی آمدند؟!

- داروغه و عسس‌ها! آمده‌اند که من و «محمود» را دستگیر کنند!

«سهراب» به سرعت شمشیر را از دیوار برداشت، ولی «تهمت» بازویش را گرفت و اظهار داشت:

- نه؟ با داروغه نباید شوخی کرد. ما باید از این به بعد عاقلانه رفتار بکنیم.

این را گفت و به سرعت از پله‌ها پائین رفت. خود را به در خانه رسانید و آن را گشود. داروغه چون «تهمت» را دید و شناخت، گفت:

- «تهمت» شما هستید؟

- بله، من هستم.

- بفرمائید... شما و... اصولاً هر چه مرد در این خانه هست، یا ما به حضور حضرت حاکم بیایند.

«تهمت» خودش همه چیز را حدس می‌زد، لذا سؤال نکرد که چرا و به چه علت به حضور حاکم می‌روند. به سرعت به اتاق بازگشت و جریان را به اطلاع «سهراب» و «محمود» رسانید. هر سه نفر پس از سفارش‌های لازم به «روزالین» و «ریحانه» از خانه خارج گردیدند.

وقتی پائین پله‌ها رسیدند، «سهراب» ایستاد. فکری کرد و به سرعت بازگشت. مجدداً از پله‌ها بالا رفت و خودش را به اتاق رسانید و کنار بستر «روزالین» قرار گرفت. حال «روزالین» نسبت به روزهای قبل خیلی بهتر بود. حتی در شوخی‌ها و تفریحات آنها شرکت می‌کرد و می‌خندید.

«سهراب» کنار بستر او نشست و گفت:

- گوش بده «روزالین»... دل من گواهی می‌دهد که دیگر تو را نمی‌بینم.

«روزالین» خندید و جواب داد:

- این حرفها چیست؟ تو گاهی خُل می‌شوی و از این مطالب... نه... سخنان تو سبب نگرانی و تشویش من می‌شود. موضوع آنقدرها مهم نیست. به زودی باز می‌گردید!

«سهراب» اظهار داشت:

- نه... برعکس آنچه که تو گمان می‌کنی، حوادث شوم و خطرناکی انتظار مرا می‌کشد. دلم اینطور گواهی می‌دهد. آینده در نظرم تاریک و طوفانی است. وقتی به پائین پله‌ها رسیدم، دلم شور می‌زد. حال عجیبی به من دست داد و بی اختیار برگشتم که تو را برای آخرین بار ملاقات کنم.

«روزالین» باز هم می‌خواست حرف بزند، ولی «سهراب» به او مهلت نداد و گفت:

- گوش بده... من قبلاً همه چیز را پیش‌بینی کرده و در این دستمال بسته قرار داده‌ام. این را بگیر و پیش خودت نگاه‌دار. خیلی خوب از آن مراقبت و محافظت بکن. اگر تا دو سال از من خبری به تو نرسید، می‌توانی آن را باز کنی. یادت باشد که قبل از دو سال آن را نگشائی. خداحافظ!

«تهمتن» و داروغه در پائین پله انتظار او را می‌کشیدند و پس از بازگشت او به طرف محل حکومتی حرکت کردند. «زین‌الدین» در تمام این مدت در اتاق «میرزا مهدی‌خان» نشسته بود و با سخنان دروغین و حيله و وسوسه می‌کوشید که زمینه را برای کشتن «سهراب» و «تهمتن» و به چنگ آوردن «محمود» مساعد کند. او در مغز خود اندیشه‌های دیگری داشت و بارها گفته بود:

- اگر محل گنج را فهمیدم، شخصاً آن را به نفع خودم تصاحب می‌کنم. راستی انسان باید دیوانه باشد که گنجی را بیابد و به دیگری بدهد. این کار هیچ عاقلانه نیست و من خودم بیش از هر کسی صلاحیت تصاحب گنج را دارم!

او هنوز در این فکر بود که در باز شد؛ داروغه به درون آمد و گفت:

- قربان «سهراب» و «تهمتن» و «محمود» حاضر هستند. چه می‌فرمائید؟

«زین‌الدین» در جای خود حرکتی کرد و روی دو زانو نشست و به دقت

به سوی در اتاق خیره شد. «میرزا مهدی خان» که کوچکترین حرکت او را تحت نظر داشت، نشاط و شادمانی این موقع او را نیز دید... ولی چیزی نگفت و طوری وانمود کرد که اصولاً به او توجه ندارد.

«سهراب» و «تهمتن» و «محمود» وارد شدند. سلام گفتند و مودبانه ایستادند. داروغه عم کمی آنطرفتر قرار گرفته و عده‌ای مأمور مسلح را نیز پشت درگماشته بود که در صورت بروز زد و خورد از حاکم دفاع کنند. حاکم گفت:

«من نامه‌ای از طرف حکومت «عباسی» در دست دارم که در آن راجع به شما و اعمال خیانت‌آمیز شما مطالبی نوشته شده است. از این گذشته شما در شب قبل یک نفر از اهالی را کشته دیگری را نیز مجروح کرده؛ کاروان سرائی را آتش زده و...»

«زین‌الدین» حرف حاکم را برید و گفت:

«یک نفر از بازرگانان را کشته و پول و جواهرات او برده‌اند. این اشخاص دزد هستند. هم اکنون می‌توانید جیب و کیسه آنها را بگردید، شاید از سنگهای قیمتی و پولهای آن شخص در کیسه داشته باشند!»

داروغه به جستجوی جیب «سهراب» پرداخت. «محمود» در وسط و «تهمتن» سوی دیگر ایستاده بود. موقعی که داروغه به جستجوی جیب «سهراب» مشغول بود، «تهمتن» بخاطر آورد که پنج سکه قدیمی که در خارج شهر از «سهراب» گرفته و با آن شعبده بازی کرده بود، هنوز در جیب او است و اگر آن سکه‌ها را ببینند، مسلماً به قتل مرد بازرگان متهم می‌شوند. رنگ از چهره «تهمتن» پرید. فرصت آن را نداشت که دست در جیب کرده و سکه‌ها را پنهان سازد. داروغه «سهراب» را گشت و دست در جیب «محمود» کرد. «تهمتن» گفت:

«صبر کنید! این شخص خودش قاتل است. خود او بازرگان را کشته و قبلاً باید جیب او را بگردید...»

صحنه ناگهان عوض شد. «تهمتن» که تا این لحظه متهم بود، دیگری را مورد اتهام قرار می‌داد و نظر حاکم یزد که در عین حال نسبت به «زین‌الدین» و قیافه اشمئزآور و نفرت‌انگیز او حسن نیت نداشت، می‌بایست به ادعای او نیز توجه شود. «تهمتن» نقشه‌ای کشیده بود و اجازه نداد جیب او را بگردند؛ مگر وقتی که جیب و کیسه «زین‌الدین» مورد بازرسی قرار گیرد.

سکوت کوتاهی در پنج دری خانه حاکم برقرار شد و همه به یکدیگر نگریستند. بیشتر از هر کس «سهراب» متعجب و متحیر بود و نمی‌دانست مقصود اصلی دوستش چیست و چه برنامه‌ای تهیه کرده است. قبلاً نیز در این باره صحبت نکرده بودند، در حالیکه همیشه «تهمتن» «سهراب» را از کارها و نقشه‌های خویش آگاه می‌کرد و از او در انجام امور کمک و استعانت می‌خواست. پس حالا موضوع چیست؟! آیا ناگهان فکری از خاطرش گذشته است؟! «سهراب» نگاهی از گوشه چشم به «تهمتن» انداخت و بعد سر را پائین گرفت.

حاکم که مراقب همه اعمال و حرکات حاضرین بود، لبخندی زد و سکوت را شکست. با صدائی سنگین و ملایم گفت:

- بسیار خوب من به پیشنهاد شما نیز عمل می‌کنم و همانطوری که میل دارید، کیسه و چنته «زین‌الدین» فرستاده محترم حاکم «عباسی» را مورد بازرسی قرار می‌دهم. ولی چنانچه در کیسه او چیزی که دلیل مجرمیت او باشد، یافت نشد؛ آنگاه من با شما چه معامله‌ای بکنم؟

«تهمتن» که به کار و نقشه خودش صددرصد اطمینان داشت، با گردنی افراشته و صدائی محکم جواب داد:

- اختیار با شماست. هر کاری میل دارید، می‌توانید بکنید. حتی اگر خون مرا بریزید، خوشحال خواهم شد. چون وقتی در کیسه او چیزی نبوده، این معنی حاصل می‌شود که من دروغگو و گناهکار هستم و در مذهب اسلام مفتری مجرم است.

حاکم از خوش صحبتی و زرنگی «تهمتن» خوشش آمده بود، اما مکنونات قلبی را ظاهر نمی‌کرد. با مهارت و هوشیاری سرش را تکان می‌داد و هیچ نکته‌ای را ناشنیده و نفهمیده نمی‌گذاشت. «تهمتن» از موقعیت استفاده کرد و برای اینکه خیال رفیق صمیمی خود را راحت کرده باشد، با گوشه چشم اشاره‌ای به او کرد. «سهراب» فهمید که «تهمتن» بی‌گدار به آب نزده و طبق برنامه کار می‌کند. نفسی به راحتی کشید و در انتظار پایان کار ایستاد. در همین اثنا حاکم از «زین‌الدین» سؤال کرد:

- خوب؛ آیا شما حاضرید که متقابلاً مورد بازرسی قرار گیرید؟. به عقیده من

هیچ مانعی در بین نیست و شما که از خود اطمینان دارید، می‌بایست چنین شرطی را بپذیرید.

«زین‌الدین» به راستی از خودش مطمئن بود. خوب می‌دانست که در کیسه‌اش چه هست و چه نیست. حتی آنچه را که در جیب داشت، می‌توانست نام ببرد. یک چاقو؛ یک سنجاق برای بند کردن شلوار، چند سکه نقره‌ای و یک دعا! همین و همین! با این اطمینان گردن بوقلمون مانند خوریش را افراشته گرفت و با لحنی که بیتر از هر چیز اطمینان و وثوق از آن استنباط می‌شد، اظهار داشت:

- البته؛ البته... برای اینکه به شما ثابت شود این کولی‌ها چقدر کثیف و خیانت‌پیشه و مفتری هستند، حتماً این کار را بکنید. من در اختیار شما خواهم بود. هر طور صلاح می‌دانید، رفتار نمایید.

«تهمتن» خوشحال شد، اما هنوز رنگش پریده بود. «سهراب» فهمید که او تا اینجا موفق شده. ولی کار اصلی را انجام نداده و چند دقیقه دیگر وقت لازم دارد. برای آنکه کمکی به دوست خویش کرده باشد، سکوتی را که تا آن دقیقه حفظ نموده بود، شکست و خطاب به حاکم گفت:

- قربان؛ یک سؤال دارم!

حاکم سر را بلند کرد. خیره‌خیره به دیدگان «سهراب» نگریست و جواب داد:
- سؤال کنید. هر چه می‌خواهید، پرسید.

«تهمتن» فهمید که مقصود «سهراب» طفره رفتن و اتلاف وقت است، لذا مشغول کار شد و زیر لب به خواندن او را داد و ادعیه و حرکت دادن دست پرداخت. داروغه که مراقب کارهای او بود، با دیدگان گشاد به او می‌نگریست و «زین‌الدین» با نفرت و تمسخر او را نگاه می‌کرد. «سهراب» پرسید:

- قربان؛ معلوم نکرده‌اید که اگر چه چیز در جیب «زین‌الدین» یافت شود،

دلایل مجرمیت او است!

«زین‌الدین» گفت:

- همان چیزی که اگر در جیب شما دو نفر باشد، دلیل بر این است که بازرگان

را کشته‌اید!

این بار حاکم پرسید:

- آن چیز چیست؟

- سکه‌های طلای بیگانه... سکه‌هایی که از بازرگان تیره‌بخت ربوده‌اید!

«تهمتن» خندید و سر را تکان داد. «سهراب» فهمید و گفت:

- بسیار خوب؛ پس حالا جستجو کنید!

کار خاتمه یافت. «تهمتن» دست‌ها را روی سینه نهاد و مؤدب ایستاده بود. حالا آنقدر خیالش راحت بود که شاید از مادر به این آسودگی فکر متولد نشده بود. داروغه به اشاره حاکم جیب‌های «تهمتن» را گشت. کیسه و پوشاک «سهراب» را هم جستجو کرد و چون چیز قابلی یافت نشد، با اجازه اربابش به سراغ «زین‌الدین» رفت.

«زین‌الدین» چهره‌ای آرام و لبی متبسم و خندان داشت. صورت بوقلمونی خود را گاه‌گاه باد می‌انداخت و با نخوت و غرور، با پروزی و سربلندی به «تهمتن» و «سهراب» می‌نگریست و چون آن دو نفر را متوجه خویشتن می‌دید، دندان‌ها را به هم می‌فشرد که از برجستگی آرواره، شدت کینه و غضب او را درک کنند. هنوز طوفان سهمگین آغاز نشده بود... و این طوفان موقعی برخاست که داروغه با حیرت دست‌ها را از جیب «زین‌الدین» بیرون کشید و با لکنت زبان گفت:

- آئی... آئی... ای‌وای... این... این... سکه‌ها... پول‌های طلای قدیمی!

گردن‌ها به سوی دست داروغه کشیده شد. نگاه‌ها به آنجا خیره ماند و صورت‌ها آشغته و دگرگون گردید. زمزمه‌ای برخاست و حاضرین زیرگوشی به حرف زدن پرداختند. یکی از غلامان که قلیان به دست در آستانه در اطاق ایستاده بود، خنده‌ای استهزاء‌آمیز کرد؛ به طوری که صدای او را همه شنیدند.

از همه جالب‌تر قیافه «زین‌الدین» بود. او رنگ به چهره نداشت. «عبدالله» که بهتر از هر کس از جنایات او آگاهی داشت و می‌دانست صندوق بازرگان دست نخورده مخفی شده، متحیر بود که سکه‌های طلای قدیمی چطور در جیب اربابش یافته شده است!

«زین‌الدین» مثل مرده‌ای که سرپا قرار داده باشند؛ بی حرکت، رنگ‌پریده، بی زبان و بی حس بود. به سختی می‌توان حال شخصی مثل او را توصیف نمود و فقط باید دید و دانست که او در چه وضعی قرار داشت. آن همه اطمینان ناگهان

رخت بربست و رفت. ترس و وحشت و هراس جای همه چیز دیگر را گرفت و از همه بدتر نمی‌دانست برای تیرئه ساختن خویش چه بگوید و چه بهانه‌ای بترشد. حاکم با خشم از جای برخاست. یک قدم پیش آمد و خطاب به داروغه که همانطور بی حرکت دست‌ها را مقابل سینه گرفته و ایستاده بود، گفت:

- چیست؟. اینها چیست؟!

داروغه نگاه دیگری به سکه‌های طلا کرد و گفت:

- قربان! سکه طلای قدیمی... خارجی... اصلاً مال کشور قزلباش نیست! معلوم نیست مال کجا است. عکس دیگری غیر از «مرشد کامل» روی سکه‌ها حک شده!

حاکم این بار محکم و خشن گفت:

- بیا... نزدیک بیا... آفرین «زین‌الدین»؛ بیهوده دیگران را متهم می‌کنی؟! تو باید حرف بزنی و همه چیز را بگویی. با این افراد چه کینه‌ای داری؟! این حقیقت را از چشمان لیریز از خیانت تو درک کرده‌ام... بیا؛ داروغه باشی!

داروغه با گامهای لرزان به سوی حاکم رفت. در همین حال «زین‌الدین» که کنترل خود را از دست داده بود، از جایی که ایستاده بود، جلو جست و سکه‌ها را از دست داروغه گرفت. نگاهی به هر دو سوی آنان انداخت و بدون اینکه بداند چه می‌گوید، اظهار داشت:

- این سکه‌ها نمونه همان گنج است! گنج بزرگی که به قدر دنیا ارزش دارد! بله؛ متوجه هستید قربان؟! حالا می‌فهمم که حاکم «عباسی» اشتباه نمی‌کرد و گنج نزد اینها است!

مسئله دیگری مطرح می‌شد. حاکم که تا این لحظه از گنج چیزی نشنیده بود، غرشی کرد و با لحنی تهدیدآمیز گفت:

- گنج کدام است؟! از چه صحبت می‌کنی؟.

«سهراب» که اندکی بیشتر از «تهمتن» زود باوری و حسن نیت داشت، احتیاط را از دست داد و گفت:

- جناب حاکم اگر اجازه بفرمایند، به عرض می‌رسانم.

حاکم «یزد» که خیره‌خیره سکه‌های طلای ده مثقالی را ورنانداز می‌کرد و از مشاهده عیار خالص و درخشندگی و جلای مسکوکات متحیر مانده بود، سر

برداشت و گفت:

- هان بگو؛ بگو که حقیقت چیست؟!

«تهمتن» فهمید که «سهراب» رسوائی بار آورده و جبران آنچه که گفته و خواهد گفت، امکان ناپذیر است. رنگش پرید و با هر دو دست صورت خود را پوشانید. «سهراب» با اینکه حال منقلب «تهمتن» را دید، به سخنان خود اینطور ادامه داد:

- قربان، حقیقت این است که حاکم «عباسی» از زیان عده‌ای از دزدان پرتقالی شنیده که ما گنجی پیدا کرده‌ایم و قصد داریم آن را به مرشد کامل، شاهنشاه عادل «شاه عباس صفوی» تقدیم کنیم. او به طمع افتاده و درصدد قتل ما و پیدا کردن گنج موهوم برآمد و تا اینجا به وسیله چند دسته از یاران خویش ما را تعقیب کرده است. نامه‌ای که در دست شما است، دروغی است و «سالار» ارباب «زین‌الدین» جعل کرده... این شخص هم جنایتکاری است که از کشتن فرزند خویش نیز ابا ندارد! برای اینکه صدق گفتار ما معلوم شود، دستور بفرمائید تا در کاروانسرا خانه این شخص را جستجو کنند و همراهانش را مورد بازجویی قرار دهند!

حاکم گفت:

- موضوع خیلی پیچیده و بفرنج شده... به این زودی من نمی‌توانم حقیقت را کشف کنم؛ لذا هر دو دسته را تا تعیین تکلیف قطعی توقیف می‌کنم... زودباش داروغه؛ چرا معطلی؟! هر چه زودتر این دو نفر را در یک زندان و «زین‌الدین» و رفیقش را در زندان دیگر نگه دار.

داروغه بدون درنگ از اطاق خارج شد؛ با عده‌ای مرد مسلح بازگشت و «تهمتن» و «سهراب» را خلع سلاح کرده و به زندان بردند. چند دقیقه بعد «زین‌الدین» و «عبدالله» را نیز به سردابهای تاریک کشیدند و در گوشه‌ای تاریک و ظلمانی محبوس ساختند. پس از رفتن آنها حاکم «بزد» چند دقیقه سکه‌های طلای نایب را ورنده‌انداز کرد؛ بعد پُکی به قلیان زد و خطاب به داروغه که تازه از سرداب‌های محبس بازگشته بود، گفت:

- داروغه... می‌دانی چیست؟!

داروغه گفت:

- بله قربان؛ مقصود ولینعمت خود را درک کردم! می‌خواهید بفرمائید که خداوند درهای رحمتش را به روی ما گشوده است و ثروت عظیمی را سوی ما فرستاده؛ باید از موقعیت استفاده کرد و آینده را تأمین نمود!

- آفرین... آفرین... این سکه نشانه خوبی است که وجود گنج را ثابت می‌کند. اما حالا باید فهمید که کدام دسته از محل آن اطلاع دارند!
داروغه جواب داد:

- این هم معلوم است. هر چه هست، زیر سر «سهراب» و «تهمتن» است... ولی...

- ولی چه؟!

داروغه به سبیل کلفت و دراز خود دستی کشید و گفت:

- یک نفر مرد دیگر نیز با اینها بود که پشت در ایستاد و چون جناب حاکم دستور توقیف این دو نفر را صادر فرمود، گریخت و رفت. او «محمود» نام دارد و مسلماً از محل گنج بدون شک مطلع است. اگر آزاد باشد، بدون شک جای گنج را عوض می‌کند و شاید طوری پیش آید که دست یافتن به آن از حدود امکان خارج شود.

- مقصودت این است که او را هم توقیف کنی؟! این که سؤال ندارد! زود... زود برو و او را دستگیر کن و به زندان بیانداز تا فکری بکنم.
داروغه که انتظار صدور همین دستور را داشت، با چند نفر برای دستگیری «محمود» حرکت کرد و راه خانه آنها را در پیش گرفت.

● فصل بیستم و یکم

در آن شب عجیب و پر حادثه، همان شب که یکی از لوتی‌ها به قتل رسید، دیگری مجروح گردید و سه نفر بقیه فرار کردند، حوادث دیگری نیز به وقوع پیوست که خوانندگان اطلاع ندارند و حالا موقع آن رسیده که آگاه شوند.

قهرمانان ما مجدداً به سرنوشت بدی دچار شده‌اند. «سهراب» حدس می‌زد که چه آینده‌دردناکی انتظارش را می‌کشد، لذا نستمال بسته‌ای را به «روزالین» داد و به او سفارش کرد که اگر بازنگشت، دو سال بعد آن را بگشاید. شما نیز این سفارش را به خاطر داشته باشید و اکنون قبل از اینکه به سراغ «محمود» و داروغه که به دنبال او می‌گشت برویم، خوب است یک شب به عقب بازگردیم و سری به کاروانسرای مورد بحث بزنیم.

شب تاریک و خطرناکی بود. دل لوتی‌های سه‌گانه شور می‌زد. نزد «زین‌الدین» بازگشتند که خیر شکست خود و قتل رفقا را بدهند و در ضمن پاداش موعود را بگیرند... ولی «زین‌الدین» برای نابود کردن شواهد جنایات خویش تصمیم گرفت آن سه نفر را نیز به قتل برساند. به «عبداله» سفارش کرد که آنها را به انبار یونجه ببرد و روی یونجه‌های خشک بخواباند تا فردا صبح یک صد سکه را بدهد!

آن سه نفر لوتی که بعداً با اسم آنها نیز آشنائی پیدا خواهیم کرد، به انبار یونجه رفتند و غافل از همه جا روی دسته‌های علوفه خشک دراز کشیدند. در این طرف کاروانسرا «زین‌الدین» به «عبداله» دستور داد که انبار یونجه را آتش

بزند؛ ولی او از این عمل خودداری نمود و ناچار خود او مشعلی برداشت، به سوی دیگر کاروانسرا رفت و آتشی مهیب در انبار یونجه انداخت.

تا اینجا ما تصور می‌کردیم که سه نفر لوتی سوختند و گوشت و استخوان آنها خاکستر شد؛ ولی... گوش کنید! در همان موقع که «زین‌الدین» و «عبدالله» به جر و بحث مشغول بودند، یکی از آنها روی دسته‌های یونجه غلطید و با لحنی آمیخته به شوخی گفت:

- «شاه غلام» نکند از لای علفها یک مار گردن کلفت بیرون بیاید و به میمنت و مبارکی، ساق پای ما سه نفر را با دندان لطیف و ظریف خودش گاز بگیرد؟! «شاه غلام» لوتی سبیل کلفت کوتاه قد نیم‌خیز شد و مثل کسی که با اجنه رویرو شده باشد، آب دهان را با ترس و لرز فرو برد و اظهار داشت:

- اوه؛ راست می‌گوئی! پدر بزرگ مرا نیز مار گزید و در کنار خرمن جو جان سپرد. به نظرم امشب من هم چنین سرنوشتی پیدا کنم! من که تمی خوابم؛ «رجب» هم با من می‌آید. او ترسو تر از من است!

«لوتی رجب» که بیشتر از «شاه غلام» می‌ترسید، هیكل دراز و استخوانی خود را جنبانید. آهسته یک شانه یونجه را برداشت و در تاریکی، نوک آن را به گوش اولی زد و گفت:

- مار خیلی دوست دارد که لاله گوش را بگزد! «کرمعلی» هم دراز که گوش است و مار...

«کرمعلی» لوتی اولی که صحبت ما را به میان کشیده بود، ناگاه احساس کرد که چیزی به گوشش خورد. به تصور اینکه راستی ماری به سراغ او آمده است، از جای جست و گفت:

- آها؛ این چه بود؟!

«شاه غلام» و «لوتی رجب» خندیدند و گفتند:

- دیدی مار اول برای نوازش تو آمد؟! بهتر این است که به جایی دیگر برویم!

- در کاروانسرا بسته است. خروج ما ممکن نیست و اگر بخواهیم در این مکان بخواهیم، باید به یکی از اتاق‌ها برویم.

«لوتی رجب» دراز قد، گردنی کشید و سرش را از میان دولنگه در بیرون برد.

در تاریکی شب به چپ و راست، به بالا و پائین نگریست و گفت:
- بیائید؛ پیدا کردم! در ایوان مجاور اطاقی هست که درش باز است. بیائید؛
همان جا متعلق به هر کسی که باشد، می‌خواهیم!

این را گفت و از در بیرون رفت. «کرمعلی» و «شاه غلام» هم پشت سر او
خارج شدند و هر سه نفر بدون اینکه در ظلمت قیرگون شب دیده شوند؛ به اطاق
ایوان مجاور رفتند. کورمال کورمال وارد شدند و روی گلیم پاره‌ای که گسترده
شده بود، نشستند. «شاه غلام» گفت:

- فتیله و چخماق نداری؟!

- فتیله و چخماق را می‌خواهی چه کتی؟! سرت را به زمین بگذار و بخواب!
بالاخره باید در قبر خوابیدن را تمرین کنیم و یاد بگیریم!

«لوتی رجب» در حالیکه روی زمین دراز می‌شد، اظهار داشت:

- لال باشی مرد حسابی؛ حالا چه موقع مردن ما است؟!

اما حرفش ناتمام ماند؛ زیرا روشنائی مشعلی از میان دو لنگه در اطاق دیده
شد و هر سه نفر به تصور اینکه صاحب حجره برای خوابیدن به آن سمت
می‌آید، سکوت نمودند. یک دقیقه بعد مرد مشعل به دست نزدیک شد. «لوتی
رجب» گردن دراز خود را به سوی در کشید و آهسته گفت:

- نگاه کن؛ «زین‌الدین» است! به نظرم آمده که شبانه صد سکه را بدهد تا

صبح بیشتر ادعا نکنیم و غرامت خون نخواهیم!

ولی «زین‌الدین» حرکاتی می‌کرد که باعث حیرت سه نفر لوتی می‌شد.
هراسان بود. به چپ و راست نگاه می‌کرد؛ و هر چند قدم یکبار می‌ایستاد و
وقتی مطمئن می‌شد که کسی مراقب او نیست، با نوک پنجه پا به سوی اتیاری
یونجه می‌رفت. «شاه غلام» هیکل سنگین خود را جنبانید و گفت:

- به نظرم «زین‌الدین» در این حوالی پولی مخفی کرده و حالا برای سرکشی

آن می‌رود. بد نیست از محل دفینه او مطلع شویم.

درست در همین دقایق بود که «زین‌الدین» به در انبار یونجه - جائی که سه نفر
لوتی قبلاً خوابیده بودند - رسید و آهسته لای در را گشود؛ بدون اینکه به درون
آنجا نگاه کند، مشعل افروخته را روی یونجه‌های خشک افکند و از همان راهی
که آمده بود، دوان‌دوان بازگشت و رفت.

یک دقیقه نگذشت که آتش از انبار زیانه کشید و روشنائی خیره کننده آن اطراف را نورانی و روشن کرد. لوتی ها به یکدیگر نگاهی کردند و فهمیدند که «زین الدین» چه نقشه‌ای برای کشتن آنها کشیده بود... «کرمعلی» سر کم موی خود را خارانید و گفت:

- عجب؛ این نامرد برای کشتن ما نقشه کشیده بود! نگاه کن؛ یونجه‌ها چه خوب می‌سوزد! اگر ما آنجا مانده بودیم، الان چه حال و روزی داشتیم؟! «لوتی رجب» جواب داد:

- هیچ... چه حالی داشتیم... ما هم مثل گوسفندی که در آغل گیر می‌کند و آتش سوزی اتفاق می‌افتد، می‌سوختیم!

«کرمعلی» که همیشه و در همه حال شوخی می‌کرد، گفت:

- اما خودماتیم؛ «شاه غلام» کیاب خوبی می‌شد و خوردن داشت! اگر «شاه غلام» با این شکم‌گنده در آتش می‌سوخت و من آزاد بودم، آن وقت از گوشت ران کلفت و بی‌رگ او که در چربی شکمش سرخ شده بود، غذای خوبی می‌خوردم!

«شاه غلام» که از تصور سوختن در آتش رنگ چهره خود را باخته بود، می‌لرزید. در تاریکی شب نگاهی به شعله‌های سرکش آتش افکند؛ و بعد سراسر کاروانسرا را از نظر گذرانید و گفت:

- اوه؛ اوه چه شلوغ شده! همه در هم ریخته‌اند!

«لوتی رجب» گفت:

- ما چرا اینجا مانده‌ایم؟! منتظر چه هستیم؟ باید پی کار خودمان برویم. این حرامزاده اگر بفهمد که ما زنده‌ایم، گناه آتش زدن کاروانسرا را به گردن ما می‌اندازد!

«کرمعلی» اظهار داشت:

- راست می‌گوئی. از این «زین الدین» هر کاری ساخته است و برای اینکه ما را به سیاه چال زندان بیاندازد، بعید نیست که به آتش زدن کاروانسرا متهمان کند. بیائید تا شلوغ نشده، با هم فرار کنیم و بی سر و صدا پی کار خودمان برویم.

مثل این بود که پیشنهاد «کرمعلی» مورد موافقت و قبول دو نفر دیگر نیز قرار داشت؛ زیرا هر سه نفر بدون گفتگو و چون و چرا از جای برخاستند، شمشیرها

را بستند و از اطاق خارج شدند.

صحن کاروانسرا آنقدر شلوغ و پر ازدحام بود که کسی آنها را ندید. به علاوه دود و مه و بخار آبهایی که روی آتش می ریختند، آنچنان هوا را غلیظ و تیره و تار نموده بود که مردم چشم خود را نمی توانستند باز نگه دارند و هر دو سه لحظه یکبار دیدگان دود گرفته و اشک آلودشان را پاک می کردند.

هیاهو زیاد بود. لوتی ها بدون درنگ از وسط مردم گذشتند و راه در خروجی را پیش گرفتند. عده زیادی در حال فرار بودند و مال و خواسته خویش را که گران قیمت و سبک وزن بود، برداشته و از کاروانسرا بیرون می رفتند که شاید در بازار امنیت داشته باشند. لوتی ها نیز در میان آنها قرار گرفتند و تا نزدیکی دالان در بزرگ کاروانسرا رسیدند... ولی در آنجا بود که ناگهان زنی جیغ کشید و شتابان مردم را پس و پیش کرد و با موی پریشان و پای برهنه شیونکنان به سوی جمعیت انبوهی که لوتی ها نیز در وسط آنها قرار داشتند، دوید.

«شاه غلام» و «لوتی رجب» به دیدن زن پریشان ایستادند و به تفحص حال او که شوهرش در اطاق مجاور خوابیده بود، پرداختند... لیکن «کرمعلی» به گمان اینکه دوستانش همراه او هستند، به سوی در رفت. «شاه غلام» به «لوتی رجب» گفت:

- لوتی؛ تو با من می آئی؟!

«لوتی رجب» پرسید:

- کجا؟! شوهر خواب رفته این زن را می خواهی نجات دهی؟.

«شاه غلام» جواب داد:

- بله؛ غیر از ما کس دیگری جُرئزه این کار را ندارد. یک مشت تاجر و ساریان

ورمال و بقال چه کاری از دستشان ساخته است؟! یاالله؛ عجله کن!.

و بلافاصله از زن مذکور که همچنان شیون می کرد و موی سرش را می کند،

پرسید:

- شوهرت کجا است؟. در کدام اطاق؟.

زن اطاقی را که شوهرش هنوز در آن خوابیده بود، نشان داد. «لوتی رجب»

دچار لرزش شد، زیرا مشاهده کرد که تیرهای اطاق مذکور در حال سوختن است

و چیزی نمانده که سقف آن فرو بریزد... ولی «شاه غلام» اصرار داشت و

پافشاری می‌کرد. معلوم بود جرأت و جسارت او بیشتر از «لوتی رجب» است. دو نفری دویدند و هر یک جوال بزرگی را در آب خیس کرده، روی سر و صورت خود گرفتند که از نهب شعله‌های آتش در امان باشند.

در این گیرودار که «لوتی رجب» و «شاه غلام» برای نجات بازرگان خواب‌آلود فعالیت می‌کردند، «کرمعلی» به آستانه در کاروانسرا رسید و در آنجا برگشت که رفقاییش را ببیند؛ لیکن در کمال حیرت مشاهده نمود که تنها است و از «شاه غلام» و «لوتی رجب» اثری دیده نمی‌شود.

خیلی متعجب شد. به خصوص وقتی انسان با حوادثی دست به‌گریبان است، هر اتفاق کوچکی را دلیل پیش‌آمدی بزرگ و خطری مهیب تصور می‌کند. «کرمعلی» نیز وقتی دوستانش را به دنبال ندید، پیش خود هزارگونه فکر و خیال کرد و ذهنش متوجه این نکته شد که مبادا «زین‌الدین» آنها را دیده، با ایشان دست‌به‌گریبان شده و مصیبتی ایجاد کرده است.

متوحشانه بازگشت؛ ولی هنوز چند قدم در دالان نیمه تاریک کاروانسرا جابجا نشده بود که مشاهده کرد مردی هراسان و متوحش در حالیکه صندوق کوچکی زیر بغل دارد؛ به سوی در می‌رود. خوب؛ این مهم نبود. خیلی اشخاص برای فرار به طرف در می‌رفتند. ولی چیزی که او را بیشتر متوجه کرد، این بود که «زین‌الدین» در تعقیب او آمده و با شمشیر برهنه قصد کشتن او را داشت.

خوانندگان این حادثه را قبلاً شنیده و می‌دانند که «زین‌الدین» چگونه مرد بازرگان را کشت؛ صندوقش را برداشت و مخفی کرد. در تمام طول این ماجرا «کرمعلی» در پشت ستون ایوان یکی از حجره‌ها ایستاده بود و اعمال و حرکات «زین‌الدین» را زیر نظر داشت. حتی از محل پنهان کردن صندوق نیز آگاه گردید؛ ولی نه جرأت پیش رفتن داشت و نه یارای کمک به مرد بازرگان بیچاره را! او کشته شد. صندوقش نیز به چنگ «زین‌الدین» افتاد، ولی «کرمعلی» آهسته از پشت ستون خارج شد و خود را به صحن کاروانسرا و میان جمعیت مردم انداخت و ناپدید گردید.

«کرمعلی» چند دقیقه این طرف و آن طرف به دنبال رفقای گمشده خود رفت. هر چه بیشتر می‌گشت، کمتر اثری از آنها می‌یافت. جمعیت و ازدحام نیز آنقدر زیاد بود که به زحمت کسی می‌توانست دیگری را بیابد. سرانجام «کرمعلی»

به جائی رسید که جمعی ایستاده بودند و زنی در مقابل آنها فریاد می‌کشید و موی سر خود را می‌کند. همه چشم به اطاقی که در مجاورت انبار یونجه قرار داشت، دوخته بودند. «کرمعلی» هم بی‌اختیار به آن طرف نگریست و درست در همین هنگام، مشاهده کرد که «شاه غلام» از اطاق بیرون جست.

آتش مثل اژدهای خروشان که سر بدنبال شکار گذاشته باشد، در تعقیب «شاه غلام» به بیرون زبانه کشید. ولی او با جوانی که به دست داشت، جلوی آتش را گرفت و بلافاصله «لوتی رجب» در حالیکه مردی را به دوش گرفته بود، از کام آتش بیرون پرید.

همه از خوشحالی فریاد کشیدند و هلله کردند. زن پریشان موی و پای برهنه پیش دوید. «کرمعلی» هم برای کمک به رفقای خود رفت و چند دقیقه بعد مردم نیز آنها را محاصره کردند و در میان گرفتند. «لوتی رجب» و «شاه غلام» از آتش چندان آسیبی ندیده بودند؛ ولی مرد مذکور که بازرگانی سرشناس و متمول از اهالی «کوته» بود، فقط رمق مختصری داشت و در حال نزع بود.

مرد بازرگان را در وسط کاروانسرا نهادند، ولی زن او هنوز آرام نگرفته بود. او همچنان جیغ می‌کشید؛ دامن «لوتی رجب» را گرفته بود و می‌گفت:

- ای جوانمرد؛ کمک کن! نجاتم بده... ثروت شوهرم در اطاق است. سه کیسه چرمی پر از پول طلا!

«لوتی رجب» به محض شنیدن این جمله معطل نکرد و با چند گام بلند مجدداً خود را به اطاق رسانید و همبانه‌های پول طلا را نیز بیرون آورد و هنگامی که از اطاق خارج شد، ناگاه طاق فرو ریخت و دیوارها با صدای مهیب و هولناکی خراب شد.

زن همبانه‌های پول را زیر دامن خود نهاد و بالای سر شوهرش نشست. معلوم بود که مرد بازرگان زنده نمی‌ماند، به همین علت کسی به حال او اعتنائی نداشت. اندک‌اندک آتش فرو می‌نشست و از هیاهو و ازدحام کاسته می‌شد. «لوتی رجب» و «شاه غلام» و «کرمعلی» پس از فراغت از کارهای دیگر که برای کمک به مردم کردند، نزد زن بازرگان رفتند که از حال شوهرش جويا شوند.

زن بالای سرش نشسته بود و به آرامی گریه می‌کرد؛ چون «لوتی رجب» و «شاه غلام» و «کرمعلی» را دید، گفت:

- شوهرم مرد! شما باز هم به من کمک می‌کنید تا او را به مسجد ببریم و فردا در قبرستان دفن کنیم؟.

«لوتی رجب» پرسید:

- شما اهل کجا هستید و به کجا می‌رفتید؟.
زن گفت:

- ما از اهالی «گوته» هستیم و به حج می‌رفتیم.
«شاه غلام» سؤال کرد:

- شما در این شهر کسی را نمی‌شناسید؟.

- متأسفانه غریب هستیم. خدا شما را عوض خیر بدهد؛ به من کمک کنید... البته پاداش شما را می‌دهم!.

«کرمعلی» هر گاه می‌خواست فکر کند، سر کم موی خویش را با انگشت می‌خاراند؛ ابروان را بالا می‌گرفت و چشمانش را خیره می‌کرد. در آن موقع نیز چنین حالتی به خود گرفت و به رفقای خود گفت:

- حالا درست شد! با این همه کار و گرفتاری که داریم، مرده‌کشی هم گردنمان افتاده است!.

«لوتی رجب» گفت:

- چاره نیست، می‌شود این زن را بگذاریم و برویم؟. این از جوانمردی دور است. این زن غریب است و...

دنباله حرف او را همان زن گرفت و گفت:

- من غریب هستم. نه تنها در این شهر کسی را نمی‌شناسم، بلکه در دنیا با هیچکس خویشاوندی و بستگی ندارم. شوهرم نیز مثل من تنها بود، ولی بدبختانه مرد و مرا تنها گذاشت. ثروت شوهرم هم به من تعلق خواهد یافت. او در «گوته» املاک بیکران، قنوات معمور و اسبهای ایلخی و گله‌های گاو و گوسفند بسیار دارد. همه ثروت او طبق وصیتی که قبل از حرکت نوشته و نزد حاکم سپرده، به من تعلق خواهد یافت. بدیهی است که مرا در این شهر آسوده نخواهند گذاشت.

«شاه غلام» تکانی به شکم گنده خود داد. دستی به سبیل کلفت خویش کشید

و گفت:

- این چیزها به ما مربوط نیست. ما کسی نیستیم که به پول و خواسته و منال شما چشم طمع داشته باشیم؛ البته از پول هم بدمان نمی آید! هم اکنون نیز برای یک سکه طلا تیر می اندازیم و سخت محتاج هستیم؛ اما برای شما هر کاری انجام دهیم، به خاطر خداست. این را هم بدانید که اگر شما مرد بودید، از دست ما جان سالم به در نمی بردید و مسلماً آن چند همبانه پول طلا را از شما می گرفتیم. ولی حالا که زن هستید... خوب؛ بفرمائید... از ما چکاری ساخته است؟!

زن شوهر مرده روی جسد را پوشانید. در جای خود تکانی خورد؛ ولی قبل از اینکه به سؤال «شاه غلام» جواب بدهد، «کرمعلی» گفت:
- اسمت چیست خواهر؟
او گفت:

- اسم من گلنار است، لیکن شوهرم مرا «گلی» می نامید. خوب است شما هم با چشم خواهری به من بنگرید و مرا همانطور «گلی» بنامید که خاطره شوهرم همیشه زنده بماند.
«کرمعلی» گفت:

- گلی خانم، بگو چکار باید بکنیم؟. صبح نزدیک است و می بینی که جنازه ها را دارند بیرون می برند. ما دم باید جسد شوهرت را زودتر به قبرستان ببریم. غیر از کفن و دفن شوهرت کار دیگری هم با ما داری؟
«گلی» جواب داد:

- البته؛ شما برادران من هستید و انصاف نیست که خواهر خود را در یک شهر غریب تنها بگذارید. برای من جا و مکانی تهیه نمائید تا با یک کاروان که به «گوته» می رود، حرکت کنم. خیال می کنم تا یک ماه دیگر کاروان «گوته» برسد. اینطور نیست؟!

هوا اندک اندک روشن می شد. مشرق آسمان سفید نقره ای گردیده بود و صحن شلوغ و در هم ریخته، دیوارهای دود گرفته، سقف های سوخته و ویرانه کاروانسرا را روشن می نمود. در سپیده کمرنگ سحرگاهی سه نفر لوتی نگاهی به یکدیگر کردند و بعد مثل اینکه با همان نگاه توافق نمودند، خم شدند و جسد را روی یکی از درهای نیم سوخته انداختند و لاله الی الله گویان از کاروانسرا خارج

شدند و رفتند.

دکان‌های نانوائی تازه تنورهای خود را روشن کرده و فروشندگان دوره‌گرد شیر با الاغهای خود که مشک‌های شیر را روی آن انداخته بودند، بندرت در بازار و کوچه‌ها دیده می‌شدند. اهالی سحر خیز شهر نیز تک‌تک از خانه‌ها خارج شده و پی کار خود و یا به حمام می‌رفتند. روی هم رفته بازار بسته، خلوت و تاریک بود... و جز صدای لاله‌الی‌الله آن سه نفر لوتی که جسد بازرگان را به دوش می‌بردند، شنیده نمی‌شد. «گلی» نیز همه جا به دنبال آنها بود و به زحمت همبانه‌های طلا را با خویشتن می‌کشید.

یک ربع ساعت بعد وقتی از بازار خارج شدند، هوا روشن شده بود. از دهانه بازار تا قبرستان شهر چندان فاصله‌ای نبود. یکی دو نفر از رهگذران و دروازه‌بانان نیز به آنها کمک کردند تا بالاخره جسد به قبرستان رسید.

«کرمعلی» آستین‌ها را بالا زد و جسد بازرگان را که سوخته و مجروح بود، در آب نهری که از کنار قبرستان می‌گذشت، شست. «شاه غلام» و «لوتی رجب» هم شال‌های کمر خود را باز کردند، بدن مرده را در آن بستند و در یکی از قبرهای آماده که قبرکن‌ها برای سهولت کار روزانه خود همیشه می‌کنند و آماده می‌گذارند، دفن کردند.

«شاه غلام» با همه لالابالی‌گری وضع بهتری داشت و چون خواهرش شوهر ثروتمندی کرده بود، بهتر می‌توانست از میهمان ناخوانده پذیرائی کند. لذا «گلی» را به خانه‌ای که میهمانخانه شوهر خواهرش بود و چند اطاق فروش و آماده داشت، برده و وسائل زندگی او را مهیا کرد. قرار گذاشتند برای اینکه «گلی» تنها نباشد و پس از مرگ شوهر محبوبش دچار نرس و وحشت نشود، از آن روز هر سه نفر لوتی مراقب او باشند.

جوانمردی آنها را گرفتار مخمصه کرده بود. مردم عادی در قبال این قبیل حوادث بی‌اعتنا هستند و پی کار خود می‌روند؛ ولی از لوتی‌ها که داعیه مردانگی و لوتیگری داشتند، عیب بود که زن بی‌پناهی را بگذرانند و بروند... اما حالا که او را در پناه خویش گرفته بودند، چه می‌بایست بکنند؟ از شام تا نهار و وسائل زندگی گذشته؛ آنها مجبور بودند که همیشه و در تمام ساعات روز در کنار او باشند... یا لااقل دو نفرشان نزد او بمانند. هر یک از لوتی‌ها پاتوقی

داشتند و در محله خود وظایفی را انجام می دادند. آخر لوتیگری کارها و شرایطی دارد و آن سه نفر نیز مثل همه لوتی های دیگر بیکار نبودند. تکلیف داشتند و اینک تکلیف چه می توانست باشد؟!

از این گذشته شب قبل یکی از دوستانشان کشته شده و دیگری مجروح و ناپدید گردیده بود. آنها می خواستند سراغ او را بگیرند و برای تفحص حال رفقای خویش از خانه خارج شوند؛ در صورتی که «گلی» مانع می شد و گریه کنان می گفت:

- آهای؛ مرا تنها نگذارید. ای برادران عزیز؛ من می ترسم!

نزدیک ظهر سه نفری مشورت کردند و قرار بر این شد که هر چند ساعت یک نفر از آنها بیرون برود و پس از گردش در شهر و سروگوش آب دادن به خانه باز گردند. با این قرار «کرمعلی» اول رفت و «لوتی رجب» و «شاه غلام» در کنار «گلی» باقی ماندند.

● فصل بیست و دوم

«محمود» در پشت در اطاق ایستاده بود. سخنان آنها را به خوبی می‌شنید و روی هر جمله‌ای که به گوش می‌رسید، حساب می‌کرد. وقتی «سهراب» و «تهمتن» ابتکار را به دست داشتند و به «زین‌الدین» حمله می‌کردند، او با شادمانی دستهایش را به هم می‌مالید و ابراز شغف می‌کرد. ولی هنگامی که «زین‌الدین» با چنان مهارتی که داشت، سخن می‌گفت و دوستان او را مورد اتهام قرار می‌داد؛ غم دنیا در دل او می‌نشست و ابروانش را در هم می‌کشید.

این وضع ادامه داشت، تا اینکه حاکم چشمش به سکه‌ها افتاد؛ راجع به گنج مطالبی شنید و دیگ طمع‌آز او نیز به جوش آمد. دستور داد تا هر چهار نفر را دستگیر کرده و به زندان بیافکنند. در یک چنین موقع «محمود» اگر می‌ایستاد و خودش را دست و پا بسته به دست دشمن می‌سپرد، جز احمق نام دیگری نمی‌توانست داشته باشد. لذا آهسته در را گشود و بیرون جست؛ به سرعت از «دارالحکومه» خارج شد و به سوی خانه رفت تا «ریحانه» و «روزالین» را از وقایع آگاه کند.

«محمود» تمام طول راه را دوید و هنگامی که به محل سکونت آنها رسید، از فرط خستگی نفس نفس می‌زد و رنگش مثل شاه‌توت بنفش شده بود. در پله‌ها و در راه هیچ توقف نکرد. مستقیماً خود را به درون اطاق انداخت و مشاهده کرد که «روزالین» و «ریحانه» نشسته‌اند و صحبت می‌کنند.

آنها نمی دانستند چه سرنوشتی انتظارشان را می کشد. فکر می کردند که تا چند ساعت دیگر «سهراب» و «تهمتن» و «محمود» باز می گردند و سفر آنها نیز با خوشی و شادمانی ادامه پیدا می کند، تا به «اصفهان» برسند و سرانجام سعادت بخشی پیدا کنند.

هیچ انتظار آن را نداشتند که «محمود» تنها باز گردد و اخبار نامطلوبی برای آنها بیاورد. لذا وقتی او را با آن همه آشفتگی مشاهده کردند، از جای برجستند؛ به سوی او دویده و گفتند:

- چه شد... چه خبر است؟!!

«محمود» که از شدت خستگی به درستی نمی توانست حرف بزند، به دیوار تکیه داد و پس از اینکه قدری نفسش آرام گرفت، اظهار داشت:

- هیچ؛ «تهمتن» و «سهراب» را توقیف کردند. مرا نیز می خواستند بگیرند، ولی فرار کردم!

«روزالین» که هنوز دوران نقاهت خویش را می گذرانید، پیشانی را در دست فشرد و گفت:

- چرا! آخر چه گناهی مرتکب شده اند؟!!

«محمود» جواب داد:

- گناه لازم ندارد. حاکم صلاح کار خود را در آن دید که «زین الدین»، «عبدالله» و بعد «سهراب» و «تهمتن» را نیز توقیف و زندانی کند. هر چه هست، از این گنج لعنتی است. این گنج خیلی بلاها به سر ما می آورد! شیطان مرا وسوسه می کند که بروم و آن را نابود کنم.

«روزالین» گفت:

- نه؛ هرگز چنین کاری نکن! «سهراب» به تو خیلی اطمینان داشت که محل گنج را نشان داد. این پول ها یکروز به درد ما می خورد.

«ریحانه» حرف او را قطع کرد و پرسید:

- حالا خودت چه می خواهی بکنی؟. اگر اینجا بمانی، توقیف می کنی!

زودتر برو... از جانب ما نگرانی نداشته باش؛ بالاخره ما هم خدائی داریم.

«محمود» به طرف پنجره اطاق دوید. نگاهی به بیرون افکند و گفت:

- من می روم؛ شما همین جا بمانید. من از دور مراقب شما خواهم بود و اگر

توانستم، موجبات تغییر مکان شما را نیز فراهم می‌کنم.

«ریحانه» با شتاب اظهار داشت:

- برو؛ معطل چه هستی؟! چرا ایستاده‌ای؟!

- من رفتم؛ خداحافظ شما!.

این را گفت و چند سکه طلا از «روزالین» گرفت؛ با سرعت از پله‌ها پائین رفت و در پیچ کوچی از نظر ناپدید گردید. درست ده دقیقه پس از عزیمت او ماموران داروغه رسیدند؛ لیکن اثری از «محمود» مشاهده نکردند و دست خالی باز گشتند. «محمود» از کوچی‌ای که خانه آنها آنجا قرار داشت، خارج شد و به سمت نقاط پرجمعیت شهر - مخصوصاً بازار - رفت. اما هنوز صدقدم از پیچ اولی دور نشده بود که صدای پائی پشت سر خود شنید.

ابتدا اعتنائی نکرد و بر سرعت قدمهای خود افزود. ضمناً مراقب بود که بفهمد آیا کسی در تعقیب او است، یا رهگذری می‌باشد که بر سبیل تصادف راهش با او یکی شده. خوب دقت کرد. احساس نمود که صدا ادامه دارد و مثل این است که یک نفر با شتاب در تعقیب او همه جا می‌رود و می‌خواهد فاصله فیما بین را کم کند.

نزدیک انتهای کوچی با چند رهگذر برخورد کرد و صدای پای تعقیب کننده گم شد. لیکن وقتی آنها دور شدند، باز همان صدا را متها خیلی نزدیکتر شنید. صلاح کار خود را در این دید که بایستد و در همان کوچی خلوت با تعقیب کننده خویش روبرو شود. حساب «محمود» کاملاً درست بود؛ پیش خود گفت:

- یک نفر که بیشتر نیست. ضمناً این کوچی هم خلوت است و او هر قدر نیرومند باشد، تنها یک نفر است. من که اسلحه هم دارم، می‌توانم با او زد و خورد کنم!.

روی این حساب بود که ایستاد. ابتدا از سرعت قدمهای خویش کاست و بعد توقف نمود. ناگاه دست را روی قبضه شمشیر گذاشت و روی را به طرف عقب برگردانید. کسی که به دنبال «محمود» می‌آمد، همان «کرمعلی» یکی از لوتی‌های سه‌گانه بود. او می‌خواست به «سهراب» و «تهمتن» کمک کند؛ ولی وقتی مقابل خانه رسید، مشاهده کرد که «محمود» دوان‌دوان خود را به آنجا رسانید و از پله‌ها بالا رفت. «کرمعلی» ایستاد و فهمید که مشکلی برای «محمود» به وجود آمده

است. موقتی شک او مبدل به یقین گردید که مشاهده کرد «محمود» با شتاب پائین جست و راه دیگری را در پیش گرفت و دور شد.

«کرمعلی» نیز به دنبال او رفت. اما هر چند تندتر می‌رفته «محمود» هم بر سرعت خویش می‌افزود. ناچار «کرمعلی» دوید و تصمیم گرفت هر طوری که هست، «محمود» را ملاقات کند و در صورتی که قصد فرار دارد، به او مساعدت نماید. روی این تصمیم بقیه‌کوچه را در حال دویدن طی کرد و درست در همین موقع بود که «محمود» نیز ایستاد و روی برگردانید تا با حریف روبرو شده و دست و پنجه نرم کند.

معلوم است که او در حال دویدن وقتی «محمود» را متوقف مشاهده کرد، نتوانست جلوی خود را بگیرد و در نتیجه سینه به سینه شدند و محکم به هم خوردند. «محمود» فکر می‌کرد که «کرمعلی» یکی از نوکران داروغه و یا از ماموران حاکم است؛ لذا با چالاکی گریبان او را گرفت و به دیوار چسباند تا با دست دیگر شمشیر را بکشد و کارش را یکسره کند. «کرمعلی» که انتظار چنین برخوردی را نداشت، تا چند لحظه دست و پای خود را گم کرده و بعد خندید و گفت:

- رفیق؛ من را چرا گرفته‌ای؟! اگر قصد جنگ داری، من حریف تو می‌شوم و شمشیرم نیز تیز است. ولی عیب کار در این است که اصولاً من با تو دشمنی ندارم و برای کمک و مساعدت تو آمده‌ام.

«محمود» اندکی دست خود را شل کرد. حرفهای «کرمعلی» ظاهراً درست بود، زیرا او هم اسلحه داشت و می‌توانست «محمود» را از پای درآورد. روی این فکر یقه قبای او را شل کرد و گفت:

- تو برای کمک به من آمده‌ای؟! چه کمکی؟!!

«کرمعلی» تکانی به خود داد و قبل از هر چیز گفت:

- فعلاً گریبان مرا رها کن تا اگر کسی از اینجا عبود کرد، به ما ظنین نشود!

و چون «محمود» گریبانش را رها نمود، ادامه داد:

- اما خودمانیم میان شما سه نفر فقط تو یکی آدم زودباور هستی! آخر آدم ساده؛ هر کس گفت من برای کمک تو آمده‌ام، راست نمی‌گوید! این دفعه خوشبختانه اشتباه نکرده‌ای، ولی انسان نباید تا این اندازه زودباور باشد و

حریف را رها کند.

«محمود» که متوجه خطای خود شده بود، دست را روی قبضه شمشیر گذاشت و نیم ذرع عقب رفت که اگر حریف حمله کرد، بتواند دفاع نماید... اما «کرمعلی» به سخنان خویش این گونه افزود:

- لازم نیست عقب بروی. من همه چیز را می دانم. اول لازم است که خودم را به تو معرفی کنم. من یکی از آن پنج نفر لوتی شب قبل هستم که با تو و «تهمتن» زد و خورد کردیم. می فهمی؟!

چشمان «محمود» گشاد شد و با دقت سراپای «کرمعلی» را ورنه انداز نمود. می خواست چیزی بگوید، اما لوتی مهلت نداد و گفت:

- «زین الدین» ما را تحریک کرده بود تا شما دو نفر را لخت کنیم و تو را زنده نزد او ببریم که خوشبختانه این کار نشد. یک نفر از ما به قتل رسید، دیگری جراحت برداشت و ما سه نفر هم گریختیم؛ لیکن این نامرد دیشب به قصد کشتن ما یک کاروانسرای بزرگ را آتش زد و عده ای را بی خانمان نمود. ما فهمیدیم که او مرد خطرناکی است و برای اینکه انتقام دوستان خودمان را نیز گرفته باشیم، حاضریم به شما کمک کنیم. من خیلی چیزها از او می دانم. دوستان من در خانه هستند. بیا برویم؛ بیا... انشاءاله برای نجات «سهراب» و «تهمتن» هم اقدام می کنیم.

«کرمعلی» این سخنان را در کمال صفا می گفت. «کرمعلی» که روح لوطی گری در گفتارش نمود کرده بود، طوری حرف می زد که به دل «محمود» می نشست. شاید در آن موقعیت اگر کس دیگری همان مطالب را دست و پا شکسته و تند و تند می گفت، «محمود» باور نمی کرد و تسلیم او نمی شد. لیکن خودش نیز ندانست چرا «کرمعلی» را مرد صادقی انگاشت... چون زیر بازویش را گرفت و بدون مقاومت به راه افتاد.

«کرمعلی» بالا و پائین کوچه را از نظر گذرانید و به سرعت «محمود» را به درون کوچه باریکتری کشید و از نقاط خلوت به طرف خانه ای که دو دوستش «شاه غلام» و «لوتی رجب» انتظارش را می کشیدند، هدایت نمود. «کرمعلی» در طی چند دقیقه تفحص در اطراف خانه حاکم و داروغه همه چیز را کشف کرده بود. دوستانی داشت که اگر واقعه ای در «دارالحکومه» اتفاق می افتاد، برای او

حکایت می‌کردند. در این صورت «کرمعلی» اطلاعات دقیق‌تری در دست داشت و به «محمود» گفت:

- «سهراب» و «تهمتن» را باز داشت کرده‌اند! عیب ندارد. شانس آنها در این است که ما با تو برخورد کردیم و از طرفی «زین‌الدین» شیطان صفت هم مشت خودش را باز کرده است. خدا شاهد است که تا از این مرد انتقام نگیریم، آرام نخواهیم نشست. تو هم آنقدرها غصه نخور.

«محمود» که با اطمینان و اعتماد همراه «کرمعلی» می‌رفت، جواب داد:
- بیشتر ناراحتی خیال من از جانب آن دو زنی است که در خانه هستند. «ربحانه» و «روزالین»؛ آنها نه کسی را می‌شناسند و نه حامی و پشت و پناهی دارند. معلوم نیست چه سرنوشتی پیدا خواهند کرد و بیا آنها چه معامله‌ای می‌شود.

«کرمعلی» گفت:

- خانه ما نزدیک است؛ چیزی نمانده... و اما دربارهٔ آنها زیاد به خودت فشار نیاور! خدا بندگانش را حفظ می‌کند. اینطور که من حدس می‌زنم، حاکم هم به طمع افتاده است. شنیده‌ام که شما گنج بزرگی پیدا کرده‌اید و طبیعی است که هر کس قدرتی داشته باشد، می‌کوشد که آن را از چنگ شما بیرون بکشد. در این صورت با زن‌ها کاری ندارند!

«محمود» جواب داد:

- من فکر می‌کنم برای اینکه «سهراب» را به حرف بیاورند، «روزالین» را آزار کنند و تحت شکنجه قرار دهند. تنها در این صورت ممکن است «سهراب» چیزی بگوید؛ زیرا آنها سخت یکدیگر را دوست دارند. «تهمتن» هم تازگی‌ها به «ربحانه» توجه مخصوصی نشان می‌داد و از او مراقبت بیشتری می‌کرد، اما او نامزدی دارد که اکنون روی دریا است و با پرتقالی‌ها در حال جنگ و ستیز می‌باشد. به هر حال نمی‌دانم چه خواهد شد؛ خدا باید ما را حفظ کند!

«محمود» هنوز هم حرف می‌زد که «کرمعلی» بازوی او را گرفت، به سمتی کشید و گفت:

- صبر کن؛ خانه در این کوچه است. ولی قبلاً باید مطمئن شویم که کسی مراقب ما نیست و آنگاه قدم به درون کوچه بگذاریم. داروغهٔ این شهر خیلی

زرنگ است و هنوز کسی نتوانسته از چنگ او بگریزد. صبر کن! آهان... این طرف و آن طرف را ببین! کسی مراقب ما نیست؟! خوب؛ بدو!

و هر دو نفر دوان دوان وارد کوچه شدند و چون در خانه باز بود، بدون درنگ به داخل جستند و در را پشت سر خود بستند. «شاه غلام» و «لوتی رجب» که تصور می کردند در خانه بسته است، با شنیدن صدای پائی در دالان متوحش و هراسان از اطاق به خارج پریده و در حالیکه قداره های خویش را در دست گرفته بودند، به طرف در رفتند.

«محمود» نگرانی خاصی داشت. دلش شور می زد و قلبش حوادث شومی را پیش بینی می کرد. نسبت به «کرمعلی» اعتماد و وثوق پیدا کرده و تا آنجا به دنبال او آمده بود، لیکن هنگام ورود به خانه پایش پیش نمی رفت. به هر حال چاره ای نداشت و برخلاف میل باطنی خویش وارد شد و از دالان نیز گذشت.

در حیاط ناگاه دو نفر مرد قداره به دست را در دو سوی خود دید و به گمان اینکه توطئه در کار بوده و قصد کشتن وی را دارند، عقب جست و شمشیرش را از نیام کشید. چیزی نمانده بود که هر دو طرف به یکدیگر حمله کنند و شاید این گیرودار «محمود» که تنها بود، در نتیجه سوء تفاهم از پای درمی آمد. خوشبختانه «کرمعلی» خویشتن را به وسط معرکه افکند، دستها را از دو سو بلند کرد و گفت: - نزنید! صبر کنید؛ شما با هم دشمن نیستید! این دوست ما است!

ابتدا لوتی ها قداره را پائین آوردند و چون اطاق پنجدری نزدیک بود، از درگاه به درون اطاق افکندند که خیال «محمود» راحت باشد. آنگاه نوبت او رسید و شمشیرش را در نیام گذاشت. به این ترتیب خطر زد و خورد از بین رفت، ولی هنوز آنها با سوء ظن به «محمود» نگاه می کردند و با نگاههای استفهام آمیز از «کرمعلی» می خواستند که زودتر او را معرفی کند و ابهام را از بین ببرد. «کرمعلی» دست «محمود» را گرفت و گفت:

- بفرما؛ شما هم میهمان خانه ما هستید! اینجا خانه شما است و تا موقعی که تکلیف کار رفاقت معلوم نشود و نتوانیم کاری برای آنها انجام دهیم، جایی امن تر و مناسب تر از اینجا پیدا نخواهی کرد.

صحبت کردن لوتی ها به همین طریق انجام می گرفت. گاهی مفرد و زمانی جمع حرف می زدند و از اصول سخن گفتن بی اطلاع بودند. «کرمعلی» نمونه

بارزی از این طبقه مردم بود که در اجتماع آن عهد و زمان جای بزرگی را اشغال کرده بودند. «محمود» در جلو و لوتی‌ها از عقب وارد پنجدری شدند و گرد هم نشستند. «کرمعلی» ماجرا را آنطوری که از زبان نوکران حکومتی شنیده بود، حکایت کرده و سرانجام گفت:

- من وقتی فهمیدم که «سهراب» و «تهمتن» و «زین‌الدین» و «عبداله» را توقیف و حبس کرده‌اند، فوراً تصمیم گرفتم که لااقل «محمود» را نجات دهم. این بود که سر راه او قرار گرفتم و با او ملاقات نمودم... اما نزدیک بود مرا هم بکشد! این رفیق تازه ما خیلی شرور است! هنوز حرفی نزده، دست به شمشیر می‌برد! دیشب هم شما دیدید که چگونه گردن رفیق ما را زد!

از این شوخی همه خندیدند و «محمود» هم لبخندی زد. «شاه‌غلام» گفت:

- حالا چه نقشه و برنامه‌ای دارید؟

«محمود» به جای اینکه جواب آنها را بدهد، متقابلاً پرسید:

- شما چه هدفی دارید؟

«لوتی رجب» اظهار داشت:

- ما شغل و کار معینی نداریم. راستش را بخواهی، ما همیشه می‌گردیم تا جائی دعوا و مرافعه پیدا کنیم و خود را در آن دخالت دهیم، تا شاید از آن نمد کلاهی تهیه نماییم! دو نفر از دوستان ما در اثر خیانت و دروغگوئی «زین‌الدین» از پای درآمدند. یکی به قتل رسید و دیگری مجروح شد و معلوم نیست که الان کجاست. گرچه آن یک نفر را شما کشتید، ولی قاتل حقیقی او «زین‌الدین» است... زیرا او به ما گفت که اصولاً شما شمشیر ندارید؛ چه رسد به اینکه جنگیدن با شمشیر را بلد باشید. این ناجوانمرد نزدیک بود ما را هم بکشد. تا از او انتقام نگیریم، آسوده نخواهیم شد!

«محمود» که مقصود اصلی آنها را فهمیده بود، گفت:

- بسیار خوب؛ من کاری می‌کنم که شما کاملاً راضی و خشنود باشید. «سهراب» جوان دست و دل‌بازی است و چون پول و طلا بسیار دارد؛ مسلماً اگر شما برای نجات او فعالیت نمائید، آنقدر پول به شما خواهد داد که از مال دنیا بی‌نیاز شوید.

«محمود» که جوان باهوشی بود، درست رگ خواب آنها را گرفت. به شنیدن

سخنان او سه نفر لوتی نگاهی به یکدیگر کردند و از فرط شادی آب دهان را فرو بردند. «شاه غلام» گفت:

- ما در خدمتگذاری حاضریم و از همین امروز برای نجات آنها اقدام می‌کنیم؛ اما این کار مقدماً پول می‌خواهد و خرج دارد!

«محمود» پرسید:

- پول برای چه؟!

«لوتی رجب» جواب داد:

- برای خرج کردن و چرب نمودن سیل نوکران داروغه و زنداتیان! اگر انسان

پول داشته باشد، می‌تواند روی سیل قاضی هم تقاره بزند!

«محمود» فکری کرد و گفت:

- ولی ما حالا به پول دسترسی نداریم...

به دنبال این جمله سکوتی برقرار گردید. یک دقیقه بعد «کرمعلی» دست‌ها را

از خوشحالی به هم مالید و گفت:

- پیدا کردم... یافتم!

همه متعجبانه پرسیدند:

- چه چیزی را پیدا کردی؟!

- پول را!

- از کجا؟!

«کرمعلی» گفت:

- پولی که دیشب «زین‌الدین» از مرد بازرگان دزدید و او را کشت!

شب قبل «شاه غلام» و «لوتی رجب» سرگرم کمک به «گلناز» بودند که

«کرمعلی» شاهد جنایت «زین‌الدین» قرار گرفت و از محلی که صندوقچه پول را

پنهان کرد، مطلع شد. او همه چیز را برای آنها حکایت نمود و گفت:

- پول پیدا شد. به دست آوردن آن صندوق کار مشکلی نیست؛ زیرا فقط چند

نفر سوار در آنجا هستند «زین‌الدین» و «عبداله» توقیف شده‌اند. حالا بقیه کارها

را درست کنید!

«شاه غلام» گفت:

- «محمود» صلاح نیست که از خانه خارج شود. او در همین جا بماند، تا ما

برویم و پول تهیه کنیم.

همه عقیده او را پسندیدند و سه لوتی جوانمرد جهت آوردن صندوقچه از منزل خارج شدند. لحظات به سختی سپری می شدند و «محمود» که از ماجراهای اخیر بسیار خسته بود، فرصت را غنیمت شمرد و به خواب سنگینی فرو رفت.

● فصل بیست و سوم

پس از فرار «محمود» داروغه و غلامانش به شتاب در پی از دویدند و درست دو سه دقیقه پس از خروج او، پشت در خانه آنها رسیدند. «ریحانه» و «روزالین» انتظار آنها را داشتند، زیرا «محمود» گفته بود که چه خواهد شد.

داروغه بدون سؤال و جواب - قبل از اینکه از وجود کسی در خانه مطمئن شود - وارد شد و فرمان داد تا غلامانش آن خانه و خانه‌های دیگر اطراف را تحت نظر بگیرند و از خروج همه کس جلوگیری نمایند.

همسایه‌ها بیرون ریختند و روی دیوارها و پشت در خانه‌ها جمع شده و تماشا می‌کردند. نمی‌دانستند چه شده؛ گمان می‌کردند جنایتی اتفاق افتاده و یا گنجی در آن خانه پیدا شده است که داروغه در کار دخالت می‌کند.

قبلاً «روزالین» و «ریحانه» لوازم و اثاثیه را جمع کرده و بقچه‌های خویش را بسته بودند؛ زیرا معلوم بود که حاکم پس از زندانی شدن «سهراب» و «تهمت» و فرار «محمود» آنها را در آن خانه نخواهد گذاشت و بیشتر برای اینکه از زبان ایشان چیزی بشنود، آن دو را به قصر و دستگاه خویش می‌برد... و بعد خدا می‌داند که چه می‌شود!

اتفاقاً حدس آنها درست از کار درآمد. داروغه «ریحانه» و «روزالین» را به اندرون برد و به دست خواجه یاشی سپرد و سفارش کرد که از تماس آنها با اشخاص متفرقه - حتی یا زنان خانه حاکم - نیز جلوگیری نمایند. وقتی داروغه

نزد حاکم بازگشت، او تنها در اطاق نشسته بود و فکر می‌کرد. حاکم به دیدار داروغه سر برداشت و گفت:

- خوب؛ چه کردی؟. این پسرۀ احمق را گرفتی؟!

داروغه پاسخ داد:

- خیر، حضرت حاکم. آن جوان گریخت و رفت، ولی دو زن جوان و زیبایی که در خانه بودند، به اندرون حکومتی انتقال یافتند تا ولینعمت من چه دستور دهند.

حاکم اظهار داشت:

- حتماً این دو زن همسران «تہمتن» و «سہراب» هستند.

داروغه جواب داد:

- اتفاقاً اینطور نیست. طبق معمول هر زنی که وارد اندرون شود، تحت معاینۀ قابلہ قرار می‌گیرد. آنها را نیز به دست قابلہ سپردیم و پس از معاینہ، معلوم شد که هر دو نفر دختر و باکرہ هستند!

حاکم سر را به علامت تعجب تکان داد و گفت:

- راستی عجیب است. چطور این دو دختر دلفریب با وجود معاشرت و زندگی دائم با این مردان قوی‌هیکل و شمشیرزن مجرد، در طی این مدت دراز که اظهار می‌داشتند، باکرہ و دست نخورده مانده‌اند؟! شاید رازی در این کار باشد. آیا خواهر و برادر نیستند؟.

داروغه جواب منفی داد و حاکم به دنبال سخنان خویش افزود:

- اوہ؛ راستی فکر خوبی از نظرم گذشت. بہ بہ، چه اندیشۀ درخشانی! چه

حساب دقیق و خوبی!.

داروغه پرسید:

- قریان چه فکر کرده‌اید؟. البتہ افکار حضرت حاکم ہمیشہ درخشندہ و

تابناک است!.

حاکم اظهار نمود:

- گوش بده؛ چندی است که برای درباریان تحفہ و ہدیہ نفرستادہ ایم. «مہدی

قلی خان»، «ایشیک آقاسی»، «قوللر آقاسی»... اینها هم حقوقی گردن من دارند و

امسال منتظرند کہ از جانب من ہدیہ نفیسی دریافت کنند. چه بہتر کہ یکی از

آنها را برای «مهدی قلی خان» و دیگری را جهت «قوللر آقاسی» بفرستم!

داروغه گفت:

- آنها خیلی زیبا و دلفریب هستند. یقین دارم که در میان زنان حرمسرای ظل الهی نیز مانند آنها یافت نمی شود. به عقیده کمترین غلام، خوب است که آنها را برای مرشد کامل بفرستید. حتماً بر جاه و مقام شما خواهد افزود و ممنون خواهد شد!

حاکم با رنگی پریده گفت:

- نه؛ نه؛ این کار عاقلانه نیست! می ترسم اگر به اندرون شاهی راه پیدا کنند، همه چیز را بگویند و با افسونگری، خاطر «ظل الهی» را نسبت به من مشوب نمایند و نتیجه معکوس گرفته شود. از زن هر چه بگوئی، ساخته است!

داروغه جواب داد:

- در این صورت هر چه میل دارید، بکنید و من در خدمتگذاری حاضر و آماده‌ام. حتی اگر مایل باشید، شخصاً آنها را به «اصفهان» می برم و به دست «مهدی قلی خان» و «قوللر آقاسی» می سپارم و برمی گردم.

حاکم گفت:

- در این باره فکر می کنم. اگر در طی این چند روز کاروان مطمئنی رسید، آنها را به دست کاروان دار می سپارم که در «اصفهان» تحویل بدهد و رسید ایشان را برای من بفرستد؛ در غیر این صورت خودت یا شخص دیگری را گسیل می دارم. با این مذاکرات تکلیف و سرنوشت «ریحانه» و «روزالین» هم معین شد، ولی هنوز درباره «تهمن» و «سهراب» تصمیمی اتخاذ نگردیده بود.

داروغه گفت:

- بسیار خوب؛ تا رسیدن یک کاروان مطمئن، بفرمائید که با دو نفر زندانی چه کنیم؟

حاکم فکری کرد و جواب داد:

- آنها را باید به حرف بیاوریم. با شلاق یا شکنجه؛ یا تطمیع و وعده و عید! به هر تقدیر و به هر شکلی که ممکن است، باید محل گنج را کشف کنیم. از قرار معلوم گنج بزرگی است که برابر چند سال باج و خراج و مالیات کشور ایران می باشد! اگر اینطور باشد، مقداری از آن را برمی داریم و بقیه را برای

حضرت سلطان «شاه عباس صفوی» می فرستیم... البته ظل الهی نیز اسب پیشکشی را دندان نمی شمارند و از ما ممنون می شوند!

قبل از اینکه داروغه سخنی بگوید، حاکم ادامه داد:

- برو... برو... آنها را تطمیع کن؛ تهدید کن... وعده بده و به رفق و مدارا بکوش که محل گنج را کشف کنی. ولی اگر دیدی که موفق نمی شوی، ناخن های دست و پایشان را بکش و آنقدر شلاق به ایشان بزن که بالاخره از بیم جان حرف بزنند. وسایل شکنجه آماده است و اگر راه تازه ای به نظرت رسید و طریق جدیدی برای شکنجه یافتی، اقدام کن! از هیچ اقدامی خودداری نکن!

داروغه تعظیمی کرد و از اطاق بیرون رفت. مستقیماً راه سردابهای زندان را در پیش گرفت و خود را به پشت در سیاهچال «تهمتن» و «سهراب» رسانید.

«تهمتن» به دیوار سنگی و مرطوب تکیه داده و پاها را دراز کرده بود؛ ولی «سهراب» که از رطوبت بیم داشت و می ترسید دچار بیماری استخوان درد شود، بیشتر اوقات شبانه روز را می ایستاد و فقط چند ساعتی به ناچار می خوابید.

«تهمتن» به قدرت بدنی خویش و ثوق کامل داشت. می دانست که عضلات پیچیده ران و ساق پایش آنقدر محکم و نیرومند است که ماهها می تواند در مقابل رطوبت کشنده سرداب مقاومت و پایداری کند. به همین اعتماد روی زمین می نشست و گاهی می خوابید و مثل اینکه روی بسترش از ابریشم و پر قو آرمیده باشد، پاها را دراز می نمود و دست را زیر سر می نهاد. حتی بعضی اوقات زمزمه ای می کرد و آواز می خواند!

آن روز که داروغه برای تطمیع و وعده و وعید آمده بود، «سهراب» غرغر می کرد و زیر لب با خودش حرف می زد و طول و عرض سرداب ظلمانی و تاریخ را که در هر گوشه اش صدها حشره و جانور لانه کرده بود، با گامهای ناراحت و نامرتب می پیمود.

«تهمتن» ابتدا می کوشید که او را نیز مثل خودش آرام کند، اما موفق نشد و چون توانست از خشم و ناراحتی عصبی «سهراب» بکاهد، سکوت اختیار نمود و تصمیم گرفت که دیگر با او درباره امید به آینده صحبت نکند.

«سهراب» شب و روز را در اندیشه فرار سپری می نمود و هر ساعت راه تازه ای می گزید و با دوست خود «تهمتن» در میان می گذاشت. ساعتی پیش از

رسیدن داروغه به پشت در سیاهچال، «سهراب» نزد «تهمتن» رفت و گفت:

- گوش بده «تهمتن»؛ راه تازه‌ای برای فرار پیدا کرده‌ام!

«تهمتن» با بی‌اعتنائی جواب داد:

- هر چه باشد، خوب نیست. می‌دانی چرا؟. برای اینکه فرار از این سیاهچال

مخوف امکان‌پذیر نیست! به فرض اگر از این چهار دیواری به خارج راهی پیدا

کنیم، تازه هزار مشکل جدید پیش روی ما قرار می‌گیرد که از همه بزرگتر بالا

رفتن از پله‌های سنگی باریکی است که در هر چند قدم آن یک نگهبان مسلح

ایستاده است.

«سهراب» گفت:

- گوش بده... راهی را که من انتخاب کرده‌ام، بسیار خوب است. در طی چند

روزی که اینجا گذرانیده‌ایم، من نام تمامی نگهبانان و زندانبان‌ها را فرا گرفته‌ام و

خوب می‌دانم که چه ساعتی می‌آیند و کی می‌روند. تو یا آواز می‌خوانی و یا

خوابیده‌ای؛ اما من که سر پا ایستاده‌ام، کاملاً مراقب آنها هستم و عموم ایشان را

به اسم و قیافه می‌شناسم.

«تهمتن» سؤال کرد:

- مقصودت را نمی‌فهمم. شناختن زندانبان‌ها چه ربطی به فرار ما از این

سیاهچال دارد؟!!

«سهراب» اظهار داشت:

- گوش بده؛ اتفاقاً خیلی هم مربوط است! امشب دو نفر نگهبان این

سیاهچال عوض می‌شوند و جای خود را به دو نفری که دیروز بوده‌اند،

می‌دهند. ما باید قبل از اینکه دو نفر جدید بیایند، آنها را به درون بکشیم و مثل

گوسفند سرشان را گوش تا گوش ببریم و لباس آنها را بپوشیم. حسن کار در این

است که روشنائی مشعل‌ها آنقدر نیست که...

«تهمتن» حرف او را برید؛ شانه‌ها را بالا انداخت و گفت:

- خدا عقلت بدهد! مرد حسابی ما در این سیاهچال یک چاقوی کند نداریم

که ناخنهای دست و پایمان را کوتاه کنیم؛ چه رسد به اینکه سر دو نفر آدم را

ببریم!

«سهراب» کنار دوست خود نشست. دست او را گرفت و ادامه داد:

- خیالت از این بابت راحت باشد؛ زیرا من یک خنجر تیز و برنده در چکمه خویش پنهان نموده و این چند روز هم از آن مراقبت کرده‌ام که مبادا در اثر رطوبت هوا زنگ بزند!

شنیدن این جمله برای «تهمتن» از هر چیزی شگفت‌انگیزتر بود. با شادمانی زایدالوصفی از جای برخاست و نشست. چند بار آب دهان را فرو برد و پرسید: - راست می‌گوئی؟! آفرین! وقتی خنجر و شمشیرهای ما را گرفتند، من خیلی غصه می‌خوردم که مبادا یک روز برای دفاع از جان خود به اسلحه محتاج باشیم و...

«سهراب» می‌خواست خنجر را بیرون بکشد و به او نشان دهد، ولی ناگاه صدائی شنیده شد و هر دو را متوجه کرد. «سهراب» از کنار «تهمتن» برخاست و به گوشه‌ی دیگر سرداب رفت. خودش را روی زمین انداخت و به ضعف و ناتوانی تظاهر کرد.

زنجرهای پشت در به هم می‌خورد و صدا می‌کرد... معلوم بود که یک نفر قفل‌های سنگین در سیاهچال را باز می‌کند. «سهراب» و «تهمتن» از خودشان می‌پرسیدند:

- این کیست که به سراغ ما می‌آید؟! آیا زندانبان است که برای پر کردن کوزه‌ی آب آمده؟! آیا حاکم است که قصد تحقیق و بازجوئی دارد؟! آیا مورد عفو و بخشش قرار گرفته‌ایم، یا اینکه...

دوران انتظار خیلی کوتاه بود؛ زیرا درب سیاهچال در عرض یکی دو دقیقه باز می‌شد و هر کس پشت در بود، وارد می‌گردید... اما همین مدت کوتاه به نظر آنها بسیار طولانی و خسته‌کننده جلوه می‌کرد!

«تهمتن» روی زمین مرطوب غلطید و رویش را به طرف در کرده، دست را زیر سر اهرم نموده و قیافه‌ای کاملاً بی‌اعتنا و خونسرد به خود گرفت.

وقتی در باز شد، روشنائی خیره‌کننده‌ای درون سیاهچال را روشن و چشم دو نفر زندانی را خیره نمود. روشنائی تنها مشعلی که به دست قراول همراه داروغه دیده می‌شد، آنقدرها زیاد نبود؛ ولی همان روشنائی مختصر چشمهای «تهمتن» و «سهراب» را که به تاریکی عادت کرده بودند، می‌زد.

خیلی زود قیافه‌ی داروغه را در نور مشعل دیدند و او را شناختند. «سهراب» به

دروغ می‌نالید و از درد استخوان شکایت می‌کرد. خود را طوری نشان می‌داد که اصولاً متوجه ورود داروغه نشده است و شدت درد او آنقدر زیاد است که جائی برای توجه به ورود و خروج اشخاص باقی نمی‌گذارد... برعکس «تهمت» در نهایت خونسردی و آرامش دست را زیر سر نهاده بود و خیره‌خیره به داروغه می‌نگریست.

داروغه وارد شد و چند لحظه ایستاد تا توانست همه جای سیاهچال را در روشنائی لرزان و سرخ‌رنگ مشعل ببیند. وقتی چشمش به تاریکی خو گرفت و توانست آنها را تشخیص بدهد، لیخندی بر لب آورد. نگاهی تحقیرآمیز به آنها افکند و گفت:

- حال شما چطور است؟! در این منزل جدید چگونه می‌گذرانید؟! امیدوارم که اینجا را پسندیده باشید!

«تهمت» با مهارتی عجیب، قهقهه‌ای زد و بدون اینکه از جای خود تکان بخورد و از چهره‌اش اثر نارضایتی و خشم و غضب خوانده شود، گفت:

- عجب! حضرت داروغه به فکر ما هم هست؟! من هم‌اکنون به این فکر می‌کردم که چطور سرنوشت موجودات روی زمین به دست خداوند است؛ چگونه به میل و اراده‌ی الهی عوض می‌شود و دستخوش حوادث می‌گردد!

داروغه از خنده و قهقهه‌ی دنیا‌دار «تهمت» و از مشاهده‌ی آن همه خونسردی و بی‌اعتنائی او غرق حیرت شد. نمی‌دانست چه بگوید و در مقابل خنده «تهمت» چه عکس‌العملی نشان بدهد. در ضمن می‌دید که «سهراب» گوشه‌ای افتاده و ناله می‌کند؛ اما «تهمت» مثل اینکه در بستر حریر خوابیده، دست را زیر سر نهاده و به روی او لبخند می‌زند! داروغه کنترل فکری خود را به کلی از دست داد و فراموش کرد که چه می‌خواهد بگوید. بالاخره به خود فشاری آورد و اظهار داشت:

- پس «سهراب» را چه می‌شود؟! چرا او ناله می‌کند؟! آیا آب و هوای این خانه به مزاج او سازگار نیست؟!

«تهمت» تکانی خورد و جواب داد:

- او از غصه‌ی پول اینطور شده است!

داروغه با تعجب پرسید:

- غصهٔ پول؟ کدام پول؟!

«تهمتن» یکبار دیگر قهقهه‌ای زد؛ در جای خود نشست و مثل کسی که قبلاً روی مذاکراتی که انجام می‌شد فکر و حساب کرده باشد، جواب داد:

- همان پولی که به خاطر تصاحب آن حاکم دستور داد و تو ما را به این سوراخ مرگبار انداختی. کدام پول؟! سؤال کردن لازم ندارد! خود شما خوب می‌دانید که «سهراب» از غصهٔ کدام پول می‌نالند!

چشم «سهراب» و «تهمتن» به ظلمت و تاریکی سیاهچال عادت داشت و در این هنگام که خطوط چهرهٔ داروغه به هم ریخت و حالش به شنیدن نام پول منقلب شد، «تهمتن» کاملاً مراقب تغییر حالت صورت او بود و تاثیر سخنانش را می‌سنجید. برای فرود آوردن یک ضربهٔ محکمتر، «تهمتن» دنبالهٔ سخنان قبلی را گرفت و گفت:

- اگر تو هم جای او بودی، می‌نالیدی و غصه می‌خوردی. شوخی نیست. آنچه که من دیدم، اگر چشم هر انسان دیگری دیده بود، به «سهراب» حق می‌داد که در این گوشهٔ سیاهچال مثل مار به خود بیچید و ناله کند!

داروغه به گمان خودش می‌خواست از «تهمتن» حرف بکشد و با صحبت‌های گوناگون، سر او را گرم کند و محل اختفای گنج را پرسیده، و فوراً به حاکم اطلاع بدهد... غافل از اینکه «تهمتن» چه دام مهیبی برای او تهیه نموده و با چه مهارت قابل تحسینی او را به پرتگاه نیرنگ و فریب سوق می‌دهد. داروغه پرسید:

- چه چیزی را با چشم خود دیده‌ای که به «سهراب» حق می‌دهی؟! بگو تا من هم بدانم!

«تهمتن» گفت:

- البته اطلاع از آن بی‌فایده نیست، زیرا نام و رنگ و صدای طلا به قلب انسان جلا می‌بخشد و روح را تقویت می‌کند! همین «سهراب» که گوشهٔ این سیاهچال افتاده و ناله می‌کند، صاحب بزرگترین دقائن عالم است. یک روز پادشاه «اسپانیا» با نیروی عظیم جنگی خود ممالک اروپائی را تحت سلطه درآورد. جزایر و کشورهای پر نعمت و زرخیز آسیا و افریقا را فتح نمود. از دولت‌های بزرگ باج و خراج گرفت و مقدار زیادی طلای مسکوک و شمش اندوخت. یک

روز دیگر این طلاها را در کشتی نهاد و به یکی از دریانوردان بزرگ خود سپرد که در یک جزیره دور افتاده دفن و پنهان کند که اگر شکست هم خورد، دفائن او به چنگ دشمن نیافتد. تمام این گنجینه بزرگ به اعماق دریا فرو رفت و پس از نیم قرن، همین «سهراب» که اکنون گوشه سیاهچال خوابیده و از شدت درد مفاصل و استخوان‌هایش بیهوش شده است، به زور شمشیر و تدبیر طلاها و جواهرات را از عمق دریا بیرون کشید... خدا می‌داند که چقدر طلا است! گردن‌بندهای مروارید، صدها کیسه کوچک و بزرگ چرمی از الماس‌های درخشنده، لعل، یاقوت زیرجد! چه می‌دانم؛ من که نام آن سنگهای قیمتی را نمی‌دانم! فقط باید خودت به بینی تا بفهمی که من چه می‌گویم!

دهان داروغه باز مانده بود. چشمانش برق می‌زد و دلش از حسرت و آرزو چنان می‌لرزید و می‌طپید که صدای ضربان آن را به گوش خودش نیز می‌شنید. پیش خود می‌گفت:

- ای کاش این ثروت عظیم به من تعلق داشت. راستی اگر من صاحب چنین دینه‌ای بودم، به تمام سلاطین جهان حکمفرمائی می‌کردم و نصف دنیا را می‌خریدم! بهترین اسبها را در طویله خویش نگه می‌داشتم و قصری از سنگهای مرمر خراسان می‌ساختم!

«تهمت» با هوش و ذکاوت فوق‌العاده‌ای که داشت، برق دیدگان داروغه را دید و حدس زد که در دل شوریده او چه می‌گذرد. چند لحظه سکوت کرد و به داروغه ذوق‌زده فرصت فکر کردن داد. وقتی کاملاً او را آماده دید، لبخندی زد و گفت:

- حضرت داروغه با زندانیانی که مشعل به دست دارد، کار دیگری ندارند؟! بهتر این نیست که این نگهبان ما را تنها بگذارد؟! داروغه که تا آن لحظه به یاد نگهبان مشعل به دست پشت سر خودش نبود، با شتابزدگی خاصی گفت:

- راست گفتم! من باید پیام حضرت حاکم را به شما دو نفر برسانم و سزاوار نیست که او را از اسرار حکومتی مطلع شود.

نگهبان بدون درنگ مشعل را در جای مخصوص آن روی دیوار نهاد و بیرون رفت. «تهمت» که خود را با زبردستی به مقصود نزدیک کرده بود، از جای

برخواست. کنار در رفت و نگاهی از سوراخ بالای آن به خارج کرد. چون مطمئن شد که نگهبان دور شده است، نزد داروغه بازگشت و گفت:

- حضرت داروغه؛ گوش بدهید! می‌خواهم راز مهمی را با شما در میان بگذارم!

داروغه سر از پای نمی‌شناخت. احساس کرده بود که «تهمتن» نسبت به او نظر خاصی پیدا کرده و چنان نرم شده که شاید بلافاصله محل گنج را نزد او فاش نماید... ولی «تهمتن» نقشه بسیار دقیقی طرح کرده بود و می‌خواست داروغه حیلہ گری را که همه مردم را گول زده و دزدان و جنایتکاران را با حیلہ و نیرنگ به دام افکنده بود، فریب بدهد... البته فریب دادن داروغه که خودش موجودی محیل و خطرناک بود، آسان به نظر نمی‌رسید؛ اما «تهمتن» از راهی گام بر می‌داشت که هر کس دیگری جز داروغه سر راه او قرار می‌گرفت، به ناچار فریب می‌خورد و تسلیم می‌شد. «تهمتن» ادامه داد:

- حقیقت را من و «سهراب» خوب درک کرده‌ایم. حساب روشن است. یعنی حاکم به طمع افتاده و قصد دارد ما را با شکنجه و آزار و هر ترتیب دیگری که هست، مجبور کند تا محل گنج را به او نشان بدهیم. شما را به خدا سوگند، آیا غیر از این است؟!

داروغه که خود را به مقصود خیلی نزدیک می‌دید، بلافاصله جواب داد:
- حالا که مرا به خدا سوگند می‌دهی، به ناچار باید بگویم که حقیقت جز آنچه که گفתי نیست و من ماموریت دارم که ناخن‌های شما را از گوشت جدا نمایم تا محل دفینه را نشان دهید!

«تهمتن» قیافه‌ای بسیار جدی به خود گرفت و اظهار داشت:

- در این صورت ما باید از گنج چشم پوشیم؛ زیرا قدرت آن را نداریم که چنان شکنجه مرگباری را تحمل نمائیم. اینجا حساب دیگری پیش می‌آید که بدون شک خود شما هم که داروغه و نزدیک‌ترین فرد به حاکم هستید، به آن واقف می‌باشید. می‌دانید آن موضوع مهم چیست؟! این است که اگر حاکم به گنج دسترسی پیدا کند، ناگهان ناپدید می‌شود و دیناری از آن ثروت بازیافته را به شما که داروغه او هستید، نمی‌دهد!

داروغه مثل اینکه هرگز به این موضوع فکر نکرده باشد، سر را پائین انداخت

و چند ثانیه سکوت نمود. سرانجام سر برداشت و گفت:

- درست حدس زده‌ای! اگر هم بدهد، چیز قابلی نیست و...

«تهمتن» حرف او را برید و اظهار داشت:

- ممکن است کار دیگری هم بکند. وقتی گنج را تصاحب کرد، شبانه شما را به شام دعوت می‌کند و جام زهرآگینی را به دستت می‌دهد؛ به آسانی جانت را تباه می‌نماید و جسدت را پنهان می‌سازد. بعد انتشار می‌دهد که جنایتکاران داروغه را کشته‌اند... همه نیز حرف او را باور می‌کنند، زیرا بین دزدان و داروغه مناسبات خوبی وجود ندارد!

این دفعه رنگ داروغه به شدت پرید. وحشتی عمیق بر چهره‌اش نقش بست. چشمانش گشاد شد و با لکنت زبان گفت:

- او؛ راست می‌گوئی! این کار را زودتر می‌کند؛ زیرا اصولاً... بین ما میانه و روابط خوبی وجود ندارد! چندین بار قصد کشتن مرا داشته و موفق نشده است!

«تهمتن» که با پیروزی قطعی فقط یک قدم فاصله داشت، آهسته گفت:

- در این صورت اگر ما تسلیم شویم، مرگ تو هم حتمی است و هیچ انسان عاقلی با دست خویش موجبات نیستی خودش را فراهم نمی‌کند!
داروغه پرسید:

- حالا چه باید کرد؟! او مرا مأمور کرده که شما را شکنجه بدهم. مقصود شما چیست؟!

«تهمتن» اندکی بیشتر به داروغه نزدیک شد و با صدائی آهسته گفت:

- مقصود من این است؛ حالا که قرار شده هر سه نفر ما کشته شویم و زنان و فرزندان ما یتیم گردند، چه بهتر که مردانه جان بسپاریم و مثل پیر زنان یازبونی و ضعف خود را به پای دشمن بی‌رحم نیافکنیم.

داروغه که به شدت می‌لرزید و رنگ بر صورت نداشت، پرسید:

- باز هم نفهمیدم؛ چطور می‌شود شجاعانه مرد؟! اصلاً چرا باید مرد؟!

«تهمتن» جواب داد:

- صحبت مرگ در بین نیست. من حدِ اعلائی کار را گرفته‌ام؛ ولی اگر شما راضی شوید که با ما همکاری کنید، نه ما کشته می‌شویم و نه موئی از سر

داروغه عزیز کم می‌گردد. از این گذشته خستگی چندین سال کار و زحمت نیز از بدنتان خارج می‌شود و نزد شاه هم روسفید و سربلند خواهیم بود.

- از من چکاری ساخته است و شما چه می‌کنید؟

«تهمتن» بازوی داروغه را با مهربانی گرفت و گفت:

- ما معامله ساده‌ای در پیش داریم. شما ما دو نفر را از این سیاهچال نجات بدهید؛ در عوض ما هم یک سوم از گنج را در حضور خودت تقسیم کرده و به شما می‌سپاریم! یک سوم گنج ثروت بزرگی است. شوخی نیست؛ پنجاه شتر نمی‌توانند یک سوم آن را حمل کنند!

داروغه آب دهان خود را فرو برد؛ چند بار پلک‌های چشمش را به هم زد و اظهار داشت:

- آخر... اینکار... می‌دانید که اگر موفق نشویم، جان هر سه نفر ما بدون اینکه نتیجه‌ای گرفته باشیم، از بین خواهد رفت! حالا ممکن است شما کشته نشوید؛ من هم که سهمی نخواهم، شاید زنده بمانم. اما اگر خیانت ما فاش شود، حاکم بلافاصله هر سه نفرمان را به دست جلاد می‌سپارد!

«سهراب» که از ابتدا تمارض کرده بود، حالا که مذاکره به جای حساس رسیده و سخن از دوستی و همکاری به میان می‌آمد، نمی‌توانست از جای برخیزد و بنشیند و در صحبت آنها شرکت جوید.

ولی «تهمتن» به تنهایی از عهده سخن گفتن بر می‌آمد و با مهارت داروغه را به لب پرتگاه فریب می‌کشاند و چیزی نمانده بود که برگردن او مهار یزند و کاملاً اسیرش سازد... اسیر طمع و آز... اسیر حرص و سودپرستی... و عجیب این است که همیشه حرص و طمع بشر را فریب می‌دهد و داروغه نیز از همان دسته مردان بود که خیلی زود فریب می‌خورند!

«تهمتن» دریافت که داروغه دچار ترس و وحشت گردیده و اگر اندکی در این راه پیش برود، به کلی از میدان خارج می‌شود و دامن را کنار می‌کشد. برای جلوگیری از این حادثه «تهمتن» خنده‌ای تصنعی نمود و پس از اینکه به چپ و راست نگریست و مطمئن شد که کسی سخنان او را نمی‌شنود، اظهار داشت:

- می‌دانید چیست، حضرت داروغه؟! برخلاف آنچه که تصور می‌کنی، این کار آنقدر ساده است که حدی بر آن متصور نیست. گوش کن؛ من راه را به تو

نشان می‌دهم! ما کاری می‌کنیم که به فرض اگر رسوا شدیم، هیچ سوءظنی متوجه داروغه شهر نباشد و حاکم نفهمد که تو به ما کمک نموده‌ای! فقط خواهش ما از تو این است که خودت سوار بر اسب مقابل در زندان منتظر ما باشی و دو اسب یدک نیز همراه بیاوری که سوار شویم و سه نفری برای تصاحب گنج و تقسیم آن برویم. در بازگشت تو می‌توانی از آن دو اسب برای حمل قسمتی از سهمیه خود استفاده نمایی!

همانطوری که ما می‌دانیم، غیر از «سهراب» و «محمود» هیچکس از محل گنج خبر نداشت. «تهمتن» نیز مثل خود داروغه نمی‌دانست گنج چقدر می‌باشد و در کدام نقطه از خاک و یا آبهای جنوبی ایران پنهان است؛ اما چنان با مهارت و اطمینان صحبت می‌کرد که داروغه یقین داشت او شخصاً گنج را مخفی نموده است!

در ضمن «تهمتن» از نام پول، سکه‌ها و شمش‌های طلا برای تضعیف روحیه داروغه استفاده می‌کرد و به محض اینکه احساس می‌نمود داروغه اندکی سست شده، باز از پول و طلا صحبت به میان می‌آورد و او را به دام می‌کشید. این بار هم داروغه تطمیع شد؛ آب دهان را فرو برد و با خوشحالی زایدالوصفی گفت:
- اگر چنین است، من قبول می‌کنم. فقط دو راس اسب زین کرده از من می‌خواهید و بعداً میل دارید که بدون مزاحمت عسس و گرمه از شهر خارج شوید. بسیار خوب؛ این کار بی‌اندازه آسان است و من با شما پیمان می‌بندم!
«تهمتن» گفت:

- من غیر از این چیزی از شما نمی‌خواهم. همین... و بعداً خواهید دید که ما در قبال گذشت و فداکاری شما چه خدمات گران‌بهایی انجام خواهیم داد. سوگند یاد کن و یک تار سبیل خود را نیز به عنوان گروگان شرافت به من بده که به عهد و پیمان خودت وفادار بمانی!

داروغه که از شدت شوق و شادی در پوست خود نمی‌گنجید، یک تار سبیل خود را کند، لای دستمال گره زد و به دست تهمتن سپرد. در ضمن سوگند یاد نمود که نسبت به آنها وفادار بماند. قرارهای لازم تیز گذاشته شد و داروغه قول داد که پنج ساعت از شب گذشته، اسبها را مقابل در زندان حکومتی بگذارد تا آنها کارهای لازم دیگر را در داخل انجام داده، خویشتن را به آنجا برسانند و سوار

شوند.

اما داروغه کمک‌های بیشتری می‌توانست انجام دهد. «تهمتن» بیم داشت که مساعدت دیگری از او طلب کند و داروغه ترسو به کلی از همکاری منصرف گردد.

اگر «تهمتن» و «سهراب» در کار خود موفق می‌شدند، داروغه بدون زحمت و به خطر افتادن جان و آبرو صاحب ثروت هنگفتی می‌گردید. این تصویری بود که پیش خود می‌کرد و هیچ نمی‌دانست که در پشت این پرده فریبنده چه دام هولناکی برای او تهیه شده است. برای اینکه صددرصد آنها در کار خود موفق گردند، خود داروغه گفت:

- باز هم دستور می‌دهم که عسس‌های اطراف زندان حکومتی به جای دیگری بروند. آنها را سرگرم می‌کنم که فرار شما را نبینند. سه نفر از نگهبانان داخل سیاهچال‌ها را نیز مرخص می‌کنم.
«تهمتن» گفت:

- بسیار خوب؛ حالا من یک خواهش دیگر از شما دارم. می‌دانی چیست؟!
اسلحه لازم داریم! دو شمشیر تیز و بلند!
داروغه نگاهی به اطراف کرد و اظهار داشت:

- من نمی‌توانم برای شما شمشیر بفرستم. همین یک شمشیر که به کمرم آوریخته، حاضر است و یکی از شما دو نفر می‌توانید آن را بردارید.

این را گفت و شمشیرش را باز کرد. آن را به «تهمتن» سپرد، بلافاصله خداحافظی نمود و از سیاهچال خارج گردید. «سهراب» آنقدر در همان حال باقی ماند تا صدای پای داروغه قطع شد و روشنائی نیز محو گردید. آنگاه از جای جست و از فرط شادی دستها را به دور گردن «تهمتن» حلقه نمود و پس از اینکه چندین بار صورت او را بوسید، در تاریکی سیاهچال پایکوبی کرد و گفت:

- آفرین؛ آفرین به هوش و ذکاوت تو! من باور نمی‌کردم تو اینقدر زرنگ باشی. خیلی خوب او را گول زدی؛ ولی بعداً چه خواهیم کرد؟! ما که چیزی در این حدود نداریم به او بدهیم؛ پس تکلیف چیست؟! چگونه جواب او و سربرازنش را در بیابان بدهیم!؟

«تهمتن» قبل از اینکه جواب «سهراب» را بدهد، شمشیرش را تکانی داد و

زیر لباس پنهان نمود. بعد پشت در سیاهچال رفت و از روزنه کوچک آن به خارج نگریست و گفت:

- عجب آدم ساده‌ای هستی! گنج کجا است که من به او بدهم؟!

- پس جواب او را چه می‌دهیم؟

- خیلی ساده است! با همین شمشیری که خودش به من داده، حساب او و سهمیه همراهانش را می‌پردازیم!

«سهراب» خنجر را از داخل چکمه‌اش بیرون کشید و در جای نزدیکتری پنهان نمود که در صورت لزوم به سرعت بتواند مورد استفاده قرار دهد.

داخل سیاهچال آنقدر تاریک و ظلمانی بود که به شب و روز فرق گذاشته نمی‌شد. «تهمتن» و «سهراب» فقط از تبدیل و تغییر نگهبانان و خالی شدن روغن چراغهایی که در داخل سرداب اصلی گذاشته بودند، حدس می‌زدند که چه ساعت روز و یا چه موقع از شب است.

دو نفر نگهبانی که در آن موقع مراقبت از زندانیان آن قسمت از سیاهچال‌ها را به عهده داشتند، دو ساعت از شب گذشته بازدیدي به عمل می‌آوردند و در ساعت چهار با نگهبانان تازه نفس عوض می‌گردیدند. «تهمتن» به «سهراب» گفت:

- طبق همان قراری که گذاشتیم، درست موقعی که نگهبانان می‌خواهند برای تعویض بروند، باید کار را شروع کنیم!

«سهراب» یکبار دیگر نقشه کار را تکرار نمود. قرارهای لازم را گذاشتند و در انتظار رسیدن ساعت موعود نشستند. دقایق به کندی می‌گذشت؛ مثل این بود که هر ثانیه ماهها و هر دقیقه سالی می‌گذرد.

دیگر چیزی هم برای گفتن و شنیدن نداشتند. دلشان پر از شور و التهاب بود. «سهراب» با بی‌صبری در سیاهچال قدم می‌زد و «تهمتن» هم مثل «رستم دستان» خوابیده بود و می‌خواست از آخرین فرصت نیز برای یافتن نیرو استفاده کند.

سرانجام صدای پای سنگین یکی از نگهبانان در راهرو شنیده شد. «تهمتن» از جای جست و خود را پشت روزنه رسانید. نگاهی به خارج افکند و آهسته اظهار داشت:

- «سهراب»؛ مراقب باش! وقتی هر دو نفر یکجا جمع شدند، کار را آغاز کن!

این را گفت و به سرعت خود را به جای اولیه رسانید و خوابید.
 «سهراب» از روزنه به خارج نگاه می‌کرد. نگهبان اولی به محض اینکه مقابل
 در سیاهچال رسید، صدای «سهراب» به ناله شنیده شد که گفت:
 - آهای برادر! محض رضای خدا...

نگهبان ایستاد. سبیل‌های کلفت و سیاه خود را تکانی داد. از گوشه چشم به
 طرف روزنه بالای در سیاهچال نگریست و چیزی نگفت. «سهراب» مجدداً به
 سخن آمد و اظهار داشت:

- برادر دینی! آخر ما هم مسلمانیم! این رفیق من از گرسنگی و بی‌غذائی دل
 درد گرفته و نان سیاه را نمی‌تواند بخورد. کوزه آب هم شکسته و آب برای
 آشامیدن نداریم.

نگهبان با خشونت چند قدم پیش آمد و گفت:

- غیر از آنچه که به شما داده می‌شود، چیزی موجود نیست. اما سبوی آب را
 عوض می‌کنم... به شرطی که دروغ نگفته باشی!

کار آسان بود. کلیدی را از دسته کلید جدا کردند و در را گشودند. «سهراب»
 خودش را در تاریکی درون سیاهچال عقب کشید. نگهبان اولی وارد شد و چون
 چشمش تا آن درجه به تاریکی عادت نداشت، چند لحظه همان جا توقف نمود.
 دومی در آستانه در ایستاده بود و «سهراب» برای اینکه کار را زودتر تمام کند،
 بازویش را گرفت و با یک حرکت سریع وی را به داخل سیاهچال پرتاب نمود.
 زندانبان دومی که چنین حادثه‌ای را انتظار نداشت، نتوانست تعادلش را
 حفظ کند و مثل دری که از لولاکنده شده باشد، به وسط سیاهچال پرتاب شد و
 در راه رفیق خودش را نیز به زمین انداخت.

«تهمت» که روی زمین مرطوب خوابیده بود، با یک حرکت سریع از جای
 جست و قبل از هر کار، در سیاهچال را بست و آنگاه...

«سهراب» پیش از او دست به کار شده و خودش را مثل عقاب به روی
 نگهبان اولی انداخت. گریبان او را گرفته و چنان حلقومش را می‌فشرد که با
 زحمت زیاد نفس می‌کشید و هر چه بیشتر تلاش می‌کرد، کمتر موفق به تکان
 دادن دست و پای خود می‌گردید.

نگهبان اولی هنوز در وسط سیاهچال افتاده بود و نمی‌توانست جائی را

ببیند... زیرا ظلمت آنقدر غلیظ بود که تا شخص چندین دقیقه آنجا نمی ماند، دیدگانش به آن تاریکی خیره کننده عادت نمی کرد.

صدای بسته شدن در او را متوجه کرد که خطری متوجه او است. خواست که از جای برخیزد و دفاع کند؛ اما قبل از بلند شدن دست «تهمتن» مثل گیره فولادین یقه اش را گرفت و او را مانند گریه از جای بلند کرد و به گوشه سیاهچال انداخت. بقیه کارها نیز خیلی زود انجام گرفت. یک قطعه ریسمان که «تهمتن» به روی میچ پای خود بسته بود، برای بستن دست و پای آنها کافی بود. قطعه های پارچه نیز برای مسدود نمودن دهان آن دو به کار رفت و قریب پنج دقیقه بعد، هر دو نفر با دست و پا و دهان بسته در گوشه ای افتاده بودند و ناله می کردند.

«تهمتن» به سرعت کلید را از قلاب کمر بند یکی از آنها باز کرد و گفت:

- زود باش؛ حرکت می کنیم!

«سهراب» بازویش را گرفت و گفت:

- مگر بچه شده ای؟! با این لباس اگر از سرداب خارجی شویم، فوراً شناخته می شویم!

سپس به تعویض لباسهای خود با زندانیان پرداختند و از زندان بیرون آمدند. نزدیک پلکان سرداب با چند نگهبان برخورد کردند. یکی از نگهبانان پرسید:

- کجا می روید؟

این سؤال معلوم می نمود که آنها را شناخته اند، پس «سهراب» نفسی به راحتی کشید و برای محکم کاری باز هم عقب رفت و قیافه ای به خود گرفت که مثلاً از فرمانده خود وحشت دارد؛ اما «تهمتن» بی پروائی کرد و گفت:

- ساعت تعویض رسیده است!

صدای «تهمتن» خشک و دورگه بود؛ یا صدای نگهبانان محبوس کاملاً فرق داشت و همین موجب رسوائی آنها گردید. یکی از آنها قدمی پیش نهاد. یک پله پائین رفت. ناگاه مثل پلنگ خود را روی «تهمتن» انداخت و فریادکشان گفت:

- آنها را بگیرید! دستگیر کنید!

بلافاصله هر چهار نفر خود را روی «سهراب» و «تهمتن» انداختند و زدو خوردی عجیب در گرفت. در نخستین حمله «سهراب» با خنجری که در آستین خود پنهان داشت، یکی از آن چهار نفر را از پای در آورد. خون فوران زد و جسد

بی جان او از بالا به پائین سرداب سرنگون گردید.

«تهمتن» نمی توانست از شمشیر خود استفاده کند. ناچاراً رئیس زندانبانان را روی دست بلند نمود و مثل گلوله ای از بالای سرش پائین انداخت. مرد بیچاره فریادی هولناک کشید و به محض اینکه نقش بر زمین شد، صدایش قطع گردید و جان داد.

دو نفر بقیه که وضع را خراب دیده بودند، می خواستند فرار کنند و موفق نمی شدند. «سهراب» مچ پای یکی از آن دو نفر را گرفت و به عقب کشید. «تهمتن» نیز شمشیرش را بیرون آورد، پهلوی دیگری را سوراخ نمود و کار خیلی زود خاتمه یافت. چهار جنازه یکی پس از دیگری پائین افتاد و هیچ یک از جانی که فرار گرفته بودند، تکان نخوردند.

راه مجدداً باز شد. «سهراب» خنجرش را با دامن لباسش پاک کرد و آن را در غلاف گذاشت. «تهمتن» نیز شمشیر خون آلودش را در نیام نهاد و گفت:

- زود باش، حرکت کنیم! وقت می گذرد...

- صبر کن! کار واجب تر این است که من شمشیر یکی از مقتولین را بردارم.

بدون اسلحه که نمی توان به جنگ رفت!

این را گفت و مثل پرنده ای تیزپیر از بالای پله ها پائین جست. با نوک پنجه پا اجساد مقتولین را زیر رو نمود؛ بالاخره شمشیر فرمانده زندانبانان را برگزید. به کمک خنجر آن را از کمر بند چرمی او جدا کرده و به قلاب خودش آویخت.

«تهمتن» در طی این فرصت از پله ها بالا رفت. خود را به راهروی فوقانی رسانید و به چپ و راست و بالا و پائین نگریست. آنجا چند مشعل در جای مخصوصی به دیوارها نصب بود و روشنائی سرخ رنگ و لرزان مشعل ها اطراف را قابل رویت می کرد.

حالا اگر کسی از پیچ راهروهای طولانی طبقه هم سطح زمین ظاهر می شد، «تهمتن» و «سهراب» او را می دیدند. می توانستند مخفی شوند و یا حالت دفاعی به خود بگیرند. برای فرار و یا برای زدو خورد نیز محیط مناسب بود و به آسانی حریف را مورد حمله قرار می دادند؛ بدون اینکه در تنگنای پله ها گرفتار گردند. «سهراب» پس از بدست آوردن شمشیر به سرعت خودش را به «تهمتن» رسانید و گفت:

- حالا از کدام راه باید برویم؟

«تهمت» پاسخ داد:

- از هر راهی برویم، سرانجام از وسط حیاط زندان سر در می آوریم و آنجا نیز باید چند نفر را سوراخ سوراخ نمائیم. من از آدم‌کشی خوشم نمی آید، ولی چاره نیست.

و بلادرنگ بازوی دوستش را گرفت و او را به سوی راهروی سمت چپ کشید. این همان راهی بود که از آن گذشته و به سیاهچال‌ها سرازیر شده بودند. «تهمت» راه را خوب به خاطر سپرده و اکنون که سر دو راهی قرار گرفته بودند، آن را تشخیص می داد.

تا انتهای راهرو بدون برخورد با مانع و خطر رفتند. در آنجا مشعلی وجود نداشت و تاریکی بیشتر بود؛ معهذاً «تهمت» ایوان کوچکی را تشخیص داد. با آرتج به پهلوی «سهراب» زد و گفت:

- نگاه کن؛ این طاق معلوم نیست به کجا راه دارد. اما هر چه هست، جای خوبی برای مخفی شدن می باشد! مراقب باش. اگر مجبور شدیم که عقب‌نشینی کنیم و یکدیگر را گم کردیم، در این محل مخفی خواهیم شد. هر چه باشد، این طاق‌نما را بیهوده نساخته‌اند و بالاخره به جایی راه دارد!

«سهراب» در ظلمت نسبتاً غلیظی که در آن گوشه وجود داشت، نگاهی به طاق افکند و پیشاپیش «تهمت» به راه افتاد.

باز هم در چند قدمی پیچ دو مشعل در دو طرف راهرو به دیوار قرار داشت که چون روغن آن رو به اتمام بود، به زحمت اطراف را روشن می کرد. از آنجا به بعد طپش دل قهرمانان ما بیشتر شد. هر دو شمشیرها را از نیام کشیده و در دست گرفته بودند. آهسته آهسته قدم بر می داشتند و با اشاره صحبت می کردند؛ زیرا هر صدائی در راهروی خلوت منعکس می شد و طنین آن به گوش نگاهیان مسلحی که در پشت در آهنین نشسته بودند، می رسید.

راهرو به یک در بزرگ آهنین خاتمه می یافت. هیکل دو نگهبان نیزه‌دار از پشت قسمت مشبک در تشخیص داده می شد که در کنار یکدیگر ایستاده و صحبت می کردند.

«تهمت» بازوی «سهراب» را گرفت و هر دو متوقف شدند. راه آنها از همان در

آغاز می‌شد و خطر نیز از آنجا شروع می‌گردید. معلوم نبود چه می‌شود. «سهراب» شانه‌ها را بالا انداخت و به این ترتیب فهمانید که هر قدر خطر بزرگ باشد، بگذرند و بروند... زیرا راه دیگری نمی‌شناسند که آنها را به بیرون هدایت نماید!

«تهمتن» سر خود را به گوش «سهراب» نزدیک نمود و گفت:

- باید نگهبانان را به اینجا بکشیم. زیرا اگر در مقابل در جنگ را آغاز کنیم، نه تنها نمی‌توانیم از آنجا بگذریم؛ بلکه کار به وخامت می‌کشد و به ناچار در میان جمع کثیری از مردان نیزه‌دار شمشیرزن کشته خواهیم شد!

«سهراب» با ابرو و حرکت سر خود گفته‌های «تهمتن» را تأیید نمود و پذیرفت؛ اما نحوه کار معلوم نبود و «سهراب» و «تهمتن» نمی‌دانستند چگونه دو نفر نگهبان را به درون راهرو بکشند و به قتل برسانند. «تهمتن» می‌خواست فریادی بکشد و با این حيله نگهبانان را متوجه راهرو کند؛ لیکن قبل از اینکه تصمیم بگیرد و نقشه را به مرحله عمل درآورد، حادثه غیرمترقبه و خطرناکی پیش آمد... واقعه وحشت‌انگیزی که انتظار آن را نداشتند!

«تهمتن» و «سهراب» تقریباً از پشت سر خود مطمئن بودند. جسد چهار نفر مقتول پائین پله‌ها در متجالبی از خون افتاده بود. غیر از آن چهار نفر، دو نگهبان زندان نیز در درون سیاهچال با دست و پا و دهان بسته بیهوش کنار یکدیگر افتاده و توانائی جنیدن و حرکت کردن را از دست داده بودند. در این صورت حق داشتند که به شنیدن صدای پائی در پله‌های پشت سر خود متوحش شوند. «سهراب» که ابتدا صدا را شنیده بود، به سرعت روی را برگردانید و گفت:

- او هو... این صدای پای کیست؟! نکند مرده‌ها زنده شده باشند؟!!

«تهمتن» هم بازگشت؛ ولی چون یک پیچ سر راه آنها قرار داشت، نمی‌توانستند پله‌ها را ببینند و تنها به علت سکوت مطلق صدای پا را به خوبی تشخیص می‌دادند.

این دفعه صدای پا با وضوح بیشتری به گوششان رسید. «تهمتن» دست «سهراب» را گرفت و گفت:

- به طرف همان طاق برویم. آنجا جای مناسبی است که هر دو سمت را می‌توانیم تحت نظر داشته باشیم.

این را گفت و هر دو نفر بی پروا و دور از احتیاط به سوی پیچ راهرو و محل طاق نما دویدند. اگر آنها آهسته می رفتند، شاید حوادث خونین بعدی اتفاق نمی افتاد. هر چه بود، از بی احتیاطی آن موقع «تهمتن» و «سهراب» ریشه می گرفت. هنوز به پیچ نرسیده بودند و هنوز از طرف پله ها نگرانی زایدالوصفی داشتند که یکی از دو نگهبان نیزه دار پشت در روی خود را برگردانید و به رفیقش گفت:

- صدای پا را شنیدی؟. مثل این است که دو نفر در راهرو می دوند. صدای دو پا بود... پای دونفر!

بلادرنگ در آهین گشوده شد و دو نگهبان سر را به درون راهرو کردند. این کار درست موقعی انجام گرفت که «سهراب» و «تهمتن» به تاریکی انتهای راهرو نزدیک شده بودند و اگر یک ثانیه دیرتر نگهبانان در را باز می کردند، قهرمانان ما دیده نمی شدند. بدبختانه هر دو نگهبان سایه «تهمتن» و «سهراب» را تشخیص دادند. یکی از آن دو فریادی کشید و گفت:

- آهای کیستید و کجا می روید؟! ایست... ایست... بی حرکت!

صدای گوشخراش نگهبان از راهروهای خلوت گذشت و در اطاق نگهبانان به گوش سایرین نیز رسید. چند لحظه بعد عده ای مردان شمشیر به دست به آنها ملحق شدند. نگهبانی که «تهمتن» و «سهراب» را دیده بود، گفت:

- دو نفر که هر دو شمشیر به دست داشتند، به طرف انتهای راهرو رفتند. گمان می کنم تا پشت در آمده بودند و چون در را بسته و ما را مراقب دیدند، از بیم جان بازگشتند. عجله کنید!

با این فرمان هفت نفر مردان مسلح وارد راهرو شدند و با گامهای بلند به سوی طاق نما دویدند... اما صدائی که موجب وحشت «سهراب» و «تهمتن» گردید، از جای دیگر بود. همانطوری که ذکر شد، صدا از طرف پله ها شنیده می شد.

تازه «سهراب» و «تهمتن» به انتهای راهرو رسیده بودند که یکی از دو زندانبان محبوس تکانی به خود داد و رشته های بند را از دستش گسیخت. از جای برخاست و دست و پا و دهان دوست خود را نیز گشود.

برای آنها گشودن در زندان کار آسانی بود؛ زیرا درهای سیاهچال به طرز

خاصی ساخته شده و برای حوادث اتفاقی، کشوئی گذاشته بودند که از داخل نیز باز شود. زندانیان‌ها این راز را می‌دانستند و خیلی زود از سیاهچال خلاص شده و با شتاب به تعقیب دو زندانی فراری پرداختند. درست در پائین پله‌ها بود که جنازهٔ فرمانده خود و دیگران را دیدند و حدس زدند که با چه غول‌هایی روبرو هستند و در صورت جنگ و زدو خورد، تا چه حد خطرناک می‌باشند.

صدای پائی که به گوش «سهراب» رسید و بعد «تهمتن» را نیز متوجه کرد، از همین موقع بود که آن دو نفر از کنار چهار جنازهٔ مقتولین گذشته و راه پله‌ها را در پیش گرفته بودند تا خود را به راهرو برسانند و دوستان خود را از ماجرا آگاه نمایند. نکتهٔ جالب هم این است که «سهراب» و «تهمتن» لباس خود را قبلاً با البسهٔ آنها عوض کرده بودند و از این بابت خیالشان راحت بود.

چند دقیقه بعد هر دو دسته بالای پله‌ها با هم روبرو شدند؛ اما از «سهراب» و «تهمتن» اثری وجود نداشت. نگهبانان در ظلمت نیمه شکستهٔ شبانه، آن دو نگهبان که لباس محبوسین را به تن داشتند، به جای فراریان گرفتند و راهشان را مسدود کردند. چون حمله را آغاز نمودند، دو نفر زندانبان نگویند نتوانستند خود را معرفی نمایند و ناچاراً به دفاع مشغول شدند.

صدای چک‌چک شمشیر برخاست و چون عدهٔ آنها بیشتر بود، آن دو در همان لحظات اول مجروح شدند و چیزی نمانده بود که به قتل برسند. ناگهان یکی از آن دو نفس‌زنان و ملتمسانه اظهار داشت:

- صبر کنید؛ ما را نکشید. ما دوستان شما هستیم!

تازه در این موقع بود که سوء تفاهم رفع گردید؛ گرداگرد آنها جمع شدند و به تفحص حالشان پرداختند. فرمانده مردان مسلح فریادی کشید و گفت:

- پس آن دو نفر کجا رفتند؟! اینجا راه پنهانی ندارد. هر کجا بروند، نمی‌توانند خارج شوند. آنها را بگیرید. چرا معطلید؟! جستجو کنید!

عده‌ای مردان تازه‌نفس نیز به دستهٔ اول ملحق شدند و به این ترتیب توانستند هر چند نفر به سوئی بروند و کاری انجام دهند. در عین حال یکی دو نفر انتقال زندانبان‌های مجروح را به عهده گرفتند. چهار نفر هم اجساد مقتولین را از پله‌ها بالا کشیده و به حیاط محبس انتقال دادند. بقیه هم برای یافتن فراریان به تکاپو مشغول شدند.

محوطه سیاهچال‌ها آنقدرها وسیع نبود. در طبقه اول غیر از سیاهچال مورد بحث، درهای دیگر عموماً بسته و در هر یک دو سه نفر انسان نگوینخت به گوشه‌ای خزیده و به جان‌کندن تدریجی مشغول بودند.

در طبقه دوم نیز همه زندان‌ها اشغال بود و مخفی‌گاه و سوراخ و بیغوله‌ای وجود نداشت که مورد استفاده قرار گیرد... حتی راه پیچ در پیچ مناره و بام نیز مورد توجه و کاوش قرار گرفت و اثری از «سهراب» و «تهمتن» به دست نیامد. نیم ساعت بعد وقتی همه نگهبانان نفس نفس زنان و خسته بالای پله‌ها جمع شدند، فرمانده ایشان فریادی کشید و با خشم و غضب زایدالوصفی گفت:

چرا معطلید؟ طاق‌نما را هم بگردید!

این فریاد گوئی پرده تاریکی را از پیش چشمان آنها برداشت و همه را به یاد طاق‌نمای پیچ راهروهای سرداب انداخت.

آنجا طاق‌نمایی بود که حتی در روز نیز انتهای آن دیده نمی‌شد. نگهبانان عموماً از وضع آنجا بی‌اطلاع بودند، زیرا هرگز پیش نیامده بود که به دستور و یا به دلخواه خویش به آنجا سری بزنند و بفهمند که کجا است و چه وضعی دارد. این پیش‌آمد عده‌ای را خشنود کرد و حس کنجکاوی ایشان را راضی نمود. فوراً دو نفر قلاب گرفتند و دو نفر دیگر روی دست آنها رفتند. مشعل‌های روی دیوار را برداشتند و پیشاپیش دیگران حرکت کردند. صدای پای آنها، آمیخته به هن‌وهن نفس‌های مقطع عده‌ای که ساعتی دویده و نتیجه نگرفته بودند، آهنگ موحشی به وجود می‌آورد که موی بر اندام «تهمتن» و «سهراب» راست می‌کرد. کار به وخامت گرائیده بود. چه کنند؟! کجا بروند؟! روشنائی مشعل‌ها لحظه به لحظه نزدیک می‌شد و درون طاق‌نما را نیز روشن می‌کرد. «سهراب» که از چند دقیقه قبل به فکر چاره افتاده و با دست به دیوارهای سنگی کشیده و راهی برای فرار پیدا نکرده بود، با یاس و ناامیدی گفت:

تهمتن؛ کار ما تمام شد! آنها رسیدند و ما هر اندازه قدرت داشته باشیم، با این عده کثیر یارای جنگ و نبرد نداریم. در طی چند دقیقه کشته خواهیم شد!

«تهمتن» خودش غرق وحشت و هراس بود؛ ولی از آنجائی که نمی‌خواست روحیه نیرومندش متزلزل و هراسناک گردد و در ضمن میل نداشت سخنانش در «سهراب» اثر بد بگذارد، گفت:

- ترس و شجاع باش! خدا با ماست!.

«تهمت» این را گفت و به دیوار پشت سر خود تکیه داد. ناگهان او تکانی شدید خورد و به عقب رفت. در تاریکی پاهایش چنان کشیده شد که چیزی نمانده بود از پشت نقش بر زمین شود. همزمان با این حادثه صدای خشکی شنیده شد و مقداری خار و خاشاک از سقف به زمین ریخت. «تهمت» که به زحمت تعادل خود را حفظ نموده بود، گفت:

- در... یک در چوبی!.

این را گفت و با شتاب برگشت و دری که پشت سرش قرار داشت، گشود و به «سهراب» گفت:

- عجله کن؛ رسیدند! همراه من بیا! اگر این در به جهنم هم راه داشته باشد، باز بهتر از این است که مقابل این عده کشته شویم!

روشنائی مشعل‌ها از غلظت تاریکی درون طاق‌نما می‌کاست و با اینکه لحظات حساس بود، آنها دست و پای خود را گم نکردند و درست در همان موقع که اولین نفر به دهانه طاق‌نما رسیده بود، «سهراب» هم از در چوبی خاک گرفته گذشت و آن را پشت سر خود بست.

در آنقدر خاک داشت که هر جا دست می‌نهادند، اثر انگشتان آنها با وضع کامل باقی می‌ماند. معلوم نبود چندین سال آجا متروک و غیر قابل عبور و مرور بود. «سهراب» بازوی «تهمت» را گرفت. او را یک آن نگه داشت و گفت:

- صبر کن؛ باید دید که این راه به کجا منتهی می‌شود! آخر عاقلانه نیست که انسان از چاله درآید و خودش را به اعماق چاه سرنگون کند. یک دقیقه درنگ کن تا روشنائی مشعل‌ها پشت سر ما به اینجا بیافتد و پیش پای خود را ببینیم!

«تهمت» که مرتباً از پله‌ها پائین می‌رفت، گفت:

- بیا؛ بیا مرد حسابی... به تو گفتم که اگر این در به جهنم هم باز شود، باز صرفه و صلاح کار ما در این است که برویم... بیا... معطل نشو!

«سهراب» هم خواه‌ناخواه به راه افتاد و با اینکه چشمش به درستی جایی را نمی‌دید، پیش می‌رفت و پله‌ها را یکی بعد از دیگری پشت سر می‌گذاشت. حسنی که کار آنها داشت، این بود که در اثر زندگی چند روزه سیاهچال طوری با تاریکی خو گرفته بودند که از ظلمت پله‌های مخوف و وحشت‌انگیزی که معلوم

نمود به کجا منتهی می شود، هیچ احساس ناراحتی نمی کردند... به خصوص چند پله‌ای که پائین رفتند، مانند ایامی که در سیاهچال بودند، چشمشان اطراف را می دید و با کمک دست و سر انگشتان خویش راه را تشخیص می دادند.

اما در پشت سر آنها غوغائی برپا بود. نگهبانان با شمشیرهای آخته، مشعل به دست، به طاق‌نما ریختند و چون راهی برای عبور نبود همان جا اجتماع کردند و در آن محفظه کوچک و منحصر به کاوش و جستجو پرداختند. فرمانده نگهبانان که از بیم برخورد ناگهانی با «تهمتن» و «سهراب» همیشه در عقب دیگران قرار می گرفت، آنها را پس و پیش کرد و جلو آمد. چون چشمش به در چوبی سمت چپ افتاد و آن را نیمه گشوده مشاهده کرد، فریادی کشید و گفت: - از این راه رفته اند! تعقیبشان کنید! به دنبالشان بروید... عجله کنید!

نگهبانان به سمت در هجوم بردند؛ اما آن دو نفر که در جلوی دیگران بودند، تا ظلمت و پله‌های پیچ در پیچ و وحشت‌انگیز زیر پای خود را دیدند، عقب کشیدند تا دو نفر دیگر جلو بروند... اما آنها نیز از جلو رفتن و پیشقدم شدن ابا و اکراه داشتند. رئیس آنها که وضع را چنین دید، مجدداً مداخله نمود و با لحنی محکم و آمرانه فرمان داد:

- چرا ایستاده اید؟! چرا داخل نمی شوید؟ همه بدون استثناء پائین بروید. یا باید اجساد آنها را بالا بیاورید و یا هر دو را زنده و دست بسته به من تحویل دهید! این جا هیچ راهی به خارج ندارد و هر چه تلاش کنید، بی فایده است. سرانجام گرفتار می شوند؛ پس از چه می ترسید؟ زود وارد شوید. مشعل دارها جلو بروند و راه را روشن کنند.

این را گفت و برای اینکه بیشتر آنها را تشجیع کرده باشد، دو سه قدم به طرف در برداشت و همانجا ایستاد. دو نفر از نگهبانان که مشعل به دست داشتند، جلو رفتند و بقیه با احتیاط و وحشت - در حالیکه زیر لب دعا می خواندند و به خود فوت می کردند - از پله‌ها سرازیر شدند.

پله‌ها مانند پلکان مناره‌های بزرگ مساجد هر دو سه ذرع یک پیچ کامل داشت؛ به طوری که شخص از بالا جز چند پله نزدیک را نمی دید و آنها هیچکدام نمی دانستند که به کجا می روند و چه سرنوشتی انتظارشان را می کشد. آن دو نفر که جلوتر بودند، وقتی به قسمت‌های آخر رسیدند، ایستادند تا در

روشنائی مشعل‌ها اطراف را ببینند. اتفاقاً آنجا فضائی وجود داشت که قبل از هر چیز ظلمت غلیظ، هوای مانده و مرطوب، بوی نم و عفونت کهنه از آن استشمام و محسوس می‌گردید.

وقتی چشم نگهبانان در تاریکی نیمه شکسته‌ای که به زحمت روشنائی سرخ رنگ مشعل‌ها به اعماق آن می‌رسید خو گرفت، یکی از آن دو نفر فریادی کشید و گفت:

- آهای؛ بیائید... اینجا هستند! گیر کرده‌اند و راه عبور ندارند! بیائید!

این صدا در سکوت پله‌ها طنین خاصی ایجاد کرد و در بالا به گوش سایر نگهبانان رسید. همه بدون درنگ سرازیر شدند و با شتاب پائین رفتند. فرمانده نگهبانان که با احتیاط از عقب سر دیگران گام بر می‌داشت، فریادکنان می‌گفت:

- بکشید؛ معطل نشوید! هر دو نفر را قطعه‌قطعه کنید!

نگهبانان به شنیدن این فرمان یورش بردند و با شمشیرهای آخته به دو نفر فراریان حمله‌ور شدند. چکاچک شمشیر برخاست. چیزی که در همان لحظات اول وضع را برای نگهبانان دشوار می‌کرد، این بود که هر دو مشعل یکی بعد از دیگری خاموش شد و پائین پله‌ها در تاریکی وحشت‌آوری فرو رفت.

● فصل بیست و چهارم

«روزالین» و «ریحانه» را به اندرونی حاکم انتقال دادند. آنها در یکی دو شب اول مانند کبوتری که از آشیانه خود به جایی دیگر رفته باشند، پرپر می زدند و آشفته بودند. می گریستند و هیچی نیز مثل دو کودک یتیم دست در آغوش هم می کردند و تا ساعتی به همان حال باقی می ماندند.

دو نفر از پیرزنان اندرونی حاکم «یزد» برای تسلی و تسکین میهمانان کوشش بسیار مبذول می داشتند. وعده ها می دادند، تصویری از آینده پیش چشم آنها مجسم می نمودند و می گفتند:

- آرام باشید؛ حیف است که چهره زیبای شما با اشک پژمرده شود. حضرت حاکم شما را برای زندگی بهتری آماده می کند و قصد دارد به اصفهان و به خانه حضرت ظل اللهی «شاه عباس صفوی» بفرستد!

پیرزن دومی اظهار می داشت:

- «روزالین» اسم خوبی نیست. حضرت حاکم او را «شهلا» نام نهاده و می خواهد برای سلطان بفرستد. «ریحانه» نیز به خانه «ایشیک آقاسی» می رود و همسرا خواهد شد. هر دو نفرتان سوگلی خوانین خواهید بود! لباس های فاخر می پوشید؛ صاحب جواهرات گرانبها می شوید و در کجاوه تخت روان حرکت می کنید!

اما این سخنان فریبنده نمی توانست آرامش از دست رفته، روح نازک و

حساس آن دو نفر را بازگرداند. «روزالین» سهراب را می‌خواست و همیشه نام او را بر زبان می‌راند. حتی در خواب نیز سهراب، سهراب می‌کرد.

صبح روز سوم حاکم به دیدار «روزالین» و «ریحانه» آمد و با اینکه مورد بی‌احترامی قرار گرفت و دو دختر زیبا پیش پای حاکم برنخواستند و رعایت تواضع و تکریم را نکردند، حاکم آشفته و خشمگین نشد. چهار زانو کنار آنها نشست و قلیان خواست.

قبلاً به حاکم گفته بودند که «روزالین» بی‌اندازه برای «سهراب» دلتنگی می‌کند؛ لذا به محض اینکه نشست، سخن را به جایی کشانید که نظر داشت و گفت:

- دیروز «سهراب» را به دار آویختند و «تهمتن» نیز هنگام فرار از دست مامورین به قتل رسید!

حاکم این جملات را چنان با خونسردی و مهارت ادا نمود که دو دختر زیبای جوان باور کردند و «روزالین» به ناگاه از جای برخاست، چند لحظه خیره‌خیره به صورت و ریش سیاه و سفید حاکم نگریست؛ آنگاه چون شیر درنده جیغ کشید و خودش را به سوی او انداخت.

حاکم که انتظار چنین عکس‌العملی را نداشت، نتوانست خود را جمع کند و به ناچار چند لگد و مشت و چنگ و ناخن سر و صورت و پهلوی او را آزد و متالم کرد. به زحمت نوکران و مستخدمین و غلامان توانستند و لینعمت خود را از زیر چنگ و دندان «روزالین» خارج کنند و از آطاق بیرون ببرند؛ اما دخترک همچنان می‌گریست و به سر و روی خویش می‌کوفت و به جهان و جهانیان دشنام می‌گفت.

از آن لحظه به بعد وضع «روزالین» و «ریحانه» عوض شد. خود را تنها و بی‌کس مشاهده می‌کردند و دیگر هیچگونه امید و دلخوشی نداشتند. این مقدمه‌ای بود که صبح آن روز اتفاق افتاده و به دنبال آن حوادث دیگری پیش آمد که به تفصیل ذکر خواهد شد. ولی برای اینکه خاطر خوانندگان از همه ماجراهای این داستان آگاه باشد، مقدمتاً و بطور خلاصه یادآوری گردید.

حاکم از اندرون بیرون رفت. خشمگین و عصبی به نظر می‌رسید. در صورتش جای ناخن‌های «روزالین» دیده می‌شد. آفتابه لگن مرصع حاضر کرده

بودند که حضرت حاکم صورت خود را آب بکشد و خونهای چهره را پاک کند. پس از شستشوی چهره، آنها که در اطراف حاکم قرار داشتند، می شنیدند که می گفت:

- این دختر لامذهب مثل ماده پلنگ وحشی است. من وی را رام می کنم و تا او را آدم نکنم، به اصفهان نمی فرستم. برای انتقام هم که شده...

هنوز این جمله ناتمام بود که یکی از غلامان پیش آمد و مقابل حاکم تعظیمی کرد؛ دست بر سینه ایستاد و گفت:

- قربان؛ رئیس دروازه های چهارگانه شهر اجازه شرفیابی می خواهد. می گوید عرض بسیار واجب و فوری دارد.

حاکم پلک های چشم خود را بر هم زد و گفت:

- چه... چه گفتی؟! رئیس دروازه ها؟

روی سابقه قبلی حاکم می دانست که هر وقت امیر دروازه بانان به ملاقات وی بیاید، خبر خوشی آورده و قصد دارد از ورود شخص مهمی او را آگاه کند. در طی سال اتفاق می افتاد که رئیس دروازه بانان چند بار به ملاقات حاکم می رفت و اطلاع می داد که مثلاً فلان شخص مهم از «اصفهان» و یا فلان بازرگان معروف از هندوستان آمده است... و طبعاً حاکم وسیله ملاقات خودش و آن بازرگان را فراهم می نمود؛ مبالغی وی را سرکیسه می کرد و یا اجناس گرانبهائی را از وی به بهای بسیار ارزان می خرید.

به هر حال حاکم با چهره برافروخته گفت:

- زود... زود او را نزد من بیاورید! چطور آدمی است؟. پیر مرد است؟. اهل کجا است؟.

- نام او «حاجی محمود» می باشد. جوانی است لاغر اندام که ریش سیاه کم پشت او بر چهره اش وقار خاصی می بخشد. زن جوانش نیز همراه او است و عده ای نوکر و غلام و چهارپا هم دارد که همه لباسهای فاخر و گرانبها پوشیده اند. این شخص از آن طرف دریاها آمده و قصد دارد به «اصفهان» برود و هدیه ای که پادشاه هند برای ظل الهی فرستاده، تقدیم کند.

حاکم با حیرت پرسید:

- عجب؛ او حامل تحفه پادشاه هند است؟. بنابراین این شخص مهمی است

و با شاهان تماس دارد!

دروازه بان بزرگ جواب داد:

- بله قربان، می‌گویند پدرش وزیر هندوستان بود و خودش هم وزیر این سمت بوده، ولی بخاطر جهان گردی از قبول وزارت عذر خواسته است. حاکم وقتی می‌خواست وارد ساختمان حکومتی بشود، سؤال کرد: - تو این اطلاعات را چگونه به دست آورده‌ای؟.

او پاسخ داد:

- به زحمت از غلامان و خدمت گذاران او پرسیدم.

حاکم سخنان او را ناتمام گذاشت و گفت:

- بسیار خوب؛ بسیار خوب... برو و هم اکنون او را نزد من بیاور. خیلی به ملاقات چنین شخص مهمی اشتیاق دارم.

رئیس دروازه تعظیمی کرد و رفت. حاکم فوراً خواجه‌باشی را خواست و دستور داد که بزمی شاهانه ترتیب دهد که اگر بازرگان هندی «حاجی محمود» آمد، بطور شایسته از او پذیرائی شود که محبت و علاقه او جلب گردد.

□

حالا وقت آن است که به سراغ بازرگان برویم. مسلماً از خود می‌پرسید که این بازرگان کیست و از کجا آمده است؟. جواب این سؤال خیلی ساده است. کمی به عقب برمی‌گردیم و صبح خیلی زود همان روز به مقابل دروازه می‌رویم و در کنار رئیس دروازه بانان می‌ایستیم.

او تازه از خانه خود که همان جا در کنار اطاق کوچک دروازه قرار داشت، خارج شده و در محل خدمت حاضر گردیده بود که ناگهان صدای زنگ قاطرها و های و هوی ساربان برخاست و توجهش را جلب نمود. چندین کاروان که شب دیر رسیده و پشت دروازه مانده بودند، یک‌یک مالیات و عوارض مقرر را می‌پرداختند و وارد می‌شدند. در این میان وضع یکی از کاروان‌ها جالب توجه و تماشائی بود و رئیس دروازه بانان نیز از ابتدا دیده از آنها بر نمی‌گرفت.

جوانی بر اسب عربی کھیری نشسته بود که لباس فاخر و عمامه‌ای زرین داشت. در دو طرف او دو مرد قوی هیکل سبیل کلفت که مثل هندیان دستاری چپ و راست بسته و دنباله ریشه‌دار آن را روی شانه راست انداخته بودند، سوار

بر اسب دیده می‌شدند. این دو نفر نیزه به دست گرفته و مثل مجسمه بی حرکت روبروی خود را نگاه می‌کردند و لحظه‌ای از ارباب خود غافل نمی‌شدند. به دنبال آنها کجاوه‌ای که به سبک مخصوص هندیان تزئین گردیده بود، حرکت می‌کرد. پرده‌های کجاوه افتاده و کسی نمی‌توانست درون آن را ببیند؛ اما کاملاً معلوم بود که داخل کجاوه یک نفر زن نشسته و او نیز حتماً همسر بازرگان می‌باشد.

جلوی کجاوه مردی سوار بر اسب دیده می‌شد که قدی کوتاه و هیكلی ثمین و سنگین داشت. لباسش مانند البسهٔ دو نفر همراهان بازرگان، زیبا و رنگین بود. پشت کجاوه یک دستهٔ هشت نفری سوار مسلح با البسهٔ ابریشمین و عمامه‌های زرین درخشانده اسب می‌رانند و بعد از آنها، بار و بنه و مال‌التجارهٔ بازرگانان بر هفده شتر و قاطر همراه عده‌ای قریب سی چهل ساریان و شتریان به داخل شهر کشانده می‌شد و بالاخره در عقب کاروان نیز دستهٔ هشت نفری دیگری سوار مسلح مراقب اموال و ولینعمت خویش بودند.

وقتی این کاروان کوچک به داخل دروازه رسید، جوان بازرگان که کسی جز همان «محمود» نبود، به یکی از دو نفر همراهان خویش گفت:

- لوتی رجب...

مردی که مخاطب قرار گرفته بود، اسب را پیش راند تا به کنار بازرگان رسید. آنگاه «محمود» آهسته و به طوری که هیچ کس جز «لوتی رجب» نشنود، اظهار داشت:

- دقت کنید؛ چرا که کار ما از اینجا به بعد شروع می‌شود. این شخص که بالای سکوی دروازه ایستاده، گویا رئیس دروازه‌بانان است! او را نگاه کن؛ مراقب ما می‌باشد! باید سعی کنی که او از هویت ساختگی ما مطلع نشود... فراموش نشود... من «حاجی محمود» پسر «صدرالوازاره» هندی هستم. تناقض گوئی نکنید که آبرویمان می‌رود!

درست در همین هنگام بود که یکی از دروازه‌بانان با چماق نقره کوب بلند خود پیش آمد و یا صدائی دورگه و خشن گفت:

- چند نفر هستید؟ چند راس حیوان دارید؟ از کجا می‌آئید و به کجا می‌روید؟

این سئوالی بود که از همه کاروانیان یکسان به عمل می آمد و پاسخی که داده می شد، در دفتر و دستک مخصوص ثبت می گردید و به عرض حاکم می رسید که همیشه ورود و خروج بیگانگان را در نظر داشته باشند.

از «حاجی محمود» پسر صدراالوزراء هندی و خدمتگذاران و غلامانش نیز همین سئوال به عمل آمد و «لوتی رجب» که قبلاً پاسخ همه سئوال ها را از حفظ کرده بود، جلو رفت و دستی به سیل های خود که به سبک هندیان آراسته بود، کشید و با لهجه ای که می کوشید صد درصد بیگانه باشد، گفت:

- افتخار داشته باشید که مولای من «حاجی محمود» پسر ارشد و جانشین مسلم «صدراالوزراء» هندی به شهر شما وارد شده است.

دروازه بان از شنیدن این مطالب و طرز بیان خنده اش گرفت و بی اختیار نیش او تا بناگوش باز شد؛ اما چون رئیس او آنجا ایستاده و به سخنانش گوش می داد، جلوی دهانش را گرفت و گفت:

- بسیار خوب؛ چند نفر هستید؟ چند رأس حیوان همراه دارید و مال التجاره شما چیست؟

«لوتی رجب» این بار عمامه زرین خود را که مانند هندی ها بر سر بسته بود، محکم نمود. سرفه ای کرد و جواب داد:

- بیست و هشت رأس اسب؛ هفده رأس قاطر، نه الاغ و چهارده شتر... در آن تخت روان محرم مولای ما نشسته و مال التجاره ما مقداری دارو و تحف و هدایا است که به «اصفهان» به خاکپای اقدس شهریاری «شاه عباس صفوی» می بریم تا تقدیم نمائیم. داروهائی که همراه آورده ایم، عموماً هندی است و در جهان آنقدر نایاب می باشد که هر قیراط آن هزار دینار طلا ارزش دارد.

درست در همین موقع رئیس دروازه بانان پیش دوید و در حالی که تبسمی بر لب آورده و می کوشید چهره و قیافه اش خوش آیند باشد، گفت:

- بفرمائید... بفرمائید... خیلی خوش آمدید. حاکم یزد از پذیرائی شما بی اندازه خشنود و شادمان است. بفرمائید اینجا و در این حیاط استراحت کنید، تا خبر ورود شما به دارالحکومه داده شود.

«محمود» سرفه ای کرد. این سرفه نشانه قبول پیشنهاد بود. «لوتی رجب» و «شاه غلام» و «کرمعلی» که در اطراف او ایستاده بودند، فهمیدند که باید پیشنهاد و

دعوت رئیس دروازه بانان پذیرفته شود.

به این ترتیب بود که آنها را به حیاط کنار دروازه کشیدند و رئیس دروازه‌های چهارگانه شهر به سرعت خود را به خانه حاکم رسانید و همان طوری که دیدیم، موقعی که او مشغول شستن دست و روی خود بود، وارد شد و ماجرا را حکایت کرد. حاکم دستور داد که بزومی شاهانه ترتیب دهند و از «حاجی محمود» پسر «صدرالوزراء» هندی به طوری شایسته پذیرائی کنند.

اسب و استر و باروبنه و نوکران و خدمتگذاران «حاجی محمود» قلابی را به خانه‌ای در مجاورت قصر حاکم بردند، ولی حاجی در میان سه نفر نوکران خود که ما آنها را به نام «لوتی رجب»، «شاه غلام» و «کرمعلی» می‌شناسیم، وارد خانه حاکم گردید.

به محض اینکه وارد سرسرا شدند، «محمود» نگاهی به اطراف افکند و آهسته به «مشکور» یعنی «لوتی رجب» گفت:

- نگاه کن! چند روز پیش از پشت در همین اطاق گریختم و رفتم. ولی امروز با تشریفات مرا وارد این خانه می‌کنند و حاکم هم به استقبال می‌آید! هنوز حرف او تمام نشده بود که حاکم و عده‌ای از همراهانش که به استقبال آمده بودند، ظاهر شدند و با «حاجی محمود» پسر «صدرالوزراء» مصافحه کردند. تازه تعارفات اولیه تمام شده بود که ناگهان «محمود» ابروان خود را در هم کشید؛ قیافه مخصوصی به خود گرفت؛ متفکرانه به اطراف نگریست و گفت:

- عجب... عجب... این چه بوئی است که به مشام من می‌رسد؟

همه با تعجب به یکدیگر نگریستند. حاکم جواب داد:

- آشپزخانه نزدیک است. شاید بوی شام سردار را می‌آزارد!

«محمود» که از نخستین لحظه قصد فریب حاکم را داشت، دست در جیب برد. آئینه فلزی کوچکی را بیرون آورد؛ به درون آن نگریست و گفت:

- نه؛ بوی غذا نیست! بوی طلای کهنه و مانده است!

همه یک دل و یک زبان پرسیدند:

- طلا... طلا... مگر طلا هم بو دارد؟!

این بار «جتتا» - یعنی «کرمعلی» - به سخن آمد؛ تعظیمی کرد و گفت:

- آری؛ ولی نعمت من در پیش‌بیتی حوادث آیتده مهارت به سزائی دارند و

کارهای خارق‌العاده می‌کنند. از همان لحظه‌ای که وارد شهر شدیم، به من فرمودند که در این شهر بوی طلای کهنه استشمام می‌شود و حالا که وارد این قصر شده‌اند، احساس می‌کنند که آن بوی مخصوص شدت یافته است!

«محمود» دهان خود را باز کرد که چیزی بگوید، لیکن حاکم به میان حرف او دوید و با شتاب و هراس آشکاری گفت:

- بفرمائید... بفرمائید... فعلاً خسته هستید و از راه دور رسیده‌اید. بعداً در

این باره صحبت خواهیم کرد!

و بلافاصله دست «حاجی محمود» را گرفت و او را به درون اطاق برد. «مشکور»، «بندار» و «جنتا» یعنی لوتی رجب و شاه‌غلام و کرمعلی نیز در آستانه در اطاق دست به سینه مثل مجسمه‌های معابد هندی ایستادند. معلوم نبود چه می‌شود، معهداً «محمود» رل خود را در کمال مهارت بازی می‌کرد و تا آنجا چنان توجه حاکم را جلب نموده بود که مجاللی برای افکار دیگر در مغز او باقی نمی‌گذاشت. تمام توجه حاکم به این نکته جلب شده بود که او چگونه بوی طلا را استشمام می‌کند؟! این طلای کهنه و قدیمی کجا است؟! آیا می‌تواند از اطلاعات او استفاده کند و گنجی که شاید در قصر پنهان باشد، بیابد؟!

آن روز به خوشی و خوبی گذشت. میهمانی کاملاً باشکوهی بود، ولی حاکم که دیک طمع و حرص او به جوش آمده بود، به هیچ‌کس اجازه نمی‌داد که با «حاجی محمود هندی» تماس بگیرد.

حاکم احساس کرده بود که از وجود آن جوان اعیان‌زاده هندی خیلی استفاده‌ها می‌تواند بکند. می‌خواست محل طلائی که بوی آن به مشام وی رسیده بود، کشف کند. ضمناً از زبان او در طی ضیافت شنیده بود که مقادیری داروهای مختلف از قبیل داروی بی‌هوشی، داروی خواب‌آور و چیزهای دیگر همراه آورده که در جهان بی‌نظیر می‌باشد.

نزدیک غروب آفتاب حاکم به اشاره همه میهمانان را بیرون کرد و چون اطاق خلوت شد، جلو رفت و در کنار میهمان هندی دروغی خود نشست و گفت:

- خیلی میل داشتم بفهمم که چگونه شما بوی طلا را استشمام می‌فرمائید؟

این راستی عجیب است و انسان تا نبیند، نمی‌تواند باور کند.

«محمود» که پاسخ این سؤال را آماده کرده بود، لبخندی زد و گفت:

- صحیح است... حق دارید... اما من کارهای بزرگتری هم می‌کنم. آئینه‌ای دارم که چون در آن می‌نگرم، همه چیز را بی‌پرده می‌بینم. از لحظه‌ای که وارد شهر شدم، بوی طلا استشمام کردم و هر چه به این قصر نزدیکتر شدم، بوی مذکور شدت یافت... اما در جلوی قصر احساس کردم که بو از سمت راست بیشتر می‌آید... آنجا کجا است... مقصودم آن بنای سنگی است!.

حاکم جواب داد:

- آنجا زندان شهر است. سیاهچال‌های مخوفی است که دزدان و جنایتکاران را در آن حبس می‌کنیم.

«محمود» اظهار داشت:

- هر چه هست، بوی طلا از آنجا به مشام می‌رسد!.

ناگهان حاکم متوجه وجود «سهراب» و «تهمتن» گردید و گفت:

- راست است. ما دو نفر زندانی در آن زندان داریم که می‌گویند گنج بزرگی

یافته‌اند.

«محمود» که از ابتدا انتظار همین حمله را داشت، ابروان را با حالت خاصی بالا گرفت و مثل اینکه چیز ناشنیده و جالبی شنیده باشد، سر را تکان داد و گفت:

- آهان... آهان... علت همین است! پس آنچه که شنیده‌اید، صحت دارد. گفتید شنیدم و مردم می‌گویند که آنها گنج بزرگی پیدا کرده‌اند. مردم راست می‌گویند. عین حقیقت است و من تعجب می‌کنم که شما چطور تا حالا این راز را همچنان پوشیده گذاشته‌اید.

«محمود» با مهارت و ژست مخصوصی دستی به ریش کوتاه کشید؛ حالتی به چشمان خویش داد و برای اینکه کاملاً عقل حاکم سودطلب طماع را براباید، به سخنان خود اینطور ادامه داد:

- بله؛ ما در هندوستان روش خاصی را اجرا می‌کنیم که تصور می‌کنم در سایر کشورها این روش معمول نباشد. مسلماً همین‌طور است، زیرا غیر از هندوستان، ممالک دیگر جهان دارای مرتاضان و فقیران معروف نیستند. من خودم در دربار پادشاه هند کار جالبی کردم؛ به این معنی که شخصی را از زندان آوردند و گفتند این شخص و برادرش تمامی جواهرات گرانبهای خواهر ملکه را

رپوده و دو سال است که پنهان کرده و هر چه تحت شکنجه و فشار قرار می‌گیرند، محل اختفای جواهرات را فاش نمی‌کنند.

«محمود» از زیر چشم نگاهی به صورت حاکم انداخت و مشاهده کرد که او کاملاً مجذوب سخنان وی شده و چنان شیفته‌شنیدن مطالب خالی از حقیقت او می‌باشد که اگر همان موقع رشته کلام بریده شود، ضربه روحی بزرگی به حاکم وارد می‌آید و سخت اندوهگین می‌شود.

«محمود» در دل خود گفت:

خوب؛ و بسیار خوب! تا اینجا کارها بر وفق مراد انجام گرفته و جای هیچ نگرانی نیست. اگر بتوانم به زندان راه یافته و «سهراب» و «تهمتن» را ملاقات کنم، کار تمام است و وسیله فرار آنها فراهم شده است».

این را در دل گفت و به سخنان خود اینطور ادامه داد:

..بله؛ پادشاه هند بی‌اندازه علاقمند بود که این راز کشف شود. زیرا چند قطعه از آن جواهرات که بسیار گرانقیمت و در جهان بی‌نظیر بود، به ملکه تعلق داشت و نزد خواهر او امانت گذاشته شده بود.

حاکم که سراپا گوش شده و با دقت به دهان «محمود» می‌نگریست، نتوانست ظفره رفتن مصاحب خویش را تحمل کند و به خاطر اینکه هر چه زودتر از اصل موضوع مطلع شود و کلیدی برای باز کردن قفل مشکل خویش به دست آورد، رشته کلام او را برید و گفت:

- راستی خیلی جالب است؛ اما جریان آن شخص را تعریف کنید! خیلی

میل دارم بفهمم که او چگونه و به چه وسیله محل جواهرات را فاش نمود.

«محمود» سر را تکانی داد و فیلسوف مآبانه اظهار داشت:

- این کار برای ما و خانواده ما خیلی آسان است؛ زیرا اسراری هست که نسل به نسل و سینه به سینه در خانواده ما نقل می‌شود. به همین علت به سهولت کامل می‌توانستم او را به حرف بیاورم و شاه که از این موضوع اطلاع داشت، از پدرم خواهش کرد که من آن شخص را تحت عمل قرار دهم.

حاکم پرسید:

- تحت عمل؟! چه نوع عملی؟

- سؤال خوبی کردید! برای عمل شخص مورد نظر را به دست من سپردند.

من او را در یک اطاق قرار دادم و به قدر کافی نزد او غذا گذاشتم که بخورد و بنوشد تا سیر شود. بعد که سفره را بیرون بردند، در اطاق را بستم و جامی که در آن داروی مخصوص را ریخته بودم، به دستش دادم و او بدون تشویش، به گمان اینکه شراب به او تعارف کرده‌ام، گرفت و خورد... خورد و لحظه‌ای بعد به خواب مصنوعی و عمیقی که بیشتر از یک شبانه روز طول می‌کشد، فرو رفت. کار من از اینجا به بعد شروع می‌شد. در خواب به او دستور دادم که برخیزد. او با چشمان بسته از جای برخاست و به فرمان من به حرکت درآمد. به او گفتم به جائی که جواهرات خواهر ملکه را پنهان کرده‌ای، برو! او همان گونه که چشمانش بسته و در خواب بود، به راه افتاد و رفت. از اطاق خارج شد. قدم به درون باغ نهاد و به سوی ضلع جنوبی ساختمان کوچکی رفت که متروکه بود. در را به همان وسیله‌ای که یک سال قبل از آن تاریخ گشوده بود، با مهارت خاصی باز کرد...

حاکم که دهانش از فرط حیرت و تعجب باز مانده بود، از هیجان و شادی جابجا شد. عمامه را از سر برداشت. کمی به «محمود» نزدیکتر شد، دست را زیر آرنج نهاد و گفت:

- عجیب است! راستی عجیب است! همه این کارها را او با چشمان بسته انجام می‌داد؟!

«محمود» جواب داد:

- بله؛ بله... او احتیاجی به چشم نداشت؛ زیرا با مغز و روح خود کار می‌کرد. به فرمان من جسمش در اختیار روحش قرار گرفته بود؛ روانش نیز تحت فرمان من کار می‌کرد و مثل اسبی که مهار شده، روح او بود که می‌دید و جسمش را هدایت می‌کرد... بله؛ وقتی در را باز کرد، از آن بیرون رفت و وارد حیاط کوچکی شد که عمارت کوچکی بود. این حیاط نیز سال‌ها متروکه مانده و کسی در آن رفت و آمد نمی‌کرد. او در آستانه در ایستاد. لحظه‌ای مردد ماند. مثل این بود که روحش می‌خواست عصیان بکند. من فوراً نهبی به او زدم و مجدداً درون او را اسیر کردم. شخص مذکور این دفعه با سرعت بیشتری رفت تا به انتهای حیاط رسید. آنجا وارد اطاقی خرابه شد و دست را به درون سوراخ بخاری برد و بسته کوچکی را که در داخل کیسه چرمی سیاه‌رنگی قرار داشت، بیرون کشید. آن را

جلوی پای من افکند و خودش از همان راهی که آمده بود، بازگشت تا در اطاقی که اول بیهوش شد، بخوابد. خواب او یک شبانه روز به طول انجامید و بعداً که بیدار شد، اعدام گردید. خبر این کار من در تمام هندوستان منتشر شد و از اطراف و اکناف برای مراجعه به من حرکت کردند؛ ولی من که احتیاجی به پول ندارم! به سبیل مردانه شما سوگند که بیشتر از بیم مزاحمت و مراجعه مردم راه سفر در پیش گرفته و جلای وطن کرده‌ام!

حاکم طماع و حریص که تمامی سخنان یاوه و خالی از حقیقت «محمود» را باور کرده بود، از فرط شوق و شادی می‌لرزید و برای اینکه تشنج دست و پای خود را از نظر میهمان هندی پنهان نگه دارد، مرتباً جابجا می‌شد و تکان می‌خورد. «محمود» فهمید که صدایش نیز می‌لرزد و این عکس‌العمل مطلوب حرفهای او بود. وقتی «محمود» ساکت شد، حاکم گفت:

- راستی، سپاس شایسته شما است! اگر هزار زبان داشتم و با هر زبان صد هزار بار آفرین می‌گفتم، باز هم کم گفته بودم. ولی ای «حاجی محمود» صدراالوزاره عزیز؛ به من حق بدهید تا موقعی که صحت گفتار شما را با چشم خود نسجم، باور نمی‌کنم. عرض کردم؛ دو نفر در زندان هستند که محل گنج را می‌دانند. این گنج آنقدر بزرگ است که اگر شخصی به آن دست یابد، می‌تواند همه خاک جهان را با طلا خریداری کند. شما برای اثبات گفته‌های خود خوب است این دو نفر را تحت عمل قرار دهید و پس از کشف آن قول می‌دهم که سهمیه شما را به قدر شایسته‌ای بدهم. از هم اکنون نصف آن را به شما می‌بخشم! درست گنج را نصف می‌کنیم... می‌فهمید!

«محمود» که خود را کاملاً قرین موفقیت می‌دید و با مقصود فقط چند قدم فاصله پیدا کرده بود، ناگهان قیافه خشمگینی به خود گرفت. روی زانوی راست بلند شد. دستی به عمامه زرین زد و چشمان را به طور ساختگی گشاد کرده و با لکنت زبان و خشم و غضب تصنعی گفت:

- شما مرا دروغگو می‌دانید؟! این تهمت و... این اهانت... شما... بسیار کار بدی می‌کنید که به من وعده پول و ثروت می‌دهید! من اگر تصمیم بگیرم، در ظرف چند هفته می‌توانم محل تمام دفائن و گنج‌های زیرزمینی دنیا را کشف و تصاحب نمایم. من به پول احتیاج ندارم؛ زیرا بقدر کفایت ثروتمند می‌باشم.

برای اینکه اهانت کرده‌اید، آنها را تحت عمل قرار می‌دهم... ولی وعده‌های شما را نمی‌پذیرم! گنج هر چه هست، مال خود شما! دستور بدهید آنها را حاضر کنند تا فردا صبح تحت عمل قرار بگیرند!

«محمود» دل خود را آنقدر با مهارت و استادی بازی می‌کرد که حتی «لوتی رجب» و «شاه غلام» و «کرمعلی» که در لباس خدمتگذاران هندی «حاجی محمود» پسر «صدرالوزاره» وزیر اعظم هندوستان در آستانه در اطاق ایستاده بودند، به اشتباه افتاده و سخنان و دروغ‌های «محمود» را باور می‌کردند.

اما حاکم برای اینکه دلجویی به عمل آورده باشد، به التماس افتاده و عذرخواهی کرد... حتی حاضر شد دستهای «محمود» را نیز ببوسد!

«محمود» جرعه‌ای چایی نوشید؛ پکی به قلیان زد و گفت:

- مانعی ندارد. البته شما تقصیری ندارید، چون مرا نمی‌شناسید. اگر یکبار به هندوستان سفر کنید و همه جا شهرت مرا بشنوید، متوجه خواهید شد که تا چه اندازه به من اهانت کرده‌اید. به هر حال مهم نیست. فردا صبح دستور بدهید آن دو نفر را حاضر کنند؛ تا من... قول می‌دهم که اگر محل گنج نزدیک باشد، فردا شب در همین موقع این اطاق را پر از طلا تحویل شما بدهم!

حاکم که از شادی در پوست خود نمی‌گنجید، خم شد و هر دو دست «محمود» را گرفت. چند یار پی‌درپی بر آن بوسه زد و اظهار داشت:

- قریان... نه تنها اعتراف خواهم کرد، بلکه دست و پای شما را نیز می‌بوسم. چاکر و حلقه به گوشتان می‌شوم و تا عمر دارم، در همه جای جهان، در همه اطراف و اکناف عالم از قدرت خارق‌العاده شما صحبت می‌کنم و برایتان شهرت و محبوبیت ایجاد می‌نمایم... و اما از این مهمتر، همت بلند شما است که پول را نمی‌پذیرید... آنهام چنین پول هنگفتی!

«محمود» قیافه‌ی وزیر مآبانه‌ای به خود گرفت و اشاره‌ای به لوتی‌ها که هنوز در آستانه در ایستاده بودند، کرد. آن سه نفر طبق قرار قبلی و تعلیماتی که «محمود» به ایشان داده بود، پیش دویندند و از مقابل اطاق تا جایی که «محمود» و حاکم روی مصطبه‌های زریفت نشسته بودند، تعظیم کردند و زمین را بوسید و پیش رفتند. هر سه نفر با هم خم می‌شدند و دست‌ها را صلیب‌وار روی سینه می‌گذاشتند. بعد یک قدم پیش رفته، مجدداً می‌ایستادند. این بار روی زمین

افتاده و به طور یک نواخت و مرتب دو سه مرتبه زمین را می‌بوسیدند و دست‌ها را به موازات شانۀ خود بالا و پائین می‌بردند.

معلوم نبود چنین رسمی در هندوستان معمول باشد یا نه؛ ولی آنها این نوع اجرای احترام را پیش خود وضع نموده و قرار گذاشته بودند که حاکم را فریب داده و راه را برای رسیدن به مقصود که آزاد نمودن «سهراب» و «تهمتن» و رهائی «ریحانه» و «روزالین» بود، باز نمایند... و اتفاقاً تمام نقشه‌های آنها با موفقیت کامل اجرا می‌شد و پیش می‌رفت!

لوتی‌ها وقتی به «محمود» رسیدند، ایستادند. «لوتی رجب» و «شاه‌غلام» از دو طرف «کرمعلی» را رها کردند و زیر بازوان ارباب را گرفتند. «کرمعلی» نیز خم شد و سر را روی زمین گذاشت تا ارباب هنگام برخاستن دست را روی پشت او بگذارد. این همه احترام و تشریفات چشم حاکم را خیره می‌کرد و اندک اندک آثار سوءظنی که قبلاً به دلش راه یافته بود، از بین می‌برد.

«محمود» را به اطاق و خوابگاه مخصوص خود او بردند و همسرش «گلی» را نیز از اندرون نزد او هدایت کردند. «محمود» به آوردن «گلی» نزد خودش اصرار داشت؛ زیرا می‌ترسید که مبادا زن‌های اندرون او را فریب بدهند و چیزی از زبان وی بشنوند که نقشه‌های آنها را خراب کند.

خوشبختانه «گلی» هم بی‌اندازه با هوش و زرنگ بود و طبق دستورهای که به او داده بودند، شوهرش را «حاجی محمود» پسر «صدرالوزاره» و صاحب قدرت روحی فوق‌العاده و مرتاض معرفی می‌کرد. زنهای اندرون که خبر دروغهای «محمود» را از زبان توکرها شنیده بودند، از در و دیوار بالا می‌رفتند که مرتاض هندی را با چشم خود ببینند. همه می‌خواستند با او تماس بگیرند که شاید از قدرت وی برای جلب محبت حاکم استفاده نمایند! در حقیقت می‌خواستند از او جادو و دعا و طلسم بگیرند!

وقتی «محمود» و «گلی» در اطاق تنها ماندند، «محمود» در را بست و به «گلی» گفت:

- خوب، بگو چه کردی؟! ما نقشه خود را به خوبی انجام دادیم و فردا صبح من، «سهراب» و «تهمتن» را از زندان نجات می‌دهم... اما تمام فکرم متوجه «ریحانه» و «روزالین» است. این دو نفر را باید از اندرون بیرون کشید! خوب بگو

تو چه کردی؟. توانستی کاری انجام بدهی؟.

«گلی» جواب داد:

- در طی این یکی دو ساعت کاری از پیش نرفت؛ آخر من در آن خانه میهمان بودم! کمتر حرف می‌زدم و بیشتر مراقب اطراف بودم. چون آنها را نمی‌شناختم، سعی می‌کردم از روی نشانه‌هایی که تو داده بودی، «ریحانه» و «روزالین» را بشناسم. گفتم که «روزالین» قدی بلند، موی خرمائی رنگ دارد؟. در میان زنهای حاکم چنین زنی نبود! همه زنها گرد من جمع شده بودند، اما فقط در یکی از اطاق‌های دور افتاده سایه سه زن را دیدم. چون فاصله زیاد بود، نتوانستم تشخیص بدهم. یکی از آنها همان پیرزنی بود که می‌گفتند محرم اسرار حاکم است. گاهی خارج می‌شد، نزد ما می‌آمد و مجدداً با شتاب به همان اطاق باز می‌گشت. اگر خیال تو درباره آن دستمال بسته ناراحت است...

«محمود» گفت:

- هیس؛ آهسته حرف بزن! نه، خیال من از آن بسته ناراحت نیست... زیرا قبلاً یعنی همان روزی که فرار کردم و به خانه رفتم تا با «ریحانه» و «روزالین» خداحافظی کنم، دستمال بسته‌ای که «سهراب» به «روزالین» داده بود تا پس از یک سال آن را باز کند، عوض کردم و چیز دیگری به جای آن گذاشتم که چندان ارزشی ندارد. غیر از من و «سهراب» هیچ کس از محل گنج اطلاعی ندارد... ولی «سهراب» از بیم اینکه مبادا من هم کشته شوم، محل گنج را در کاغذی نوشته و در آن دستمال گذاشته بود که پس از او «روزالین» صاحب آن شود. خوشبختانه من آن را عوض کردم! چیزی که خیال مرا ناراحت می‌کند، این است که فردا بتوانیم «ریحانه» و «روزالین» را به موقع نجات بدهیم... این کار به عهده تو است. فردا صبح مجدداً تو را به اندرون قصر حاکم می‌برند و ما به زندان می‌رویم که «سهراب» و «تهمتن» را تحت عمل قرار دهیم!

در همین موقع صدای پائی در راهرو شنیده شد و «محمود» که می‌دانست لوتی‌های سه گانه اجازه نمی‌دهند کسی پشت اطاق او بیاید، با تعجب به سوی در رفت. آهسته لای دو لنگه در را از هم گشود و نگاهی به خارج افکند.

بانک نخسبت خروس‌ها از دور شنیده می‌شد و معلوم بود که شب از نیمه گذشته است. همه جا تاریک بود. مشعل کوچکی که در انتهای راهرو مشرف به

حیاط، در سوراخ دیوار قرار داده بودند، در اثر تمام شدن روغن آن دود می‌کرد و رو به خاموشی می‌رفت. در روشنائی مختصر همان مشعل «محمود» قیافه «کرمعلی» را تشخیص داد. سرش را بیرون کرد و مشاهده نمود که «لوتی رجب» در وسط راهرو نشسته و «شاه‌غلام» هم در انتهای آن ایستاده و به طرف خارج گردن می‌کشد.

«محمود» با یک نظر سطحی که به همه جا مخصوصاً به لوتی‌ها افکند، فهمید که حادثه تازه‌ای اتفاق افتاده و علتی سبب ناراحتی خیال دوستانش شده است. لذا اندکی مکث کرد و پرسید:

- چه شده؟! مثل این است که خبر تازه‌ای دارید. انشاءالله خیر است!.

«کرمعلی» گفت:

- موضوع مهم است. به نوکرها، مهترها و غلامان نیز دستور داده‌ام که اسبها را باز نکنند.

«محمود» که هنوز از اصل موضوع اطلاعی نداشت و هر لحظه بیشتر از لحظه قبل دچار نگرانی می‌گردید، گفت:

- همه این کارها درست؛ بسیار کار خوبی کردی... اما بگو که چه شده است؟! دل من از فرط اندوه و نگرانی ترکید! اینطور که تو حرف می‌زنی، معلوم است که آنها از ماجرا مطلع شده، دروغ‌های ما را کشف کرده و قصد دستگیری ما را دارند! همینطور است؟.

«کرمعلی» پاسخ داد:

- نه؛ گوش بده... آنها از هویت ما هیچ اطلاعی ندارند و هنوز هم شما را «حاجی محمود» پسر ارشد «صدرالوزاره» هندی می‌شناسند. حادثه مهمتری اتفاق افتاده و آن حادثه، فرار «سهراب» و «تهمتن» از سیاه‌چال زندان است!.

«محمود» به شنیدن این خبر نزدیک بود فریاد بکشد، دیوانه‌وار به وسط راهرو بجهد و جست و خیز کند. از فرط خوشحالی زبانش لکنت گرفته بود و به درستی نمی‌توانست حرف بزند؛ معهداً سوال کرد:

- «کرمعلی» تو را به خدا راست می‌گوئی؟! این خبر را از کجا شنیدی؟. حالا

آنها کجا هستند؟. آیا از شهر خارج شده‌اند؟.

«کرمعلی» جواب داد:

- این خبر در تمام قصر حکومتی انتشار یافته؛ ولی قبلاً «شاه‌غلام» که برای سرکشی اسبهای خودمان به اصطبل رفته بود، از زبان مهترهای حاکم شنید. اصطبل حکومتی کنار محبس قرار دارد و هر خیری باشد، مهترها می‌فهمند! «سهراب» و «تهمتن» به آسانی فرار کرده‌اند و عده زیادی را نیز کشته‌اند؛ ولی متأسفانه هنوز نتوانسته‌اند از محبس خارج شوند. شنیده‌ام که وارد سرداب شده‌اند و آنجا نیز تحت محاصره قرار گرفته‌اند. می‌گویند که راه خروجی نیست و هر طوری باشد، آنها را می‌کشند و یا باز گرفتار غل و زنجیر سیاهچال می‌کنند. اینکه گفتم حاضر باشید، برای همین بود که اگر لازم شد، بتوانیم به «سهراب» و «تهمتن» کمک کنیم.

«محمود» پرسید:

- حالا به عقیده تو تکلیف ما چیست؟

- تکلیف ما این است... گوش کن! من دستور داده‌ام که همه حاضر باشند. خودم نیز با «شاه‌غلام» به بهانه‌ای به سیاهچال می‌رویم. مثلاً می‌گوئیم راه طولی را گم کرده‌ایم و عوضی به اینجا وارد شدیم. کار از این حرفها گذشته. اگر توانستیم، آنها را کمک می‌کنیم و نجات می‌دهیم؛ ولی اگر کشته شدند، باید به اندرون حمله کنیم و «ریحانه» و آن زن بیگانه را که تو می‌گوئی، نجات بدهیم و شبانه از شهر خارج شویم. چاره‌ای نیست!

«محمود» فکری کرد و گفت:

- نه؛ این نقشه خوبی نیست. به عقیده من... صبر کن، فکری از مغزم گذشت! دست نگه‌دار تا من عمامه‌ام را به سر بگذارم و با تو بیایم.

□

«سهراب» و «تهمتن» وقتی از پله‌ها پائین رفتند، با وضع غیر منتظره‌ای روبرو شدند. آنها یقین داشتند که پله‌ها به سردابی منتهی می‌شود و آن سرداب نیز هر چه باشد، جای مناسبی برای مخفی شدن و یا راه پنهانی جهت قرار و گریز دارد... لیکن در انتهای پله‌های پیچ‌پیچ ناگهان دریافتند که راهی برای فرار نیست و ناچار هستند در آنجا بمانند و کشته شوند.

چه مرگ دلخراشی! «تهمتن» که هرگز در تمام عمر خود بیم و هراس به دل راه نداده و از هیچ حادثه‌ای - هر اندازه خطرناک و وحشتناک هم که بود -

نمی ترسید، این مرتبه احساس وحشت کرد. دلش لرزید. زانوانش متشنج گردید و پیش خود گفت:

- کارمان تمام شد. اگر هزار جان داشته باشم، یکی را نمی توانم سلامت از چنگ این دیو سیرتان بیرون بپریم!

«سهراب» نیز وضعی مانند او داشت... دل در سینه اش مثل قلب کیوتر می طپید و دستی که با آن شمشیر را گرفته بود، می لرزید و از شدت ترس برای نخستین بار دندان هایش به هم می خورد.

درست مانند گریه هائی که در سوراخ راه آب گرفتار شده و دسته ای سگان گرسنه به خفاگاه آنها پی برده باشند، یقین داشتند که سرانجام قطعه قطعه می شوند و جان به جان آفرین تسلیم می کنند. هیچ امیدی برای نجات و رهائی وجود نداشت. کار از شجاعت و مهارت در شمشیر زدن نیز گذشته و خوب می دانستند که دو نفری نمی توانند با دسته ای که هر لحظه بر تعداد آنها افزوده می شود، مقابله نمایند.

«تهمتن» در تاریکی دست خود را دراز کرد؛ سر انگشتان «سهراب» را گرفت و با صدایی لرزان گفت:

- «سهراب»، به نظر من کار ما تمام شده است! ما را می کشند؛ ولی تسلیم شدن به مرگ کار مردان نیست. باید مبارزه کرد! آیا تو حاضری بدون مقاومت به قتل برسی و مانند زنان جان بسپاری؟!

«سهراب» گوئی جواب این سؤال را قبلاً در دهان و روی زبان خویش آماده نموده بود؛ بلافاصله گفت:

- هرگز... هرگز... من و مردن بدون جنگ؟! «سهراب» فقط باید در متجرباب خون جان بسپارد!

«تهمتن» برای اینکه روحیه او را قوی کرده باشد، دستی به شانه او زد و گفت:

- آفرین... آفرین بر تو و شجاعت تو! من به داشتن دوستی مانند تو مباهات و افتخار می کنم... هر چه پیش بیاید، برای هر دو نفر ما یکسان است. در این صورت آماده مرگ باش! من هم خودم را حاضر کرده ام و...

هنوز جمله «تهمتن» تمام نشده بود که صدای پای دو نفر روی پله ها شنیده

شد و روشنائی مشعل به پائین افتاد. از ظلمت غلیظی که به پائین پله‌ها حکمفرمائی داشت، اندک‌اندک کاسته می‌گردید و منظرهٔ وحشت‌آور و دهشتناکی را آشکار می‌ساخت. آه؛ اینجا کجاست؟ قبرستان است؟! تابوت‌ها؛ این استخوان‌ها چیست؟!

این چند جملهٔ کوتاه سخنانی بود که تقریباً یکجور بر زبان «سهراب» و «تهمتن» جاری شد. وقتی ظلمت تا اندازه‌ای برطرف گردید، آنها با یک نظر که به اطراف خود افکندند، مقداری استخوان انسان را مشاهده کردند که روی هم انباشته شده بود. آن طرف چند تابوت چوبی و درون یکی از تابوت‌ها یک مردهٔ تازه با لباس ژنده و کثیف و چهره‌ای دوزخی و ریشی انبوه و موئی ژولیده آرمیده بود. «تهمتن» گفت:

- اینجا گورستان سیاهچال‌ها است و هر محبوسی که زیر شکنجه و در سیاهچال‌ها و فراموشخانه‌ها بمیرد، در این سرداب می‌نهند... ولی چنین مکانی باید جای وسیع داشته باشد! مسلماً اینجا به...

این را گفت و به عقب برگشت و در روشنائی مشعل‌ها که هر لحظه بیشتر آن دخمهٔ هولناک را روشن می‌کرد، به دیوار عقب سر خود نگرست. ناگهان آهی از شادمانی کشید و گفت:

- آه... «سهراب» چه غفلتی کردیم! یک در!

«سهراب» که انتظار شنیدن چنین خبری را نداشت، جست زد و روی خود را به عقب برگردانید. چون چشمش به در افتاد، مانند عقابی که به شکار حمله‌ور شود، به در یورش برد و برای گشودن آن به تقلا و تلاش مشغول شد. ناگهان روشنائی شعله‌ها به درون دخمه افتاد و یکی از نگهبانان فریادی از شادی کشید و گفت:

- بیایید؛ آنها راه فرار ندارند! بشتابید و آنها را قطعه‌قطعه کنید!

«سهراب» و «تهمتن» دیگر چیزی نمی‌فهمیدند و هر دو می‌کوشیدند که به هر طریق شده، در را بکنند و راه را برای فرار باز نمایند. آنها نمی‌دانستند آن در به کجا باز می‌شود و چه خواهد شد. به فرض اگر آن در باز شود، در چه موقعیت دیگری قرار می‌گیرند. معهذا چون راهی برای دور شدن از مردان مسلح گشوده می‌شد و امید غیر مطمئن به نجات در دلشان پدید می‌آورد، کوششی عجیب

مبذول می‌داشتند که آن را بگشایند.

به فریاد شخص مورد بحث آنها که در بالای پله‌ها اجتماع کرده بودند، سرازیر شدند و در حالیکه از سر و کول هم بالا می‌رفتند، یکدیگر را لگد مال می‌کردند که زودتر به آنها برسند.

در باز نمی‌شد. بازوان ستیر و نیرومند «سهراب» و «تهمتن» قدرت گشودن و جابجا کردن در را نداشت... اما «تهمتن» از زیر چشم مراقب مهاجمین بود و هنگامی که آنها شمشیرها را کشیدند، به «سهراب» گفت:

- خوب؛ تو به تنهایی کارت را ادامه بده تا من این سگها را برانم! عده آنها زیاد است! تو مشغول باش. خیالت راحت باشد، نمی‌گذارم به تو نزدیک شوند!

این را گفت و شمشیرش را کشید؛ برگشت و چون شیری خشمگین راه را بر آنها گرفت. حمله آنها سخت و خطرناک بود. دست «تهمتن» به هر طرف دراز می‌شد، چند تیغه شمشیر راه را بر شمشیر او می‌گرفت و تا می‌خواست سمت راست را حفظ کند، جمعی از چپ به سوی «سهراب» که سرگرم باز کردن در بود، هجوم می‌بردند.

ولی «تهمتن» مردی نبود که به این سهولت کشته شود. چند دفعه آنها را به تنهایی عقب راند. شانس با «تهمتن» یاری می‌کرد، زیرا دخمه تنگ بود و آنها نمی‌توانستند پراکنده شوند و از سه یا چهار طرف حریف زورمند شمشیرزن را محاصره نمایند.

با یک نگاه فرمانده جنگجویان را تشخیص داد و شناخت. چند بار حمله کرد. آنها را پس و پیش راند تا بالاخره... ناگهان از جای جست؛ با پهنای شمشیر سیلی سختی به صورت رئیس زندانبانان زد و تا او آمد خود را جمع کند، دست فولادین «تهمتن» پشت گردنش را گرفت و او را مثل بچه گربه از روی زمین بلند کرد.

تمام این کار در طی چند ثانیه انجام گرفت و نگهبانان نتوانستند فرمانده خود را از چنگال «تهمتن» برهانند. «تهمتن» او را مقابل خویش گرفت؛ دیگران را تهدید کرد و گفت:

- عقب بروید! چرا ایستاده‌اید؟! اگر یک شمشیر به طرف من دراز شود، از

پشت قلب فرمانده شما را سوراخ می‌کنم!

این را گفت؛ نوک شمشیر را به پشت او گذاشت و مختصری فشرده. چهره فرمانده نگهبانان وحشت‌آور بود. از ترس نزدیک بود قالب تهی کند. رنگش مثل اموات سفید شده و چشمانش از حدقه بیرون آمده بود... و در همین حال، با صدائی لرزان و ضعیف گفت:

- عقب بروید! نوک شمشیر او در گوشت بدنم نشسته است. رحم کنید! - عقب بروید! این بی‌شفقت مرا می‌کشد!

یکی از نگهبانان گفت:

- چه مانعی دارد؟! یک نفر کشته شود، بهتر از این است که این دو نفر جنایتکار بگریزند و حاکم همه ما را از دم تیغ بگذرانند!

و بعد با صدائی بلندتر گفت:

- رفقا؛ فردا صبح حاکم ما را قطعه‌قطعه می‌کند! اگر این دو زندانی فرار کنند، مرگ ما حتمی است! چرا ایستاده‌اید؟! معطل چه هستید؟! حمله کنید!

ناگهان فرمانده سواران فریادی کشید و نوک شمشیر «تهمتن» از بالای شکم و از زیر قفسه سینه او بیرون آمد. خون فواره زد. «تهمتن» جسد بیجان او را سردست بلند کرد و محکم به سر دیگران افکند. به این وسیله چند نفر را به زمین انداخت و یکی دیگر را با شمشیر به قتل رسانید.

غوغائی به پا شده بود. در آن محیط تنگ که چهار پنج نفر به زحمت می‌توانستند در کنار یکدیگر بایستند، عده‌ای بیش از ده پانزده نفر می‌جنگیدند و شمشیرهایشان فضای تاریک را می‌شکافت. از خون منجلاپی درست شده بود و پای «تهمتن» و «سهراب» را رنگین می‌کرد.

چیز مهم این بود که امیدی به نجات نداشتند و هر چه بیشتر آدم می‌کشتند، بار گناهشان سنگین‌تر و گناهشان غیرقابل عفو می‌گردید. تا آن لحظه قریب هشت نفر را کشته بودند. بازوی «تهمتن» خسته شده و چنان بود که وزنه‌ای سنگین به بازویش بسته‌اند. به زحمت تمام دست را به چپ و راست و بالا و پائین حرکت می‌داد و راه را بر شمشیر مهاجمین خونخوار می‌گرفت. او عیب می‌دانست که از «سهراب» استمداد کند. اگر در اثر خستگی کشته می‌شد و از پای درمی‌آمد، بهتر از این بود که اظهار ضعف و ناتوانی کند و از دوست خود طلب

کمک نماید.

اما تصادف به مساعدت و یاری «تهمتن» شتافت و در این موقعیت حساس، «سهراب» شمشیر خود را کشید. در را به حال خود رها کرد و گفت:

- «تهمتن»؛ تو جای مرا بگیر! اگر توانستی، در را بشکن... باز کن! من جلوی اینها را سد می‌کنم. چه بایستی کرد؟! عجله کن!.

این را گفت و با یک جست خود را جلوی «تهمتن» انداخت و در همان لحظات اول مهاجمین را تا کمر پلکان عقب راند. «تهمتن» شمشیر را کنار دیوار تکیه داد؛ خودش را روی در افکند و به فعالیت مشغول شد. چفت و قلاب را گرفت؛ پیچانید و کوشید که به استقامت آن دو قطعه فلز یکی از لنگه‌های دوگانه در را از جای بکند و یا لااقل لق کند.

بدبختانه کار «سهراب» دشوارتر از اقدامی بود که «تهمتن» می‌کرد. دسته‌دسته نگهبانان مسلح و تازه نفس به جمع مهاجمین می‌پیوستند، ولی چون فضای سرداب تنگ بود، نمی‌توانستند به راحتی «سهراب» را تحت محاصره قرار دهند. یکی از آنها حیل‌های اندیشید و طناب بزرگی را از کمر باز کرد. کمند طناب را دو سر چرخانید و درست به قلاب طاق افکند. روشنائی مشعل‌ها آنقدر نبود که چشم زندانبان مذکور طاق را ببیند. «سهراب» نیز با اینکه دقت کرد، چیزی ندید... ولی چون طناب را آویخته دید، حادثه را حدس زد.

- تهمتن، مراقب پشت سر خودت باش و شمشیر را نزدیک دست بگذار. آن شخص می‌خواهد...

ولی حرف «سهراب» تمام نشد. همان مرد سیلوی سنگین وزن، سرطناب را به دست گرفت و کشید. وقتی مطمئن شد که کاملاً محکم شده است، چند پله بالا رفت و پس از تعیین هدف ناگاه خود را در میان زمین و هوا رها نمود و چون گلوله‌ای که به طنابی بسته شده باشد، به سوی «سهراب» و «تهمتن» آمد. او آنقدر این کار را با سرعت و مهارت انجام داد که «سهراب» نتوانست با شمشیر خود طناب را پاره کند.

او با بدن سنگین خود فضا را شکافت. با پای خویش یکی دو نفر از دوستانش را انداخت و نقش بر زمین کرد تا «سهراب» رسید و با دست چپش که شمشیر را گرفته بود، به وی حمله‌ور گردید.

«سهراب» غافلگیر شده بود. برای اینکه از آسیب در امان باشد، خود را به زمین افکند و چرخ می خورد... اما دیر شده بود! زیرا شمشیر او به شانه چپ «سهراب» رسید؛ گوشت و پوستش را درید و خون جاری شد. زخم مهلک و کشنده نبود، معهذاً «سهراب» از سوزش آن و مشاهده فوران خون ناله‌ای کرد و خود را کشان‌کشان به دیوار مقابل و کنار در سرداب رسانید.

مهاجمین حمله کردند؛ اما قبل از رسیدن آنها حادثه عجیبی اتفاق افتاد... حادثه‌ای که «سهراب» انتظارش را نداشت و دهانش از فرط حیرت بازمانده بود و زیر لب می‌گفت:

- سبحان‌الله... سبحان‌الله... عجیب است... این فقط کار خدای بزرگ است!.

لطف بیکران او شامل حال ما بود. چه شد؟!.

هیچ... شخصی که با طناب چنان ابتکاری را عملی می‌کرد، «سهراب» را در راه مجروح نمود و به گمان خودش او را کشت. بعد به «تهمتن» رسید. «تهمتن» با شتاب و مهارتی تحسین‌آمیز خود را عقب کشید و از گزند شمشیر خون‌آلود او در امان ماند. شخص مورد بحث که نمی‌توانست جلوی حرکت خویش را بگیرد، همچنان پیش رفت، تاب خورد و محکم، با صدائی گوشخراش و زجر دهنده، با در سرداب اصابت نمود و فریادی جگرسوز کشید.

این شمشیر «تهمتن» بود که به محض اصابت با در سرداب از پهلوی چپ او وارد شد و از پهلوی راستش خارج گردید. جسد سوراخ شده و خون‌آلودش روی زمین افتاد... اما حادثه‌ای که از آن ذکری به عمل آمد، کشته شدن او نبود... بلکه این بود که در سرداب به علت تصادف همان نگهبان و سرعت و فشاری که بدن سنگین او داشت، شکست و راه باز گردید!.

«تهمتن» از خوشحالی فریادی کشید و دولا دولا خود را به «سهراب» رسانید. دست او را گرفت و گفت:

- بلند شو... عجله کن! فرصت از دست می‌رود... بین... در باز شده است!.

«سهراب» با اینکه جراحت داشت، از جای برخاست. شمشیر را گرفت و به دنبال «تهمتن» به طرف در سرداب شتافت.

نگهبانان و ماموران مسلح محبس نیز حمله‌ور شدند. تمام شادمانی آنها و امید موفقیتشان به این بود که در بسته است و آن دو غول جنگجو نمی‌توانند

بگریزند و در نتیجه، هر اندازه شجاع باشند، کشته می‌شوند... ولی حالا که در سرداب در اثر یک تصادف ساده شکسته و باز شده بود، تکلیفشان چه بود؟! چه باید بکنند؟.

«تهمتن» که هیچ جراحی نداشت؛ بازوی «سهراب» را گرفت و او را روانه داخل سرداب کرد. خودش برگشت و راه را بر مهاجمین که به دنبال آنها روان شده بودند، گرفت. «تهمتن» حالا دفاع نمی‌کرد... هر چه بود، نام حمله می‌گرفت... چپ و راست و بالا و پائین را با شمشیرش می‌زد و با اینکه عده آنها زیاد بود، از شدت ترس جرات نداشتند که نزدیک شوند.

آن دو نفر که مشعل به دست داشتند، در کنار جنگجویان ایستاده بودند. «تهمتن» نگاهی به آنها کرد و ناگهان... از میان دو لنگه در بیرون جست. فریادی رعب‌آور کشید و با شمشیر سینه یکی از آنها را سوراخ کرد و با سرعتی عجیب، لگدی به شکم مشعلدار اولی زد. هنوز توجه آنها از جسد مقتول جدید گرفته نشده بود که مشعل افتاد و دارنده آن فریادی از درد کشید و نقش بر زمین گردید. «تهمتن» هدف دیگری داشت. در اجرای آن مشعل را با لگد خاموش کرد و نیمی از آن محیط را به تاریکی و ظلمت فرو برد. مشعلدار دومی نیز به همین ترتیب افتاد و ظلمتی غلیظ و خیره‌کننده همه جای را فراگرفت.

«تهمتن» خنده رعب‌آوری کرد. قهقهه‌ای زد و در تاریکی خم شد. یکی از اجساد را روی دست بلند کرد و با تمام قوت و قدرتی که در بازوان خویش سراغ داشت، به طرف مهاجمین وحشت‌زده و پریشان پرتاب نمود.

جسد خون‌آلود روی آنها افتاد و چون در تاریکی چشمشان جایی را نمی‌دید و نمی‌توانستند تشخیص بدهند که کیست و چیست، به گمان اینکه «تهمتن» حمله‌ور شده، عقب رفتند و در حالیکه یکدیگر را به زمین افکنده و لگدمال می‌کردند، به سوی پله‌ها دویدند که جان خویش را به سلامت از معرکه بیرون برند. «تهمتن» از روی صدای پای آنها تشخیص داد که میدان خالی شده و حریفان گریخته‌اند؛ معهذا شمشیر خویش را در فضا چرخانید و یکی دو قدم به چپ و راست رفت و چون در ظلمت کسی را سر راه خود ندید، با خیال راحت برگشت و خود را به «سهراب» که هنوز در میان دو لنگه در شکسته سرداب ایستاده بود، رسانید و گفت:

- خوب؛ حالا برویم! اما صبر کن؛ همین جا بایست! من باید یکی از این مشعل‌های خاموش را همراه بردارم. لازم می‌شود؛ زیرا معلوم نیست اینجا کجا است!

این را گفت و با یک جست خود را به محل اولیه رسانید و مشعل بزرگتر را برداشت. کورمال کورمال به سوی «سهراب» بازگشت و اظهار داشت:

- این مشعل را تو نگه دار... هم‌اکنون این سربازان لعنتی باز می‌گردند. می‌شنوی؟! صدای پایشان شنیده می‌شود. باید در را مجدداً ببندیم... فقط چفت و ریزه آن شکسته است و...

یک معاینه سطحی معلوم داشت که چفت و کلون محکم در شکسته است و قابل ترمیم نیست... اما در به آسانی روی هم قرار می‌گرفت و «تہمتن» برای اینکه پشت آن را محکم کند، از چهار پنچ جسدی که آنجا افتاده بود، استفاده نمود.

به سرعت - درست مثل گربه‌ای که موشی را بچنگال بگیرد - یک یک اجساد را بلند می‌کرد و به درون سرداب می‌آورد. وقتی همه لاشه‌ها را آورد، در را بست و آنان را پشت در گذاشت. آهی عمیق کشید و گفت:

- خوب؛ راحت شدیم. آمدند! می‌شنوی؟! صدای پای آنها است! رسیدند؛ وارد شدند! نگاه کن! از شکاف در به خوبی دیده می‌شوند!

ناگهان حرف خود را برید و گفت:

- آها... نگاه کن! این سرداب گورستان است! استخوان‌ها و جنازه‌ها را ببین! به نظرم هزار سال است که در این سرداب جنازه می‌گذارند!

«سهراب» مشعل را اندکی جلوتر برد. یکی دو پله را هم پائین رفت و نگاهی به اطراف افکند. از تعجب دهانش بازماند و اظهار داشت:

- عجب... راستی چه وحشتناک است! چرا یزدی‌ها جنازه‌های خود را در اینجا می‌گذارند و دفن نمی‌کنند؟! تصور می‌کنم این سرداب یادگاری است که از عهد قبیله از اسلام باقی مانده... آخر می‌دانی؛ زرتشتیان قدیم و اجداد ما مردگان را در فضای آزاد می‌نهادند و یا اگر اسم و رسم داشت، او را در چنین سردابی جای می‌دادند... ولی از هزار سال قبل جسدی تازه باقی نمی‌ماند!

هر دو جلو رفتند. مقداری استخوان سر و جمجمه و ستون فقرات و لگن

خاصره مقابل پای آنها ریخته بود. بعد چند ردیف تابوت از چوب آبنوس و زیورآلات طلائی، قبه‌ها و دسته‌هایی از نقره ناب و طلای خالص! آن طرف‌تر چند جسد تازه کفن پوشیده به چشم می‌خورد. «سهراب» اجساد را نشان داد و گفت:

- می‌بینی؟! این اجساد تازه است! گوئی دیشب یا دوشب قبل به این سرداب آورده شده و این بوی عفونت عذاب دهنده نیز از همین جنازه‌ها به مشام می‌رسد.

صدای گریه‌گریه در سرداب شنیده می‌شد. آنها که پشت در جمع شده بودند، با لگد و مشت و تنه در را می‌کوفتند که شاید باز شود.

یکی از اجساد که «تهمتن» پشت در قرار داده بود، تکانی خورد و افتاد. لای در مختصری باز شد، ولی «تهمتن» و «سهراب» توجهی به آن طرف نمی‌کردند. خیالشان تقریباً راحت بود و یقین داشتند که در سرداب به هیچ عنوان باز نمی‌شود.

نگهبانان برای اینکه در را باز کنند، از هر وسیله‌ای استفاده می‌کردند. طناب هنوز آویخته بود و چون قبلاً طرز استفاده از آن را فرا گرفته و با چشم خود دیده بودند، سنگین‌ترین فرد را برگزیدند و به او ماموریت دادند که با کمک طناب به همان شکل در سرداب را باز کند و یا بشکند و خرد نماید.

این کار موقعی انجام شد که «سهراب» و «تهمتن» به کنار تابوت‌های خالی رسیده بودند. سرداب آنقدر بزرگ بود که انتهای آن دیده نمی‌شد... و اصولاً هم معلوم نبود از کجا شروع شده و به کجا ختم می‌گردد.

شخص سنگین وزنی که برای باز کردن در سرداب انتخاب گردیده بود، با علاقمندی بسیار خود را به پله‌ها رسانید. آنجا ایستاد، طناب را گرفت و کشید و به همان ترتیب که با چشم خود دیده بود، به آن چنگ زد و در فضا معلق گردید. سنگینی بدن او طناب را به حرکت درآورد؛ فضای راهرو را طی کرد و محکم به در خورد. او فریادی کشید و به زمین افتاد... گویا سر و دستش شکست؛ زیرا نمی‌توانست خود را حفظ کند و در نتیجه شدت تصادف مجروح گردید... اما در سرداب باز شد و اجساد که «تهمتن» در پشت آن قرار داده بود، ریخت و لای دو لنگه در از هم جدا گردید.

دیگر معطلی جایز نبود. یک نفر شمشیر به دست خود را از میان دو لنگه در هل داد و وارد شد. دیگری به متابعت از او همین کار را کرد و سومی و چهارمی و پنجمی نیز از آنجا گذشتند و به درون سرداب رفتند. پیشقراولان بلافاصله راه را برای ورود دیگران گشودند و در کاملاً باز گردید.

«تهمتن» و «سهراب» تازه کنار تابوتهای خالی رسیده بودند که ناگهان...

«تهمتن» نگاهی به عقب کرد و گفت:

- این لعنتی‌ها گویا در را باز کردند! چرا اینجا معطل شدیم؟! تابوت و جسد اموات که تماشا ندارد! وقت را بی‌جهت تلف کردیم؛ حالا می‌بایست از سرداب خارج شده باشیم!

«سهراب» جواب داد:

- تو خودت به تماشا ایستادی! به هر حال کار از کار گذشته و باید مقاومت کرد.

«تهمتن» شمشیر را کشید و آماده دفاع ایستاد؛ اما جواب دیگری به دوست

خود داد:

- مگر دیوانه شده‌ای؟! چقدر می‌توان آدم کشت! در طی یکی دو ساعت ده نفر بیشتر کشته‌ایم. خون این اشخاص گریبانمان را می‌گیرد! حالا وقت آن رسیده که فرار کنیم! معطل چه هستی؟! درون این تابوتها برای ما جا هست. از بوی تعفن و بوی زنده سدر و کافور ناراحت نباش. این راهی است که همه اولادان آدم طی خواهند کرد و ما چقدر عاقبت‌اندیش هستیم که قبل از مرگ یکبار هم آزمایش می‌کنیم تا طریقه خوابیدن در تابوت را خوب یاد بگیریم!

«سهراب» با خشونت گفت:

- «تهمتن» حالا جای شوخی است؟! آخر کدام آدم عاقل زنده در تابوت خوابیده است؟! من از تماشای این تابوتها مشمئز می‌شوم!

او جواب داد:

- چاره چیست... عجله کن!

این را گفت و با سرعت درون یکی از تابوتها جست؛ پاها را دراز کرد و مثل اموات خوابید. او شمشیرش را نیز در زیر ران به موازات پای خویش قرار داد و پنهان کرد. «سهراب» اندکی مکث نمود و با اکراه وارد تابوت دیگری شد و دراز

کشید.

نگهبانان به سرعت به درون سرداب ریختند؛ ولی با تجربیاتی که از مبارزه با «تهمتن» و «سهراب» آموخته بودند، به تنهایی به سوی آنها حمله‌ور نمی‌شدند و آنقدر صبر کردند تا عدهٔ آنها به ده نفر رسید. آنگاه دسته جمعی به طرفی که صدای «سهراب» و «تهمتن» از آنجا شنیده می‌شد، راه افتادند.

... اما اثری از آنها دیده نمی‌شد. یعنی چه؟! پس این دو نفر کجا رفتند؟! چه شدند؟! فرمانده جدید نگهبانان که جای دوست مقتول خویش را گرفته بود، مرتباً فرمان می‌داد و می‌گفت:

- مشعل‌ها را روشن کنید. همه جای سرداب را بگردید. بالاخره آنها همین جا هستند و جایی نرفته‌اند. تصور نمی‌کنم که این سرداب راه دیگری داشته باشد. «سهراب» و «تهمتن» از درون تابوت‌ها صدای زندانبانان را می‌شنیدند و جرات نفس کشیدن نداشتند. کوچکترین حرکت توجه آنها را جلب می‌کرد و کار را به وخامت می‌کشاند.

«تهمتن» خیلی به آرامی تنفس می‌کرد و می‌کوشید که قفسهٔ سینه‌اش بالا و پائین نرود و کاملاً قیافهٔ مردهٔ تازه‌ای را داشته باشد. لیکن چگونه چنین چیزی امکان داشت؟! اگر آنها یکی از آن دو نفر را داخل تابوت‌ها می‌دیدند، فوراً می‌شناختند. لباس، قیافه، دست و روی خون‌آلود و همه جای آن دو گواهی می‌داد که زنده هستند و...

«سهراب» به خود جرأتی داد و لای پلک‌های خویش را گشود و نگاهی به این سو و آن سو افکند. مشاهده نمود که نگهبانان با مشعل به قسمت جنوبی سرداب رفته‌اند. در همین موقع یکی از نگهبانان با مشعل از دستهٔ یاران خویش جدا شد و به تفحص و کاوش بیشتری پرداخت. دل در سینهٔ «تهمتن» و «سهراب» می‌لرزید؛ به خصوص نگرانی و وحشت آنها موقعی شدت یافت که «سهراب» گفت:

- آهای «تهمتن» می‌بینی؟! یکی از آنها با مشعل به این طرف می‌آید. نگاه کن! این بدجنس تمام تابوت‌ها را به دقت بازرسی و اموات را نیز معاینه می‌نماید. چوبی هم در دست او است! بخواب... خودت را به مردن بزن! مراقب تنفس خود باش. اگر سینه و پره‌های بینی تو به هنگام نفس کشیدن تکان

بخورد، کار خراب می شود و...

دیگر فرصت حرف زدن نداشت؛ زیرا نگهبان مذکور که قدی دراز و قامتی لاغر و استخوانی داشت، آرام آرام به دسته تابوت‌هایی که آنجا قرار داده بودند، نزدیک شد.

او با دقت همه جا را بازرسی می کرد. پشت صندوق‌ها، درون تابوت‌های کهنه و نو، بالا و پشت ستون‌ها و جرزها... هیچ جا از نظر او دور نمی ماند و با همین دقت و توجه، خویشتن را به کنار تابوت «تهمت» رسانید.

نگهبان دراز قد که گردنش مثل شتر انحناء خاصی داشت، با ترس و لرزی آشکار بالای تابوت اولی که «تهمت» در آن خوابیده بود، قرار گرفت و با چشمان متعجب و گشاد شده خود به صورت خوش آب و رنگ و سیل‌های کلفت و سیاه «تهمت» نگریست و زیر لب گفت:

- عجب مرده خوبی است! این چرا لباس نگهبانان زندان ما را به تن دارد! نکند یکی از آنها درون تابوت خوابیده باشد؟!

این فکر به سرعت برق از مغزش گذشت و برای حصول اطمینان، به تحقیق مشغول شد. خم شد و ذره خاشاکی را از روی زمین برداشت و مقابل بینی «تهمت» قرار داد. «تهمت» جرات باز کردن چشمان خود را نداشت و به همین علت نمی دید که او چه می کند. به آرامی نفس می کشید و هوا را در سینه خویش حبس می کرد و ذره ذره بیرون می فرستاد که بالا و پائین رفتن سینه اش رسوائی بار نیآورد.

اما نگهبان حیلۀ دیگری اندیشیده بود. پرگاه کوچکی را مقابل بینی «تهمت» نگه داشت و او با وجود تمام مراقبتی که به عمل می آورد، نتوانست بیش از آن هوا را در سینه نگه دارد. در نتیجه گاه تکان خورد و نگهبان از جای جست. چشمانش گشاد شد. دهانش نیمه باز ماند و با حالت خاصی گفت:

- عجب! این مرده نفس هم می کشد! راستی اموات این دوره زمانه اینطور می میرند و پس از مرگ خوش آب و رنگ می شوند و تنفس هم می کنند؟! یعنی چه؟!

«تهمت» این سخنان را می شنید و به زحمت از خنده جلوگیری می کرد و بر خود فشار می آورد. نگهبان این دفعه با جسارت بیشتری پیش رفت و یک تار

سبیل «تهمتن» را گرفت و کشید. بینی مرکز اعصاب است و چون به مغز نزدیک می‌باشد، به محض اینکه متالم شود، اعصاب شخص را تحریک می‌کند و جلوگیری از آن سخت می‌باشد.

او یک موی سبیل «تهمتن» را کند و همین عمل، درد شدیدی ایجاد نمود و آثار و علائم عطسه هویدا شد. آه... چه بلائی! عطسه... عطسه... آب از بینی «تهمتن» راه افتاد و هر چه بیشتر جلوی عطسه خود را گرفت، کمتر توفیقی به دست آورد. لحظه به لحظه عطسه قریب‌الوقوع‌تر می‌شد. چه باید کرد؟! نگاهیان احساس کرد که مرده تکانی خورد و پره‌های بینی او نیز جنبید. مشعل را جلوتر برد و این بار دو تار موی سبیل «تهمتن» را گرفت و کشید. ناگهان...

حادثه‌ای که نباید اتفاق بیافتد، به وقوع پیوست... و «تهمتن» مانند تندر عطسه‌ای گوش خراش و وحشت‌انگیز کرد. این عطسه ناگهانی خودش را هم به وحشت انداخت؛ ولی نگاهیان که انتظار چنین حادثه‌ای را نداشت، دست و پای خویش را گم کرد. زیانش به لکنت افتاد. مشعل از دستش رها گردید؛ افتاد و خاموش شد... و آن حدود به ظلمت و تاریکی فرو رفت.

نگهبان دو سه قدم از کنار تابوت عقب رفت. بعد فریادی جگرخراش کشید و گریخت و رفت. او به سادگی نگریخت؛ طوری فرار کرد که حتی «تهمتن» متحیر مانده و در وسط تابوت نشسته، از پشت سر به او می‌نگریست و کنترل فکر و حواس خویش را از دست داده بود. نگاهیان مثل دیوانگان می‌دوید و هر چند قدم یک مرتبه می‌ایستاد. فریادکنان به سر و روی خویش می‌کوفت و می‌گفت:

- آهای؛ اموات زنده شدند! اینجا جن دارد! بیایید؛ کمک کنید. مرده‌ها زنده شده و در تابوت‌ها نشسته‌اند!

به صدای او نگاهیانان دیگر که در اطراف سرداب به جستجو مشغول بودند، به سوی وی دویدند و گرد او حلقه زدند. هر کس سئوالی می‌کرد و چیزی می‌پرسید؛ لیکن او با انگشت تابوت «تهمتن» را نشان می‌داد و فقط همان مطالب را تکرار می‌کرد.

«تهمتن» داخل تابوت نشسته بود. یکی دو تابوت آن طرف‌تر هم «سهراب»

از جای برخاست و نشست. موقعی که روشنائی مشعل آنجا را روشن کرد، چشم نگهبانان به تابوت‌ها و کسانی که درون آن نشسته بودند، افتاد و همه در جای خود میخکوب گردیدند.

گوئی در آن لحظه حساس عقل و درایت از مغز آنها رخت بر بسته و رفته بود. به تنها چیزی که شاید اصولاً فکر نمی‌کردند، این بود که ممکن است «سهراب» و «تهمتن» حبله ساخته باشند.

یکی از ضعیف‌ترین آنها بی‌اختیار به مشاهده «تهمتن» که درون تابوت نشسته بود، فریادی کشید. شمشیرش را انداخت و به طرف در سرداب رفت. دیگران از فریاد او متوحش شدند و روی به فرار نهادند؛ و بدون اینکه بدانند چه می‌کنند و چه فریبی خورده‌اند، گریختند و رفتند.

در مدتی کمتر از نیم دقیقه سرداب به کلی خالی و تاریک شد. «تهمتن» خنده‌ای کرد؛ قهقهه‌ای وحشت‌آور زد. از داخل تابوت بیرون جست و گفت:
- «سهراب» بیا؛ خدا ما را نجات داد!

و چون «سهراب» به او پیوست، «تهمتن» ادامه داد:
- راستی حیف است که انسان به دست این قبیل اشخاص احمق و نفهم کشته شود. برای ما ننگ بزرگی است و خدا هم نمی‌خواست که یک دفعه ننگ بر دامان زندگی ما بماند. فعلاً که فرصت مناسبی به دست ما افتاده، باید گریخت و رفت. زودباش! ممکن است رئیس نگهبانان و جانشین فرمانده قبلی که او را کشتم، آنها را از اشتباه بیرون بیاورد و مجدداً به سرداب روانه کند. عجله کن!

«سهراب» پرسید:

- آیا این سرداب راه دیگری هم می‌تواند داشته باشد؟

«تهمتن» پاسخ داد:

- مسلماً راه دیگری هم دارد؛ زیرا این اجساد کاملاً تازه است! می‌بینی؟! این ردیف مرده‌ها که متلاشی شده و این دسته که در طی یک ماه آینده متعفن می‌گردند، هم تازه به این سرداب انتقال یافته‌اند... در حالیکه در سرداب، همان در که ما از آن وارد شدیم، بیش از یکی دو سال است که اصولاً باز نشده! دیدی چقدر خار و خاشاک آن را پوشانیده بود؟ پس باید در دیگر سرداب را یافت. مشعلی را که از دست نگهبان افتاده و خاموش شده، بردار و همراه من بیا... از این

طرف!

«سهراب» مشعل خاموش شده را برداشت و هر دو نفر به طرف انتهای سرداب که تاریک و ظلمانی بود، به راه افتادند. تمام این کارها در طی یکی دو ثانیه انجام گرفت و موقعی که «سهراب» و «تهمتن» به آن طرف سرداب رفتند، تازه نگهبانان وحشت زده بالای پله‌ها رسیده و در حالیکه رنگ بر چهره نداشتند، فرمانده خود را از ماجرا آگاه می‌کردند.

همه با هم حرف می‌زدند و میان سخنان یکدیگر می‌دویدند. آن قدر در گفتن وقایع تعجیل نشان می‌دادند که فرمانده جدید آنها به درستی هدف و مقصودشان را نمی‌فهمید و تشخیص نمی‌داد که چه می‌گویند.

سرانجام حوصله فرمانده نگهبانان سر رفت. فریادی هولناک کشید و با هر دو دست چند سیلی به آنها که نزدیکتر بودند، زد و گفت:

- بدبخت‌ها؛ درست حرف بزنید! چرا شلوغ کرده‌اید؟! یک‌یک و تنها تنها... حکایت را بگوئید که من بفهمم. این چه مسخره‌ای است؟! مرده که زنده نمی‌شود! شاید «سهراب» و «تهمتن» برای اینکه شما را بترسانند، درون تابوت‌های خالی نشسته بودند و شما به گمان اینکه... یکی از آنها فریادی کشید و گفت:

- آه؛ فرمانده راست می‌گوید. قیافه یکی از آنها را من خودم دیدم! با چشم خودم دیدم؛ اما حالا تازه می‌فهمم که او «سهراب» بود! خودش بود! شما نگذاشتید که من ماجرا را آن طوری که دیده بودم، تعریف کنم. عجله کردید! فرمانده شمشیرش را کشید. افراد را عقب زد. خودش روی پله‌های سرداب پرید و گفت:

- عقب من بیائید! معطل نکنید؛ چرا که فرصت از دست می‌رود. عجله کنید! سرداب درهای دیگری هم دارد.

همه از اشتباه بیرون آمده بودند. تازه می‌فهمیدند که مرده واقعاً زنده نمی‌شود. آن هم مرده‌های آن سرداب که عموماً به دست جلاد به قتل می‌رسیدند و دیگر خون در بدن نداشتند! پس چه اشتباه و چه خطای بزرگی مرتکب گردیده‌اند! این گناه را باید با شجاعت جبران کنند. این دفعه با شجاعت قابل تحسینی پیش می‌رفتند.

همه قصد جبران ترس گذشته را داشتند و در چنین موقع، اگر با «سهراب» و «تهمتن» روبرو می‌شدند، به طور قطع پیروزی به دست می‌آوردند... ولی «سهراب» و «تهمتن» در طی این چند دقیقه بیکار نبودند. وقتی به انتهای سرداب رسیدند، «تهمتن» گفت:

- سنگ چخماق و فتیله آتش زنه را حاضر کن.

«سهراب» از پرشال خود سنگ چخماق و فتیله را بیرون آورد. روی زمین نشست و به زدن سنگ پرداخت. روشن کردن مشعل وقت زیادی نمی‌خواست. خیلی زود شعله به فتیله گرفت. بعد جام مشعل افروخته شد و فضای سرداب روشن و منور گردید.

همه جا آرام و ساکت بود. هیچ کس مگر آنها در سرداب نبود. اجساد زیاد یافت می‌شد، ولی آنها در جستجوی در بودند. «سهراب» دوان دوان طول یک دیوار را طی کرد و در پایان آن گفت:

- تهمتن اینجا بیا... یک در!

«تهمتن» با شتاب خودش را به آنجا رسانید؛ ولی قبل از اینکه در باز کنند و یا برای گشودن آن اقدامی به عمل آورند، صدای در دیگر سرداب بلند شد. «سهراب» گفت:

- عجله کن!

و بی‌پروا خودش را به جانب در پرتاب کرد. سر و ته آن را گرفت و با یک حرکت سریع، یک لنگه در را از جای کند و به کف سرداب انداخت. «تهمتن» خنده‌کنان گفت:

- آفرین پهلوان؛ اما عوضی آمده‌ایم! اینجا طویل است! در کجای طویل می‌توانیم پنهان شویم؛ به علاوه... «سهراب» اظهار داشت:

- هر چه هست، راهی است برای فرار! چرا معطلی؟! زود باش؛ چرا که آمدند!

او راست می‌گفت؛ زیرا نگهبانان که تعداد آنها نسبتاً زیاد بود، با فشار دسته جمعی موفق به شکستن در سرداب شدند. اجساد مردگان را کنار ریختند و مجدداً حمله را شروع کردند.

قبل از هر کاری؛ آن دو تابوت را که مرده‌های زنده شده - یعنی «سهراب» و «تهمتن» - درون آن نشسته بودند، به فرمانده خویش نشان دادند. بعد به اطراف پخش شدند که این دفعه به هر ترتیب که شده، آنها را بیابند و به قتل برسانند. فرمانده نگهبانان می‌گفت:

- این دو اعجوبه را بگیرید. این دو غول بی‌شاخ و دم را اسیر کنید. نه، قطعه قطعه نمائید! اگر زنده بمانند، خطرناک می‌شوند و باز هم فرار می‌کنند. آنها را بکشید!

هر یک به طرفی رفتند و به جستجوی زیر تابوت‌ها و لای مرده‌ها، زیر استخوان‌های اتباشته شده، پشت ستون‌ها و جرزها پرداختند... ولی اثری از گمشدگان به دست نیامد. چند نفر که خود را به آخر سرداب رسانیده بودند، ناگهان فریادی کشیدند و فرمانده آنها شتید که یکی می‌گوید:

- آهای بیائید! اینجا دری را باز کرده‌اند! طویله است! از راه سر طویله حاکم فرار کرده‌اند!

این صدا به گوش همه رسید. همه به آن طرف رفتند و وارد طویله شدند. اطاق اول طویله بزرگ، اما متروک بود. فقط مقدار زیادی پهن آنجا انبار کرده و در گوشه آن نیز دهانه، افسارهای پاره و غیرقابل استفاده را روی هم ریخته بودند. فراریان کجا هستند؟! از آنجا به اطاق دیگر رفتند. همه جا دو سه نفر مشعلدار پیشاپیش ایشان حرکت می‌کرد و راه را روشن می‌نمود. در اطاق دیگر تعداد زیادی اسب به آخور بسته بودند. دو ردیف اسبها مقابل آخورها دیده می‌شدند و جایی نیز پاکلی‌ها را چیده بودند. خرها و استرها در اطاق سوم بودند و در هر یک از طویله‌ها نیز چند نفر از خربندها و مهتران به کار غشوکشی و تیمار حیوانات اشتغال داشتند. فرمانده نگهبانان پرسید:

- آیا دو نفر را ندیدید که از این راه بگذرند؟

مردی کوتاه قد جواب داد:

- هرگز... نه... چنین اشخاصی را ندیده‌ام!

رئیس نگهبانان فکری کرد و گفت:

- اینجا کجا است؟

همان شخص با لهجه مخصوصی که به نظر وی غیر آشنا و بیگانه جلوه

می‌کرد، جواب داد:

- اینجا طویله حکومتی است و ما نیز میهمانان حاکم و نوکران صدرالوزاره هندی هستیم.

- راهی که به قصر حاکم می‌رود، کدام است؟

آن شخص کوتاه قد تعظیمی کرد و مودیانه گفت:

- بفرمائید؛ از این راه!

خربند کوتاه قد خودش جلو افتاد و نگهبانان را به سوی یکی از درها برد. پس از اینکه تعظیم دیگری کرد و در را گشود، باز با لهجه مخصوص به خود ادامه داد:

- این راه... بفرمائید!

آنها آنقدر عجله داشتند که توجه نکردند آنجا کجا است. همه وارد شدند و در همین موقع بود که مرد کوتاه‌قد در را بست؛ خنده‌ای مستانه کرد و با تمسخر گفت:

- همین جا تشریف داشته باشید. جای بسیار مناسبی است! ما کارهای زیادی در پیش داریم و فعلاً فرصت مذاکره نیست! خلاصه اینکه بدانید برای باز کردن در هر کوششی به عمل آورید، بی‌فایده است!

نگهبانان در اطاقی محبوس شده بودند که فقط یک در داشت و آن در نیز توسط «کرمعلی» بسته شد. مسلماً خوانندگان تعجب می‌کنند و از خود می‌پرسند که «کرمعلی» پشت در اطاق «محمود» بود و با وی صحبت می‌کرد، چه شد که از طویله سر درآورد؟! «محمود» وقتی حوادث را شنید، به «کرمعلی» گفت:

- صبر کن! خودم نقشه خوبی دارم.

و بلافاصله به درون اطاق رفت. عمامه را بر سر نهاد و به «گلی» گفت:

- گلی، تو در همین اطاق بایست. هر وقت صدای سوت مرا شنیدی، به سرعت خودت را به حیاط قصر حکومتی برسان. می‌فهمی؛ حتی یک لحظه هم درنگ نکن! من طوری کارها را مرتب می‌کنم که به محض رسیدن تو فرار کنیم. «گلی» قول داد و به بستن بقچه و بقیه چیزهای همراه خود پرداخت.

«کرمعلی» در پشت در اطاق پابه‌پا می‌کرد... راه می‌رفت و مضطرب بود؛

دلش شور می زد. «محمود» به سرعت از در خارج شد و به او گفت:
 - تو مستقیماً به اصطبل برو و دستور بده که همه حاضر باشند. «لوتی رجب» با من می آید. «شاه غلام» هم همین جا می ایستد که مراقب «گلی» باشد.
 «لوتی رجب» و «شاه غلام» در این موقع وارد راهرو شده بودند. «کرمعلی» به سرعت به طرف اصطبل رفت. او راه را خوب می دانست و آنقدر حیلۀ گر بود که اگر او را در آن موقع شب می دیدند، می دانست چگونه عذر بیاورد و چه بگوید که خود را تبرئه کند. از طرف دیگر شمشیری برنده و بازوئی نیرومند داشت. او با یک حرکت سینه و گردن اشخاص را سوراخ می کرد و حالا که تصمیم قطعی گرفته شده بود، از کشتن نگهبانان دریغ نمی ورزید.

«لوتی رجب» به اتفاق «محمود» راه افتاده و هر دو به سوی خوابگاه حاکم رفتند. «لوتی رجب» قبلاً راه های مختلف را یافته بود و می دانست که ارباب را از کدام راه ببرد که درست از پشت در اطاق «ریحانه» و «روزالین» سر در بیاورند.
 حاکم با بی صبری خود را برای انتقام گرفتن از «روزالین» آماده کرده بود که به او خبر دادند:

- زندانیان گریخته و عده ای را کشته اند!

حاکم می خواست نسبت به این خبر بی اعتنا بماند و برنامه شبانگاهی را دنبال کند؛ ولی وصل پول و طلا او را برانگیخت که شخصاً به زندان برود و در کار دستگیری فراریان نظارت کند. چند بار پشت سر هم داروغه را احضار کرد؛ ولی هر کس به سراغ داروغه رفت، تنها بازگشت و در پاسخ گفت:

- داروغه به خانه نرفته و معلوم نیست که کجا است! پسرهایش می گویند از عصر به این طرف، او را ندیده و خبری از وی دریافت نداشته اند.

حاکم خشمگین و عصبی فحش می داد. ناسزا می گفت و لگد به زمین می کوفت. بالاخره از یافتن داروغه ناامید شد و شخصاً شمشیر پهنی بست و گفت:

- همراه من بیایید! یک عده از بهترین مردان را به دنبال من بفرستید!

این فرمان به سرعت انجام گرفت. چهار نفر از شجاع ترین مردان را انتخاب کردند و همراه حاکم به زندان فرستادند. درست لحظه ای که حاکم و همراهانش از در خارج می شدند، «محمود» و «لوتی رجب» پشت ستون ها ایستاده و خود را

پنهان کرده بودند.

حاکم رفت. همه جا خلوت شد. تنها وقتی حاکم در آنجا بود، چند نفر نگهبان از آنجا مراقبت می‌کردند و در غیبت او، فقط همان پیرزن پاسداری «روزالین» و «ریحانه» را برعهده داشت.

حاکم موقعی به زندان رسید که نگهبانان در سرداب بودند. یلای عظیمی به پا شده بود و زندانیان تیره‌بخت دیگر که خیر فرار دو نفر را شنیده بودند، به جوش و خروش آمده و قصد شکستن غل و زنجیر و فرار را داشتند. آنها فریاد می‌کشیدند؛ دشنام می‌دادند و با مشت و لگد به در می‌کوفتند.

در یکی از سیاهچال‌ها دو نفر از زندانیان موفق شدند که در را بشکنند. عده‌ای نگهبان به آنجا هجوم بردند که از فرار آنها ممانعت به عمل آورند؛ ولی همین حادثه سبب شد که نقاط دیگر بی‌نگهبان بماند.

از این طرف «کرمعلی» وارد طویله شد و به همه دستور داد که اسبها را آماده کنند و از همراه آوردن الاغ‌ها و استرها و بارهای بیهوده خودداری نمایند. او تازه از ابلاغ این دستور فراغت یافته بود که ناگهان صدای شکستن دری را از اتاق مجاور شنید... و بعد... صدای پای دو نفر که می‌دویدند، به گوشش رسید.

«کرمعلی» که انتظار حادثی را می‌کشید، مشتاقانه به طرف اتاق پهلویی دوید و در آستانه درب با «سهراب» و «تهمت» رویرو شد. آنها نفس‌نفس می‌زدند. غرقه به خون بودند و شمشیرها در دستشان برق می‌زد. «سهراب» شمشیر را بلند کرد که «کرمعلی» را بزند، ولی او گفت:

«نه؛ زن «سهراب»! من دوست «محمود» هستم! وسیله فرار شما را آماده کرده‌ایم و او منتظر شما است! ما شتیدیم که فرار کرده‌اید...»

«سهراب» دست خود را آهسته پائین آورد؛ در عین حال نمی‌توانست حرف‌های او را باور کند. نگاهی بین او و «تهمت» ردوبدل شد. نگاهی مخصوص؛ گویی می‌خواستند با هم مشاوره نمایند... مثل این بود که با همین یک نگاه قصد داشتند از نظرات یکدیگر درباره گفته‌های او مطلع شوند.

موضوع خیلی ساده به نظر می‌رسید. دشمن پشت سرشان و فاصله اندک بود. «کرمعلی» نیز عده‌ای با خود داشت. اگر اشاره می‌کرد، همه مهتران و خربندان به سر او و رفیقش می‌ریختند و آن دو را قطعه‌قطعه می‌کردند. پس

مسلماً حقیقتی در بین است!

آن نگاه برای تبادل همین نظر بود و «سهراب» که از موافقت «تهمت» مطلع شد، و در ضمن صدای مهمه نگهبانان را از طویله اولی شنید، گفت:
- حالا چه باید کرد؟! آیا جایی برای پنهان کردن ما دارید؟

«کرمعلی» که تا این لحظه با بیم و هراس مقابل «سهراب» و «تهمت» ایستاده بود، خویشتن را عقب کشید و گفت:

- بیائید و در این صندوق‌ها پنهان شوید. اینجا... اینجا مال التجاره «محمود» است! اگر داخل این صندوق‌ها جای بگیرید، هرگز کسی به سراغتان نخواهد آمد. عجله کنید؛ فرصت از دست می‌رود!

این بار «سهراب» و «تهمت» نسبت به «کرمعلی» شک پیدا کردند. این احتمال وجود داشت که او دروغ گفته باشد. چنانچه در صندوق‌ها جای می‌گرفتند و «کرمعلی» در صندوق‌ها را می‌بست، برای همیشه چشم از هستی می‌بستند و به همان ترتیب به کام مرگ می‌رفتند.

چاره‌ای نبود و آن دو با وحشت خود را در اختیار «کرمعلی» نهادند. لوتی یکی از مشعل‌ها را برداشت و با شتاب دو صندوق را از میان صندوق‌های متعددی که در دو طرف استران نهاده بودند، برگزید و گفت:
- عجله کنید!

«تهمت» شمشیرش را باز کرد که به آسانی در صندوق جای بگیرد؛ ولی فقط موقعی که می‌خواست درون صندوق برود، نگاهی به «سهراب» افکند... گوئی با این نگاه از او خداحافظی می‌کرد. «سهراب» هم به نوبه خود غلاف شمشیرش را از کمر جدا کرد و درون صندوق رفت؛ دست و پای را روی شکم جمع کرد و پنهان شد.

«کرمعلی» در هر دو صندوق را بست. درست در همین موقع بود که نگهبانان به درون طویله ریختند و به کاوش مشغول شدند. «کرمعلی» غشوئی برداشت و به غشو کردن یکی از اسبها سرگرم شد... در ضمن آواز عجیبی را زیر لب زمزمه می‌کرد... آوازی که نه آهنگ معین داشت و نه شعر! فقط این کار را برای فریب نگهبانان می‌کرد که آنها صددرصد به هندی بودن او اطمینان داشته باشند.

جستجو ادامه یافت و ضمناً بر عده افراد مسلح افزوده شد. فرمانده آنها

گریبان «کرمعلی» را گرفت؛ تکان سخت به او داد و گفت:

- تو دو نفر فراری را ندیدی؟. آیا آنها در این طویله پنهان نشده‌اند؟.

«کرمعلی» به سبک خدمتگذاران هندی دستها را از کف به هم گذاشت و تعظیمی کرد. دو سه بار خم و راست شد. بعد لبخندی بر لب آورد و با لهجه‌ای مخصوص که می‌کوشید حتی المقدور بیگانه باشد، اظهار داشت:

- هرگیز، هرگیز ندیدی... نمی‌شیناسیم، ارباب!

او گریبان «کرمعلی» را رها نمود و دستور داد که همه جای آن طویله را بگردند. قبلاً این کار انجام شده و نتیجه‌ای عاید نگردیده بود. فرمانده نگاهی به همه جوانب افکند و چون جائی نمانده بود که کاوش نشده باشد، نگاه خویش را روی صندوق‌های متعددی که آنجا وجود داشت، دوخت و مثل اینکه فکری تازه از مغزش گذشته باشد، اظهار داشت:

- دو دسته بشوید! چند نفر از شماها طویله‌های دیگر را جستجو کنید. به حیاط بروید و نگهبانان برج‌ها را از فرار دو نفر زندانی آگاه کنید؛ بقیه هم...

یک دسته رفت و دسته دیگر باقی ماند. «کرمعلی» در همان حال که غشو را روی پشت اسب می‌کشید، از زیر چشم مراقب رئیس نگهبانان بود. او با زرنگی و مهارت خاصی که داشت، فهمید که توجه او به صندوق‌ها جلب شده است و از خود می‌پرسید که اگر قصد بازکردن صندوق‌ها را داشته باشند، چه باید کرد؟! «کرمعلی» تصمیم خود را گرفت و موقعی که فرمانده نگهبانان یا شمشیر آخته به سوی اولین صندوق رفت، «کرمعلی» مثل عقاب خودش را روی آن انداخت و با همان وضع که شرح داده شد، تعظیمی کرد؛ لبخندی زد و مودبانه گفت:

- متأسفم؛ خیلی متأسفم. حضرت سردار باید دانست که صندوق از جمله اموال متعلق به حاجی «محمود» فرزند صدرالوزاره هندی است و باز کردن آن منوط می‌باشد به دستور اکید و صریح و کتبی حاجی محمود! شما قبلاً باید از ارباب من کسب اجازه کنید و بعد نزد من بیائید. دستخط حاجی «محمود» پسر ارشد صدرالوزاره هندی را به من نشان دهید. طبیعی است که من دستخط مبارک اربابم را روی چشم می‌نهم و بعد همه صندوق‌ها را پیش شما باز می‌کنم.

«کرمعلی» عمداً سخن را طولانی می‌کرد و هر دفعه که نام اربابش را بر زبان

می‌راند، همه القاب و عناوین او را ذکر می‌کرد که موضوع باز شدن صندوق‌ها را منتفی کند.

او تقریباً نگرانی نداشت؛ زیرا صندوقی که ابتدا مورد نظر فرمانده نگهبانان واقع شد، خالی بود. «سهراب» و «تهمتن» در دو صندوق دیگر جای داشتند و آن دو صندوق نسبتاً در انتهای طویله قرار داشت.

«کرمعلی» مقاومت می‌کرد؛ زیرا می‌دانست که اگر یک صندوق باز شود و خالی بودن آن ثابت گردد، بقیه صندوق‌ها نیز مورد معاینه واقع می‌شود. چیز مهمتر این بود که همه صندوق‌ها تهی بود... حتی یک پر کاه درون صندوقها جای نداشت... در حالیکه ظاهر امر نشان می‌داد که حاجی «محمود» مقدار زیادی مال‌التجاره به «یزد» وارد شده است. پس اگر صندوق‌ها باز می‌شد، سوءظن آنها جلب می‌گردید.

هر چه بیشتر از جانب «کرمعلی» پافشاری می‌شد، اصرار او در باز کردن صندوق‌ها افزایش می‌یافت. تا جایی که نوک شمشیر را روی گردن او گذاشت و گفت:

- عقب برو! مقاومت نکن؛ وگرنه گردنت را سوراخ می‌کنم و به جهنم می‌فرستم! برو عقب!

«کرمعلی» در آغاز چیزی نگفت. همان لبخند استهزاء‌آمیز را روی لب داشت و پایش را با همان شدت و قوت روی صندوق می‌فشرد. فرمانده نگهبانان برای اینکه «کرمعلی» را مرعوب کند، اندکی به شمشیر فشار وارد آورد... به طوری که نوک تیز و برنده آن پوست گلوی «کرمعلی» را خراشید؛ یکی دو قطره خون خارج شد و سوزشی ایجاد کرد.

اینجا بود که «کرمعلی» خشمگین شد. ناگهان مشت محکمی به سر و صورت زندانبان بزرگ کوفت و او را نقش بر زمین کرد. او در حضور زیر دستان خود خفیف شده بود. ظاهراً یک مهتر هندی او را کتک زده و سزای این جسارت در نظر وی مرگ بود. با شتاب از جای جست و در ضمن خطاب به افراد خویش که قصد هجوم به «کرمعلی» را داشتند، گفت:

- شما کنار بروید! بگذارید خود به تنهایی او را مثل سنگ بکشم! جزای او را خودم می‌دهم و سرش را از بدن جدا می‌کنم تا در آن دنیا برای سایر هندیان

تعریف کند که چرا مرده و به آنها پیوسته است!

شمشیر از دستش افتاده بود. خم شد؛ شمشیرش را برداشت و به طرف «کرمعلی» جست. «کرمعلی» هم شمشیر داشت. اتفاقاً شمشیر او تیغهای پهن و برنده داشت و از همان نوع قداره‌هایی بود که معمولاً لوتی‌ها می‌بستند و یک ضربت آن درخت بید دو ساله‌ای را قطع می‌کرد. «کرمعلی» با این که شمشیر داشت، تصمیم گرفت بدون اسلحه او را تنبیه کند... ضمناً این کار را می‌خواست با مسخرگی و استهزاء انجام دهد.

رئیس نگهبانان شمشیر را کشید و در حالیکه دندان‌ها را از شدت خشم به هم می‌فشرد، آهسته آهسته به سوی او رفت. «کرمعلی» دستها را به هم گذاشت. تعظیمی کرد و با قد راست و کشیده، خیلی مودب و محترمانه مقابل او ایستاد. نگهبان بزرگ گفت:

- بدبخت سیه‌روزگار؛ حالا ترسیده‌ای و تعظیم می‌کنی؟! بگیر؛ این است جزای تو!

این را گفت و شمشیر را با قوت تمام بلند کرد و فرود آورد. همه انتظار داشتند که گردن هندی مذکور یعنی «کرمعلی» قطع شود و سرش به طرفی بیافتد. اما... ناگهان رئیس نگهبانان فریادی کشید و همه دیدند که شمشیر از دستش خارج شد.

«کرمعلی» با مهارت مثنی محکم به میج دست او زد؛ به طوری که از شدت درد شمشیر از کف وی خارج گردید. مبارزه ادامه داشت. رئیس نگهبانان مجدداً شمشیر را برداشت و به سوی او آمد. کرمعلی یک مرتبه دیگر دستها را به هم گذاشت، تعظیم کرد، لبخندی زد و مودبانه ایستاد.

رئیس نگهبانان حالا فهمید که «کرمعلی» قصد تمسخر وی را دارد؛ لذا با خشم و غضب بیشتری حمله کرد. چند بار این حادثه تکرار شد و هر دفعه «کرمعلی» به نحوی او را سر دست بلند کرده، شمشیر را از دستش گرفت و او را به زمین کوفت. دفعه آخر، فرمانده نگهبانان فریادی کشید و به افراد خویش گفت:

- این سگ لعنتی را قطعه‌قطعه کنید!

همه افراد با شمشیرهای آخته به سوی «کرمعلی» هجوم بردند؛ او هم

شمشیرش را کشید، راه را بر ایشان گرفت و زدو خورد آغاز شد.

مهران و نوکران هندی دروغی و ساختگی «محمود» هم دست به اسلحه بردند و جنگ را شروع کردند. بلوای عظیمی به پا شد. دشنام می دادند؛ فریاد می کشیدند. آنها که جراحت برداشته بودند، ناله می کردند و به گوشه ای می خزیدند... و بقیه هم می جنگیدند!

تعداد نگهبانان بیشتر بود... مخصوصاً وقتی که دسته اول به طویله باز گشتند، وضع «کرمعلی» و یارانش به وخامت گرائید و از چند طرف محاصره شدند. دو نفر از مهران و چهار نفر از نگهبانان در همان دقایق اول مجروح شدند و از صحنه کنار رفتند.

«کرمعلی» در وسط قرار داشت و دوستانش در اطراف او! عیب کار در این بود که همراهان لوتی از فن جنگ و شمشیر زدن به خوبی آگاه نبودند و در این رشته مهارتی نداشتند.

«کرمعلی» مجبور بود در مواقع خطرناک از آنها نیز دفاع کند. لحظه به لحظه وضع خطرناکتر و حلقه محاصره تنگ تر می شد. از این بدتر؛ فرمانده نگهبانان یک نفر را مامور کرد که از طویله خارج شود و عده ای از پاسداران قلعه را به کمک بطلبد! اگر آن شخص از طویله بیرون می رفت و خبر زد و خورد درون طویله به خارج سرایت پیدا می کرد، مرگ همه آنها مسلم می شد و «سهراب» و «تهمتن» هم از درون صندوق ها بیرون کشیده شده و به قتل می رسیدند.

«سهراب» و «تهمتن» آهسته درب صندوق ها را بالا گرفته و با حسرت و تاسف به آن صحنه نگاه می کردند. تا روی یکی از نگهبانان به آن طرف بر می گشت، فوراً در صندوق را می بستند. این وضع ادامه داشت تا اینکه آن یک نفر برای خروج از طویله و به یاری خواستن پاسداران قلعه ماموریت یافت.

«سهراب» به محض استماع این فریاد، در صندوق را به کناری انداخت؛ مثل عقاب از درون آن بیرون پرید و با یک ضربت شمشیر گردن مامور را قطع کرد. فریاد او و صدای افتادن جسدش به روی زمین همه را متوجه کرد. آنها «سهراب» را دیدند و شناختند. «تهمتن» هم به تبعیت از او بیرون پرید و به کمک «کرمعلی» شتافت. با ورود آنها به صحنه جنگ وضع شد. «سهراب» جلوی در را گرفته بود و هر کس به آن طرف می رفت، کشته می شد.

دوازده نفر از نگهبانان باقی مانده بود. «کرمعلی» به کمک «تهمت» حلقه محاصره را شکست و فرمانده آنها را نیز مجروح کرد. جراحی که به سینه و بازوی او وارد آمد، سبب شد که دیگران دلسرد و تسلیم شوند. دوازده نفر نگهبان و فرمانده آنها دستها را بالا گرفتند، شمشیر را انداختند و به اسارت درآمدند.

«تهمت» مثل اینکه قبلاً نقشه این کار را کشیده بود، فوراً گفت:

- عجله کنید. آنها را درون صندوق جای دهید. به تعداد همه ایشان صندوق خالی موجود است! جایی بهتر از صندوق‌ها برای محبوس کردن آنها وجود ندارد. راستی، چرا این جعبه‌ها خالی هستند؟!

«کرمعلی» گفت:

- جریان مفصل است و نمی‌توانم برای شما تعریف کنم که در طی این چند روز، چه حوادثی اتفاق افتاده است. تنها موضوعی که باید بدانید، این است که اکنون «محمود» یک اعیان‌زاده هندی است و ...

«تهمت» گفت:

- خوب، خوب جریان را فهمیدم! «محمود» حيله ماهرانه‌ای به کار برده وقت را به حرف زدن تلف نکنیم. بگو «ریحانه» و «روزالین» چه می‌کنند و در کجا هستند؟

«کرمعلی» به طور خلاصه ماجرای دستگیری آن دو نفر را حکایت کرد و ضمناً گفت که قصد دارند «ریحانه» و «روزالین» را به عنوان کنیز برای درباریان «شاه عباس» بفرستند. در پایان افزود:

- فعلاً «محمود» برای تجارت آنها رفته است و دو نفر از دوستان ما با او هستند. خیال شما راحت باشد. بفرمائید و مجدداً داخل این دو صندوق مخفی شوید، تا «محمود» آنها را نیز بیاورد!

«تهمت» پوزخندی زد، بادست «کرمعلی» را از سر راه خود دور کرد و اظهار داشت:

- عجب؛ «محمود» از کی تا به حال اینقدر شجاع شده است؟! او که قادر نیست به تنهایی از خودش دفاع کند! این کار از عهده او ساخته نیست! و بلافاصله به «سهراب» گفت:

- بیا... چرا معطلی؟! منتظر چه هستی؟ نشنیدی که گفت «روزالین» و «ریحانه» را اسیر کرده‌اند و می‌خواهند به اصفهان بفرستند. اگر شب به پایان برسد و هوا روشن شود، کار ما خراب می‌گردد و فرصت نیکوئی از دست ما می‌رود. عجله کن!

«کرمعلی» بیهوده کوشید تا آنها را آرام کند. سخنان او تأثیری نمی‌بخشید؛ زیرا «تهمتن» و «سهراب» بدون درنگ به طرف حیاط طویله دویدند «کرمعلی» که آنها را مصمم دید، خطاب به مهتران و خریداران گفت:

- من هم همراه اینها می‌روم. شما مراقب صندوق‌ها باشید. اسبها را زین کنید و آماده نگه دارید، به محض اینکه صدای بوق مرا شنیدید، اسبها را بیرون بکشید و جلوی در طویله نگه دارید!

«تهمتن» و «سهراب» به حیاط نرسیده بودند که «کرمعلی» شتابان دوید و به آنها ملحق شد. آنها همه جا می‌دویدند و در ضمن مراقب بی‌نظمی اطراف خویش نیز بودند. نگهبانان روی دیوارها پائین می‌جستند. عده‌ای آنقدر عجله داشتند که حین راه رفتن و دویدن لباس می‌پوشیدند و شال کمر خویش را محکم می‌کردند.

روی هم رفته اینطور استنباط می‌گردید که حوادثی اتفاق افتاده و جمعی از نگهبانان شهر را احضار نموده‌اند. معلوم نبود که چه شده است. «کرمعلی» که نمی‌توانست پایه‌پای «تهمتن» بدود و از خستگی نفس نفس می‌زد، گفت:

- نگاه کنید؛ عده‌ای از نگهبانان مقابل در طویله جمع شده‌اند! خدا کند که ما را نشناستند.

«تهمتن» جواب داد:

- بی‌اعتنا باش؛ مهم نیست. اینها از مشاهده خون قالب‌تهی می‌کنند، زیرا همه عمر در طویله خدمت نموده‌اند و رنگ خون را ندیده‌اند.

این را گفت، قهقهه‌ای زد و مستقیماً به سوی همان در شتافت. «کرمعلی» درست حدس زده بود؛ زیرا به محض اینکه وسط جمعیت نگهبانان رسیدند، چشمها به سوی ایشان برگشت.

هیاهویی که قبلاً به گوش می‌رسید، از دویدن و گفتگوهای ایشان بود. از چند قدمی، «تهمتن» که جلوتر می‌دوید، شنید که به طور نامنظم می‌گویند:

- داروغه را چگونه می توان گرفت؟

- او چه کرده است؟!

- آیا خیانت او ثابت شده؟

- شاید برای او توطئه ای ترتیب داده باشند!

- داروغه را به زحمت می توان یافت؛ چون ممکن است که از شهر خارج

شده باشد...

«تهمتن» فهمید که هر چه هست، از وجود داروغه سرچشمه گرفته است. گویا حاکم به او ظنین شده و دستور توقیف او را داده بود. حالا موقع آن است که از او کمال استفاده به عمل آید. راستی از دست داروغه خیلی کارهای مهم ساخته بود و با اینکه تحت تعقیب قرار داشت، معهذاً بسیاری از مردان مسلح و ماموران حکومتی از وی شنوائی داشتند.

«تهمتن» فرصت فکر کردن بیشتر نیافت. هنگامی که چشمها به سوی جمع سه نفری ایشان برگشت، هیچ کاری از دستشان ساخته نبود. نه راه بازگشت وجود داشت و نه بدون مزاحمت می توانستند از میان آن دسته خارج شوند؛ و نه امیدی به پنهان کردن خویش داشتند. تنها یک معجزه ممکن بود آنها را نجات دهد!

با این وجود «تهمتن» بی اعتنا و در حالیکه قبضه شمشیرش را در چنگ می فشرد، افراد را پس و پیش کرد که راه را باز کند. «سهراب» و «کرمعلی» هم به دنبال او قدم بر می داشتند که ناگاه یکی از آنها فریادی کشید و گفت:

- آهای؛ اینها را بگیرید! این دو نفر زندانی فراری هستند! نوکر هندی

میهمان حاکم هم به آنها پیوسته است! بگیرید؛ بکشید...

به یک چشم بر هم زدن آنها تحت محاصره قرار گرفتند و دهها شمشیر در تاریکی شب درخشیدن گرفت. چه مصیبتی! حالا تکلیف چیست؟! «تهمتن» نگاهی به اطراف کرد و آهسته به «سهراب» گفت:

- چاره ای جز جنگ نیست. به هر طرف که من می روم، تو هم بیا. به او هم

بگو که پشت سر ما را حفظ کند.

«کرمعلی» لوتی هوشیار و کارآزموده ای بود. فوراً مقصود آنها را فهمید؛ قداره

پهن خویش را کشید و روی را برگردانید که از پشت سر، کسی به خودش و

«تهمت» حمله نکند.

«تهمت» حمله کرد. «سهراب» هم در کنار او شمشیر را پیش راند و زد و خوردی سخت درگرفت. همه می خواستند راه را بر آنها بگیرند و چون فرمانده نداشتند، بی نظم و ترتیب حمله می کردند. همین امر سبب می شد که تلفات زیاد بدهند.

شمشیر «سهراب» از خون قرمز شده بود. هر دفعه یک نفر را می انداخت و هر بار که شمشیرش پائین می آمد، فریادی بر می خاست. قبلاً گفتیم که همه افراد مسلح شده بودند. در این موقع که گوشه ای از حیاط طویله شلوغ شده بود و خبر پیدا شدن زندانیان فراری اشاعه می یافت، همه به طرف محل ازدحام می دویدند و به دوستان شکست خورده خویش ملحق می شدند.

در این میان کار «کرمعلی» مشکل تر بود، زیرا اکثراً از پشت به طرف «تهمت» و «سهراب» حمله می کردند و او مجبور بود که از دو شیر مرد جنگجو دفاع کند. آن شب قداره «کرمعلی» که مدت ها رنگ خون انسان ندیده بود، کشتار عجیب و بی سابقه ای کرد و چند سر و دست انداخت. اگر وضع به همین منوال ادامه می یافت، سرانجام «تهمت» و «سهراب» کشته می شدند... چون هر لحظه بر عده مدافعين افزوده می گردید. «تهمت» گفت:

- «سهراب»؛ یک نقطه را بزن. باید راهی برای فرار باز کنیم! مقاومت بی نتیجه است. آن در کوتاه را می بینی؛ من آنجا را می شناسم. خانه «میرآخور» است. اگر به آنجا برسیم و در را ببندیم، نجات یافته ایم. یا الله مشغول شو. هدف، همان جا!

غفلتاً نحوه جنگ آنها تغییر یافت. دفاع به حمله مبدل شد. سه چهار نفر پی در پی از پای درآمدند و راهی به سوی همان در کوتاه نیمه باز گشوده گردید. فاصله آنقدرها هم زیاد نبود. ابتدا «سهراب» و بعد «کرمعلی» از در گذشتند. «تهمت» که عمداً ایستاده بود، بعد از آنها خود را به داخل باغ خانه «میرآخور» انداخت و از لای در هم چند ضربه شمشیر حواله سر و دست تعقیب کنندگان کرد.

قریب چهل نفر از نگهبانان در تعقیب آن سه نفر بودند. وقتی «تهمت» در باغ را بر روی آنها بست، دسته جمعی حمله ور شدند و کوشیدند که با مشت و لگد

در را بشکنند و قبل از اینکه شکار از تیررس خارج شود، کارشان را یکسره کنند...
لیکن در باغ محکم بود و به آسانی شکسته نمی شد.

یک نفر از آنها فریاد کشید و گفت:

- از دیوار بالا بروید. تردبان حاضر کنید! کمند بیافکنید!

تصادفاً دیوارهای باغ «میرآخور» به مناسبت مجاورت با طویله و زندان خیلی ترناب بود و اگر زودتر متوجه می شدند، شاید «تهمتن» و «سهراب» و «کرمعلی» نمی توانستند بگریزند.

چند دقیقه طول کشید تا از دیوار گذشتند. یک یک به درون باغ جستند و به جستجوی فراریان زبردست پرداختند. باغ بزرگ و شب ظلمانی و تاریک بود. خوشبختانه «کرمعلی» خانه «میرآخور» را قبلاً دیده بود. او خیابان های باغ را تشخیص می داد و «سهراب» و «تهمتن» را هدایت می کرد؛ لذا نزدیکترین راه را انتخاب کرد و پس از دو سه دقیقه وارد ساختمان خانه «میرآخور» شدند.

«میرآخور» در یکی از اطاق ها آرمیده بود و از همه حوادثی که در خارج از آن خانه می گذشت، فراغت داشت. شمع کوچکی در اطاق می سوخت و فضا را روشن می کرد. ناگاه پنجره شکست و «میرآخور» مشاهده کرد که سه نفر با شمشیرهای آخته و دست و روی خون آلود و لباس های پاره به داخل جستند.

از شدت وحشت سیبل های سیاه و سفید «میرآخور» می لرزید و زبانش بند آمده بود. می خواست از ورود آنها ممانعت کند؛ اما قدرت حرکت از او سلب گردیده و نمی دانست چه باید بکند. «تهمتن»، «سهراب» و «کرمعلی» بدون معطلی به طرف در اطاق دویدند و در آخرین لحظه «تهمتن» برگشت و گفت:

- حضرت «میرآخور» انشاءالله جسارت و بی ادبی ما را می بخشید! تقصیر از اهالی خانه شما است که شب در ایوان خانه شمع و چراغ نمی گذارند تا میان در و پنجره فرق گذاشته شود! ما چون در را نیافتیم، از پنجره وارد شدیم!

«تهمتن» کلمات آخر را در راه ادا کرد و به سرعت از نظر دور شد... به طوری که «میرآخور» با هیجان و وحشتی که به او دست داده بود، نتوانست بفهمد آنها کیستند و فرصت سؤال و تحقیق را هم نیافت.

«سهراب» و «کرمعلی» به طرف در خروجی می رفتند، اما «تهمتن» آنها را برگردانید. حيله ای ماهرانه اندیشیده بود. او می دانست که نگهبانان به هر ترتیب

که شده، آنها را دنبال می‌کنند، لذا «سهراب» و «کرمعلی» را به سوی حوض خانه منزل «میرآخور» برد که در ظلمت آنجا پنهان کند. قبل از ورود به حوض خانه خودش درب دیگر باغ را گشود که تعقیب‌کنندگان را همراه کند و تصادفاً نیز حیلۀ او با پیروزی همراه گردید!

دو دقیقه بعد صدای گرپ‌گرپ پای تعقیب‌کنندگان شنیده شد. «میرآخور» ماجرای ورود سه نفر ناشناس را با زبانی لکنت گرفته حکایت کرد و گفت:
- به طرف در دیگر رفتند. مسلماً اکنون در کوچه اول هستند و هنوز به بازار نرسیده‌اند.

نگهبانان از در باغ خارج شدند. آنجا دو راه وجود داشت. یک راه به طرف خانه حاکم می‌رفت و از جلوی زندان شهر می‌گذشت. راه دیگر هم به سوی بازار منتهی می‌شد. هیچ‌کس باور نمی‌کرد که فراریان جرات عبور از مقابل محبس و خانه حاکم را داشته باشند؛ لذا دسته جمعی راه بازار را پیش گرفتند و در تاریکی شب از نظر ناپدید گردیدند.

«تهمتن»، «سهراب» و «کرمعلی» که تا این لحظه در حوض خانه پنهان گردیده بودند، با خیال راحت از آنجا خارج شدند... اما از باغ بیرون نرفتند. «تهمتن» دیوار باغ را نشان داد و گفت:

- از روی این دیوار باید خود را به اندرونی حاکم برسانیم. من راه را می‌شناسم. شما فقط بکوشید سر و صدا نکنید و از هر جا که من می‌گذرم، بیائید. همچنین از روی دیوار سقوط نکنید و تعادل خویش را حفظ نمائید! یاالله... عجله کنید!

«تهمتن» و «سهراب» به آسانی از دیوار بالا رفتند. آنها به انجام این قبیل کارها عادت داشتند، ولی «کرمعلی»... او چند بار بالا جست و حتی یک مرتبه لبۀ دیوار را هم گرفت... اما موفق نشد و مثل گلوله‌ای به پائین پرتاب گردید! «سهراب» مقداری جلو رفت؛ بعد برگشت و گفت:

- او؛ این شخص عقب ماند! او نتوانسته بالا بیاید!

«تهمتن» که جلوتر بود؛ برگشت و خم شد و با پنجه دست پشت یقه «کرمعلی» را گرفت و وی را مثل بچه خردسالی از کف باغ بلند کرد و در کنار خودش روی دیوار گذاشت. چشمان «کرمعلی» از مشاهده این زور و بازو گشاد

شده بود و مرتباً زیر لب می‌گفت:

- ماشاله... ماشاله!

هر سه نفر حرکت کردند. عبور از دیوار کار سختی بود. خارهای خشک زیر پایشان صدا می‌کرد و تعادل آنها را بر هم می‌زد... اما هر چه بود، گذشت و به بام خانه مجاور رسیدند.

از آنجا به بعد به سرعت قدم‌های خویش افزودند و بی‌پروا - بدون اندیشه اینک دویدن روی بام صدائی ایجاد می‌کند و ساکتان خانه‌ها را بیدار می‌نماید - می‌دویدند.

خیلی زود به دیوار محبس رسیدند و چون خانه حاکم در سه گوش قرار گرفته بود، بدون اینکه به دیوارهای مستحکم و سر به فلک کشیده زندان کاری داشته باشند، راهشان را به سمت راست کج کردند و روی اولین بام حکومتی پریدند.

آنجا دارالحکومه بود و شب هنگام، تاریکی همه جاییش را فرا گرفته بود. کسی آنها را ندید، تا اینکه روی دیوار آندرونی حاکم رسیدند... و آنجا بود که زنی در کنار حوض جیغ کشید:

- اوه؛ کمک کنید! سه نفر دیگر هم آمدند! این سه نفر را هم بگیرید!

صدای جیغ زن مذکور خانه را در هم ریخت و چند نفر مرد مسلح از دالان‌ها بیرون جستند. «سهراب» گفت:

- شنیدی این زن چه گفت؟! گمان می‌کنم «محمود» گرفتار شده است!

«کرمعلی» که از شجاعت و بی‌پروائی آن دو مات و متحیر مانده و زیانتش

لکنت گرفته بود، اظهار داشت:

- درست است؛ درست حدس زده‌ای! او گفت سه نفر دیگر هم آمدند؛ آنها را هم بگیرید... معلوم می‌شود قبل از ما کسانی به اینجا آمده و حتماً گرفتار شده‌اند... و این شخص جز «محمود» با «شاه‌غلام» و «لوتی رجب» اشخاص دیگری نمی‌توانند باشند!

«تهمن» و «سهراب» فرصت پاسخ‌گوئی نیافتند؛ زیرا در همین موقع خود را تحت محاصره عده‌ای از مردان مسلح مشاهده کردند. تعداد آنها زیاد نبود؛ ولی روی موفقیتی که قبلاً به دست آورده و چند نفر را اسیر کرده بودند، جسارتی

یافته و خیلی گستاخانه حمله می‌کردند. «تهمت» از روی دیوار گفت:
 - بی‌جهت جان خود را به خطر نیاندازید. شمشیر من مفت و مجانی حرکت
 نمی‌کند و هر دفعه لااقل یک نفر را می‌کشد. به عقیده من بهتر است برگردید و
 زنان و فرزندانان را داغدار نکنید.
 «تهمت» این کلمات را گفت که در خلال بیان آن، جایی مناسب برای آغاز
 حمله پیدا کند.

البته دلش به حال آنها سوخته بود. بدون اینکه منتظر عکس‌العمل آنها
 بشود، جستی زد و از روی دیوار خود را به وسط جمع انداخت و قبل از اینکه
 پایش به زمین برسد، شمشیر را چرخانید و ایشان را متفوق کرد.
 «سهراب» هم پائین جست؛ ولی «کرمعلی» به جای اینکه به دوستان خود
 ملحق شود، از روی دیوار و در تاریکی شب گریخت و رفت. معلوم نشد که کجا
 رفت و مقصودش چه بود. او رفت و در چندین قدم آن طرف‌تر دور از میدان زد
 و خورد، پشت صف‌زنان اندرونی که جمع شده و تماشا می‌کردند، دستش را به
 لبه دیوار گرفت و پائین پرید.

«کرمعلی» از پشت درختان، دولا دولا رفت و رفت... در خانه گشت... اینجا و
 آنجا و همه جا را از نظر گذرانید؛ تا اطاقی که «محمود» و «لوتی‌رجب» و
 «شاه‌غلام» را زندانی کرده بودند، یافت. یک نفر مقابل در ایستاده بود و از آنها
 نگرهبانی می‌کرد. «کرمعلی» با یک نظر دریافت که چاره‌ای جز فریب او ندارد.
 ناچار پیش دوید و گفت:

- چرا ایستاده‌ای؟! همه را کشتند! برو!

آن شخص که قبلاً صداهائی شنیده بود، فکر نکرد که او راست می‌گوید یا
 دروغ... و بدون درنگ به سمت حیاط دوید و به دوستان خود ملحق شد.
 «کرمعلی» به فعالیت پرداخت. در را شکست و «محمود» و «لوتی‌رجب» و
 «شاه‌غلام» را نجات داد.

همه این کارها در کمتر از یک دقیقه انجام گرفت و موقعی که جنگ میان
 «تهمت» و «سهراب» از یک طرف و مردان مسلح از سمت دیگر در گرفته بود، آن
 سه نفر آزاد شدند. «محمود» به محض اینکه شمشیرش را برداشت و گفت:
 - «ریحانه» و «روزالین» را فراموش نکنید. آنها در اطاق انتهای این راهرو

هستند. ما را پشت آن اطاق گرفتند... عجله کنید!

و چهار نفری به آن طرف دویدند. در اطاق مذکور فقط یک پیرزن از «ریحانه» و «روزالین» نگهبانی می‌کرد. در را گشودند. «محمود» به درون جست و گفت:

- حرکت کنید؛ یاله... زود باشید!

«ریحانه» و «روزالین» که از ساعتی قبل به شنیدن هیاهو حوادث تازه‌ای را پیش‌بینی می‌کردند، با مشاهده «محمود» خوشحال شدند و بدون معطلی به دنبال آنها حرکت کردند.

«سهراب» و «تهمتن» سه نفر را کشته و بقیه را در دالانی ریخته بودند که ناگهان صدای جیغ زنان بلند شد. «تهمتن» گفت:

- اهمیت نده؛ چیزی نیست! زنها به اندک چیزی جیغ می‌کشند!

ولی «سهراب» به عقب نگرست و گفت:

- او؛ «محمود» و «ریحانه» و «روزالین» آمدند!

با ورود آنها کار یک طرفه گشت و مردان مسلح، در اطاقی محبوس گردیده و راه فرار باز شد. «کرمعلی» گفت:

- خوب؛ همه به طرف طویله برویم. مهتران اسبها را حاضر کرده‌اند!

ولی «محمود» گفت:

- از این راه... از راه خانه حاکم! چون من یک امانتی در آنجا دارم که حتماً باید بردارم. او «گلی» است! او به ما کمک کرده است و سزاوار نیست فراموشش کنیم... همچنین...

□

شهر «یزد» شلوغ شده بود. معلوم نبود چه خبر است. حاکم خودخواه کینه‌جو دستور داده بود داروغه و یارانش را در هر نقطه که هستند، توقیف کنند. او فهمیده بود که داروغه به او خیانت کرده است. اگر داروغه دستور او را اجرا کرده بود، این حوادث اتفاق نمی‌افتاد... پس باید کشته شود!

جمعی از مردان مسلح حاکم در تعقیب داروغه بودند. داروغه که قرار بود ساعت پنج از شب گذشته منتظر «تهمتن» و «سهراب» باشد، خود را با فرستادگان حاکم روبرو دید و ناچار از خود دفاع کرد و گریخت. داروغه در شهر احترامی داشت. عده‌ای از پاسداران و گزمه‌ها مطیع او بودند.

از سوی دیگر محلات شهر را خوب می‌شناخت و خانهٔ فرد فرد آشنایان خود را می‌دانست. شبانه به در هر خانه‌ای می‌رسید، دق‌الباب می‌کرد و به دوست خود پیام می‌داد که به کمک او بشتابد.

□

ساعتی بعد شهر شلوغ شد. هر کس اسبی داشت و اسلحه‌ای می‌توانست تهیه کند، بیرون تاخته بود.

حاکم اخبار وحشت‌آوری می‌شنید. خیر می‌آوردند که زندانیان گریخته‌اند. میهمان هندی دروغی و قلابی از کار درآمده و با محبوسین همدست شده‌اند. چند دقیقه بعد هم گفتند: زنان اسیر را از اندرونی ربوده و بردند. هم‌اکنون سوار شده‌اند و در شهر می‌گردند... عدهٔ آنها مختصر نیست؛ با مهتران و کاروانیان دروغی جمعاً سی چهل نفر می‌شوند!

حاکم گیج شده بود و موقعی وحشت و هراس او به متنها درجه رسید که خبر آوردند.

- دو قسمت شهر در تصرف آنها درآمده است!

یک طرف داروغه و از طرف دیگر «سهراب» و «تهمتن» در تکیه‌ها پایگاه درست کرده‌اند و افراد خود را روی دیوارها به حفاظت واداشتند. اگر هوا روشن و دروازه‌ها باز شود، جلوگیری از این دو دسته کار مشکلی است!

حاکم نمی‌دانست چه باید بکند. دستورهای ضدونقیض می‌داد و هر چه حساب می‌کرد، می‌دید تاب مقاومت در مقابل این دو دسته را ندارد. تصمیم دیگری گرفت و شخصی را نزد داروغه فرستاد که از او استمالت کند؛ بکوشد که آب رفته را به جوی بازآورد و از سرکشی و طغیان داروغه جلوگیری نماید.

اما قبل از اینکه فرستادهٔ حاکم نزد داروغه حرکت کند، خبر بساور نکردنی دیگری آوردند. خبری که موی بر تن حاکم راست کرد و نزدیک بود به شنیدن آن قالب تهی کند. یکی از دروازه‌بانان آمد و گفت:

- حضرت حاکم به سلامت باشد. فرستادهٔ ظل‌اله «شاه‌عباس» با یک عدهٔ دوپست نفری سوار قزلباش آمده و پشت دروازهٔ قرعی اجازهٔ ورود می‌خواهند. چه باید کرد؟!

حاکم لکنت زبان گرفته بود. دستهایش را بدون هدف تکان می‌داد. سرش را

می‌جنبانید و گردنش را به چپ و راست متمایل می‌کرد. مثل دیوانگان کارهائی می‌کرد که از یک انسان عاقل بعید می‌نمود.

دروازه‌بان مجدداً پرسید:

- قریان چه کتم؟. دروازه را بگشایم؛ یا...

حاکم که می‌دانست یا ورود فرستاده شاه زندگی او هم پایان می‌یابد، گفت: -ته... ته... دروازه را باز نکنید! بروید و مقاومت کنید! این دستوری است که من به شما می‌دهم. شاید آنها دروغ می‌گویند. از کجا معلوم است که از جانب شاه آمده باشند!؟

به این ترتیب دروازه را به روی سواران قزلباش بستند و اجازه ورود ندادند... اما کار به همین جا خاتمه نیافت. شهر دروازه‌های متعدد داشت. در همان موقع که کلون‌های بزرگ دروازه را می‌انداختند و پل روی خندق‌ها را بالا می‌کشیدند، سواری از دروازه جنوبی خارج شد. شتابان خود را به فرمانده سواران قزلباش رسانید و گفت:

- از این دروازه وارد شوید!

فرمانده سواران پرسید:

- شهر چند حاکم دارد؟! از این طرف دروازه را می‌بندند و از این سمت باز می‌کنند!

سواری که از طرف «سهراب» و «تهمتن» نزد او آمده بود، گفت:

- فعلاً شهر سه قسمت شده است!

دستور حرکت صادر شد و صف طولانی سواران قزلباش با کلاههای رنگین هشت ترک و البسه سرخ رنگ به حرکت درآمد. نیم‌ساعت بعد که هوا روشن می‌شد، از دروازه جنوبی وارد شهر شدند و در میدان سبزی توقف نمودند. «سهراب» و «تهمتن» به استقبال شتافتند؛ ولی قبل از اینکه چیزی بگویند، فرمانده سواران پرسید:

- خوب؛ «سهراب» کیست؟! «محمود» کدام است! «تهمتن» کجاست؟.

«محمود» پشت سر «سهراب» و «تهمتن» ایستاده بود؛ ولی آن دو نفر که کنار هم قرار داشتند، در روشنائی فجر نگاهی به یکدیگر کردند.

- یعنی چه؟! فرستاده «شاه‌عباس» نام آنها را از کجا می‌داند؟! نام هر سه نفر

را!.

هنوز از حیرت خارج نشده بودند که او پرسید:

- خود شما هستید! روی علائم و نشانه‌هایی که به من داده شده...

«سهراب» گفت:

- درست حدس زده‌اید؛ من «سهراب» نام دارم. این رفیق من «تهمتن» است

و...

«محمود» هم از پشت آنها سرخود را پیش آورد و گفت:

- من هم جان‌نثار محمود!

آن شخص سر خود را تکان داد و گفت:

- بسیار خوب؛ پس شما سهراب هستید! ظل‌الهی از فداکاری‌های شما کمال

رضایت را دارند.

دهان «سهراب» نیمه باز مانده بود. تنها چیزی که نمی‌توانست باور کند، این

بود که شاه از کارهای او مطلع باشد. فرمانده سواران که حیرت او را دید، گفت:

- تعجب می‌کنید؟ هر حادثه‌ای در کشور اتفاق بیافتد، از نظر مظاهر شاهنشاه

پوشیده و پنهان نیست. گوش‌ها و چشم‌های شاه در همه نقاط مملکت پراکنده

هستند. کسانی بودند که خبر جنگ‌های شما را در جزایر دریای جنوب به سمع

مرشد کامل رسانیدند و...

«سهراب» پرسید:

- از جنگ‌های ما در دریا هم مطلع می‌باشند؟! ولی ما که در آن جنگ

شکست خوردیم!

- اشتباه می‌کنید؛ اتفاقاً شما پیروز شدید! اگر یک ساعت دیرتر کشتی را به

حرکت درمی‌آوردید، می‌دیدید که «پابلاس» دوست شما چه کرد و چگونه با از

جان گذشتگی، دشمن را عقب رانده است!

«سهراب» گفت:

- پابلاس؟! پابلاس کشته شد!

آن شخص خندید و جواب داد:

- پابلاس زنده است و اکنون از طرف شاهنشاه به حکومت جزایر استیجاری

دولت اسپانیا منصوب گردیده است. پرتغالی‌ها شکست خوردند و اسیر شدند.

عده‌ای از فرماندهان آنها نیز اعدام گردیدند. اکنون دریای جنوب آرام است...
«روزالین» که در این مدت گوشه‌ای ایستاده بود، از خوشحالی فریادی کشید
و پیش دوید. فرمانده سواران پرسید:

- این «روزالین» دختر کاپیتان «آنتونیو» نیست؟!

«سهراب» جواب داد:

- چرا؛ درست حدس زده‌اید!

- دختر برادر حاکم «بحرین» هم که جزو شما است!

«ریحانه» جواب داد:

- بله؛ کنیز هم اینجا دستبوس شماست.

جنب و جوشی درگرفت. همه خوشحال بودند و تنها «تهمتن» سر را پائین
انداخته بود و فکر می‌کرد. فرمانده سواران نگاهی به او کرد و گفت:

- و اما «تهمتن»؛ شاهنشاه از تو هم راضی هستند. انتقام خون همسرت را از

حاکم «عباسی» گرفتند و او را در آتش سوزانیدند که برای حکام خائن دیگر درس
عبرت خوبی باشد؛ مرا به اینجا فرستادند که تکلیف حاکم «یزد» را هم معین
کنم!.

□

شبی پر حادثه و عجیب سپری شد. آفتاب طلوع کرده و همه جا را روشن و
منور نموده بود. سواران قزلباش آماده خدمت بودند. فرمانده ایشان دستور داد
که شهر را متصرف شوند و حاکم را بگیرند. آنها به جانب دیگر شهر رفتند، ولی
ساعتی بعد خبر آوردند که حاکم خودکشی کرده است.

آری او خود را از بالای دیوار زندان که رفیع‌ترین نقطه شهر بود، به پائین
پرتاب نموده و به این ترتیب به زندگی خویش خاتمه داده بود.

وقتی همه جا آرامش برقرار شد، فرستاده «شاه عباس» سهراب و تهمتن را فرا
خواند و گفت:

- «تهمتن» به جای حاکم «یزد» انجام وظیفه می‌کند. «ریحانه» مختار است که

تود نامزدش «پابلاس» - که اینک مسلمان گردیده و هویت ایرانی دارد - بازگردد.

او موقعی که در اصفهان بود، برای «ریحانه» اظهار بی‌تابی می‌کرد. معلوم
می‌شود آنها به یکدیگر علاقمند می‌باشند... و اما «سهراب» و «روزالین»؛ شما

دو نفر نیز همراه من به اصفهان می‌آئید. زیرا حضرت ظل‌الهی «شاه‌عباس صفوی» آزاده فرموده‌اند که جشن عروسی شما در اصفهان برگزار شود. مبارک است!

به این ترتیب ماجرای دزدان دریایی خاتمه یافت و «سهراب» و «روزالین» به «اصفهان» رفته و در حضور تمامی دوستان - حتی پابلاس - ازدواج کردند. در شب ازدواج آن دو، نامزدی «گلی» و «محمود» هم اعلام گردید و قرار بر این شد که آنها نیز برای همیشه در کنار «سهراب» و «روزالین» زندگی نمایند.

«لوتی رجب»، «شاه‌غلام» و «کرمعلی» هم بعدها تحت عناوین داروغه، میرآخور و مشاور امور در حکومت یزد و در کنار «تهمتن» زندگانی تازه‌ای را شروع نموده و به افرادی صالح و شایسته مبدل شدند.

و اما جواهرات... گنج معروف مجدداً از دریا بیرون کشیده شد و به ناچار تقدیم حضور «شاه‌عباس» گردید. از کل جواهرات و این ثروت عظیم، فقط یک چهارم آن به قهرمانان جوان این حکایت تعلق گرفت.

پس از خارج شدن گنج و انتقال آن به دربار «صفوی»، «شاه‌عباس» اجازه داد تا «روزالین» و «سهراب» در صورت تمایل به اسپانیا برگردند!

پایان

